

Giới thiệu Huyền Thần Cướp Thiên Tịch

Giới thiệu vắn tắt 1:

Chỉ cần hấn vung tay, giang sơn lập tức thay đổi.

Đỉnh Hắc Vũ hấn đứng, đôi mắt nhìn vạn năm.

Thương hải tang điền, thế sự luân chuyển. Trường khiêu nguyệt viên*, lời thề cổ xưa.

Người như hấn, nắm giữ hết thấy nhân gian, lại nhìn không thấy tơ duyên của bản thân.

Mở ra gắm trắng làm sách, nàng vẩy mực vẽ ra dung mạo trong mộng. Tuyệt vực vô biên, cung điện tịch mịch, cười một tiếng đã mười năm. .... Mỗi hồng không nói, chỉ nguyện được cùng hấn bầu bạn, nhìn lại năm tháng.

Giới thiệu vắn tắt 2:

Người biết cái gì là sự cô tịch đến tột cùng? Khi người bên cạnh người ra đời rồi chết đi, nơi người sinh sống đã từng là chốn phồn vinh nay lại lụi tàn, mà người vẫn phải một thân một mình tiếp tục sống, giống như luân hồi vậy, một lần lại một lần trải qua cảnh tượng như vậy. Người sẽ biết việc không thay đổi quý giá như thế nào.

Mấy vạn năm nay Thiên Mạch chính là trải qua như vậy, đối mặt với huyền cung vĩnh hằng cảnh trí không thay đổi, hấn giống như một pho tượng đá lặng lẽ nhìn tang thương nhân thế biến đổi, tuân theo biến hoá của luật trời, quên đi sự cô tịch, cũng cơ hồ quên luôn cả sự tồn tại của chính mình.

Mà Thu Thần Băng Quân lại giống như đoá hoa Phù Tang* lửa đỏ rơi vào trong mặt hồ phẳng lặng, vô tình rơi vào trong cuộc sống của Thiên Mạch, sôi nổi, bừng bừng, không chịu buông tha. Chẳng qua chỉ là một đoá hoa chẳng mấy chốc sẽ phải héo tàn, phải như thế nào để ánh lửa đỏ mãi tồn tại vĩnh hằng trong nước hồ mệnh mộng? Chỉ là một ngày nàng sẽ biết cái hấn muốn cũng chỉ là sự bất biến mà thôi.

Chú thích

*Trường khiêu nguyệt viên: Đêm trăng tròn Thiên Lang (sói) thường hướng lên trăng và tru thành tiếng dài.

*Phù Tang: Theo truyền thuyết cổ phương Đông, cây dâu rồng lông gọi là Phù Tang hay Không Tang. Khi thần Mặt Trời cưỡi xe lửa du hành ngang qua bầu trời từ Đông sang Tây, ngài đã dừng lại dưới gốc cây phù tang.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tiết tử

Bởi vì một nữ nhân, Huyền Lang tộc gặp phải hoạ diệt tộc, cuối cùng chỉ còn lại ba người, Vương Giả Ngự, Thiên Tế Mạch, Minh Quý Liên — *lời tựa*

Bảy tám con bạch mã lông dài kéo một cỗ xe hoa lệ màu đỏ như lửa, dưới sự bảo vệ của hàng ngàn kỵ sĩ áo giáp trắng, lẩy một loại tốc độ chậm rãi mà đi trên vùng tuyết trắng mênh mông.

Bên trong xe trải một lớp da tuyết hồ, bố trí vài cái bàn nhỏ, trên bàn có giấy và bút mực cùng với một vài bộ sách, giống như bày trí của một thư phòng. Bốn góc của xe có các lò sưởi, nhiệt độ ấm áp như mùa xuân, cánh đồng tuyết rét lạnh bên ngoài phảng phất như thuộc về một thế giới khác.

Tiểu Băng Quân quý trên đệm mềm bằng nhụy hoa lê, đang vẽ tranh trên bàn. Tà váy đỏ tươi tắn mượt ở xung quanh người, tóc dài dày đen nhánh xoả trên vai, khiến nàng trở nên nổi bật như một đoá phù dung kiều diễm mới nở. Vừa tròn mười sáu, so với tỷ tỷ sinh đôi Luyện Nhi nàng dường như lúc nào cũng vui vẻ. Cho dù biết lập tức phải gả cho một người nam nhân mà ngay cả dung mạo tính tình cũng không biết, nàng cũng hoàn toàn không cảm thấy đó là chuyện nghiêm trọng cỡ nào.

Từ hai năm trước, sau khi Luyện Nhi gả cho quốc vương của nước Ma Lan, mỗi đêm khi nàng tỉnh lại đều thấy rất tịch mịch. Nhưng mà trước kia Luyện Nhi từng nói qua, không nên để cho người khác biết buổi tối nàng hay tỉnh dậy, nàng không thể làm gì khác hơn là mỗi lần tỉnh dậy đều đi đến vườn lê của Luyện Nhi, nói chuyện phiếm với cây lê mà Luyện Nhi thích nhất.

“Thiếu chủ, người vẽ ai vậy?” Thị nữ quý ở một bên cất giọng tò mò hỏi. Ba thị nữ khác nghe vậy liền đến gần, nhìn thấy chân dung thiếu niên đã hoàn thành, lưu lú thảo luận.

“Mái tóc bạch kim à.”

“Trên đời này làm gì có người đẹp như vậy?”

“Giống như... nghe nói ở đâu đó có một người như thế.... A, ngay cả ánh mắt cũng là màu trắng nha.”

Thiếu niên trong hình mặc một chiếc áo bào trắng phóng khoáng, một đầu tóc dài màu bạc xoã tới thắt lưng, trên mặt mang nụ cười nhẹ, tuấn mỹ không giống người phạm. Khi nhìn người trong tranh cảm giác giống như được ngày xuân ấm áp chiếu rọi, cả người cũng trở nên ấm áp.

Tiểu Băng Quân mặt mày vui vẻ, môi hiện ra nụ cười xinh đẹp, “Không biết, là người trong mộng kia”. Từ năm 8 tuổi rơi vào giấc ngủ mê man, nàng thường thấy một ít chuyện trước kia chưa từng thấy qua. Đại thảo nguyên xinh đẹp, biển rộng mênh mông cùng với rừng rậm, thành thị phồn hoa hơn cả Băng thành, còn có người đủ mọi màu da.... Lúc 10 tuổi, nàng nhìn thấy hắn, từ đó, ‘nàng’ lúc nào cũng bám gót bên cạnh hắn, chỉ cần thấy hắn, nàng liền cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nàng không biết mình bị bệnh gì, nhưng nàng rất rõ ràng những nơi nàng đã thấy trong mộng, tất cả đều là thật, thiếu niên này cũng là thật. Sau khi Luyến Nhi đi rồi, nàng thậm chí còn thường đi đến nước Ma Lan thăm nàng. Chẳng qua là Luyến Nhi lúc nào cũng không được vui, khiến nàng cũng không cách nào vui vẻ. Hiện tại nàng rốt cuộc cũng có cuộc sống giống Luyến Nhi, cũng rốt cuộc sẽ biết được tại sao Luyến Nhi thường buồn như vậy.

Thị nữ nghe vậy thiếu chút nữa là đánh mất dáng vẻ mà há to cái miệng nhỏ nhắn, cũng may là thường ngày trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, kịp thời khống chế được, không còn ai tiếp tục nảy sinh nghi vấn về vị thiếu niên tóc bạch kim này nữa. Mùa xuân khi hoa lê nở cũng là lúc Thiếu chủ đột nhiên tỉnh lại. Việc nàng ngủ mê man gần 8 năm một cách kỳ lạ được người trong cung và cả Băng thành xem như một đề tài cấm kỵ, cũng không có người nào dám phát biểu bất cứ phỏng đoán gì đối với việc này.

Tiểu Băng Quân đối với việc bọn thị nữ đột nhiên trở nên trầm mặc cũng không hề hay biết chút nào, vẫn dịu dàng nhìn bức họa thiếu niên, lẩm bẩm nói: “Thật hy vọng có thể tận mắt nhìn thấy dung mạo chàng một lần...”

Có điều sau này sợ là không còn cơ hội. Kể từ sau khi nàng tỉnh lại thì không bao giờ nữa... có thể giống như trước kia muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, mỗi ngày chỉ có thể quanh quẩn trong cung, càng không cần phải nói có thể gặp lại hắn hay Luyến Nhi. Nghe nói quy củ điện Hắc Vũ nghiêm ngặt, có lẽ cả đời này cũng chỉ có thể ở duy nhất một chỗ, nơi nào cũng không thể đi.

Nghĩ đến điện Hắc Vũ, nàng cũng không tự chủ được nghĩ đến mình sắp phó thác chung thân cho chủ nhân điện Hắc Vũ, không biết hắn sẽ là loại người như thế nào. Nàng ở trong cung có một lần từng không cẩn thận nghe lén bọn gia nhân già đàm luận, hình như nói tuổi của hắn rất lớn, khi các nàng còn nhỏ đã nghe nói qua về hắn. Như vậy rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, có phải là một lão nhân tóc trắng xoá hay không? Nhưng hắn là rất rất giỏi, có thể khiến cho điện Hắc Vũ đồ sộ đứng vững vàng nơi biên cương Trung Nguyên và Đại Mạc mà không chịu ảnh hưởng của bất cứ thế lực nào, bất kỳ chủng tộc cùng quốc gia nào cũng đều phải e ngại hắn đến ba phần. Người như vậy, giả cho hắn cũng không có gì không tốt, tại sao mẫu thân lại than thở, mọi người trên dưới đều nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại?

Tiểu Băng Quân khó hiểu nghiêng đầu, vẫn cười đến ngây thơ. Bức họa thiếu niên trước mặt dường như cũng đáp lại tâm sự của nàng, nụ cười nhìn qua còn chói mắt hơn so với ánh mặt trời.

Bọn thị nữ nhìn về mặt ngây thơ của nàng đều không khỏi lặng lẽ thở dài từ đáy lòng. Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau như đúc, tại sao Băng Quân Thiếu chủ cũng không giống với Vô Luyến Thiếu chủ thông tuệ cùng hiểu biết, thật là làm cho người lo lắng.

Trở về?

Kết quả xấu nào cũng từng nghĩ qua, thế nhưng thân nhân đưa hôn của Băng thành cũng không nghĩ ra ngay cả mặt của điện chủ Hắc Vũ còn chưa thấy đã nhận được hai chữ này.

Ngần dậm xa xôi, trải qua bao khó khăn, nuốt xuống khuất nhục cùng tự ái, bọn họ cho là dung mạo của Băng Quân Thiếu chủ dù sao cũng không thua gì Vô Luyến Thiếu chủ, chắc chắn có thể vì Băng thành tranh thủ một khoảng thời gian hoà bình.

Trở về? Không có điện Hắc Vũ tương trợ, cánh đồng tuyết mênh mông kia, bọn họ làm sao có thể giống như lúc này bình an mà đi qua. Điện chủ Hắc Vũ cự tuyệt Thiếu chủ, sau này ở trên thảo nguyên họ làm sao còn có chỗ đứng?

Trên trần nhỏ Ngụy Thuý, đội đưa hôn Băng thành từ trên xuống dưới giống như bị ngấm trong nước đá, ngay cả xương cũng lạnh buốt. Mọi người rơi vào một loại tuyệt vọng sợ hãi.

Mà bên trong cỗ xe, đôi mắt đen như mực của Thu Thần Băng Quân lẳng lặng quét qua đám người đang rung rung mắt với nét mặt tái nhợt ngoài cửa, trầm mặc trong chốc lát sau đó chậm rãi phủ khăn che mặt, vén màn kiệu lên.

“Xin cho ta một con ngựa.” Nàng nói với thị vệ đưa hôn, ánh mắt cong cong lộ ở ngoài khăn che mặt giống như trăng sáng.

Cho dù ở thời điểm khó chịu như thế này, nụ cười như vậy vẫn làm cho mọi người cảm nhận được chút vui vẻ cùng thả lỏng. Có lẽ, chuyện cũng chưa xấu tới mức đó.

Ngựa được dắt tới, Thu Thần Băng Quân vung về leo lên, dưới ánh mắt ngờ ngạc của mọi người giờ tay nhỏ bé trắng thuần lên, ngọt ngào cười nói: “Ta muốn đi gả cho điện chủ Hắc Vũ, các người chớ đi theo.”

Nàng mặc dù ngây thơ hồn nhiên, nhưng cũng biết hành trình lần này ngoại trừ tiến lên, không còn con đường khác có thể đi.

“Thiếu chủ...” Bọn thị nữ từ bên trong xe ngựa nhào ra, khóc rống thất thanh.

Thu Thần Băng Quân không quay đầu lại, ngồi ở trên lưng ngựa, thân ảnh có chút dè dặt, dường như sợ té xuống, nhưng mà trong cái vẻ nom nớp lo sợ đó lại mơ hồ để lộ ra sự kiên quyết không cách nào dao động được.

Nhìn thân ảnh nhỏ xinh của nàng dần đi xa, không biết là người nào bắt đầu, chỉ thấy thị vệ ngân giáp toàn bộ quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh.

Để cho một nữ nhi yếu đuối gánh vác an nguy cùng sinh tử của bọn họ, đối với đường đường là nam nhi mà nói, là sự sỉ nhục khó quên cả đời. Vậy mà, lại không có người nào có dũng khí xông lên phía trước đem con ngựa Thiếu chủ tôn quý nhất của bọn họ đang cười kéo về, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó càng chạy càng xa. Hồng nhan mê hoặc người cũng cứu người, nhưng lại không thể tồn tại vì bản thân.

Tường thành nguy nga, cửa thành đồ sộ, điện Hắc Vũ giống như con Cự Long vui vẻ chiếm cứ một cung điện hùng vĩ nơi đỉnh núi. Trên thành lâu không giáp dày đặc, binh khí sáng như tuyết, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Thu Thần Băng Quân cười ngựa đi tới đồng cỏ bên ngoài thành, nhìn chăm chú thật lâu cửa thành đóng chặt, ánh mắt vốn dĩ lo sợ nghi hoặc cũng bắt an nay dần bình tĩnh trở lại.

Nơi đó, nàng cũng không muốn đi vào, nhưng mà dù thế nào cũng không thể không đi. Băng thành từ lúc sơ khai tới nay, chưa bao giờ có tiền lệ hoà thân mà bị cự tuyệt. Mà hậu quả bị cự tuyệt, cũng không phải là nàng hay Băng thành có thể gánh nổi.

Ngón tay không tự chủ chạm tới loan đao đeo bên hông, loan đao lạnh băng lạnh tới cả đầu ngón tay của nàng.

Bộ dạng phục tùng, ánh mắt cong lên, nàng lộ ra một nụ cười rục rịch. Sau đó từ trong tay áo lấy ra một tấm lụa mỏng màu đỏ, quấn lên đồ trang sức trên hai tay, đuôi thúc ngựa, con ngựa lập tức hướng cửa thành chạy tới.

Con gió lạnh ngày trăng non ở phương bắc thổi tấm lụa mỏng dính vào trên mặt nàng lộ ra đường nét duyên dáng, váy đỏ tung bay giống như đóm lửa từ xa bay tới, hấp dẫn tất cả ánh mắt của thị vệ thủ thành.

Ngựa chạy tới dưới thành thì dừng lại, ngửa đầu nhìn tướng sĩ nhanh nhẹn dừng mãnh oai hùng trên cửa thành, Thu Thần Băng Quân bất an khẽ cúi người.

“Thiếp thân là Thu Thần Băng Quân, là Thiếu chủ Băng thành. Lần này mang theo tộc dân ở Băng thành chúc phúc tới hầu hạ điện chủ Hắc Vũ.” Nàng cất giọng nói, giọng nói dịu dàng lễ độ, khác hẳn với sự thiên chân trước đây

Gió lớn đem lời nói của nàng thổi tan. Nơi xa, mơ hồ có âm thanh vang dội như sấm sét hướng phía này mà đến.

“Chỉ tiếc Băng Quân mặt mũi xấu xí, không thể lọt vào mắt của điện chủ Hắc Vũ, là tội của thiếp.” Thu Thần Băng Quân tiếp tục nói, không có chú ý tới binh sĩ trên thành có chút khác thường cùng ngưng trọng. Mà âm thanh vang dội kia, có thể nghe ra là một đoàn kỵ mã đạp đất mà đến.

“Nhưng mà thiếp thân kể từ một khắc kia khi rời khỏi Băng thành, cũng đã nhất định là người của điện chủ Hắc Vũ. Nếu sinh không thể như nguyện, chỉ mong chết có thể tương tuyền!” Nàng nhìn không chớp mắt, hùng hồn nói. Lời nói đến đây, đột nhiên rút ra loan đao được tạc vàng ngân tuyến quấn quanh hướng chiếc cổ thon dài tuyệt đẹp cắt qua.

Chết. Là phương pháp duy nhất có thể thay đổi kết quả xấu nhất này, cũng là lấy sinh mạng ra đánh cược. Đánh cược chính là lấy địa vị cùng uy thế trên cao của điện Hắc Vũ, tại trước mặt mọi người không thể không giữ mặt mũi. Mặc dù nàng là nữ nhân bị cự tuyệt, nhưng nếu chết ở bên ngoài điện của họ, trong mắt tộc nhân khác sẽ nghĩ rằng bọn họ cùng điện Hắc Vũ có quan hệ dây mơ rễ má rất nhiều. Nếu như Băng thành có chuyện, điện Hắc Vũ liền không thể thờ ơ.

Không nghĩ tới nàng sẽ tự sát, tướng thủ thành lấy làm kinh hãi, đã quá muộn để dùng cung tên bắn rơi loan đao trong tay kia, không khỏi quay đầu đi, không đành lòng nhìn thấy máu tươi bắn tung toé trên người hồng nhan.

Đúng vào lúc này, dị biến nổi lên, một mũi tên xé gió mạnh mẽ lao đến, thẳng tắp bay về phía loan đao của Thu Thần Băng Quân.

Keng! Thu Thần Băng Quân chỉ cảm thấy cổ tay cầm đao tê rần, loan đao chỉ kịp cắt vào cổ một vết máu nông liền rớt xuống. Nàng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, bên hông đã cứng ngắc, người bị mang bay khỏi lưng ngựa, rơi xuống từ phía sau.

“Nếu điện chủ Hắc Vũ không muốn, nữ nhân này liền do Ngột Nhi Thuật ta tiếp nhận vậy! Ha ha ha ha...” Tiếng cười tục tằng vang lên trên cánh đồng hoang vu, ồn ào cuồng dã mà ngao lệ.

Thần sắc của các tướng sĩ trên thành đều biến đổi, rồi rít lấp cung giương nỏ, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng có thể tiếp nhận mệnh lệnh tấn công.

Thu Thần Băng Quân chỉ cảm thấy thân thể vút bay lên, bão cát thô ráp như dao ma sát qua hai gò má nàng, lụa mỏng màu đỏ bay ra ngoài. Tình huống như vậy nàng chưa bao giờ gặp qua, một khắc khi nghe được tiếng cười của người nam nhân kia căn bản không nghĩ tới sợ hãi, chỉ là biết tuyệt đối

không thể để người nam nhân khác ngoài điện chủ Hắc Vũ chạm vào mình, nếu không cho dù tự sát cũng vô dụng.

Trong lòng nhớ rõ điểm này, bởi vậy tại lúc người nam nhân kia muốn ôm lấy nàng, eo của nàng theo bản năng xoay chuyển, vậy mà liên tiếp né tránh được bàn tay gấu kia, rơi xuống đất.

Đình đầu truyền đến một tiếng ‘Ồ’, hiển nhiên là Ngột Nhi Thuật không nghĩ tới sẽ lại thất thủ. Dù sao đối với người không biết chút võ công lại không trải qua sự huấn luyện đặc biệt mà nói, muốn khống chế thân thể của chính mình trong không trung quả thực là chuyện không có khả năng.

Chỉ là trong nháy mắt kinh ngạc này, con tuấn mã bên dưới hần đã vọt lao lên. Thu Thần Băng Quân nặng nề té trên đất, trong lúc đầu óc còn choáng váng, dây thừng đã quấn ở trên eo kéo nàng đi về phía trước mấy trượng. Đá sỏi thô ráp ma sát da thịt mềm mại của nàng, thắt lưng nóng rất đau đớn, bên tai là tiếng vó ngựa âm âm, mắt thấy chính là sau đó sẽ bị bảy ngựa phía sau lao đến đập thành đồng thịt vụn.

Ngột Nhi Thuật hét lớn một tiếng, cánh tay ra sức, muốn kéo nàng lên khỏi mặt đất. Không ngờ chỉ là muốn nhắc nàng lại mềm té ngã, sau đó trên tay đột nhiên nhẹ bẫng, dây thừng ở bên kia đã bị lỏng ra làm hần bị chúi xuống, nếu không phải thuật cỡi ngựa giỏi, tất nhiên sẽ bởi vì lực đạo mất khống chế mà ngã ngựa.

Thân thể ổn định lại vững vàng, quay đầu, tiếc hận nhìn thiếu nữ xinh đẹp sắp chết bởi móng ngựa, Ngột Nhi Thuật không chút do dự phóng ngựa mà đi. Nữ nhân, nói muốn thì vẫn còn nhiều mà.

Ngay tại lúc trong đầu Thu Thần Băng Quân trống rỗng, những người khác cho rằng nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ gì, đất bằng đột nhiên nổi lên một trận gió xoáy. Gió ngừng, trên mặt đất đã trống không, trong không khí có nhàn nhạt mùi xạ hương vẫn vút không tiêu tan.

Không đợi mọi người suy nghĩ nhiều tới sự kiện kỳ lạ này, cửa thành điện Hắc Vũ mở rộng ra, mấy ngàn Hắc Giáp quân như thủy triều xuất hiện truy sát.

Sau khi Thu Thần Băng Quân lấy lại tinh thần, người đã đứng ở trên thành lâu.

“Không cho phép quay đầu.” Phía sau truyền đến giọng nói nhu hoà êm tai của nam tử, ngữ khí mệnh lệnh tuy nhàn nhạt như gió nhưng lại có uy lực của một vị quân sư, làm cho người ta không dám cãi lời.

Thu Thần Băng Quân quả thực không có quay đầu lại, ngoan ngoãn nhìn cảnh tượng chém giết ở vùng đất trống ngoài thành. Mãi đến lúc này, nàng mới nhìn rõ đám người cướp mình đích thị là một đoàn mặc giáp vai da sói, mặt mũi mang vẻ hung ác. Hồi tưởng lại chuyện lúc nãy, nàng mới hậu tri hậu giác cảm thấy một trận sợ hãi, hai chân như nhũn ra.

Sau lưng có một bàn tay duỗi ra, đỡ lấy eo nàng, đồng thời không khí lại phảng phất mang theo mùi xạ hương.

“Đa tạ người.” Thu Thần Băng Quân vội vươn tay vịn vào tường thành trước mặt để ổn định thân thể, dừng một chút, nói. Hẳn là ai vậy, chưa nói tới việc báo ân linh tinh này nọ, nếu ngay cả dung mạo của hần cũng không muốn để cho nàng xem, những lời này tự nhiên cũng đều vô nghĩa.

Bàn tay trên eo thu trở về, nam tử nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng, thân nhiên nhận lời cảm tạ của nàng.

Chiến sự trên vùng đất trống đang lúc kịch liệt, Hắc Giáp quân hung mãnh như sư tử, người của Ngột Nhi Thuật giảo hoạt như sài lang, hai phe giao đấu thể lực ngang nhau. Nơi vô ngựa đi qua, cát bụi cuộn cuộn, khiến cho cảnh tượng càng thêm kinh tâm động phách.

“Bọn chúng là Huyết Đạo, giữ lại, bất quá là vì đề ta luyện binh.” Thanh âm không mang theo chút tình cảm nhân loại nào chậm rãi vang lên ở sau lưng, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại khinh thường mọi thứ khiến cho trong lòng Thu Thần Băng Quân dâng lên một sự kích thích mãnh liệt muốn cúi người quý lạy. Liên trong một khắc kia, nàng nghĩ nàng muốn biết người này là ai.

Khẩn trương, sợ hãi cùng với sùng kính, cảm xúc từ từ tranh nhau dâng lên, thân thể nàng khó có thể nhịn được bắt đầu run rẩy, trên mặt lại không tự chủ nở nụ cười tươi cực kỳ sáng lạn.

“Người... người là điện chủ Hắc Vũ.” Nàng nhẹ nhàng nói, không phải hỏi mà chỉ là xác nhận.

Nam nhân không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ là ngưng mắt nhìn chiến sự trên vùng đất trống.

“Muốn vào điện Hắc Vũ, phải dựa vào bản lĩnh. Cầu nguyện cho chính mình sẽ không hối hận đi.” Thật lâu sau mới truyền đến thanh âm đậm mực của hần, khiến cho người ta cảm thấy việc nàng đến đây cùng hần kỳ thật không có chút liên quan gì.

“Ta sẽ không...” Ngón tay của Thu Thần Băng Quân vô thức bấm chặt vào tường thành băng lãnh, nhỏ giọng bĩu môi. Nàng nào có cơ hội lựa chọn đường sống, tự nhiên cũng sẽ không có cơ hội hối hận.

Nói ra, lại không nhận được sự đáp lại, đã đợi lại đợi, mãi đến khi mùi xạ hương vẫn tràn ngập nơi chóp mũi bắt đầu nhạt dần, nàng mới cảm thấy không đúng. Nổi lên đứng khí quay đầu lại, phía sau quả nhiên sớm đã không có một bóng người.

Vũ chủ từ ư? Nàng hơi cúi đầu, khoé môi giương lên nụ cười nhợt nhạt. Hình như không có giả như bọn thị nữ nói nha.

Điện Hắc Vũ kỳ thật là một toà thành trì chiếm diện tích rộng lớn. Bởi vì xây dựa vào núi, dễ thủ khó công, thêm nữa lại sừng sững ở trên núi Thiên Khuyết mấy ngàn năm không ngã, đã sớm trở thành biểu tượng cho quyền lực vĩnh hằng trong lòng mỗi dân tộc. Về phần người cầm quyền điện Hắc Vũ, lại càng tràn ngập sự thần bí. Mấy ngàn năm qua, cho tới bây giờ không ai thấy qua điện chủ thay đổi, chỉ biết là trên vị trí kia, thủy chung có một người có đầy đủ khả năng khiến mọi người thần phục. Tuy nhiên mỗi nơi đều có những tục lệ thờ cúng cùng tín ngưỡng thần linh, nhưng mà trên cơ bản không có ai tin tưởng thần linh sẽ tồn tại ở nhân gian. Bằng không, điện chủ Hắc Vũ không ai so được càng thích hợp với danh xưng này.

Thu Thần Băng Quân ngồi trong chiếc xe ngựa màu đen chạy xuyên qua ngoại thành phồn hoa, nội thành được xây dựng vây quanh bởi núi, sau cùng theo một chỗ khác chạy ra ngoài, gần hai canh giờ sau rốt cục dừng lại bên một con suối rộng lớn.

Thu Thần Băng Quân từ trên xe ngựa đi xuống, đảo mắt nhìn chung quanh, phát hiện chung quanh rừng hoang đầy đặc, lác đác không có người ở, đối diện với dãy núi Thanh Khê xa xa là một ngọn núi cao dốc, so với núi Thiên Khuyết thấp hơn một chút, lại vô cùng hòa hợp với thành trì sau lưng vây quanh núi Thiên Khuyết hùng vĩ.

Không biết chính mình vì sao lại bị mang tới đây, nàng nghi hoặc nhìn về phía kỵ sĩ Hắc Giáp lái xe ngựa, đang muốn mở miệng hỏi, ‘bì bõm’ một tiếng, một con thuyền bằng gỗ xuất hiện ở phía cuối con suối, mà kỵ sĩ Hắc Giáp đã nhảy lên xe ngựa, phóng dây cương, quay đầu rời đi.

Nghiêng đầu, Thu Thần Băng Quân biết có hỏi cũng vô ích, chỉ đơn giản không lo lắng, quay đầu nhìn về phía chiếc thuyền gỗ nhỏ bé kia.

Chiếc thuyền khá nhỏ, người chèo thuyền là một nữ tử tuyệt sắc hai mươi tuổi. Cung trang màu đen, tóc dài mượt mà, màu da trắng nõn gần như băng lãnh, toàn thân tản mát một luồng khí thái làm cho người ta khó có thể xem nhẹ sự cao quý cùng tao nhã, cùng hoàn cảnh đơn giản chung quanh tạo ra một sự hoà hợp kỳ dị mà tuyệt mỹ. Hoặc là, Thu Thần Băng Quân nghĩ, sự băng lãnh kia kỳ thật là do phượng mâu sắc bén của nữ tử để lộ ra.

Nhìn thấy cánh đồng tịch mịch, sau đó lại thấy sự xanh tươi cùng u tĩnh như vậy, tự nhiên cùng ung dung, lòng dạ nàng không khỏi rộng mở, cảm thấy như chưa bao giờ từng có sự tự tại như vậy.

“Tỷ tỷ, người tới đón ta ư?” Bàn tay nhỏ vẫy vẫy về phía nữ tử, nàng mỉm cười nói. Về phần trên người đối phương tản ra sự băng lãnh đều bị nàng hoàn toàn xem nhẹ rồi.

Nữ tử không đáp lại, mãi đến khi chiếc thuyền đến nơi, cập bờ, mới giương mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt lạnh lùng vô tình.

“Công chúa, mời lên thuyền.” Giọng nói cũng lạnh lùng như vậy, sắc bén như mũi dao, dần dần khiến cơ thể phát lạnh.

“Ta gọi là Thu Thần Băng Quân, tất cả mọi người đều có thói quen gọi ta là Tiểu Băng Quân. Tỷ tỷ nên xưng hô như thế nào?” Ngồi ở mũi thuyền, thật cẩn thận lấy tay vịn mạn thuyền, Thu Thần Băng Quân cười sáng lạng như bông hoa tươi vừa mới hé nở. Lần đầu tiên ngồi thuyền, lần đầu tiên đối mặt với nữ tử lạnh lùng như vậy, nàng kỳ thật khẩn trương vô cùng.

Nữ tử im lặng không lên tiếng, âm thanh mái chèo ‘bì bõm’ vang vọng giữa rừng núi, ánh mặt trời xuyên thấu làm cho người ta cảm thấy sự yên tĩnh bình thản nói không nên lời. Xuyên qua rừng, thường thường sẽ có một hai nhánh cây mọc đầy hoa nhỏ màu trắng vươn ngang trên mặt nước, Tiểu Băng Quân tiện tay nhẹ nhàng nhổ ra, sự khẩn trương lo lắng dần dần trầm tĩnh lại, nụ cười trên mặt càng lúc càng mờ nhạt.

“Long Nhất.” Mãi đến khi thuyền đi tới một chỗ vắng vẻ, nữ tử mới đột nhiên trả lời.

Chỉ là Tiểu Băng Quân vẫn chưa kịp cao hứng, Long Nhất đã giao mái chèo vào trong tay nàng, chính mình lại nhảy xuống thuyền.

“Công chúa hiện giờ có hai con đường có thể đi. Một là đi ngược dòng để quay về, sau đó rời khỏi điện Hắc Vũ, theo nhóm người hầu của người trở về Băng thành. Một khác là tiếp tục đi về phía trước.”

“Nhưng mà ta... ta hẳn không...” Tiểu Băng Quân luống cuống tay chân, mái chèo bắt được thiếu chút nữa rớt xuống nước, lo lắng nói.

Long Nhất đứng ở trên bờ, thờ ơ nhìn thiếu nữ thất kinh trước mắt, thân nhiên nói: “Công chúa nếu muốn từ bỏ, Long Nhất có thể lập tức đưa người trở về.”

Tiểu Băng Quân nghe vậy vội vàng khấn trương ngậm chặt miệng lại, đầu lắc như trống bỏi. Từ bỏ? Đương nhiên không thể từ bỏ.

Long Nhất xoa cằm, xem như hiểu rõ.

“Như vậy, công chúa, mời!” Nói xong, xoay người lên xuống mấy cái đã đáp xuống một vùng đất trống bên cạnh vách núi thẳng đứng. Ngay tại lúc Tiểu Băng Quân nhớ lại nàng muốn từ nơi này rời đi, hai tay nàng đã chấp ở phía sau lưng, vươn người nhảy lên, mũi chân đáp trên một khu vực lồi ra ngoài vách núi, tay áo phát phồng đã bay xa mười trượng. Tư thái kia trông rất đẹp mắt, giống như tiên nhân cười mây bay trên trời vậy.

Tiểu Băng Quân kinh ngạc nhìn một màn này, tự nhiên nảy sinh cảm xúc hâm mộ sùng bái, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà quên mất tình cảnh của chính mình.

Đợi cho bóng dáng Long Nhất biến mất trên đỉnh núi, nàng mới dần lấy lại tinh thần, ngoác nhìn mái chèo gỗ đang ôm trong lòng, ngẩn ngơ. Cẩn thận nhớ lại động tác chèo của Long Nhất, nàng thử hươ mái chèo gỗ, động tác nhìn như đơn giản vậy mà tới khi chính mình làm lại trở nên vô cùng vụng về, vừa hươ hai lần, thuyền thế nhưng bắt đầu xoay tròn tại chỗ, nhất thời trở nên luống cuống tay chân, làm không đúng, ‘bõm’ một tiếng rơi vào trong nước.

Con suối không sâu, nước tới eo, trong suốt không thấy đáy.

Chật vật kéo lê y phục ẩm ướt toàn thân bò lên trên bờ, Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn con thuyền còn đang nhẹ nhàng trôi trên dòng suối, bĩu môi. Gió rùng thổi qua, nắng run rẩy một phen, cần rặng, lại lội qua dòng nước đi đến bên cạnh con thuyền, vắt vắt bò lên.

Lúc này nàng mới phát hiện, bên trong còn có lương thực, nước và cây mồi lửa, còn có vài bộ y phục vải thô. Trong lòng không khỏi có chút bất an, mơ hồ cảm giác được chặng đường phía sau không hề dễ dàng chút nào.

Dù ở đây là nơi ít người qua lại, nàng vẫn liên tục cảnh giác nhìn xem bốn phía, sau đó mới kéo chiếc thuyền tới bên một bãi vắng vẻ, cảm y phục khô tìm một chỗ bí mật, thay y phục ướt ra.

Y phục màu đen, nàng mặc lên người trông hơi rộng, mà chất liệu lại thô, ma sát với da thịt non mềm của nàng cực kỳ không thoải mái. Có điều hương vị sạch sẽ, hơn nữa so với giả y màu đỏ kia lại còn thuận tiện hơn chút.

Khom lưng, Tiểu Băng Quân tò mò đánh giá bộ dáng chính mình trong nước. Áo ngắn, váy rộng, thắt lưng vớ giày đều cởi ra, đôi chân nhỏ trắng muốt dẫm trên nền đá, thật giống như một tiểu ngư nương.

Nàng vẫn còn mang tâm tình một hải tử, vừa thấy mình như vậy, không khỏi cảm thấy thú vị, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu. Trong lòng mặc dù vẫn chưa từng quên chính sự, nhưng không còn lo lắng nữa.

“Luyện Nhi, Luyện Nhi, Tiểu Băng Quân phải đi làm người chèo thuyền rồi...” Nàng cười tí mắt làm bầm lâu bầu với cái bóng trong nước, sau đó đưa chân đá đá cái bóng trong nước.

Nàng bỏ y phục ẩm ướt cùng vớ và hài lên trên thuyền, xắn ống quần, kéo thuyền ra chỗ nước sâu, sau đó chính mình leo lên.

Có lẽ vì đã thay đổi y phục, Tiểu Băng Quân đối với việc lái thuyền đột nhiên trở nên hưng trí bừng bừng, lúc này không còn luống cuống tay chân như khi vừa mới bắt đầu, mò mẫm tìm hiểu một hồi lâu, thuyền nhỏ rốt cuộc bắt đầu chuyển động, tuy nhiên lại là đi lùi.

“Ồ?” Trở nên hưng phấn nhưng nàng lại vạn phần khó hiểu, mà lại không có biện pháp giải quyết, đành phải quay lưng lại, chèo ngược, lúc này thuyền nhỏ mới xuôi theo dòng nước đi về phía trước.

Trên đường trắc trở không ít nhưng vẫn không quay đầu thuyền lại.

Ngay tại lúc Tiểu Băng Quân tràn ngập tự tin cho rằng mọi chuyện rồi sẽ thuận buồm xuôi gió, con suối nhỏ chảy qua cây cối rậm rạp hai bên, chảy vào một sơn cốc nằm giữa hai vách núi. Vách núi ở phía đầu kia sơn cốc hợp thành một khối, không có đường ra.

Dưới vách núi là một huyệt động thiên nhiên tối tăm rậm rạp, giống như cái miệng lớn của ác ma, nuốt chửng dòng suối nhỏ.

Tiểu Băng Quân sợ hãi, dừng động tác chèo thuyền, nhưng lúc này đã trễ, con thuyền nhỏ đã theo dòng nước trôi vào trong huyệt động. Trong lòng nàng sốt ruột, muốn nhảy xuống giữ thuyền lại, nhưng mà chân chưa chạm mặt nước đã như bị giật điện mà thu trở về.

Trong dòng suối trong suốt, một con rắn nước vừa thô vừa dài đang nhón nhor tự đắc bơi trong nước, sượt qua chân nàng.

Chỉ là một chút trì hoãn này, con thuyền nhỏ đã trôi vào trong hang, một luồng khí âm hàn ngay lập tức ủa tới. Tiểu Băng Quân không khỏi ôm chặt chính mình, mượn ánh mặt trời bên ngoài xuyên thấu vào trong để đánh giá tình cảnh trong động.

Động cực kỳ hẹp, chỉ bằng độ rộng của dòng suối, một nửa bộ phận đá trong động đã chìm trong nước suối, đen tuyền nhìn không thấy đáy, nhưng nghĩ tới chiều sâu bên ngoài của con suối, có lẽ cũng không đến mức quá sâu. Đỉnh động không tính là cao, bị che kín bởi những thạch nhũ có hình dạng khác nhau, ngồi giờ tay lên cũng có thể đụng tới. Phía trước tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, làm cho người ta trở nên vô cùng sợ hãi.

Muốn quay trở về tuy đối với Tiểu Băng Quân mà nói có chút khó khăn nhưng cũng không phải không có khả năng. Nhưng nghĩ tới lời Long Nhát đã nói, cùng với việc quay lại con đường rừng rậm khi nãy, ngoài việc quay về điểm xuất phát, tựa hồ nàng chỉ có lựa chọn duy nhất đó là đi về phía trước.

Phía trước, chờ đợi nàng sẽ là điều gì? Cùng đường, nguy hiểm không tên, hay là hy vọng?

Thở sâu, Tiểu Băng Quân khẽ cau mày, neho mắt, khoé môi hiện lên nụ cười lúm đồng tiền động lòng người, sau đó kiên định dùng mái chèo gỗ chống lên vách đá, thuyền hướng vào hang sâu mà đi.

Ánh sáng dần dần lụi tàn, bóng tối cán nuốt toàn bộ mọi thứ. Tiểu Băng Quân vẫn không bật mồi lửa, mà là chống mái chèo vào vách động để tìm đường, mãi đến khi mái chèo đột nhiên đụng phải một thứ gì đó mềm mại, sau đó đột nhiên giống như có vật gì đó rơi vào trên mạn thuyền.

Nàng lấy cây mồi lửa, đốt lên. Trong nháy mắt, ánh lửa chiếu sáng mọi thứ quanh người, cũng cơ hồ là cùng lúc đó, cây mồi lửa rơi xuống trên ván thuyền, tắt ngấm.

Tiểu Băng Quân chết trân tại chỗ, nhắm mắt lại, hít sâu, cố gắng tự thuyết phục bản thân vừa rồi nhìn thấy chỉ là hoa mắt mà thôi. Song khi tiếng ma sát thuyền vào trong tai, nàng không thể không khẩn trương lượm cây mồi lửa thồi lên lần nữa.

Một con rắn dài đen sẫm, ướt sũng bám trên mép thuyền, đang vận vẹo thân thể muốn hướng tới trên ván thuyền.

Không kịp ngẫm nghĩ gì nữa, mái chèo trong tay Tiểu Băng Quân duỗi ra, con rắn kia nhất thời bị chặn ngang vút ra ngoài, ‘bồm’ một tiếng rơi xuống nước.

Dưới mặt nước lúc nhúc rắn, ngay cả trên vách động rắn cũng bám không sao đếm hết, bảy rắn quấn quýt cùng một chỗ. Tình cảnh như vậy không khỏi làm cho người ta toàn thân phát lạnh, không dám nhìn, lại càng không dám không nhìn.

Nước rất cuộn cuộn trong hốc mắt Tiểu Băng Quân, lại cố nén không cho rơi xuống, trên mặt nở nụ cười càng sáng hơn. Khoảnh khắc bình tĩnh, nàng cắn răng, một tay giơ lên mũi lửa, một tay kia cầm thật cẩn thận mái chèo, chống đỡ ở những chỗ không có rắn, thuyền tiếp tục đi sâu vào trong sơn động.

Thình thoảng có rắn từ trên vách đá rơi vào trong thuyền, thậm chí vừa khéo rơi trên người Tiểu Băng Quân, sợ tới mức nàng kêu cũng không dám kêu. Nhưng không biết nguyên nhân gì, những con rắn này cũng không làm tổn thương nàng, mà chỉ là khẽ đụng vào trên boong thuyền sau đó rất nhanh lại chui vào trong nước, như là đang trốn tránh cái gì đó.

Một đường hữu kinh vô hiểm, ở phía trong sơn động chật hẹp tràn ngập mùi rắn đại khái là nửa canh giờ, phía trước rốt cục đã thấy ánh mặt trời, rắn trong nước cũng ít dần, mà trên vách đá đã hoàn toàn không còn một con.

Tiểu Băng Quân thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cảm thấy ngực đã thấm ướt mồ hôi, hai tay bủn rủn, không cách nào không chế mà run rẩy, cơ hồ không cảm nổi mái chèo.

Ngay tại lúc nàng nâng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, một tiếng dã thú kêu gào đột nhiên truyền vào trong tai khiến cho nàng cứng đờ, rồi sau đó có chút vụng về bỏ tay xuống.

An tĩnh trong chốc lát lại vang lên một tiếng thú gào rú, một tiếng tiếp theo một tiếng, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thê lương bi tráng.

Là tiếng kêu của sói hoang. Rất nhiều rất nhiều sói hoang.

Tiểu Băng Quân thu hồi mái chèo, ngơ ngác đứng trên thuyền. Thuyền nhẹ nhàng mà lắc lư, giống như con thú nhỏ ôn thuận đang chờ nàng thúc giục.

Cây mũi lửa trên thuyền cũng đã sử dụng một lúc lâu, việc trở về thật sự là chuyện hoàn toàn không có khả năng. Huống chi, cho dù có đầy đủ mũi lửa, nàng cũng không thể quay đầu.

Nghĩ đến đây, nàng khom lưng mang vớ và hài đã khô vào, bắt đầu chống thuyền hướng ra phía ngoài động.

Ngoài động, ánh trăng màu bạc, chiếu vào vùng sa mạc hoang vắng bất tận, gió gào rít cuốn bay cát bụi, cỏ mềm trong các khe đá dập diu.

Tiểu Băng Quân không nghĩ tới sẽ được chứng kiến cảnh tượng hoang vắng mà lại đồ sộ như vậy, hai chân mềm nhũn quỳ gối trên boong thuyền, trong lòng dâng lên sự kính sợ mãnh liệt đối với không gian rộng lớn trước mặt.

Nước suối ở ngoài động không chảy vào, đá ở phía dưới nhìn không thấy, thuyền bị va vào những mảnh đá lộn xộn, rốt cuộc cũng dừng lại.

Gió cực kỳ mạnh, mang theo cát quét vào trên thân người, đã lạnh lẽo tới thấu xương lại còn đau đớn không chịu nổi.

Chậm rãi đặt hai tay ở phía trước, sau đó cúi người thật thấp, trán áp vào mu bàn tay. Tiểu Băng Quân tuân theo bản năng tự nhiên, mặt hướng về phía trăng tròn toả sáng hành lễ như đại lễ tế thần của Băng tộc, biểu đạt sự chân thành thần phục của bản thân với nó. Rồi sau đó đứng thẳng người lên, mặc bộ giả y màu đỏ đã khô được một nửa vào, sau đó mới đi lấy thức ăn nước uống. Bỗng nhiên phát hiện phía dưới còn có một thanh chủy thủ, cũng không suy nghĩ nhiều, cầm chủy thủ ở sau lưng, sau đó xuống thuyền.

Đặt chân xuống bờ đá, trong bão cát nàng vất vả đi được vài bước, cảm thấy thật sự không cách nào kiên trì nữa, không khỏi nảy sinh ý muốn từ bỏ, tính toán quay lại con thuyền nhỏ chờ đợi trời sáng mới tiếp tục cuộc hành trình. Ai ngờ quay đầu lại liền không thấy tung tích thuyền nhỏ đâu, bốn phương một mảnh trống trải, ngay cả sườn núi nhỏ đều không nhìn thấy cái nào, huống chi là cái sơn động ở phía dưới.

Không thể tin vào hai mắt mình, nàng theo đường cũ quay về, đi qua nhiều con đường khác nhau vẫn như cũ không thấy sơn động lúc ra đó.

Chẳng lẽ đang nằm mơ ư? Tiểu Băng Quân đứng yên, mê mải nhìn chung quanh, đột nhiên có cảm giác như đang trôi nổi trong lúc ngủ mơ. Thời điểm đó cũng giống như vậy, mới một khắc trước còn đang ở trong trần nhỏ xinh đẹp vào ngày xuân ấm áp, ngay sau đó lại xuất hiện một vùng đồng bằng rộng lớn bao phủ bởi tuyết trắng xoá. Thời gian đối với nàng mà nói không có bất cứ ý nghĩa gì. Tình cảnh hiện giờ cũng giống như lúc trước vậy.

Nếu không phải là mộng, tại sao lúc nàng vào trong sơn động là lúc chính ngọ, thế nhưng khi trở ra trăng tròn đã nhô cao rồi?

Nhưng mà, nếu như thật sự là mộng, vậy sao nàng lại có thể cảm nhận được cái rét lạnh cùng đau đớn?

Không biết là vì cái rét lạnh hay là vì suy nghĩ vẫn còn mù mờ, ý thức giống như bị cái gì đó xuyên qua làm cho đau đớn. Tiểu Băng Quân hừ nhẹ một tiếng, giơ tay lên dè trán.

Nhưng vào lúc này, một tiếng gào khóc đau đớn cực lớn theo gió rớt vào trong tai nàng, đòi đi sự chú ý của nàng. Để tay xuống, nàng giương mắt nhìn chung quanh.

Xuyên qua ánh trăng tròn, chỉ thấy cách đó trăm bước, trong đồng đá lộn xộn tựa hồ có thứ gì đó đang vùng vẫy. Trong lòng nàng lại hẫng một nhịp, nói không nên lời là sợ hãi hay là kinh hãi, đang lúc nàng do dự, một tiếng gào thổng khổ lại truyền tới.

Gió đêm mang theo sự lạnh lẽo theo ngón tay lòng bàn chân chui vào thân thể, thấm vào tận cốt tuỷ, nàng sợ run cả người, lúc này mới phản ứng kịp. Sau đó không chút nghĩ ngợi liền loạng choạng lao đảo chạy về hướng kia.

Bất luận là cái gì cũng không mạnh bằng vật sống không thể nhìn thấy được.

Càng tới gần, tiếng sói bị thương càng thêm rõ ràng, vật kia cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Tiểu Băng Quân chậm rãi dừng bước, mái tóc dài bị gió thổi bay, giá y màu đỏ tung bay, dưới ánh trăng sáng như ngọc, cực kỳ giống như một tiên nữ lạc xuống nhân gian.

Vật kia hiển nhiên cũng nhận ra sự hiện diện của nàng, tiếng kêu gào ngừng một lát, chuyển thành tiếng gầm gừ nhỏ uy hiếp, bộ lông đã dựng đứng lên, ánh mắt phát ra lệ quang mãnh liệt.

Là sói. Là một con sói thật lớn.

Bàn tay lạnh lẽo của Tiểu Băng Quân gắt gao nắm chặt lấy làn váy chính mình, do dự không biết phải làm sao bây giờ.

Con sói lớn màu đen, so với loài sói thông thường thì lớn gấp bội, lúc này lại không biết vì sao lại bị kẹt trong đồng đá đồ nát không cách nào nhúc nhích.

Nghĩ ngợi một hồi, nhưng kỳ thật chỉ bất quá trong khoảnh khắc ngắn, chân Tiểu Băng Quân lại đi về phía trước. Nàng không biết chính mình có phải muốn cứu con sói kia hay không, chỉ biết là nàng không cách nào quay đầu bỏ đi.

“Sao ngươi lại bị kẹt ở trong này?” Bị ánh mắt bắn ra hàn quang của con sói đen uy hiếp, nàng không hề dám đến gần quá mức, chỉ cách ở một chỗ xa xa ngồi xổm xuống, vừa run lấy bầy vừa nhẹ nhàng hỏi, sợ làm kinh động nó. So với những thiếu nữ cùng tuổi, nàng vẫn còn rất ngây thơ, còn có một chút tính trẻ con, sự chú ý dễ dàng bị dời đi, đã quên mất chính mình đang ở trong hoàn cảnh ác liệt.

Con sói kia thấy nàng không đến gần, thân thể căng thẳng chậm rãi trầm tĩnh lại, không còn gầm gừ nữa, nhưng cũng không tiếp tục gào khóc, chỉ yên tĩnh nằm sấp tại chỗ, cũng không để ý đáp lại nàng.

Tiểu Băng Quân hẳn nhiên cũng không chờ mong một con sói có thể trả lời mình, ánh mắt rơi vào bộ lông âm áp trên người con sói đen kia, trong lòng rộn rạo. Nhất định là rất ấm, nếu có thể để cho nàng sờ một cái, không biết tốt biết bao nhiêu.

Giống như nhận ra sự thêm muốn trong mắt nàng, sói đen cảnh giác nhìn sang, yết hầu lại bắt đầu phát ra tiếng gầm thấp uy hiếp.

Nhìn bộ dáng hung ác của nó, giống như tuy lúc đều có thể thoát khỏi đám đá để bỏ nhào tới cắn đứt cổ mình, Tiểu Băng Quân không khỏi có chút rụt rè, rất muốn chạy đi thật xa.

“Sói lớn à, chúng ta thương lượng chút nha. Ta nghĩ biện pháp cứu ngươi, ngươi đừng ăn thịt ta.” Không chế được bản năng trốn tránh nguy hiểm của thân thể, nàng bắt đầu cử động tay chân, thật chậm bò về phía con sói đen. Mặc dù vô cùng sợ hãi, nhưng cũng không chút nào ảnh hưởng tới quyết tâm đưa tay ra giúp đỡ nó của nàng.

Trời quá lớn, đất quá rộng, trừ nàng ra, chỉ có nó là vật sống, vô hình trung nàng đã tự động xem nó như là bằng hữu để nương tựa vào nhau.

Con sói đen thấy nàng tiến lại gần, hàm răng sắc nhọn bắt đầu nhe ra, ở dưới ánh trăng tàn ra hàn quang dày đặc.

Tiểu Băng Quân sửng người, cảm thấy chính mình giống như có chút ngu ngốc. Nàng rõ ràng biết sói là loài giảo hoạt và tàn ác, thật sự có thể cam đoan rằng sau khi mình cứu nó, nó có thể vì đói bụng mà ăn mình luôn không. Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên nhớ tới trên người mình vẫn mang theo một chút lương khô, vội thò tay vào trong bao đồ tìm kiếm, hồi lâu sau, lấy ra một cái bánh nang, bẻ bánh rồi nhìn bộ dáng hung tợn của con sói kia, lại bỏ trở vào, sờ thêm chốc lát, rốt cuộc lấy ra một miếng thịt khô.

“Chỗ này của ta có đồ ăn, ngươi muốn ăn lót bụng trước hay không?” Không dám đi qua, nàng thật cẩn thận ném miếng thịt khô tới.

Thịt khô bị gió thổi, vừa khéo rơi vào trước mặt con sói đen. Không nghĩ tới động tác này vậy mà lại chọc giận nó, một tiếng kêu to, thân thể bị đè dưới đồng đá bắt đầu liêu mạng vùng vẫy, xem bộ dáng hùng hổ kia, như là hận không thể nhào qua xé nàng thành nhiều mảnh nhỏ vậy.

Tiểu Băng Quân bị dọa tới toàn thân run rẩy, sau đó liền lùi về sau vài bước, sau một lúc trì hoãn, thật sự rất muốn lên tiếng khóc lớn, nhưng miệng chỉ giật giật, lại cong lên tạo thành một độ cong tuyệt đẹp.

“Ngươi, ngươi đừng nóng giận...” Nàng sốt ruột lại bắt đầu run lấy bầy, giọng nói hơi hơi run run. Vốn sợ hãi nhưng khi nhìn thấy tảng đá ở trên đỉnh đầu nó lung lay sắp ngã. “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, tảng đá sắp rớt xuống đó.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1-2

Mẫu thân từng nói, một nữ nhân lưu giữ được những giọt nước mắt của mười đời mới có thể đổi được một đời nhân duyên mỹ mãn. Cho nên, từ nay về sau, nàng rốt cuộc không khóc nữa, nàng nghĩ, nếu một đời này không khóc, có phải có thể cùng người mình yêu ở cùng một chỗ hay không. Nếu nước mắt khiến người phân ly, như vậy nàng lựa chọn vĩnh viễn cũng không rơi lệ.

“Thiếp muốn đến phía Nam.” Quỳ ở trên đất, vạt váy màu đen tản mạn xung quanh người, Hạ Cơ rũ bỏ nụ cười tươi sáng lạnh như hoa trên mặt. Ánh mặt trời cực kỳ sáng ngời chiếu trên cây lược gỗ màu tím sậm cài trên búi tóc nàng, tỏ vẻ ra một tầng sáng mỏng nhạt.

Sau khi nàng lên tiếng, trên đài cao hoa lệ trắng như tuyết yên tĩnh, gió nhẹ nhàng lay động màn lụa trắng, mang theo hương hoa đặc biệt.

Sau khi ba người khác đều lựa chọn lưu lại, đáp án của nàng hiển nhiên cực kỳ làm cho người ta chấn kinh.

Trong màn thật lâu không có người đáp lại.

Nàng lẳng lẳng chờ đợi kết quả, bàn tay che trước trán đã không cách nào khống chế được mà nhẹ nhàng run rẩy, không thể không gia tăng thêm sức lực mới miễn cưỡng ngừng run.

Băng thành đã không cần nàng rồi. Hắn cũng không cần nàng. Như vậy nàng muốn đi đến một nơi ấm áp, có ánh mặt trời dịu nhẹ ấm áp, có cả nụ cười ấm áp.

Tiếng góm sứ va chạm vào nhau nhẹ nhàng vang lên phá vỡ không khí ngưng trọng, nguyên nhân là bởi vì không nhịn được khát mà uống một ngụm trà, Thu Cơ có chút xấu hổ đặt chén trà xuống, thẳng lưng hai mắt cúi xuống, ngồi nghiêm chỉnh.

“Nếu đã quyết định rồi, hy vọng các nàng đều sẽ không hối hận.” Phía sau màn truyền đến một loại âm thanh trầm thấp nhu hoà, trong veo, nghe không ra chút cảm xúc nào của nhân loại, ngay cả ánh nắng chiếu ở trên thân người tựa hồ cũng vì vậy mà lạnh vài phần.

Hạ Cơ không khỏi hốt hoảng, một hình ảnh nào đấy trong trí nhớ bị lục lọi trở lại.

‘Muốn vào điện Hắc Vũ, phải dựa vào bản lĩnh. Cầu nguyện cho chính mình sẽ không hối hận đi.’

‘Ta sẽ không...’

Mười năm trước, sau khi hắn cứu nàng từ trong tay Ngột Nhi Thuật cầm đầu Huyết Đạo, tại thành lâu cao cao kia, nàng ở phía trước, hắn ở phía sau, đã có một đoạn đối thoại như thế.

Hối hận sao? Đương nhiên không. Chỉ là nàng càng ngày càng sợ lạnh, muốn đi đến một nơi cực kỳ ấm áp, cực kỳ ấm áp.

“Nàng vì sao còn không đi?” Trong tai truyền đến câu hỏi nhàn nhạt của nam nhân.

Hạ Cơ bỗng nhiên từ trong suy nghĩ mộng lung lay lại tinh thần, lúc này mới phát hiện Xuân Thu Đông tam Cơ không biết từ khi nào đã rời khỏi, chỉ riêng chính mình vẫn còn quỳ rạp trên đất.

“Chuyện đi đến phương Nam, ta sẽ cho người an bài thật tốt, đến lúc tuổi già cũng không có gì phải lo lắng.” Tựa hồ hiểu lầm ý đồ nàng lưu lại, hắn bổ sung thêm.

Hiếm có khi hắn tha thiết dặn dò như vậy, hốc mắt Hạ Cơ hơi nóng, vội vàng cúi đầu thấp hơn, trong lòng dâng lên một cỗ xúc động mãnh liệt.

“Thiếp... thiếp có thể diện kiến dung mạo chủ tử hay không?” Nàng biết chính mình đã đi quá giới hạn, nhưng mà trước khi đi, thật sự nghĩ muốn... có thể nhìn thật rõ dung mạo của hắn.

Gió mát thổi qua, giống như lời thờ dài như có như không.

“Nếu nàng nghĩ muốn...” Theo lời nói ẩn hàm bất đắc dĩ, màn sa màu trắng bị từng cơn gió thổi bay lên.

Hạ Cơ chỉ liếc mắt được một cái, sau đó liền thật sâu khom lưng đi xuống, không dám nhìn gần dung nhan khiến cho nàng tự ti kia. Tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng lại đủ để cho nàng khắc cốt铭 tâm trọn đời.

“Tâm nguyện đã thực hiện, nàng đi đi.” Bên trong truyền đến tiếng lật sách, biểu thị lần gặp này là sự kết thúc.

“Vâng ạ.” Hạ Cơ mù mờ ngỡ ngàng như có mất mát, chỉ là đang muốn đứng lên, lại lần nữa quỳ xuống lạy, “Chủ tử...”

“Còn có chuyện gì?” Thanh âm bên trong thủy chung vẫn thanh lãnh, vô tình vô tự.

“Chủ tử... Chủ tử là thần tiên.” Hạ Cơ có chút vội vàng nói, vốn hẳn nên là câu hỏi chứng thực, nàng lại đương nhiên dùng ngữ khí khẳng định.

Bên trong có khoảnh khắc yên lặng.

“Suy nghĩ kỳ lạ.” Rồi sau đó, người ở bên trong nhẹ giọng trách cứ. “Lui xuống đi.”

Mặt Hạ Cơ hơi đỏ lên, biết chính mình lỗ mồm, vội khom lưng cáo lui.

Sau khi nàng rời đi, màn lụa mỏng bị từng cơn gió vén lên, ống tay áo lay động như mây bay nước chảy, người bên trong chậm rãi đi ra.

Hắn cực cao, tính ra ước chừng còn cao hơn nam tử bình thường một cái đầu, nhưng thân hình thon dài cân xứng, dưới trường bào màu đen tuyền càng làm tôn lên sự vĩ đại phi thường, toàn thân tản mát ra khí chất tôn quý làm cho người ta không tự giác liền muốn cúi người. Tóc đen như gấm xoắn sau lưng, uốn lượn trên trường bào, hào quang lưu động, khiến người nhìn thờ.

“Thần, bất quá chỉ là một sinh vật có năng lực mạnh mẽ hơn con người một chút mà thôi, có gì đáng ca ngợi?” Đứng ở bên cạnh đài cao, ánh mắt hắn rơi xuống nơi hồ nước, ánh mắt sâu thẳm thăm thẳm, như là xuyên thấu thời không, ngưng đọng tại một niên đại xa xôi không cách nào nhớ được, “Khi đại nạn tới, thần cũng không cách nào thoát khỏi.”

Ngữ khí gần như trào phúng, rồi sau đó hàng mi dài đen tuyền chậm rãi khép lại, sùnn mặt tuần mỹ như được điêu khắc từ đá cẩm thạch khêu nhếch, giống như cảm thụ nhiệt độ của gió, hoặc như là ngửi thấy mùi hoa phảng phất trong không khí, chuyên chú mà cẩn thận như vậy.

Có cơn thủy tức màu trắng hót cao giọng bay qua, chui đầu vào trong hồ nước nở đầy kỳ hoa màu tử lam, một lát sau ngâm một con cá đang còn búng nhảy bay về phương xa.

Mở ra gấm vóc tuyết trắng, Hạ Cơ nhắc bút, suy xét rất lâu, sau đó mới đặt bút, do dự một phen, lụa trắng chưa chạm bút. Môi nàng hơi vênh lên, mày lại gắt gao nhíu chặt một chỗ.

Ngoài cửa sổ dày đặc cây phù tang, nhành hoa rũ xuống, kiều diễm bức người.

Nơi này là Phù Tang uyển, trong uyển lấy phù tang làm chủ, xen kẽ trúc liễu cùng đại thụ. Cả năm xanh biếc, cả năm nở hoa, giống như không biết một mối vậy. Một lần nàng từng hoài nghi có phải là ảo giác, nhưng khi ngắt hoa kia xuống, lật đi lật lại, đoá hoa mỏng lạnh, hương khí mùi thơm ngào ngạt, nào có nửa phần giả ý.

Về sau, đối với đủ loại hoa dị thường trong điện Hắc Vũ, nàng cũng dần dần luyện thành thói quen.

Đang trong lúc ngưng mắt suy nghĩ, có thị nữ chuyên nhất đem một cuộn tranh tới, nói là Vũ chủ tử cho người đưa qua, nói là thời điểm vật quy nguyên chủ rồi.

Liếc mắt nhìn bọc hành lý đã thu dọn thoả đáng ở một bên, Hạ Cơ hơi trì trệ tiếp nhận cuộn tranh. Hắn đưa nàng làm cái gì? Ở chung nhiều năm như vậy, nàng lại không chút nào đoán được tâm ý của hắn.

Mở quyền tranh ra, mặt trên là một vị thiếu niên tóc bạc mắt bạc tuyết mỹ, cười như gió xuân, làm cho người ta khó có thể dời ánh mắt.

Đã bao lâu... ánh mắt Hạ Cơ có chút mông lung.

Con ngựa lông rậm, kiệu hoa đỏ rực, tuyết vờ mờ mịt, toàn bộ lại rất xa xôi giống như câu chuyện đời trước.

“Phu nhân, ai vậy a, sao bộ dáng giống thần tiên như vậy?” Thanh âm thị nữ vang ở bên tai, phá vỡ sương mù chuyện cũ.

Quay đầu nhìn bộ dáng nhón chân hồng chuyện của thị nữ, Hạ Cơ mỉm cười, đưa tay điểm nhẹ cái trán của nàng, “Không nói cho người.”

Sau đó, nàng rõ ràng phát giác, ở trên cuộn tranh vậy mà có thêm hai hàng chữ.

Ngày xuân du lãng, hoa hạnh thối đầy đầu. Ruộng nhà ai còn non, chân đi phong lưu.

Dòng chữ kia như nước chảy mây trôi, tiêu sái phóng khoáng.

Hạ Cơ vốn ngần ngừ, rồi sau đó khuôn mặt tuyết trắng nháy mắt đỏ bừng, nghĩ tới nguyên cớ ẩn ý bên trong của mấy câu này. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, chút tâm tư nhỏ nhỏ tuổi thiếu nữ của chính mình khi đó sớm bị hắn nhìn thấu, cho nên mấy năm nay hắn chưa bao giờ...

Nghĩ muốn cũng không nghĩ muốn, nàng khấn trang cuộn tròn bức họa, liền vội vàng chạy tới Huyền cung của Vũ chủ tử, mắt điếc tai ngơ đối với tiếng thét kinh ngạc ở phía sau của thị nữ.

Tuy nhiên từ một khắc kia khi bước vào điện Hắc Vũ, nàng liền dụi tắt ngay thơ quyền luyện trong lòng, trong mười năm dài không để cho bản thân nghĩ tới vị thiếu niên tóc bạc trong bức hoạ một lần. Nhưng lúc này đột nhiên bị người kia cho biết kỹ thật cái gì hẳn cũng đều biết, vẫn không khỏi có chút chột dạ. Cho dù nẫu thân vẫn dạy các nàng không cần dụng tâm với nam nhân, càng không cần kiên trinh, nàng nghe lọt vào tai, trong lòng lại có chủ ý của chính mình. Hẳn vì nàng bảo hộ tộc dân Băng thành lâu dài, nàng tự nhiên cần phải đem thể xác và tinh thần hoàn toàn giao cho hắn để hồi báo, đây là chuyện đương nhiên.

Làn váy lay động giống như mây đen xoay vần, nàng chạy trốn có chút thờ dốt, trong lòng cảm thấy uỷ khuất lại có chút bất an, không có để ý đập trúng một cục đá, chân lao đảo vài cái, vội vàng vịn vào núi đá bên cạnh mới đứng vững được, sau đó bỗng nhiên choáng váng.

Nàng đi làm gì chứ? Là muốn thanh minh, hay là giải thích, hoặc là bày tỏ cõi lòng? Nghĩ như thế nào cũng không đúng.

Mơ hồ có tiếng bước chân truyền vào trong tai, nàng không hiểu sao lại hoảng hốt, lắc mình trốn sau tảng đá lớn, sau đó mới phát hiện hoá ra trong lúc bất tri bất giác chính mình đã đi tới phía sau núi. Lau mồ hôi, muốn đi ra.

Tiếng bước chân hỗn độn, hiển nhiên không chỉ có một người, đồng thời còn truyền đến giọng nói của Xuân Cơ, khiến cho thân hình nàng cứng lại.

“Hạ Cơ còn chưa đi, người hiện tại lại phỏng toả ngoại cung, chẳng lẽ muốn lưu nàng lại?” Thanh âm yêu mị không biết hướng về người nào nhỏ giọng oán giận.

Hạ Cơ nghe được tên mình, trong lòng không khỏi căng thẳng, vội vươn tay bịt kín miệng, che lại hô hấp nặng nề vì chạy trốn, không dám phát ra tiếng động nào. Trục giác cho nàng biết, tuyệt đối không thể để cho người ta phát hiện ra nàng.

Phong toả ngoại cung... Tin tức này khiến cho nàng mơ hồ cảm thấy có chút bất an. Ngoại trừ Vũ chủ tử ra, người nào lại có cái quyền lực này, lại vì cái gì phải làm như vậy?

Trong đầu gấp rút xẹt qua rất nhiều khả năng, một tiếng hừ lạnh truyền vào trong tai nàng, khiến cho ngực nàng chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Thu lại lòng dạ hẹp hòi của ngươi đi! Đã khi nào rồi hả? Ngươi dám cam đoan nàng không biết chuyện của vị bên trong kia ư? Ngươi dám cam đoan sau khi nàng rời khỏi đây hẳn không truyền tin tức cho đám Long Nhất, phá đi toàn bộ kế hoạch?”

Liên tiếp lời chất vấn khiến cho Xuân Cơ á khẩu không trả lời được.

“Ngôn phó diện chủ, tin tức kia quả thật có thể tin được không?” Một giọng âm trầm của nam nhân khác hỏi.

“Sứ giả bên người hẳn truyền tin tức ra, ha ha, hiện giờ cho dù là giả, chúng ta cũng tất phải biến nó thành sự thật. Nếu không...” Câu nói kế tiếp chưa hết, người nghe đều đã minh bạch ý tứ trong đó.

Sự tình đã bắt đầu, liền không còn đường lui.

Không ai nói nữa, tiếng bước chân càng ngày càng xa. Mãi đến khi biến mất, Hạ Cơ lặng lẽ thò đầu ra, tóc ướt đầm mồ hôi, gắt gao dính chặt trên trán nàng. Sau khi thấy không còn ai, nàng theo phía sau tảng đá đi ra, chạy gấp về Phù Tang uyển.

Đã xảy ra chuyện! Chủ tử nhất định đã xảy ra chuyện!

Trong đầu lặp đi lặp lại thanh âm này, khiến cho nàng nhiều lần thiếu chút nữa té ngã. Ngẫu nhiên gặp cung nhân, sau khi chú ý thấy ánh mắt của các nàng trong sự cung kính lộ ra chút kỳ quái, nàng mới kịp phản ứng chính mình thất thố. Vội vàng chỉnh lại thân sắc, kiềm chế tâm tình như lửa đốt trong lòng, ung dung đi trở về.

Nàng biết tật xấu của chính mình, ở lâu người khác cũng biết tật xấu của nàng. Mà lúc này, nàng rất rõ ràng, không thể để cho bất luận kẻ nào biết nàng đã nghe được cái gì.

Đi được một nửa, bước chân Hạ Cơ thay đổi, lại quay đầu trở về.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng lập tức nghĩ đến những người đó lúc này đi về phía Huyền cung nhất định không có ý tốt. Chủ tử không biết đã xảy ra chuyện gì, bên cạnh hẳn lại có mật thám, chỉ sợ, chỉ sợ...

Nắm bức hoạ cuộn tròn, bàn tay theo bản năng xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích trên tay, mồ hôi theo thái dương chảy xuống, thuận theo cằm rơi xuống, nàng mới lấy lại tinh thần, cuống quýt lấy ra khăn tay, lau đi mồ hôi lạnh, sau đó ở chỗ không có người tựa vào bên cạnh trụ hành lang, cố gắng áp chế khủng hoảng tràn đầy trong lòng.

Điện Hắc Vũ tàng long ngoại hồ, mà nàng một chút võ công cũng không có, phải làm sao bây giờ... Phải làm sao bây giờ?

Trán khẽ đụng vào trên cột gỗ, một lần lại một lần, phát ra tiếng ‘bộp bộp’.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Một giọng nói lạnh như băng vang lên ở bên tai.

Hạ Cơ cứng đờ, rõ ràng phát hiện hành động của chính mình có bao nhiêu ngây thơ buồn cười, chớp mũi không khỏi lại thấm ướt mồ hôi.

Cười. Không chế không nổi liền cười, chói mắt, ánh mặt trời rực rỡ.

Đồng Cơ hí mắt, ngoan độc lườm nàng một cái, rồi sau đó đi lướt qua người nàng, cũng không đợi nàng trả lời.

“Tỷ tỷ cũng đi gặp chủ tử sao? Chúng ta cùng đi đi.” Thấy rõ phượng hướng của nàng, Hạ Cơ khản trương bất kịp, gần như nín thở nói.

Đồng Cơ liếc xéo qua, “Ngươi còn chưa đi?” Nàng luôn luôn giữ khoảng cách với mọi người, lúc này vậy mà lại đáp lời, ngược lại làm cho người ta cảm thấy có chút quái lạ.

Trong lòng Hạ Cơ run rẩy một phen, lại có chút lưỡng lự, nụ cười trên mặt hơi dịu xuống, rốt cuộc phai nhạt một chút. Giơ bức họa được cuộn tròn trong tay, nàng khẽ hỏi thì đáp.

“Phần thưởng chủ tử ban cho muội, đang muốn đến nói lời cảm tạ. Vừa lúc gặp được tỷ tỷ, Hạ Cơ liền không cần đi Lạc Mai hiến nói lời từ biệt rồi. Về sau cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại, tỷ tỷ phải bảo trọng...”

Trong lòng nàng sốt ruột, nói rồi liền không dừng lại được, Đồng Cơ ngoại trừ thỉnh thoảng hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa. Mãi đến khi tới cầu treo trên khe suối Huyền Thiên dẫn tới Huyền cung.

“Ngươi hơi nhiều lời rồi.” Một tiếng quát thấp, Đồng Cơ vung tay áo dài lên, giống như tiên tử nhẹ nhàng vượt qua cầu treo, hướng về vách núi đối diện, rồi sau đó biến mất không thấy tung tích.

Hạ Cơ thấy thế, không khỏi nán lòng sụp vai, sau đó dưới ánh mắt kinh diễm của thủ vệ hai bên, thật cẩn thận bước trên cầu. Cầu này nàng đã đi được mười năm, sớm không còn sợ hãi như trước kia, nhưng mà... thủ vệ kia, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua.

Mới vừa đi đến dốc núi đối diện, chân còn chưa bước lên trên mặt đất, Xuân Cơ với ý cười nhẹ nhàng đã đứng trước mặt.

“Muội muội tới vừa đúng lúc, chúng ta tam tỷ muội đều đã ở đây, chỉ thiếu mỗi muội muội thôi. Thiếp thân còn tưởng rằng muội muội đã đi không từ giả rồi chứ.” Thân thiết ôm lấy cánh tay Hạ Cơ, dẫn nàng đi tới hành lang dài đầy ánh trăng.

Không phải hướng Huyền Hải Bích Ba đài, trong lòng Hạ Cơ sợ hãi, cười nói: “Sao có thể chứ. Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu đây?”

Huyền cung có bao lớn, các nàng chưa bao giờ biết, mỗi lần gặp Vũ chủ tử đều là tại Huyền Hải Bích Ba đài, nơi đó quanh năm bao phủ bởi ánh mặt trời. Vũ chủ tử tựa hồ cực kỳ thích ánh mặt trời. Điểm này thật tình cờ trùng hợp với Hạ Cơ.

“Oa? Chẳng lẽ muội không biết?” Về mặt Xuân Cơ kinh ngạc, quay mặt nhìn đến lúm đồng tiền của Hạ Cơ, trong mắt xẹt qua chút ghen tỵ. Trọn vẹn 10 năm, vì cái gì khuôn mặt này còn có thể vẫn giữ được nét ngây thơ tươi cười mới tới khi đó?

“Biết cái gì?” Hạ Cơ nghiêng đầu.

Sắc mặt dị thường của Xuân Cơ chớp loé, thu lại tươi cười, đổi thành thâm sâu lo lắng. “Thân thể chủ tử không khoẻ, muội muội nếu như không biết, vì sao lại tới đây?”

“Chủ tử làm sao vậy?” Hạ Cơ quá sợ hãi, lần này lại không có chút nẩy nẩy giả bộ. Mặc dù trước đã đoán được chút manh mối, nhưng chính tai nghe những lời này vẫn làm cho tinh thần nàng rối loạn.

Thấy nàng không giống đang giả bộ, ánh mắt Xuân Cơ chớp loé, mỉm cười nói: “Muội muội không cần lo lắng, chủ tử hiện tại ở Thương Minh cung, đi rồi sẽ biết.”

Hạ Cơ nhẹ nhàng ừ một tiếng, khoe môi lúm đồng tiền hăm sâu, lông mi dài rũ xuống, che lại lo sợ nghi hoặc cao ngất bên trong.

Giống như là vĩnh viễn cũng không đi tới cuối hành lang, một vầng trăng giống như mãi mãi không tròn đầy được, một tòa đình đài lầu hoa lệ giống như chưa từng tồn tại trước giờ... Toàn bộ Huyền cung đều như là ảo giác, sau khi người lạc vào cảnh giới kỳ lạ lại chân thật như thế.

Địa phương to lớn như vậy, cung điện tráng lệ như vậy, bên trong lại chỉ có một mình Vũ chủ tử. Càng đi, trong lòng Hạ Cơ càng cảm thấy vắng lặng, trước kia ở Huyền Hải Bích Ba đài khi đó cho tới bây giờ cũng chưa từng có cảm giác như vậy. Có lẽ là vì, nơi đó có ánh mặt trời.

“Trong tay muội muội là gì vậy?” Quá mức an tĩnh luôn luôn khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, Xuân Cơ phá vỡ trầm mặc, ánh mắt rơi vào trên tay Hạ Cơ.

Hạ Cơ sợ run lên, ánh mắt cong lên, giữa hàng lông mày thoáng hiện chút ngượng ngùng. “Đây là... uhm, đây là bức họa khi muội còn trẻ chưa hiểu chuyện về...”

Khi nói chuyện, Xuân Cơ đã lấy bức họa, mở ra xem đến vị thiếu niên bên trong khi đó, trong mắt xao động thoáng hiện kinh diễm.

“Ngày xuân du lăng..., hi hi, hóa ra là người trong lòng muội muội, khó trách muội muội không muốn ở lại điện Hắc Vũ.” Nàng trêu ghẹo, cho tới giờ khắc này, toàn bộ hoài nghi đối với Hạ Cơ hoàn toàn bị xoá bỏ.

Khuôn mặt Hạ Cơ càng thêm đỏ, lại không cãi lại, chỉ cúi mặt ngại ngùng cười, trong lòng lại nhẹ nhàng thờ ra.

Không lâu sau, một toà cung điện chạm trổ hùng vĩ xuất hiện trước mặt hai người, mà trước cửa cung điện, đứng gần trăm tên lính mang theo đao kiếm.

“Tỷ tỷ, nơi này sao lại...” Về mặt Hạ Cơ mê mang nhìn về phía Xuân Cơ.

“Đừng sợ, là Ngôn phó điện chủ phái tới bảo vệ chủ tử.” Xuân Cơ an ủi vỗ vỗ tay nàng, giống như dụ dỗ một hài tử chưa hiểu thế sự.

Mà trên thực tế, trong mắt những người khác, nàng giống như một nữ tử yêu cười đến gần như ngu si khờ khạo, còn về phần cái gì mà lục đục với nhau, lòng dạ tâm cơ, căn bản không cách nào nghĩ tới nàng được. Nhưng lại quên mất, nàng đến từ Băng thành, một người từ nhỏ đã bắt đầu học cách như thế nào để sinh tồn trong chốn hậu cung.

Lúc tiến vào cửa điện không bị bất luận cái gì ngăn trở, Hạ Cơ cũng hiểu được chính mình giống như Ngôn Vệ nói vậy, đã không còn đường thối lui.

Đó là một toà cung điện kỳ dị mà rộng lớn, giống như lấy biển làm sàn, lấy trời làm đỉnh. Cầm thạch từ chỗ cửa điện kéo dài tới giữa Bạch Ngọc đài ở giữa điện lớn, hành lang dài cùng với ngọc đài bên ngoài giống như một màu xanh trong suốt của biển lặng vậy, giống như nước biển thật vậy, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy sóng lưu chuyển, mà đỉnh điện lại giống như biển sao lấp lánh phát quang, phản chiếu trên mặt đất, đem toàn bộ toà cung điện lớn bao phủ dưới một bầu trời sao.

Ở giữa Bạch Ngọc đài là một chiếc lồng được phủ một mảnh lụa xanh mỏng, ần ần có thể thấy được trong đó có giường, cùng với trên giường là bóng người to lớn đang nằm.

Bọn người Ngôn Vệ đứng ở một bên hành lang ngọc thạch, ngoại trừ đã biết nhị Cơ Đông Thu ra, còn có bốn nam nhân cùng với một thiếu niên áo trắng. Bộ dáng Ngôn Vệ gầy yếu mảnh khảnh, vóc dáng bạc trung, thoạt nhìn xem ra cũng không xuất chúng, nhưng mà nhìn kỹ hai mắt sẽ phát giác trong ánh mắt hần vũng vàng và có nghị lực, dáng người cao ngất ngưng định, cực kỳ có hương vị nam nhân. Lúc này hần đang để tay ở sau người, về mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm phía sau màn lụa.

Còn lại bốn người Hạ Cơ chỉ nhận ra được một người, đó là Doanh phó thống lĩnh Hắc Giáp quân Đan Dương, mặt khác ba người còn lại, xem thân hình phong thái, hiển nhiên cũng đều không phải nhân vật đơn giản. Thiếu niên áo trắng mặt mày như hoa, trái lại quen thuộc cực kỳ, một trong sứ giả Nguyệt Thần cung, nói vậy đây chính là người truyền tin tức mà Ngôn Vệ nhắc tới.

Đoàn người đang giằng co cùng với người trên Bạch Ngọc đài, không khí ngưng trệ, biểu thị sắp xảy ra cuồng phong bạo vũ.

Xuân Hạ nhị Cơ đã đến nhất thời phá vỡ sự cân bằng khéo léo này, Doanh phó thống lĩnh Hắc Giáp quân rút cuộc thiếu kiên nhẫn, quát to: “Bất quá đã là một phế vật bị trúng độc, các ngươi còn sợ cái gì?” Trong miệng tuy nói như thế, nhưng cũng không thấy hần làm mẩu dẫn đầu, cũng không phải sợ hãi người bên trong, mà là đối với những điều chưa hề thấy ở đại điện cổ quái có chỗ cổ kỳ.

Hạ Cơ há miệng thở dốc, không phát ra thanh âm. Vốn là Xuân Cơ kéo nàng, lúc này đổi thành nàng gắt gao nắm chặt cánh tay Xuân Cơ, ra về lui về phía sau, hiển nhiên đối với việc này đã bị hù sợ rồi.

Xuân Cơ vẫn đang cười đến kiều mỹ, quay đầu liếc nàng một cái, nhỏ giọng trên ghẹo nói: “Muội muội, muội cười thật đẹp, tỷ tỷ ta cũng nhin không được muốn động tâm rồi...” Nói xong, quả thật đưa tay ngả ngón sờ soạng khuôn mặt tròn nhẵn như mỡ đông kia.

Đang lúc nàng nói chuyện, Ngôn Vệ đã hướng về phía Bạch Ngọc đài đối diện, giọng nói: “Điện chủ không có việc gì chẳng? Nhận được tin tức Nguyệt sử truyền tới, khiến thuộc hạ thực lo lắng.”

Hần nhìn như hữu lễ, nhưng về mặt hiển ngang, hiển nhiên đã sớm ôm ấp quyết tâm đập nôi chìm thuyền, lời ấy bất quá chỉ là thăm dò mà thôi.

Hạ Cơ cơ hồ là ngừng thở chờ đợi, dường như chưa phát giác ra sự khinh bạc của Xuân Cơ.

Trả lời đi. Chủ tử, mau trả lời đi... Trong lòng nàng thúc giục, ngón tay băng lãnh, lòng bàn tay non mềm bị mồ hôi làm ướt sũng.

Cùng một thời gian, những người khác cũng căng thẳng nín thở ngưng thần, kỳ vọng lại hoàn toàn trái ngược với nàng.

“Đã có tâm, sao không đến gần mà nói chuyện.” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Vũ chủ tử trong trường truyền ra, trước sau như một vô tình vô tự, cô độc ngạo nghễ.

Rõ ràng chỉ là thời gian nói chuyện ngắn ngủn, Hạ Cơ lại giống như từ trong cái chết hồi sinh lại, tại lúc tiếng nói của hần vừa ngừng cơ hồ là ngã quỵ xuống đất.

Những người khác nghe tiếng đồng thời biến sắc, Ngôn Vệ nháy mắt với Xuân Cơ, ý bảo nàng tiến lên thăm dò hư thực, Nguyệt sử kia lại nhanh hơn một bước, bước trên thạch đạo.

“Một đám nhát gan.” Hần cười lạnh, bước nhanh tới Bạch Ngọc đài. Áo trắng phát phới, đi tới giữa hành lang, nổi bật dưới trời sao biển xanh, đúng là cảnh đẹp ý vui, tại thời khắc khấn trương như lúc này vẫn khiến những người khác trước mắt sáng lên.

“Phi Nguyệt đặc biệt tới hầu hạ chủ tử đứng dậy!” Một đường vô kinh vô hiểm đi đến trên Bạch Ngọc đài, Nguyệt sử cất cao giọng nói, ánh mắt khinh miệt đảo qua chỗ mọi người ở cửa điện, rồi sau đó giương tay vén lên lụa xanh mỏng, hiện ra người ở bên trong.

Vũ chủ tử nằm nghiêng hướng mặt về đại điện, một bàn tay gối dưới đầu, một bàn tay khoát lên trên đùi thon dài, da thịt lộ ngoài hắc bào sáng bóng như ngọc gấm sứ, giống như pho tượng.

Một khắc nhìn đến diện mục kia của hắn, ngay cả người bình tĩnh như Ngôn Vệ cũng không khỏi ngẩn ngơ, càng không cần phải nói những người khác. Phi Nguyệt Chung Cừ không dám tiến tới đụng hắn, mà im lặng thối lui đến một bên.

Hạ Cơ trước đã gặp qua, lúc này ngược lại vẫn bình thường, chỉ là đôi mắt đẹp chớp cũng không chớp cần thận đánh giá người trước mặt, hy vọng có thể nhìn ra hắn rốt cuộc xảy ra vấn đề gì.

Mà vốn dĩ Thu Cơ đang nhu mì điềm đạm tựa vào trên cửa điện lại đột nhiên lấy khăn tay che mặt, nhẹ nhàng khóc nức nở, không biết là vui sướng hay đau lòng. Trên mặt Xuân Cơ thu lại ý cười, gắt gao nhìn chằm chằm mặt Vũ chủ tử, thần sắc phức tạp. Đông Cơ lại hơi nhếch môi, vốn khuôn mặt lạnh như băng lúc này càng lạnh như sương mù dày đặc. Phản ứng của mọi người không giống nhau, trong lúc này ngoại trừ tiếng nức nở tinh tế của Thu Cơ, lặng ngắt như tờ.

“Thế nào, có như người mong muốn?” Long mi dài giương nhẹ, một đôi mắt đen phản chiếu ánh sao rạng rỡ chậm rãi đảo qua mọi người, khiến cho cung điện mỹ lệ cũng trở nên lu mờ.

Ngôn Vệ dấu sao cũng là người đặc biệt, sau khoảnh khắc hốt hoảng, lập tức tỉnh táo lại, đồng thời quyết tâm của hắn càng trở nên kiên định hơn. Lập tức không còn chút chần chờ nào, cất cao giọng nói:

“Mọi người đều biết, ta ở điện Hắc Vũ gần trăm năm nay chưa từng gặp qua điện chủ. Lấy dung mạo người trước mặt, nếu không phải là giả mạo vậy chính là yêu nghiệt.” Nói xong, bỗng nhiên hét lớn. “Người đâu, bắt lại cho ta.”

Bị hắn quát, những người khác cũng đều hồi phục lại tinh thần, trong lòng mặc dù có cảm giác tội ác khi xúc phạm thần linh, nhưng so sánh với mạng sống nhỏ nhoi của mình, cho dù là Thiên hoàng lão tử, giờ khắc này chỉ sợ cũng không cho phép bọn hắn lùi bước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Một thân ảnh xẹt qua trước mắt mọi người, một chưởng đánh vào ngực Vũ chủ tử. Hoá ra là Đông Cơ.

Máu tươi từ khoé môi Vũ chủ tử chảy ra, ‘tí tách’ rơi vào trên giường. Sắc mặt của hắn sâu xa, vẻ mặt cũng không chút thay đổi, vẫn nằm yên ỏn mà trầm tĩnh, đã không có chống cự phản kích lại càng không liếc nhìn nàng một cái, tựa hồ việc phản bội này cũng không bắt ngờ.

Một chưởng của Đông Cơ trúng đích, lập tức lui ra sau vài bước, đứng lại ở một góc khác trên đài cao, cùng Nguyệt Sử tạo thành thế cục hỗ trợ hai bên. Nhìn thấy hắn thờ ơ, trên mặt không khỏi hiện lên hận ý nồng đậm.

Tiếng cười to của Ngôn Vệ vang lên, “Đường đường là Vũ chủ tử há lại có thể là người bất lực như vậy, hắn là giả rồi.” Trong khi nói chuyện, người đã lao về phía đài cao. Cùng một thời gian, vài cái bóng người như tia chớp vút lên, đao kiếm chưởng khí đồng thời nổi lên. Mọi người đều ôm ý định muốn một đao mà giết chết hắn, để tránh đêm dài lắm mộng.

Hạ Cơ chỉ cảm thấy tay mình trống rỗng, người phía trước thoáng cái đã biến mất, chờ nàng phản ứng kịp, trên đài cao khí thế tấn công mạnh mẽ đều đã dừng lại.

Xuân Cơ liếc nhìn sang phía bọn người đang nửa quỳ trước người Vũ chủ tử vẫn nằm yên không nhúc nhích, một ngụm máu theo môi đỏ mọng ào ạt trào ra, càng làm nổi bật diện mạo xinh đẹp của nàng, khiến cho người ta cảm thấy một loại hơi thở từ vong tuyệt đẹp.

Nàng đỡ gần bảy phần thế công của mọi người, Vũ chủ tử mặc dù bị thương nặng, tuy nhiên tạm thời không ảnh hưởng tới tính mạng. Chỉ là một màn đột ngột phát sinh này không khỏi khiến người khác cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Vũ chủ tử xưa nay không có cảm xúc gì cũng bất giác lộ ra vẻ bất ngờ.

“Các người lui ra... đều lui ra...” Xuân Cơ nắm chủy thủ trong tay nhắm ngay vào tim mình, thờ hờn hờn nói.

Giọng nói của nàng vang lên, Hạ Cơ nhất thời tỉnh táo lại, cũng vội vàng chạy về phía trung tâm đại điện. Sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Xuân Cơ cùng Vũ chủ tử, không ai để tâm đến nàng, đương nhiên cũng không thấy được lúc nàng đi tới thạch đạo lại khom lưng xuống mò nắm nền đất màu xanh bên ngoài.

Sắc mặt Ngôn Vệ khẽ biến, ý bảo mọi người an tâm một chút chớ nóng vội, rồi sau đó ánh mắt lộ ra thần sắc ôn nhu thâm tình.

“Xuân Nhi, đừng náo loạn. Chúng ta không phải đã nói rõ, đợi sau khi việc này thành liền thành thân sao?”

“Thành thân... Ha ha...” Xuân Cơ cười ra tiếng, sau đó lại không cười nổi nữa, chuyển thành tiếng nức nở thống khổ. “Không cần, không cần, ta không

muốn thành thân với người... Hắc hiện tại cái gì cũng không có, động cũng không động được, lại bị trọng thương, người tha cho hắn một con đường sống đi!”

Giữa lòng mây Ngôn Vệ thoáng hiện sự tức giận.

“Mẹ nó! Nữ nhân đúng là vương tay vương chân!” Doanh Phó thống lĩnh Hắc Giáp quân cũng nhịn không được, giận tím mặt, xì một tiếng khinh miệt, mắng.

Nhưng mà hắn cũng chỉ mắng, cũng không có hành động gì. Ở đây mọi người đều biết, Vũ lệnh nằm trong tay Xuân Cơ, không có đầy đủ Hắc Vũ lệnh, bọn hắn liền không cách nào điều động Hắc Giáp quân, càng không cần phải nói các điểm chiến các ở Thanh Xã đang chờ. Như vậy, cho dù có giết Vũ chủ tử, bọn hắn cũng không nắm trong tay toàn bộ điện Hắc Vũ được, bắt quá chỉ làm cho nó tan rã mà thôi.

“Xuân Nhi, nàng đã quên chính mình từng nói có bao nhiêu hận ý với hắn sao?” Ngăn chặn lửa giận trong lòng, Ngôn Vệ ôn nhu nói, ánh mắt lại nhìn chằm chằm chủy thủ trong tay Xuân Cơ, chỉ đợi nó hơi chút dao động liền lập tức xuất thủ.

“Hận?” Xuân Cơ ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu, một hồi lâu mới cười nói: “Hận chứ... Hận... hận hắn luôn luôn... cao cao tại thượng như thế, làm cho người ta với... không tới, chết... cũng không thể quên được...” Nói đến đây, nàng đột nhiên hiểu được ý đồ của Ngôn Vệ, tay nắm chặt chủy thủ, ánh mắt lạnh như băng đảo qua hắn, sau đó là những người khác, sau cùng dừng ở trên người Hạ Cơ đứng ở phía ngoài đám người.

“Người mau gọi xe ngựa tới. Những người khác không ai được động đây.” Nàng lạnh lùng nói.

Hạ Cơ đang kiểm chân hướng bên trong dò xét tình huống, nghe vậy, như phụng thánh dụ, xoay người tính chạy ra ngoài.

Ngôn Vệ nháy mắt, ba nam tử khác bỗng nhiên phi người lên, roi xuống trước mặt nàng chặn đường.

“Xuân Nhi, nàng biết, ta thà rằng không lấy được Vũ lệnh cũng sẽ không để cho hắn sống. Ta khuyên nàng vẫn nên suy nghĩ cho kỹ, vì một tên yêu quái bất lão bất tử không hề có tình cảm mà bỏ mạng, có đáng hay không?” Nói đến nước này, Ngôn Vệ đã không tiếp tục lưu chút đường sống. Sự tình rất rõ ràng, không có Vũ lệnh, hắn bắt quá mất đi một nửa điện Hắc Vũ. Nhưng nếu thả Vũ chủ tử, vậy đại biểu tuổi già hắn phải sống trong nom nớp lo sợ, thực khó nuốt trôi, ngủ không an giấc. Đó vẫn là dưới tình huống giữ được tính mạng. Người thông minh đều đã biết nên chọn lựa như thế nào.

Xuân Cơ nghe vậy, cười đến toàn thân run rẩy, cười đến thờ dốc liên tục.

“Đã tâm của Ngôn Vệ người... có bao lớn, Xuân Cơ ta vẫn còn không... còn không biết sao? Vì... một phế nhân... ngay cả phản kháng cũng không thể, người quá thật... quá thật sẽ bỏ được... bỏ được... nửa điện Hắc Vũ ư?”

Ánh mắt Ngôn Vệ đông lạnh, đang muốn nói chuyện.

“Người vì sao lại muốn chặn đường ta?” Một giọng nói ôn nhu mềm mại lại ngọt ngào tinh tế vang lên, mang theo chút ý cười cùng hờn dỗi, khiến cho người nghe thấy mà trong lòng mềm nhũn, hận không thể đem cái người đang chặn đường kia đá văng một cước, mà lại nhịn không được ghen tị với cái người chặn đường kia.

Ánh mắt mọi người lập tức di chuyển, đều rơi vào trên người Hạ Cơ cùng với nam nhân đang chắn ở trước mặt nàng với vẻ mặt có chút ngẩn ngơ.

Hạ Cơ thấy đối phương vẫn ngơ ngác đứng đó, không có ý tránh ra, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu lại, buồn bực nói: “Người không đồng ý cũng không có gì lạ, ta chẳng lẽ không biết đi vòng qua sao.” Nói xong, liền xoay người một cái, sai bước hướng bên ngoài thạch đạo mà đi.

Không biết là tiếng thét kinh hãi phát ra từ người nào, chỉ thấy một chân Hạ Cơ vừa mới bước lên trên sàn nhà màu xanh trong veo kia, đột nhiên liền cắm đầu rớt xuống, làm tung toé vô số bọt nước. Cả người ‘bôm’ một cái liền không thấy bóng dáng.

Kia là nước thật! Đang lúc mọi người không biết là còn đang kinh ngạc hay là thương xót, một tiếng vật nặng rơi xuống nước vang lên, chờ bọn hắn quay đầu lại, trên giường nhỏ đã trống không. Xuân Cơ vậy mà thừa cơ hội bọn hắn bị Hạ Cơ gây chú ý, cũng mang theo Vũ chủ tử nhảy vào trong nước.

Sắc mặt Ngôn Vệ xanh mét đảo mắt nhìn đám người vẫn còn đang cứng đờ tại chỗ, cuối cùng rơi vào trên người Thiên Lạc vẫn còn đang thất thần, đột nhiên có cảm giác không thốt nên lời với trời xanh. Hắn tính toán tường tận mọi việc, lại không nghĩ rằng nhiều cao thủ như vậy, thế nhưng không một người biết bơi. Mà thủ hạ hắn tâm đắc nhất – Thiên Lạc, ngày thường đối với nữ nhân chẳng thêm ngó tới, lại bởi vì một câu của Hạ Cơ mà mất hồn. Bất quá nói đi phải nói lại, mới vừa rồi Hạ Cơ quả thật kiêu ngạo đến khó tin, nếu chính mình đứng trước mặt nàng, chỉ sợ cũng sẽ không khá hơn chút nào. So ra, việc Xuân Cơ phản bội cũng không phải khiến hắn quá bất ngờ. Nếu nàng có thể phản bội Vũ chủ tử, tự nhiên cũng có thể phản bội hắn, chỉ là không nghĩ tới sẽ rơi vào thời khắc mấu chốt này mà thôi.

Đưa tay xoa xoa thái dương, hắn xoay người đi ra phía ngoài.

“Các người để vài người ở lại, phong tỏa nơi này, một con muỗi cũng không được phép lọt ra!” Hắn cũng không tin, ba người bọn họ có thể nán lại trong nước bao lâu. Cho dù là có thể, hắn cũng sẽ khiến bọn họ không ở được.

Ánh mắt Đông Cơ đảo qua mặt nước, hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng rời đi. Về mặt Thu Cơ thần thò đi đến chỗ Hạ Cơ vừa rơi xuống, ngồi xổm xuống, bàn tay thò vào trong làn nước màu xanh trong veo kia, làm dậy lên vài gợn sóng nhỏ, lầm bầm nói: “Nha đầu Hạ Cơ kia, quả nhiên là thâm tàng bất lộ mà!”

Trải qua sự việc vừa rồi, ai cũng biết Hạ Cơ là cố ý đánh lạc hướng chú ý của bọn họ, tạo cơ hội cho Xuân Cơ hành động. Mà khiến cho Thu Cơ canh cánh trong lòng đó là, biểu hiện của nàng giống như bình thường nhưng kỳ thật cực không bình thường, ngay cả là nữ nhân như nàng cũng bị thần thái cùng giọng nói như vậy khiến hô hấp bị kiềm hãm, hướng hồ là nam nhân. Nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua một mặt này của nàng, thế cho nên các nàng cho rằng nàng bất quá là một người có mỹ mạo mà rỗng tuếch thôi, do đó liền hạ thấp cảnh giác.

Xem ra, năm đó chuyện Hạ Cơ nhập điện, Vũ chủ tử cũng không để lộ thực lực.

Nhảy xuống nước kỳ thật là một việc cực kỳ mạo hiểm, không nói đến dưới nước sâu không thấy đáy có cái gì cổ quái, người của Ngôn Vệ có khả năng bơi lội hay không, Xuân Cơ có thể phối hợp nhảy xuống nước không, những thứ này Hạ Cơ đều không thể dự liệu. Nàng chỉ nghĩ, kết quả tệ nhất cũng chỉ là chính mình trôn trong nước, chờ đợi cơ hội, dù sao bọn hắn cũng sẽ không để cho nàng ra ngoài.

Không thể không nói, nàng gặp may. Phần lớn Băng thành là ôn tuyến, mà suối nước nóng trong cung các nàng so với bất luận nơi nào đều hoa lệ mà to lớn hơn nhiều. Từ nhỏ nàng liền thích cùng Luyện Nhi ở trong hồ chơi đùa, kỹ năng bơi tự nhiên là tốt nhất. Sau khi suy xét, vị trí của điện Hắc Vũ khắp nơi bằng phẳng trống trải, không sông ngòi không núi, học cưỡi ngựa là được, nhất định sẽ không có người nghĩ tới việc học học bơi lội.

Trước khi nàng nhảy vào trong nước liền hít một hơi thật sâu, liều mạng trầm mình xuống, sau đó nghe được ở một chỗ khác có tiếng người rơi xuống nước, trong lòng mừng rỡ, vội vàng im lặng bơi về hướng đó.

Khiến người kinh ngạc đó là, ở trên mặt nước ngoại trừ ánh sao phản chiếu những cái khác đều không thấy rõ, nhưng ở trong nước mặc dù bị một tầng ánh sáng xanh che phủ, lại có thể tinh tường quan sát mọi vật, thậm chí còn có thể nhìn thấy động tĩnh của người trên mặt nước.

Lúc đó lòng của nàng cực kỳ lo lắng, lo lắng người của Ngôn Vệ nhảy xuống, chính mình không có chỗ trốn. Vì thế càng thêm nóng vội tìm kiếm Xuân Cơ đang bị thương cùng Vũ chủ tử.

Cũng không lâu sau, phía trước liền xuất hiện hai bóng người. Vũ chủ tử không thể động dậy, mà Xuân Cơ lại tựa hồ không thông thạo bơi lội cho lắm, chỉ biết gắt gao ôm lấy Vũ chủ tử, khiến cho hai người trực tiếp chìm xuống.

Hạ Cơ lặng yên không tiếng động bơi đến, nâng hai người, sau đó bơi về phía góc điện. Vào lúc này, nếu ra không được, hiển nhiên cách chánh điện càng xa càng tốt.

Nhưng mà ngay tại lúc nàng hết sức chăm chú bơi về phía trước, đột nhiên cảm thấy cổ đau xót. Sau khi chân kinh liền quên bẻ khúc, lập tức ừng ục phun ra một chuỗi bọt khí.

Kinh hoàng quay mặt lại, liền thấy Vũ chủ tử há miệng cắn lấy một bên cổ nàng. Bởi vì quá gần, nàng không nhìn rõ mặt hắn, chỉ có thể cảm thấy huyết dịch của chính mình tựa hồ đang không ngừng chảy ra ngoài.

Cảm giác như vậy giống như đã từng quen biết, lại khiến người không hiểu mà sợ hãi. Trong lúc này, nàng sợ tới mức quên vùng vẫy, mặc dù trong đầu vẫn còn muốn kéo bọn họ về phía trước thêm một chút, nhưng tay chân đã không còn nghe sai khiến, trước mắt dần dần biến thành một màu trắng mờ mịt muối.

Ánh trăng tròn thật lớn thật đẹp.

Nàng đứng trên sa mạc mênh mông vô bờ, ánh trăng màu bạc, gió gào rít thổi tung cát bụi, ngọn cỏ trong khe đá xào xạc. Nàng đứng ở nơi đó, tóc dài tới gót chân bị gió thổi tung lên cao rồi lại rơi xuống, giả y màu đỏ tung bay, dưới ánh trăng trong suốt cực giống thiên nữ rơi xuống nhân gian.

Ở phía trước nàng, một chỗ không xa, một con sói lớn màu đen nằm trong đồng đá đang vùng vẫy rên rỉ.

Nó nhìn thấy nàng, tiếng kêu gào dừng lại, chuyển thành tiếng gầm thấp uy hiếp, bộ lông đều dựng đứng lên, ánh mắt bắn ra lệ mang dày đặc.

Một con sói thật lớn thật đáng sợ.

Nàng lần đầu không dám tiến lên. Nàng biết nó uy hiếp là thật, cũng biết nó nhất định sẽ cắn đứt cổ nàng. Nhưng mà khi thấy hòn đá trên người nó bắt đầu lay động sắp sửa rơi xuống, vẫn không nhịn được xông lên.

Giống như trong dự liệu vậy, nàng ngã sấp trước mặt nó, mà nó liền cắn vào cổ nàng.

Răng nanh sắc nhọn đặt trên động mạch cổ nàng, khí tức nóng rát phun trên da thịt non mềm, sau đó rất nhanh liền chuyển lạnh, chóp mũi còn có mùi xạ hương giống như đã từng quen biết quanh quẩn.

Nàng cho rằng nàng sẽ sợ hãi, nhưng mà sự thật là, một khắc kia nàng cảm thấy cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng vậy.

“Tĩnh lại.” Bên tai có thanh âm đậm nhạt khe khẽ mà trầm thấp.

Chủ tử! Hạ Cơ giật mình, mở to mắt, xung quanh một màu đen, làm gì có sa mạc, có con sói đen. Bất quá là nằm mộng bị bóng đè mà thôi. Thân thể lão

đảo, không giống như là ở trên đất, rất lạnh... là ở trong nước.

Bây giờ nàng mới rõ ràng nhớ lại mọi chuyện phát sinh trước khi hôn mê, mà lúc này, một bàn tay to đang nâng eo của nàng, bên cạnh nàng còn có một thân thể mềm mại băng lãnh khác. Nàng nghĩ đó hẳn là Xuân Cơ, người đang nâng nàng đương nhiên là Vũ chủ tử.

Hô hấp không chút khó khăn, bọn họ hẳn là đang lơ lửng trên mặt nước, chỉ không biết là ở nơi nào.

“Chủ tử...” Nàng há miệng thở dốc, muốn hỏi hẳn xem bọn họ đang ở nơi nào, muốn hỏi hẳn làm sao lại có thể cử động được, muốn hỏi thương thế của hẳn cùng Xuân Cơ có nặng lắm không, và còn nhiều nữa. Lời muốn hỏi quá nhiều nhất thời ngược lại không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu.

“Còn có thể bơi không?” Vũ chủ tử ngắt lời nàng.

“Còn.” Hạ Cơ cử động tay chân có chút lạnh cứng, mặc dù cảm thấy có chút chột dạ, lại vẫn khẳng định đáp lời.

“Nàng lặn xuống dưới nước tìm xem, có hay không...” Vũ chủ tử ngừng lại, tựa hồ là muốn tìm kiếm từ ngữ thích hợp, một lát sau mới nói tiếp. “Đường.”

Hạ Cơ ngạc nhiên, quay đầu nhìn chung quanh, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng mà nói. “Nhưng mà, tối như vậy...” Tối như vậy, người gần trong gang tấc cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng mờ mờ, lại không có gì có thể chiếu sáng, dưới nước chẳng phải lại càng không thể nhìn thấy gì sao.

Trán bị ngón tay băng lãnh nhẹ nhàng xẹt qua. “Nàng đi xuống sẽ thấy.” Giọng Vũ chủ tử than nhẹ trong bóng đêm như ẩn như hiện, mang theo bất đắc dĩ khó tả.

Ngực Hạ Cơ hơi chua xót, đột nhiên chợt cảm thấy vô luận hẳn muốn nàng làm cái gì, nàng đều nguyện ý. Lập tức không cần phải nhiều lời nữa, hít một hơi thật sâu, tức khắc chui vào trong nước.

Ngoài dự đoán, nước kia vậy mà giống nước trong điện Thương Minh, trên mặt nước tối thui, trong nước lại tràn ngập màu xanh trong suốt, có thể nhìn rõ mọi vật trong vòng mấy trượng.

Lặn xuống nước chưa được bao lâu, Hạ Cơ lại trôi lên, tiếng nước bắn ra xôn xao một hồi, nắm chặt người bên cạnh run cầm cập.

“Làm sao vậy?” Giọng nói Vũ chủ tử vẫn vô tình vô tự, nhưng ở tại một nơi như vậy, nghe vào trong tai không hiểu sao lại có tác dụng làm yên lòng người.

Hạ Cơ dần dần hồi phục tinh thần, mặc dù không ai nhìn thấy, nàng lại vẫn đang khống chế không nổi sự sợ hãi trên mặt mà nở nụ cười.

“Phía dưới... phía dưới có quá nhiều phòng ốc.”

Ở nơi cách mặt nước gần mười trượng, xuất hiện phòng ốc chồng chất, mái cong đỉnh đài, san sát nối tiếp nhau, giống như là một toà cung điện lại một toà khác nối tiếp nhau mà thành. Bỗng thấy một cảnh tượng rộng lớn đến như vậy ở trong nước, cũng khó trách sao nàng lại hoảng hốt.

“Ta biết.” Vũ chủ tử tựa hồ không ngoài ý muốn. “Không cần sợ, chỉ là...”

Chỉ là cái gì, hẳn cũng không nói gì, tựa hồ không biết phải nói như thế nào, hoặc giả cảm thấy kỳ thật cũng không tất yếu phải giải thích.

“Có nhìn thấy một con đường cực kỳ rộng lớn không?” Hẳn đòi đề tài.

Hạ Cơ lắc đầu, sau đó mới phản ứng kịp hẳn căn bản nhìn không thấy, vội mở miệng nói. “Thiếp lại đi xem.” Vừa nãy bị hoảng sợ, ngoại trừ toàn cảnh là phòng ốc, nàng cũng chưa chú ý tới cái khác.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, lại nhìn đến đoàn cung điện vô cùng vĩ đại kia, Hạ Cơ vẫn có chút cảm giác khủng hoảng. Nhưng mà nghĩ tới Vũ chủ tử ở bên cạnh, cùng với tình cảnh trước mắt của bọn họ, tâm tình nàng liền ổn định, bắt đầu toàn tâm toàn ý đi tìm con đường lớn theo lời Vũ chủ tử.

Nàng một khi đã định tâm, lập tức liền thấy được con đường lớn màu trắng chạy dọc cung điện. Con đường kia cũng không khó tìm, cho dù bị cát bùn che giấu một phần, một phần lộ ra bên ngoài đã đủ để cho người phân biệt. Hướng chỉ hai bên đường lại sừng sững những pho tượng to lớn không đếm được, đem hình dáng của nó phác hoạ rõ ràng, phân cắt rõ rệt với kiến trúc bốn phía xung quanh.

Hạ Cơ còn muốn bơi đến gần để nhìn rõ pho tượng kia là cái gì, nhưng ngực càng ngày càng ngột ngạt, khiến cho nàng không thể không buông tha ý niệm, bắt đầu bơi lên mặt nước.

Ra khỏi nước, thở dốc một hồi, nàng mới nói ra tình cảnh chứng kiến ở dưới nước.

Vũ chủ tử trầm ngâm sau một lúc lâu.

“Chúng ta hiện tại đang ở phía dưới Thương Minh cung.” Hẳn đột ngột nói.

Hạ Cơ có chút kinh ngạc, sau đó bên tai vang lên lời hẳn tiếp tục nói. “Từ nơi này tiếp tục bơi về phía trước, không đến nửa canh giờ liền có thể đến Huyền Hải. Nàng đi đi.”

Hạ Cơ không biết chính mình có thể bơi thêm nửa canh giờ không, nhưng nghe được có đường ra, lại nghĩ đến mặt trời ở Huyền Hải, trong lòng liền vui mừng, lập tức vâng... một tiếng, liền muốn dẫn Vũ chủ tử cùng Xuân Cơ bơi về phía trước.

“Chính nàng đi!” Vũ chủ tử mở miệng lần nữa.

Ngay lúc Hạ Cơ chạm được cánh tay hần, nghe vậy liền cứng đờ, một con lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền tới, nàng không khỏi rung mình một cái. Sao lại lạnh như thế?

“Còn hai người thì sao?” Nàng nghi hoặc.

“Chân ta... Xuân Nhi không được, nàng không thể dẫn theo người ra được.” Vũ chủ tử nhẹ nhàng băng quơ nói, tựa hồ lời hần nói không phải là chuyện sinh tử đại sự gì.

Hạ Cơ ban đầu vốn chỉ chạm nhẹ vào tay hần bỗng nhiên nắm chặt, kìm nén một chút, một hồi lâu mới lại cố chấp lặp lại. “Còn hai người thì sao?”

Trong bóng đêm, Vũ chủ tử giơ tay lên chuẩn xác chạm đến mắt nàng, sau đó lại tới khoé môi tron bóng hơi nhếch lên của nàng.

“Hạ Nhi, sau này hãy tiếp tục cười!” Hần vô thanh thờ dài, sau đó trên tay bỗng nhiên dùng sức, đẩy Hạ Cơ ra ngoài. “Đi đi!” Giọng nói xưa nay đậm mặc pha lẫn một chút lãnh ngạnh không cho phép phản kháng, khiến người không tự chủ được muốn phục tùng.

Hạ Cơ mù mờ ngỡ ngàng bơi hai lần mới phản ứng kịp, vội vàng quay đầu, cũng đã không sò thấy người.

“Chủ tử! Chủ tử...” Nàng kêu to, lại không có bất luận cái gì đáp lại, trong lòng lo sợ không yên, cơ hồ nghĩ muốn khóc lớn.

Chỉ cần không rơi lệ liền không có phân ly.

Tín niệm giữ vững lâu nay đột nhiên hiện lên trong đầu, nàng cắn chặt răng, giơ tay lên xoa ánh mắt chưa sót, cố gắng giương khoé miệng lên, sau đó cẩn trọng nhìn bốn phía. Thân thể Vũ chủ tử không tiện, lại mang theo một người, hần tuyệt đối không bơi xa được.

Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên thở sâu, trầm người vào trong nước. Trong nước có thể thấy mọi vật, tự nhiên là tìm kiếm ở dưới nước có vẻ thuận tiện hơn.

Quả nhiên, nàng mới vừa trầm người xuống nước, liền thấy được cách đó không xa Vũ chủ tử cùng với Xuân Cơ sóng chết không rõ đang chìm xuống.

Nàng khẩn trương bơi qua.

Vũ chủ tử nhìn thấy nàng, không khỏi lắc đầu, thần sắc không rõ, không biết là bất đắc dĩ hay là có ý tứ gì khác.

Hạ Cơ bắt lấy hần, muốn đưa bọn họ lên khỏi mặt nước. Thật bất ngờ cổ tay liền bị hần nắm chặt, ba người cùng nhau chìm xuống nước.

Hạ Cơ cảm thấy sự kiềm chế trên cổ tay giống như một vòng sắt vậy, không khỏi kinh hoàng thất thố trừng to mắt.

Ánh mắt Vũ chủ tử bình tĩnh nhìn nàng, tóc dài đen tuyền nhẹ trôi trong nước như vết mực loan, càng làm khắc sâu khuôn mặt hết mức tuấn mỹ, nhưng không còn sự trắng nõn như ngọc mà đã trở nên cực kỳ trắng xanh.

Cứ như vậy cùng hần chìm xuống, kỳ thật cũng không có gì. Có một khắc, nàng đột nhiên cảm thấy như vậy.

Nhưng mà chìm càng sâu vào trong nước, áp lực nước càng lúc càng lớn, không khí trong phổi từ từ hao hết, lỗ tai của nàng bắt đầu đau, ngực giống như muốn nổ tung vậy. Bàn năng cầu sinh khiến cho nàng theo bản năng muốn vùng vẫy.

Nhưng vào lúc này, mặt Vũ chủ tử đột nhiên tựa gần nàng.

Một dòng khí ôn hoà thông qua đôi môi kề nhau của hai người truyền qua cho Hạ Cơ, khiến cho ngực nàng buông lỏng, thân thể vốn đang không ổn trong nháy mắt hầu như không còn nữa.

Thực là mềm. Một khắc kia, việc đầu tiên Hạ Cơ nghĩ đến không phải là giữa hai người có bao nhiêu thân mật, cũng không phải là cái rét lạnh cơ hồ muốn đem người đông cứng, mà là môi Vũ chủ tử thực mềm mại.

Môi chủ tử thực mềm mại... Nàng ngo ngẩn nhìn sóng mũi cao ngất gần ngay trước mắt, trong đầu lặp đi lặp lại ý niệm này.

Ý nghĩ như vậy mặc dù có chút ngu xuẩn, nhưng không thể trách nàng, dù sao bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy mặt Vũ chủ tử, hần cho nàng cảm giác cao cao tại thượng, thiêng liêng, có thể so sánh với thiên thần, nhưng lại không mang theo một chút nhân khí. Nàng cho tới bây giờ không cách nào tưởng tượng được cảm giác chạm vào hần, cho dù là ở trong nước ôm hần, nàng cảm thấy ngoại trừ lạnh bên ngoài, liền không còn cái gì khác. Mà hiện giờ...

“Theo con đường này bơi về phía trước.” Không để nàng ngây ngốc được lâu, giọng nói Vũ chủ tử vang lên trong đầu nàng.

Cả kinh, Hạ Cơ giương mắt, nhất thời lọt vào cặp mắt thâm thúy như bầu trời kia. Cảm giác băng lãnh trên môi vẫn còn, cũng vẫn có dòng khí liên tục

không ngừng truyền qua, như thế mới vừa rồi là ảo giác của nàng sao?

‘Là ta.’ Trong đầu lại xuất hiện giọng nói của hắn, con người bình tĩnh gần trong gang tấc không chút gợn sóng, lại tràn ngập lực uy hiếp không nói nên lời.

Hạ Cơ trừng mắt nhìn, lấy lại tinh thần, cũng không thèm nghĩ tới tình cảnh trước mắt có bao nhiêu quỷ dị, tay không đem hai người kéo lấy, chuyển người, liền thành tư thế mặt quay về phía sau, ánh mắt nhìn bốn phía.

Lúc này nàng mới phát hiện ba người đã chìm đến giữa những phòng ốc nơi này, ở phía dưới xa xa chính là con đường hết sức rộng lớn, bị cát trắng mịn bao phủ. Ở vị trí này, lại càng cảm thấy được kiến trúc bốn phía to lớn đến thế nào, làm cho trong lòng người không cách nào không chế dâng lên cảm giác run rẩy thật sâu.

Vì sao ở dưới Huyền cung lại có một đoàn kiến trúc đồ sộ không hề kém cõi ở nhân gian chứ? Ý nghĩ như vậy chỉ là thoáng qua, áp lực nước nặng nề khiến cho nàng không còn thời gian phân tâm, chỉ có thể hết sức chăm chú dựa theo phản phó của Vũ chủ tử theo con đường lớn giữa cung điện bơi về phía trước. Khi đó Vũ chủ tử đã buông cánh tay kia của nàng ra, ngược lại ôm ngang hông nàng, khiến cho nàng không cần phải quá mệt mỏi khi kéo hai người.

Cát mịn trên đường để lộ ra ánh sáng trong suốt như ánh trăng, không biết là do vật liệu gì tạo thành, kiến trúc bốn phía hoàn hảo không chút tổn hao gì, cánh cửa nửa khép giống như tùy lúc đều có người từ trong đi ra. Vô luận là nóc nhà hay cửa lớn, đều được làm từ một loại đá kỳ quái, như là có thể chống chọi với sự ăn mòn của thời gian, vĩnh viễn đứng sừng sững không ngừng.

Không hiểu sao, trong lòng Hạ Cơ dâng lên một suy nghĩ cực kỳ cô quái. Nơi này mới đúng là nơi Vũ chủ tử nên cư trú, mà không phải là Huyền cung chỉ có một mình hắn, càng đừng nói là điện Hắc Vũ tràn trề tranh đấu không ngừng.

Pho tượng hai bên đường xuất hiện rõ ràng, thực ra là một con sói lớn cao bằng người, lông rậm khê lay động, ánh mắt hung lệ nhìn chăm chăm vào cuối con đường, rất có khí thế bệ ngể.

Trong thoáng chốc, Hạ Cơ nhớ tới mười năm trước khi chính mình mới đi vào điện Hắc Vũ đã gặp qua một con sói cực lớn màu đen, con sói lớn kia thiếu chút nữa cắn đứt cổ nàng. Đó là con ác mộng của nàng, nhiều năm trôi qua như vậy lại không cách nào thoát khỏi, lúc này gặp tình huống tương tự, không tự giác được lạnh run, tốc độ bơi nhất thời chậm lại.

Nhận thấy sự khác thường của nàng, Vũ chủ tử giơ một bàn tay nhẹ nhàng che kín mắt nàng.

‘Ta ở đây.’ Hắn trầm tĩnh nói cho nàng, không ôn nhu, cũng không thương tiếc, đã có thể tạo ra một sức mạnh cực lớn làm cho người ta an lòng.

Trên ánh mắt là băng lãnh, trên môi cũng vậy, Hạ Cơ nhưng dần dần lại ngừng run, giật giật đầu, khôi phục tốc độ trước đó, hoặc giả nhanh hơn một chút.

Tay Vũ chủ tử dời đi, trở về vị trí cũ, vừa đi động, rõ ràng cứng nhắc.

Hạ Cơ không có phát hiện, mắt của nàng chăm chú nhìn chăm chăm phía trước, nàng không biết bọn hắn phải đi đến đâu, nhưng mà nàng tin tưởng Vũ chủ tử, so với tin tưởng bản thân lại càng tin tưởng hơn.

Không biết bơi được bao lâu, ngay tại lúc nàng cảm thấy được chính mình không cách nào tiếp tục bơi về phía trước được nữa, một toà tháp cao không biết có bao nhiêu tầng xuất hiện ở cuối đường. Nàng lấy lại tinh thần, trực giác cho nàng biết nơi mà Vũ chủ tử muốn đi chính là chỗ đó.

Ánh mắt Vũ chủ tử không chớp mở to, đương nhiên là thấy hết phản ứng của nàng trong đáy mắt.

‘Tiến vào tháp.’ Hắn phản phó.

Có hy vọng, Hạ Cơ cảm thấy trong thân thể tràn ngập sinh lực, chốc lát sau liền đến chỗ tháp cao. Bơi theo bậc thang thật dài hướng lên trên, trải qua khoảng sân rộng lớn, rốt cuộc thấy được cửa tháp rộng mở.

Trong dòng nước xanh thăm thẳm, cửa vào tối om giống như miệng con quái thú mờ to, chờ để nuốt trọn người. Tuy trong lòng Hạ Cơ bờ ngỡ, nhưng vẫn không có dừng lại mà tiếp tục bơi vào.

Bên trong tháp vẫn như cũ tràn ngập nước, không gian thật lớn, không chút thua kém so với Thương Minh cung. Mặt đất dùng những hòn đá sặc sỡ tạo thành một hoa văn vĩ đại, trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa nhìn rõ là hình gì. Trong không gian to lớn, ngoại trừ pho tượng ở giữa ra, liền không có bất kỳ cái gì khác, bao gồm cả thang lầu đi lên trên.

‘Đến chỗ pho tượng.’

Nhận được mệnh lệnh của Vũ chủ tử, Hạ Cơ cũng không nghĩ nhiều, liền bơi qua. Tới gần mới nhìn rõ pho tượng kia là một người cao lớn, phía sau tượng người là một con sói lớn.

Người nọ tóc dài chấm đất, mặc trường bào, một bàn tay đặt ở sau người, một bàn tay còn lại đặt trên lưng con sói, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về một nơi vô cùng xa ở ngoài tháp, phẳng phất như muốn nhìn đến tận cùng vạn vật.

Sau khi thấy rõ dung mạo hần, Hạ Cơ a một tiếng, nước xông vào mũi, bị sặc một cái. Nếu không phải môi Vũ chủ tử vẫn dán vào môi nàng, chỉ sợ uống không ít nước.

Diện mạo người nọ, vô luận là khí chất thần thái, vậy mà đều giống hệt như Vũ chủ tử, khó trách nàng lại chần chừ như thế.

Mi mắt Vũ chủ tử sụp xuống, không tiếng động, ý bảo nàng tiếp sát vị trí con sói, tay giật giật, tựa hồ muốn làm cái gì, lại không biết vì cái gì mà buông ra rồi.

‘Đặt chúng ta xuống, nàng chuyển tay đang đặt trên con sói của người kia tới phía trước.’ Hần nói, đồng thời truyền không khí qua.

Theo tiếng ken két vang lên, một cái đĩa huyết tối om phá vỡ hoa văn phức tạp trên mặt đất. Một thềm đá dài nối thẳng xuống bên dưới xuất hiện ở phía trước pho tượng, kéo dài tới bóng tối vô tận.

Bây giờ, không đợi Vũ chủ tử phân phó, Hạ Cơ đã tự động nâng hai người lên, đi xuống.

Thềm đá cũng không có sâu như trong tường tượng, mà đi đến một lúc nhất định liền chuyển hướng lên trên. Vẫn là dựa vào Vũ chủ tử truyền khí, Hạ Cơ mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Ngay tại lúc nàng đã bơi tới sức cùng lực kiệt, chuẩn bị tâm lý để chết, đột nhiên cảm thấy toàn thân bỗng nhẹ, xôn xao một tiếng, lại bơi ra khỏi nước.

Vũ chủ tử rời khỏi môi nàng, một lượng lớn không khí mới mẻ tràn vào trong phổi, khiến cho nàng lần đầu cảm thấy việc hít thở mới tốt đẹp làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ra khỏi mặt nước, trước mắt hoàn toàn tối đen, không nhìn thấy cái gì, duy nhất có thể xác định có lẽ là cái bậc thang.

Tay ôm thắt lưng nàng buông lỏng, Hạ Cơ chống người leo lên nhưng lúc này nàng đã ở trong tình trạng kiệt sức, nếu muốn kéo cả Vũ chủ tử cùng Xuân Cơ lên, thật sự là không cách nào làm được. Ở trong nước sở dĩ có thể kéo cả hai người bọn họ như vậy, một là vì sức nước nổi, hai là nhờ vào Vũ chủ tử truyền khí. Bây giờ dưới tình huống không có bất kỳ ngoại lực nào hỗ trợ, cho dù sức lực nàng dồi dào thể nào muốn làm việc này e là cũng khó.

Trong lòng mặc dù hiểu rõ điều này, nàng vẫn quỳ ở trên thềm đá, cúi người, hai tay vòng qua nách Vũ chủ tử, muốn ôm lấy nửa người trên của hắn để kéo lên. Thế nhưng kéo cả buổi cũng không nhúc nhích được chút nào.

Trước đó ở trong nước mặc dù cảm thấy Vũ chủ tử có chút lạnh, nhưng bởi vì nước vốn dĩ lạnh, nàng cũng không cảm thấy rõ ràng. Lúc này khi đã rời khỏi mặt nước mới phát hiện thân thể của hắn đang tỏa ra một trận khí lạnh thấm vào tận xương cốt, rét lạnh cả nửa người nàng, cứng ngắt cơ hồ không nhúc nhích được.

“Chủ tử?” Không cảm thấy được bất luận hơi thở sự sống nào, nàng có chút sợ hãi, nhịn không được nhẹ nhàng gọi thành tiếng.

Qua một hồi lâu, trong lúc lòng nàng càng ngày càng khủng hoảng, bên tai rốt cục truyền đến tiếng Vũ chủ tử đằng hắng như có như không. Nếu không cẩn thận nghe, tất nhiên sẽ tưởng rằng mình bị ảo giác.

Lòng đang lo lắng chợt bình tĩnh lại, Hạ Cơ theo bản năng dùng mặt mình cọ cọ vào mặt hắn, giống như muốn giúp hắn xoa đi một chút lạnh lẽo, lại giống như trấn an.

“Chủ tử, người đừng ngủ, Hạ Cơ nhất định sẽ cứu các người lên.” Giọng nói cứng nhắc của nàng có chút run run, ngữ khí mềm mại, nhưng sự kiên định trong đó không cho phép người hoài nghi.

Nói xong, nàng thu tay, định một lần nữa nhảy xuống nước, từ dưới nước đẩy bọn họ lên.

“Đừng đi xuống.” Vũ chủ tử rút cuộc mở miệng, bởi vì Hạ Cơ nửa quỳ, đầu của hắn liền rơi vào trong ngực nàng, hắn cũng không dời, cứ như vậy dựa vào. “Nàng... chà chà tay cho ta.”

Vũ chủ tử yếu đuối như vậy khiến cho không ai có thể tưởng tượng được, nhưng trong bóng đêm, cảm nhận của Hạ Cơ càng thêm rõ ràng. Một cảm giác nói không nên lời nhất thời lan tràn trong lòng nàng, khiến cho nàng mơ hồ hiểu rõ, vị trí này trong ngực mình có lẽ vĩnh viễn đã không thể chứa được bất cứ ai khác.

Nắm lấy cánh tay từng ôm nàng trong nước kia của hắn kéo lên, Hạ Cơ suyết nữa thì cho rằng bản thân đang cầm một khối băng, phải cẩn thận mới không buông ra. Đặt cánh tay đó lên vị trí tiếp sát ngực nàng, vừa muốn dùng chính nhiệt độ thân thể của mình để sưởi ấm cho nó, vừa hà hơi dùng hai tay chà xát liên tục.

Đại khái qua thời gian một nén nhang, Hạ Cơ cũng không cảm thấy thân thể trong lòng có chút ảm áp nào, cánh tay của nàng cũng đã dần bùn rùn khó giữ. Lúc này, Vũ chủ tử cử động rồi.

Hắn rút tay từ trong tay nàng ra, đầu cũng rời khỏi ngực nàng.

Hạ Cơ chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo làm toàn thân nàng đông cứng đột nhiên tản đi, nhưng mà trong lòng lại tập tức trống không, nhất thời có chút không quen. Đang lúc hoảng hốt, Vũ chủ tử nhẹ nhàng đẩy nàng một cái.

“Nàng đi lên trên một chút.”

Hạ Cơ quỳ lâu chân có chút tê mỏi, lúc leo lên thiếu chút nữa ngã xuống, vội vàng duỗi tay vịn chặt vách tường bên cạnh, trong tai chỉ nghe tiếng nước chảy xôn xao một trận, có cái gì đó rơi vào bên chân mình.

Nàng cẩn thận từng chút vươn tay ra, không nghĩ lại chạm phải một mớ tóc rối, sợ tới mức vội vàng rút tay về.

Nàng biết đây nhất định là Xuân Cơ, mà Xuân Cơ tất nhiên đã chết. Bị thương nặng như vậy, lại ở trong nước thời gian dài, Vũ chủ tử cũng không truyền khí cho nàng giống như truyền cho mình, làm sao có thể còn sống.

Nhớ lại, nàng cảm thấy có chút sợ hãi, lại cảm thấy có chút khổ sở. Rõ ràng không lâu trước đây còn xinh đẹp nói cười lôi kéo tay nàng, hiện tại chỉ còn lại một khối thi thể lạnh ngắt. Việc này khiến cho một người chưa từng trực tiếp đối mặt với cái chết như nàng không cách nào tiếp nhận được.

“Chủ tử... Chủ tử...” Vẫn không nghe được âm thanh gì khác, nàng nhìn không được run giọng khê hô, chỉ sợ thanh âm lớn hơn chút sẽ làm kinh tỉnh cái gì vậy.

“Nàng đưa Xuân Nhi lên trên đi.” Giọng nói Vũ chủ tử từ bên dưới truyền đến, hiển nhiên hắn còn chưa đi lên.

Toàn thân Hạ Cơ run lên, hồi lâu sau mới có chút yếu ớt mở miệng. “Vậy người...” So sánh với nỗi sợ hãi phải ở với một người chết, trong lòng nàng càng lo lắng nhiều hơn cho Vũ chủ tử, nào dám tự mình trước rồi đi, chỉ sợ hắn giống như trước một mình trầm người xuống nước, khiến cho người ta rốt cuộc tìm không thấy.

“Chờ ta.” Vũ chủ tử không để cho nàng nói xong.

Bất quá chỉ là hai chữ ngăn ngừa, trái tim Hạ Cơ trong nháy mắt lại an định lại. Nếu hắn đã nói nàng chờ, đương nhiên sẽ không bỏ nàng mà đi. Nàng cũng biết tín nhiệm của mình với Vũ chủ tử không hề có lý do, nhưng lại chưa từng nghĩ tới muốn hoài nghi.

Run rẩy vươn tay mò nắm đến bả vai Xuân Cơ, nàng vốn tính cứ như vậy lôi hai tay đối phương lên, nhưng khi nghĩ tới giọng nói, dáng điệu và nụ cười thường ngày của nàng thì đột nhiên lại không đành lòng, không thể không dè dặt sự sợ hãi trong lòng, đem một bàn tay vạt qua vai mình, rốt cuộc nửa ôm thân thể mềm mại kia leo lên phía trên.

So với Vũ chủ tử, thân thể Xuân Cơ nhẹ hơn rất nhiều, mặc dù vẫn cật lực mang đi, nhưng không đến mức không bước đi nổi.

“Không có gì phải sợ... không có gì phải sợ... Chủ tử... Chủ tử... Tỷ tỷ là tiểu mỹ nhân... cười rộ lên rất đẹp... cho dù...” Dọc theo đường đi, trong miệng nàng không ngừng lẩm bẩm lầu bầu thì thầm, vốn muốn thuyết phục chính mình, lại nói tới câu sau cùng đột nhiên dừng lại.

Đã chết cũng là mỹ nhân sao... đã chết cũng là mỹ nhân sao? Trong đầu lặp đi lặp lại một câu này khiến cho nàng nhớ tới khi nãy chạm phải một đầu tóc rối bời, trái tim không khỏi đập nhanh, lông tơ trên lưng đều dựng đứng.

“Chủ tử! Chủ tử! Chủ tử!” Nghĩ đến càng nhiều nàng càng sợ hãi, cuối cùng nhìn không được lớn tiếng hô to, trong giọng nói khó nén tiếng khóc nức nở. Nếu không phải vẫn nhớ kỹ Vũ chủ tử muốn nàng mang Xuân Cơ đi lên, chỉ sợ nàng đã bỏ lại cỗ thân thể này mà chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu rồi. Nhưng lúc này cho dù trong lòng sợ hãi, nàng vẫn gắt gao ôm lấy cánh tay băng lãnh kia, ôm lấy vòng eo không chút sức lực vừa gọi Vũ chủ tử vừa tiếp tục leo lên trên.

“Hạ Nhi...” Phía dưới truyền đến lời đáp lại yếu ớt mang theo một chút bất đắc dĩ của Vũ chủ tử.

Nghe được giọng nói của hắn, tinh thần Hạ Cơ rung lên, tốc độ leo lên cũng tăng nhanh không ít, chỉ chốc lát sau liền phát hiện bậc thềm đá cuối cùng. Phía trước hoàn toàn bằng phẳng, nàng không dám đi nữa, sợ bị lạc mất phương hướng trong bóng tối.

Nhẹ nhàng đặt Xuân Cơ trên mặt đất, nàng lại đi xuống dưới hai bước, thân kinh căng thẳng lúc này mới thoáng trầm tĩnh lại.

“Chủ tử, thiếp tới đón người.” Mặc dù đã mệt đến nỗi hai chân đều run, nàng lại không có ý định nghỉ ngơi.

“Không cần.” Giọng nói xen lẫn tiếng thờ đốc rất nhỏ vang lên ngay bên người nàng, Hạ Cơ kinh ngạc nhảy dựng lên, trong lòng lập tức tràn đầy vui mừng.

“Chủ tử...”

“Nàng tìm ở bên trái vách tường xem... xem có một cái vòng tròn hay không.” Vũ chủ tử nói.

Hạ Cơ theo lời mò mẫm, không biết có phải do lạnh quá hay không, tay chạm đến vách tường vậy mà lại cảm thấy có chút ẩm áp, khiến cho nàng bất giác cũng đặt cánh tay kia lên. Qua một hồi lâu, quả thực như lời Vũ chủ tử nói, đụng đến một cái vật hình tròn bằng kim loại lạnh lẽo.

“Có a, chủ tử.” Nàng kinh hi kêu lên.

“Kéo ra ngoài.” Tiếng thờ dốc của Vũ chủ tử dần dần bình tĩnh trở lại, lại khôi phục sự đậm đặc vốn có, đối với câu trả lời của nàng tựa hồ không hề ngạc nhiên.

Hạ Cơ vốn thử kéo một cái, không chuyển động. Lần thứ hai liền dùng lực mạnh để kéo, chỉ nghe một chuỗi thanh âm ‘rột rột’, vòng tròn kia quả nhiên bị kéo ra một chút. Đang lúc nàng muốn hỏi Vũ chủ tử tiếp theo phải làm thế nào, vòng tròn trên tay lại ‘rột rột’ hướng vào bên trong, mặc cho nàng kéo như thế nào cũng không được. Rồi sau đó chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng, trước mắt hiện lên ánh lửa, tiếp theo giống như một con rồng lửa từ nơi xa nhanh chóng bay tới. Chỉ trong nháy mắt, trước mắt đã trở nên sáng choang.

Ở trong bóng đêm quá lâu, khi nhìn thấy ánh sáng, Hạ Cơ không tự chủ giơ tay lên chắn đi tầm mắt, một hồi lâu sau mới thích ứng được.

Đề tay xuống, liếc mắt nhìn thấy trên đầu bậc thang có 2 con sói lớn ngồi chồm hổm, sợ tới mức nàng lùi về sau vài bước, may mắn tay vẫn cầm lấy vòng tròn mới miễn cưỡng tránh khỏi té nhào xuống bậc thang. Sau khi bình tĩnh lại, thấy rõ đó bất quá chỉ là hai pho tượng trông vô cùng sống động mà thôi, lúc này mới thực sự an tâm.

Không biết từ khi nào mà Vũ chủ tử đã đi tới trước nàng, một mình ngồi tựa vào bức tượng sói, nhắm mắt nghỉ ngơi, tóc ướt cùng với y phục ẩm ướt dính cùng một chỗ ở phía sau người hắn, đọng lại một vũng nước trên mặt đất. Xuân Cơ đang nằm trước người hắn. Ánh lửa chiếu rọi xuống, sắc mặt của hắn xem ra còn trắng xanh hơn một chút so với lúc ở trong nước.

Hạ Cơ chỉ nhìn lướt qua, vẫn chưa kịp cẩn thận xem xét tình hình của hắn, chớp mũi bỗng dưng ngửa, lập tức bị nhảy mũi vài cái. Hơi lạnh mới được xua đi không bao lâu đã quay lại trên người, nàng không dám chậm trễ, mau chóng đi tới.

Vũ chủ tử dường như muốn mở mắt ra nhưng hàng mi dài rũ xuống chỉ run rẩy vài cái, rồi sau đó lại an tĩnh trở lại. Mặc dù rơi vào tình cảnh như vậy, hắn vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy một sự thiêng liêng không thể xâm phạm, để cho Hạ Cơ không cách nào tưởng tượng được mới trước đó hắn đã từng dựa vào trong lồng ngực mình.

Lơ đãng đánh giá vị trí hoàn cảnh, hàm răng của nàng vừa đánh lộn cộp vào nhau, vừa quỳ xuống trước mặt hắn, “Chủ tử...” Giơ tay lên, nàng muốn chạm vào hắn, nhưng tay đưa ra giữa không trung thì dừng lại. Nếu ở trong nước hoặc trong bóng tối mà nói, nàng lại mang theo hai người, bởi vậy không có cảm giác gì, nhưng hiện tại mặt đối mặt, hình tượng thiên thần tích lũy mười năm trong lòng về hắn lập tức chiếm ưu thế, để cho nàng không dám vượt qua giới hạn.

Vũ chủ tử không đáp lại, nhưng lông mày dường như khẽ chau lại, nếu không phải Hạ Cơ vẫn căng thẳng theo dõi hắn, chỉ sợ sẽ bỏ qua.

Trong thoáng chốc Hạ Cơ mờ mịt, không biết bản thân nên làm cái gì, theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

Bên trái là những bậc thềm dài, ánh lửa chiếu đến trên mặt một vài thềm đá, xuống chút nữa liền dần dần biến mất trong bóng tối. Bắt đầu hồi tưởng lại những việc mới trải qua, nàng lại hơi có cảm giác không rét mà run, vội vàng đứng dậy đi vào trong mấy bước, lúc này mới phát hiện chính bản thân bọn họ đang ở trong một không gian có kích thước không khác lắm so với tầng một của toà tháp lúc trước.

Hơn nữa ở trung tâm đại điện cũng có một pho tượng dung mạo giống y như đúc đứng sừng sững, có điều bức tượng này lại mặc áo giáp màu đen, hai mắt màu xanh lục óng ánh dưới mũ giáp lộ ra sự hung lệ của con sói đầu đàn, hai tay hắn nâng một trường kiếm cổ xưa quỳ một gối xuống, phía sau vẫn là con sói lớn màu đen. Rõ ràng là quý, tư thế giống như hiến tế nhưng không một chút nào để người ta suy đoán được người nào lại có tư cách có thể đứng trước mặt nhận cái cúi đầu này của hắn.

So với diện mạo Vũ chủ tử đích thực là một khuôn đúc ra. Hạ Cơ quay đầu nhìn sắc mặt không được tốt của Vũ chủ tử liếc mắt một cái, thầm nghĩ.

Nền nhà của đại điện được trải bằng đá trong suốt, cũng không có hoa văn phức tạp, ngược lại trên vách tường ở bốn phía, cứ cách một ô là một pho tượng cao cỡ nửa người. Ánh lửa xuất phát từ phía rãnh lõm nằm ở phía dưới pho tượng, giống như một đường lửa chạy xuyên suốt bốn bức tường của đại điện, mà không giống như đèn lồng hay đuốc cách một khoảng mới có một cái.

Bốn vách tường trên đại điện đều có một cánh cửa lớn...

“A... hắt xì! A... hắt xì! A...!” Hạ Cơ còn chưa kịp nhìn kỹ lại bắt đầu hắt xì hơi. Nhiệt độ bốn phía rõ ràng tăng cao không ít, ngược lại nàng lại cảm thấy càng lúc càng lạnh, trong lòng biết mình đã bị nhiễm lạnh, lúc này hơi nóng vừa ập đến đã phát tác, nghĩ đến thân thể lạnh băng của hắn, chỉ sợ còn khó chịu hơn so với mình.

Lập tức bất chấp thiên thần hay không thiên thần gì, nàng ngồi xổm người xuống cúi y phục của hắn, chỉ là ánh mắt không dám nhìn tới khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ kia.

Kể sách hiện giờ là mượn ngọn lửa trên tường hong khô y phục trước, sau đó mới nghĩ biện pháp khác xem có thể ra ngoài hay không. Nếu không, chỉ sợ cái rét lạnh này sẽ lấy mạng bọn họ.

Vũ chủ tử vốn tính, đối với việc Hạ Cơ cúi y phục cho hắn không có bất luận kháng cự gì, thần sắc bình tĩnh giống như đang tiếp nhận sự hầu hạ của thị

nữ vậy. Chỉ có phẩm môi cùng với hàng chân mày thanh thoát ả ả rung lên không thể nhìn thấy, biểu hiện hẳn đang phải chịu một loại thống khổ nói không nên lời nào đó.

Hạ Cơ vắt nước trong áo bào của hẳn ra sau đó phủ lên trên phía trên ngọn lửa trong pho tượng, cũng cời ra y phục của chính mình, chỉ mặc mỗi nội y quay lại.

Vốn tính kéo Vũ chủ tử tới sát vách tường nơi gần nguồn nhiệt, vắt khô tóc của hẳn, đang tính bắt đầu xoa nắn cánh tay cùng thân thể cho hẳn, hẳn đột nhiên mở mắt ra.

“Xuân Nhi, y phục...” Lời hẳn nói gần như không thể nghe thấy, hai mắt mặc dù mở nhưng lại không có tiêu cự.

Hạ Cơ bị ý tứ trong lời nói của hẳn dọa sợ, theo phản xạ a lên một tiếng, lúc lấy lại được tinh thần, đã cảm thấy sống lưng tê rần, lông tơ dựng thẳng.

“Nhưng mà, chủ tử, Xuân tỷ tỷ đã...” Nàng chần chừ không dám đi, đột nhiên nghĩ tới có lẽ Vũ chủ tử cũng không biết Xuân Cơ đã chết, nói một nửa liền im lặng.

Lúc này Vũ chủ tử vẫn mặc áo lót ướt đầm, áo lót màu trắng, dính sát vào thân thể hẳn, chỗ cổ áo mơ hồ có thể thấy được da thịt trong suốt như gốm sứ bên trong, so với hắc bào thường ngày có vẻ nhu hoà một chút, lại càng gần với tiên nhân không nhiễm bụi trần hơn. Hẳn như vậy, làm cho người ta không khỏi cảm thấy dâng sinh mạng cho hẳn cũng dường như còn chưa đủ, càng không cần phải nói làm trái lại lời hẳn.

Đột nhiên trong lúc đó, Hạ Cơ cảm thấy kỳ thật một xác chết cũng không đáng sợ như thế. Kéo kéo lại nội y trên người, nàng xoay người đi về phía Xuân Cơ.

Một tiếng ho khan từ phía sau truyền đến, tiếp theo lại là một tiếng.

Quay đầu, Vũ chủ tử vốn dĩ tựa người trên vách tường, thân thể hơi hơi nghiêng một chút, một nửa khuôn mặt ả trong bóng tối, từ từ thể cuộn tròn không hề rõ ràng đó khiến người cảm thấy sự chịu đựng của hẳn.

“Chưa chết... khụ khụ...” Gian nan từ trong kẽ răng nói ra hai chữ này, sau đó là liên tiếp những tiếng ho khan tê tâm liệt phế.

Hạ Cơ vốn thông tuệ, vừa nghe liền hiểu rõ ý tứ của hẳn, không còn sợ hãi, lại lo lắng tình hình của hẳn, động tác nhanh hơn rất nhiều, cơ hồ là chạy đến nửa ôm nửa kéo Xuân Cơ di chuyển đến bên cạnh hẳn, sau đó cời y phục của nàng ra hong khô.

Xuân Cơ lẳng lẳng nằm đó, ánh mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng xanh, không có hô hấp, không có nhịp tim, nhìn thế nào đều không thấy được bất kỳ dấu hiệu sống nào.

Ánh mắt Hạ Cơ nghi hoặc, nhưng trong lòng lại cảm thấy nếu là Vũ chủ tử nói nhất định sẽ không sai, trong nhất thời thật có chút không biết nên làm thế nào.

“Chủ tử, người thế nào?” Lắc lắc đầu, nàng không để cho mình nghĩ nhiều mà quỳ xuống ngồi cạnh Vũ chủ tử ở bên kia. Nghiêng ngó như vậy nhất thời mới cảm thấy được toàn thân đều bắt đầu đau đớn rã rời, thật muốn cứ như vậy nằm xuống, không động đậy gì nữa. Nghĩ như vậy, thân thể đã tựa vào trên tường.

Bởi vì dựa vào thật gần, lại không có trực tiếp đụng chạm, nàng vẫn như cũ có thể cảm nhận được từng trận khí lạnh tản ra từ trên thân thể ở bên cạnh. Không tự giác sợ run cả người, nàng dựa vào càng gần một chút, đồng thời duỗi cánh tay ôm lấy hẳn, hy vọng có thể sử dụng nhiệt độ cơ thể của chính mình để sưởi ấm cho khối băng này.

“Chủ tử, lạnh lắm sao?” Nàng không dám nhìn mặt hẳn, sợ mình lại không khỏi xấu hổ, cho nên chỉ đặt trán trên vai hẳn.

“Uhm” Vũ chủ tử đã ngừng ho khan, nhưng cũng tựa hồ đã hao hết sức lực, thật lâu sau mới trả lời. Đối với động tác quá mức thân thiết của nàng không có bất luận phản kháng gì, không biết là do thói quen hay là do không còn sức lực để để ý.

Dưới ánh lửa bốn phía, y phục đơn độc mỏng nhạt trên người cũng bắt đầu bốc hơi nước ẩm ướt, trong mũi Hạ Cơ ngửi thấy một mùi xạ hương, càng ngày càng đậm. Nàng không để ý, nắm cả bàn tay Vũ chủ tử thật chặt, răng lại bắt đầu ‘lách cách’ va vào nhau.

Thở sâu, nàng muốn cố gắng không chế mình không được run, nhưng càng cố gắng lại càng run kịch liệt, làm Vũ chủ tử bị nàng ôm cũng bắt đầu phát run. Bất đắc dĩ, nàng đành phải ngẩng đầu lên, lại liếc mắt nhìn đến nếp nhăn rất mờ giữa hàng lông mày Vũ chủ tử dường như lại sâu hơn.

“Chủ tử, đau sao?” Nàng bật thốt lên hỏi, đột nhiên nghĩ đến trước khi hẳn gặp công kích, lập tức cũng không nghĩ nhiều, liền cời áo lót của Vũ chủ tử.

“Ừm...” Bị động tác có chút càn rỡ của nàng quấy nhiễu mở mắt ra, đập vào trong mắt lại là một khuôn mặt nhỏ đầy ý cười sáng lạng nhưng lại không dấu được vẻ lo lắng, tìm Vũ chủ tử nhất thời đập mạnh và loạn nhịp.

Vạt áo bị kéo ra để lộ lồng ngực hơi hơi rần rần chắc bên trong, da thịt trơn bóng như gốm sứ, cùng với đầu núm đậm màu nửa ả nửa hiện.

Cũng không có bất kỳ dấu vết bị thương nào, Hạ Cơ không tự giác nghi hoặc cắn cánh môi dưới, tính đem y phục mở ra thêm chút để kiểm tra.

Một tiếng ho khan của Vũ chủ tử, ngực bởi vì vậy mà phập phồng kịch liệt làm nàng mắt tập trung.

“Chủ tử?” Ngẩng đầu, nàng thân thiết hỏi.

“Tay.” Vũ chủ tử lại nhắm nghiền mắt, không tiếp xúc với ánh mắt của nàng.

Hạ Cơ suy nghĩ một chút, nghĩ tới lúc ở dưới hán từng để cho nàng chà xát tay chính mình, vội vàng kéo lại y phục cho hán.

“Là tay đau ư? Hạ Cơ xoa xoa cho người được không?”

“Uhm” Vũ chủ tử trả lời thật giản lược, cũng không nói những lời khác.

Có được câu trả lời khẳng định, cho dù Hạ Cơ một mõi muốn chết cũng không thể không giữ vững tinh thần, kéo một bàn tay Vũ chủ tử qua, vén tay áo đến khuỷu tay, bắt đầu dùng đầu ngón tay xoa nắn cánh tay.

Xoa nắn một cái, nàng lập tức phát giác bắp thịt toàn thân hán đều căng cứng, có điều vừa chạm vào đã dẫn đến cảm giác khiến người hoảng sợ run rẩy, cái nắn thứ hai thế nào cũng không ăn xuống được.

“Đừng ngừng.” Khẽ thở dốc một hơi, Vũ chủ tử thấp giọng nói.

Cẩn cẩn mõi dưới, Hạ Cơ không dám không nghe.

Ấn tay trái một lúc rồi lại đổi sang tay phải, đợi cho tới khi bắp thịt trên hai cánh tay rõ ràng mềm ra, trên trán hán đã rịn một tầng mồ hôi mỏng, giữa đôi mõi trắng xanh mơ hồ có vết máu chảy ra.

“Được rồi, nàng nghỉ ngơi một lát đi... khụ...” Nhìn ra Hạ Cơ cũng sớm không chịu nổi nữa, Vũ chủ tử rút tay mình ra, nói. Vừa mới mở miệng, lập tức bắt đầu ho khan, máu đỏ tươi theo khoe miệng trào ra.

“Chủ tử!” Vốn có chút mê man, sau khi thấy vậy Hạ Cơ nhất thời tỉnh táo lại.

“Không có chuyện gì.” Vũ chủ tử đưa tay lau vết máu, dùng hai tay chống trên mặt đất để ngồi thẳng chút, sau đó khom lưng tự mình ấn hai chân.

Nhìn thấy sống lưng của hán cứng đờ, cố gắng dùng sức, Hạ Cơ tặc lưỡi, cố gắng lấy lại tinh thần, sau đó ngồi dịch ra sau chút.

“Đề thiếp, chủ tử.” Nàng vẫn như cũ tươi cười ngọt ngào, sắc mặt lại trắng tới dọa người, tay duỗi ra vì một mõi mà không cách nào không ché run rẩy.

Vũ chủ tử không có ngẩng đầu, một bàn tay vẫn ấn ở trên đùi, một cánh tay kia chặn nàng lại, sau đó thuận thế đưa lên, chỉnh lại vạt áo bị nàng kéo ra, cũng dựa sát vào tường.

“Nghỉ ngơi lấy lại sức, chúng ta ra ngoài.”

Nghe vậy, con người của Hạ Cơ vốn đã dần dần mất đi tinh thần không khỏi sáng lên.

“Được.” Nàng nhu thuận đáp lại, cũng không hỏi nhiều, sau đó dựa vào trên tường nhắm mắt nghỉ ngơi. Chỉ nghỉ ngơi một chút, một mõi nhất thời ùn ùn kéo đến, mí mắt nặng trĩu, thân thể tứ chi không còn là của mình nữa rồi.

“Chủ tử... đừng để cho thiếp ngủ thiếp đi...” Cho dù ý thức đã không rõ, nàng vẫn không quên dặn dò.

Vũ chủ tử quay mặt nhìn nàng một cái, đưa tay qua đặt trên mí mắt nàng, một lát sau liền nghe được tiếng hít thở của nàng trở nên sâu và đều đặn, lúc này mới thu tay lại, tiếp tục xoa nắn hai chân của mình.

Cảm giác kia giống như ngủ thật lâu, không mộng mị. Lúc tỉnh lại, Hạ Cơ thậm chí cho rằng bản thân vẫn ngủ ở trong viện của Phù Tang, mãi đến khi mở mắt ra thấy ánh lửa trước mắt, mới từ từ nhớ lại mọi chuyện phát sinh.

Cảnh tượng bốn Cơ cùng Vũ chủ tử tụ hội nửa tháng trước vẫn còn rành rành trước mắt, nàng cho rằng cho dù nàng rời khỏi, điện Hắc Vũ cũng vẫn như cũ trước sau như một không sóng không gió đứng sừng sững trên đỉnh Thiên Khuyết, không ai có thể lay chuyển. Có ai ngờ, đột nhiên lại thay đổi như vậy. Ngay tại lúc nàng còn vội vàng cảm theo bức họa cuộn tròn giải thích với Vũ chủ tử, đất trời liền thay đổi.

Bức họa cuộn tròn....

Nàng giờ tay ấn ấn đầu đang đau như muốn vỡ ra, chậm rãi quay sang.

Vũ chủ tử ở ngay cạnh nàng, cũng nhắm mắt nghỉ ngơi. Ánh lửa chiếu rọi xuống hình dáng hoàn mỹ bên cạnh khiến người nín thở, sóng mũi cao thẳng tràn ngập khí chất quý tộc cùng với hàng mi dài như cánh quạt tạo một vệt bóng mờ nhàn nhạt, sắc mặt có chút tiêu tụy, làm dịu đi toàn bộ sự lạnh lùng cao quý nhìn đời bằng nửa con mắt xưa kia của hán, khiến người không dời mắt được. Nàng không khỏi thở khẽ, sợ quá nhiều tới hán.

“Nếu thức dậy rồi, đi lấy cho ta một chút đồ.” Ngay tại lúc nàng đang si mê, người vốn tưởng rằng đã ngủ thiếp đi đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Cả kinh, Hạ Cơ ngồi thẳng người. Lúc này mới phát hiện Xuân Cơ nằm trên đất vốn dĩ đã chết lúc này lại tựa vào bên kia của hần, ngực nhẹ nhàng lên xuống, mặc dù sắc mặt như giấy vàng nhưng có thể khẳng định là còn sống, không khỏi cả kinh thêm lần nữa.

“Cái này...” Lắc lắc đầu, nàng để chuyện Xuân Cơ sang một bên trước, muốn hỏi hần muốn nàng đi lấy cái gì, lại phát hiện yết hầu vậy mà khàn khàn không phát được ra tiếng.

Nhận thấy dị trạng của nàng, Vũ chủ tử mở to mắt, “Làm sao vậy?”

Hạ Cơ cổ quái sờ sờ yết hầu, cảm thấy nơi đó đau đớn giống như có đồ vật gì bị tắc nghẽn, lại thêm đầu đau, toàn thân đau nhức, liền biết vừa ngủ đã mắc bệnh rồi. Mặc dù là như vậy, nàng thật cũng không lo lắng, chỉ khoát tay áo bày tỏ không có việc gì, sau đó cười hi hi nhìn Vũ chủ tử, chờ phân phó của hần.

Nàng có thể cảm nhận được tình hình hiện tại của Vũ chủ tử tốt hơn trước rất nhiều, lại thêm Xuân Cơ cũng không chết, cảm giác vốn nặng nề không biết phải làm sao cũng lập tức trở thành hư không, tâm tình cũng tự nhiên tốt lên.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, ánh mắt Vũ chủ tử chớp sáng, mắt đen sâu lạnh tựa hồ nhu hoà một chút.

“Nàng còn có thể đi không?” Hần hỏi.

Hạ Cơ trừng mắt nhìn, khoé môi cười lại càng sâu thêm, tiếp đó mạnh mẽ gạt đầu, ánh mắt vô cùng kiên định.

Khoé môi Vũ chủ tử khẽ nhúc nhích, làm cho người ta cơ hồ nghĩ rằng hần muốn cười, nhưng độ cong của động tác này cũng không tăng, bởi vậy cũng không thể nói đây là cười, mà bất quá chỉ là một biểu tình không thể diễn đạt được thôi.

“Cửa phía Nam kia, đi thẳng vào bên trong sẽ có một kiện áo giáp giống y như đức kiện này, còn có kiếm, nàng đi lấy cho ta.” Chỉ vào pho tượng ở tâm điện kia, hần trầm thấp mà thông thả nói, ngữ khí cùng độ mạnh yếu rất cực khôi phục giống như ngày thường vậy.

Trong lòng Hạ Cơ dĩ nhiên là nghi hoặc, nhưng lúc này cũng biết không nên hỏi nhiều.

Lúc đứng dậy, nàng suýt té ngã, may mà Vũ chủ tử đứng lúc đưa tay đỡ nàng một cái.

“Cẩn thận.”

Rõ ràng là ngữ khí cực nhạt cực lạnh lùng nhưng lại làm tinh thần Hạ Cơ rung lên, giữa lúc hoảng hốt cảm thấy đau đớn trên người dường như cũng bởi vì vậy mà giảm bớt phân nửa, không giống như lúc đầu khó có thể chịu được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Trước khi rời đi, Hạ Cơ nhìn thấy y phục đang phơi, vừa duỗi tay sờ liền phát hiện đã khô, vội vàng lấy xuống mặc lên cho hai người, rồi sau đó mới qua loa mặc cho mình, hướng cửa Nam mà đi.

Vừa di chuyển liền cảm thấy toàn thân đau đớn giống như muốn gãy lìa, thêm vào đó là từng con từng con rét lạnh. Từ khi sinh ra nàng đã được chiều chuộng, hai mươi mấy năm qua chưa từng trải qua kiểu giày vò như vậy, cho dù là mười năm trước từng cửa từng cửa xông vào điện Hắc Vũ, cũng không thống khổ như vậy. Bất quá mới đi được vài bước lại cảm thấy có chút tim đập mạnh và loạn nhịp, đầu vầng mắt hoa, không thể không chống vào tường đứng lại lấy sức. Lúc này không khỏi vô cùng nhớ đến chiếc giường nệm mềm mại ấm áp trong phòng mình, hận không thể nằm trên đó không xuống.

Ngon lửa trên tường ấm áp khiến người buồn ngủ, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, nếu như ngay cả nàng cũng ngã xuống, ba người họ chỉ sợ phải an giấc ngàn thu ở nơi này.

Suy nghĩ như vậy, nàng cắn chặt răng, cố gắng dựng thẳng lưng đang không dậy nổi, cách xa vách tường, ánh mắt lại nhìn về bốn phía, hy vọng có thể phân tán sự chú ý của mình.

Lúc này nàng mới phát hiện, ngoại trừ pho tượng ở trung tâm kia ra, bốn pho tượng trên tường đều cực kỳ quái dị, giống như người lại không phải người, giống như sói lại không phải sói. Tiến lại gần nàng có thể thấy rõ, trong đó có một cái đầu là sự hoà trộn giữa người và sói, mũi người, mắt sói, mặt người, lỗ tai sói...

Hạ Cơ sợ run cả người, theo bản năng xoa xoa cánh tay, không dám tiếp tục nhìn lung tung chung quanh, chỉ một lòng hướng cửa Nam mà bước nhanh tới.

Đi đến gần, cửa đá trong suốt cao tới ba trượng khiến Hạ Cơ cảm thấy nổi áp bách cực lớn. Nhắm mắt hít thở sâu một hơi, nàng cẩn thận đánh giá hai cánh cửa lớn đang khép chặt kia. Trên cửa điêu khắc hoa văn hình thù kỳ dị, trong nhất thời cũng nhìn không ra là cái gì, hai cái đập cửa màu trắng to lớn nằm ngay giữa mép cửa, với chiều cao của nàng căn bản là không thể đụng đến.

Cửa lớn nặng nề như vậy làm sao nàng có thể đẩy ra? Hạ Cơ có chút do dự, quay đầu nhìn, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Vũ chủ tử đang nhìn về phía này. Hắn im lặng làm tư thế nắm trong khoảnh khắc, sau đó gợn tay làm tư thế đẩy.

Hạ Cơ nheo mắt, trong lòng không còn do dự, quả thật hai tay ngay ngắn chạm vào, ở giữa cửa dùng sức đẩy.

Cửa lớn vậy mà lại thật sự mở ra, một luồng khí lạnh lập tức thổi ập tới. Nhìn cửa lớn cao mà nặng như vậy lại bị mình dễ dàng đẩy ra như thế, Hạ Cơ nói không nên lời là loại cảm giác gì, giống như vớ vẩn, lại giống như kỳ lạ, trong đó lại ẩn ẩn mang theo chút tự hào.

Một con đường trong suốt bóng loáng xuất hiện ở trước mặt nàng, không giống trong đại điện được ánh lửa chiếu sáng, đi xa một chút liền thấy không rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy được như là một cái động băng vĩ đại.

Lấy tay che chớp mũi ngứa ngứa không chịu nổi do rét lạnh thổi đến, nàng không chậm trễ nữa, thật cẩn thận tiến vào trong.

Con đường cực kỳ trơn, cái lạnh từ lòng bàn chân, từ bốn phương tám hướng đánh úp lại, chứng minh suy đoán trước đó, bên trong này căn bản chính là một cái động băng. Khi đi đến chỗ ánh lửa không chiếu rọi tới được, Hạ Cơ mới phát hiện bên trong cũng không phải hoàn toàn tối đen như vậy mà óng ánh sắc xanh, mặc dù không rõ ràng như bên ngoài, nhưng vẫn có thể thấy rõ tình cảnh bên trong.

Có điều, sau khi nàng nhìn thấy những thứ đóng băng hai bên, đột nhiên cảm thấy có lẽ nhìn không thấy hẳn sẽ tốt hơn chút.

Nắm thật chặt y phục trên người, nàng cúi đầu không cho mình nhìn lung tung, trong lòng nhớ tới Vũ chủ tử ở sau nhìn mình, cho nên không có gì phải sợ.

Không có gì phải sợ...

Khí lạnh bao phủ làm máu huyết toàn thân như muốn đông lại, càng muốn đi nhanh hai chân lại càng không nghe sai khiến, hơn nữa mặt đất dưới chân lại cực kỳ trơn, đi chưa được bao xa, ‘bộp’ một cái cả người ngã nhào xuống đất. Té mạnh đến mức váng đầu, hồi lâu vẫn chưa hết choáng váng.

Một hồi lâu, thật sự lạnh chịu không nổi, nàng mới bắt đầu chậm rãi đứng lên, không nghĩ tới vừa cúi đầu, nếu không phải cổ họng đã khàn, chỉ sợ đã thét chói tai thành tiếng.

Ngay tại chỗ nàng nằm úp sấp, phía dưới khối băng trong suốt, rõ ràng phản chiếu một con quái vật màu đen vĩ đại, nhìn không hết toàn thân, chỉ mơ hồ nhìn ra một cái sống lưng nhô lên, mặt trên có gì đó dài mà bển nhọn giống vây cá.

Hốt hoảng đứng lên, nàng không hề để ý tới sẽ ngã sấp xuống nữa hay không, bắt đầu chạy như bay trên mặt băng.

Không biết chạy bao lâu, rốt cục đến chỗ cuối, phía trước xuất hiện một bậc thềm bằng băng hướng lên trên, mặt trên của thềm băng là một vòng tròn hình tế đàn. Ngay tại giữa tế đàn bày bộ áo giáp cùng với trường kiếm theo như lời Vũ chủ tử nói.

Theo lý, áo giáp lại thêm trường kiếm nói như thế nào cũng phải hơn 180 cân, lấy năng lực của nàng không thể mang đi được nhưng nàng cảm lại không cảm thấy nặng bao nhiêu. Chỉ là một khối ôm áo giáp và trường kiếm kia lên, hoảng hốt cảm thấy những thứ đóng băng hai bên bắt đầu chuyển động, những gương mặt hung dữ ánh mắt hung lệ này tựa hồ đều đi theo nàng, thậm chí trong tai còn mơ hồ nghe được thanh âm gào rú điên cuồng mãnh liệt.

Khi thấy ánh lửa thấp thoáng nơi cửa lớn, thần kinh căng thẳng của nàng khẽ buông lỏng, sợ hãi lập tức như thủy triều trào dâng, cơ hồ nhấn chìm nàng, thế cho nên lúc đi ra cửa lớn lại vẫn bị ngã một cái.

Không dễ dàng gì đi tới trước mặt Vũ chủ tử, đem áo giáp cùng trường kiếm dâng lên, sau khi thấy hắn gật đầu xác định, Hạ Cơ lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, rốt cuộc không kiên trì nổi, ngã chúi đầu xuống.

Vũ chủ tử đỡ được Hạ Cơ, nhìn thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, vì thế đưa tay sờ lên trán nàng, phát hiện nóng đến có thể nướng cả bàn tay, không khỏi yên lặng thờ dài.

“Hạ Nhi, ra ngoài rồi ngủ tiếp.” Vô nhè nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rùng rục vô cùng diễm lệ, hắn thấp giọng gọi, trong lòng lần đầu dâng lên chút không đành lòng.

“Chủ tử... Chủ tử...” Hạ Cơ giật giật, khàn giọng kêu, lồng mày gắt gao nhú chặt, tựa hồ đang vùng vẫy.

“Uhm?” Bàn tay nâng lên của Vũ chủ tử lại hạ xuống.

“Chúng ta đi mau... đi mau... quái vật đang đến... rất nhiều quái vật...” Hạ Cơ khàn khàn giọng kêu, mắt nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, bên trong đầy sự sợ hãi.

Nàng mặc dù ngã xuống nhưng người kỳ thật không hoàn toàn ngắt đi, trong lòng nhớ đến nhìn thấy gì đó trong cửa Nam, nhớ tới phải nhất định nói cho

Vũ chủ tử biết, bởi vậy cố gắng chống cự lại cơn buồn ngủ đang quyến rũ, bắt buộc chính mình tỉnh lại.

“Cái gì quái vật?” Vũ chủ tử đỡ nàng tựa vào trên thân mình, nhàn nhạt hỏi. Hắn tự nhiên biết bên trong có cái gì, chỉ là vì không cho nàng thả lỏng cứ thế mê man đi, cho nên mới biết rõ còn cố hỏi.

Hạ Cơ sợ run cả người, theo bản năng căng thẳng chộp lấy cánh tay Vũ chủ tử, trong lúc hoảng hốt nàng tựa hồ cảm thấy được mấy thứ kia đã phá băng mà ra, đi tới chỗ bọn họ, thân thể cao lớn chấn động làm nền đất hơi hơi rung động.

“Có hai cái đầu, có cánh... Chủ tử, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này, chúng nó dường như đang đến đây.” Nói xong, nàng đã muốn đứng dậy.

Vũ chủ tử từ một tiếng, lại bắt lấy tay nàng, sau đó kéo đầu nàng vào trong lòng mình.

“Hạ Nhi, vất vả cho nàng rồi.” Ngón tay trần xoa gáy đang căng cứng của nàng, hắn dịu dàng nói, trong lòng biết nàng thật sự sợ hãi.

Trên thân hắn tỏa ra mùi xạ hương nhàn nhạt, tim đập thông thả mà trầm ổn, xuyên thấu qua ngực truyền vào trong tai Hạ Cơ, lại thêm từng cái từng cái xoa nhẹ nhàng nơi gáy khiến cho nỗi kinh hoàng trong lòng nàng dần dần tan đi, hô hấp từ từ bình tĩnh trở lại.

“Đờ hơn chút nào chưa?” Cảm nhận thấy chiếc gáy dưới tay mình trở nên mềm mại, động tác của Vũ chủ tử chậm dần, hỏi.

Đầu vẫn đang mê man, thân thể cũng vẫn đang đau đớn, nhưng lại không còn cái loại ảo giác đáng sợ lúc mới nãy. Hạ Cơ thở sâu, gật đầu, sau đó ép buộc mình rời khỏi cái ôm ấp khiến người ta an tâm của hắn.

Vũ chủ tử nhìn mắt nàng hồng hồng cùng nụ cười nhẹ trên mặt nàng, không nói thêm nữa mà đem áo giáp đưa tới.

“Giúp ta mặc vào.”

Áo giáp màu đen dưới ánh lửa loé ra hàn quang dày đặc, mũ giáp hình sói giương miệng to như bồn máu, răng sắc nhọn giống như là ngay sau đó liền muốn cắm vào trong da thịt người vậy.

Trong lòng Hạ Cơ sợ sệt nâng mũ giáp lên, ánh mắt trong lúc vô ý đối diện với ánh mắt màu xanh của con sói, một nỗi sợ hãi nói không nên lời nháy mắt khiến tim nàng đập loạn, khiến nàng giống như bị bóng đè, giống như nghe được tiếng chém giết thảm thiết nơi xa xôi.

Vũ chủ tử lấy mũ giáp từ trong tay nàng ra, cứu nàng khỏi ảo giác thành linh xảy ra này.

“Đừng nhìn chăm chăm vào mắt nó.” Hắn vừa đội mũ giáp lên vừa nhắc nhở.

Hạ Cơ hoảng sợ toàn thân toát mồ hôi lạnh, người ngược lại cảm thấy thoải mái một chút, nghe vậy xong quả thực cũng không dám liếc mắt nhìn về phía đầu sói nữa.

Vũ chủ tử mặc xong xuôi, tay cầm lấy trường kiếm, lập tức giống như pho tượng ở tâm điện sống lại. Chỉ thấy khoảnh khắc hắn rũ mắt xuống, rồi sau đó đột nhiên lấy kiếm chống xuống, dưới tiếng va chạm thanh thúy của áo giáp lại đứng dậy.

Hạ Cơ kinh ngạc nhìn một màn này, nhất thời cũng không biết phải phản ứng như thế nào.

Chỉ thấy hắn khom người ôm lấy Xuân Cơ hôn mê bất tỉnh ở một bên, một tay kéo trường kiếm, hướng phía Bắc điện mà đi. Tiếng trường kiếm ma sát trên nền gạch cùng với tiếng áo giáp va vào nhau thanh thúy vang lên trong đại điện lớn, trong không gian yên tĩnh lại phảng phất lộ ra vẻ trang nghiêm có thể khiến cả trời đất khiếp sợ.

“Theo sát ta.”

Đang lúc Hạ Cơ sững sờ, người phía trước đã mở miệng. Nàng lấy lại tinh thần, không dám thất lễ, vội vàng chạy chậm theo.

Sao lại có thể bước đi rồi... Nhìn bóng lưng cao lớn phía trước, cùng với mái tóc đen chấm đất lộ ra từ mũ giáp, trong lòng nàng buồn bực nhưng không mở miệng hỏi. Toàn thân đã không thoải mái, cổ họng lại giống như bị hạt cát mài, nếu không phải bắt buộc đi, nàng một tiếng cũng không muốn nói.

Mũi kiếm đen thui ở trên khe cửa nhẹ nhàng đẩy một cái, hai cánh cửa đá khổng lồ liền chậm rãi mở ra.

Cũng là một con đường bằng, khác biệt là những vật bị đóng băng hai bên không phải là hình thù kỳ quái dị vật, mà là từng cái từng cái thân thể cuộn lại giống như con sói lớn lông trắng ngủ say.

Bởi vì Vũ chủ tử ở phía trước, thêm nữa những con sói này nhìn qua cũng không có gì uy hiếp, Hạ Cơ rút cuộc cũng không sợ hãi, dọc thẳng một đường lại có hơn 18 con. Cho dù nàng không biết nhưng cũng hiểu rõ những con sói này không giống với những con sói bình thường.

Bước chân Vũ chủ tử dừng lại, ánh mắt đảo qua từng vật bị đóng băng hai bên trái phải, tay cầm kiếm không khỏi nắm thật chặt.

“Hạ Nhi...” Hắn rũ mắt, thấp giọng gọi.

Hạ Cơ nghe tiếng, khẩn trương đi tới trước, ngẩng đầu nhìn hắn hỏi. Trong nhóm nữ tử nàng xem như là cao gầy, nhưng Vũ chủ tử so với nam tử bình

thường vẫn còn cao hơn rất nhiều, nàng đứng trước mặt hắn không khỏi liền có vẻ giống như hải tử chưa trưởng thành.

Lông mi dài của Vũ chủ tử khẽ nhếch, xuyên qua ánh sáng xanh của tường băng chiếu ra nhìn thấy gương mặt đỏ bừng cười mỉm của nàng, còn có toàn tâm toàn ý tín nhiệm nương tựa trong mắt nàng, vốn lại xuất hiện chút tâm tư dao động lại trầm lắng.

“Mọi thứ nhìn thấy ở nơi này, không nên nói cho bất kỳ ai.”

“Vâng.” Hạ Cơ nặng nề gật đầu, rồi sau đó đột nhiên ý thức được bản thân cùng Vũ chủ tử trong lúc này có chung một bí mật, không khỏi trở nên vui vẻ. Nàng lại không biết, trong lúc vô ý chính mình vậy mà lại tránh đi được đại nạn có thể hủy thiên diệt địa.

Ánh mắt dừng lại trên hai má lúm đồng tiền bên môi nàng trong khoảnh khắc, Vũ chủ tử khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Không giống với cửa Nam, tận cùng đường băng không có tế đàn hay cái gì tương tự, mà là liên tiếp những cột đá cao lớn không đếm được chống đỡ điện phủ to lớn. Chống đỡ ở giữa điện phủ là một cái cột đá hình Bàn Long, trừ cái đó ra, không còn vật gì khác. Tất cả đại điện bao phủ một vàng sáng trắng rõ ràng.

Tinh thần Hạ Cơ rung lên, trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết không hiểu rõ, khiến cho cảnh trí nơi đây tương tự như ở Huyền cung.

Thần sắc Vũ chủ tử lại không thấy có chút biến hoá nào, nhìn không chớp mắt mà đi đến phía cột đá hình Bàn Long, tới gần nơi này sau đó thì dừng lại.

“Hạ Nhi, cỡi y phục ra.” Ánh mắt hắn băng lãnh xem kỹ cột đá, thản nhiên nói.

“Hả...” Hạ Cơ sợ run lên, vốn khuôn mặt bị con sốt làm đỏ bừng không khỏi tăng thêm một phần, nhưng không xấu hổ, lập tức theo lời mà làm. Nàng nghĩ hẳn tất nhiên là có nguyên nhân.

Cởi ngoại bào ra, đang lúc nàng chần chờ có nên tiếp tục cởi không, Vũ chủ tử đặt Xuân Cơ trên đất, sau đó ngồi chồm hóm xuống trước mặt nàng.

“Leo lên.” Vẫn là ngữ khí mệnh lệnh, đồng thời lấy ngoại bào từ trong tay nàng ra.

“Chủ tử...” Bây giờ Hạ Cơ có chút do dự, không biết ý tứ của hắn có phải giống như suy nghĩ của chính mình. Nàng căn bản không dám tưởng tượng, tôn quý như hắn sẽ công bất luận kẻ nào.

Vũ chủ tử lại không để nàng nghĩ nhiều, một tay nắm lấy nàng kéo lên trên lưng, sau đó nhanh nhẹn lấy ngoại bào trong tay trái nàng và bản thân lại cùng nhau.

“Nắm chặt.” Vòng tay nàng qua cổ mình, hắn dặn dò.

Hạ Cơ còn chưa lấy lại tinh thần, hắn đã một tay ôm lấy Xuân Cơ, trường kiếm trong tay đột nhiên cắm xuống cái đuôi rồng trên cột đá, giọng nói lạnh lùng: “Thần vĩ đại, đưa con dân ngươi ra ngoài đi.” Nói xong, vươn người leo lên, bắt đầu bám víu nhảy lên trên.

Hạ Cơ miễn cưỡng nhận thấy sự phẫn hận cùng châm chọc trong giọng nói của hắn, trong lòng vô cớ nhói lại, khuôn mặt nóng bỏng dán lên mũ giáp lạnh băng kia.

Chủ tử.... cũng có hi vọng ái ố, cũng không phải là thiên thần vô tình vô tự. Một khắc kia nàng rốt cuộc xác định rõ.

Mỗi một kiếm của Vũ chủ tử đều cắm ở trên thân rồng, không biết có phải là Hạ Cơ bị ảo giác hay không, nàng cảm thấy vẩy rồng giống như chậm rãi nhúc nhích co rút lại, theo số lần tăng lên của kiếm càng trở nên rõ ràng.

Không thể nói rõ là có sợ hãi hay không, chỉ là cảm thấy có chút quái dị. Giống như sau khi nàng đi vào cung điện dưới nước này, liền thường thường sản sinh ảo giác như vậy, mọi lần lúc này là ở trên lưng Vũ chủ tử. Lưng Vũ chủ tử cực kỳ dày rộng, tóc dài còn có chút ẩm ướt, mơ hồ tản mát ra mùi xạ hương khiến cho người ta an tâm. Nàng yên tâm, cảm thấy được cho dù là núi đao biển lửa cũng đi được, liền không giống như nỗi sợ hãi trước kia một mình một người đối mặt.

Phía bên nàng bình yên khoan thai, Vũ chủ tử bên kia mỗi kiếm xuyên vào, trên trán chảy ra càng nhiều mồ hôi, sắc mặt vốn lại tái nhợt gần như trắng bệch.

Rốt cuộc khi sắp tiếp cận được đầu rồng.

Con rồng được chạm khắc như bị chọc tức, thân hình theo cột đá bắt đầu thức tỉnh, đầu rồng ngẩng cao, cái miệng lớn cắn về phía hai người.

Hạ Cơ không dám tiếp tục nhìn, vội vàng nhắm mắt, vùi mặt vào giữa tóc Vũ chủ tử, hai tay gắt gao vòng chặt cổ hắn. Địch thị kỳ quái, thời điểm kia nàng cũng thật không nghĩ sẽ bỏ mạng, tựa hồ trong lòng nàng, không có chuyện gì mà Vũ chủ tử không có cách giải quyết.

Nàng đương nhiên không biết, Vũ chủ tử cũng là đánh cược với số mệnh. Bởi vì nàng từ từ nhắm hai mắt cho nên đương nhiên cũng không thấy được, đối mặt với cái miệng lớn phun đầy máu kia, Vũ chủ tử vậy mà không tránh né, ngược lại vươn người nhảy vào trong.

Bóng tối. Bóng tối vô tận. Giống như mang theo tiếng rống khổ của rồng, tiếng kim khí xẹt qua tường đá, còn có tiếng thở có chút dồn dập của Vũ chủ tử.

Hạ Cơ không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cánh tay càng siết càng chặt, trong lòng lại không mấy may sợ hãi.

Chấn động rất nhỏ, rồi sau đó toàn bộ đều trở nên yên lặng.

Hạ Cơ cảm thấy thân thể nghiêng tới phía trước, không khỏi mở hai mắt đang nhắm chặt ra, lại vẫn không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, chiếc lưng dày công mình lắc lư vài cái, sau đó lại lập tức ổn định.

Nàng ngậy người.

Trong tai truyền đến tiếng chim hót êm tai, không khí trong lành tràn vào trong mũi. Vốn đã chuẩn bị tốt khi đối mặt với bóng tối cùng hư vô, thậm chí còn có tình huống đáng sợ, lại không thể nào nghĩ tới sẽ thấy ánh mặt trời.

Bọn họ hiện đang ở trong một rừng cây tùng, trước mắt là thân cây tùng trắng kiêu sặc sỡ cùng với lá thông vàng nâu êm dày, hương vị nhựa thông ở trong gió lan tỏa, tán cây xanh ngắt phân cách bầu trời xanh trong suốt thành những khối vụn thật nhỏ, thỉnh thoảng có thể thấy được những đám mây lơ lửng.

Hóa ra cây tùng lại đẹp như thế này, trời lại xanh như thế này, ngay cả đám rêu xanh bình thường bị ghét bỏ vì quá mức lạnh lẽo lúc này cũng có vẻ đáng yêu nói không nên lời... Hạ Cơ si ngốc cảm thụ mọi thứ trước mắt, lại quên vẫn còn đang ở trên lưng người khác.

“Hạ Nhi...” Vũ chủ từ lấy kiếm miễn cưỡng chống đỡ được chính mình, một bên thật cẩn thận đặt Xuân Cơ xuống đất, một bên thấp giọng gọi. Lời chưa nói xong bỗng nhiên ngã quỵ xuống phía trước.

Hạ Cơ chỉ cảm thấy một trận trời đất xoay chuyển, không khỏi ôm chặt người trước mặt. Mặc dù dưới đất có lá thông thật dày, lại còn có một người khác làm đệm lót, lúc té xuống đất nàng vẫn bị chấn động, ngực phát đau.

“Chủ tử? Chủ tử?” Người dưới thân không phát ra tiếng động nào nữa, nàng có chút sốt ruột, khàn giọng liên tiếp gọi.

Chờ giây lát không có đáp lại, nàng không thể không nghĩ biện pháp cởi bỏ y phục trời phạt mình, lúc lật Vũ chủ tử lại, mới phát hiện hắn vẫn còn tỉnh, chỉ là sắc mặt cực kém.

“Chủ tử?” Nàng không ngừng gọi, không biết phải làm như thế nào cho phải. Nàng từ nhỏ học đều là làm thế nào lấy sắc hầu người, đối với sinh hoạt bình thường ngược lại dốt đặc cán mai, càng không cần phải nói tại nơi hoang dã này sinh tồn cùng cứu người bị thương rồi.

Vũ chủ tử nằm ngửa trên đất, nhìn bầu trời qua những khe hở trên đầu cành tùng, ánh mắt bình tĩnh, tựa hồ đang nghỉ ngơi.

“Hạ Nhi, hiện giờ ta không thể bảo vệ nàng nữa. Nàng tự đi thôi.” Một hồi lâu, hắn mới thân nhiên nói, ngữ khí tùy ý, tựa hồ đối với việc nàng rời đi không chút để ý.

Hạ Cơ trắng bệch, môi mềm run rẩy, lại vẫn đang nở nụ cười chói mắt. Không tiếng động, nàng chậm rãi cúi người.

“Nàng vốn muốn rời khỏi, lúc này đi cũng không muộn. Toàn bộ ta đã an bài xong xuôi, sẽ không phải chịu ảnh hưởng của biến cố lần này.” Nhìn nàng hồi lâu không nâng người dậy, Vũ chủ tử lại nói.

Hạ Cơ vẫn như cũ cúi người tại chỗ, không nói.

Vũ chủ tử nhìn trời, đôi mắt khẽ nhúc nhích, tựa hồ thấy một mối, lông mi dài khẽ khép lại.

“Lưu lại... nàng có năng lực làm cái gì chứ?” Hắn than nhẹ, ngừng một chút lại nói: “Với tình hình hiện tại, nàng ở lại chỗ này, tự dung chi mất mạng thôi.”

Hạ Cơ cắn chặt răng, vẫn không rên một tiếng. Trước khi điện Hắc Vũ gặp chuyện không may, nàng vốn dĩ chuẩn bị đi. Hiện giờ, nàng lại không muốn đi nữa rồi. Nàng cũng không biết lưu lại có thể làm cái gì, chỉ là cảm thấy được cho dù như thế nào, nàng cũng phải ở lại bên cạnh hắn.

Vũ chủ tử không nói nữa, Hạ Cơ cũng không có đứng lên.

Gió trong rừng thổi qua, nổi lên từng trận thông reo, thỉnh thoảng pha lẫn một hai tiếng chim hót thánh thót, càng lộ rõ sự u tĩnh của vùng núi.

“Cởi áo giáp này cho ta đi, bị cản vô cùng.” Rất lâu, Vũ chủ tử mới lại chậm rãi mở miệng.

Trong lòng Hạ Cơ vui vẻ, biết đây là hắn đồng ý cho mình ở lại, lập tức nhanh chóng đứng dậy, đi nhanh nâng hắn dậy, trước cởi mũ giáp nhẹ nhàng đặt trên đất, sau đó mới cởi áo giáp.

Cởi bỏ áo giáp, hô hấp của Vũ chủ tử dường như thông thuận rất nhiều, sắc mặt cũng trở nên tốt hơn một chút.

“Nàng đi xem xung quanh nơi này có người nào không.” Hắn phân phó.

Trên mặt Hạ Cơ xẹt qua chút chần chờ.

“Không có áo giáp, ta không đi nơi nào được hết.” Nhìn thấu ý nghĩ trong lòng nàng, Vũ chủ từ tựa vào trên thân cây, có chút mệt mỏi nói. “Nàng đem áo giáp này cùng kiếm cầm đi, nếu có khe núi gì đó thì ném xuống. Đừng cho bất luận kẻ nào có cơ hội nhặt được nó.”

Nghe hắn nói như vậy, Hạ Cơ mơ hồ suy đoán đến việc hắn có thể đi lại đại khái là do tác dụng của cái áo giáp cổ quái này, lập tức không khỏi có chút do dự. Nếu ném áo giáp, hắn chẳng phải không thể đi lại sao?

Tâm tình Vũ chủ từ tựa hồ rất tốt, nên mới kiên nhẫn giải thích.

“Áo giáp này giữ lại hại nhiều hơn lợi. Mau đi đi, ta từng phong bế tâm mạch hô hấp của Xuân Nhi một thời gian, mặc dù không khiến nàng chết chìm trong nước nhưng lại tăng thêm thương thế trên người nàng, tiếp tục như vậy chỉ sợ khó có thể cứu chữa.”

Hạ Cơ nhìn hô hấp mỏng manh của Xuân Cơ ở một bên, giật mình hiểu rõ nàng vì sao đã chết mà sống lại. Lập tức không dám trì hoãn nữa, ôm lấy áo giáp cùng kiếm đứng lên, liếc nhìn chung quanh, rồi sau đó theo rừng tùng lão đảo đi xuống phía dưới.

“Nhớ lấy, không nên nhìn vào mắt sói.” Phía sau truyền đến tiếng Vũ chủ từ dặn dò.

Hạ Cơ khẽ ngừng bước, gật đầu, lại tiếp tục đi về phía trước. Đây là lần thứ hai hắn dẫn như vậy, cho dù trước đây trong lòng nàng vẫn có chút nghi hoặc, lúc này cũng không còn dám tiếp tục giữ chút tâm ý tìm hiểu. Huống chi đối với hắn mà nói, nàng cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi.

Đi xuống dưới đại khái khoảng thời gian một nén nhang, cũng không thấy dấu vết của người, ngược lại cây cối càng ngày càng nhiều, càng về sau lại càng khó đi chuyển.

Hạ Cơ sợ lúc mình quay về không tìm thấy Vũ chủ từ bọn họ, nghĩ nghĩ, lại đi lên trên. Vòng qua chỗ Vũ chủ từ bọn họ ở, dần dần đi ra cánh rừng. Phía trước là một sườn cỏ hướng về mặt trời, còn lộ ra một mòm đá trần.

Đứng ở trên cao nên có thể thấy rõ toàn cảnh bốn phía rồi. Nàng nghĩ như thế, vì thế liều mạng leo lên trên.

Khó khăn đứng ở trên một tảng đá lớn, Hạ Cơ nhìn khung cảnh bao la bốn phía, không khỏi có chút mờ mịt. Nàng vốn tưởng bọn họ hẳn vẫn ở trong núi Thiên Khuyết, nhưng mà hiện tại xem ra, nào có bóng dáng núi Thiên Khuyết. Ngọn núi bốn phía không tính là cao, nhưng nối tiếp không ngừng, dường như là người ở, cho dù là đường đi cũng nhìn không thấy.

Làm sao bây giờ? Nàng cảm thấy gió núi thổi qua khiến chân mềm nhũn nhịn không được run lên, không thể không từ trên đá bò xuống. Nguyên nhân do trên tay vẫn ôm này nọ, dưới chân lại không vững, ‘bộp’ một cái trượt chân té lăn trên đất.

Khi đó nàng cũng không cảm thấy đau, chỉ là lo lắng cho ba người bọn họ làm cách nào để ra khỏi vùng rừng núi này, mãi đến lúc đứng lên mới phát hiện, cổ chân giống như bị trật, thoáng dùng sức đã đau đớn vô cùng, không khỏi lại ngã ngồi trở về.

Chép miệng, nàng lấy tay áo dụi dụi mắt, lại bò xuống, vẫn như cũ cười tươi như hoa, chỉ là trong đôi mắt long lanh lại lóe lên ánh sáng bóng như trân châu.

Ngay tại lúc nàng một tay ôm áo giáp cùng trường kiếm, một tay chống tảng đá bên cạnh muốn thử đứng lên, một con chim trĩ đột nhiên từ trong bụi cỏ ở mặt kia sườn núi bay ra, bỏ nhào qua trước mặt nàng, đồng thời một vật gì đó cũng giống như vậy liền cắm vào tóc nàng.

Nàng hoảng sợ, ngu ngơ chớp mắt, rồi sau đó đưa tay thăm dò sờ soạng, không nghĩ tới lại lấy ra một mũi tên, mặt cười thoáng chốc mất đi huyết sắc.

Mà giống như nàng mặt không còn chút máu chính là một tiểu thanh niên gầy mặc bộ y màu trắng có vô số vết vá, trên lưng đeo một bao đựng tên, tay giương cung.

Hai người nhìn nhau sau một lúc lâu, Hạ Cơ trừng mắt nhìn, nhìn không được nở nụ cười. Đưa tay, nàng đem tên đưa về phía thanh niên.

Chưa bao giờ biết, nhìn thấy người lại là chuyện khiến cho người ta sung sướng như thế này. So với khi nãy một hồi sợ bóng sợ gió thiếu chút nữa bị tên bắn trúng liền không coi là cái gì rồi.

Không nghĩ tới thanh niên kia cũng sờ nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng sau một lúc lâu, sau đó ánh mắt rơi vào trên tay nàng, lại về tới trên mặt nàng, rồi sau đó đột nhiên quát to một tiếng, xoay người liền chạy, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Hạ Cơ giật mình tại chỗ, kinh ngạc đưa tay sờ sờ mặt mình.

Yêu tinh... Nàng nghe rõ người kia hô cái gì, nhìn không được hơi nhếch môi, nói không rõ là muốn khóc hay là muốn cười. Nàng chỉ biết là rất không dễ dàng nhìn thấy một người, lại bị chính mình dọa mất. Nghĩ đến đây, không khỏi lại ảo não sốt ruột, cũng bất chấp chân đau, chống tảng đá trên núi đứng lên, khắp khiêng đuổi theo hướng người nọ chạy. Nhưng mà đi chưa được hai bước, mắt cá chân một trận đau nhức, ‘bộp’ một cái lại té ngã trên đất, tay ma sát trên đất, đau rất. Ngay tại lúc chạm đất kia, nàng đột nhiên nghĩ đến, từ sau khi đi vào cung điện dưới nước, bản thân liên tục té ngã, có phải bởi vì té quá nhiều, té đến thay đổi cả mặt, mới có thể hù té người.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, một đôi ủng da hoẵng cũ kỹ xuất hiện trước mặt nàng.

“Người làm sao vậy?” Giọng nói nam tử xen lẫn thiếu niên cùng thanh niên, trầm hậu, mà lại mang theo chút trẻ con, dễ nghe không nói nên lời.

Hạ Cơ ngẩng đầu, phát hiện người thanh niên mới vừa chạy kia lại trở lại. Nàng có chút kinh ngạc, càng thêm vui mừng, trên mặt tự nhiên liền hiện lên nhàn nhạt cười, giống như bông cúc đại lay động giữa vùng núi.

Mặt thanh niên đỏ bừng, ánh mắt có chút đăm đăm.

Hạ Cơ cố gắng ngồi xuống, một bàn tay vươn ra lặng lẽ túm chặt tay áo thanh niên. Bây giờ cũng không thể lại để cho hắn chạy.

“Ta không phải yếu tính.” Nàng mở miệng, bởi vì vết hầu khan khan, nói chuyện cực kỳ khó khăn.

Thanh niên lấy lại tinh thần, lại bởi vì nàng giải thích mặt lại càng đỏ hơn, ngay cả mang tai cũng đã ửng hồng. Sờ gáy, hắn có chút ngại ngùng ngập ngừng nói. “Ta biết... thực xin lỗi...”

Hạ Cơ đột nhiên cảm thấy cực kỳ thích người trước mắt, lắc lắc đầu, nàng cười nói. “Không sao.”

Xác định nàng không tức giận, thanh niên tựa hồ thở phào một hơi, lúc này mới chú ý tới giọng nói của nàng. “Ngươi bệnh sao? Sao ngươi lại một mình ở trong này?”

Hạ Cơ há miệng thở dốc, cảm thấy giải thích cực kỳ phiền toái, nhất là nàng bây giờ nói chuyện hết sức khó khăn. Nghĩ nghĩ, nàng gật đầu, không có trả lời vấn đề thứ hai của hắn, mà chuyển đề tài. “Ồ bên này là nhà ngươi sao?”

Thanh niên tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Dưới chân núi có một cái thôn, nhà ta là ở đó.” Dừng một chút, ánh mắt của hắn rơi vào trong lòng Hạ Cơ, nhìn đến cái đầu sói kia, ánh mắt không khỏi sáng lên. “Ngươi cầm cái gì vậy, có thể cho ta mượn nhìn chút không?”

Hạ Cơ nghĩ đến lời Vũ chủ tử nói, theo bản năng ôm chặt lấy áo giáp hơn lại có chút xấu hổ. “Không thể nhìn.” Nàng cự tuyệt có chút thấp thòm, sợ hắn bởi vậy mà không chịu giúp mình.

Thanh niên lại nhìn ra nàng khó xử, mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng không để ở trong lòng, rất nhanh liền chuyển dời sự chú ý. “Ngươi muốn đi đâu, muốn ta tiễn ngươi một đoạn đường không?” Thấy nàng đơn độc một mình, hắn cũng không tiện mời nàng về nhà làm khách, đành phải dùng phương thức khác biểu đạt ý xin lỗi của mình.

“Ta còn có hai người bằng hữu.” Hạ Cơ nói, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, biết Xuân Cơ được cứu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thanh niên tên Vệ Lâm, 18 tuổi, là thợ săn trong thôn Vệ gia dưới chân núi. Hắn không ra khỏi núi, theo lời của những người già thì thôn Vệ gia nằm ở biên giới Đại Tấn.

Đại Tấn? Như thế là địa phương của người Hán rồi. Hạ Cơ đã không biết bản thân nên có cảm giác gì, sau khi trải qua liên tiếp những chuyện ly kỳ cô quái, từ biên giới Đại Tấn và thảo nguyên đột nhiên tới nội địa Đại Tấn tựa hồ cũng không phải là chuyện khiến người ta giật mình cỡ nào. Hồi tưởng toàn bộ thực giống như ở trong mộng, nếu chân không đau, toàn thân không nhức.

Thôn Vệ gia không lớn, chỉ có vài chục hộ gia đình, không lẫn với họ khác, sẵn thú mà sống. Trong thôn cho dù là nam hay nữ đều cực kỳ nhanh nhẹn dũng mãnh, ngay cả hài tử nhỏ tuổi cũng thoăn thoắt gan dạ.

Ba người ở tạm trong nhà Vệ Lâm. Nhà hắn là nhà ngói năm gian, chỉ có hắn cùng tổ phụ lớn tuổi ở, thừa sức thu nhận ba người.

Sau khi bố trí an ổn, Hạ Cơ liền ngã bệnh.

Trong hỗn loạn mơ hồ biết có người mớm thuốc cho mình, lau trán, còn thỉnh thoảng nói nói gì đó. Cũng không biết thời gian qua bao lâu, một ngày nọ, rốt cuộc tỉnh táo lại.

Trong phòng rất yên tĩnh, tựa hồ không có người khác, nàng cảm thấy an bình nói không nên lời, vì thế vẫn như cũ nhắm mắt hưởng thụ cảm giác lười biếng đã lâu kia. Chính vào lúc này, trong tai đột nhiên truyền đến tiếng y phục ma sát nhỏ, không chờ nàng mở to mắt, chân đã bị một bàn tay cầm lấy.

Bàn tay kia rất lớn, cực kỳ ấm, nhưng mà...

Hạ Cơ nhú đôi mày thanh tú, theo bản năng rút chân lại, đồng thời mở mắt ra.

Khiến cho nàng bất ngờ chính là nắm chân nàng không phải là Vệ Lâm, cũng không phải là nam tử có ý đồ bất chính như nàng tưởng, mà là Vũ chủ tử.

Hắn ngồi ở cuối giường, một bàn tay đang nắm chân nàng, một cánh tay kia đang cầm cái gì đó màu đen tuyền muốn thoa lên chân.

Cảm giác được động tác của nàng, tay hắn nắm chặt, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của nàng.

“Muốn cái gì?” Hắn hỏi, bình thường như thế, đối với việc nàng tỉnh lại tựa hồ không có tí ti kinh ngạc hoặc kinh hãi.

“Chủ tử... khụ...” Mở miệng mới phát hiện bởi vì mới vừa tỉnh lại, cổ họng có chút khô, Hạ Cơ ho mấy tiếng.

“Bên cạnh có nước.” Vũ chủ tử nói, đầu lại cúi thấp xuống, tiếp tục đem cái thứ màu đen gì đó có mùi lạ xoa trên mắt cá chân của nàng.

Hạ Cơ cảm thấy toàn thân đều cực kỳ thoải mái, cũng không nằm nữa, chống thân thể ngồi dậy. Sau đó quả nhiên ở bên giường cạnh vị trí nàng gối đầu có đặt một cái ghế gỗ hình vuông, trên ghế đặt một ấm trà cùng một cái bát bằng gốm. Đưa tay sờ vào ấm gốm phát hiện nóng, liền rút ra hơn nửa chén nước.

Bưng bát nước, nàng thật cẩn thận uống từng ngụm, sau đó xuyên qua hơi nước ở miệng bát nhìn Vũ chủ tử.

Về mặt Vũ chủ tử chuyên chú, dường như không cảm nhận được chút gì đối với cái nhìn chăm chăm không chút che giấu nào của nàng. Lông mi dài nửa buông xuống, che lại con ngươi thâm thúy bên dưới, chiếu ở giữa là sống mũi cao thẳng, cực kỳ đẹp. Hắn lúc này đã cởi bỏ hắc bào, mặc một bộ y phục cũ giặt đến bạc màu, nhìn qua có chút ngẩn, nhưng không ảnh hưởng tới sự tao nhã của hắn chút nào. Một đầu tóc đen chấm đất được bện thành một bím tóc dài buông xuống trước ngực, theo động tác của hắn mà nhẹ nhàng lắc lư.

Ở trên mắt cá chân của nàng xoa cái loại màu đen dính dính gì đó thật dày, sau đó dùng miếng vải sạch sẽ quấn lại, cuối cùng thắt lại. Lúc này Vũ chủ tử mới ngẩng đầu lên.

“Hạ Nhi, trước khi tới điện Hắc Vũ nàng tên gì?” Hắn đột ngột hỏi.

Động tác uống nước của Hạ Cơ ngừng lại, thần sắc có chút mê mang, không biết vì sao hắn lại hỏi chuyện này. Nhưng cũng không quan hệ, nàng cong mắt cười đến âm áp.

“Thiếp là Băng thành Thu Thần gia, tên gọi Băng Quân. Có điều Luyện Nhi... tỷ tỷ, còn có những người khác đều thích gọi thiếp là Tiểu Băng Quân.” Nhớ tới Băng thành, nhớ tới dĩ vãng, nàng đột nhiên phát hiện, ngoại trừ việc Luyện Nhi xuất giá, tựa hồ mỗi một sự kiện mỗi một người đều tốt đẹp cả.

Vũ chủ tử ừm một tiếng, nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, bởi vì bệnh nặng mới khỏi mà mang theo chút trắng xanh, trong sự mỹ lệ lại tăng thêm một chút điềm đạm đáng yêu phong tình.

“Về sau nàng vẫn nên gọi là Tiểu Băng Quân, đừng dùng hai chữ Hạ Cơ này nữa.” Hắn nói, mặc dù nhận thấy sự kinh ngạc bất an của nàng, lại không giải thích, mà chuyển đề tài. “Nàng biết mị thuật?”

Ngày đó trong điện Thương Minh, mặc dù hắn bị người vây công thụ thương, nhưng cũng không bỏ qua một màn bất ngờ của mọi người kia.

Hạ Cơ nâng lên bát che khuất nửa gương mặt chính mình, đôi mắt đẹp lộ ra ngoài tràn ngập sợ hãi cùng chột dạ.

“Là nẫu thân dạy.” Nàng nhẹ nhàng mà thật cẩn thận đáp lại, sợ Vũ chủ tử không thích, lại sốt ruột bổ sung một câu: “Nhưng mà... thiếp chỉ dùng qua một lần.” Nàng không dám giải thích, một lần kia lại vẫn là do bất đắc dĩ. Lực ảnh hưởng của mị thuật của Băng thành Vương tộc có bao lớn, nàng tự nhiên biết, cho nên nào dám dễ dàng sử dụng, không tự rước lấy họa.

Ánh mắt Vũ chủ tử sáng quắc nhìn nàng một lúc lâu sau, mãi đến khi thấy trên trán nàng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, ánh mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, mới gật gật đầu, dời ánh mắt.

“Đám người Ngôn Vệ tất nhiên đã phái người đuổi giết ta, hiện giờ hành động của ta không tiện, tự bảo vệ mình còn không được, nàng và Xuân Nhi chỉ sợ bị ta liên lụy...”

“Chủ tử!” Hạ Cơ không đợi hắn nói xong, buông bát trong tay ra, trên mặt không còn tươi cười.

Vũ chủ tử dừng lại, xuyên qua cửa mở nhìn Vệ Lâm đang chèn cũi ở ngoài phòng.

“Chủ tử đi đâu, thiếp liền đi theo đó.” Hạ Cơ từng chữ từng chữ nói rõ ràng, ánh mắt sáng tỏ mà kiên định.

Vũ chủ tử trầm mặc, sau một lúc lâu mới thân nhiên nói: “Đừng hối hận.” Hiển nhiên đã buông tha cho suy nghĩ tìm cách khuyên nàng rời đi. Nói xong, khom lưng rửa sạch tay trong thau nước ở trên ghế bên cạnh, lại cầm lấy khăn lau khô, mỗi một động tác đều tao nhã ung dung như thế, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Đương nhiên sẽ không hối hận. Hạ Cơ mấp máy môi đem những lời này nuốt xuống, khoé miệng hiện lên hai kúm đồng tiền, trong lòng nhưng lại lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Từ nay về sau, nàng sẽ gọi mình bằng cái tên vốn có, Tiểu Băng Quân.

Ba người với diện mạo quá mức xuất sắc ở tại thôn Vệ gia có vẻ hết sức trên người. Ngay lần đầu nhìn thấy Vũ chủ tử mà bá khí như thần tiên, mặc dù

về sau biết không phải, vẫn thường thường có người đến nhà Vệ Lâm gọi cửa hoặc là ở trước cửa xi xầm. Nếu không phải trên người Vũ chủ tử tản ra sự tôn quý cùng lạnh lùng khiến người ta khó có thể thân cận, cánh cửa Vệ gia chỉ sợ đã bị đập phá.

Được hiệu của loại thuốc màu đen kia rất tốt, không tới hai ngày, Tiểu Băng Quân đã có thể xuống giường đi bộ. Xuân Cơ hôn mê thời gian dài, thời gian tỉnh lại cũng ngắn ngủi, toàn bộ đều dựa vào canh sâm hàng ngày để nuôi sống.

Bốn phía núi rừng sản sinh ra loại sâm núi thượng đẳng, người trong thôn Vệ gia lại chưa bao giờ rời núi, đào được sâm thì liền cất trữ, không xem như là vật hiếm lạ gì, biết cái người giống như thần tiên này cần, liền liên tục không ngừng có người đưa tới. Ba người Vũ chủ tử xuất thân tôn quý, đối với vật trân quý này cũng không có khái niệm gì, nhận được cũng không chút áy náy.

Căn nhà ngói này của Vệ Lâm vẫn là do tổ tiên từ đời đầu đến đây ở truyền lại, hiện giờ đã dần dần rách nát, thêm nữa trong nhà người lớn đơn bạc, lại không có nữ nhân, ngày qua ngày so với nhà của những người khác trong thôn còn tệ hơn. May mà Vệ Lâm là một thợ săn giỏi, người lại chịu khó lao động, sống qua ngày cũng không khó. Sau khi ba người tới, áp lực của hắn lại càng nhiều hơn, dần dần có chút chống đỡ không nổi, nhưng hắn lại vẫn như cũ mỗi ngày đều hài lòng vui vẻ ra ngoài săn thú đào sâm, cũng không có nghĩ cách đưa bọn họ chuyển tới nhà khác, mặc dù có không ít người tình nguyện thu nhận.

Cho dù là ở nơi nào, Vũ chủ tử vĩnh viễn đều ung dung đậm đặc như vậy, cho dù hai chân không thể di chuyển, hắn cũng không biểu hiện chút khổ sở hoặc khó chấp nhận nào. Ngược lại là Tiểu Băng Quân, biết cứ như vậy ở tại nhà người ta ăn không ở không là không được, bởi vậy sau khi có thể đi lại, liền bắt đầu học làm một chút chuyện có thể làm.

Thôi lửa nấu cơm, giặt quần áo quét rác, cùng với việc lau thân thể cho Xuân Cơ, nàng từ chỗ không biết gì đến cuối cùng toàn bộ đều phải qua tay. Vệ Lâm vốn không dám để cho nàng làm, nhưng tổ phụ tuổi già, hắn vừa phải lên núi săn thú hái thuốc, vừa phải chiều cổ ba người, quả thật cũng bận vô cùng, thêm nữa Tiểu Băng Quân lại kiên trì, cũng tùy nàng thôi.

Tiểu Băng Quân ở cùng với Xuân Cơ trong một gian nhà, ngủ trên cái giường gần cửa sổ kia, để thuận tiện ban đêm chăm sóc.

Giúp Xuân Cơ chà lau thân thể, ánh mặt trời ngày thu xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào khuôn mặt hôn mê bất tỉnh của nàng, mặc dù mang theo một chút tiêu tụy nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người nói không nên lời.

Nhớ tới bộ dáng nàng tươi cười trước kia, Tiểu Băng Quân không khỏi thở dài, bụng nước ra bên ngoài đổ. Khi trở về bất ngờ phát hiện người trên giường đang mở mắt, trong con ngươi nâu nhạt có sự thanh tỉnh lâu nay không thấy.

“Tỷ tỷ!” Nàng có chút kinh ngạc, nhưng càng có nhiều hơn là vui sướng.

Xuân Cơ nhìn nàng, nhất thời có chút mê mang, rồi sau đó mắt đẹp nhắm lại. “Đây là đâu? Vì sao ngươi ở chỗ này?” Thanh âm khàn khàn suy yếu nhưng lại rõ ràng.

Tiểu Băng Quân giật mình, lúc này mới nhớ tới sau khi rơi xuống nước, Xuân Cơ chưa từng thanh tỉnh qua, cho dù là đến nơi đây, thỉnh thoảng tỉnh lại cũng là mơ mơ màng màng, khó trách không biết bản thân cùng bọn họ đã trải qua những gì.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, môi nàng lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Tỷ tỷ, chúng ta theo chủ tử trốn...” Tựa hồ cảm thấy dùng từ trốn với Vũ chủ tử thật sự là rất bất kính, Tiểu Băng Quân càm ràm một phen, mới lại nói: “Sau khi ra khỏi điện Hắc Vũ, liền đến nơi đây...”

“Chủ tử? Chủ tử ở nơi nào?” Không chờ nàng nói xong, Xuân Cơ đã kích động ngắt lời nàng.

Tiểu Băng Quân cũng không giận, cười mỉm mà nói. “Chủ tử ở cách vách, ta đi gọi người.” Nói xong, cơ hồ là nhảy ra ngoài. Tuổi nàng tuy không nhỏ nhưng rất nhiều khi nói chuyện làm việc lại giống như thiếu nữ, giống như năm tháng cũng không lưu lại dấu vết gì trên người nàng.

Nhìn mái tóc của nàng tung bay rồi biến mất tại cửa, tìm Xuân Cơ đập mạnh, trong lòng mơ hồ có chút ghen tị, mặc dù cảm thấy loại ghen tị này không rõ ràng.

Tiểu Băng Quân hấp tấp chạy đến bên vách, đẩy cửa một cái liền vọt vào trong.

“Chủ tử! Chủ tử! Xuân tỷ tỷ tỉnh rồi...”

Âm cuối lại vẫn mắc kẹt trong cổ họng, lúc nàng nhìn thấy tình huống trong phòng lúc đó, trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Vũ chủ tử đang nằm nghiêng ở trên giường, thân thể cuộn lại, một bàn tay gắt gao đặt ở trên đùi, dường như đang chịu đựng đau đớn thật lớn. Hiển nhiên không nghĩ tới nàng đột nhiên xông vào, trong ánh mắt hắn nhìn qua hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy, sau đó tư thế cứng đờ kia đột nhiên giống như không có việc gì buông lỏng ra, khôi phục lại sự bình tĩnh hàng ngày.

“Xuân Nhi tỉnh dậy?” Hắn hỏi, giọng nói cực thấp lại vẫn để lộ ra một chút khàn khàn.

Tươi cười trên mặt Tiểu Băng Quân mất đi, nhanh chóng đi hai bước tới bên giường, nhìn thấy mồ hôi trên trán Vũ chủ tử chưa kịp lau đi, cùng với nét trắng xanh không cách nào che dấu trên mặt kia.

“Chủ tử, chân rất đau sao?” Quỳ xuống bên giường, nàng thử thăm dò đưa tay đặt lên chân Vũ chủ tử, cảm thấy nơi đó vô cùng căng xiết. Một loại khổ sở nói không nên lời từ đáy lòng dâng lên, xông lên cổ họng.

Đã bao lâu? Có phải vẫn đau như vậy không? Vì sao không nói cho nàng biết?

“Vẫn tốt.” Vũ chủ tử thản nhiên nói, lại vẫn đang nằm, không hề động đậy. “Nàng đến nói cho Xuân Nhi, chút nữa ta sẽ qua thăm nàng ấy.”

Tiểu Băng Quân nhớ tới tình cảnh trong cung điện dưới nước khi đó, đôi mi thanh thú nhẹ nhàng chau lại.

“Được.” Nàng thuận theo đáp lại, đứng lên liền đi ra bên ngoài, nhưng sự hưng phấn lúc tới dĩ nhiên biến mất không tung tích.

Biết Vũ chủ tử không yên lòng Xuân Cơ, nàng trước đi tới nhà bếp, bung bát canh sâm đã nấu xong, mới trở lại phòng hai người. Một bên hầu hạ Xuân Cơ uống xong bát canh, một bên truyền đạt lại lời Vũ chủ tử, nhưng không nhiều lời. Xuân Cơ hiển nhiên đã quen với thái độ lạnh lùng của Vũ chủ tử, nghe vậy cũng không có gì bất mãn, thêm nữa thân thể suy yếu, sau khi uống qua nước canh liền nằm ngủ.

Tiểu Băng Quân nhớ tới tình huống của Vũ chủ tử, đỡ Xuân Cơ nằm xuống liền đi ra ngoài. Đến nhà bếp, lấy một chậu nước đặt trên lửa đun nóng, bung tới phòng Vũ chủ tử.

Vũ chủ tử một tay gối đầu, có vẻ như đang chợp mắt, nghe tiếng mở mắt ra nhìn thấy nàng, thật cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Chủ tử, thiếp xoa chân cho người.” Tiểu Băng Quân nói.

Vũ chủ tử ừm một tiếng, sau đó lại khép mắt.

Nhẹ nhàng giúp hắn cuộn ống quần lên, sợ động tác mạnh sẽ làm tăng thêm đau đớn cho hắn. Lúc chiếc khăn ấm áp được đặt lên đôi chân cứng ngắc của hắn khi đó, Tiểu Băng Quân tựa hồ nghe hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Chủ tử, Xuân tỷ tỷ ngủ rồi.” Cách chiếc khăn ấm áp nàng nhẹ nhàng xoa bóp bắp thịt căng cứng phía dưới, nói.

Dừng một chút, không có đáp lại, nàng cũng không bắt ngờ.

“Chủ tử, việc kia...” Do dự một chút, sau khi tĩnh lại trong lòng suy nghĩ thật lâu nghi vấn đang muốn thốt ra, chân dưới tay đột nhiên giật nhẹ một cái, nhất thời làm mất đi toàn bộ ý định của nàng.

“Đau lắm sao?” Lực đạo trên tay lại càng nhẹ hơn, nàng hồi hộp đến nỗi chóp mũi cũng toát mồ hôi.

Vũ chủ tử giương hàng mi dài lên, con ngươi đen như bảo thạch rạng rỡ phát sáng rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của nàng, mãi đến khi nhìn thấy gò má nàng đỏ hồng, mới không khỏi cong mắt cười.

“Hạ Nhi, liệu nàng có vật gì cần tìm hay là chuyện gì muốn làm không?” Ánh mắt lướt qua hai nụ cười nhẹ kia của nàng, hắn có vẻ dăm chiêu hỏi.

Vấn đề này tới đột ngột, Tiểu Băng Quân sửng sốt một chút, mới đỏ mặt nói: “Thiếp muốn gặp Luyến Nhi, muốn biết tỷ ấy sống có tốt không.” Đây là tâm nguyện nhiều năm của nàng, mỗi lần bị hỏi đến liền tự nhiên nghĩ tới.

Vũ chủ tử không có tiếp lời, như là đang chờ nàng nói tiếp.

Tiểu Băng Quân lại nghiêng đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, “Băng thành lại cũng không... không cần dâng người đến tộc khác.” Nói đến đây, nàng len lén đưa mắt dò xét về mặt Vũ chủ tử, thấy hắn không tức giận, mới yên lòng. Khăn dưới tay đã lạnh, nàng lại nhúng vào trong chậu, vắt khô, lại đắp trở lại.

Đợi một hồi, thấy nàng cũng không nói thêm gì, Vũ chủ tử hỏi: “Nàng không muốn gặp Minh Chiêu Thành Gia sao?”

Tiểu Băng Quân ngây người, “Người nào?”

Vũ chủ tử liếc nàng một cái, giật giật thân thể, thay đổi tư thế thoải mái hơn, mới từ từ nói. “Không phải nàng về hắn sao?”

Bị hắn nhắc tới vấn đề này, Tiểu Băng Quân mới nhớ tới chuyện bức họa, trên mặt càng thêm ửng đỏ, lúng ta lúng túng nói: “Cái đó trái lại không nghĩ tới. Việc đó...” Nói lấp một hồi, nhìn không được hỏi: “Người, người vì sao lại đề câu thơ kia ở trên bức họa?”

Thơ? Chân mày Vũ chủ tử khẽ nhúc nhích, lúc này mới nhớ ra mình hình như là có viết chút gì đó ở trên mặt bức họa, trong lòng mặc dù có chút xấu hổ, trên mặt lại không có tí ti dao động.

“Ừm, đừng ngừng.” Hắn không trả lời ngay, giương cằm chỉ vào dưới chân, thấy đầu ngón tay trắng mịn của nàng lại bắt đầu xoa nắn, đau đớn co rút trên đùi liền dịu xuống.

Đề cái gì? Đầu ngón tay xẹt qua thái dương, hắn rũ mắt trầm ngâm. Sống quá lâu, không phải mỗi sự kiện đều có thể nhớ rõ. Hình như là cái gì thiếu niên phong lưu... ..

“Ngày xuân du lăng, hoa hạnh thổi đầy đầu. Ruộng nhà ai còn non, chân đi phong lưu.” Đang lúc suy tư, bên tai truyền đến giọng ngâm khê của Tiểu

Băng Quân.

Nàng dừng lại, hần giật mình nhớ lại.

Ngày đó đội đưa dâu Băng thành đem đồ của nàng đưa tới, lúc đó hần đang vô cùng chán ngán xem ca từ mỹ lệ của Đại Tấn. Thời khắc kia khi hần ra đòi liền định sẵn trở thành Thiên Tế tư trong tộc, thất tình lục dục vốn đậm đặc, không hề biết cái gì là tình yêu nam nữ. Sau lại trải qua mấy vạn năm ma luyện, ngay cả chút cảm xúc nhân loại còn sót lại kia cũng cơ hồ không cảm giác được, đương nhiên không cách nào lĩnh hội được cách biểu đạt tình cảm. Song khi biết được đó là do Tiểu Băng Quân chính tay vẽ, trong đầu tự nhiên liền nghĩ tới lời thơ này.

“Thiếp nghĩ đem thân đi gả, cả đời ngừng nghỉ. Lại bị vô tình lãng quên, không hồ thẹn. ... cũng không phải như vậy...”

“Thích một người là cảm giác gì?”

Tiểu Băng Quân đem lời thơ còn chưa ngâm xong muốn giải thích, lại đồng thời vang lên câu hỏi của Vũ chủ tử, không khỏi nghẹn lời, ngây ngốc nhìn hàng mi dài tạo nên một vệt bóng mờ của hần.

“Thích một người là cảm giác gì?” Vũ chủ tử lại lặp lại một lần. Hần không rõ thích là cảm giác gì, cũng không hiểu rõ hoan ái của nhân loại vì sao mãi mãi chỉ dừng như vậy.

“Cái này...” Lần này Tiểu Băng Quân thật sự mờ mịt, bàn tay vô thức xoa xoa chân kia đã dần thả lỏng, ánh mắt tối như mực có chút đăm đăm. Nàng không nghĩ tới Vũ chủ tử sẽ hỏi vấn đề này, nàng không thể tin chính mình nghe được Vũ chủ tử anh minh thần võ, không gì không làm được, không gì không biết hỏi vấn đề này.

“Chủ tử.” Lắc đầu, nàng thật cẩn thận gọi.

Vũ chủ tử ừ, giờ mắt lên, “Nói đi.”

Tiểu Băng Quân giờ tay lên lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, “Thích là... Thích là...”

Nàng cân nhắc dừng từ, Vũ chủ tử nhìn nàng hồi lâu cũng không nói được một câu, trong mắt từ từ hiện lên một tia hứng thú cùng với chờ mong. Có thể để cho Thương Ngự liễu lĩnh, cuối cùng dẫn tới họa diệt tộc, có thể làm cho nhân loại nhiều thế hệ ca tụng, có thể để cho thiếu nữ dù cho bị bỏ quên cũng không oán không hối hận gì đó, tất nhiên phải cực kỳ tốt lắm. Mấy vạn năm nay, hần một mình cô độc, mặc dù thành lập điện Hắc Vũ, qua lại với vô số người, lại chưa từng hỏi qua bất luận kẻ nào về vấn đề này. Một là vì không nghĩ tới, hơn nữa cũng không ai giống như nữ tử trước mắt dám ở gần hần như vậy.

Cảm nhận thấy sự chờ mong của hần, Tiểu Băng Quân có chút sốt ruột.

“Thích chính là... là trong lòng nhớ người nọ, muốn lúc nào cũng được ở cùng một chỗ với người nọ.” Nói hai câu, nàng đột nhiên bắt đầu không rõ.

Vũ chủ tử kinh ngạc, nhìn bộ dáng chần chờ của nàng, không khỏi giờ tay lên che mắt mình. Xem ra, hần hỏi sai người rồi.

Mặt Tiểu Băng Quân đỏ thắm, khăn trương đôi dề tài, “Chủ tử, chân người còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, nàng...” Vũ chủ tử dừng một chút, rồi sau đó vẫy tay, “Đi nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Băng Quân như lấy được đại xá, bỏ khăn vào trong nước, kéo ống quần hần xuống, bụng chậ lên cơ hồ là chạy trốn ra ngoài. Đồ nước, đứng ở trong viện, ánh mắt nàng xuyên qua bức tường thấp cách đó không xa nhìn xuống cánh rừng, nhẹ nhàng thở ra lại mơ hồ có chút ảo não mất mát. Khó có khi chủ tử có tâm tình cùng nàng nói chuyện phiếm, nàng lại vô dụng chạy ra ngoài.

Quay đầu nhìn người suốt một ngày phải buồn bực ở trong phòng, đôi mi thanh tú của nàng nhú chặt, trong lòng hiện lên một chủ ý.

Thôn Vệ gia có một người thợ mộc lớn tuổi, trong thôn cần làm ghế làm giường hoặc cửa sổ gì gì đó đều tìm ông. Ông lớn tuổi rồi không thể đi săn nữa, cũng chỉ đành dựa vào nghề này sống tạm.

Lúc Tiểu Băng Quân tìm đến Vệ Lâm, hần đang dùng nước sôi vật lông gà rừng, nhìn thấy nàng thiếu chút nữa làm đổ chậu nước.

“Vệ tiểu ca, ta muốn làm phiền huynh một chuyện.” Thấy thế, Tiểu Băng Quân nhìn không được cười, nhưng cũng không dám tiến gần thêm chút. Ở trong này rất nhiều ngày, thiếu niên trước mắt trước sau đều để ý đến nàng, khiến cho nàng có chút lúng túng.

“Cô, cô nói đi.” Vệ Lâm bị nàng cười đến chân tay cũng không biết để chỗ nào. Hần cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào đẹp như ba người đang ở tại nhà hần này, trong lòng đã ngưỡng mộ lại sùng kính, lại có chút tự biết xấu hổ, bởi vậy đa số thời gian chỉ dám từ xa nhìn bọn họ, trừ phi cần thiết nếu không đều không đến gần.

“Ta muốn làm cho chủ tử một cái ghế dựa có bánh xe, người trước sau vẫn thần thờ ở trong phòng mãi cũng không tốt.” Tiểu Băng Quân dè dàng nói, mặc dù biết vẫn đang làm phiền nhà người ta, nhưng lúc này cũng không nghĩ nhiều như vậy rồi.

“Được, được, chuyện này ta đi tìm Thủy Sinh bá...” Vệ Lâm vừa nghe liền quay đầu chạy ra bên ngoài, ngay cả con gà chưa vật lông xong trong tay cũng không phát hiện.

“Chờ...” Tiểu Băng Quân muốn gọi hắn lại, làm sao biết động tác của hắn quá nhanh, đảo mắt người đã không thấy tăm hơi. Nàng yên lặng thờ dài, quay đầu nhìn về phía phòng ốc đã có vẻ rách nát, lại liếc mắt nhìn đến tổ phụ của Vệ Lâm chẳng biết từ lúc nào đã đi ra, đang ngồi trên bậc cửa hút tẩu thuốc.

“Lão nhân gia...” Nàng đi tới, đối với ông lão này trong lòng vừa cảm kích vừa mắc cỡ ray rứt.

Vệ lão gia từ khẽch môi cười với nàng, lộ ra hàm răng thưa thớt, đáng yêu nói không nên lời.

“Lão tổ bối đã nói nơi này có tiên nhân mà...” Trong cổ họng lẩm bầm một tiếng, ông cười tít mắt tự mình lên tiếng.

Tiểu Băng Quân cảm thấy thú vị, cũng không sợ bẩn, ngồi xuống cạnh ông.

“Nhưng mà thế hệ này tới thế hệ khác, cho tới bây giờ cũng không có người tin.” Lão gia từ rút lấy tẩu thuốc, tiếp tục nói, hương vị kích thích của tẩu thuốc tràn ngập bốn phía.

Tiểu Băng Quân chống khuỷu tay trên đùi, lấy tay di di, nghiêng đầu nhìn lão nhân, vẻ mặt chuyên chú.

“Thật sự có tiên nhân sao?” Nàng hỏi, đột nhiên liền nghĩ tới Vũ chủ tử.

“Có chứ.” Vệ lão gia từ ha ha nở nụ cười. “Không phải các ngươi sao.”

Tiểu Băng Quân tức cười, một hồi lâu mới ngồi thẳng lưng, cảm thấy phải nói chút gì đó. “Ta, chúng ta không phải.”

Đối với phủ nhận của nàng lão gia từ cũng không phản bác, chỉ híp mắt cười, ra sức rút tẩu thuốc, vẻ mặt giống như cái gì cũng hiểu rõ.

Tiểu Băng Quân cảm thấy thái dương có chút đỏ mồ hôi, chợt đột nhiên tựa hồ có chút hiểu rõ tâm tình lúc trước của Vũ chủ tử khi nàng nhận định hắn là thiên thần. Không giải thích, đó là cố ý khiến người hiểm nghi, giải thích thì lại không dễ dàng nói rõ, giống như không cần thiết vậy. Đang trong lúc nàng xoắn xuýt, lão gia từ lại nói.

“Lớp người già có người gặp qua tiên nhân, cho nên mới dừng lại đây an cư.” Khói từ trong miệng trong lỗ mũi phun ra, lão gia từ ho lớn hai tiếng, sau đó nhỏ một cục đàm ở bên chân.

Tiểu Băng Quân nghiêm mặt, cuối cùng vẫn ngồi ở chỗ cũ không hề động dậy.

“Tiên nhân trông như thế nào?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hối hận, thực sợ ông lại một câu là các ngươi như vậy.

May mà lão gia từ cũng không nói như vậy, mà neho mắt lại giống như hỏi tường cái gì đó, giống như ông tận mắt thấy qua thần tiên. Qua một lúc lâu sau, ông mới hồi phục tinh thần, kẻ sát mặt Tiểu Băng Quân, vẻ mặt thần bí.

“Lão nhân nói cho ngươi nha.....” Nói đến đây, ông lại nhìn chung quanh một chút, biểu tình kia khiến cho thân thể Tiểu Băng Quân không tự giác nhích lại gần, cả hai lỗ tai đều dựng thẳng.

“Chỗ chúng ta...” Lão gia từ không chút rõ ràng, còn chưa nói hai chữ đã dừng lại, “Nha đầu ngươi phải bảo đảm không nói với người khác.” Giống như bọn hải đồng chia sẻ bí mật với nhau, chính mình nhìn không được muốn nói, lại muốn cho đồng bọn không nói. Hành vi ngây thơ như vậy cùng với giọng nói già nua cùng khuôn mặt già nua che kín nếp nhăn, thật sự là muốn có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu.

Tiểu Băng Quân thật không phát hiện, vừa nghe đến không thể cùng người khác nói, lập tức ngồi thẳng người dậy.

“Chủ tử cũng không thể nói sao? Ta đây không nghe đâu.” Nàng không muốn gạt Vũ chủ tử, lại không muốn thất tín với người, bởi vậy thà rằng áp chế tò mò trong lòng không nghe.

Vệ lão gia từ không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, không khỏi có chút há hốc mồm, hự hai tiếng, mới có chút ừ ừ thoải hiệp.

“Được, được, có điều chỉ có thể nói cho một mình hắn.”

Ánh mắt Tiểu Băng Quân sáng lên, vội vàng gật mạnh đầu, cười đến xuân về hoa nở.

Không biết là vì bí mật có người chia sẻ hay là vì nàng cười quá đẹp, Vệ lão gia từ cũng cao hứng lên, cũng không tiếp tục rút thuốc, đập đập tẩu thuốc dưới đùi giày sau đó dặt vào bên hông.

“Chuyện này ngay cả Tiểu Lâm từ cũng không biết.” Ông bắt đầu nói. “Ngay tại dưới lòng đất này của chúng ta vốn có một cái hầm, vì tránh rước phiền toái, khi ta còn chưa lớn đã bị niêm phong.”

Nghe được điều này, trong lòng Tiểu Băng Quân mơ hồ có chút bất an. Lão nhân gia ngay cả tôn tử của chính mình cũng không nói, vì sao lại nói cho nàng? Mặc dù hoài nghi như vậy nhưng nàng cũng không cắt ngang lời ông, nghĩ đến có Vũ chủ tử ở đây, Xuân Cơ cũng tỉnh táo lại, tự nhiên không có gì phải lo lắng.

“Lúc ta còn nhỏ cùng người trong nhà đi vào một lần...” Lão gia tử nheo mắt nhớ lại, “Lâu lắm, lâu lắm rồi...”

Tiểu Băng Quân không biết ông vì sao lại lặp lại lời cảm thán như vậy.

“Điều đã không nhớ gì cả. Có điều lão nhân còn nhớ rõ tiên nhân nhìn thấy bên trong giống như... ây da, thật sự là đẹp vô cùng. Lão nhân sống đến tuổi này, cho tới bây giờ cũng không gặp qua người đẹp như vậy, tựa như... tựa như...” Ông nắm nắm mái tóc bạc lơ thơ cơ hồ không thể gài trâm qua, suy nghĩ hơn nửa ngày, thân thể tuổi già sức yếu đột nhiên chấn động, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Băng Quân bắn ra tia sáng kỳ dị.

Tiểu Băng Quân bị phản ứng của ông dọa sợ, không khỏi nhích lại gần khung cửa. “Giống cái gì?” Hắn là không giống nàng chứ? Nghĩ đến khả năng như vậy, lông tơ toàn thân nàng đều đã dựng thẳng.

Lão gia tử thu lại ý cười trên mặt, run rẩy giờ tay hướng phòng Vũ chủ tử, thần sắc nghiêm túc trước giờ chưa từng có.

“Giống hần.”

Tiểu Băng Quân há miệng thở dốc, nhất thời không biết nói gì. Nàng nghĩ lão gia tử có phải trêu đùa nàng hay không, lại nghĩ có phải ông nhớ lầm hay không, nhiều năm như vậy, làm sao có thể nhớ rõ ràng như thế. Nhưng mà nhìn đến bộ dáng ngây thơ chất phát trước đó của đôi phương trở nên nghiêm túc, lại nghĩ đến dung mạo Vũ chủ tử, thành thử nghi ngờ gì cũng không thể nói ra được. Cho dù là ai gặp qua dung mạo Vũ chủ tử, mặc dù chỉ một lần, chỉ sợ cả đời khó có thể quên.

“Ta có thể đi hàm nhìn xem không?” Nàng lúng ta lúng túng hỏi, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, có lẽ chỗ này và đoàn cung điện kỳ quái dưới nước trong điện Thương Minh cùng với Vũ chủ tử có liên quan gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sau khi nghe Tiểu Băng Quân thuật lại xong, Vũ chủ tử cũng không nói gì, chỉ để cho nàng chải đầu cho mình.

Đây là lần đầu tiên.

Mấy chuyện thường ngày như mặc y phục, rửa mặt chải đầu hần xưa nay không nhờ người khác. Bởi vì không tiện, mỗi ngày hần chỉ uống nước, cách ba bốn ngày mới ăn bát cháo, bởi vậy việc đi vệ sinh hần cơ bản cũng không làm phiền người khác. Tiểu Băng Quân vẫn từng vì vậy mà lo lắng không thôi, về sau phát hiện thân thể hần cũng không bị ảnh hưởng gì, lúc này mới thoáng yên lòng. Hiện tại không khỏi có chút vừa mừng vừa lo.

Theo thói quen, nàng gỡ cây lược gắn trên tóc xuống. Lúc cây lược làm bằng gỗ từ đàn trượt qua một nửa mái tóc dài khi đó, nàng mới đột nhiên phản ứng kịp bản thân lại dùng chính cây lược của mình, trong lòng không khỏi dâng lên một tư vị khó nói nên lời, cảm thấy như vậy quá mức... quá mức vô cùng thân thiết rồi.

“Ở chỗ này, Xuân Nhi không tốt lên được.”

Tay Tiểu Băng Quân ngừng một lúc, ngón tay trắng thuần nắm giữ một lọn tóc dài, ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ, nhìn vô cùng đẹp. Một lát sau, lược lại bắt đầu trượt xuống.

“Vậy chúng ta ra ngoài... Chờ xe lăn làm xong.” Nàng nói. Nàng cũng biết là không thể tiếp tục ở lại nơi này, chân Vũ chủ tử phải tìm người chữa trị, hơn nữa chung quy cũng không thể làm phiền người khác.

“Nàng biết phải làm thế nào sao?” Vũ chủ tử nhàn nhạt hỏi. Một tàn một thương tổn, lại ở giữa núi, chỉ bằng một mình nàng muốn đem hai người mang ra ngoài, thực không phải chuyện dễ dàng gì.

Hàm răng Tiểu Băng Quân khẽ cắn môi dưới, thật sự bắt đầu suy nghĩ, trên tay cũng không dừng lại.

“Chủ tử, muốn bện thành bím sao?” Tóc dưới tay mặc dù rất dài và cực kỳ dày nhưng lại vô cùng mềm mại, cũng không khó chải.

“Uhm.”

Đạt được câu trả lời xác thực, ngón tay thon thả kia liền bắt đầu linh hoạt chuyển động.

“Buổi tối tiếp sẽ hỏi thử Vệ tiểu ca, nhìn xem có đường đi ra ngoài hay không, còn có nhà ai có ngựa...” Nói đến đây, nàng tựa hồ cũng hiểu được xác suất như vậy không quá lớn, nếu có đường có ngựa, vì sao trong thôn không ai ra ngoài, liền tự động im bật. Qua một lúc lâu sau, mới lại tiếp tục. “Nếu thật sự không được thì nhờ người trong thôn hỗ trợ.”

Mái tóc được bện rất tốt, dùng dây vải buộc lại. Tiểu Băng Quân nhìn ra dây vải kia là do Vũ chủ tử từ trên y phục của mình xé ra, trong lòng không khỏi có chút khổ sở, hạ quyết tâm ra ngoài chuyển thứ nhất đó là mua cho hắn một bộ rẽ dây cột tóc.

“Dùng cái gì hồi báo?” Vũ chủ tử từ trong tay nàng cảm lấy bím tóc kéo đến trước ngực sờ sờ, tựa hồ cực kỳ mãn nguyện, nhưng lời nói ra lại trực tiếp mà sắc bén.

Ở nơi này thì không nói gì, nếu như đưa bọn họ ra ngoài, đương nhiên phải bỏ mất mấy ngày không thể sẵn thú, không có lợi, người nào tình nguyện làm? Tiểu Băng Quân không khờ dại, tự nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó, lập tức ghen hòng, mặt đỏ lại hồng, qua một hồi lâu mới lắp bắp mà nói: “Thiếp... thiếp đi cầu... đi cầu bọn họ, hẳn là... có thể đi được.” Ba người đi tới đây vội vàng mà chặt vật, không mang theo gì. Nếu không phải có Vệ Lâm, bọn họ có lẽ sẽ gặp đủ chuyện, càng không cần phải nói lấy thứ gì đó hồi báo rồi.

Nghe được lời của nàng, Vũ chủ tử bỗng nhiên nghiêng đầu, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc bén. Tiểu Băng Quân bị hắn nhìn như vậy co rúm lại, không biết mình nói sai gì rồi.

“Cầu?” Chỉ nghe hắn chậm rãi mở miệng, ngữ khí nhu hoà, lại làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm nói không nên lời.

Tiểu Băng Quân không dám gật đầu, chỉ là trên mặt không tự giác cười đến sáng lạn, không dấu vết lui về sau một bước.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, ánh mắt Vũ chủ tử hơi hơi dịu đi. “Qua đây.” Hắn đang ngồi trên chiếc ghế dựa bằng gỗ lim cũ kỹ bên cửa sổ, hai chân đặt trên đất, không khác gì người bình thường.

Tiểu Băng Quân trong lòng không yên, cũng không dám không nghe, đến gần chút, nhìn hắn giơ tay lên giống như muốn chạm vào mặt mình, liền theo phản xạ ngồi xổm người xuống. Tay Vũ chủ tử hạ xuống, mới nhẹ nhàng như con gió xuân chạm nhẹ qua khoé môi nàng, sau đó là mặt mũi.

“Cười sao có thể dễ dàng như vậy...” Gần như khẽ nói, khi cặp mắt đẹp ngay trước mắt hiện lên nghi hoặc, vẻ mặt hắn thay đổi, thản nhiên nói: “Nàng về sau muốn đi theo ta, thì không thể nói ra chữ ‘cầu’ này đối với bất luận kẻ nào. Nếu không làm được, hiện tại liền rời đi đi.”

Tiểu Băng Quân vốn cũng bởi vì động tác vô cùng thân thiết của hắn mà trong lòng áy náy, ngay sau đó liền bị lời nói không chút lưu tình nào khiến cho toàn thân lạnh lẽo.

“Thiếp.. thiếp biết rõ, chủ tử.” Nàng vẫn đang cười, ánh mắt đã có chút ảm đạm, không phải vì yêu cầu của hắn, mà là vì ngữ khí không chút nào lưu luyến kia.

Vũ chủ tử dời ánh mắt, lại rất nhanh quay trở về, đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Băng Quân.

“Người của ta không cần phải cầu bất luận kẻ nào.” Hắn bồi thêm một câu, giống như giải thích lại giống như trấn an.

Chỉ là một động tác, một câu, sự khổ sở của Tiểu Băng Quân liền trở thành hư không, tâm tình giống như bầu trời xanh được cơn mưa gội rửa qua, thanh sáng mà tươi đẹp.

“Thiếp biết rõ, chủ tử.” Nàng cười mỉm, lớn tiếng trả lời. Cùng là một câu, ngữ điệu cùng tâm tình đã không hề giống nhau.

Không hiểu vì sao, Vũ chủ tử cảm thấy bản thân giống như loáng thoáng nhẹ nhàng thở ra, phục hồi tinh thần lại cảm thấy cũng không có khả năng đó. Hẳn xưa nay không đặt bất luận kẻ nào cùng việc gì để ở trong lòng, giống như lần trước bị Ngôn Vệ bức đến tuyệt cảnh, trên thân thể chịu đựng đau đớn vô cùng lớn, cũng không khiến hắn cảm thấy chút kích động cùng lo lắng nào, lúc này lại làm sao có thể bởi vì nữ tử trước mắt mà cảm xúc có chút thay đổi, lại còn để ý.

“Nàng đi xuống đi.” Hắn phát phát tay, trong lòng mặc dù cảm thấy vớ vẩn, trên mặt lại không biểu lộ nửa phần.

Có lẽ, hắn nên cẩn thận suy nghĩ.

Tin tức Vệ Lâm đem về không tính là tốt, thợ mộc sẽ không làm xe lăn, bắt quá hắn tặng bọn họ một đôi gậy chống.

Gậy chống cũng không phải mới làm, nhìn qua có chút tuổi đời, chỗ tay cầm trơn như đồ mỡ. Lúc đưa cây gậy tới trong tay Tiểu Băng Quân, lắp bắp nói cho nàng biết không thể làm xe lăn, vẻ mặt Vệ Lâm xấu hổ, mặc dù đây kỳ thật không hề liên quan tới hắn.

Tiểu Băng Quân đương nhiên sẽ cảm thấy thất vọng, nhưng vẫn cười hi hi cảm tạ hắn. Ngược lại là Vũ chủ tử khi cảm lấy cây gậy nói câu rất tốt, khiến cho Tiểu Băng Quân cùng Vệ Lâm đang trốn ở ngoài cửa đều cảm thấy dễ chịu chút.

Ngón tay thon dài trắng thuần nắm lấy tay cầm màu nâu sẫm, khớp xương căng thẳng, ngay sau đó ống tay áo rộng rãi trượt xuống, che khuất toàn bộ, thân thể cao to đứng lên.

Hắn đứng thoải mái, không giống như người bị tật chân dùng gậy khó khăn đứng thẳng, toàn thân cứng ngắc.

“Chủ tử.” Nhìn hắn đứng giống như người bình thường, trong mắt Tiểu Băng Quân hiện lên kinh hi.

Vũ chủ tử nhìn nàng một cái, ống tay áo hoạt động, người đã đẩy cửa rồi đi, động tác như mây trôi nước chảy, cơ hồ muốn để cho người thấy hắn là dùng chân mà đi.

“Đi xem Xuân Nhi, nàng cũng đi cùng.” Trước lúc vượt qua thềm cửa, thân thể hắn hướng lên trên cao một chút, rồi sau đó lại vững vàng đứng lại, đồng thời nói với người ở sau lưng.

Vệ Lâm không nghĩ tới hắn đi ra, mà tốc độ lại còn nhanh như vậy, nhất thời tránh né không kịp, thiếu chút nữa tự trượt chân.

Vũ chủ tử tay phải chống gậy khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng nâng đỡ sau lưng, sau khi Vệ Lâm đứng vững lấy lại tinh thần, người khác đã không thấy.

Tiểu Băng Quân từ trong nhà vội vàng đuổi theo ra, chỉ kịp nhìn thấy vạt áo màu đen của hắn nhoáng lên tại cách vách cửa liền biến mất, còn có thanh niên mê mẩn ngây ngốc đứng ở nơi đó cùng với vẻ mặt sùng bái.

“Chân của hắn thật sự bị gãy sao?” Lúc đi qua bên cạnh hắn nàng nghe được hắn thì thầm nói.

Tiểu Băng Quân lau trán, không có trả lời. Trên thực tế nàng cũng có cảm khái này, bất quá so sánh với Vệ Lâm mà nói, nàng vui sướng nhiều hơn một ít so với khâm phục.

Xuân Cơ đã thức dậy, Vũ chủ tử lấy cây gậy chống kéo lấy một chiếc ghế cách giường vài bước. Tiểu Băng Quân liền đỡ Xuân Cơ ngồi xuống, lót đệm chân của chính mình phía sau lưng nàng.

“Chủ tử...” Vũ chủ tử vẫn không nói gì, vui mừng của Xuân Cơ vì lần đầu gặp hắn dần dần chuyển thành bất an. Nàng đương nhiên sẽ không quên mình đã làm ra chuyện gì.

Khuỷu tay Vũ chủ tử đặt ở trên tay ghế, ngón trỏ tay phải vô thức nhẹ vỗ về tay vịn ghế, ánh mắt tĩnh như nước sâu.

“Nàng vì ta mà bị thương, nếu như muốn cái gì, có thể nói ra.” Hắn nói được nhẹ nhàng băng quơ, cũng không nói rõ là hứa hẹn nhưng làm cho người ta cảm thấy được chỉ cần Xuân Cơ nói ra, hắn liền nhất định sẽ làm được vì nàng.

Xuân Cơ có chút mờ mịt, tựa hồ không nghe hiểu. Ngược lại Hạ Cơ đột nhiên nhớ tới ngày đó Vũ chủ tử cũng đã từng hỏi qua câu hỏi tương tự với chính mình, trong lòng không khỏi hồi hộp một phen, cảm thấy có chút không ổn.

“Chủ tử...” Nàng muốn nói lại thôi, sớm biết rằng hắn có ý tứ này, chính mình ngày đó liền không nói rồi. Hắn tính toán rõ ràng như vậy khiến cho nàng nhìn không được lo lắng có một ngày hắn sẽ đột nhiên vứt bỏ các nàng mà biến mất không thấy.

Vũ chủ tử khẽ nâng tay ngăn cản nàng tiếp tục nói hết.

Lúc này Xuân Cơ đã phục hồi lại tinh thần, trong lòng có chút chua xót, có chút mặn chát còn có chút xấu hổ, nói không nên lời là tự vị gì. Nàng không nghĩ tới hắn không chỉ không đề cập một chữ nào tới việc nàng phản bội hắn, ngược lại còn lấy ân báo oán. Chỉ là cách làm như vậy lại tình tường nhắc nhở nàng, nàng đối với hắn, không còn có quan hệ gì.

Cẩn chặt rằng, nàng hơi nhếch đôi mắt đẹp nhìn về phía Tiểu Băng Quân, tìm không thấy nụ cười quyến rũ quen thuộc, thần sắc lãnh ngạnh.

“Hạ Cơ, người ra ngoài đi, ta có lời muốn nói riêng với Vũ chủ tử.” Đến lúc này, nàng đã không còn tâm tư giả dối với bất luận kẻ nào.

Tiểu Băng Quân do dự, nghĩ đến nàng hẳn sẽ không, mà cũng không còn khí lực gây bất lợi đối với Vũ chủ tử, lại nhìn Vũ chủ tử, thấy hắn không có phản đối, mới ừ... một tiếng, ra khỏi phòng. Bất quá cũng không đi xa, mà là ngồi tựa vào dưới cửa sổ, để có thể phản ứng đúng lúc đối với tình cảnh bên trong.

Vệ Lâm lại tiếp tục vật lỏng gà.

Không có lương thực, món chính mỗi ngày của bọn họ là con mồi săn được cùng với rau khoai dại của vùng rừng núi. Ăn nhiều ngày, Tiểu Băng Quân có chút chịu không nổi, nhưng nàng trước giờ lại không biểu hiện ra ngoài, lúc bụng bắt đầu cười tí tít, làm cho người ta cho rằng nàng cực kỳ thích ăn.

Bên trong cửa sổ truyền đến tiếng Xuân Cơ nói chuyện, nàng không cố gắng lắng tai nghe, nhưng một chữ lại không rơi lọt truyền vào trong tai.

“Ta sẽ không hối hận những chuyện đã làm.” Xuân Cơ nói, vẻ mặt vô cùng dứt khoát.

“Ừ.” Thân thể Vũ chủ tử ngả về phía sau, hai ngón tay lần lượt thay đổi, vẻ mặt tự nhiên, không đưa ra bình luận.

Xuân Cơ thấy thế, trong lòng khó chịu nói không nên lời, rốt cuộc hiểu rõ vô luận chính mình làm cái gì, hắn đều sẽ không để ở trong lòng. Trước kia có lẽ nàng không cam lòng, nhưng từ khi tại điện Thương Minh nhìn thấy dung mạo của hắn, một khắc kia liền không còn tiếp tục có loại ảo tưởng này. Hắn, vô luận là thân thể hay là cảm tình, cũng không phải là chuyện các nàng có thể hy vọng xa vời.

“Người... người chẳng lẽ không có gì muốn hỏi ta sao?” Lần này nàng là một trong số những người chủ yếu tham gia phản loạn, đương nhiên biết rất nhiều chuyện tình cơ mật. Theo lý, hắn nên muốn có được một chút tin tức hữu dụng từ nàng, mà nàng cũng là chờ đợi như vậy. Nói vậy, trong mắt hắn nàng ít nhất vẫn còn hữu dụng.

“Không cần.”

Vũ chủ tử trả lời đậm mực ra ngoài dự đoán, mà lại làm cho người ta cảm thấy dĩ nhiên. Xuân Cơ nhếch môi, làm lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. Trong nháy mắt đó nàng lại có chút bội phục Tiểu Băng Quân, bội phục nàng có thể mọi lúc cười đến sáng lạn như vậy, làm cho người ta nhìn không ra thống khổ trong lòng.

“Người cứ như vậy không cần?” Nàng cảm thấy mỗi một chữ như hàm chứa sự chua xót khó mà thốt ra.

Vũ chủ tử không nói gì, ánh mắt xuyên qua khung cửa sổ nhìn về phía bầu trời xanh bên ngoài. Để ý? Có cái gì hấn nên để ý? Thiên hạ, hấn dễ dàng có thể đạt được, huỷ diệt nhân tộc, bất quá chỉ trong một cái nhấc tay, mọi người nôn nóng theo đuổi danh lợi đối với hấn mà nói không có bất luận ý nghĩa gì. Hấn nhìn nhân loại tàn sát lẫn nhau, người tranh ta đoạt, cũng nhìn bọn hấn hiu quạnh chết đi, cuối cùng hoá thành một nắm đất vàng.

Ngón tay vô thức xoa mi tâm, hấn cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Chẳng lẽ người cam tâm đem điện Hắc Vũ...” Xuân Cơ vốn muốn hỏi hấn sao có thể cam tâm đem điện Hắc Vũ chấp tay nhường cho người ta, hỏi hấn chẳng lẽ không muốn lấy lại thứ thuộc về mình, lại như đột nhiên hiểu ra cái gì, nhất thời nản lòng thoái chí ngừng lại.

“Về sau ta sẽ không gọi người là chủ tử.” Nàng yên lặng nhìn hấn, chậm rãi nói. “Ta hại người, lại cứu người, coi như hoà. Người cũng không cần hồi báo ta cái gì.” Trong lòng nàng biết, nói ra những lời này, quan hệ của hai người liền dừng ở đây rồi. Mặc dù đau lòng giống như muốn nứt ra, nhưng nàng lại cũng không muốn giống như trước đây ngốc canh gác một cái bóng lưng xa xôi không cách nào chạm đến. Nàng không dám cam đoan lần sau nếu như còn có cơ hội, sẽ không thật sự giết hấn.

“Được.” Vũ chủ tử gật đầu đáp lại, không vui không giận. Không cần phải nhiều lời nữa, lấy qua giấy trượng, cánh tay dùng lực đứng lên đi ra bên ngoài.

Nhìn hấn cũng không quay đầu lại biến mất ở cửa, nước mắt vẫn cố nén của Xuân Cơ rót cục theo hai gò má chảy xuống. Từ lúc 17 tuổi lần đầu nghe được giọng nói của hấn, nàng liền bắt đầu mơ một giấc mộng đẹp hư vô, trọn vẹn 11 năm, hiện giờ, rốt cục tỉnh mộng.

Nhìn Vũ chủ tử đi ra, Tiểu Băng Quân khăn trương từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên váy, đi sau lưng hấn. Nhìn hấn quay về bên trong phòng ngồi trên giường, thái dương mờ mờ có mồ hôi, nàng vội vàng đi qua tiếp nhận giấy chống của hấn để ở một bên, lo lắng hỏi: “Chủ tử, chân lại đau sao?”

“Ừ.” Vũ chủ tử nghiêng người tựa vào đầu giường.

Tiểu Băng Quân không tiếp tục hỏi nhiều, thật cẩn thận giúp hấn cởi hài, sau đó đặt chân lên trên giường, chính mình lại ngồi ở cuối giường, đặt chân hấn vào trong lòng nhẹ nhàng xoa bóp. Cùng một việc làm nhiều lần tất nhiên là thuần tay.

“Những gì Xuân Nhi nói nàng đều nghe được?” Vũ chủ tử từ từ nhắm hai mắt nói.

“Dạ.” Mặt Tiểu Băng Quân có chút hồng, biết nghe lén là không tốt nhưng cũng không phủ nhận.

“Ừm, vậy nàng...”

“Thiếp đi theo chủ tử. Thiếp còn gọi người là chủ tử.” Vũ chủ tử muốn nói cái gì đó, nàng đã sột ruột ngắt ngang lời hấn, sợ chậm một chút sẽ bị đuổi đi.

Lông mi giương lên, cặp mắt thâm thúy như trời đêm hiện lên một tia nghi hoặc, ngay cả chính hấn cũng không phát hiện, khẽ cười nhạt, “Ý ta là, nàng vẫn phải chăm sóc nàng ấy thật tốt, cho đến khi nàng ấy khoẻ lại.” Vũ chủ tử ôn hoà nói.

Mặt Tiểu Băng Quân trong nháy mắt đỏ vô cùng, lại cực kỳ vui mừng hấn không phải muốn đuổi nàng đi, vội vàng gật mạnh đầu đồng ý. Không thể nói rõ vì sao, nàng cảm thấy được một khắc vừa rồi chủ tử tựa hồ có chút không giống.

“Còn nữa, nàng có thể đi an bài một chút, ngày mai chúng ta liền rời khỏi đây.” Vũ chủ tử vừa nói hai tay vừa chống thân thể chuẩn bị nằm xuống.

Tiểu Băng Quân khăn trương đứng dậy, giúp hấn kê gối đầu, khiến hấn nằm thoải mái mới tiếp tục mát xa.

“Trước khi rời đi, chúng ta đi thăm kia xem chút đi.” Hấn thật muốn nhìn, nơi này tại sao lại có pho tượng của hấn.

“Được.” Tiểu Băng Quân mặc dù kinh ngạc, cảm thấy có chút vội vàng nhưng vẫn đáp ứng.

Vũ chủ tử cũng không nói thêm gì, như là ngủ. Qua một hồi lâu, hàng mi nhíu lại kia chậm rãi giãn ra, động tác trên tay Tiểu Băng Quân nhẹ hơn, xoa bóp thêm một chút nữa mới dừng lại, nhẹ nhàng đặt chân hấn xuống, sau đó kéo chăn đắp thật kỹ.

“Vì sao nhất định phải đi theo ta?” Ngay tại lúc nàng tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, sau lưng đột nhiên truyền đến câu hỏi cực nhạt cực thấp, khiến cho động tác của nàng trong nháy mắt ngưng lại.

Sau một lúc lâu, nàng có chút cứng ngắc quay đầu lại. Vũ chủ tử vẫn đang nhắm hai mắt, vẻ mặt an tường an hoà, như là căn bản không hề nói chuyện. Nàng có chút phiền não dùng tay vịn xoắn bím tóc dài, không biết có phải không muốn trả lời hay không, mà điểm chết người chính là ngay cả nàng cũng không biết đáp án.

“Thiếp... thiếp không biết.” Sau cùng vẫn trả lời, mặc dù có nói hay không cũng thật sự không có gì khác nhau. Cuối cùng, nàng lại bổ sung một câu, “Không phải nên như vậy sao?” Một câu này nói ra, bỗng nhiên toàn thân buông lỏng, như là giải quyết một vấn đề nan giải nào đó.

Đúng vậy a, nàng đi theo hần không phải là chuyện đương nhiên sao? Vì sao còn phải có lý do?

Nghe nói bọn họ phải đi, Vệ Lâm rõ ràng có chút không muốn, nhưng cũng biết cơ thể Xuân Cơ chỉ dựa vào nhân sâm sẽ không tốt lên được. Trong thôn không có phương tiện đi lại, cho dù có, cũng không có đường để đi, càng nghĩ cuối cùng hần vẫn lại quyết định tìm mấy người thợ săn tự mình đưa bọn họ ra ngoài, còn về tổ phụ của chính mình liền nhờ vả hàng xóm chiếu cố trước.

Khi hần bồn tẩu khắp nơi, an bài thỏa đáng người và việc, lại mời khách, sau khi người về đã là đêm khuya.

Tiểu Băng Quân giúp đỡ thu dọn, lại hầu hạ Xuân Cơ nằm ngủ. Vũ chủ tử đã ở trong sân chờ, Vệ Lâm lại ngồi chồm hổm dưới chân tường ở phía xa, bên chân đặt hai cây đuốc tẩm dầu. Đối với việc nhà mình đột nhiên xuất hiện một căn hầm cất giấu thần tiên, hần cũng là vô cùng tò mò. Vệ lão gia từ lại ngồi ở trên ghế trong chính nhà mình, cầm ống thuốc khế phun khói từ từ trong sương mù, từ cửa lớn nhìn vào giống như một cuốn tranh đã nhiễm năm tháng tang thương.

Vệ lão gia từ mang theo ba người đi tới căn phòng nhỏ để đồ ở mặt sau nhà chính, bên trong hỗn độn đặt một cái bàn dụng cụ có chút cũ nát, dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, mờ hồ giống như bóng ma.

Chỉ thị Vệ Lâm di chuyển một cái giường cũ cùng đồ này nọ, Vệ lão gia từ đi lên phía trước, cúi người dùng ống thuốc gõ gõ trên mặt đất. Phía dưới nhất thời truyền đến tiếng vọng trống rỗng.

“Nào nào nào, Tiểu Lâm tử, là chỗ này, mau chóng nâng tảng đá này lên.” Lão gia từ cười tít mắt ngoắc tay.

Vệ Lâm đứng ở một bên nhìn kỹ lại mới phát hiện đó là một khối đá dài bốn năm thước, rộng chừng ba thước, cùng bốn phía mặt đất tiếp giáp kín kẽ, ngay cả chân cũng chen vào không lọt, càng đừng nói là dùng tay.

“Nội tổ phụ, cái này không thể nâng được.” Hần có chút khó xử, lại vẫn đang xoay người cầm lấy cái cuốc trong phòng dụng cụ. Không nghĩ tới tảng đá kia cực rắn chắc, cây cuốc vừa bổ xuống chạm vào đã bật ngược lại, ngoài việc tóe ra vài tia lửa, đúng là một chút dấu vết cũng không có, ngược lại còn làm tay Vệ Lâm bị đau.

“A ôi, cừ thật! Đồ của lão Vệ gia thật là rắn chắc!” Vệ lão gia từ run rẩy râu ha ha nở nụ cười, biểu tình trên mặt ngoại trừ kinh ngạc lại vẫn mang theo đắc ý không chút nào che giấu.

Vệ Lâm không biết nói gì, dùng tay áo lau trán, sau đó phun một ngụm nước bọt vào trong tay, chuẩn bị tiếp tục.

Vũ chủ tử ngăn cản hần.

“Đề ta.”

Vệ Lâm đối với hần kính sợ có phần, nghe lời ngay lập tức đỡ lão gia từ đứng qua một bên.

“Chủ tử...” Trái lại Tiểu Băng Quân muốn nói lại thôi, nàng muốn nói chân hần bất tiện.

“Hạ Nhi, nàng qua đây đỡ ta.” Vũ chủ tử thân nhiên nói.

Nói là đỡ, kỳ thật Tiểu Băng Quân bắt quả trong nháy mắt thấy thân thể hơi trầm xuống, sau đó hần liền rời khỏi tay nàng lại dùng hai cây gậy chống vững vàng đứng lên, mà tảng đá lớn trên mặt đất đã im hơi lặng tiếng trượt sang một bên, hiện ra một cái cửa động tối đen.

Không ai thấy rõ hần làm như thế nào. Đối với chuyện này Tiểu Băng Quân nhìn quen không trách, cũng không cảm thấy bất ngờ, hai người Vệ Lâm cũng đã tròng lớn mắt, hết sức ngạc nhiên.

“Ném cây đuốc xuống.” Vũ chủ tử không cho bọn họ có nhiều thời giờ chuyển từ kinh ngạc thành sùng bái, nói với Vệ Lâm.

Vệ Lâm vừa thấy hàn quang như đêm đen trong mắt hần không khỏi rung mình, người lập tức tỉnh táo lại, cuống quýt đốt một cây đuốc ném vào trong động.

Hầm không sâu, cây đuốc rơi trên mặt đất, bùng cháy lên, trong phạm vi ánh lửa chiếu rọi là một sàn nhà bằng phẳng đầy bụi. Có một vài con kiến rất nhanh bò qua, đảo mắt đã tàn đi sạch sẽ.

Đội không khí vẫn đục voi bót, Vệ Lâm mới hạ cái thang xuống, đang suy nghĩ Vũ chủ tử dựa vào gậy chống làm sao đi xuống, người nọ đã vươn người nhảy lên, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh cây đuốc.

Còn nói không phải thần tiên? Sờ sờ cái mũi, Vệ Lâm vụng trộm nhìn Tiểu Băng Quân đang lo lắng nhìn xuống, trầm nghĩ.

Đốt một cây đuốc khác, ba người còn lại cũng lục tục leo xuống.

Hầm không lớn, trống không không có gì. Mặc dù không khí trước đó thoáng mát, nhưng khi tới dưới đáy lại có thể ngửi được từng trận mùi nấm mốc. Vệ Lâm đã lấy cây đuốc trên đất lên, đưa cho Tiểu Băng Quân một cái. Dưới ánh lửa sáng ngời của cây đuốc, có thể nhìn thấy trên vách tường bên phải có một cái cửa gỗ chật hẹp. Mở cửa gỗ ra, một luồng khí lạnh đập vào mặt, ngoại trừ Vũ chủ tử ra, những người còn lại không nhận được rung mình một cái.

Vệ Lâm dẫn đầu đi vào, liếc mắt nhìn đến đá núi trắng xám, thế mới biết phía sau cửa gỗ thực ra là một sơn động. Gian phòng nhà hắc dựa vào núi mà xây, đào đất làm hầm đào ra một sơn động tựa hồ cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, trái lại trong động này có gì cũng có chút khiến người tò mò rồi.

Động kia lúc ban đầu còn hẹp dài, đi không quá nửa nén nhang liền càng ngày càng rộng rãi, dần dần có thể nhìn thấy một chút thạch nhũ dày đặc buông xuống cao thấp không đều.

“Tiểu Lâm tử, mau nhìn cái kia... giống hay không giống tóc người?” Đọc theo đường đi không ai nói chuyện, không khí có vẻ có chút nặng nề, Vệ lão gia tử hiển nhiên có chút chịu không nổi, bắt đầu lải nhải.

Vệ Lâm quả thực nhìn theo phương hướng ông chỉ, lọt vào tầm mắt chính là một cột đá tinh tế dài nhỏ giống như thác nước, ánh lửa chiếu không ra, hình bóng lay động, nghĩ đến so sánh của ông, không khỏi ớn lạnh.

“Tổ phụ, nào có tóc nào lại thô như thế.” Mặc kệ giống hay không, ở chỗ thế này vẫn nên phủ quyết là tốt nhất.

“Tiểu oa nhi tử biết cái gì, nếu núi này là hình người lớn như vậy, tóc thô như thế có cái gì lạ đâu.” Lão gia tử cười mắng, kỳ thật không phải thật sự đề ý giống hay không, chỉ là nghĩ muốn nghe tiếng người. Vừa lên tiếng tự nhiên không thể lại tiếp tục bắt đầu trầm mặc, vì thế phát huy sức tưởng tượng của chính mình. “Người xem mặt trên kia, nổi lên giống ót người.... Nói đến tóc này à, lão nhân nhớ tới một chuyện xưa.”

“Lão nhân gia, chuyện xưa gì vậy?” Vẫn trầm mặc không nói, nghe tới chuyện xưa, Tiểu Băng Quân lập tức thấy hứng thú.

Vệ lão gia tử vuốt vuốt chòm râu, ha ha cười, tiếng cười già nua vang vọng trong động, làm cho người ta trong lòng không hiểu nổi lên một con khí lạnh.

“Chuyện xưa này vẫn là do tổ phụ ta kể. Nói là, có một tên thợ săn gọi là A Tam, mỗi ngày trời chưa sáng liền vào núi săn thú, mãi đến khi mặt trời xuống núi mới về nhà. Có một ngày, A Tam vì truy bắt một con hươu mà lạc đường, tối rồi vẫn còn đi loay quanh trong rừng. Hắn đi mãi đi mãi — tựa như chúng ta đi vậy, đi đến không nhìn thấy sao trên trời lại vẫn không ra ngoài được. Không biết qua bao lâu, giống như thấy một đốm đèn đỏ rực xuất hiện ở mực nước đen kịt phía trước. A Tam mừng đến phát điên, khăn trương chạy tới đó, tưởng rằng gặp được hộ gia đình nào.”

“Như vậy thì thật tốt.” Tiểu Băng Quân nhìn không được vì thợ săn kia nhẹ nhàng thờ ra, cười nói.

Không nghĩ lão gia tử lại khoát tay áo, bởi vì Vũ chủ tử rất cao, nàng cũng không thấy được.

“Kia nào có hộ gia đình nào chứ, đi đến vùng phụ cận mới nhìn thấy một người mang theo một cái đèn lồng giấy trắng.”

Tiểu Băng Quân a một tiếng, hoàn toàn để lộ sự bất ngờ của nàng, mà Vệ lão gia tử hiển nhiên bị phản ứng của nàng lấy lòng, chậm chậm nói tiếp.

“Người kia mặc toàn thân áo trắng, tóc dài đen sẫm buông xuống tới eo, đi đường giống như bay, liếc mắt một cái liền biết là một vị cô nương. Một cô nương gia đêm hôm khuya khoác đi lại trong rừng sâu núi thẳm, A Tam mặc dù cảm thấy có chút cổ quái, nhưng vẫn thật cao hứng như vậy, vội vàng gọi nàng lại, tính hỏi đường. Vị cô nương kia nghe có người gọi, liền đứng lại, từ từ xoay người lại...” Nói đến đây, lão gia tử ngừng lại.

“Sau đó a?” Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn, kỳ quái, làm thế nào ông không tiếp tục kể nữa.

“Các ngươi đoán xem dáng dấp vị cô nương kia như thế nào?” Vệ lão gia tử ha ha cười, bàn tay gõ xuống đầu gối ở thất lưng, sau đó mời lửa từ cây đuốc của Vệ Lâm châm lấy nhà khói ra.

Tầng đá dưới chân bắt đầu chúi xuống, Vệ Lâm đi ở phía trước, vừa dẫn đường vừa muốn đề phòng tổ phụ của mình ngã sấp xuống, bởi vậy cũng không quá chú ý lão gia tử đang nói cái gì. Vũ chủ tử trước sau vẫn là bộ dáng cao chót vót bất động lạnh nhạt, tuy ý gió táp mưa sa, cũng không biết nghe được hay không. Chỉ có Tiểu Băng Quân là cực kỳ phối hợp nghe, được hỏi, quả thật suy nghĩ nửa ngày.

“Tất nhiên là bộ dáng cực đẹp.” Nàng từ nhỏ tiếp thu đều là các loại văn hoá thiên thần thánh nữ soi sáng, cho dù là nghe chuyện xưa phần lớn đều như vậy, bởi vậy mà tự nhiên suy nghĩ theo hướng đó. Trong lòng nàng, cho dù là chuyện xưa về yêu tinh kỳ quái trên núi, người ở bên trong cũng là đáng yêu.

Vệ lão gia tử say mê rít một hơi thuốc, lại ha ha cười vài tiếng, mới nói ra đáp án.

“Đó là cực đẹp..... Ha ha, cô nương kia xoay người lại, cũng vẫn lại là một mái tóc cực đẹp a.”

Vệ Lâm vốn là câu có câu không nghe được, nghe đến đây thiếu chút nữa không cười nổi, mà lại cảm thấy có chút xấu hổ. Tổ phụ của hắn tuổi tác lớn như vậy lại vẫn thích đùa người.

“Hả? A...” Tiểu Băng Quân qua một lúc lâu sau mới có chút trì độn phát ra thanh âm nghi vấn, tiếp theo lập tức phản ứng kịp, tay run lên, cây đuốc thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Trong động lại trở về sự yên tĩnh lúc đầu, chỉ còn lại tiếng bước chân của mọi người giống như giẫm ở trong lòng vậy. Không biết có phải bị ảnh hưởng tâm lý hay không, nàng vậy mà lại cảm thấy được cột đá kia càng nhìn càng giống tóc người, theo một góc độ khác, liền giống như một đầu người đang từ từ tiến tới hướng bọn họ. Nàng nhất thời bị sợ hãi, lại hoảng hốt cảm thấy sau lưng có người thổi khí lạnh tới, dưới chân không khỏi bước nhanh hơn, tay nhẹ nhàng túm chặt ống tay áo phía trước của Vũ chủ tử.

Vũ chủ tử như có chút cảm giác, quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lại vẫn đang kiên cường nở nụ cười của nàng, thân hình khẽ ngừng lại.

“Nàng đi phía trước.” Hần thần nhiên nói.

Bị con người đen bóng của hần nhìn, sợ hãi trong lòng Tiểu Băng Quân nhất thời tiêu tán hơn phân nửa, nhưng cũng không dám tiếp tục đi ở phía sau, vội vàng gật gật đầu, vượt qua hần giờ cây đuốc đi ở phía trước chiếu sáng. Không biết là bởi vì có Vũ chủ tử ngăn cản, hay là vì nghĩ đến hần ở phía sau, cái loại cảm giác ớn lạnh làm người ta sồn gai ốc sau lưng vậy mà đã không còn.

“Nơi này của lão nhân còn có chuyện xưa...” Đại khái là cảm thấy được tất cả mọi người trở lại bình thường, Vệ lão gia từ lại cười tít mắt mở miệng.

Tiểu Băng Quân vừa mới thở ra, nghe vậy trái tim lại không khỏi rung lên, rất muốn nói không thích nghe, nhưng lại không muốn thất lễ làm mất hứng của lão gia tử.

“Tổ phụ, đến nơi rồi.” Vừa đứng lúc này, Vệ Lâm ở phía trước đột nhiên nói, bắt ngờ mà kịp thời.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Giống như không biết sự tồn tại của hầm, Vệ Lâm cũng vẫn không biết bên trong gò núi nhỏ sau lưng nhà mình lại chứa đựng Càn Khôn. Trong lòng núi vĩ đại, vách núi được mài qua, đá dài thô ráp cùng với bốn chậu than làm bằng đá được sắp xếp ở bốn phía, làm cho người ta giống như tiến vào một chỗ mà thời đại trước dân chúng dùng để cung phụng thần thánh. Bởi vì ánh sáng từ cây đuốc có hạn, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng đen cao lớn đứng sừng sững ở trên đài cao, cũng không thể thật sự nhìn rõ.

Vệ Lâm thử đem cây đuốc kề sát một trong bốn chậu than, căn bản vốn không ôm ấp hy vọng gì, lại không nghĩ rằng cây đuốc vừa nghiêng vào chậu than vậy mà lại đốt lên được. Hần ngăn ngại, rồi sau đó mừng rỡ, tiếp tục đi thắp những chậu than khác. Tiểu Băng Quân thấy thế, vội vàng bắt chước theo. Trong chớp lát, trong lòng núi đã trở nên sáng tỏ.

Ánh lửa chiếu rọi có thể nhìn thấy mặt đất vốn không hề bằng phẳng được ma xát trở nên bóng loáng, không khó tưởng tượng được ít nhiều năm trước từng bị vô số người giẫm đạp qua, hình ảnh đầu tiên chính là trên vách núi đá lộ lộ vẽ đầy hình ảnh màu đỏ sậm. Có điều những thứ này cũng chưa thu hút được sự chú ý của mọi người, ánh mắt bọn họ đồng thời rơi vào pho tượng trên đài cao kia.

Trên đài cao là pho tượng hình người, cao gấp ba bốn lần so với chiều cao người bình thường. Tóc dài chấm đất, ngũ quan sắc sảo, ống tay áo đựng đưa giống như đang di chuyển. Tay nghề điêu khắc tuy vụng về thô kệch, nhưng ánh mắt hơi hơi nhìn xuống lại tàn mạt ra sự thiêng liêng uy nghi khiến người muốn cúi đầu cúng bái.

Trong mắt Vũ chủ tử chớp loé ám quang, nhớ không nổi ngoại trừ trong thánh điện của chính mình, khi nào lại bị người điêu khắc để cung phụng. Pho tượng trước mắt hiển nhiên không thể sánh kịp với kỹ thuật điêu khắc của người trong tộc, có điều vẫn có thể nhìn ra có vài chỗ tương tự hần. Hoặc là, tâm tư hần hơi đổi, hoặc là trong nhân loại kỳ thật từng xuất hiện một người có dung mạo gần giống hần?

Ý nghĩ như vậy chỉ lóe lên liền bị hần bỏ đi, quay đầu nhìn bức họa trên tường.

Đập vào mắt, ở mặt trên chính là một đám người quần bằng váy da thú, cầm vũ khí đơn giản. Tiếp tục nhìn xuống, kỳ thật đích thị đang miêu tả một chuyện xưa.

Kể rằng nhân loại đánh cá săn bắn, trải qua những ngày tháng yên ổn tường hoà. Có một ngày, một con quái vật khổng lồ có sừng có cánh từ trên trời bay xuống, cướp đoạt lương thực của con người. Con người đoàn kết cùng đối kháng quái vật, thương vong vô cùng nghiêm trọng. Ngay tại lúc rơi vào tuyệt vọng, một người nam nhân trong tay cầm cự kiếm xuất hiện, một mình chiến đấu với quái vật, sau cùng giết chết quái vật, khiến cho con người lại an cư lạc nghiệp. Dưới sự đồng tâm hiệp lực của con người, tạo ra pho tượng nam nhân để cung phụng giống như thần.

Vũ chủ tử yên lặng nhìn bức bích họa nam nhân cùng quái vật đọ sức, trong đầu mơ hồ hiện lên hình ảnh tương tự, trong trí nhớ tại thời gian xa xôi kia, hình như từng có một sự kiện như vậy.

Từ sau khi Huyền lang tộc bị diệt, thế sự xoay vần mấy độ, nhân loại cũng nhiều lần chìm nổi. Hần kinh lịch qua rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện đã nhớ không nổi rồi.

“Chủ tử.” Bên cạnh truyền đến tiếng gọi ôn hoà của Tiểu Băng Quân.

Vũ chủ tử từ từ trong hồi ức lẫn lộn hồi phục lại tinh thần, quay mặt, nhìn thấy nàng muốn nói lại thôi, trong mắt tràn đầy tò mò. Mà Vệ Lâm hai chân lại hơi cong lên, một bộ dáng tùy thời có thể quỳ xuống. Chân mày khẽ nhúc nhích, một loại cảm giác cực kỳ quái dị dâng lên trong lòng.

“Có từng gặp qua thần tiên hai chân không thể đi không?” Hắn nhàn nhạt hỏi. Quá khứ đối với hắn mà nói không là gì, tự nhiên hắn cũng không muốn cho bọn họ biết. Trong mắt nhân loại sau khi anh dừng vô địch chiến đấu, nam nhân trong bức hoạ cũng từng thụ thương nhuộm máu, hấp hối.

Bất quá ngăn ngừa một câu, chân Vệ Lâm trong nháy mắt đứng thẳng lại, trong lòng mới vừa nảy sinh hoài nghi liền bị đè ép xuống. Đúng vậy a, người trước mắt nếu thực là thần tiên, liền không cần chính mình giúp đỡ rồi.

Tiểu Băng Quân cũng không nghĩ như vậy, chỉ vì nàng tận mắt thấy, hơn nữa cũng từng cầm qua thanh kiếm kia. Thanh kiếm cùng áo giáp hiện giờ vẫn đặt ở trên giường nàng, nàng vẫn không tìm được nơi thích hợp để ném xuống. Chỉ là nhìn bức tranh cùng pho tượng này thật lâu rồi, nàng thật cũng không hoài nghi người đó là Vũ chủ tử, ngược lại nhớ tới đích thị là giống người trong điện ở dưới nước kia.

“Mệt rồi, về thôi.” Quét qua một vòng, Vũ chủ tử đại khái cũng hiểu rõ tác dụng của huyết động này, mất hết chút hứng thú.

Ánh mắt Vệ lão gia từ không tốt, đang cầm ống điều thuốc treo bên vách núi, một bộ dạng chậm rãi đi lại xem, vẻ mặt vô cùng chuyên chú, giống như muốn nghiên cứu ra cái gì trong đó, không nghe thấy lời Vũ chủ tử.

Vũ chủ tử cũng không thêm đề ý, xoay người đi ra ngoài. Tiểu Băng Quân vội vàng lên tiếng chào hỏi Vệ Lâm, nhanh chóng đi theo sau đó. Vệ Lâm phải đợi lão gia từ, không cùng bọn họ cùng đi.

“Tiểu Lâm từ a, qua đây, qua đây.” Giấu trong không gian rộng lớn chỉ có tiếng lửa cháy, rộng đến độ làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực nói không nên lời. Vệ lão gia từ như là đột nhiên nhớ tới còn có những người khác, quay đầu, lại nhìn đến trong động chỉ còn tôn tử của mình đứng ngơ ngác tại chỗ nhìn pho tượng trên đài cao, không biết suy nghĩ cái gì.

Vệ Lâm nghe được, hoàn hồn đi tới.

“Tiểu Lâm từ, người xem vị này rõ ràng là vị trong nhà kia...” Vệ lão gia từ dùng ống điều chỉ chỉ vào bức tranh nam nhân kia chiến đấu với quái vật, híp mắt nói, “Người xem biểu tình cùng thần thái này, quả thực là giống nhau như đúc a.”

Vệ Lâm vốn tính phản bác, lại nhìn lại một lần nữa. Người trong tranh cho dù đang trong hoàn cảnh chém giết thảm thiết vẫn mang biểu tình ung dung đậm đặc như cũ, thật sự là quá quen thuộc. Trong khoảng thời gian này, hắn luôn luôn nhìn thấy trên người Vũ chủ tử. Nếu là trùng hợp, cũng không tránh khỏi quá trùng hợp đi.

Lắc lắc đầu, hắn cảm thấy toàn bộ chuyện này đã vượt qua khả năng lý giải của hắn.

“Tiểu Lâm từ à, người lần này đi theo bọn họ ra ngoài, cũng đừng trở về nữa.” Vệ lão gia từ đột nhiên nói, ý tứ trong lời nói khiến cho tâm Vệ Lâm phát lạnh.

“Nội tổ phụ....”

Vệ lão gia từ không tiếp tục xem bức bích hoạ mà đi đến bậc thềm đá trên đài cao ngồi xuống, hung hăng rít một hơi thuốc.

“Những năm sau này, người đừng giống ta và phụ thân người như vậy, cả đời đều chôn ở trong núi này, bên ngoài như thế nào cũng không biết.” Ông chậm rãi nói, trong mắt có phiền muộn, vì chính mình cũng vì tôn tử của chính mình. Từ sau khi mấy vị khách nhân kia tới, ông không ít lần nhìn thấy tôn tử nhìn đường chân trời ngán người, trong mắt có thấp thỏm cùng khát vọng.

Vệ Lâm ngồi xuống bên cạnh lão gia từ, không nói gì.

Tiểu Băng Quân đi theo sau lưng Vũ chủ tử rời khỏi hầm, nhìn hắn trở về phòng, không chút suy nghĩ liền muốn đi theo.

“Nàng đi nghỉ ngơi đi.” Vũ chủ tử đẩy cửa ra, không có đi vào ngay lập tức.

Tiểu Băng Quân dừng một chút, không hề muốn cứ như vậy rời đi.

“Chủ tử.” Nàng chần chờ gọi một tiếng, cảm thấy phải nói chút gì đó.

Vũ chủ tử khẽ nghiêng người, nửa bên mặt ẩn trong bóng đêm, cả người nhìn qua có chút mơ hồ, mơ hồ đến khiến người ta không hiểu cảm thấy có chút tịch mịch.

Tiểu Băng Quân biết hắn đang đợi mình nói, không dám nghĩ nhiều, bước nhanh tới trước.

“Chủ tử, thiếp đốt đèn giúp người.”

Vũ chủ tử ừ, lui sang bên cạnh một bước để nàng đi vào trước.

Thắp sáng ngọn đèn xong, Tiểu Băng Quân đem cây đuốc nhúng vào lu nước trong sân, lại xoay người lại. Vũ chủ tử cũng không có nằm ngủ mà đứng bên giường đưa lưng về phía cửa, tựa hồ đang suy tư gì đó. Bóng lưng thẳng tắp cao ngất dưới ánh đèn mờ mờ, to lớn tựa hồ có thể chống đỡ trời đất, mà lại mơ hồ để lộ ra một nỗi thê lương khó tả.

Tiểu Băng Quân đứng ở cửa, không thể nói rõ vì sao lại đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu.

“Chủ tử, Tiểu Băng Quân sẽ vẫn ở bên người.” Nàng bật thốt lên nói, rồi sau đó tim có chút đập mạnh và loạn nhịp. Nói như vậy... nghĩ như vậy đương nhiên là không sai, chỉ là... chỉ là đột ngột nói ra một câu như vậy, giống như có chút quái dị.

Không biết có phải là lời của nàng nói có tác dụng, hay là Vũ chủ tử tự mình hồi thần lại, thân hình cứng ngắc của hắn khẽ động đậy, người đã ngồi ở trên giường.

“Sẽ là bao lâu?” Hắn thấp giọng hỏi, mặt hướng nhìn nàng, ánh mắt lại giống như xuyên thấu qua nàng nhìn đến một nơi xa xôi nào đó.

Tiểu Băng Quân nghệt mặt, biết rõ hắn nhìn không phải là mình, lại vẫn cảm thấy tay chân không biết nên để đâu.

“Sẽ... sẽ là một đời một kiếp.” Nàng cong đôi mắt đẹp lên, không biết vì sao rõ ràng là vì khăn trương lại nở nụ cười, lúc nói đến một đời một kiếp lại mang theo chút ngọt ngào.

Không biết có nghe thấy lời nàng không, Vũ chủ tử dời ánh mắt, không tiếp tục dây dưa với đề tài này nữa.

“Đi ngủ đi.” Hắn thân nhiên nói, nói xong, xoay người coi hải của mình.

Tiểu Băng Quân thấy thế, khăn trương xông về phía trước giúp hắn, sau đó lại vì hắn coi ngoại bào, đắp kín chắn.

“Chủ tử, thiếp nói thật đấy.” Vốn muốn lui ra ngoài, bóng dáng cúi xuống lại đứng lại, nhìn người đã khép mắt kia, Tiểu Băng Quân nhịn không được nói.

Vũ chủ tử nằm nghiêng, vẻ mặt bình tĩnh tường hoà, một hồi lâu mới khẽ ừ một tiếng, rồi sau đó lại trở về trầm mặc, giống như là ngủ.

Tiểu Băng Quân im lặng thờ dài, trong lòng không hiểu sao có chút mất mát, xoay người thổi tắt ngọn đèn trên bàn, sau đó đi ra ngoài.

Cửa ‘két’ một tiếng đóng lại, Vũ chủ tử vốn đã ngủ mờ mắt ra, trong bóng đêm một đôi con ngươi thanh hàn hiện lên thân sắc đậm chiều, lại lập tức bị ý tứ chầm biếm nhân nhật thay thế.

Một đời một kiếp.... Một đời một kiếp của nhân loại có bao nhiêu lâu?

Đã từng, Thương Ngự không phải từng nói qua, người nữ tử kia nguyện ý cùng hắn một đời một kiếp ư? Nữ nhân kia lúc nói câu nói đó, không phải cũng thật tâm sao.

Sáng sớm hôm sau, hai cái kiệu bằng dây mây nâng Vũ chủ tử cùng Xuân Cơ rời khỏi thôn Vệ gia. Vệ lão gia tử đi lên núi Lương, nhìn bóng dáng bọn họ lúc ẩn lúc hiện ở trong rừng, hút thuốc xong nhà ra vài vệt khói.

Một nhóm 8 người hướng về phía mặt trời mọc mà đi, ngày đi đêm nghỉ, mấy ngày vô sự. Bởi vì cây rừng tươi tốt, đòi hỏi phải có một nhóm mở đường một nhóm đi trước, Tiểu Băng Quân còn có thể miễn cưỡng bắt kịp. Không ai biết khi nào thì có thể ra ngoài, nhưng vẫn luôn đi về cùng một hướng.

Một ngày nọ, bầu trời đặc biệt tối đen bất thường, mây u ám kéo tới, dường như tuy lúc có thể đổ mưa to. Mọi người không dám tiếp tục đi, tìm kiếm một sơn động để ngủ lại. Kiệu dây mây được thay phiên nâng, mà người không nâng kiệu liền phụ trách mở đường, đồng thời thuận tay đánh bắt một ít con mồi tươi mới cùng với tìm kiếm củi để nhóm lửa.

Một người thợ săn tên Vệ Vô nhóm lửa lên, Tiểu Băng Quân đổ ra chút nước từ trong bình bằng đất mang theo, đem hai cái nhân sâm phơi khô rửa sạch để vào, sau đó đặt ở trên lửa bắt đầu nấu. Đây là chuyện đầu tiên mỗi ngày khi nghỉ chân nàng làm, tất cả đã thành thói quen của mọi người rồi.

Vệ Lâm cùng thợ săn Vệ Thành kia ra ngoài chặt củi dùng cho buổi tối, còn lại Vệ Cánh cùng Vệ Thiên đi tới con suối gần đó giết thịt tẩy rửa con mồi cũng như hứng nước vào trong túi. Một ngày này thu hoạch không nhỏ, săn được một con hươu bào, trong lúc vô ý lại đào được một gốc cây nhân sâm.

Bát canh nấu xong đưa Xuân Cơ uống, hươu bào tẩm muối nướng trên lửa, hương vị lan toả ra xa, đưa tới tiếng kêu gào của dã thú. Vệ Lâm cùng Vệ Thành ra ngoài tìm củi vẫn chưa trở về.

Bọn Vệ Vô nhíu mi lại, liên tiếp nhìn phía cửa động, mãi đến khi mưa bắt đầu ào ào trút xuống mặt đất.

“Ta đi tìm bọn hắn.” Vệ Cánh đứng phắt dậy, nắm cung tên lên nói.

Vệ Vô cùng Vệ Thiên nhìn nhau, sau đó Vệ Thiên ở lại bảo vệ ba người Vũ chủ tử, Vệ Vô cùng Vệ Cánh cùng nhau đi tìm hai người Vệ Lâm.

Tiểu Băng Quân có chút bất an, khắp khiêng đi tới bên cạnh cửa động nhìn ra bên ngoài. Bóng đêm u tối, mưa ẩm ướt ập xuống đất trời, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này làm cho người ta cảm thấy một sự cô tịch cùng nhỏ bé nói không nên lời. Có hạt mưa rơi trên mặt, cái lạnh lan vào người. Nàng sợ run cả người, có chút mờ mịt quay người lại.

Vũ chủ từ ngồi tựa vào bên cạnh vách núi, ánh lửa chiếu rọi xuống, sắc mặt khê trở nên trắng.

Tiểu Băng Quân đi qua, đem chân hấn đặt ở trong lòng, bắt đầu xoa bóp, không có chú ý tới vẻ mặt khó đoán của Xuân Cơ nhìn bọn họ. Trải qua quãng thời gian ở chung này, nàng đã có thể tùy lúc nhìn ra từ trong những biến hoá rất nhỏ trên mặt hấn để phát giác ra hấn không khoẻ.

“Chủ tử, Vệ tiểu ca bọn họ...” Nàng nhẹ nhàng nói, chưa nói xong liền ngừng lại, nhắm mắt, không biết suy nghĩ gì nữa.

Bàn tay trong ống tay áo rộng của Vũ chủ từ gắt gao nắm chặt mặt đất, nếu không phải có người ngoài ở đây, hấn chỉ sợ đã không chế không nổi bắt đầu run rẩy.

“Hôm nay là ngày mấy?” Thật lâu sau, hấn chậm rãi hỏi.

Động tác trên tay Tiểu Băng Quân dừng lại, không trả lời ngay “Hình như.... Không nhớ rõ, chủ tử.”

“Hôm qua có trăng, vừa tròn vừa lớn, hôm nay không phải 15 thì là 16.” Đang lật hươu bào, Vệ Thiên nói xen vào, nói xong, hướng ngoài động đen tuyền nhìn thoáng qua, lẩm bẩm, “Vệ lão tam bọn họ chẳng lẽ tìm không ra đường...” Vệ lão tam là Vệ Thành, sở dĩ không nghĩ tới phương diện gặp phải nguy hiểm là vì Vệ Thiên xưa nay biết với thân thủ của Vệ Lâm, Vệ Thành, cho dù có gặp phải dã thú hung mãnh cũng có thể ứng phó được.

“15...” Vũ chủ từ không tiếng động thờ dài, nhắm mắt ngửa đầu tựa vào vách núi băng lãnh, vậy là cái cảm hoàn mỵ như quý tộc kia liền lộ ra.

Tiểu Băng Quân giương mắt nhìn, không khỏi có chút xuất thần. Đúng lúc này, một tiếng sói xuyên thấu qua tiếng mưa rơi loáng thoáng truyền tới, không lâu sau, lại là một tiếng khác.

“Hồngбет, chẳng lẽ là bầy sói?” Vệ Thiên quá sợ hãi, vút hươu bào xuống liền chạy ra hướng cửa động.

Bầy sói... Tiểu Băng Quân cứng đờ.

Giống như xác minh suy đoán của Vệ Thiên, tiếng sói gào hú hỗn loạn lại truyền tới.

Mặt Vệ Thiên đã trắng bệch, trở lại bên cạnh đồng lửa, lấy hươu bào đã nướng đến cháy sém trên đồng lửa ra, lại cầm cung tên của mình lên, sờ sờ đao sẵn trên lưng, đi ra ngoài đồng thời cấp bách dặn dò Tiểu Băng Quân. “Băng Quân cô nương, Vệ lão tam bọn hấn có khả năng gặp phiền toái, ta phải đi tiếp ứng bọn họ. Cô dời đồng lửa tới cửa động, đợi chúng ta trở về.....” Nói đến đây, hấn dừng lại, đổi lời, “Trước khi bình minh tới ngàn vạn lần đừng để cho lửa tắt.” Nói xong, xoay người vọt vào trong màn mưa.

“Chủ tử...” Tay xoa bóp đùi Vũ chủ từ của Tiểu Băng Quân không khỏi căng thẳng, có chút không biết làm sao.

“Là bầy sói.” Vũ chủ từ không có mở mắt, thờ dài nói.

“Làm sao bây giờ, chủ tử, áo giáp cùng kiếm đều không có.” Tiểu Băng Quân mờ mịt mà lo sợ nghi hoặc thì thào. Khi nghe tới việc Vệ Lâm bọn họ gặp nguy hiểm, nàng đầu tiên liền nghĩ tới áo giáp có thể giúp Vũ chủ từ đứng lên, nhưng thứ kia đã bị nàng chôn ở một nơi bí ẩn nào đó ở trên đường, lúc này muốn dùng cũng tìm không kịp.

Giống như cùng địch nhân độ sức, tiếng sói gầm thét một tiếng lại một tiếng không ngừng truyền đến, trong đêm tối càng ngày càng rõ ràng, không biết có phải do ảo giác, trong lúc đó mơ hồ lại xen lẫn tiếng người rống giận.

“Nàng muốn cứu bọn họ?” Trong bầu không khí vắng vẻ bao phủ bởi sự bất an, Vũ chủ từ nhàn nhạt hỏi.

“Đương nhiên là muốn.” Tiểu Băng Quân không chút do dự gật đầu. Không nói đến mấy thợ săn này là vì bọn họ mới gặp tình cảnh nguy hiểm, cho dù chỉ đơn thuần là người không quen biết cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ bị sói ăn.

Nghe vậy, Vũ chủ từ mở mắt ra, lạnh lùng nhìn nàng nói, “Nếu phải dùng mạng của nàng để đổi, nàng có nguyện ý?”

Bây giờ đến lượt Tiểu Băng Quân há miệng thở dốc, không trả lời ngay. Xuân Cơ ở một bên trong mắt tràn ra ý cười nhạo nhàn nhạt.

Tiểu Băng Quân nín thở, khoé môi lúm đồng tiền hăm sâu, trong đêm lạnh tiếng sói tru giống như búa tạ hết lần này tới lần khác gõ vào trong lòng nàng. Một hồi lâu, nàng mới có chút thẹn thùng mở miệng thì thào. “Thiếp... thiếp cũng nguyện ý, nhưng mà... nhưng mà thiếp không nỡ xa chủ tử.” Mặc dù chỉ là giả thiết, nhưng đối với nàng mà nói vẫn là một cái quyết định khó xử. Lấy mạng của bản thân đổi lấy tính mạng của bốn người, nàng đương nhiên hiểu đạo lý trong đó, nhưng nàng cũng chưa từng quên, chính mình muốn ở cùng Vũ chủ từ một đời một kiếp. Nếu hấn không có ai ở cùng, tất nhiên sẽ... tất nhiên sẽ cực kỳ cô đơn.

Nàng vừa nói xong, Xuân Cơ ngạc nhiên. Một cảm giác không thể nói rõ là bội phục hay là ghen tị từ đáy lòng dâng lên, khiến cho thần sắc của nàng trở nên âm u, nhưng đôi mắt đẹp lại gắt gao nhìn chăm chăm Vũ chủ từ, muốn biết phản ứng của hấn.

Vũ chủ từ lại giống như thờ ơ, thần sắc không có tí ti biến hoá, chỉ đem bàn tay hướng về phía Tiểu Băng Quân.

“Qua đây đỡ ta.”

Tiểu Băng Quân không biết hẳn muốn làm gì, nghiêng người qua nắm lấy cái tay kia, vừa muốn dùng sức, bất ngờ không phòng bị bị một lực đạo mạnh mẽ kéo bỏ nhào vào trên người hẳn. Ngay sau đó, cô bỗng nhiên đau đớn, bị cắn thật mạnh.

Lại... lại cắn? Sau khi cả kinh xong, nàng mới phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, không biết làm sao lại thấy có chút bất đắc dĩ. Đây là lần thứ hai hẳn cắn nàng, nhưng mà nàng giống như đã tập thành thói quen rồi.

“Chủ tử...” Nàng muốn nói chút gì, nhưng vừa mới mở miệng lại cảm thấy đầu óc có chút nặng trĩu, một lát sau đã mê mang rơi vào trong bóng tối.

Vũ chủ tử giống như không nhìn thấy ánh mắt kinh dị của Xuân Cơ, chất lỏng nóng bỏng vào miệng khiến cho toàn thân hẳn ấm áp. Nguyên bản huyết dịch lạnh lẽo đọng lại trong tận xương tủy dần dần dịu đi, mãi đến khi cảm giác cứng ngắc đau đớn co rút nơi hai chân biến mất, hẳn mới buông miệng ra, mềm nhẹ liếm qua cắn cô tuyết trắng bị chính mình cắn nát kia, nhìn nó thần kỳ khép lại, sau đó giương mắt lạnh lùng nhìn về phía Xuân Cơ.

“Người cũng ngủ một lát đi.” Hẳn vung tay áo, thần nhiên nói.

Xuân Cơ chưa kịp phản ứng đã bị điểm trúng huyết ngủ.

Vũ chủ tử đưa tay sờ sờ đầu Tiểu Băng Quân, ôm nàng nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh Xuân Cơ, sau đó lấy giấy trượng vươn người đứng dậy, hướng cửa động mà đi. Trường bào màu đen ở sau người buông thõng như những cơn sóng di động, ánh lửa chiếu rọi nửa người.

Vệ Lâm chú ý tới chân Tiểu Băng Quân càng ngày càng cả thọt, cũng nhìn thấy nàng ở khe suối dùng nước rửa sạch tất dính máu, bởi vậy lúc đi tìm củi cùng Vệ Thành đặc biệt chú ý một chút xem có thảo dược có thể giảm đau không. Bất tri bất giác liền đi xa sơn động ngủ qua đêm một chút, mãi đến khi bóng tối hoàn toàn phủ xuống mới phản ứng kịp.

Hai người bọn họ là thợ săn lão làng quanh năm đi chuyển trong rừng núi, không hề lo lắng bị lạc phương hướng. Nhưng mà tại lúc bọn hẳn lưng công cùi chặt được trở về, ngoài ý muốn đụng phải một bầy sói, cùng với một vài người xa lạ bị bầy sói vây công. Hai người trời sanh tính tình thuần phác, không cách nào gặp chết không cứu, thêm nữa sói lại có tính đề phòng cao, cuối cùng cũng bị liên lụy không cách nào thoát thân.

Một đêm này bầy sói ngoài ý muốn táo bạo, hoàn toàn không có sự dè dặt cùng xảo quyết ngày thường, từng bước từng bước hung hẳn không sợ chết nhào tới, không cho người bất luận cơ hội nghỉ ngơi.

Vệ Lâm cùng Vệ Thành cùng mấy người không quen biết tụ cùng một chỗ, dựa lưng vào nhau ngăn cản sói công kích. Tên dùng hết liền đổi thành đao sẵn, không ai biết lúc nào thì đổ mưa, chỉ biết máu sói cùng máu người bắn tung toé trên mặt đất, làm cho người ta cảm thấy một loại thị huyết điên cuồng rất nhanh tràn ngập trong không khí.

Vệ Cánh cùng Vệ Võ đến đây. Sau đó là Vệ Thiên.

Mà sói giết mãi cũng không hết, nhiều đến nỗi làm cho người ta tuyệt vọng.

Hết thắm một tiếng, có người vì chịu không nổi cái chết vây quanh và không khí thảm thiết cùng với tình huống quý dị bị bầy sói lần lượt lao tới mà xuống tinh thần, nổi điên chạy ra khỏi đám người, vọt vào trong bầy sói, nháy mắt bị xé thành từng mảnh.

Mọi người vốn đang dần cảm thấy vô lực lại còn đang liều chết chống cự, tâm bắt đầu trầm xuống, động tác chỉ chậm chạp như vậy, lại có người bị cắn trúng. May mắn phản ứng của Vệ Lâm cực kỳ nhanh, một đao bổ tới, cứu người nọ ra khỏi miệng sói. Người nọ tìm được đường sống trong chỗ chết, cảm kích cười cười với Vệ Lâm, nhưng mà bọn họ đều biết, đây bất quá chỉ kéo dài thêm chút thời gian mà thôi.

Rơi vào trong bụng sói, tựa hồ đã là kết cục định trước. Đối với thợ săn Vệ gia quanh năm gặp phải các loại dã thú hung mãnh lúc này trong lòng suy nghĩ cũng chỉ là chống được lúc nào hay lúc ấy, đối với việc còn sống không ôm ấp chút hy vọng nào.

Mưa còn đang rơi xuống, không lớn, nhưng tí tách rơi, giống như hơi lạnh thấm thấu vào lòng người.

Đột nhiên một tiếng sói tru dài xuyên thấu sương mù huyết tinh cùng cái chết, lọt vào trong tai mọi người. Người lẫn sói đang ở trong cục diện tử chiến đồng thời cảm thấy một cơn áp bách vô hình mà cường đại, không tự chủ được dừng lại.

Không khí trong chốc lát ngưng trệ, rồi sau đó đám sói như là đột nhiên phản ứng kịp, đồng thời xoay người hướng về cùng một hướng bắt đầu tru lên đáp trả. Trong lúc này tiếng sói tru rung động trời đất, kinh tâm động phách.

Đám người Vệ Lâm chết lặng nhìn một màn này, mặc dù có được một chút thời gian nghỉ ngơi, trong lòng lại không có chút vui sướng. Theo tiếng tru kia nghe ra được, tình cảnh bọn hẳn không chỉ không có chút nào chuyển biến tốt đẹp, ngược lại sẽ càng gian nan.

Có lẽ tiếng sói tru mang theo lực uy hiếp quá lớn, mưa vậy mà ngừng lại, mây đen tan ra, có ánh sáng rõ ràng, một vòng trăng tròn xuất hiện giữa hai đỉnh núi, cánh rừng nhấp nhô giống như in vào trong mắt người. Có gió thổi tới, bí mật mang theo hương vị mưa tươi mát cùng với bùn đất, còn có mùi máu tanh nồng đậm không tiêu tan.

Ánh sáng lọt vào trong tầm mắt khiến cho mọi người đang trong tình trạng kiệt sức cảm thấy một đường sống mỏng manh, tinh thần không khỏi rung lên, trong lòng lại tràn ngập ý chí chiến đấu. Không có ai muốn chết, cho dù là trong tuyệt cảnh cũng cần phải tận lực một lần mới cam tâm.

Lại là một tiếng sói tru, giữa tiếng bầy sói gào rú vẫn rõ ràng như cũ truyền tới, mang theo khí phách cùng lực uy hiếp khiến người sợ hãi.

Một màn khiến người bất ngờ xuất hiện rồi. Vốn dĩ bầy sói nóng nảy bất an sau tiếng hú dài mang theo khí thế hào hùng vậy mà đồng thời gập chân trước lại, quỳ xuống. Núi rừng mệnh mệnh trở về yên tĩnh, tĩnh đến mức quỷ dị, trong đêm tiếng chim cùng côn trùng đều không có.

Đám người Vệ Lâm không biết đã xảy ra chuyện gì, lại đều không tự chủ được đề thấp hô hấp, như là sợ bất thành linh quỷ nhiều bầu không khí thần thánh.

Sau đó, bọn hắn thấy được nó.

Nó tao nhã mà lười biếng nện bước xuất hiện dưới ánh trăng, xa xa đứng ngẩng đầu trước bầy sói. Bộ lông rậm màu đen bị gió nhẹ nhàng phát động, con ngươi lạnh lùng mà cao ngạo giống như ngôi sao trong đêm lạnh, bề ngoài nhìn nhân loại chặt vật không chịu nổi, cao quý giống như quân vương.

Có mùi xạ hương nồng đậm lẫn trong gió đêm ướt át, làm phai nhạt mùi máu cùng hơi thở của thần chết, tỏ vẻ ra tàn ảnh phồn hoa thời viễn cổ.

Lúc Tiểu Băng Quân tỉnh lại, cảm thấy cảm giác đau đớn nóng rát mấy ngày qua bởi vì bị ma sát ở lòng bàn chân truyền đến từng con mát rượi, mở mắt ra, ánh lửa tiến vào khoé mắt, bên tai có tiếng nói chuyện lầm rầm được tận lực đè thấp.

Chân bị một bàn tay ấm áp nắm, sau đó được vải dệt mềm mại quấn chặt. Tầm mắt di chuyển, nàng thấy được vẻ mặt đậm đặc mà trầm tĩnh của Vũ chủ tử. Thời gian giống như đảo ngược, lại trở về buổi chiều kia lúc nàng tỉnh lại ở nhà Vệ Lâm. Tim nàng có chút đập mạnh và loạn nhịp, rồi sau đó đột nhiên vọt người ngồi dậy, muốn thu chân lại không dám, cười đến có chút xấu hổ.

“Chủ tử, thiếp... thiếp...”

Vũ chủ tử nhàn nhạt liếc nàng một cái, vẫn như cũ chẳng những không dừng chuyện mình làm trong tay, trái lại người nói chuyện nhìn thấy nàng tỉnh lại thì ngừng lại.

“Băng Quân cô nương, chân cô nếu tiếp tục bị trầy sướt muộn gì cũng không đi đường được, thảo dược này đối với việc giảm bớt đau đớn có hiệu quả tốt nhất.” Tiếng cười của Vệ Lâm truyền đến từ bên kia đồng lửa. Trải qua mấy ngày ở chung, hắn đã không còn giống như lúc ban đầu câu nệ như vậy.

Tiểu Băng Quân nghe tiếng quay đầu nhìn lại, phát hiện bọn Vệ Lâm đều đã trở lại, còn xuất hiện thêm mấy người không quen biết.

“Vệ tiểu ca, các người không sao chứ?” Nàng nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, trong miệng hỏi, tay lại không tự chủ được sờ vào chỗ bị cắn trên cẳng cổ.

Vũ chủ tử nhìn động tác của nàng, vẻ mặt như thường, tựa hồ cũng không phát sinh chuyện gì.

Nghe được nàng hỏi, mọi người bên cạnh đồng lửa không tự chủ được nhớ tới một màn không lâu trước kia, vẻ mặt hoảng hốt, cảm giác giống như trong mộng. Vệ Lâm nói quanh co hồi lâu, cũng chỉ nói được hai chữ ‘không sao’, còn lại liền nói không nên lời. Cũng không phải hắn muốn giấu diếm cái gì, nhưng mà gặp phải mấy chuyện tình thật sự quá sức tưởng tượng, hắn lại không giỏi nói chuyện, căn bản không thể nào nói nên lời.

Sao lại không có vết thương, rõ ràng... Tiểu Băng Quân lại sờ sờ trên cổ, trong lòng phiền muộn, đối với phản ứng kỳ quái của Vệ Lâm thật không để ở trong lòng, dù sao người bình yên trở về là tốt rồi.

Vũ chủ tử giúp nàng băng bó hai chân thật tốt, sau lại mang tất vào. Vệ Lâm xem tình thế đổ nước trong túi nước ra cho hắn rửa tay, sau đó mới cắt thịt hươu bào đã nướng chín đưa cho hai người.

Hiển nhiên bởi vì số người gia tăng, thịt hươu bào không đủ chia, trên đồng lửa không biết đang nướng đã vật gì, nướng đến nghe thấy cả tiếng ‘xèo xèo’.

Tiểu Băng Quân từng miếng từng miếng cố gắng cắn khối thịt có trọng lượng ước chừng nửa cân trong tay, con ngươi mỹ lệ khi thì nhìn mấy người không quen biết, khi thì len lén dò xét Vũ chủ tử, trong lòng tràn ngập nghi hoặc. Sau đó rất nhanh chú ý tới, những người đó, bao gồm nhóm người thợ săn thôn Vệ gia đều ít ít nhiều nhiều bị thương, trên mặt đất lại vẫn có một người nằm, hiển nhiên bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Không biết là bởi vì Vũ chủ tử làm cho người ta có cảm giác áp bách quá lớn, hay là tâm tình không tốt, ngoại trừ Vệ Cánh Vệ Thành thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện hai ba câu với nhau, những người khác đều trầm mặc, không khí ngưng trọng dị thường.

Đối với Tiểu Băng Quân đã quen ăn cao lương mỹ vị, chỉ thêm muối không thêm bất kỳ gia vị gì khác lên hươu bào vốn đã nguội lại đun nóng lên thật sự không thể nói là ngon. Vệ Lâm chia phần cho nàng vô cùng nhiều, nàng chỉ nhìn cũng đã có chút no rồi. Mặc dù như vậy, nàng vẫn đang cười tít mắt gặm cắn, tính toán nếu ăn không hết liền dùng gì đó gói lại, để dành lúc bụng đói lại ăn.

Ở một bên khác hô hấp của Xuân Cơ đều đều, đã ngủ say.

Vũ chủ tử ăn cơm không phát ra một chút tiếng vang nào, mặc dù cầm một khối thịt tựa hồ nhiều gấp đôi nàng, tư thế của hắn vẫn tao nhã, khiến cho những người khác cũng theo bản năng thu lại tướng ăn của chính mình.

Mặc dù nói là ăn không nói ngủ không nói, Tiểu Băng Quân ngồi ở chỗ kia chần chừ, rốt cuộc vẫn lại là nhìn không được, không yên lòng gặm thịt, ánh mắt lại nhìn về phía Vũ chủ tử, muốn nói lại thôi.

Vũ chủ tử dường như chưa phát hiện ra, chuyên tâm ăn chút gì đó. Việc ăn uống của hắn cũng cực kỳ kỳ quái, mấy ngày không ăn cơm cũng không đói bụng, cũng có thể giống như hiện tại một lần ăn một hai cân thịt mà không khó chịu chút nào.

Tiểu Băng Quân trong lòng hiểu rõ, nếu như không có chuyện gì, nếu mình không mở miệng, hắn sẽ không chủ động nói chuyện với mình.

“Chủ tử.” Trong miệng nàng vẫn đang nhai thịt, giọng nói có chút nhỏ còn có chút không rõ. Trên thực tế, ngay cả chính nàng cũng không rõ lắm, rốt cuộc có muốn cho hắn nghe được hay không.

Vũ chủ tử giương mắt nhìn nàng, không nói gì, hiển nhiên đang đợi nàng nói tiếp.

Tiểu Băng Quân cong mắt, có chút lấy lòng cười, nhưng cũng không nhìn lời trong miệng xuống, lời nói ra vẫn mơ hồ như vậy.

“Vừa rồi... vừa rồi thiếp không cẩn thận ngủ thiếp đi sao?” Nàng kỳ thật muốn hỏi là, hắn vì sao lại cần nàng. Nhưng mà miệng vết thương trên cổ đã không có, vấn đề này liên có vẻ có chút kỳ quái, thêm nữa chung quanh còn có những người khác nghe thấy, vì thế tạm thời thay đổi câu hỏi kia đi.

Nghe vậy, Vũ chủ tử dừng động tác ăn lại, yên lặng nhìn vào mắt nàng, hai tròng mắt đen như hồ sâu, không biết suy nghĩ cái gì. Mãi đến khi thấy nàng toàn thân không được tự nhiên, bắt đầu hối hận đã lăm miệng hỏi vấn đề này, hắn mới chậm rãi di chuyển tầm mắt, ánh mắt như có như không đảo qua cổ nàng, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tiểu Băng Quân không tự chủ được lạnh rùng mình, rồi sau đó toàn thân mới thả lỏng. Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng giống như cảm thấy khoẻ mỗi Vũ chủ tử có chút cong lên.

Đại khái là thấy hai người nói chuyện với nhau, những người khác cũng đây đó bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện, không khí vốn dĩ có chút cứng nhắc nhất thời dịu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Theo lời mấy người kia biết được, đi thêm hai ngày nữa là có thể rời núi, đi tới quận Thành Sơn. Bọn họ là người Đình Châu, đi quận Thành Sơn làm việc. Đình Châu vốn có quan đạo thông tới quận Thành Sơn, nhưng trên đường phải qua vài cái châu huyện, kỳ mã phải cần tới thời gian hai mươi ngày, đi đường sông thì cũng cần tới nửa tháng, bởi vậy bọn họ thường thường đi tắt qua rừng núi, nếu đi nhanh thì chỉ cần năm ngày là có thể đến. Nguyên nhân bởi vì bản thân biết chút công phu, lại đi quen, cho tới bây giờ không gặp nguy hiểm gì, đã sớm trở nên gan dạ, cho dù là ai cũng không nghĩ tới lần này vậy mà đụng phải bầy sói. Nếu không phải được bọn Vệ Lâm tương trợ, về sau lại xảy ra sự kiện quý dị kia, chỉ sợ không ai có thể còn sống trở về. Hiện giờ mất một người tuy không dễ chịu, nhưng trong lòng bọn họ cũng rõ đây đã xem như là may mắn, bởi vậy đối với bọn Vệ Lâm bọn họ hết sức cảm kích. Vì đôi bên có thể chiếu ứng lẫn nhau, cuối cùng hai nhóm người quyết định đi chung.

“Ta từ nhỏ lớn lên ở nơi này, mặc dù cũng gặp qua sói, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy nhiều sói tụ chung một chỗ như vậy.” Vệ Lâm nâng kiệu dây mây Vũ chủ tử ngồi vừa đi vừa nói.

“Ta cũng chưa gặp qua.” Cùng hắn nâng kiệu, Vệ Thành nói tiếp, “A Cánh, trong chúng ta huynh lớn tuổi nhất, huynh có từng gặp qua?”

Vệ Cánh đi tuốt ở phía sau, vừa chiếu cố Tiểu Băng Quân đi đường có chút khó khăn, vừa công tên hộ vệ bị thương. Nghe thấy hỏi, cũng không trả lời ngay.

Không biết có phải là trực giác thợ săn hay không, từ sau chuyện tình đêm qua bọn họ cảm thấy có chút bất an. Nhiều sói như vậy, nếu công kích thôn Vệ gia, chỉ sợ sẽ dẫn tới tai hoạ hủy diệt.

Một nhóm người khác là do một người nam nhân trung niên quản lý tên là Tiền Ngũ An, hắn nghe được đoạn đối thoại của hai người, không khỏi xen vào nói: “Tại hạ đi tới đi lui con đường này đã hơn hai mươi năm, cũng chưa từng gặp qua chuyện tình hung hiểm biến hoá kỳ lạ như vậy, chỉ sợ con đường này về sau lại cũng không thể đi được rồi.”

Lời này vừa nói ra, thần sắc đám người Vệ Lâm không khỏi trở nên ngưng trọng, hận không thể lập tức trở về thông báo người trong thôn Vệ gia nhanh chóng phòng bị. Nhưng mắt thấy sắp ra ngoài, lại có người dẫn đường, có thể nào kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

“Ta trở về báo tin, Vệ Lâm các người đi theo Tiền gia bọn hắn... đưa vị gia này cùng Băng Quân cô nương bọn họ ra ngoài.” Vệ Cánh đột nhiên nói, khi nói tới Vũ chủ tử thì dừng một chút, lúc này mới tỉnh ra cho tới bây giờ bọn họ đều không biết tên của hắn.

Đi ở sau Tiền Ngũ An, Vệ Lâm dừng bước lại. Vệ Thành cùng với những người đằng sau khẩn trương đứng lại, sắc mặt mọi người đều đã không thể nói rõ là tốt, đều biết lúc này đơn độc một mình quay trở lại thật sự là quá mức mạo hiểm, nhưng nếu người trong thôn hoàn toàn không biết gì về sự tồn tại của bầy sói, chỉ sợ sẽ bị xoi tái.

“Ta gọi là Thiên Mạch.” Đang lúc Vệ Lâm cẩn rằng, muốn nói mình quay trở về, Vũ chủ từ vẫn lắng nghe bọn họ đối thoại đột nhiên mở miệng, giọng nói như tiếng tiêu xuyên qua rừng trúc, trầm hoãn nhu hoà mang theo thanh lãnh nhàn nhạt, lập tức liền hấp dẫn chú ý của mọi người, trong đó đặc biệt là đám người Tiền Ngũ An.

Từ hôm qua đi vào trong động nhìn thấy hắn, bọn họ liền tràn ngập tò mò đối với hắn, chỉ là hắn vẫn lãnh đạm làm cho người ta khó có thể tiếp cận, lại trời sinh có một cỗ uy nghi có thể điều khiển người thường, bởi vậy cũng không ai dám nói chuyện với hắn. Lúc này hắn chủ động mở miệng, những người khác tự nhiên không khỏi dựng thẳng lỗ tai lên.

“Lúc này bất luận kẻ nào trở về đều đã chẳng có ích gì.” Chỉ nghe hắn thần nhiên nói. “Tiếp tục đi về phía trước. Vùng rừng núi này là lãnh địa của bảy sói, không thể cho người tiếp tục cư trú, chờ các ngươi nghĩ được biện pháp tốt an bài cho người trong thôn rồi hãy quay lại cũng không muộn.”

Bởi vì cảm nhận được sự tồn tại của hắn, lại vào lúc trăng tròn, sói trong vòng ngàn dặm đều vây lại cùng một chỗ, trong thời gian ngắn khó có thể bỏ đi, mãi đến khi không còn cách nào sẵn mỗi. Trước hắn chưa nói, là vì trước khi xuống núi nói cũng vô ích, hiện tại nếu bọn họ có dự cảm, liền đơn giản vạch rõ ra.

Nếu là người thường nói những lời này, những người khác tất nhiên sẽ chất vấn làm thế nào mà ngươi biết, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, tự nhiên liền có một loại sức mạnh khiến cho người ta không tự giác muốn tin tưởng.

Gió nhẹ nhàng thổi qua làm lay động cây rừng, khắp nơi một mảnh yên tĩnh, ngay cả tiếng gà rừng cũng không có, tựa hồ là đang chứng thật lời Thiên Mạch nói.

“Nhưng mà, Mạch gia...” Có chút quan hệ khá gần với Thiên Mạch, Vệ Lâm có chút khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giống như những người khác cảm thấy chuyện này có lẽ có khả năng trở thành sự thật mà kinh hãi, trong đầu hiện lên tình cảnh những con sói đêm qua cứ liên tiếp nhào lên, không tự chủ được rừng mình một cái. “Nhưng mà Mạch gia, người trong thôn Vệ gia chúng ta đều đã ở nơi này, ngoại trừ nơi này còn có thể đi đâu?”

Vấn đề này cũng là lời mà những người thợ săn khác trong thôn Vệ gia muốn hỏi. Thợ săn thôn Vệ gia nhanh nhẹn mà dũng mãnh, một con sói hai con sói, thậm chí 8 hay 10 con bọn họ đều sẽ không sợ hãi, nhưng nếu nhiều giống như tối hôm qua như vậy, cho dù gấp đôi thôn Vệ gia cũng đối phó không nổi. Nhưng mà muốn bọn họ từ bỏ nơi cư trú của nhiều thế hệ, cũng là chuyện cực kỳ gian nan.

“Trong núi vật còn sống nhiều, người trong thôn Vệ gia tạm thời không có nguy hiểm, việc này rồi núi hãy nói tiếp.” Thiên Mạch đưa tay mon trón thái dương, thân thể dựa về sau, khép hờ mắt.

Nhìn bộ dáng hắn định liệu kỹ lưỡng, một chút nghi hoặc trong lòng cũng không tự chủ biến mất không tung tích. Mặc dù cảm thấy chỉ bằng hai câu nói của hắn liền tạm gác an nguy của người trong thôn qua một bên là quá mức khinh suất, nhưng đám người Vệ Lâm không cách nào phủ nhận sự phiền toái ban đầu trong lòng sau khi hắn dứt lời không hiểu sao lại trở nên nhẹ nhõm.

Vì thế đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, không ai tranh cãi muốn mạo hiểm trở về báo tin, mà đoàn người Tiền Ngũ An lại không khỏi càng thêm hứng thú đối với ba người Thiên Mạch.

Hai ngày sau, đoàn người rút cục đi ra khỏi rừng núi.

Quận Thành Sơn là bộ phận phía Đông Bắc Đại Tấn, dựa vào phía Bắc Đại Tấn trải dài mấy ngàn dặm dãy núi Phục Long. Dãy núi Phục Long phía Đông là biển, phía Tây là hoang mạc to lớn đồ sộ, ở giữa tiếp giáp với một bộ phận của Uyên Dương gọi là dãy Thiên Khuyết, trong đó cao nhất là đỉnh Thiên Khuyết, tiếp tục đi về phía tây là dãy núi Thanh Sắc. Tiểu Băng Quân không quen thuộc đất Trung Nguyên, nếu không thì chắc chắn bị chấn động bởi vì từ Uyên Dương đến quận Thành Sơn khoảng chừng ngàn dặm. Trong chớp mắt di chuyển được ngàn dặm, đây chỉ có thể là truyện thần thoại trong truyền thuyết mới có.

Tiến vào quận Thành Sơn, Tiền Ngũ An mời đám người Thiên Mạch tới nơi bọn họ dừng chân, Thiên Mạch cũng không cự tuyệt. Đám người Vệ Lâm lần đầu tiên rời núi, cái gì cũng đều không hiểu, bất giác xem Thiên Mạch như Thiên Lô sai đâu đánh đó, Tiểu Băng Quân cùng Xuân Cơ càng không cần phải nói.

Nói là nơi dừng chân, kỳ thật là một thôn trang rất lớn, bên trong rừng cột chạm trổ, sân trong nối tiếp, vừa thấy liền biết chủ nhân tiền tài quyền thế bất phàm. Nhóm người thợ săn họ Vệ trước giờ chưa gặp qua sự phú quý như vậy, trong lúc này đều có chút trợn mắt há hốc mồm.

Địa vị Tiền Ngũ An hiển nhiên không thấp, lập tức liền chọn một cái sân cho mọi người ở, buổi tối lại thiết yến khoản đãi, lại vẫn an bài hạ nhân hầu hạ, mời đại phu cho Xuân Cơ. Thiên Mạch không thích người khác đến gần, cho nên vẫn do Tiểu Băng Quân hầu hạ.

Đối với sự ân cần của Tiền Ngũ An, Vệ Lâm vốn bản tính nhiệt tình thuần phác, cũng không nghĩ nhiều, mà Thiên Mạch lại bình chân như vại.

“Chủ tử, người nơi này thật tốt.” Tiểu Băng Quân vắt khăn mặt đưa cho Thiên Mạch, nhìn hắn lau mặt, nghĩ nghĩ đột nhiên cười nói.

Vô luận là thợ săn thôn Vệ gia, hay là đám người Tiền Ngũ An, đều nhiệt thành mà hiếu khách như vậy. Nàng sinh ra trong thâm cung Bể thành, lại sống ở điện Hắc Vũ lâu như vậy, người ở hai nơi này cho dù là cười cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy lạnh mạc, bởi vậy cảm xúc không khỏi khác sâu đối với đám Vệ Lâm bọn họ.

Thiên Mạch đối với lời nói này không đưa ra bình luận, sau khi lau mặt cùng tay mới thần nhiên nói. “Chân của nàng thế nào rồi?”

Hai ngày nay Tiểu Băng Quân đều tự mình bôi thuốc, cảm nhận được sự quan tâm của hắn, trong lòng vui mừng, tự nhiên hiện rõ giữa hai hàng lông mày.

“Không đau như trước nữa rồi.” Nàng hé miệng cười.

Thiên Mạch liếc nàng một cái, cảm thấy có chút buồn bực, không rõ nàng vui về cái gì.

“Đi kêu bọn Vệ Lâm qua đây.” Nhìn thấy nàng nhận khăn mặt, hắn đột nhiên phân phó.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động muốn gặp người ngoài, Tiểu Băng Quân có chút ngạc nhiên, sau khi trả lời liền đi ra bên ngoài, đi được hai bước mới phản ứng kịp.

“Chủ tử, mọi người đi đường mệt mỏi, lúc này chỉ sợ đã ngủ.” Thời gian này đều như vậy, mỗi khi đến thời điểm nghỉ ngơi buổi tối, ngoại trừ người gác đêm, mấy thợ săn kia đều nằm xuống là ngủ.

“Nàng đi liền đi, bọn họ đêm nay sẽ rời khỏi.” Thiên Mạch khoát tay áo, vòng qua đi lấy cây gậy chống để ở đầu giường.

Tiểu Băng Quân nghe vậy không dám nhiều lời nữa, vội vàng đi nhanh ra ngoài, không nghĩ tới mới ra cửa liền gặp phải mấy người đám Vệ Lâm đang từ trong sương phòng đi ra. Năm người Vệ Lâm vốn được phân ở mấy phòng, bình thường lúc nghỉ ngơi cũng rất ít khi thấy mấy người bọn họ tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm, bởi vậy nhìn thấy bọn họ từ trong cùng một gian phòng đi ra, không khỏi làm cho Tiểu Băng Quân nhớ tới lời của Thiên Mạch.

Nhìn thấy Tiểu Băng Quân, vài người đều giật mình, vẫn là Vệ Cánh phản ứng kịp.

“Băng Quân cô nương, Mạch gia ngủ chưa? Chúng ta đã thương lượng rồi, quyết định bây giờ trở về.”

Ánh mắt Tiểu Băng Quân đảo qua vẻ mặt có chút âm trầm của Vệ Lâm, trong lòng mặc dù cảm thấy Vũ chủ tử liệu sự như thần, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, cười mỉm mà nói, “Chủ tử cho mời chư vị tráng sĩ.”

Cũng giống như Tiểu Băng Quân lúc đầu, đám người Vệ Lâm nghe được Vũ chủ tử muốn gặp bọn họ, đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Bọn hắn từ nhỏ cùng núi rừng cùng dã vật giao tiếp, không hề che giấu cảm xúc của chính mình, trong lòng nghĩ cái gì đều hiện hết trên mặt.

“Không biết Mạch gia có chuyện gì phân phó?” Vẫn lại là Vệ Cánh hỏi, trong năm người hắn là người lớn tuổi nhất, cũng bình tĩnh nhất.

Tiểu Băng Quân mỉm cười lắc đầu, “Chủ tử không nói, chư vị mời đi theo ta.” Dứt lời, xoay người đi về.

Quay về bên trong phòng, Thiên Mạch đã ngồi ở ngoài phòng, bên cạnh tay đặt một bình trà nóng bốc hơi, là hạ nhân trong viện sáng sớm tinh mơ đưa qua. Tiểu Băng Quân đi qua, đứng ở phía sau hắn.

Đồng hành mấy ngày cũng không khiến cho nhóm thợ săn họ Vệ có vẻ dễ chịu một chút khi đối mặt với Thiên Mạch, một bước vào trong sảnh, cũng không hiểu sao bắt đầu thấy khản trương.

“Mời ngồi.” Thiên Mạch khẽ nâng tay, làm tư thế mời.

Bởi vì là phòng chính trong nhà nên căn phòng nhỏ đều có đủ ghế. Trước mặt Thiên Mạch, Vệ Cánh mất tự nhiên quên mất muốn nói gì, càng không cần phải nói mấy người khác. May mắn là Thiên Mạch cũng không có ý chờ bọn họ nói chuyện.

“Nếu như ta đoán không lầm, thôn Vệ gia kỳ thật trước khi chúng ta đi đã tính toán chuyển chỗ.” Ngữ điệu mềm nhẹ từ hoàn khiến cho người ta không tự giác trầm tĩnh lại, không khí trong phòng cũng vì vậy mà thoáng dịu đi.

Lời vừa nói ra, thần sắc mọi người ở đây đều khác nhau. Tiểu Băng Quân là không hiểu, Vệ Lâm là ù ù cạc cạc, vẻ mặt bốn người còn lại quá dị, có ngạc nhiên bị đoán trúng, còn có nghi hoặc.

“Không, không có ...” Vệ Lâm vừa mới nói mấy chữ, đột nhiên phát hiện vẻ mặt đồng bạn dị thường, không khỏi ngừng lại, trong mắt mờ mịt.

Vệ Cánh mang theo chút áy náy nhìn Vệ Lâm liếc mắt một cái, mới trầm giọng nói, “Không sai, Mạch gia làm sao mà biết được?” Khi nói lời này, trong giọng nói của hắn ẩn chứa sự cảnh giác.

Khủy tay phải của Thiên Mạch chống trên tay vịn ghế dựa, ngón cái khẽ xẹt qua thái dương, ánh mắt thâm sâu khó dò.

“Không khó phỏng đoán. Không muối, cũng không người nói dối.”

Vệ Cánh ngưng trọng, rất muốn hỏi hắn làm sao có thể biết, miệng mở ra, nhưng quy lại không hỏi ra lời, mà là suy sụp gật đầu thừa nhận.

“Đúng vậy. Mấy đời kinh lịch, muối mà tổ tiên lúc trước tồn trữ lưu lại đã sắp cạn, đây vốn cũng không có gì, chỉ cần tìm được đường ra ngoài, chúng ta lấy con mồi cùng được liệu trao đổi với người bên ngoài là được. Nhưng vài năm nay hải tử trong thôn sinh ra càng ngày càng ít, không phải sau khi sinh bị chết non, thì lại có vấn đề này nọ, kiện toàn đã ít lại càng ít. Các lão nhân đều nói thôn bị nguyên rủa...”

Vệ Lâm hiển nhiên cũng không biết việc này, nghe vậy chấn động, thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Các ngươi, các ngươi vì sao muốn gạt ta?” Hắn trừng to mắt, mặt sung huyết đỏ bừng, chỉ cảm thấy ury khuất vô cùng.

Vệ Cánh cười khỏ, trầm giọng nói: “Chuyện muối chỉ có các trưởng lão trong thôn biết, còn về việc nguyên rủa, cũng chỉ là phỏng đoán của bọn họ, không nói cho mọi người là không muốn dẫn tới khủng hoảng. Chúng ta trước cũng không biết, cũng là thời điểm người tìm người đưa Mạch gia bọn họ rời núi, các trưởng lão nghĩ không bằng nhân cơ hội cho người đi ra ngoài tìm đường, mới lên dặn dò mấy người chúng ta. Vốn định nếu có thể tìm được đường ra thì tốt, nếu tìm không thấy, liền đơn giản giấu điếm tiếp.”

Hắn vừa nói như vậy, Vệ Lâm đột nhiên nhớ tới một đêm trước khi rời đi nội tổ phụ đã nói với hắn như vậy, uỷ khuất tràn đầy lập tức chuyển thành lo lắng.

“Chỉ là không nghĩ tới sẽ xuất hiện sói dữ, chỉ sợ cũng không quản được nhiều thế rồi.” Không đợi hắn nói tiếp, Vệ Cánh rũ mắt xuống, có chút bị thương nói.

Những người khác đều hiểu rõ ý tứ của hắn, nếu không an bài tốt mọi chuyện mà bắt đầu chuyển chỗ, người trong thôn Vệ gia chỉ biết lưu lạc trôi nổi, không có chỗ nào nương tựa.

Không có người nói chuyện, Vệ Cánh trầm mặc trong chốc lát, không khỏi xóc lại tinh thần nói, “Có thể sớm được chút nào hay chút đó, Mạch gia, chúng ta tính toán suốt đêm chạy trở về, các người... các người bảo trọng!” Hắn tự nhận chuyện bọn họ hộ tống Thiên Mạch còn chưa chấm dứt, cứ như vậy buông tay rời đi có chút không tốt, trong lòng áy náy, giọng nói bất giác thấp hơn.

“Không phải lúc này.” Ánh mắt Thiên Mạch rơi vào trên ngón tay thon dài mà mạnh mẽ của chính mình, vẻ mặt không thay đổi. “Hiện tại đi, các người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới việc trở lại thôn.”

Đám người Vệ Cánh tự nhiên biết hắn chỉ cái gì, sói chỉ hoạt động ban đêm, lúc này đúng là thời điểm nguy hiểm nhất, bọn hắn không ai dám hy vọng xa vời kỳ tích đêm đó có thể phát sinh một lần nữa.

“Bất quá thì liều mạng với đám súc sinh đó.” Vệ Võ nhện không được nói chen vào, “Tổng so với ngậy gốc ở trong này lo lắng sương vẫn tốt hơn. Cho dù chết, chúng ta cũng cần phải chết chung với người trong thôn.”

Ngữ khí của hắn mặc dù có chút kích động nhưng hiển nhiên cũng là tiếng lòng của mấy người khác, luôn luôn kính sợ Thiên Mạch, Vệ Lâm cũng không có lên tiếng trách cứ. Trên thực tế, khi quyết định lập tức khởi hành trở về, một khắc kia bọn họ cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần.

Ánh mắt Thiên Mạch di chuyển, nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, chỉ một cái nhìn liền khiến trái tim hắn lỡ một nhịp, tràn ngập uất ức cũng hoá thành hư ảo.

“Khẩn cấp muốn lấy thân nuôi sói vậy sao?” Rõ ràng là ngữ điệu nhạt nhẽo vô tự, lại khiến người nghe ra ý tứ mĩa mai hàm xúc nồng đậm, ngoại trừ Vệ Cánh, mấy người tuổi nhỏ khác cũng không nhịn được đỏ mặt, vừa tức giận lại vừa thẹn.

“Có lẽ, có lẽ sự tình còn không tệ như vậy...” Vệ Cánh lúng ta lúng túng nói, lại dưới ánh mắt chăm chú của Thiên Mạch nuốt xuống lời còn lại.

Hắn mặc dù cũng thuần phác, nhưng so với mấy người còn lại từng trải nhiều hơn, lập tức từ trong phản ứng của Thiên Mạch nắm bắt được một chút tin tức mơ hồ, trong mắt không khỏi lộ ra ánh sáng chờ mong.

“Mạch gia có biện pháp gì có thể... có thể...” Ở trong tuyệt vọng nhìn thấy một đường hy vọng, hắn kích động có chút không biết diễn tả thành lời.

Nghe vậy, bọn người Vệ Lâm ngậy ngăn cả người, chỉ vì bọn hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới có thể tìm kiếm biện pháp giải quyết từ phía Thiên Mạch. Dù sao hắn đối với ai cũng đều lạnh nhạt như vậy, thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng hắn sẽ hỗ trợ người nào, huống chi tình cảnh của chính hắn cũng không tốt.

Thiên Mạch nâng chum trà lên, dùng cái nắp gạt gạt nước trà trên mặt, cũng không uống.

“Không có.” Hắn một lời phủ quyết, không để ý tới biểu tình thất vọng không chút che giấu của nhóm thợ săn, chậm rãi mà nói: “Biết rõ trở về không làm nên chuyện gì, bất quá bồi thêm vài cái mạng, sao không lưu lại bên ngoài, ít nhất còn có thể bảo trụ mạng sống của chính mình.”

Lời này vừa nói ra, cho dù là bình tĩnh như Vệ Cánh sắc mặt cũng thay đổi, nổi giận đứng dậy khỏi ghế, muốn phản bác mà lại không biết bắt đầu từ đâu, cảm thấy lời này tựa hồ rất có lý mà nghĩ như thế nào lại cũng thấy không thích hợp.

“Nếu chủ tử gặp nạn, thiếp nếu vô lực cứu giúp, cho dù mất mạng vô ích, cũng thà rằng ở cùng một chỗ với chủ tử.” Vẫn lẳng lặng nghe đoạn đối thoại của bọn họ, Tiểu Băng Quân đột nhiên nói khẽ, trong giọng nói để lộ ra sự kiên định làm cho không ai có thể hoài nghi. Nàng nghĩ nàng có thể hiểu rõ cách nghĩ của bọn họ.

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, mọi người ở đây đều nghe được, khẩu khí kim nén trong lòng Vệ Cánh giống như tìm được chút đột phá, lập tức biến mất không còn tung tích, ánh mắt nhìn về phía nàng không tự giác tràn ngập cảm kích.

Về mặt Thiên Mạch khẽ cứng lại trong chốc lát, giấy lát sau lại khôi phục như thường, ung dung đặt chén trà trong tay xuống.

“Thôi, tạm thời an tâm mà ở lại, ta bảo vệ toàn bộ thôn các người bình yên là được.”

Mãi đến khi ra khỏi phòng Thiên Mạch, mấy người Vệ Cánh còn có chút hồ đồ choáng váng, không quá rõ ràng sự tình rốt cuộc là như thế nào lại biến thành như bây giờ. Hắn nói bảo vệ, bọn họ làm sao lại tin rồi hả? Phải biết rằng hai chân hắn đã bị phế, đi đường núi là do bọn họ khiêng, lại dùng cái gì tới bảo hộ toàn thân từ trên xuống dưới nhiều người như vậy. Mà quái dị nhất chính là, đó là đến giờ phút này, bọn họ vậy mà vẫn tin tưởng hắn có thể làm được.

Mọi người đi rồi, trong sảnh lập tức có vẻ có chút trống vắng. Tiểu Băng Quân đưa tay lấy chén trà đã lạnh trong tay Thiên Mạch, vội vàng đưa cho hắn một chén trà nóng khác.

“Chủ tử, muốn ngủ sao?” Nàng hỏi.

Thiên Mạch tiếp nhận uống vào miệng, lắc đầu, “Nàng...” Cúi xuống, hắn mới nhu hoà nói, “Chẳng lẽ không cho rằng ta đang dối gạt bọn họ?” Những người khác đối với hắn không hay biết gì cũng thôi, nàng vẫn đi theo bên cạnh hắn, theo lý nên nghĩ đến hắn không có sức để làm cái gì mới đúng, vì sao phản ứng lại cũng giống như những người khác.

Tiểu Băng Quân nán lại, rồi sau đó cười lên. “Chủ tử nói có thể làm đương nhiên có thể làm được.”

Nhìn vẻ mặt đương nhiên của nàng, Thiên Mạch đột nhiên có chút không biết nói gì, không biết nên vì nàng mù quáng tin nhiệm mà cảm động hay là bắt đắc dĩ.

“Nàng đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai đi thăm dò tình hình người trong nhà này.” Hắn phân phó, chính mình lại vẫn ngồi trên ghế không có ý động đậy.

Tiểu Băng Quân đáp lại, đi vào sắp xếp nệm giường thật tốt, đóng cửa sổ, mới bụng chậu nước lui ra ngoài.

Nàng không đóng cửa, Thiên Mạch xuyên qua cửa rộng mở có thể nhìn thấy ánh sáng soi rọi trong vườn. Lúc này đã vào cuối thu lạnh lẽo, hoa và cây cảnh lá cây thưa thớt, dần dần nhuốm chút tang thương.

Hắn nhớ tới thật lâu trước kia, trong cung Huyền đế cũng từng có một cái vườn như vậy, tuy lúc có thể theo lệnh mà biến hoá hoa cỏ, đó là chỗ Thương yêu thích. Thương Ngự trầm mê trong nhân sinh ngắn ngủi, phồn thịnh suy bại tuần hoàn.

Bởi vì ngắn ngủi, cho nên mới làm cho người ta hết sức trân quý, cái chết cũng có một loại tang thương thâm lương tuyệt đẹp. Đó là lúc khởi nguồn của Thương, hắn quên rất nhiều chuyện, nhưng lại vẫn còn nhớ những ký ức này.

Thời điểm Huyền Lang thịnh thế, hắn giống như tộc nhân khác, không cách nào lý giải được cách nghĩ của Thương Ngự, hoặc là, thân là Thiên Tử Tư hắn không cho phép mình để ý. Nhưng mà, sau khi một mình trải nghiệm năm tháng thong dong, hắn mới hiểu được Thương Ngự đã đúng.

Có gió từ cửa thổi vào, mang theo hương vị cỏ khô cùng cây cối, còn có cảm giác mát mẻ của mùa thu.

Tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên bên ngoài, Thiên Mạch cầm chén trà đã lạnh nhìn thấy Tiểu Băng Quân đã đi lại quay lại.

Đối với nhân tộc mà nói, nữ tử trước mắt là tuyệt sắc vô song. Ánh mắt lẳng lặng di động theo bóng dáng yếu điệu của Tiểu Băng Quân, nhìn nàng đi tới, trong tay bụng một cái lò sưởi.

“Thiếp mượn của chủ nhà.” Tiểu Băng Quân cười hi hi đem lò sưởi nhét vào trong lòng Thiên Mạch. “Chủ tử, thiếp cùng người ngồi một lát nha.”

Lúc này dùng lò sưởi kỳ thật hơi sớm, nhưng nàng lo lắng chân hắn sẽ đau, cũng bất chấp việc ăn nhờ ở đậu, lon ton chạy đi làm phiền người ta, vừa bỏ than hồng vào liền đem qua đây.

Hơi nóng từ trong lòng truyền tới toàn thân, Thiên Mạch xưa nay vô tình vô tự trong mắt mơ hồ xuất hiện chút dao động.

“Nàng cũng ngồi đi.” Hắn đưa mắt nhìn ghé dựa bên cạnh, nói, gián tiếp ngầm đồng ý thỉnh cầu của nàng.

Tiểu Băng Quân vui mừng khẽ nghiêng người, mặt hướng về phía Thiên Mạch ngồi xuống.

Trong lúc này không ai nói chuyện, gió thổi ngọn lửa nhẹ nhàng đong đưa, tạo ra một ánh sáng mỏng màu hồng nhạt trên chiếc bình sứ màu trắng.

“Chủ tử, chúng ta vẫn về điện Hắc Vũ sao?” Ánh mắt rơi vào sườn mặt tuấn mỹ ngay trước mắt, Tiểu Băng Quân trong khoảnh khắc giật mình không biết nghĩ tới cái gì, mặt đột nhiên có chút nóng lên, vội vàng chuyển mắt tùy tiện tìm một vấn đề để phá vỡ sự im lặng kỳ quái này.

“Nàng muốn trở về?” Thiên Mạch vẫn như cũ nhìn nhánh hoa lay động trong gió đêm bên ngoài, không có phát hiện tâm tư biến hoá rất nhỏ của nàng, không đáp mà hỏi lại.

“Thiếp...” Tiểu Băng Quân cúi mặt, không khỏi thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mới thật sự nói ra. “Chủ tử đi nơi nào thiếp liền đi nơi đó.”

Lời này trước kia nàng đã từng nói qua, Thiên Mạch nhớ tới lời nàng nói trước mặt bọn thợ săn họ Vệ.

‘Nếu chủ tử gặp nạn, thiếp nếu vô lực cứu giúp, cho dù mất mạng vô ích, cũng thà rằng ở cùng một chỗ với chủ tử.’

Bởi vì câu nói này, hắn đột nhiên cảm thấy việc mình thăm dò cách làm của nhóm thợ săn họ Vệ rất là nhàm chán, mới có thể quyết đoán ngừng lại. Nàng đã từng làm như vậy, cho nên hắn không cách nào hoài nghi tính chân thật trong lời nói của nàng.

Chỉ là, thân là Thiên Tế Tư của Huyền Lang tộc, đối mặt nguy nan khi đó luôn luôn phải suy xét làm như thế nào mới có thể giảm thương tổn xuống tới mức thấp nhất, mà không phải tùy hứng mà làm, bởi vậy hoàn toàn không cách nào lý giải cách nghĩ của bọn họ.

“Nàng thích ta?” Hắn hỏi nghiêng mặt, hỏi. Hắn nhớ rõ nàng từng nói qua, thích liền là lúc nào cũng muốn cùng người nọ ở cùng một chỗ, vô luận là nhân tộc hay là Huyền Lang tộc đều có thể vì một cái thích mà làm ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, bởi vậy hắn tự nhiên mới nghĩ tới lý do này.

Tiểu Băng Quân đột nhiên bị hắn hỏi một câu như vậy, trừng mắt nhìn, mặt bỗng chốc ửng đỏ.

“Thích... thích... người?” Nàng nói lắp, cho tới bây giờ không nghĩ tới mặt này, bởi vậy bị hắn bỗng nhiên chỉ ra, trong lúc này thậm chí có chút bối rối bị nói trúng tim đen. “Thiếp... thiếp...” Nàng muốn phủ nhận, nhưng vô luận như thế nào cũng nói không nên lời cái chữ ‘không’ kia. Cho nên, nàng là thích hắn sao?

Ở điện Hắc Vũ 10 năm, tuy chỉ nghe tiếng mà không thấy người, tôn sùng đối với hắn đã sớm khắc sâu ở trong lòng. Nàng biết, kia không coi là thích. Ít nhất không phải là cái loại thích giữa nam nữ này. Nếu không nàng sẽ không lựa chọn rời đi. Hiện giờ, hiện giờ nàng đã có chút không xác định rồi. Có lẽ từ khi hắn suy yếu tựa đầu vào trong ngực nàng, một khắc kia, hoặc giả là lúc tỉnh dậy nhìn thấy hắn chuyên chú bồi phục lên chân cho nàng, toàn bộ liền đã thay đổi.

Không có được câu trả lời khẳng định, Thiên Mạch cũng không ngại, ngón tay vuốt ve lộ sườn, rơi vào trong suy nghĩ khác. Trên thực tế, vấn đề kia chỉ là hắn nhất thời hứng khởi nghĩ tới, thích hay không thích, đối với hắn mà nói kỳ thật không quan trọng.

Thấy hắn không tiếp tục truy vấn, Tiểu Băng Quân ngậm thở ra, lại loáng thoáng cảm thấy có chút mất mát. Có lẽ, cái loại tâm tư này đúng là vẫn còn hy vọng hắn có thể biết được đi.

Một đêm này, Tiểu Băng Quân ngủ không ngon, trần trọc không yên lúc nào cũng là bóng lưng Thiên Mạch yên lặng rời đi, không dễ dàng gì đi vào giấc ngủ, lại mơ thấy hắn bỏ lại mình, càng chạy càng xa. Trời còn chưa sáng hẳn, liền bị tiếng chim tước chiêm chiêm ầm ầm làm tỉnh.

Đờ đầu có chút nặng nề, nàng từ trên tháp ngồi dậy. Vì để dễ dàng chăm sóc Xuân Cơ, hai người vẫn ngủ chung một phòng. Xuân Cơ ngủ giường mà nàng lại ngủ trên giường nhỏ bên ngoài.

“Ngươi quấy nhiễu ta một đêm” Ngăn cách bởi bức rèm che, bên trong truyền đến giọng nói không vui của Xuân Cơ.

Tìm Tiểu Băng Quân đập mạnh và loạn nhịp trong chốc lát, mang giày vào, mặc dù vẫn cười lại rõ ràng có chút không yên lòng.

Ánh nắng sớm xuyên thấu qua khe cửa sổ màu xanh nhạt, Xuân Cơ mở to mắt, vẻ mặt thanh tỉnh, hiển nhiên đứng như nàng nói, bị quấy nhiễu đến không cách nào đi vào giấc ngủ.

“Vậy tỷ ngủ tiếp một lát đi, ta ra ngoài đi một chút.” Tiểu Băng Quân trong mắt có áy náy, nàng một đêm không ngủ được cũng thôi, bản thân Xuân Cơ bị thương thì không thể được.

“Lúc này sao lại ngủ được, qua đỡ ta một chút.” Xuân Cơ tức giận nói. Có lẽ chân chính buông xuống cảm tình với Thiên Mạch, lại có lẽ rốt cuộc trở lại ‘nhân gian’, nàng đối với Tiểu Băng Quân không còn sự phòng bị giống như trước kia vậy, giọng nói bắt đầu trở nên tùy ý.

“Ta rất tò mò, có chuyện gì để cho Hạ phu nhân luôn luôn không để gì ở trong lòng phiền não cả một đêm?” Nhìn nữ tử cười đến mỹ lệ nghiêng người lột gối mềm sau lưng mình, trong đầu Xuân Cơ đột nhiên hiện lên tình cảnh lúc hai người mới gặp.

Ngày đó trời mưa, sắc trời nặng nề, thiếu nữ toàn thân mặc giá y màu đỏ đứng ở khe suối Huyền Thiên nhìn chiếc cầu treo kéo dài qua hai dốc núi, trên mặt tươi cười sáng lạn khiến cho người ta cảm thấy được ánh nắng tươi sáng bốn phía. Sau khoảnh khắc thất thần, nàng vốn ôm tâm tư chế giễu trong nháy mắt trầm xuống, vì nụ cười lúm đồng tiền ảm áp có thể hoà tan băng tuyết kia.

Có lẽ trong một khắc kia, nàng liền đã biết trước kết cục hôm nay của chính mình, chỉ là trong lòng không cam khiến cho nàng thủy chung không muốn thấy rõ cái sự thật này.

Tiểu Băng Quân đứng thẳng người lên khi đó liền nhìn thấy chưa sót trong mắt Xuân Cơ, hơi sững người rũ mắt xuống, cười nói: “Làm ồn đến đến tỷ tỷ, là Băng Quân không phải, có thể là...” Đoạn đối thoại tới hôm qua cùng Thiên Mạch tất nhiên là không tiện nói với những người khác, nàng đang muốn đẩy lên phía trên giường, lại bị Xuân Cơ bỗng nhiên cắt ngang.

“Băng Quân? Vì sao lại sửa tên?” Từ sau khi bị thương tình lại, tinh thần Xuân Cơ đều không tốt lắm, sau lại phân rõ ranh giới với Thiên Mạch, tâm tình ứ đọng cũng không chú ý tới chuyển biến trong tên gọi của Tiểu Băng Quân, lúc này nghe được không khỏi kinh ngạc.

“Ta vốn là tên này, vào điện Hắc Vũ mới gọi là Hạ Cơ.” Ngồi xuống bên mép giường, Tiểu Băng Quân nghĩ đến biểu tình chuyên chú ngày ấy lúc Vũ chủ từ thoa được lên chân mình, không khỏi cười đến đẹp ngọt ngào, con ngươi mềm mòng cơ hồ muốn chảy ra nước. “Chủ tử cho ta đổi lại.”

Liếc nàng một cái, Xuân Cơ khó nén sự nóng nảy trong lòng, “Có chuyện gì mà vui đến như vậy?”

Tiểu Băng Quân không có phản bác, cần cổ hơi cúi xuống, đưa tay giúp Xuân Cơ dịch dịch góc chăn bên eo, ôn nhu hỏi: “Tỷ tỷ lúc ở nhà gọi là gì?”

“Nhà...” Xuân Cơ tìm đập mạnh và loạn nhịp, rồi sau đó mở to mắt, “Ồ đâu ra nhà, bắt quá là đồ chơi người khác dưỡng thôi.” Nhếch môi lên, nàng mang ngữ khí tự khinh hèn mọn. Có lẽ đối với sự ra đời của bản thân cảm thấy tự ti, bởi vậy vô luận cố gắng cùng nguy trang như thế nào, đối mặt với thân thể cao quý của Tiểu Băng Quân khi đó, nàng thủy chung không cách nào xem nhẹ cảm giác kém một bậc trong lòng kia.

“Tỷ tỷ...” Tiểu Băng Quân không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, không khỏi hơi nhếch môi, giữa hàng lông mày hiện lên nếp nhăn. Nàng không thích cách nói này, chỉ là cũng không có lập trường đi khuyên giải cái gì, những lời lẽ chính nghĩa chính khí nghiêm nghị đạo lý lớn bắt quá là biểu hiện cảm giác về sự ưu việt của chính mình mà thôi “Tỷ tỷ, ta từ khi sinh ra đã nhất định phải đưa... đưa.. đi hoà thân. Nhưng mà ta cực kỳ vui mừng, cực kỳ vui mừng có thể gả cho chủ tử.” Thiếu chủ Băng thành thì sao, kỳ thật cùng ‘đồ chơi’ trong miệng Xuân Cơ không có gì khác nhau, chỉ là nàng cho tới bây giờ không tự khinh thường chính mình, cũng không xem nhẹ chính mình. So sánh với Luyện Nhi, nàng đã cực kỳ may mắn, ít nhất không bị người tranh tới tranh lui.

“Ta không phải hần, đừng sắm vai ngây thơ trước mặt ta...” Xuân Cơ cười nhạt, lập tức thu lại châm chọc trên mặt, khẽ thở dài, “Người hần không biết.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Tiểu Băng Quân chưa từng nghĩ tới, có một ngày Xuân Cơ sẽ mở rộng cửa lòng với nàng.

“Ta là người Lôi Mông Thiện Thủy.” Ngừng một lát sau, Xuân Cơ bắt đầu rì rì nói về quá khứ của chính mình. “Vương thống nhất Lôi Mông trước, Thiện Thủy chỉ là một tiểu quốc.”

Nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt Tiểu Băng Quân, nàng dừng một chút, mới giải thích. “Vương chính là Phong Cửu Liên Thành Mục Khách Đức, là anh hùng vĩ đại nhất trên cao nguyên Lôi Mông.”

“Nhất định không có vĩ đại như chủ tử.” Tiểu Băng Quân nhin không được nho nhỏ nói thầm

“Người rốt cuộc có muốn nghe hay không!” Xuân Cơ liếc nàng một cái, vừa tức giận lại vừa buồn cười, không rõ người trước mắt này sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy làm sao vẫn còn có thể bảo trụ sự ngây ngô như hải đồng này.

Tiểu Băng Quân đưa mắt nhìn ra cửa sổ, phát hiện sắc trời còn sớm, liền ngồi thẳng người, thật sự gật đầu. “Muốn.” Chủ tử lúc này hần là còn chưa dậy.

Nhìn ra tâm tư của nàng, Xuân Cơ không khỏi thầm thở dài, biết chính mình thua không chỉ là ở xuất thân, mà còn ở trình độ dụng tâm.

“Ta vào điện Hắc Vũ là 11 năm trước, khi đó Vương còn chưa có thống nhất toàn bộ đất đai Lôi Mông, nhưng Thiện Thủy đã bị hần đưa vào trong bán đồ. Thời điểm Thiện Thủy bị diệt quốc, những tên quý tộc sợ chết này đương nhiên là muốn tìm tất cả biện pháp để Vương vui lòng, mà ta dưới tình huống như vậy bị dâng lên cho Vương.” Nói đến đây, nàng đột nhiên tự giễu cười cười. “Ta nói là người Thiện Thủy, bắt quá là nâng bản thân mình lên mà thôi. Ta vốn là nô lệ Thiện Thủy Ba Trát gia, ở nơi đó không thể xem là người.”

Tiểu Băng Quân không nói gì, chỉ vươn tay cầm bàn tay đặt ngoài chăn của Xuân Cơ. Thật lạnh.

Xuân Cơ cứng đờ, lại không rút tay về, chỉ là khẽ bĩu môi. Những hồi ức này cũng không tốt đẹp gì, nàng đã từng cho rằng chính mình vĩnh viễn sẽ không nói với người khác, lại thế nào cũng không nghĩ tới sẽ vào một buổi sáng như thế này cùng một người mình nên xem là tình địch nói hết ra. Là giấc ngủ chưa đủ trước bình minh phá bỏ phòng tuyến tâm lý quá mức mỏng manh này, hay lại là vì nữ tử trước mắt cười quá âm ảp?

“Quý tộc Thiện Thủy sẽ chọn lựa nam nữ nô lệ có ngoại hình thể chất tốt để lai giống, sau đó lại từ những đứa bé được lai giống từ những nô lệ trúng tuyển để chọn ra những nam nữ có mỹ mạo xuất chúng bồi dưỡng thành tình nô..... Ta là một trong số đó.”

Nói đến đây, ánh mắt của nàng chớp cũng không chớp nhìn Tiểu Băng Quân, lại cũng không thấy được sự khinh bỉ như trong dự liệu, tay vốn lạnh lẽo dần dần trở nên ấm lại.

“Vào năm ta 14 tuổi, Vương công phá vương đô Thiện Thủy, lão gia Ba Trát gia vì mạng sống, dâng ta lên cho Vương.” Bị lựa chọn thế nào, còn có trải qua huấn luyện như thế nào để trở thành tình nô nàng cũng không nhắc tới. Cho dù nguyện ý để cập chuyện cũ, có một số chuyện cũng không cách nào ôn lại lần nữa. Nhưng chỉ từ việc nàng được chọn trúng trong rất nhiều nô lệ khi đó, liền biết nàng tất nhiên là người nổi bật nhất trong đó.

“Khi đó ta mới có tên gọi của riêng mình, Khố Kỳ Nhi. Ta đã không còn là người của chủ... của hần nữa, hai chữ ‘Xuân Cơ’ về sau đừng nhắc tới nữa. Sau này, người cứ gọi ta là Khố Kỳ Nhi đi.”

“Khố Kỳ Nhi tỷ tỷ.” Tiểu Băng Quân lập tức cười tit mắt gọi một tiếng, hiển nhiên thật cao hứng khi biết tên Xuân Cơ.

Trên mặt Khó Kỳ Nhi hiện lên chút hốt hoảng, hơn mười năm sau lại nghe được tên này từ trong miệng người khác, nàng lại có cảm giác giạt mình giống như trong mộng, còn có chút như có mất mát.

Ánh rạng đông theo vài thưa che cửa rơi vào trong nhà, ánh sáng màu hồng nhạt trôi nổi lúc ẩn lúc hiện, biểu thị một ngày thời tiết tốt.

“Hắn hẳn là dậy rồi, người đi hầu hạ hắn đi.” Khó Kỳ Nhi chợt đột nhiên cảm thấy có chút chán nản, lời vốn chưa nói hết cũng không muốn nói tiếp, đưa tay rút ra khỏi bàn tay nhỏ của Tiểu Băng Quân.

Tiểu Băng Quân trầm mặc trong chốc lát, lại không kiên trì, chỉ nói, “Vây tỷ tỷ người ngủ thêm một chút nữa đi.”

Thấy Khó Kỳ Nhi gật đầu, vì thế đứng dậy đỡ nàng nằm ngủ, chính mình lại đi đến gian ngoài rửa mặt chải đầu, sau đó mới đi qua phòng Thiên Mạch.

“Chủ tử, hoá ra Xuân tỷ tỷ gọi là Khó Kỳ Nhi.” Cẩn thận cài đai lưng cho Thiên Mạch, Tiểu Băng Quân thuận miệng nói.

Cũng không biết là từ lúc nào bắt đầu, Thiên Mạch luôn luôn tự thân tự lực thay y phục rửa mặt chải đầu, những chuyện tình này đều do Tiểu Băng Quân làm, đương nhiên không ai nhận thấy được thay đổi này.

Nghe được lời của nàng, Thiên Mạch không có phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Buộc lại ngoại bào, hắn chống gậy đi đến ngồi trên ghế dựa bên cửa sổ. Tiểu Băng Quân cũng đi qua đẩy cửa sổ ra, để cho không khí trong lành của buổi sáng tràn vào nhà, sau đó gỡ xuống cây lược trên đầu mình, bắt đầu chải chuốt mái tóc dài cho hắn.

Cửa sổ được thiết kế quay về phía Nam, có thể nhìn thấy bầu trời bị nhuộm đỏ bởi ánh mặt trời trên các mái ngói xanh, trong viện có mấy cây tùng cúc, run rẩy hơi hơi mở đóa hoa màu đỏ tím, bên cạnh cây chuối khô vô cùng bất mắt.

Mái tóc trong tay trơn mềm lại dày, mặt ngoài lạnh lẽo như nước, phần phía trong sát gáy lại mang theo sự ấm áp mỏng nhạt, có nhiệt độ cơ thể của hắn.

Chóp mũi người được mùi xạ hương như có như không, Tiểu Băng Quân không khỏi cúi thấp đầu hơn, muốn ngửi kỹ càng một chút.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy động tác nhỏ của nàng, Thiên Mạch mở miệng hỏi.

Phát hiện chính mình thất thố, mặt Tiểu Băng Quân ửng đỏ, miệng lại dường như không có việc gì mà nói: “Chủ tử, khi người tắm rửa cũng không dùng hương liệu gì, y phục cũng không xông hương, vì sao trên người lại có mùi hương?” Đây là nghi vấn trước giờ của nàng. Trên người nàng cũng sẽ tán mát ra mùi hương, nhưng đây là do từ nhỏ dùng phục hương hoàn mà thành, nàng cũng không thấy Vũ chủ tử có dùng cái loại kia.

“Mùi hương?” Trong giọng nói bình tĩnh của Thiên Mạch có hơi nghi hoặc, tựa hồ đối với chuyện xạ hương hoàn toàn không biết. “Mùi hương gì?”

Động tác chải tóc của Tiểu Băng Quân dừng lại, có chút kinh ngạc.

“Trên người chủ tử có mùi hương rất dễ chịu, rất giống mùi xạ hương, nhưng lại có chút không giống.” Nàng lựa từ dùng, chậm rãi giải thích, nghĩ nghĩ, không quá khẳng định mà chứng thực, “Chủ tử, người không biết sao?” Chẳng lẽ chính hắn cũng không ngửi thấy.

Thiên Mạch lắc đầu. “Không ai nói với ta.”

Rõ ràng là một câu trần thuật rất đơn giản, không mang theo chút cảm xúc gì. Tiểu Băng Quân nghe được ngực co rút, thiếu chút nữa giang hai tay ôm lấy bờ vai rộng dường như có thể chống đỡ trời đất lại vô cùng cô lạnh trước mắt.

“Chủ tử.” Ôn định lại tinh thần, nàng mới mạnh mẽ áp chế kích động kỳ quái kia, cũng không khỏi khẽ gọi một tiếng.

“Ừ?” Thiên Mạch cũng không biết một câu nói đơn giản của chính mình sẽ khiến cho lòng người đứng sau khó bình tĩnh trở lại, vẫn cứ dậm mực như lúc ban đầu.

“Chủ tử, thiếp có thể kề sát vào người một chút không?” Đầu óc Tiểu Băng Quân nóng lên, thốt ra. Nàng vẫn không rõ mùi hương kia rốt cuộc là từ người hắn phát ra, hay là do mồ hôi trên cơ thể bốc hơi mà thành.

“Ừ.” Thiên Mạch sao cũng được, không chút nào ý thức được chuyện mình đáp ứng đối với người khác là chuyện khó lường biết bao nhiêu.

Tiểu Băng Quân hơi hơi cúi xuống, đợi đã hoàn hồn, bàn tay nắm một nhúm tóc của hắn không khỏi run rẩy, kích động không kiềm chế được. Từ lúc bắt đầu chải đầu cho Thiên Mạch, nàng đã từng vô số lần ảo tưởng, dùng mặt chạm vào mái tóc dài đen bóng trơn nhẵn kia, lúc này mộng tưởng sắp trở thành sự thật, ngược lại có chút cảm giác không chân thật.

“Vây... thiếp sẽ ngửi thử?” Nàng nhìn không được xác nhận lại, giọng nói run rẩy vô cùng, nhưng lại lo lắng hắn sẽ đổi ý, lời vừa nói đồng thời nóng lòng không kịp đợi cúi đầu xuống, thật cẩn thận chạm môi lên.

Nụ hôn nhẹ như cánh bướm rơi vào trên mái tóc đen làm cho người ta thêm muốn kia, hô hấp của Tiểu Băng Quân có chút nhanh, mặt đỏ đến muốn nhỏ

ra máu, đã hoàn toàn quên ý định ban đầu của chính mình là tìm kiếm mùi hương đó phát ra từ đâu, giương mắt nhìn thấy sườn mặt tuần mẩy ảm như ngọc kia, không chút suy nghĩ, liền ngậy ngốc hôn lên.

Xúc cảm ảm nóng thỉnh thoảng xuất hiện trên mặt khiến cho Thiên Mạch thấy kỳ lạ quay đầu lại, mùi hương ngọt ngào nhẹ nhàng trực tiếp xông vào trong mũi.

Nhưong mảy, hân nghi hoặc nhìn đôi mắt đẹp bỗng nhiên trợn to gần trong gang tấc, nhận thấy được môi của nàng đang chạm vào trên chóp mũi của chính mình, thế là ngửa đầu ra sau một chút.

Tiểu Băng Quân bị hai tròng mắt tối đen nhìn, lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt lộ ra sự bối rối.

“Chủ, chủ từ...” Nàng rất muốn nói chính mình không phải cố ý, nhưng chỉ há miệng thở dốc, chung quy không có nói ra.

“Đoán được chưa?” Thiên Mạch đối với sự quần bách của nàng coi như không có, nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Băng Quân há hốc mồm, lúc này mới nhớ tới mục đích ban đầu của mình, vừa tựa vào gần hân đầu óc nàng liền biến thành hồ nhảo, ngay cả làm cái gì cũng không biết, càng đừng nói đến đi tra xét xem mùi hương đó tới từ chỗ nào.

Nhìn biểu tình của nàng liền biết đáp án, Thiên Mạch cũng không tiếp tục truy cứu, xoay đầu trở về. “Chải đầu tiếp đi.” Đối với một màn ái muội đột ngột kia, hân cũng không có trách cứ, nhưng cũng không biểu hiện ra phản ứng gì khác.

Tựa hồ bởi vì nộ hôn kia mà thất thường chỉ có chính mình, Tiểu Băng Quân nhìn bóng lưng kiên nghị như bàn thạch phía trước, mơ hồ cảm thấy có chút thất vọng, nhưng tại sao lại thất vọng lại không nói ra được.

Dùng qua điểm tâm, Tiểu Băng Quân đang muốn theo như phân phó của Thiên Mạch đi ra ngoài tìm hiểu, đồng thời xem xem tình cảnh của chủ nhân nhà này. Không ngờ mới vừa bước ra cửa phòng, liền nhìn thấy Tiền Ngũ An cùng với một nam tử áo trắng thân hình cao to từ hành lang dài đi tới

Lúc này lui về dĩ nhiên không kịp, nàng chỉ đơn giản đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn hai người, đợi bọn họ đến gần, khẽ vén áo thi lễ.

“Tiền tiên sinh.”

Tiền Ngũ An vội vàng nghiêng người hoàn lễ, “Băng Quân cô nương, Mạch gia có bên trong không?”

Nam tử áo trắng bên cạnh hân dáng vẻ vừa hai mươi, bộ dáng rất khá, mặt mày tú dật, thất lưng rộng chân dài, thân hình cao lớn thẳng tắp, tư thế oai hùng hiên ngang nói không nên lời đứng ở chỗ đó.

Bản thân Tiểu Băng Quân là mỹ nhân thể gian hiếm thấy, bình thường tiếp xúc cả nam lẫn nữ không phải tuần mẩy bất phẩm thì cũng là hạng người kiêu bá oai hùng, càng không cần phải nói còn có Thiên Mạch dáng vẻ như thần, bởi vậy đối mặt với người này cũng không thấy đặc biệt, chỉ là thấy hân nhìn mình mặc dù trong mắt có kinh diễm, lại cũng không có sự ngẩn ngơ si mê như những người khác, vẫn đang duy trì thái độ cười nhạt, trong lòng không khỏi liền có thêm một chút hảo cảm.

“Chủ từ ở trong phòng, nhị vị chờ một chút.” Tiểu Băng Quân xinh đẹp cười, đang muốn xoay người đi vào thông truyền, bên trong đã truyền đến giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Thiên Mạch.

“Đã là chủ nhân, không cần thông truyền, mời vào đi.”

Thế là Tiểu Băng Quân dịch bước, đứng ở bên cạnh, mỉm cười nhường đường cho hai người.

Nam tử cũng không nhún nhường, khẽ gạt đầu với nàng, vén y vượt qua thềm cửa đi vào, Tiền Ngũ An theo sát sau lưng. Tiểu Băng Quân cũng không đi vào phòng, mà đi vào phòng bếp nhỏ trong viện pha ảm trà, mới bùng qua.

Lúc nàng bùng trà thanh thoát đi vào, nam tử áo trắng cùng Tiền Ngũ An đều đột nhiên sản sinh ra một loại ảo giác, phảng phất giống như bọn hân mới đứng là khách nhân, mà đôi nam nữ này mới đứng là chủ nhân.

Nam tử áo trắng họ Sở, tên Ngạn, là chủ nhân nơi này, Tiền Ngũ An là quản gia của hân. Hôm qua ra ngoài trở về đã tối muộn, cho nên sáng nay mới đến bãi phòng Thiên Mạch. Theo lý đều là khách nhân bãi phòng chủ nhân, không có đạo lý chủ nhân bãi phòng khách nhân, nhưng Thiên Mạch vô luận ở tại chỗ nào đều chưa từng tự giác thấy mình là khách nhân, Tiểu Băng quân tự nhiên cũng như hân, nhóm thợ săn thôn Vệ gia lại càng không biết những nghi thức xã giao này, chỉ nghĩ Tiền Ngũ An là chủ nhân nơi này, tự nhiên cũng không nghĩ tới phải làm chút gì. Thế là sự tình liền biến thành cục diện lạ thường hiện giờ.

May mà Sở Tử Ngạn cũng không phải người câu nệ tiểu tiết, cũng không quá để trong lòng, hiện giờ nhìn thấy Thiên Mạch thì gạt nộ mình, đầu nào còn thể đi so đo cái gì.

Tiểu Băng Quân trước dâng trà cho Thiên Mạch, rồi sau đó mới đến phiên Sở Tử Ngạn cùng Tiền Ngũ An. Hai người tuy không ngại, nhưng vẫn xem đến trợn mắt há hốc mồm, ngay cả cảm ơn cũng đã quên mất rồi. Bọn hân nào biết đâu rằng Tiểu Băng Quân không phải không hiểu lễ tiết, chỉ là trong mắt nàng trong lòng nàng, Thiên Mạch lúc nào cũng phải ở vị trí đầu tiên mà thôi.

Dâng trà xong, Tiểu Băng Quân liền thôi lui đến phía sau Thiên Mạch.

“Nàng cũng ngồi đi.” Thiên Mạch hơi nghiêng mặt, ý bảo nàng ngồi ở ghế dựa bên cạnh mình.

Tiểu Băng Quân nghe vậy vốn thật cao hứng, nhưng nhìn đến ở giữa hai cái ghế bị ngăn cách bởi một cái bàn nhỏ khi đó, theo bản năng so sánh với vị trí phía sau lưng liền lắc lắc đầu. Sau khi so sánh, vẫn là vị trí hiện tại cách hẳn gần một chút.

Thiên Mạch cũng không miễn cưỡng, lực chú ý chuyển tới trên người Sở Tử Ngạn, thấy ánh mắt hẳn rơi ở phía sau mình, lông mày khẽ nhíu, mà lại thấp thoáng có chút không thích người khác nhìn Tiểu Băng Quân như vậy.

“Nội tử.” Hắn nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Lời vừa nói ra, ba người ở đây đều giật mình, mới hiểu được ý tứ của hắn, nhất thời phản ứng khác nhau. Sở Tử Ngạn lập tức phát hiện chính mình thất thố, vội vàng rũ mắt xuống, liền nói thất lễ, mặt mũi như ngọc không khỏi có chút choáng váng. Tiền Ngũ An có chút kinh ngạc, chỉ vì kết bạn được hai ngày, hai người này nhìn như thế nào cũng không giống phu thê, mà càng giống chủ tớ hơn. Hắn luôn luôn tự nhận nhãn lực không kém không nghĩ tới lần này đúng là nhìn lầm rồi. Bất quá ngấm lại dị tộc tựa hồ thật có tình huống phu làm chủ, bởi vậy thật cũng không nên thấy hiếm lạ gì.

Tiểu Băng Quân lại là có phần ngốc, nàng biết chính mình ở trước mặt Thiên Mạch luôn luôn không có đầu óc. Nhưng mà lúc hai chữ này từ trong miệng hắn phun ra khi đó, nàng phát hiện đầu óc mình hoàn toàn không cách nào sử dụng, cho nên nàng chỉ muốn biết lỗi tai mình có sử dụng được hay không, có nghe lầm hay không, hoặc là ý tứ nàng lý giải cùng ý tứ hắn muốn biểu đạt có giống nhau hay không.

Nàng cứ xoắn xuýt như thế, cứ thế bỏ lỡ cảm giác mừng rỡ như điên, cũng bỏ lỡ đoạn đối thoại của ba người, mãi đến khi tiếng bước chân hoảng loạn hỗn độn từ bên ngoài truyền đến.

Một gã sai vặt mặt mũi bầm dập từ bên ngoài nghiêng ngả lao vào xông tới, lập tức gục dưới chân Thiên Mạch, chưa kịp nhìn rõ mọi người liền bắt đầu gào khóc.

“Nhị gia, đại gia người... đại gia đã xảy ra chuyện.” Hắn vừa lau nước mắt vừa ngẩng đầu lên, rồi sau đó bỗng dưng bị nghẹn họng.

Thiên Mạch đạm mạc nhìn hắn một cái, liền dời ánh mắt, giống như người dưới chân không tồn tại.

Sở Tử Ngạn đã xấu hổ lại lo lắng, lạnh lùng nói, “Còn quý làm cái gì, đại gia xảy ra chuyện gì?” Khi nãy hắn vẫn còn ôn nhu như ngọc, lúc này trên mặt đã xuất hiện một vẻ uy nghiêm.

Bị hắn quát, gã sai vặt đã tỉnh người lại, tiếng khóc chỉ mới gào được một nửa lại tiếp tục, bất quá lần này lại chuyển đổi phương hướng, vừa khóc vừa bò tới chỗ Sở Tử Ngạn.

“Đại gia bị người của Lý gia đánh... huhu... sắp.. sắp...”

“Sắp cái gì?” Sở Tử Ngạn đột nhiên đứng dậy, trong lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

“Sắp không xong rồi...” Gã sai vặt khóc thút thút mới nói xong, rồi sau đó liền ôm chân người trước mặt oa oa khóc lớn.

Sắc mặt Sở Tử Ngạn kịch biến, một cước đạp gã sai vặt ra liền đi ra bên ngoài, dưới tình thế cấp bách ngay cả chào hỏi Thiên Mạch cũng đã quên. Thần sắc Tiền Ngũ An cũng cực kém, vội vàng nói tiếng xin lỗi cùng hai người, cũng đi theo.

“Chủ tử?” Tiểu Băng Quân nhìn thấy Thiên Mạch đưa tay lấy giấy trượng bên cạnh ghế dựa, nhin không được gọi.

“Chúng ta cũng đi xem” Thiên Mạch trả lời.

Đại phu lắc đầu, nói một câu “Thứ lão phu bất lực”, trong lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Thiên Mạch ngồi trên ghế đá trong viện, Tiểu Băng Quân đứng phía sau bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn bọn hạ nhân bối rối ra ra vào vào, cũng không đi quấy rầy Sở Tử Ngạn, mãi đến khi bên trong truyền ra tiếng khóc.

Hắn hơi nghiêng một bên mặt, Tiểu Băng Quân lập tức rời khỏi chỗ đứng đi về phía hành lang trong nhà, tiện tay níu được một nha hoàn đang lau lệ đi ra ngoài, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

“Đại gia mất rồi.” Nha hoàn kia đau buồn, cũng không thấy rõ người hỏi, chỉ mang theo tiếng khóc đáp lại, sau đó đi lướt qua.

Tiểu Băng Quân nhíu mày, trở về đang muốn báo lại, Thiên Mạch đã giờ tay ngăn trở nàng.

“Ta đã nghe được.”

Cúi mắt suy xét trong chốc lát, hắn lại giương mắt lên nhìn cửa phòng rộng mở, một lão giả râu tóc bạc trắng đang từ bên trong chậm rãi đi tới, phía sau lưng đi theo một đồng nhi đeo theo hòm khám bệnh.

“Người chưa chết. Hạ Nhi, giữ đại phu lại.” Vừa nói, hắn vừa chống gậy đứng lên.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình vui mừng, cũng bắt cháp đáng về gì, vén váy liền đuôi theo hướng lão nhân đã đi được một khoảng. Thiên Mạch cũng không để ý nàng, mà bình tĩnh đi vào trong phòng.

Nhưng vào lúc này, trong phòng chỉ nghe ‘xoảng xoảng’, như là có cái gì bị đập bẻ trên đất, tiếp theo là tiếng kinh hô, tiếng khuyên can, tiếng bước chân lộn lỏi rồi thành một nùi.

Một bóng người màu trắng từ trong phòng hùng hổ lao ra, thiếu chút nữa va phải Thiên Mạch. Thiên Mạch không dấu vết lui vài bước về chỗ ban đầu, đứng sừng sững như núi ngăn trở người tới.

“Đề...” Sờ Từ Ngạn đang gằm thét nhìn thấy người trước mắt khi đó thì dừng lại, tay vẫn cầm trường kiếm, khoé mắt nổi giận muốn nứt ra.

“Người vẫn chưa chết.” Thiên Mạch thân nhiên nói, đối mặt với người đàn xen buồn giận trước mắt không có chút mây may động dung.

Lời vừa nói ra, Sờ Từ Ngạn cùng với Tiền Ngũ An đuổi theo phía sau đều giật mình ngay tại chỗ, tưởng rằng chính mình nghe lầm, mà Thiên Mạch đã vòng qua hán đi vào nội thất, cũng không để ý tới bọn họ.

Nội thất cùng gian ngoài ngăn cách bởi một cánh cửa vòm tròn có rèm che phủ xuống. Bên trong rèm có mấy nữ quyến đang bỏ nhào trước giường gào khóc, lại còn có mấy nha hoàn đứng ở bên cạnh mắt đỏ hồng thấp giọng khuyên.

Thiên Mạch không phải không biết ở Đại Tấn bên này, nam nữ tị hiềm, chỉ là hán đã nhầm chán những thứ này, lại chưa bao giờ đem ánh mắt của người khác đặt ở trong lòng, bởi vậy bất kể nói chuyện hay hành sự đều chỉ dùng phương thức hữu hiệu nhất mà làm. Sống lâu ngay cả nói thêm một chữ vô nghĩa cũng thấy mệt.

“Tránh ra.” Giọng quát nhẹ trầm thấp, hán đã đi đến bên giường. Mà dưới sự tiếp cận của hán, mấy người phụ nhân vốn vẫn quỳ bỏ nhào ở bên giường được nha hoàn càng khuyên càng khóc dữ dội đột nhiên cảm thấy một con áp lực cường đại ập đến, không tự kìm được ngừng tiếng khóc, theo bản năng thối lui sang bên cạnh.

Lúc này Sờ Từ Ngạn cùng Tiền Ngũ An cũng đã quay lại, phía sau còn có Tiểu Băng Quân cùng với lão đại phu về mặt không chút nề hà.

Tiểu Băng Quân nhìn Thiên Mạch đứng ở bên giường cúi đầu nhìn nam nhân nằm trên giường, không biết suy nghĩ cái gì, vội vàng xông về phía trước một bước, kéo cái ghế đặt ở phía sau lưng hán.

“Chủ tử, ngồi nghỉ đi.” Nàng nhẹ nhàng nói, sợ quấy nhiễu người đang trầm tư, trong lòng lại nhớ kỹ buổi tối tìm Tiền Ngũ An làm một cái xe lăn mới tốt cho chủ tử. Lúc nào cũng dùng hai tay chống như thế này thật sự là quá vất vả rồi.

Thiên Mạch không có đáp lại, nhưng hiển nhiên nghe được lời của nàng, thân thể ngồi xuống, chậm rãi tựa vào ghế dựa.

Vốn cho là người nhà không cách nào tiếp thu việc kẻ bị thương đã chết mà cố kéo chính mình trở lại, nhưng khi nhìn đến Thiên Mạch, một khắc kia lão đại phu không thể nói rõ tại sao, thật sự có bốn năm phần tin tưởng người được mình chẩn đoán chính xác là đã chết có khả năng được cứu sống. So sánh với kết cục bị mắng là lang băm, lúc này trong lòng ông càng chờ mong hơn. Khởi từ hồi sinh, đây là mộng tưởng lớn nhất của tất cả các đại phu cả đời tận sức cứu người.

Người trên giường ngoại trừ khuôn mặt có bảy tám phần giống Sờ Từ Ngạn là còn lạnh lặn, còn lại không có chỗ nào tốt cả. Ngoại thương đã được xử lý qua loa, ngực bằng phẳng cũng đã ngừng thở.

Thiên Mạch vươn tay, sờ sờ chỗ trái tim Sờ đại gia, rồi sau đó bỗng nhiên nắm lấy y phục lập tức kéo người từ trên giường ngồi dậy, dưới tiếng kinh hô của các nữ nhân, tay trái đánh vài chưởng vào phía sau lưng. Chỉ nghe khụ một tiếng, người vốn mạch đã dừng đột nhiên phun ra một miệng máu bầm, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn cũng không nhìn mọi người đang trợn mắt há hốc mồm, Thiên Mạch ý bảo Tiểu Băng Quân kéo đại phu đến bên giường tiếp tục cứu trị, chính mình lại lặng yên thối lui ra ngoài. Đám người Sờ Từ Ngạn rơi vào trạng thái mừng như điên khi thân nhân sống lại, thế nên không nhận thấy hán rời đi.

Bởi vì chủ nhân xảy ra chuyện, dọc theo đường đi cơ hồ nhìn không thấy người nào. Cuối thu bầu trời trong cao xa mà trong sáng. Bên ngoài hành lang là từng đoá thu cúc, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một hai cánh bướm run rẩy nhanh nhẹn lượn quanh các khóm hoa. Mùa thu Đại Tấn so với núi Thiên Khuyết ấm áp hơn.

Thiên Mạch một mình đi trên hành lang dài, giống như lúc ở trong Huyền đế cung mấy vạn năm trước.

“Chủ tử.” Tiểu Băng Quân thở hắt hắt ở phía sau kêu lên.

Thiên Mạch quay đầu, nhìn thấy nàng bởi vì chạy nhanh mà mặt đỏ bừng, cùng với khoé môi lúm đồng tiền ngọt ngào.

“Chủ tử, hoá ra người cũng biết y thuật nha.” Đi tới bên cạnh, Tiểu Băng Quân mang về mặt sùng bái. Ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn liền có thể biết được người chết sống, đây phải là y thuật cao siêu mới có thể có.

“Ta không hiểu y thuật.” Thiên Mạch lắc đầu. Ánh mắt rơi vào giọt mồ hôi óng ánh chảy từ thái dương Tiểu Băng Quân xuống, ngón tay chống gậy không tự chủ được giật giật, có kích động muốn lau đi.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, lập tức ghen hờn. Nếu là người khác, nàng nhất định sẽ phản bác nói người không hiểu sao có thể cứu sống người mà đại phu đã nhận định là đã chết, nhưng đối với Vũ chủ từ lời này liền hỏi không ra rồi. Nàng biết Vũ chủ từ không nói dối, lại càng không khiếm tốn.

“VẬY.. vậy sao người biết Sở đại gia không chết?” Ngập ngừng hồi lâu, nàng mới hỏi ra vấn đề này.

“Bởi vì không có mùi người chết.” Thiên Mạch cũng không gạt nàng, vừa nói vừa tiếp tục đi về phía trước. Người sắp chết sẽ bốc mùi hôi rửa, người có cái mũi hơi chút linh mẫn là có thể ngửi được, mà cái mũi của Huyền Lang tộc lại linh mẫn hơn so với Nhân tộc mà thôi.

Tiểu Băng Quân hơi nghiêng người đi bên cạnh hắn, bất kể là hỏi hay nghe hắn nói chuyện, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi mặt hắn, nghe được câu trả lời của hắn, khuôn mặt cười kìm lòng không đậu có chút đỏ dần.

Thiên Mạch rũ mắt liếc nàng một cái, không rõ một người rõ ràng thông minh như vậy sao vừa đến trước mặt mình liền biến thành bộ dáng vụng về như thế này.

“Nhưng mà người vẫn cứu sống hắn.” Bị ánh mắt mang ý tứ hàm xúc không rõ của hắn làm giật mình, Tiểu Băng Quân khẩn trương nói. Không phải chất vấn, chỉ là trần thuật sự thật.

“May mắn.” Thiên Mạch thần nhiên nói. Hắn thật sự chẳng muốn giải thích, đối với một người sống lâu như hắn, cho dù không hiểu y thuật, cũng có thể cứu sống một người chưa chết.

Lần này Tiểu Băng Quân hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, cách đã lâu, mới lại lúng ta lúng túng kêu một tiếng ‘chủ từ’.

Thiên Mạch ừ, cũng không nhìn nàng.

“Chủ từ, người, người, ... chuyện kia....” Tiểu Băng Quân ấp a ấp úng, lại trở nên xấu hổ.

Biểu tình như vậy ở trên người nàng thật sự hiếm thấy, ngay cả luôn luôn lạnh nhạt như Thiên Mạch cũng vì vậy mà thấy có chút kỳ quái, ánh mắt rơi vào trên mang tai đỏ hồng của nàng.

“Chuyện gì?”

“Người, buổi sáng người nói nội tử... sao?” Kim nén hồi lâu, Tiểu Băng Quân cuối cùng cũng nói ra một câu như thế, rồi rất nhanh cúi đầu, không dám nhìn tới Thiên Mạch. Hai cái lỗ tai lại dựng thẳng vô cùng, trong lòng tràn ngập chờ mong cùng không yên.

Thiên Mạch lẳng lặng nhìn đỉnh đầu nàng, rất lâu, mãi đến khi hai vai nhỏ của nàng khẽ sụp xuống, mới nhàn nhạt ừ.

Tiểu Băng Quân đột nhiên ngẩng đầu, miệng nhỏ mở ra, tựa hồ muốn hỏi cái gì đó, mà một chữ cũng không nói ra, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp lấp lánh, cực kỳ động lòng người.

Thiên Mạch xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

“Là, là Băng Quân sao?” Phía sau truyền đến câu hỏi mềm mại cẩn thận lại mang theo chút sốt ruột của Tiểu Băng Quân.

“Ừ.” Dừng một chút, hắn đáp lại rồi. Nàng vốn là cơ thiếp của hắn, lại hứa với hắn một đời một kiếp, bất luận là hữu tình vô tình, đều đảm đương nổi xưng hô như vậy. Chỉ là hắn không thể không thừa nhận, thời điểm nói ra hai chữ kia, cõi lòng tịch mịch như tro tàn sau hỏa diệt tộc, lần đầu tiên đối với một sự kiện dâng lên chút chờ mong.

Nhưng mà hắn không cách nào xác định nàng có nguyện ý hay không tiếp nhận thân phận này, lại là thật có thể vẫn kiên trì với ước nguyện ban đầu vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn, càng không thể xác định nàng có tiếp nhận được cái hình thể kia của chính mình hay không.

Hắn hiểu nhân tính quá sâu, chỉ là một mình một người lâu lắm rồi, bởi vậy lúc có một người khác nói muốn không rời không bỏ hắn, hắn vậy mà lại không thể quyết đoán mà đẩy ra.

Phía sau an tĩnh lại, tiếng bước chân nhẹ nhàng vẫn theo sát cũng ngừng lại.

Tốc độ di chuyển của Thiên Mạch không thay đổi, chỉ là hơi hơi nâng cằm, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, liếc mắt một cái nhìn hành lang dài hơi chút cổ xưa.

“Chủ từ!” Ngay tại lúc đi qua ba góc sơn hồng sắc sở phía sau hành lang, trong tai lại truyền đến tiếng gọi ôn nhu sớm nghe thành thói quen, chỉ là so với trước hơi hơi lớn tiếng hơn một chút, có kích động chưa từng có trước kia, hoặc là vui sướng nhiều hơn.

Theo tiếng kêu vang lên, là tiếng bước chân dồn dập, sau đó, hắn bị một đôi cánh tay thon dài từ phía sau ôm chặt lấy. Thân thể dán sau lưng mềm mại mà ấm áp, lại mang theo run rẩy không cách nào khống chế.

Thiên Mạch đứng lại, cảm nhận được bởi vì nàng chạy mà hô hấp dồn dập xuyên thấu qua y phục, mang theo cảm giác ẩm ướt nóng bỏng, ánh sáng chuyển động trong con ngươi đen, thu lại chút đậm đặc.

Không phải tránh không khỏi cái ôm bất thành linh của nàng, chỉ là không nghĩ tới.

Gió ẩm áp, hương ngọc hỏa nhan tràn ngập trong không khí, tấm đá màu bạc dưới ánh mặt trời tỏa sáng.

Hắn nhìn lụa mỏng phát phơ trong gió, không khỏi giơ tay xoa xoa mi tâm. Rõ ràng một mình ở tại nơi này đã mấy vạn năm, vì sao luôn luôn có cảm giác Thương vẫn còn tồn tại, giống như năm đó.

Bên tai phảng phất như nghe được tiếng người thì thầm, cùng với tiếng nữ tử nhẹ cười.

Lụa mỏng không gió mà bay, nhấc lên tầng tầng trước mặt hắn, giống như ngày nào đó, hắn không chút do dự đi nhanh vào bên trong, thậm chí hắn vẫn biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Thương đứng ở bên cạnh án thư, đang dựa bàn vẽ tranh, mà trên chiếc giường duy nhất trong Huyền Hải Bích Ba đài là nữ tử nhân loại Bách Hoa Nô khiến tộc nhân bất mãn đang nằm nghiêng. Mái tóc màu tím sậm rơi xuống trên bả vai của Thương, rơi xuống bên cạnh cánh tay đang chuyển động, thỉnh thoảng ngẩng đầu ôn nhu nhìn về phía nữ tử đối diện, đối với việc hắn đến giống như không cảm nhận được.

“Nghe nói người muốn cử hành tế điền, phong nữ nhân này làm hậu?” Hắn bước vào, nữ tử đang kinh hoàng đứng dậy, băng lãnh mà nghiêm khắc hỏi Vương của hắn.

“Không sai.” Thương vẫn rũ mắt bắt tay vào vẽ, giọng nói trước sau như một ung dung ôn hoà. “Tể Tì đại nhân thân ái của ta, chẳng lẽ không phải đặc biệt trở về chủ trì nghi thức cho chúng ta sao?”

Trên tơ lụa tuyết trắng, bức hoạ nữ tử sắp hoàn thành, người dựa vào ngọc tháp, dung nhan rõ ràng, chỉ là so với nữ tử trong tộc thì có là gì.

“Nàng là ngoại tộc. Tộc của chúng ta không thể thông hôn cùng ngoại tộc.” Quy củ này của Huyền Lang tộc vẫn tồn tại.

“Ta chỉ nhận nàng làm thê, Mịch.” Thương đặt bút xuống, cuối cùng ngẩng đầu, không chút nào thoái nhượng nhìn thẳng hắn.

Huyền Lang tộc cả đời chỉ nhận định một người bầu bạn, một khi nhận định liền sẽ không thay đổi.

“Nàng nói nàng nguyện ý một đời một kiếp đều cùng ta, không rời không bỏ.”

Người trên giường khẽ nhúc nhích, tỉnh lại.

Thiên Mịch giơ tay đè lại hai mắt của mình, hồi lâu sau mới từ trong cảnh mơ hoảng hốt thoát ra, khoác áo đứng dậy.

Thật lâu không có năm mộng, không nghĩ tới khi mơ, thực ra là ôn lại chuyện năm đó.

Là vì cuộc đối thoại ban ngày với Tiểu Băng Quân đi. Hắn rũ mắt thờ dài. Năm đó hắn không có cố ý ngăn cản, một là Thương đã nhận định, lại nói là vì nhân loại với bọn họ tương đồng, một đời một kiếp chỉ có một người.

Ngực có chút nặng nề, hắn giơ tay ấn lên rồi lại đặt xuống. Ánh mắt rơi vào gậy chống đặt ở bên giường, ngừng trong chốc lát, mới nghiêng người cầm lấy, đứng lên đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng kéo cửa ra, đem thu lạnh lẽo ập vào mặt, giảm bớt ngọt ngào trong lòng hắn.

Bởi vì ban ngày thời tiết tốt, ban đêm cũng có vẻ thanh sáng, ánh trăng khuyết non nửa treo trên nóc nhà, chiếu lên bầu trời một màu xanh tím.

Thiên Mịch đi đến trong viện, ngồi xuống trên ghế đá lạnh buốt, khuỷu tay đặt trên bàn đá chống nửa bên mặt, nửa khép lông mi, ngủ gà ngủ gật.

Có một số chuyện không thể nhớ lại, một khi nhớ lại liền chỉ có tiếc nuối vô tận cùng vô lực, còn làm cho người ta đau đớn tịch mịch. Nhiều năm như thế, hắn chưa bao giờ để chính mình suy nghĩ, cũng không đi xuống đáy Thương Minh cùng Bách Hoa cốc để xem những di tích lưu lại này. Hắn chỉ là giữ lấy, giữ lấy một phần trách nhiệm...

Có âm thanh rất nhỏ truyền đến từ phía phòng phía Đông, hắn giương mắt, nhìn thấy chính là Tiểu Băng Quân thò người ra đẩy cửa sổ.

Cho dù là thời điểm ở một mình, mỗi nàng vẫn nhẹ nhàng giương lên, làm cho người ta nhìn không được tự giác nghĩ muốn cười theo.

Tiểu Băng Quân cũng thấy được Thiên Mịch, vốn sợ run lên, rồi sau đó nụ cười lại tươi hơn, giống như đoá hoa quỳnh trắng nở rộ dưới ánh trăng.

“Chủ tử.” Nàng há miệng, dùng khẩu hình phát ra một tiếng gọi, rồi mới rút trở về.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng phía Đông cũng nhẹ nhàng bị mở ra, nàng mặc áo ngoài khe khẽ từ bên trong cửa nhảy ra, giống như một con chim ban đêm bỏ nhào vào trước mặt người trong viện.

“Chủ tử cũng ngủ không được sao? Thiếp cũng ngủ không được.” Nàng cười tí mắt nói, trong giọng nói tràn ngập hưng phấn, giống như ngủ không

được là một chuyện đáng kiêu ngạo biết bao.

Hai đêm liền mất ngủ, đối với người trước nay đều không để cái gì ở trong lòng như nàng mà nói quả thật có chút khó tin. Có điều ban ngày xảy ra loại chuyện này, nếu như nàng thực ngủ được, không khỏi có chút không để tâm rồi.

Ánh mắt Thiên Mạch di chuyển khỏi mặt nàng, lại tự khép mí mắt, nhàn nhạt ừ một tiếng, tay không tự giác nhẹ nhàng đề thái dương.

“Chủ tử, đau đầu sao, thiếp giúp người xoa xoa.” Tiểu Băng Quân như có mắt sắc, ở dưới bóng đêm cũng có thể thấy rõ động tác rất nhỏ kia của hắn, vội vàng đi đến phía sau hắn, vươn tay muốn thay thế hắn.

Thiên Mạch thu tay lại chậm một bước, cùng tay nàng chạm vào nhau, nhất thời cảm thấy một trận mát mẻ, không khỏi nghiêng đầu tránh đi ngón tay mang theo khí lạnh kia.

“Ta muốn uống trà nàng pha.” Trong tích tắc cảm nhận được cảm xúc mát mát của đối phương, hắn thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chỉ cần Tiểu Băng Quân muốn, nàng luôn luôn có thể ở tại thời gian không thích hợp, địa điểm không thích hợp tìm được cái mình cần.

Lò than nhỏ, bánh trà, cùng với trà cụ cần thiết để pha trà, vậy mà tất cả đủ cả.

“Không dùng phương thức của người Hán sao?” Quét mắt nhìn trà cụ đơn giản, Thiên Mạch hỏi nữ tử ngồi chồm hổm trên mặt đất chuyên chú nhóm bếp lò. Hắn biết chỉ cần hắn mở miệng, cho dù là khó nàng cũng sẽ làm, bởi vậy cũng không có hỏi đêm hôm khuya khoắt mọi người đều đã ngủ nàng như thế nào lấy được mấy thứ này.

Rút miếng than củi cháy sáng ra, Tiểu Băng Quân rửa tay trong bồn nước ở một bên rồi lau khô, sau đó dùng cái kẹp bằng trúc gấp bánh trà sưởi ở trên lửa.

“Chủ tử, thiếp sẽ không dùng phương pháp của người Hán.” Lúc này nàng mới ngược khuôn mặt bị hơi lửa đốt có chút hồng lên, cười đến ngượng ngùng. Mặc dù từng được dạy qua ngôn ngữ cùng văn hoá của người Hán, nhưng bởi vì thời gian hôn mê quá dài, học không được tinh thông, chỉ đại khái có thể nói có thể nghe, cũng nhớ rõ một chút thì từ, sâu hơn chút nữa thì không biết.

Thiên Mạch không nói gì nữa.

“Trà của Băng tộc bọn thiếp kỳ thật cũng rất ngon, làm ấm thân thể rất tốt.” Tiểu Băng Quân cúi xuống, nhin không được nói, sợ hắn không thích, lại bổ sung một câu, “Sáng mai thiếp liền đi học...”

“Không cần.” Thiên Mạch cắt lời nàng. Hắn bắt quá chỉ là thuận miệng hỏi một câu, nàng không cần khẩn trương như vậy.

Tiểu Băng Quân ngọt ngào cười, miệng tuy không nhiều lời, trong lòng nhưng đã hạ quyết định.

Lò lửa ấm áp khuếch tán bốn phía, dần dần ngăn lại cái lạnh ban đêm.

Hong bánh trà ngүй, châm nước vào bình đặt trên lửa, giã bánh trà. Động tác Tiểu Băng Quân đầu vào đấy, như là đã làm rất nhiều lần. Tiếng chày gỗ trong đêm yên tĩnh có vẻ hết sức xa xôi, cũng không quấy nhiễu người.

“Lúc còn ở Băng thành, ban đêm thường thường cùng Luyện Nhi giống như vậy, vừa pha trà vừa nói chút chuyện phiếm. Uống một tách tuyết trà, cả người từ trong ra ngoài đều ấm áp, rất thư thái.” Nàng rũ lông mi dài xuống, khoé miệng treo ý cười nhợt nhạt, chậm rãi nói chuyện cũ.

Thiên Mạch lấy tay chống đầu tựa vào một bên bàn đá, lặng lẽ nhìn nàng, không hề nói tiếp.

“Đáng tiếc nơi này không có tuyết rơi, cũng không có nhuyễn hương nhưng chỉ Băng thành mới có.” Nói tới đây, trong giọng nói của Tiểu Băng Quân có nhàn nhạt tiếc nuối, lại có một chút bối rối, không biết là do nhớ tới đã rời khỏi Băng thành mười năm, hay là nhớ tới tỷ tỷ Thu Thần Vô Luyện của nàng.

Băng thành, nhuyễn hương nhưng, tỷ muội, pha trà đêm... Thiên Mạch đột nhiên cảm thấy có thể nhớ được cũng là một loại hạnh phúc. Hắn còn có cái gì có thể nhớ đây.

Bánh trà bị giã thành từng mảnh nhỏ, nước trên bếp lò cũng đã bắt đầu phát ra tiếng sôi ‘ùng ục’ rất nhỏ. Tiểu Băng Quân không có cái sàng, liền đem trà vụn bỏ vào trong bình, vừa nấu vừa dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đảo.

“Dùng hương nấu trà, vừa mê vừa say, lại vẫn mang theo hương trúc mát lạnh, làm cho người ta nghĩ đến mùa hạ ở phía Nam.” Hơi nước mênh mông, nâng dùng tay không vén mái tóc dài chưa buộc qua sau tai, khoe môi nở nụ cười, giống như hương tuyết trà trong lời nàng vậy. “Luyến Nhi thích ăn trước mấy thanh ngải cứu cực đắng, sau mới dùng trà. Tỳ ấy nói như vậy mới cảm thấy trà có thêm mỹ vị. Giống như nhân sinh vậy, sau cái khổ vị ngọt càng làm cho người ta cảm thấy hiếm có.” Rõ ràng là hoàn cảnh lớn lên giống nhau, không biết vì sao Luyến Nhi lại sớm hiểu chuyện hơn nàng rất nhiều.

“Nàng thì sao?” Thiên Mạch cảm thấy có chút hứng thú.

“Thiếp?” Tay khuấy nước trà bỗng nhiên ngừng lại, mặt Tiểu Băng Quân hơi hơi nóng, nhưng vẫn tự nhiên cảm thấy vui vẻ vô cùng khi được hân hỏi. “Thiếp thích bánh dung cao mật ong ngọt.” Nàng ngại ngần không nói mật dung cao rất ngọt rất ngọt, trên cơ bản không có người có thể nuốt trôi, là vì nàng đặc biệt thích ngọt mà làm ra. Bất quá Luyến Nhi không cho phép nàng ăn nhiều, sợ nàng đau răng. “Ăn bánh mật dung cao xong lại ăn trà, liền sẽ nôn không ra vị ngọt của trà hương tuyết, nhưng trong cái thanh nhả lộ ra cái mát lạnh, cực kỳ thoải mái.”

Nước sôi, Tiểu Băng Quân múc bột nước do hoa sơn trà tạo thành vào một cái chén, sau đó bỏ một chút đường đỏ vào trong bình tiếp tục khuấy. Đợi cho đường tan, nước trà như ngọn sóng bốc lên, lại rót chén bột của hoa sơn trà vào một lần nữa, hoà trộn đều nhau xong liền nhắc bình trà ra khỏi lò than đặt lên bàn đá. Thuận tay đặt một bông cúc trắng vào trong tách, mới đổ nước trà vào, sau đó hai tay bưng tách trà đưa tới trước mặt Thiên Mạch.

Dưới ánh trăng, đáy nước màu nâu trong veo, cúc trắng xoè ra, ánh lên nửa vầng trăng.

Vừa vào miệng, Thiên Mạch không thể nói rõ có uống được hay không, chỉ cảm thấy có chút ngọt, có chút ấm. Giương mắt nhìn ánh mắt chờ mong của Tiểu Băng Quân, không khỏi lại bưng lên uống một ngụm, sau đó thần nhiên nói: “Chúng ta có thể đi Băng thành.” Hắn không có tâm nguyện cùng nhớ nhưng, không ngại vì người khác đạt tới tâm nguyện để tháo bỏ tường niệm.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, miệng mở một hồi lâu không khép lại, đợi sau khi lấy lại tinh thần, vui mừng đứng lên lại ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, muốn nói chút gì, lại vô ý nhìn đến chân Thiên Mạch khi đó, nháy mắt an tĩnh lại.

“Chu tử, thiếp không muốn trở về.” Nàng gục đầu xuống, nhẹ nhàng nói, khoe mắt liếc trộm thấy hắn dừng động tác dùng trà, vội vàng bổ sung thêm một câu, “Luyến Nhi không còn nữa, thiếp không muốn trở về.” Một năm Băng thành có vài tháng tuyết rơi, tất cả hoa cùng cây cảnh đều chen chúc nở hoa kết quả trong vòng mấy tháng còn lại, mà mấy tháng kia trời cũng lạnh, giống như đầu xuân ở nơi này. Chân của hắn gặp lạnh lại càng đau dữ dội, sao có thể đi tới đó.

Thiên Mạch chỉ hơi trầm ngâm liền biết trong lòng nàng lần đầu ý nghĩ gì, cũng không kiên trì, chỉ nói: “Vậy liền tìm nàng ấy đến.” Nói xong, đặt tách xuống, lấy qua ghế chống, đứng dậy đi về gian phòng.

Tiểu Băng Quân có chút sửng sốt, không biết là hắn có phải bởi vì chính mình làm sai mà tức giận không.

“Khuya rồi, ngủ đi, mấy thứ kia ngày mai lại kêu người tới dọn dẹp.” Giống như biết nàng lại miên man suy nghĩ, đi được một khoảng, Thiên Mạch lại bỏ lại một câu.

Có lẽ là trà ấm, có lẽ là đêm tĩnh, hắn cảm thấy chính mình lúc này nằm ngủ mà nói có lẽ sẽ không nằm mơ nữa.

“Được.” Đợi đến khi bóng lưng vĩ nan biến mất bên trong cánh cửa, Tiểu Băng Quân mới đột nhiên phản ứng kịp, lưng ta lưng túng đập lại, trong lòng vẫn chưa thực ổn định. Mỗi đêm khi đứng dậy nhìn thấy tách trà của Thiên Mạch chỉ còn lại một bông hoa cúc, lại cao hứng trở lại.

Cảm thấy vẫn không buồn ngủ, liền cũng rót một tách trà, một mình một người ngồi ở chỗ kia chậm rãi uống. Gió mát trắng thanh, hương trà nhàn nhạt, cũng là thú vui tao nhã thông dong. Đương nhiên, nếu nước trà có thể ngọt một chút thì tốt rồi.

Sáng hôm sau, sau khi Thiên Mạch gọi ý, Tiểu Băng Quân thỉnh người Sở gia dẫn đám người Vệ Lâm ở trong viện phiên muộn lo lắng trùng trùng hai ngày nay du ngoạn trên phố giải sầu. Hiển nhiên bởi vì chuyện của Sở đại gia, người Sở gia đối với bọn hắn có vẻ còn ân cần hơn so với trước đây, cơ hồ là có cầu tất ứng.

Bọn hắn đi rồi, Sở Tử Ngan lại đến chơi, bây giờ là một mình một người, không mang theo Tiền Ngũ An.

“Mạch huynh, thực không dám giấu diếm, Sở gia tại Đình Châu là thế gia hạng nhất hạng nhì, nhưng tại quận Thành Sơn đây mặc dù có chút sản nghiệp, nhưng không đáng nói tới.” Sở Tử Ngan là người thông minh, hôm qua gặp mặt liền biết Thiên Mạch không bị nghi thức xã giao thế tục trói buộc, bởi vậy sau khi thoáng bày tỏ lòng biết ơn đối với chuyện tình của huynh trưởng, liền đề cập tới chuyện khác.

Thiên Mạch không có đáp lại, Sở Tử Ngan lại biết đối phương đang nghe. Hắn không biết chính mình vì sao lại đối với một người mới quen không rõ lai lịch nói những lời này, chỉ là tự nhiên dưới cái nhìn chăm chú từ đôi mắt đen giống như có thể thấu hiểu toàn bộ kia vậy mà lại nói ra.

“Nơi này vẫn do huynh trưởng quản lý, tại hạ chỉ giúp đỡ gia phụ xử lý một chút chuyện vặt ở Đình Châu. Tháng trước nhận được tin tức của huynh trưởng, nói Lý gia ở Thành Sơn muốn dùng một số tiền lớn mua Niệp Thuý cốc ở ngoại ô của chúng ta làm sơn trang nghỉ mát. Niệp Thuý cốc là sản nghiệp trọng yếu của Sở gia ở tại quận Thành Sơn, sao có thể bán đi, cho nên gia huynh mới nhẹ nhàng cự tuyệt, không nghĩ tới bởi vậy gặp phải tai họa.” Nói đến đây, hắn thở dài một hơi.

Ngay cả Tiểu Băng Quân còn nghe ra nhiều sơ hở trong lời nói của hắn, càng không cần phải nói tới Thiên Mạch.

Niếp Thuý cốc rót cuộc có cái gì tốt mà khiến cho Sở gia cố ý từ Đình Châu xa xôi đi tới quận Thành Sơn lạ nước lạ cái này để thiết lập sản nghiệp, để cho Lý gia biết rõ không thể có được vẫn muốn cướp đoạt? Địa vị của Lý gia ở quận Thành Sơn như thế nào? Cái gọi là tai họa thực chất là dạng tai họa gì, vậy mà khiến hần phải bỏn ba từ Đình Châu qua đây?

Chỉ là Thiên Mạch rất nhiều khi sẽ không chủ động đặt câu hỏi, đối với hần mà nói, nếu muốn, có rất nhiều cách để biết câu trả lời. Hơi nghiêng người, bưng lên tách trà khác, nhìn thấy những lá trà nhỏ dài bên trong nở ra, xanh biếc, ánh mắt của hần không dấu vết quét mắt nhìn từ đứng phía sau lưng, không rõ ràng vì sao lại nhất định phải đứng ở vị trí kia.

“Lý gia kia rất bá đạo!” Biết rõ tính cách Thiên Mạch, không muốn Sở Từ Ngạn quá mức xấu hổ, Tiểu Băng Quân liền thuận miệng tiếp một câu. Trên thực tế, từ khi sinh ra vận mệnh nhất định gắn với việc thông hôn, lại trải qua nội loạn trong điện Hắc Vũ, nàng thấy nhiều chuyện còn bá đạo hơn chuyện này, lúc này nghe kỹ thật không có nhận xét gì. Hoài bích kỳ tội*, người có thứ tốt, liền không thể tránh được bị người để mắt, càng không thể ngăn cản người khác dùng đủ loại thủ đoạn tới cướp đoạt.

Sở Từ Ngạn không khỏi cảm kích nhìn nàng một cái, tựa hồ hiểu rõ ý tốt của nàng.

“Quận trưởng là người của Lý gia, đương gia Lý Hữu Ngọc này lại từng là thư đồng của đương kim hoàng thượng, rất được thánh sủng. Tại quận Thành Sơn này, Lý gia cơ hồ một tay che trời.”

“Nếu nói như vậy, phải làm thế nào cho phải?” Tiểu Băng Quân nhú mày, trong mắt hiện lên thần sắc lo lắng. “Sao không đem sơn cốc kia bán cho bọn hần?” Trong nhận thức của nàng, biết rõ không thể đối kháng, liền nên quyết đoán buông bỏ mới đúng, những cái ngoại vật này làm sao bì kịp với tính mạng quan trọng của người nhà.

Nắp tách trà xẹt qua mép tách, tạo ra tiếng vang thanh thúy. Thiên Mạch cúi đầu nhấp một ngụm nước trà xanh biếc, vừa vào miệng thì chua chát, sau khi nuốt xuống lại lưu hương nơi răng môi, làm cho người ta cảm nhận được dư vị không dứt.

Sở Từ Ngạn nhìn hần một cái, đối với việc hần có nghe hay không đột nhiên không thể nắm chắc như trước, chỉ là cảm thấy cảm xúc của người này nội liễm vô cùng, làm cho người ta không cách nào nắm bắt được.

“Theo như lời phu nhân nói, Sở gia quả thật nên thức thời bán sơn cốc kia cho Lý gia. Chỉ là...” Hơi trầm ngâm, hần đang định thẳng thắn nói ra nguyên do trong đó, bên ngoài xảy ra một trận tiếng động lớn, Tiền Ngũ An vội vàng đi đến.

“Mạch gia.” Trước cúi người thi lễ với Thiên Mạch, sau đó hần mới chuyển sang Sở Từ Ngạn, sắc mặt không được tốt.

“Làm sao vậy? Tiền thúc, đại ca huynh ấy...” Không đợi hần mở miệng, Sở Từ Ngạn đã đứng lên, đầu tiên liền nghĩ ngay tới Sở đại gia bị thương nặng có phải xảy ra vấn đề gì không.

Tiền Ngũ An lắc đầu, “Nhị gia yên tâm, đại gia không có việc gì. Chỉ là...” Nói đến đây, hần thoáng nhìn về phía Thiên Mạch, có chút ấp a ấp úng, “Chỉ là Vệ gia bọn họ...”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua cằm, Thiên Mạch nhàn nhạt nhìn hần, tựa hồ đang đợi hần nói tiếp.

Nghe thấy là Vệ gia, hồi hộp trong lòng Sở Từ Ngạn cũng tự nhiên chìm xuống, cũng nhìn về phía Thiên Mạch.

“Tiền tiên sinh, Vệ tiểu ca bọn họ làm sao vậy?” Tiểu Băng Quân bất giác tiến tới một bước, có chút sốt ruột mở miệng hỏi. Ba người Vệ Lâm bọn hần vì chính mình mới ra khỏi núi, hiện giờ lại là nàng đề nghị bọn hần ra phổ du ngoạn, lúc này nghe được bọn hần xảy ra chuyện, nàng sốt ruột hơn so với bất cứ người nào.

Không đợi Tiền Ngũ An mở miệng, mấy người Vệ Lâm đã từ cửa đi vào, vẻ mặt suy sụp, phía sau vẫn là gã sai vặt dẫn bọn họ ra ngoài lúc sáng. Hiển nhiên bọn hần là theo Tiền Ngũ An đến, chỉ là lúc đầu vẫn ở bên ngoài không dám đi vào.

“Mạch gia, Băng Quân cô nương...” Vệ Lâm cúi đầu, lưng ta lúng túng gọi, cũng không nói tiếp.

Tiểu Băng Quân chú ý tới xương gò má của hần có chút xanh tím, lại nhìn những người khác, vậy mà cũng hoặc nhiều hoặc ít bị thương đỏ máu.

“Vệ tiểu ca, các người đây là?” Đánh nhau rồi hả? Nàng có chút chần chờ, nói như thế nào cũng cùng người trong thôn Vệ gia sinh sống một thời gian, biết bọn họ tuy là nhiệt tình nhưng cũng không phải hạng người lỗ mãng gây chuyện, như thế nào vừa ra ngoài chưa tới nửa canh giờ, lại xám xịt như vậy trở lại, giống như đánh nhau với người ta một trận vậy. Có điều nhìn đến bọn họ một người cũng không thiếu, nàng vốn dĩ lo lắng cũng bình tĩnh lại.

Nghe được câu hỏi của nàng, Vệ Lâm cúi đầu càng thấp hơn, cơ hồ muốn dán vào ngực.

Đặt tách trà lên trên bàn, tạo ra tiếng đụng chạm khe khẽ. Gã sai vặt dẫn đường kia cùng vài người có liên quan cũng không hiểu vì sao run run một phen.

“Nói đi.” Rốt cục, Thiên Mạch đã mở miệng, ánh mắt của hần rơi vào trên người Vệ Cánh.

Không thể nói rõ vì sao, mọi người trong thôn Vệ gia cùng Thiên Mạch vốn không phải quan hệ chủ tớ, nhưng mà ở trước mặt hần, bọn họ đều không tự chủ được cảm thấy thấp đi một bậc, bị hần nhìn, liền cảm thấy một loại áp lực nói không nên lời.

Vệ Cánh biết tránh không khỏi, đơn giản ưỡn ngực bước tới trước một bước, đứng ở trước mặt mọi người, mơ hồ giống như có ý tứ một mình gánh vác trách nhiệm.

“Mạch gia, chúng ta giết người.” Hắn có chút khó khăn mở miệng. Từ nhỏ sinh trưởng trong thôn Vệ gia, bởi vì người có thể khoẻ mạnh lớn lên càng ngày càng ít, mạng người ở trong mắt bọn họ là vô cùng trân quý, giết người đối với bọn họ mà nói quả thực là một chuyện không thể tha thứ.

Sở Tử Ngan nghe thấy lời ấy, mí mắt không khỏi giật giật, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt. Ngược lại Tiền Ngũ An không còn vẻ bất an như trước, hạ mí mắt không biết suy nghĩ cái gì.

“Ừm.” Thiên Mạch nhàn nhạt lên tiếng, vẻ mặt không chút biến hoá.

Tiểu Băng Quân cũng trầm mặc, chỉ là khoẻ mỗi vẫn treo ý cười nhàn nhạt, không thấy thần sắc lo lắng. Trong lòng nàng, có thể để cho Vệ Lâm thiên tính lương thiện bọn họ phần nộ đến mất đi lý trí ra tay giết người, tất nhiên sẽ không phải là người vô tội gì.

Vô luận là người trong thôn Vệ gia hay là Sở Tử Ngan, đều không hề nghĩ tới phản ứng của Thiên Mạch sẽ đơn giản như vậy. Lòng mây vốn giãn ra của Tiền Ngũ An hơi hơi nhú lại, thầm nghĩ chẳng lẽ hắn muốn vạch rõ quan hệ với mấy người trong thôn Vệ gia? Vậy nguyện vọng của bản thân muốn hắn bị cuốn vào trong cuộc tranh đấu này để hỗ trợ Sở gia chẳng phải thất bại sao?

Nuốt nước miếng, Vệ Cánh suy nghĩ chính mình có nhất thiết phải tiếp tục giải thích vài câu hay không.

“Ai làm người đó gánh, người là do ta giết, cùng A Cánh bọn họ không quan hệ.” Vệ Lâm mặt đỏ lên, bỏ qua Vệ Thành đang kéo hắn, đứng ở phía trước Vệ Cánh.

“Người gánh vác? Cút con mẹ ngươi đi, ngươi làm thế nào gánh vác hả?” Vệ Cánh ngậy người, sau đó mới phần nộ quát lớn, nói xong liền muốn đưa tay kéo hắn đến phía sau mình.

Vệ Lâm lúc này tràn đầy bi thương, làm gì lại đồng ý ngoan ngoãn nghe lời, trong lúc này hai người lại lôi kéo cùng một chỗ. Vài người khác thấy thế, bước lên trước tách hai người ra, trong phòng nhất thời hỗn loạn một phen.

Sở Tử Ngan, Tiền Ngũ An nhìn thấy mà tròn mắt há hốc mồm.

Thiên Mạch nâng trán, cảm thấy huyết Thái Dương có chút co rúc.

“Được rồi.” Hắn chậm rãi mở miệng, giọng nói không lớn, lại tinh tường truyền vào trong tai mọi người, mang theo một sự uy hiếp vô hình, khiến cho mọi người ở đây đều không tự chủ được an tĩnh lại. Sau đó, hắn giơ tay chỉ vào gã sai vặt của Sở gia đứng ở sau cùng. “Ngươi tới nói.”

Chỉ trong tích tắc đấy, Sở Tử Ngan đột nhiên có một loại cảm giác khó hiểu, tựa hồ chuyện ngay trước mắt này ở trong mắt người này không hề coi là chuyện lớn gì.

“Tiểu nhân. ... tiểu nhân. ...” Gã sai vặt kia tựa hồ bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch dị thường, lúc đi lên phía trước toàn thân còn không cách nào khống chế run cầm cập, ngay cả nói cũng không lưu loát.

“Người là do ngươi giết?” Thiên Mạch đặt tay xuống, nhàn nhạt hỏi.

“Không... không phải...” Gã sai vặt bị lời này kích động làm giật mình, bịch một cái quỳ xuống đất, rớt cuộc bắt đầu khóc. “Không có... tiểu nhân không có giết người, tiểu nhân không có giết người...”

Nhìn vẻ mặt chật vật cùng bộ dáng nước mắt nước mũi của gã sai vặt, bọn người Vệ Lâm không khỏi nhíu mày, trong lòng hết sức xem thường. Sở Tử Ngan cùng Tiền Ngũ An chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi, nhưng lại có chút thương hại.

“Đã như vậy, không cần sợ hãi!” Thân thể Thiên Mạch hơi hơi tựa về sau, bình thản nói.

Trong giọng nói của hắn có một năng lực khiến lòng người yên ổn, chỉ là khoan thai nói như thế này liền làm cho người ta không tự chủ được ổn định tinh thần. Gã sai vặt kia đột nhiên dừng lại sự thất kinh bất thường, gương mặt ngẩng lên lại biến đổi.

Thiên Mạch ung dung nhìn người đáng thương trước mắt, con ngươi sâu thẳm đen như trời đêm, xa xôi đậm đặc, mà tại chỗ sâu nhất mơ hồ lại ẩn chứa sự rõ ràng và ôn nhuận.

Gã sai vặt ngây người, nhất thời lại quên sạch chuyện tình quanh mình.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người có chút kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ là sợ tới mức thần trí thất thường rồi hả?

Bàn tay dưới ống tay áo của Tiểu Băng Quân bất giác siết chặt, cảm thấy thái dương có mồ hôi thấm ra, trong lòng không hiểu sao bắt đầu khó chịu, rất muốn tiến lên ngăn cách ánh mắt gần như si mê kia. Nàng biết đó là không nên, nhưng chỉ là không có cách nào không để ý.

“Chủ tử, dùng trà!” Chung quy nàng vẫn không nhịn được, nghiêng người thay tách trà nóng, sau đó đưa tới trong tay Thiên Mạch, đồng thời chặn lại ánh mắt làm cho người ta không thoải mái kia.

Thiên Mạch dời mắt nhìn về hai lùm đồng tiền vô cùng sáng lạn của nàng, một lát sau, mãi đến khi khoé môi của nàng có chút cứng ngắc, mới giờ tay lên tiếp nhận tách trà.

Tiểu Băng Quân lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, lúc đứng thẳng, gãi sai vật quý trên mặt đất đã khôi phục lại bình thường. Vừa không tiếp tục ngậy người, cũng không giống như lúc trước sợ đến lạnh run, hiển nhiên là vì tận mắt nhìn thấy giết người nên không được bình tĩnh.

“Đứng lên mà nói.” Thiên Mạch vừa cúi đầu dùng trà, vừa nói. Đối với hành động vừa rồi của Tiểu Băng Quân, hẳn biết có chút khác thường, chỉ là thế nào cũng không thể rõ nguyên do.

Tiểu Băng Quân giờ tay, mượn hành động vén tóc ra sau tai không dấu vết lau đi mồ hôi trên thái dương.

Quận Thành Sơn nước trũng, rừng trước, lưng dựa vào dãy núi Phục Long, là cửa khẩu thông từ Đông Bắc Đại Tán vào đất liền, từ trước đó là vùng giao tranh của binh gia, vì vậy kiến trúc lấy chắc chắn cùng lâu dài làm chủ. Tường thành so với nơi khác cao một trượng, dày ba thước, lộ ra khí thế to lớn cực kỳ. Thành hào do nước dẫn mà thành, so với nơi khác cũng rộng hơn sâu hơn, đột nhiên lộ rõ đặc điểm dễ thủ khó công. Hơn nữa lại là đầu mối giao thông then chốt trên đất liền từ Nam chí Bắc, cho nên trải qua bao triều đại vẫn là trọng trấn phồn hoa.

Đám người Vệ Lâm vừa lên phố liền bị khí thế hùng bá làm khiếp sợ, vừa nhìn vừa tấm tắc khen ngợi, cảm thấy cái gì cũng đều mới mẻ, chỉ hận phụ mẫu sinh mình không nhiều thêm hai cặp mắt.

Gã sai vật dẫn bọn hắn đi du ngoạn gọi là Sở Mục, là người bên cạnh Sở đại gia, tuổi còn nhỏ, thích khoe khoang, mang mọi người tới một nơi phồn hoa nhiều người mà vào.

Người ở Thành Sơn tập võ rất giỏi, người giống Vệ Lâm bọn hắn lưng đeo cung tiễn, cách ăn mặc kỳ quái như vậy chỗ nào cũng có, bởi vậy năm đại hán mặc áo da thú cùng nhau xuất hiện mặc dù chói mắt, nhưng cũng không dẫn tới nhiều phản ứng. Thêm nữa bọn hắn mặt mày chất phác thật thà, thế cho nên ngay cả hải đồng cũng dám chen lẫn trong đám bọn họ.

Sự tình rối cuộc phát sinh như thế nào, bọn hắn không ai rõ ràng lắm, chỉ là lúc phản ứng kịp, đã bị một đám người bộ dáng giống như quan binh vây quanh.

Mặc dù tiếng Quan Thoại phổ biến ở phía Đông Bắc Đại Tán, nhưng ở Thành Sơn lại không thông dụng cho lắm, bởi vậy suy nghĩ hồi lâu, sau khi Sở Mục nôm nốp lo sợ giải thích, Vệ Lâm bọn hắn mới biết được chính mình mấy người lại trở thành bọn đạo tặc trộm quan ấn của quận trưởng.

Quan ấn của quận trưởng là cái thứ gì, có ích lợi gì, bọn hắn không biết, chỉ cảm thấy có lẽ chỉ là hiểu lầm, cho nên lúc đối phương muốn soát người mặc dù không thích nhưng không phản kháng. Bọn hắn nhớ rõ khi rời núi các lão nhân đã dặn dò, có thể không rước lấy phiền toái liền tận lực không rước lấy phiền toái. Mãi đến khi trở lại Sở gia, nghe Sở Mục thuật lại mọi chuyện xảy ra khi đó với Thiên Mạch, bọn hắn vẫn không hiểu rõ, mấy người bọn họ rõ ràng không làm gì, vì sao những người đó lại cứ cố vu khống bọn hắn.

Việc soát người giữa chốn đông người là một việc hết sức nhọc nhằn, bọn hắn nhìn. Cung tiễn trên lưng bị ném xuống đất giẫm đạp, nhìn đến sắc mặt Sở Mục trắng bệch, nghĩ không muốn Sở gia gặp phải phiền toái, bọn hắn vẫn lại cắn răng nhìn. Song khi cái tên hán tử to lớn kia khám xét trên người Vệ Lâm lại vâng vâng xoa bóp người hắn, coi hắn như nữ nhân mà khinh bạc, hắn chung quy nhìn không được, một quyền tung ra.

Chuyện kể tiếp, quả thực làm cho bọn họ cảm thấy phần nộ lại cảm thấy không tưởng tượng nổi. Cái tên hán tử to lớn kia một tay che mắt, một tay không biết từ chỗ nào đưa ra một đồ vật vuông vuông thẳng thẳng gì đó, nói là tìm ra từ trên người Vệ Lâm.

Ở nơi xa mọi người xem náo nhiệt cho rằng Vệ Lâm vì bị tìm ra đại ấn mới ra tay đánh người, tình cảnh lập tức sôi trào hùng hục, không ít người có chút võ công bắt đầu xoa tay, chuẩn bị giúp một tay hỗ trợ quan binh bắt mấy người này lại.

Mấy người Vệ Lâm tính tình đơn thuần chất phác, chưa từng gặp qua chuyện như vậy, nhất thời sôi máu, rút ra đao sấn bên hông hỗn chiến với đám quan binh.

Quan binh tuy nhiều người, nhưng Đông Bắc Đại Tán thái bình mấy trăm năm, sớm đã ăn thi nhiều động tay chân thì ít, bình thường chỉ biết dựa thế hoành hành ngang ngược, làm sao so được với thợ săn họ Vệ quanh năm mưu sinh trong chốn rừng núi. Vệ Lâm chịu thiệt thòi từ tên hán tử to lớn kia lại còn bị nói xấu, một khi động thủ liền lao thẳng đến hắn, hận không thể đem tên này lột da róc xương.

Bởi vậy cảm giác lúc đao sấn găm vào trong thịt người truyền tới tay, lại tiếp tục truyền tới đầu óc khi đó, hắn nhìn đối phương hoảng sợ mờ to hai mắt, cũng không cảm thấy không đúng thế nào. Mãi đến khi người chung quanh bị dọa đến mức lùi ra, lúc hắn bị người nào đó lôi kéo chạy trốn trong vô thức, mới dần dần lấy lại tinh thần.

“Nếu có gặp lại lần nữa, ta vẫn giết hắn.” Nghe Sở Mục nói đến đoạn giết người này, Vệ Lâm mạnh miệng nói, ánh mắt phun lửa đen bóng kia làm cho người ta không khỏi liên tưởng đến con ghé con chưa biết thế sự.

Sở Mục bị những lời này chặn họng lại, lời tiếp theo cũng nói không nên lời.

Sở Từ Ngạn há miệng thở dốc, chung quy cũng chưa nói gì. Giết quan binh, bắt luận bọn hắn cùng Sở gia có quan hệ gì hay không, Sở gia đều đã thoát thân không được. Nhưng mà, trong lòng hắn rõ ràng hơn chính là, kỳ thật là Sở gia liên lụy bọn họ.

Ánh mắt Thiên Mạch nhân nhặt đảo qua Vệ Lâm, mãi đến khi thấy đáng vẻ kiều ngạo vừa mới dâng lên của hán lập tức xui xuống.

Trộm quan án, giết quan binh, bị gán hai tội danh này, đó là tội mưu nghịch, bất luận là ai cũng đừng nghĩ muốn thay đổi. Khác với đám người Vệ Lâm chính là, ánh mắt Thiên Mạch trong trẻo tựa như gương sáng, đối với nguyên do trong đó cùng với hậu quả toàn bộ đều đã hiểu rõ trong lòng, hán thậm chí biết thần sắc Tiền Ngũ An vì sao trước sau khác thường.

“Niệp Thuý cốc kia vì sao lại khiến Lý gia tơ tưởng như vậy?” Hán nhìn về phía Sở Tử Ngạn, không tiếp tục nói lời vô nghĩa.

Sở Tử Ngạn nghe hỏi, liền biết Thiên Mạch hiểu rõ mọi chuyện, khuôn mặt tuấn tú không khỏi ửng đỏ, không được tự nhiên giật giật thân thể, mới nói: “Nơi đó có bãi chăn nuôi ngựa tốt do Sở gia đào tạo...” Hán còn muốn giải thích vài câu, nhưng lại cảm thấy trước mặt người ngay trước mắt này giải thích gì cũng đều là dư thừa, vì thế một câu chưa hết liền đột ngột im lặng.

Ngựa tốt? Thiên Mạch hơi chút trầm ngâm, sau đó liền hiểu rõ uẩn khúc trong đó. Mặc dù Đại Tấn đang thời thịnh thế, sớm đã không có sát khí mãnh liệt thời mới lập quốc, nhưng ngoại tộc cường thịnh chung quanh như hổ rình mồi, khiến cho triều đình không thể vô tư, tướng sĩ nơi biên cương vẫn phải sẵn sàng chiến đấu, nhu cầu về chiến mã chưa từng giảm bớt. Thêm nữa võ phong quý tộc hưng thịnh, vũ khí lương thực ngựa tốt đều là vốn liếng bọn họ đem ra khoe khoang ganh đua, bởi vậy việc kinh doanh từ ngựa so với mua bán muối lậu càng làm cho người mất thềm, đương nhiên cũng không phải một người không có bối cảnh gì có thể làm được. Sở gia nếu có thể chính mình lai giống đào tạo ngựa tốt, tự nhiên những thương nhân buôn ngựa thông thường không thể bì được. Lý gia lần này căn bản là muốn chiếm lấy bãi chăn nuôi của Sở gia một cách trắng trợn, ngoài mặt Sở gia về tiền tài quyền thế đều không thể khinh thường, phía sau không biết có thực là do lòng tham nổi lên hay lại còn có nguyên nhân khác không thể cho ai biết.

“Lúc này, quan binh hán là sắp đến nơi này.” Hán nói, đảo mắt nhìn nhóm người trước mắt thần sắc khác nhau, cuối cùng dừng ở trên người Sở Tử Ngạn, “Việc này nhất định không dám liên lụy Sở gia, chúng ta cáo từ từ đây.”

Lời này vừa nói ra, Sở Tử Ngạn cùng Tiền Ngũ An đều có khoảnh khắc ngẩn ngơ, rồi sau đó mới rõ ràng phản ứng kịp. Ý tứ của Thiên Mạch hiển nhiên là để cho Sở gia đem nhóm người bọn hán giao cho quan phủ, như vậy Sở gia ít nhất tạm thời bỏ qua quan hệ. Chỉ là hai người ở trong lòng rõ ràng hơn, hành động lần này của quận trưởng căn bản là nhằm vào Sở gia, tránh được lần này, phía sau chỉ sợ còn có vô số thủ đoạn hại người. So với bán đứng bằng hữu đối được bình an nhất thời, chẳng bằng mạnh dạn kéo bọn họ về phía mình. Đám người Vệ Lâm cũng thôi đi, hôm nay Thiên Mạch quyết không phải vật trong ao.

“Mạch huynh!” Nhìn Thiên Mạch lấy gậy chống muốn đứng lên, Sở Tử Ngạn vọt lên đứng dậy, “Sở Tử Ngạn ta cũng không phải hạng người không có nghĩa khí sợ phiền phức, huống chi việc này..... Vài vị Vệ huynh đệ thiên tính thuần phác, với người không cừu không oán, nếu không bị Sở gia ta liên lụy, làm sao có thể bị người gian hiểm hại. Tử Ngạn không còn mặt mũi nào, định đưa các vị rời khỏi nơi này tới nơi an toàn.” Hán biết thợ săn họ Vệ ngây thơ, nhưng Thiên Mạch lại không thể dễ dàng bị hù dọa, vì thế đơn giản lấy thành thật mà đối đãi.

Tiền Ngũ An lúc mới bắt đầu còn nhủ mảy mĩu vì nghĩ Sở Tử Ngạn tự mình chịu trách nhiệm, thậm chí không nhân cơ hội này ban ơn, nhưng dù sao cũng là người lâu cá thành tính, chỉ chốc lát sau liền hiểu rõ ý tứ Nhị gia nhà hán. Lại trộm dò xét ánh mắt sắc bén khó lường của Thiên Mạch, trên lưng không khỏi âm thầm đổ mồ hôi lạnh, rõ ràng tính ngộ việc giờ thủ đoạn ngay trước mặt người này cũng giống như đang diễn tuồng, bắt quả là chọc cười mà thôi.

Thiên Mạch thấy Sở Tử Ngạn cũng không tính là hồ đồ, vì thế đặt gậy chống về chỗ cũ.

“Như vậy, làm phiền Sở nhị gia rồi.” Hán thần nhiên nói, không chút khách khí tiếp nhận ý tốt của đối phương.

Chú thích:

*Hoài bích kỳ tội: là một vế trong câu tục ngữ ‘Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội’ – người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dèm ngo, hãm hại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Thời điểm quan binh bao vây Sở trạch chuẩn bị tróc nã nghịch tặc, đám người Thiên Mạch bao gồm cả Sở đại gia bị thương đã ra khỏi thành, đang chạy tới Niệp Thuý cốc, lưu lại Sở Tử Ngạn cùng Tiền Ngũ An ứng phó quan phủ.

Như Thiên Mạch sở liệu, Sở gia ở tại quận Thành Sơn cách phạm vi thế lực của chính mình xa như vậy thành lập bãi cỏ chăn nuôi ngựa tốt, tuyệt đối sẽ không tuyệt đường lùi của chính mình.

Sở trạch nằm ở trong thành, nhưng có mật đạo thông đến xe ngựa ở trong thành, lại quá giang xe ngựa đi đến phía Bắc thành. Trong một toà tiểu viện không mấy nổi bật ở kề bên thành, có đường hầm chạy thẳng tới hậu viện của một khách điểm ngoài thành, bên trong tùy thời đều có chuẩn bị xe ngựa chờ sẵn. Một đường an bài chu đáo, không hề lo ngại bị người ngăn trở, hiển nhiên Sở gia từ trước đây đã sớm đề phòng có ngày hôm nay.

Niệp Thuý cốc là nơi nằm ở 25 dặm ngoại ô, lúc ở ngoại ô 10 dặm theo quan đạo rẽ về phía bên phải, hai bên từng trúc um tùm, mặc dù là đường đất,

nhưng rộng mở bằng phẳng, hiển nhiên là được xây dựng để thuận tiện cho việc vận chuyển ngựa.

Không gian bên trong xe ngựa rất lớn, ngồi chín người nhưng lại không phải chen chúc, chỉ là cũng không thoải mái cho lắm.

Dọc theo đường đi tất cả mọi người có chút trầm mặc, mà Vệ Lâm gây hoạ lại càng có vẻ bất an hơn. Giống như những người khác trong thôn Vệ gia, hẳn sợ không phải bản thân gặp chuyện không may, mà là sợ liên lụy người ngoài.

Sở đại gia đã thức dậy, chỉ là tinh thần không minh mẫn, cạn sạch sức lực nói chuyện. Vệ Cánh ở bên cạnh coi chừng. Tiểu Băng Quân lại ngồi ở giữa Khô Kỳ Nhi và Vũ chủ tử, tùy lúc chăm sóc hai người.

Không cần hỏi, Khô Kỳ Nhi cũng có thể đoán ra tất nhiên đã xảy ra chuyện gì, chẳng thế thì bọn họ sẽ không đi gấp như vậy. Mấy ngày nay vẫn dựa vào nhân sâm để bồi bổ, mặc dù vẫn còn chưa thể sử dụng chân khí, cũng đã tốt hơn nhiều so với trước, ít nhất sẽ không phải chỉ ngồi một lúc mà đã thấy khó thở. Đối mặt với không khí có chút ngột ngạt bên trong xe, nàng cảm thấy có chút phiền toái, quay mặt nhìn Tiểu Băng Quân ở kế bên, cũng không muốn bị Thiên Mạch ở bên cạnh làm náo loạn tinh thần.

Rõ ràng đã quyết định buông bỏ những nhớ nhung không đâu này với hắn, nhưng mỗi khi có hắn bên cạnh, nàng lại không có biện pháp khống chế cái loại si mê khó hiểu này, chỉ là thế này xem ra, càng không thể nghĩ ngợi thêm gì.

Nhận thấy được ánh mắt nóng bỏng của nàng, Tiểu Băng Quân không khỏi cup đầu xuống, cảm thấy có chút bất an. Không giống với những người khác, Khô Kỳ Nhi giống như nàng, đều từng là cơ thiếp của Vũ chủ tử, cho dù là hữu danh vô thực, nhưng địa vị hai người là tương đương. Trước kia lúc ở điện Hắc Vũ, bởi vì cách Vũ chủ tử quá xa, cho nên nàng không có cảm giác gì. Hiện giờ lại ...

Nàng nghĩ đến nụ hôn buổi sáng ngày hôm qua kia, nghĩ đến hắn nói ‘nội tử’, nghĩ đến cái ôm liều lĩnh kia. Những thứ này có phải hắn cũng sẽ hứa cho Xuân Cơ hay không. ... Không, là Khô Kỳ Nhi tỷ tỷ, có phải cũng có thể hứa cho người bên cạnh hay không, giống như đều đã nói với bốn cơ thiếp hay không, nếu nói như vậy, nàng. ... Nàng không biết phải làm sao bây giờ.

Đối với Thiên Mạch mà nói, Khô Kỳ Nhi cùng những người khác không có gì khác nhau, bắt quả hắn lại nhạy cảm cảm giác được nữ tử bên cạnh lo sợ nghi hoặc. Vốn dĩ đang nhìn ngoài cửa sổ xe, ánh mắt di chuyển, không dấu vết liếc mắt sang bên cạnh một cái, bắt giữ đến cái nhú mi tâm cực nhỏ kia.

Ngón tay khẽ nhúc nhích, hắn khẽ ấn lên đầu gối chính mình.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, nữ nhân vốn vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình lập tức quỳ xuống, cũng không quản chung quanh có người khác hay không, liền ôm chân hắn vào lòng, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn. Dưới cái nhìn chăm chú ngạc nhiên của những người khác, một hồi lâu nàng mới phản ứng kịp chính mình đang làm gì.

“Chủ tử, chân lại đau sao?” Ngẩng đầu, nàng quên chuyện đang phiền não, ánh mắt lo lắng.

Khoé môi Thiên Mạch khẽ nhúc nhích, nhân nhạ ừ một tiếng. Sau đó nhìn thấy nàng lại cúi đầu, hết sức chuyên chú vì hắn xoa bóp hai chân, không tiếp tục miễn man suy nghĩ.

Nhìn một màn này, Khô Kỳ Nhi đột nhiên cảm thấy ánh mắt có chút chua chát. Nàng muốn nói chính mình cũng có thể vì hắn làm những chuyện này, chỉ là cho tới bây giờ chưa từng có cơ hội.

Nàng sẽ không biết, có thể làm và làm khác nhau hai chữ cũng đại biểu cho nhiều dừng khí cùng nỗ lực.

Xe ngựa xuyên qua con đường tắt rộng rãi vắng vẻ, qua những dãy núi trùng điệp, vượt qua những tán lá phong đỏ rực cùng với hàng cây phi ra quả, có thể nhìn xuống sơn dã xa gần. Chỉ lúc nhìn thấy dưới dãy núi lượn quanh là một vùng đồng bằng xanh tươi phi nhiều yên lặng ngủ say, ruộng đồng vàng óng ánh cùng với hồ nước trong xanh điểm xuyết ở giữa, giống như một tấm thảm gấm, tất cả mọi người trước mắt không khỏi sáng lên.

Xe ngựa đi không bao lâu, một đường hẻm núi xuất hiện trước mắt, hai bên núi cao đứng sừng sững, cây thông chéo nhau. Lối ra có bố trí một cửa hàng rào bằng gỗ cao lớn, cách ly trong ngoài.

Khác với những người khác đang say mê cảnh trí tú lự, Thiên Mạch chú ý chính là tình huống phòng thủ ở nơi đây. Liếc mắt một cái, không khỏi ngẫm lắt đầu. Ngoại trừ cửa hàng rào bằng gỗ có người trông coi ra, những chỗ hiểm yếu khác lại không xây bất cứ trạm gác nào. Mặc dù dựa vào nơi hiểm yếu nhưng nếu có người có ý định tấn công, chỉ sợ không mất bao nhiêu thời gian.

Thủ vệ gác cổng rào bằng gỗ hiển nhiên nhận biết người lái xe, sau khi thông báo này nọ một tiếng liền mở cửa ra, xe ngựa tiến quân thần tốc.

Tiến vào sơn cốc, người đánh xe cùng Sở Mục ngồi ở phía trước tựa hồ thả lỏng, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu.

Người nông dân vội vàng thu hoạch hạt thóc dưới ruộng, trên vùng đồng bằng tuần mã chạy băng băng, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng người chăn nuôi quất roi phản phất. Từng mái nhà gỗ bằng gỗ từng nâu rêu nằm dưới phía bắc chân núi, dưới trảng cỏ dài và hoa điểm xuyến như sao trên trời, giống như ẩn giấu lẻ loi trên thế gian này vậy.

Xe ngựa chạy qua con đường đất trên thung lũng, xuyên qua bầy ngựa đang tự nhiên ăn cỏ trên đồng hoang, cuối cùng đứng ở trước sân trống của toà nhà gỗ.

Sở Mặc không đợi xe ngựa dừng lại hán tử mới nhảy xuống, như một trận gió thổi vào đại môn, không lâu sau, liền dẫn ra mấy đại hán mặc đồ đen, nghênh đón mọi người xuống xe.

Nhà gỗ chia làm hai sân trước và sau, đường đá, hành lang bằng gỗ, không có bất kỳ sửa đổi nào, có vẻ mộc mạc giản dị một cách tự nhiên.

Trong phòng rộng mở ngồi xuống, mấy gã hán tử kia đã từ trong miệng Sở Mặc đại khái biết được đã xảy ra chuyện gì, thần sắc cũng vì vậy trở nên ngưng trọng. Sở đại gia ngồi một trận trên xe ngựa, tinh thần có chút không được tốt, vì thế chỉ tùy tiện giao đãi hai câu, liền đi nghỉ trước. Một hán tử áo đen lại đưa tới một nữ tử bộ dáng nông phu, giúp đỡ Tiểu Băng Quân đỡ Khố Kỳ Nhi đến phòng nghỉ ngơi đã an bài tốt.

Trong phòng chỉ còn lại đám người Thiên Mạch cùng Vệ Lâm, Sở Mặc cùng bốn hán tử áo đen. Lúc này Sở Mặc mới có cơ hội giới thiệu hai bên với nhau.

Hoá ra mấy hán tử áo đen kia đều là gia phó Sở gia, ngay từ khi trường ngựa được thành lập đã theo Sở đại gia đến nơi đây giúp đỡ quản lý trường ngựa, tên gọi lần lượt là Sở Bách, Sở Ngọc, Sở Phong, Sở Dự. Mặc khác còn có bốn người đi ngoại vực tìm kiếm các giống ngựa tốt về để lai giống.

Sở Bách là một hán tử râu quai nón, dáng người khôi ngô, hai mắt lấp lánh có thần, vừa thấy liền biết không phải nhân vật đơn giản.

“Đại gia sao lại bị thương nặng như vậy?” Hán trầm giọng nói, hàng lông mày như vậy mực cứng cáp như đao. Bọn hán đi theo Sở đại gia cũng hơn mười năm, tình nghĩa sâu đậm, lúc này thấy người bị đá thương, như thế nào không giận.

Sở Mặc ngưng trọng, nhin không được nghiêng đầu sang bên, muốn tránh ánh mắt hùng hổ dọa người, cũng không nghĩ tới liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thiên Mạch cũng chăm chú nhìn mình như vậy. Mặt vẫn mang theo chút non nớt không khỏi đỏ lên, cuống quýt rũ mắt xuống, thần sắc cực kỳ xấu hổ.

“Vâng... là vì... vì...” Hán lúng ta lúng túng khôn cùng, không biết nói như thế nào cho phải.

“Là cái gì? Đường đường nam tử hán lại là về cái gì?” Sở Phong tính tình nôn nóng, thấy thế không khỏi đánh vào tay ghế, quát.

Vệ Vô tính tình cũng nôn nóng như vậy, vốn nghe thấy trong lòng cũng khó chịu, chỉ là trở ngại thân phận không tiện nói chuyện. Sở Phong vừa hét lớn giống như thay hán xả ra sự buồn bực khó chịu từ lúc lên đường bỏ trốn, nhất thời cảm thấy toàn thân thư thái, ánh mắt nhìn về phía Sở Phong cũng trở nên thấu hiểu lẫn nhau.

Sở Mặc bị quát đến sợ run cả người, đôi mắt đỏ lên, cổ nén mồi không ở trước mặt mọi người mà khóc.

“Đại gia, đại gia người cùng Nhị thiếu gia Lý gia đồng thời nhìn trúng Bạch Nhu cô nương ở Yên Chi các, đều muốn chuộc thân cho nàng, nạp nàng vào phủ. Ta khuyên không được, hai bên liền đánh nhau, ai ngờ đến Nhị thiếu gia Lý gia kia đi dạo kỹ viện cũng mang nhiều người như vậy...” Nói đến đây, hán vẫn lại là nhin không được, oa oa khóc lớn. Có lẽ một là do quần bách, lại nghĩ tới tình cảnh ngay lúc đó quả thật bị hù sợ, lúc này nhớ lại vẫn cảm thấy sợ hãi.

Đám người Sở Bách nghe thấy lý do như thế, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trong lòng cũng đều thầm trách Sở Phong không nên ở trước mặt mọi người hỏi vấn đề này. Bọn hán lại không biết, người ngoài ở đây ngoại trừ Thiên Mạch, mấy người khác căn bản không biết Yên Chi các là nơi chốn gì, đối với lời Sở Mặc nói cũng chỉ hiểu một nửa.

“Bất quá là có lòng sinh sự mà thôi.” Thiên Mạch mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh vô tự tựa như một trận gió nhẹ, không dấu vết thoắt tan không khí vốn có chút quái dị trong phòng.

Tinh thần Sở Bách rung lên, cất cao giọng nói: “Không sai. Lý gia có tâm sinh sự, chúng ta phòng như thế nào cũng phòng không được.” Giống như nói chuyện buổi sáng vậy. Hán cực kỳ thông minh lanh lợi, vừa nghe chân tướng sự tình, liền đem tất cả mọi chuyện kết nối lại với nhau.

Nói xong, như là nghĩ đến cái gì, sắc mặt khê biến.

“Nhị gia cùng Tiền gia lưu lại, chỉ sợ có chút không ổn.” Lúc nói những lời này, ánh mắt của hán theo bản năng nhìn về phía Thiên Mạch.

“Nơi đây đều là người của Sở gia?” Thiên Mạch cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi. Ánh mắt lại không tự chủ được liếc mắt về phía cửa, thầm nghĩ nha đầu kia sao một đi không trở lại, chẳng lẽ lại còn học được cách kiêu dè gì đó?

“Vâng, đều là gia nô của Sở gia từ Đình Châu tới.” Sở Bách gật đầu, nói xong mới phản ứng kịp chính mình vậy mà lại kính cẩn nghe theo người trước mặt này như vậy. Nhưng mặc dù phản ứng kịp, vẫn chưa hay biết có cái gì không đúng, tựa hồ đây vốn là chuyện đương nhiên, cảm thấy không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Kế tiếp Thiên Mạch lại hỏi thêm mấy vấn đề, về thông đạo đi vào Niệp Thuý cốc, trạm kiểm soát được thiết lập ở đây, số lượng người trong cốc cùng với có tập võ hay không, vân vân. Trong lòng Sở Bách mặc dù biết việc này không thể nói với người ngoài, lại không chế không nói miệng mình, trả lời từng vấn đề, lại còn rất tường tận. Hán vốn là người đứng đầu Bát Đại phó, đối với những chuyện này còn rõ ràng hơn so với Sở đại gia, nói ra quả thực thuộc lòng bàn tay. Mãi đến khi đám người Sở Ngọc nghe tới sừng sốt, lòng kêu không ổn, muốn ngăn cản, lại nhìn thấy biểu tình Thiên Mạch chăm chú lắng nghe khi đó, thế nào cũng không mở miệng cắt ngang được.

Vì thế, Thiên Mạch cuối cùng biết rõ tình hình trước mắt của Niệp Thuý cốc.

Niếp Thủy cốc bốn phía bao bọc bởi núi, chỉ có cái thông đạo ngay chỗ hẻm núi kia là nơi nối liền với ngoại giới. Sở Bách vốn xuất thân binh nghiệp, tương đối rành về chiến sự, mới tới nơi đây liền đề nghị ở mỗi chỗ hiểm yếu cùng quan trọng thiết lập một trạm gác, đồng thời ở tại thông đạo ngay hẻm núi xây một cổng thành, phía trước cổng làm chiến hào, trong kênh rạch thiết kế đá nhọn sắc bén, lấy cầu treo thông hành. Nói vậy, cho dù đối mặt với thiên quân vạn mã, Niếp Thủy cốc cũng vững như núi Thái Sơn. Chỉ là Sở đại gia nói bọn hắn bắt quá là nuôi ngựa, cũng không phải tự mình rèn binh, không muốn rước lời gièm pha, cũng không tính dùng quá nhiều tài lực cho việc khác ngoài việc nuôi ngựa, vì thế chỉ qua loa làm một cửa rào ở đầu thông đạo chỗ hẻm núi, phòng ngừa ngựa chạy đi mất, cũng không tiếp nhận đề nghị của hắn.

Trong Niếp Thủy cốc chung quy có một vài người dân bản xứ, từ khi Sở gia rào lại khu cốc này xong, liền chuyển những người dân bản xứ này ra ngoài, lại lấy gia nô cùng tá điền của chính Sở gia. 120 hộ, 568 người, phần lớn đều là người lao động cường tráng, biết võ cũng chỉ có chừng trăm người, trong này lấy bọn hắn Bát Đại phó cầm đầu.

Thiên Mạch sau khi nghe xong, thân thể dựa vào sau lưng ghế, không có đưa ra bất cứ bình luận gì. Ánh mắt rũ xuống trầm ngâm trong khoảnh khắc, mới giương mắt nhìn về phía Sở Bách.

“Hiện tại làm chiến hào vẫn còn kịp.” Hắn nói.

Sở Bách ngăn ra, lập tức ngầm hiểu.

Tiểu Băng Quân ban đầu vốn định dần xếp ổn thoả cho Khố Kỳ Nhi thì quay lại, lại bị Khố Kỳ Nhi lưu lại.

“Thế nào, mới tách ra một chút đã chịu không nổi hả?” Khố Kỳ Nhi cười mỉm trên ghẹo, lại khôi phục bộ dáng ngày trước khi ở điện Hắc Vũ.

Tiểu Băng Quân chỉ là mỉm cười, không hề phủ nhận.

“Muội muội hãy còn quá đơn thuần, đối với nam nhân kia, muội như gần như xa, không chiếm được mối để cho người nhớ đến. Giống muội muội như vậy, cả ngày trước mặt sau lưng dính quá chặt, bảo làm cái gì thì làm cái đó, cho dù không bị chán ghét cũng chỉ nhận được đối đãi như người hầu bên cạnh mà thôi.” Khố Kỳ Nhi không biết bản thân vì cái gì lại đề cập chuyện này, nàng chỉ là kìm nén trong lòng một hồi, cực kỳ không thoải mái. Đối với hai người như vậy cho dù không nói lời nào cũng có thể hiểu rõ tâm tư tình hình của đối phương, cảm thấy cực kỳ không thoải mái, giống như chính mình chỉ là một người không quan trọng, không liên quan. Rõ ràng nàng vào điện sớm hơn nữ tử trước mắt, lại vẫn đã từng vì cứu hắn mà thiếu chút nữa bỏ đi tính mạng, dựa vào cái gì nữ tử trước mắt có thể thân cận với hắn như vậy, chính mình lại ngay cả một chút chú ý cũng chạm không tới.

“Chủ tử không phải dạng nam nhân bình thường.” Tiểu Băng Quân rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói. Bởi vì không phải nam nhân bình thường, cho nên nếu không dính chặt, chỉ sợ chỉ chớp mắt sẽ biến mất không thấy.

Bàn tay đặt ở bên ngoài chân mền không tự giác nắm chặt, mãi đến khi móng tay cắm vào lòng bàn tay truyền tới đau đớn, Khố Kỳ Nhi mới đột nhiên lấy lại tinh thần, xinh đẹp cười nói: “Muội muội cũng thật chân thật. Chỉ là cho tới hôm nay, muội muội vẫn gọi hắn là chủ tử, chẳng lẽ thực chỉ coi mình như một người hầu thấp kém, mà không có ý khác?”

Tiểu Băng Quân mỉm cười, “Mấy năm nay vẫn kêu như thế này, cũng không có gì không tốt.” Có những thứ không phải cứ thay đổi xưng hô thì sẽ khác đi. “Đi đường mệt nhọc, tỷ tỷ nghỉ một lúc đi.” Nói xong, nàng xoay người ra khỏi phòng, đồng thời thuận tay nhẹ nhàng khép cửa lại, không liếc nhìn Khố Kỳ Nhi một cái.

Đi được vài bước, Tiểu Băng Quân liền ngừng lại, ngoảnh nhìn khoảng sân trống trải một hồi lâu, sau đó có chút mệt mỏi dựa vào cây cột bên cạnh.

Kỳ thật Khố Kỳ Nhi nói không sai, mặc dù nàng vẫn cố gắng nghĩ muốn bắt kịp cước bộ của Vũ chủ tử, lại thủy chung không cách nào sánh vai cùng hắn mà đứng. Hắn tựa như đỉnh Thiên Khuyết cao ngất hùng vĩ vĩnh viễn cũng sẽ không sụp đổ, làm cho người ta ngoại trừ kính sợ tận đáy lòng ra, cũng không dám nghĩ tới cái khác. Nam nhân như vậy...

Nàng đột nhiên nhớ tới ngày đó, tại thông đạo miếu thần dưới nước kia, trong bóng đêm hắn đặt một môi vùi đầu vào ngực mình, trong lòng bỗng dưng chua xót một trận.

Nam nhân như vậy nên tịch mịch biết bao nhiêu chứ. Chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, là người hầu thấp kém thì có là gì, lại có gì quan trọng?

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng nàng liền trở nên thư sướng. Đứng thẳng người, phui phui y phục có chút nếp nhăn, đang muốn đi tới tiền viện, liền thấy Sở Mục dẫn đám người Thiên Mạch đi đến, vội vàng nghênh đón.

Thiên Mạch chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, cũng không nói chuyện.

Tiểu Băng Quân phát hiện mấy gã hán tử lúc đầu tiếp đãi bọn họ đều đã không thấy nữa, chỗ ở cùng tất cả việc vật đều do Sở Mục hốt mất vẫn còn đó hồng an bài. Xảy ra loại chuyện như thế này, đám người Vệ Lâm trong lòng mặc dù sốt ruột, lại cũng không tiện rời đi. Bất quá ngay tại lúc Sở Mục rời đi, bọn hắn đang chuẩn bị mỗi người trở về phòng, Thiên Mạch lại hỏi một câu.

“Chỗ này tốt không?”

Một câu không đầu không đuôi, bao gồm cả Tiểu Băng Quân, tất cả mọi người có chút sững sờ. Thiên Mạch cũng không giải thích, một hồi lâu, Vệ Cánh bị cặp mắt tối đen như mực cùng con người trong veo kia nhìn có chút chịu không nổi, vì thế lúng ta lúng túng gật gật đầu.

Mãi đến khi mấy người bọn hắn u mê hồ đồ rời đi, Tiểu Băng Quân mới rõ ràng phản ứng kịp, gật mình kêu một tiếng ‘chủ tử’.

Điều kiện nơi đây tính ra kém rất nhiều so với Sở Trạch ở quận Thành Sơn, trong phòng chỉ có một cái giường đất, một cái tủ chứa đồ nặng nề, ngay cả cái ghế cũng không có. Thiên Mạch ngồi xuống giường, đặt gậy chống ở một bên, mới ngẩng đầu nhìn Tiểu Băng Quân trong mắt có ngạc nhiên nghi ngờ.

“Trong lòng hiểu rõ là được, không cần nói ra.” Hắc nói.

Môi Tiểu Băng Quân giật giật, chung quy không nói ra lời. Nàng đột nhiên có chút hoài nghi, lấy trí tuệ cùng việc bày mưu nghĩ kế của người nam nhân trước mắt này, sao lại dễ dàng để cho người ta hại đến thiếu chút nữa khó giữ được tính mạng như vậy.

Hắc cái gì cũng không cần làm, chỉ để cho nàng khuyến khích bọn Vệ Lâm ra ngoài đi dạo một vòng, liền thay bọn họ thậm chí tất cả thôn Vệ gia an bài tốt đường lui. Có lẽ bả cô Niếp Thuý cốc là ngoài ý muốn, nhưng cho dù không có, cũng không trở ngại đến kế hoạch của hắc.

Sở gia cũng không phải gia đình kém cỏi. Dám trắng trợn làm Sở đại gia bị thương tới gần chết, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, Lý gia này đều rõ ràng muốn chống đối với Sở gia, như vậy đương nhiên sẽ không đơn giản bỏ qua cho Sở gia. Mấy thợ săn Vệ gia chỉ cần vừa xuất hiện trên đường phố, liền có thể dẫn tới cảnh giác của Lý gia. Có oán hận về chuyện của Sở đại gia chất chứa trước đó, mặc kệ Lý gia làm ra hành động gì, cuối cùng đều đã cùng Sở gia mặt đối mặt, đám người Vệ Lâm trước kia vẫn sống nhờ ở Sở gia khẳng định sẽ xuất thủ tương trợ, sau, Sở gia tất nhiên sẽ thiếu bọn họ nhân tình này. Mà lấy tiền tài quyền thế nhà hắc, an bài một Vệ gia thôn trên dưới khoảng 100 hộ căn bản là việc rất nhỏ.

Toàn bộ an bài này vẫn chỉ là do chuyện Sở đại gia bị đánh hôm qua thuận thế mà làm, không có bất luận tin tức gì khác có thể sử dụng. Sự tình phát triển như lúc này, chỉ có thể nói là trời xanh tương trợ. Chuyện này đương nhiên sẽ không dừng ở đây, nhưng nhìn hắc hỏi ra câu hỏi vừa rồi liền biết đã tính trước kỹ càng.

Kỳ thật Thiên Mạch cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới Tiểu Băng Quân vậy mà chỉ từ một câu vô cùng đơn giản liền suy nghĩ thông suốt mọi mấu chốt trong đó. Ở điện Hắc Vũ khi đó, hắc đối với tất cả mọi người đều có vẻ xa lánh, thật không có cảm giác gì đặc biệt. Trải qua một khoảng thời gian ở chung này mới biết được trong bốn Cơ, nếu bàn về thông tuệ, chỉ sợ phải dùng nữ tử trước mắt.

Thấy hắc không nói lời nào, Tiểu Băng Quân lè mề một phen, mới chậm rãi đi về phía trước, đứng ở bên kia giường.

“Chủ tử, nếu như Sở nhị gia bọn hắc suy nghĩ cẩn thận, có thể hay không...” Nàng có chút lo lắng. Nếu như ngay cả nàng có thể nhìn ra, chỉ sợ người của Sở gia sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ thông suốt điểm này.

Thiên Mạch giật giật thân thể, Tiểu Băng Quân lập tức đi qua, lót gối đầu ở sau lưng hắc để cho hắc thoải mái dựa vào một bên, lại cời giày và vớ cho hắc.

“Vô phương. Cho dù thợ săn Vệ gia không chen ngang, Sở gia cũng sẽ rơi vào tình trạng như bây giờ, chỉ sợ sẽ càng tệ hơn. Mặt khác, ta sẽ làm cho bọn họ chủ động yêu cầu người thôn Vệ gia đến nơi đây định cư.” Thiên Mạch đưa tay, kéo Tiểu Băng Quân đang chuẩn bị thối lui ngồi ở cạnh giường đất, thần thái miên cưỡng giải thích, “Huống chi, đối với nhà hắc cũng không phải không có lợi.”

Tay hắc trong sự ám áp lộ ra một chút mạnh mẽ, Tiểu Băng Quân chỉ là một thoáng hoảng thần, lại vẫn chưa kịp có chỗ phản ứng, hắc đã thu trở về, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Trong tai tiếp tục truyền đến giọng nói không nhanh không chậm của hắc.

“Phàm là người trong tộc ta, nhận ân tình một giọt nước cũng nhất định tương báo bằng cả con suối, tuyệt không mắc nợ người.”

Nghe được điều này, Tiểu Băng Quân ngơ ngẩn giương mắt, nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của hắc, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót đau đớn không nói nên lời. Không mắc nợ người, thì làm sao bận tâm về người, cô độc một mình. Không mắc nợ người, lại vẫn có người muốn đưa hắc vào chỗ chết. Không mắc nợ người, cho nên khi người khác hại hắc sau lại cứu hắc, hắc lựa chọn không đi so đo...

“Chủ tử.” Nàng hô, không cười, lo lắng chỉ cần cười thì nước mắt sẽ rơi xuống ngay.

Thiên Mạch đã khép mắt, nghe thấy tiếng gọi, chỉ là lông mi hơi hơi động, sau đó ừ một tiếng.

Tiểu Băng Quân bỗng nhiên nghiêng người qua ôm chầm lấy hắc, mặt gắt gao chôn trong ngực hắc. Nàng không biết chính mình vì sao lại làm như vậy, chỉ là trong lòng có một sự kích động khó hiểu, thúc giục nàng dựa vào gần hắc một chút, lại gần hơn một chút.

Thiên Mạch ngạc nhiên trợn mắt, chỉ nghe đến nàng ở trong ngực rầu rĩ nói: “Chủ tử, người không được phép tính toán ân này với thiếp. Thiếp vẫn muốn đi theo người.”

Vẫn sao? Trong mắt hắc hiện lên mê hoặc mong nhạt, bàn tay đặt ở một bên không tự chủ được nâng lên, nhẹ nhàng đặt trên lưng nàng.

Vụ thu hoạch tạm dừng lại, Sở Bách triệu tập tất cả sức lao động ở trường ngựa, đào đất, chuyển đá, đốn củi, đêm làm không nghỉ. Chạng vạng ngày kế, chiến hào đơn sơ rộng ba trượng sâu hai trượng ở trước hẻm núi đã được hoàn thành. Dưới đáy nguồn kênh rạch lấp đầy cột gỗ được vót nhọn cùng đá vụn sắc bén, lại lấy gạch đá vốn có tạo thành một công sự phòng ngự đơn giản mà rắn chắc sát bên cạnh trường ngựa. Bởi vì hẻm núi quá hẹp, vách núi hai bên cạnh cao mà dốc, hình thành bức bình phong che chở tự nhiên, hơn nữa thế phòng ngự chỉ cần một người đủ giữ quan ải, vạn người không thể đi qua.

Ngay lúc tất cả mọi người bận việc.... làm chiến hào, Sở Tử Ngạn cùng Tiền Ngũ An đến đây. Bọn hắc tới có chút chật vật, không chỉ bị thương, lại còn mất một vài tên tráng phu, trong đó có người lần trước đi cùng Tiền Ngũ An.

Nhìn thấy chiến hào sắp hoàn thành, bọn hán vốn chán động, rồi sau đó rõ ràng thờ ra.

Đi vào bãi cỏ bằng tấm ván gỗ dựng tạm làm cầu, nhìn thấy Thiên Mạch, Sở Từ Ngạn vừa xử lý thương thế vừa nói rõ chuyện phát sinh sau khi mọi người đi.

Quan binh bao vây Sở trạch, quận trưởng tự mình đến. Vừa tới liền nghiêm mặt lạnh lẽo không nói hai lời hạ lệnh soát nhà, mãi đến khi không tìm thấy đám người Vệ Lâm mới thoáng lấy vẻ mặt giả tạo nói chuyện với Sở Từ Ngạn vẫn cung kính ở bên cạnh. Sự tình đến giờ khắc này, quận trưởng đã không chút nào che giấu ý định ban đầu của mình, Sở Từ Ngạn cũng không tiếp tục làm bộ không rõ. Vì tranh thủ cơ hội kéo dài thời gian, hán không thể không lần lữa thoái nhượng, cuối cùng dùng một hộp hải kim trân châu to bằng ngón tay cái mới đem chuyện hiệp thương chuyển nhượng trường ngựa kéo dài tới ngày kế, nhưng lại không thành công khiến quận trưởng rút lui quân binh bao quanh Sở trạch.

Giờ giới nghiêm đêm hôm đó, vì không để bại lộ mật đạo thông hướng khách điểm ngoài thành, bọn hán không dám có hành động. Mà là ở buổi sáng kế, phủ quận trưởng phái người tới mời Sở Từ Ngạn khi đó, Tiền Ngũ An an bài người theo mật đạo đi trước một bước, phân công nhau tiếp ứng ở chỗ giao nhau giữa cửa thành và ngoại thành, bản thân lại cùng Sở Từ Ngạn đi trước. Mặc dù an bài chu đáo cẩn thận, nhưng quận trưởng cũng có chuẩn bị, phái tới đều là cao thủ, bởi vậy giữa đường trốn thoát bọn hán vẫn bị tổn thất nặng.

Sở Từ Ngạn nói giản lược qua, người nghe lại có thể tưởng tượng sự hung hiểm trong đó, huống chi trên người hán vẫn có nhiều chỗ bị thương.

Vì xử lý thương thế, hán không thể không cõng y phục trên người, không tiện có nữ tử ở đây, thêm nữa chỗ này không lớn, bởi vậy bên trong chỉ có Thiên Mạch, Tiền Ngũ An, cùng với vài người thụ thương. Tiểu Bạng Quân cùng với thợ săn Vệ gia còn có Tứ phó Sở Bách cùng ở bên ngoài.

Đối với quận trưởng lòng tham không đáy, Sở Từ Ngạn đã nói không nên lời là thông hận hay là khinh thường. Lo lắng duy nhất của hán chính là quận trưởng sẽ trực tiếp phái binh tới đoạt trường ngựa, cũng mượn việc này chèn ép Sở gia. Hiện giờ nhìn thấy trường ngựa có chuẩn bị phòng thủ, mặc dù không biết thời điểm đối mặt quan binh có thể chống cự bao lâu, nhưng ít nhiều vẫn nhẹ nhõm thờ ra.

“Nguy cơ sao lại không phải là thời cơ xoay chuyển.” Thiên Mạch thần sắc bất động nói.

Đại phu đang băng bó thương tổn ở ngực cho Sở Từ Ngạn không biết chạm tới nơi nào, khiến cho hán hít sâu một hơi. Một hồi lâu, trên đầu ứa mồ hôi lạnh hán mới nhìn về phía Thiên Mạch.

“Mạch huynh, chỉ giáo cho?”

Thiên Mạch nhìn lại hán, trong con ngươi đen chột loé ra ánh sáng cơ trí.

“Đối với quận Thành Sơn, Sở nhị gia có hứng thú không?” Mặc dù thời gian ở chung không nhiều nhưng thông qua thủ đoạn xử lý sự tình cùng với lời nói của những người khác, hán đã hiểu rõ vì sao Sở Từ Ngạn lại phải ở lại Sở gia, mà Sở đại gia lại bị đi tới quận Thành Sơn bên này nuôi ngựa.

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ đại phu đang chuyên tâm xử lý thương thế, những người khác ở đây đều ngậy người.

Sở Từ Ngạn dưới cái nhìn chăm chú của Thiên Mạch, tâm không khỏi có chút dần lỏng. Thiên Mạch có một thói quen, khi nói chính sự thích nhìn chăm chăm vào ánh mắt người kia, chính là vì vậy, người bị hán nhìn chưa bao giờ hoài nghi ý tứ hán muốn biểu đạt.

Thờ sâu, áp chế kích động không hiểu trong lòng, Sở Từ Ngạn vẫy lui những người khác, bao gồm cả đại phu, chỉ để lại Tiền Ngũ An.

“Mạch huynh mời nói.” Hán trầm giọng nói, trên mặt tuần dật không có sự ôn nhã ngày thường lại xuất hiện thêm vài phần ôn trọng ung dung. Hán biết, cùng người trước mắt này trực tiếp thừa nhận so với đối trá thăm dò thì tốt hơn.

Thiên Mạch cũng không nói gì, hán chỉ duỗi ngón tay chấm vào vết máu chưa khô không biết là của người nào nhỏ ở trên bàn, viết hai chữ. Sau khi hai người thấy rõ, một nháy mắt kia, chữ máu biến mất không chút dấu vết. Mà tay hán trắng nõn như lúc ban đầu, giống như chưa bao giờ dính qua một chút vết máu.

‘Lời đồn.’

Sở Từ Ngạn nhú mày trầm tư, mơ hồ giống như bắt được chút gì đó, mà lại thủy chung không rõ ràng. Trong mắt Tiền Ngũ An tinh quang chớp loé, giống như nắm chắc.

“Lý gia kia ức hiếp, hoành hành không sợ, bán quan bán tước, đây xác thực không phải giả, chỉ là bên trên mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi.” Hán cười nói, nghĩ thầm, nếu như đem những chứng cứ phạm tội này giành tới trong tay, Lý gia sụp đổ cũng không phải không có khả năng.

Lông mày Sở Từ Ngạn khẽ giãn ra, đang muốn gật đầu, không nghĩ tới Thiên Mạch lại thờ dài.

“Không đủ.”

Lần này đến phiên Tiền Ngũ An sững sốt, một hồi lâu, hán và Sở Từ Ngạn nhìn nhau, ngực giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, cơ hồ là hơi thở kìm nén giờ mới thở ra được. “Ý của Mạch gia...” Nếu chứng cứ phạm tội vẫn chưa đủ, như thế nghiêm trọng nhất cũng chỉ có thông đồng với địch phản quốc các loại rồi. Lại vẫn có một cái, hán ngay cả nghĩ cũng chưa từng dám nghĩ tới.

Thiên Mạch ngay cả ánh mắt cũng chưa nháy một cái, giống như đang nói tới một chuyện bình thường không can hệ gì.

“Muốn cho một người phản ứng kịch liệt nhất, phương thức hữu hiệu nhất chính là cho hắn biết một người khác muốn đoạt đồ trên tay hắn.” Hơn nữa người kia lại còn là người nắm giữ thiên hạ.

Không biết vì cái gì, Sở Tử Ngạn cảm thấy trên trán mình bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, trong lòng lại rộng mở sáng tỏ. Hắn cảm thấy ở trước mặt người này, đầu óc cùng lá gan của chính mình cũng không đủ dùng.

“Lại vẫn nhờ Mạch huynh nói rõ.” Mặc dù trải qua chút chỉ điểm, trong lòng hắn căn bản cũng có chút định hình, nhưng vẫn muốn nghe xem ý tứ Thiên Mạch.

“Thời gian không nhiều.” Thiên Mạch thần nhiên nói, cho nên cũng không thoái thác, mà là ngắn gọn rõ ràng nói mấy chữ. “Đồng thời tiến hành ba thứ: Ly gián, truyền bá, đối kháng.”

Sở Tử Ngạn cùng Tiền Ngũ An đều là người thông minh, vừa nghe liền hiểu rõ, không dám chậm trễ, lập tức kêu Sở Bách cùng Vệ Cánh tiến vào, đồng thời thương thảo chi tiết. Địa vị Sở Bách ở bãi cỏ mơ hồ có thể vượt qua cả Sở đại gia, nhưng tính tình hắn trầm ổn tinh tế mà trung thành, rất được Sở gia coi trọng, cho nên Sở Tử Ngạn mới có thể gọi hắn vào. Mà gọi Vệ Cánh, lại là ý của Thiên Mạch.

Tiểu Băng Quân vẫn ở bên ngoài, lại đại khái qua nửa canh giờ, Thiên Mạch mới từ trong nhà chậm rãi bước ra. Nàng cuống quýt nghênh đón.

Thấy nàng, con ngươi đen lạnh lùng vô tự của Thiên Mạch hơi hơi ôn hoà.

“Sao không trở về phòng?”

Tiểu Băng Quân nhọt nhọt cười, “Thiếp muốn chờ chủ tử.” Nói xong, nàng theo bản năng muốn đưa tay túm ống tay áo Thiên Mạch, lại lập tức phản ứng kịp cử chỉ như vậy sẽ ảnh hưởng tới hành động của hắn, tay duỗi ra ngưng lại, lại rút trở về.

Nhìn thấy hết trong mắt động tác nhỏ của nàng, Thiên Mạch rũ mắt xuống.

“Theo giúp ta ra bên ngoài một chút.”

Tiểu Băng Quân khẽ a một tiếng, có chút bất ngờ nhìn về phía hắn, giây lát sau liền thay thế bằng sự tươi cười nháy nhót thoải mái.

Thiên Mạch đi ở phía trước, mặc dù tốc độ của hắn không hề nhanh, Tiểu Băng Quân lại thủy chung kém hắn nửa bờ vai.

Khoảng cách giữa các ngôi nhà gỗ khá xa, giữa trăng cỏ và hoa dại nửa khô nửa tươi tốt bao quanh khu nhà, mơ hồ có thể thấy được đường mòn. Phía sau nhà không xa là dãy núi cao ngất, che kín bởi cây xích tùng cao lớn cùng liễu đỏ.

Vạt áo quét qua cây cỏ, tạo ra tiếng sột soạt. Gió nhẹ nhàng thổi, ôn nhu cọ vào mặt người, ngay cả sợi tóc cũng không bị kinh động.

Tiểu Băng Quân nhìn bóng lưng dày rộng vững chãi của người trước mặt, đột nhiên phát giác so sánh với việc sóng vai mà đi, vị trí hiện tại này có lẽ còn tốt hơn. Như vậy nàng có thể vẫn nhìn thấy hắn, không quá phận chút nào.

Không có người nói chuyện, quanh mình cực kỳ an tĩnh, không khí lại không hề bức bí. Mọi người đều tập trung làm chiến hào, chỉ có thỉnh thoảng từ xa truyền đến một hai tiếng ngựa hí kèm với âm thanh sột soạt tạo ra khi hai người đi chuyển, yên tĩnh thong thả nói không nên lời.

Không bao lâu, hai người đã đi tới chân núi. Thiên Mạch lại không ngừng, mà là theo đường mòn trên núi đi lên trên.

“Chủ tử, chúng ta đi xuống dưới chân núi một chút đi.” Ngẩng đầu nhìn con đường nhỏ đá núi lởm chởm kéo dài cùng với xen kẽ cây thông cao lớn, Tiểu Băng Quân nhịn không được nói.

“Núi này cây rừng xanh ngắt xanh um, tất có nguồn nước. Chúng ta đi tìm xem.” Thiên Mạch đầu cũng không quay lại nói, khi nói chuyện đã đi đến chỗ phía trên núi đá.

Tiểu Băng Quân sợ hắn bị trượt chân, không dám lười biếng, vội vàng nhắc lần vấy đi theo.

Một đường cỏ tranh lướt nhẹ, đồ tươi rậm rạp lạnh lạnh, gốc cây cổ lớn, mùi hương liễu nhẹ nhàng. Tiểu Băng Quân lại hồ hững không xem, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm người ở phía trước, sợ có gì sơ suất.

“Chủ tử, chúng ta nghỉ một lát đi.” Leo không bao lâu, nàng cúi người, hai tay chống đầu gối, thờ dốc nói.

Thiên Mạch ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy sắc mặt nàng vẫn như thường, mặt mày tươi cười, vì thế quay đầu đi, không nói gì, tiếp tục.

Tiểu Băng Quân lè lưỡi, cuống quýt đuổi theo. Bất quá đi không bao lâu, lại làm trò cũ, vẫn như cũ không được để ý tới, nàng lại vui vẻ với nó, ý đồ mượn chuyện này để che lấp đi chiều cao cùng chiều sâu hai người đi lên núi. Thiên Mạch thật cũng không giận, chỉ là không để ý tới.

Vì thế trong tiếng hô liên tiếp nghỉ tạm của Tiểu Băng Quân, phía trước vậy mà lại thật sự mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy. Tiểu Băng Quân an tĩnh, lại phát hiện lúc này đã đi sâu vào trong núi, quay đầu khó nhìn thấy đường đi, vốn là lo sợ không yên, bất quá rất nhanh liền thả lỏng, thăm nghĩ đã đến nước này, tiếp tục đi tới cũng không có việc gì. Vì thế đơn giản không tính ngăn trở nữa, an tâm theo sát phía sau lưng Thiên Mạch, cho dù là thật sự mệt

môi cũng không lên tiếng.

Xuyên qua những cánh hoa bím bíp trắng nõn mịn màng, một hồ nước đơn giản xuất hiện trước mắt, chảy qua núi đá bóng loáng, róc rách uốn lượn.

Tiểu Băng Quân vui mừng đi thẳng đến, ngồi xổm trên hòn đá trước mép nước, đưa tay thò vào trong làn nước trong veo sâu rộng kia. Không nghĩ mới vừa đưa tay vào trong nước lập tức kinh hô thành tiếng.

“Sao thế?” Thiên Mạch nhíu mày, thân hình lay nhẹ, đi tới cạnh nàng.

“Àm, chủ tử, nước ấm.” Tiểu Băng Quân ngửa mặt lên, ánh mắt vui sướng, thiếu chút nữa bắt đầu vui mừng hoa chân múa tay. Nàng là người Băng thành, khề đụng vào nước này lập tức nghĩ tới ôn tuyền.

Khoé môi Thiên Mạch khẽ co rúc lại, không khỏi quay mặt, đối với sự ngạc nhiên của nàng thật sự cảm thấy không đúng.

“Nhìn thực vật chung quanh liền biết.” Hần thân nhiên nói. Khí hậu ẩm áp, bởi vậy mặc dù vào mùa thu lạnh lẽo, vẫn như cũ hoa nở cây xanh tốt. “Tiếp tục đi lên trên.”

Tiểu Băng Quân mất đi sự thả lỏng lúc trước, cơ hồ là có chút khẩn cấp đáp lại lời.

Theo dòng nước, đi không bao lâu, trong mũi loáng thoáng ngửi được mùi lưu huỳnh, cây tùng trắng kiêu trước mắt dần dần thưa thớt, càng về sau toàn bộ đều được thay thế bằng cây trúc xanh. Giữa rừng trúc có dấu vết người đi qua, mặc dù không rõ ràng, lại vẫn có thể miễn cưỡng nhìn ra được, hiển nhiên người ở trường ngưa có khi cũng đã tới đây.

Đang đi tới, Thiên Mạch đột nhiên dừng lại. Tiểu Băng Quân hưng trí bừng bừng không có để ý thiếu chút nữa đầu đập vào lưng hắn. Ổn định người xong, nàng kinh ngạc lộ đầu ra phía trước, xuyên thấu qua khe trúc, mơ hồ có thể thấy phía trước có một đầm nước.

“Chủ tử...” Nàng đang muốn mở miệng hỏi làm sao vậy, lại bị Thiên Mạch quay đầu dùng ánh mắt ngăn trở lời muốn nói.

“Có người.” Thiên Mạch lặng lẽ nói, ánh mắt vốn dĩ bình tĩnh đột nhiên lộ ra một sự sắc bén. Toàn bộ mọi người trong bãi cỏ đều đang gấp rút làm công sự phòng ngự, vậy người ở đây lại là ai chứ?

Tiểu Băng Quân a một tiếng, không tiếng động mở miệng, cũng phản ứng kịp ngậm lại, cả người lại lập tức khẩn trương, không tự chủ vươn tay, nhẹ nhàng túm lấy y phục bên eo Thiên Mạch. Đầu óc lại rất nhanh xoay chuyển, suy nghĩ nếu gặp nguy hiểm, chính mình phải làm thế nào mới có thể để hắn bình yên thoát thân.

Đang lúc hai người trong lòng mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng, tiếng rên rỉ nhỏ xíu từ đầm nước truyền đến, trong thanh âm uyển chuyển mang theo sự mềm mại đáng yêu, giống như thống khổ lại giống như khó nhịn, còn thỉnh thoảng xen lẫn vài câu ní non vô cùng thân thiết, hiển nhiên không chỉ một người.

Thiên Mạch nhíu mày, đi về phía trước.

Tay Tiểu Băng Quân nắm lấy y phục của hắn căng thẳng, suy nghĩ gì đó trong đầu nháy mắt mất sạch, theo bản năng cũng đi theo.

Chỉ là đi không tới vài bước, hai người lại đồng loạt ngừng lại. Thiên Mạch là ngạc nhiên, Tiểu Băng Quân nhưng là trợn mắt há hốc mồm.

Tại vị trí của bọn họ có thể rõ ràng nhìn thấy đầm nước, cùng với hai người đang dây dưa cùng một chỗ trên tảng đá lớn bên cạnh đầm nước. Hai người đang cuốn vào nhau, mơ hồ không biết đã bị người nhìn thấy.

“Đừng... đừng nhanh như vậy... chậm một chút... chậm một chút...” Giọng nói cầu xin yêu kiều của nữ tử truyền vào trong tai Tiểu Băng Quân, nàng chấn động, tỉnh táo lại, mặt nhất thời bắt đầu nóng bỏng, tim không khỏi đập nhanh, tay chân như có chút nhũn ra, không khỏi vụng trộm nhìn về phía Thiên Mạch, đã thấy hắn dời ánh mắt đi. Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về đầm nước đối diện vách núi, tựa hồ đang tìm cái gì.

Mơ hồ có chút mất mát, nàng rũ mắt xuống, không lại đi xem đôi nam nữ yêu đương vụng trộm kia.

Thiên Mạch di chuyển, cũng không phải lui về sau mà là đi về phía trước. Tiểu Băng Quân kinh hãi, cũng bất chấp cảm giác cổ quái khôn kể trong lòng kia, cuống quýt đuổi theo. Khi nghe thấy tiếng đôi nam nữ kêu sợ hãi cùng với tiếng ‘bùm’ rơi vào trong nước khi đó, không khỏi xấu hổ cúi đầu càng thấp, ngay cả khoé mắt cũng thu hồi lại, không dám liếc nhìn lung tung.

Thiên Mạch không hề có một chút mất tự nhiên nào, giống như một vị đế vương đi trên lãnh thổ của chính mình, cao quý, ung dung, ngạo nghễ khoe khoang, cũng không hề đi xem đôi tình nhân đang vừa xấu hổ vừa sợ núp trong nước kia.

Tiểu Băng Quân trong lòng thầm xin lỗi, đi càng về sau, cơ hồ là lao đảo chạy. Nếu không phải Thiên Mạch ở phía trước, nàng chỉ sợ so với đôi nam nữ kia còn muốn mau mau thoát đi.

“Chủ tử, chúng ta... chúng ta đi nơi khác đi.” Nhìn Thiên Mạch vậy mà đứng ở bờ đầm nghiên cứu hơi nóng bốc lên trong đầm nước, Tiểu Băng Quân cảm thấy nóng tới mức đầu tóc cũng muốn bốc hơi theo làn nước, chung quy nhìn không được nhờ giọng khuyên nhủ.

Thiên Mạch quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt hơi khác thường, lại vẫn ừ một tiếng, sau đó theo đầm nước hướng lên trên mà đi.

Tiểu Băng Quân lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Không biết có phải ảo giác không, nàng tựa hồ còn nghe được hai tiếng thở thật dài khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trải qua một phen kinh hách này, sự vui mừng khi nhìn thấy ôn tuyền của Tiểu Băng Quân cũng tiêu tán bảy tám phần. Giương mắt, xuyên qua rừng trúc thưa thớt, chỉ nhìn thấy bầu trời xanh lam, lại phân biệt không rõ thời gian.

“Chủ tử, lúc này chúng ta cũng cần phải trở về, chậm thêm chỉ sợ không xuống núi được.” Nàng khuyên, trong lòng kỳ thật không ôm hy vọng hấn sẽ nghe lọt tai.

Thiên Mạch quả nhiên mất điếc tai ngo, vẫn như cũ đi lên trên, gậy chống đặt trên lá trúc khô, hơi chút lồm xướng, lại lặng yên nhắc lên.

“Nước trong đầm do dòng suối chảy vào mà thành, bởi vậy con suối hấn là ở phía trên.”

Khi nói chuyện, hấn vòng qua một núi đá to lớn, phía trước rõ ràng rộng rãi, hiện ra một bãi đá hoang vắng trống trải. Trúc xanh biếc bao quanh bãi đá, còn có thể nhìn thấy ở phía bên phải núi non nghiêng tà tà về phía trời xanh. Trên bãi đá trắng hình thù kỳ lạ chen chúc nhau, một hồ nước hình bán nguyệt rộng hơn mười trượng lẳng lặng nằm ở đó. Màu nước trong xanh, mặt nước phủ sương mù dày đặc, mùi lưu huỳnh trong làn gió mát lạnh nơi rừng trúc có vẻ gay mũi dị thường.

Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn, không tiếp tục khuyên trở về nữa. Nhìn Thiên Mạch tìm kiếm một khối đá lớn hình vuông ngồi xuống, khoé môi nàng hiện lên nụ cười, vén làn váy lên gian nan leo qua đám đá kỳ quái chen chúc, đi về phía bờ hồ. Trong lúc vô ý giẫm lên làn váy mất cân bằng mà trượt xuống, thiếu chút nữa rơi vào trong khe đá. Vịn tảng đá bên cạnh, ngực nàng đồ mồ hôi nghĩ sau này trở về nhất định phải làm một bộ y phục giống như dân chốn núi để mặc.

Ánh mắt Thiên Mạch vẫn ôn hoà nhìn hành động của nàng, nhìn nàng đi đến bên hồ, thật cẩn thận đưa ngón tay vào trong hồ nước, sau đó là toàn bộ bàn tay, khoé môi bất giác nhẹ nhàng nhếch lên. Hấn biết, nàng khẳng định sẽ thích.

Tiểu Băng Quân quay đầu muốn gọi Thiên Mạch, không nghĩ tới chỉ một cái liếc mắt lại bất giữ được nụ cười nơi khoé môi hấn, không khỏi ngáy người.

Tóc đen áo bào đen, khuôn mặt như điêu khắc mà thành, dưới ánh chiều tà, đá trắng phản chiếu khiến người lóa hết cả mắt. Nụ cười thoáng kia giống như cơn gió thanh nhuận chậm rãi thấm vào lòng người, khiến cho người ta giống như đi vào trong rừng hoa lê, phân biệt không rõ trước mắt đích thị là cánh hoa lê tung bay, hay là tuyết rơi, chỉ là trong mũi có hương, như tình như say.

Thật lâu sau, nàng chậm rãi đứng lên, nâng tay lên vén sợi tóc rơi bên thái dương ra sau tai, tim đập bình bịch, giống như ở bên tai.

“Hạ Nhi?” Thiên Mạch thấy nàng đứng ngây ngốc nhìn chính mình, không khỏi có chút nghi hoặc.

Tiểu Băng Quân nhẹ nhàng nghiêng nghiêng đầu, trên mặt không cười, thần sắc có chút hoảng hốt, “Chủ tử.”

Thiên Mạch khẽ nhíu mày, thầm nghĩ đang yên lành sao lại như vậy? Đang muốn đứng dậy đi qua, Tiểu Băng Quân lại đột nhiên xoay người sang chỗ khác, ngón tay trắng nõn linh hoạt cời thất lưng, cạp váy liền rơi ra ngoài, y phục rơi xuống đất, nàng cứ vậy mà mặc áo trong nhảy vào trong nước. Giống như một mỹ nhân ngư bơi lội trong nước, lại lặn xuống nước vài lần, sau một hồi lâu, nàng mới từ trong nước ló đầu ra, tóc ướt làm nổi bật lên khuôn mặt tiên diễm cười như hoa đào.

“Chủ tử, người cũng xuống ngâm đi. Nước ở dưới đây nóng hơn rất nhiều, nhưng không phỏng người. Thiếp đã kiểm tra qua, đáy nước đều là đá, không có những vật khác.” Ánh mắt của nàng sáng trong, mặc dù không cười, Thiên Mạch lại biết nàng cực kỳ vui vẻ. Đúng vậy, chính là vui vẻ.

Nghĩ nghĩ, hấn bắt đầu chống gậy đi tới.

Tiểu Băng Quân từ trong nước đứng dậy, tiến lên giúp hấn cời y phục. Y phục ẩm ướt dán sát vào da người mạn diệu, hương diễm mê người nói không nên lời. Chỉ là Thiên Mạch không lưu tâm, nàng từ nhỏ lại có thói quen như vậy, cho nên cũng không ai cảm thấy không ổn.

Bỏ đi ngoại bào, Thiên Mạch để cho Tiểu Băng Quân thôi lui, gậy chống trong tay duỗi vào trong nước, từng chút từng chút trầm ổn mà kiên định trắm người vào trong nước. Tiểu Băng Quân cất kỹ y phục, cũng vào trong nước, sau đó bơi tới bên cạnh hấn lấy gậy chống đặt cùng chỗ với y phục.

Thiên Mạch mới vừa an vị trên một hòn đá lớn nổi trong nước, bên kia lại truyền đến giọng nói của Tiểu Băng Quân.

“Chủ tử, người cời y phục trong cho thiếp, thiếp giặt sạch hong khô, như vậy mặc vào mới tốt.”

Một lát sau, ‘bịch’ một tiếng, áo trong cùng quần trong ướt chèm nhẹp rơi ở trước mặt Tiểu Băng Quân, bắn tung toé vô số bọt nước. Nàng đưa tay nhặt lên, đưa tay gạt gạt nước trên cửa mặt, theo phản xạ đưa mắt nhìn về phía Thiên Mạch ở bên kia. Bởi vì đá lớn cản trở, không thể thấy gì.

Cúi đầu, nàng bắt đầu vò y phục. Bị nhiệt khí bốc lên, y phục kia mơ hồ tản mát ra mùi xạ hương nhàn nhạt, đó là mùi hương quen thuộc trên người Thiên Mạch. Nàng hít hít cái mũi, trong lòng lại không hiểu sao cảm thấy có chút kiên định.

“Chủ tử, chờ thiếp giặt y phục xong sẽ chà lưng cho người.” Nàng nói. Nói xong mới nhớ tới, hai người đều đang trần truồng, tựa hồ không được tốt lắm. Chỉ là lời đã ra khỏi miệng, muốn thu hồi cũng không còn kịp rồi, không khỏi bắt đầu có chút khấn trương.

“Ừm.” Thiên Mạch tựa người vào tảng đá lớn phía sau lưng, nhìn bầu trời xanh, tâm tư tán mạn, cũng không nghe rõ nàng đang nói cái gì, miệng lại lười biếng đáp lại.

Cái này, là đồng ý? Tiểu Băng Quân ngẩn ngơ, tim mới bình tĩnh không được bao lâu lại bắt đầu kịch liệt đập mạnh, tay vò y phục lập tức trở nên yếu đuối vô lực.

Bốn phía đột nhiên an tĩnh lại, ngoại trừ tiếng chim hót uyển chuyển nơi vùng núi, đó là âm thanh giặt y phục nhỏ vụn.

Trong đầu Tiểu Băng Quân đột nhiên hiện lên một màn vừa mới chứng kiến ở dưới đầm nước kia. Hoan ái bản năng như rắn quấn quýt một chỗ, đã tính luật động, vui thích rên rỉ...

Trong lòng khốc thét một tiếng, nàng vùi khuôn mặt nóng bỏng vào trong đồng y phục trên tay, không dám nghĩ tiếp, sợ chính mình theo bản năng thay hai khuôn mặt kia bằng của chính mình cùng Thiên Mạch.

Từ nhỏ được dạy bảo mị thuật, không phải chưa thấy qua nam nữ hoan ái. Nàng nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy còn bị té ngã, nhưng sau liền luyện thành thói quen, thậm chí có thể vừa ăn điểm tâm uống sữa dê vừa cẩn thận nghiên cứu. Lần này lại... chẳng lẽ bởi vì mười năm không thấy qua, cho nên sau khi mới liếc thấy liền bị chấn động lớn như vậy? Chỉ là chấn động đến liên tưởng cả chính mình vào trong đó, cũng không tránh khỏi... không khỏi...

Tim đập như sấm, trong mũi ngửi được là mùi hương của người nọ, nàng lại bắt đầu có chút thất thường.

Kỳ thật, chính mình vốn đã là nữ nhân của hắn, liên tính hai người thực như vậy, kỳ thật... kỳ thật cũng là chuyện hiển nhiên đi. Trong đầu đột nhiên toát ra ý niệm này khiến cho tâm nàng đã rồi thành một nùi khê bình tĩnh một chút. Chỉ là tay rõ ràng ẩm ướt, nàng lại tựa hồ vẫn có thể cảm giác được lòng bàn tay rịn ra mồ hôi.

Nếu, nếu...

Ngẩng đầu, nàng không để cho ý niệm kia thành hình, động tác giặt y phục trên tay lại nhanh hơn. Cảm y phục lên vắt khô nước, phủ lên tảng đá lớn đã dùng nước rửa sạch hong khô.

Ngón tay xoa xoa dây buộc áo, cúi thấp đầu, nàng đứng ở nơi đó không biết suy nghĩ cái gì. Gió thổi trên người ướt đầm, mang đến cho người ta cảm giác mát lạnh run rẩy. Sau đó, ngón tay khẽ động, nhẹ nhàng kéo ra dây buộc, một khối thân thể thanh tú mỹ lệ trần trụi xuất hiện bên hồ xanh trong.

Giặt sạch y phục của bản thân hong khô, Tiểu Băng Quân thờ sâu trầm mình vào trong nước, bơi về phía Thiên Mạch. Nước nóng vỗ nhẹ lên làn da mẫn cảm, hoàn toàn ngược với vẻ lạnh ngắt lúc trước, khiến cho bản thân vốn đang có chút bất an không yên tâm cũng trở nên nóng rực lên.

Tiếng nước xôn xao kéo suy nghĩ tán mạn rời rạc của Thiên Mạch lại, hắn vô ý thức theo tiếng nhìn lại.

Tiểu Băng Quân đang từ phía tay trái của hắn nổi nửa người lên khỏi mặt nước, sóng nước xanh trong nhẹ nhàng dập dờn trên da thịt trắng như ngọc, mái tóc dài đen tuyền ướt át buông rơi hai bên mặt, phủ qua khuôn ngực xinh đẹp, tản ra chỗ phần eo trong nước. Ngay cả khuôn mặt cũng hồng như say rượu, hơi thở hỗn hển, trên hàng mi vẫn còn dính vài giọt nước, hai tròng mắt nhìn hắn trong suốt mà ôn thuận, nhưng lại mơ hồ để lộ ra sự quyến rũ nói không nên lời, vô cùng câu hồn nhiếp phách. Đổi thành một người nam nhân khác, lúc này chỉ sợ sớm nhào tới. Ánh mắt Thiên Mạch lại nhàn nhạt, mặc dù không có sự xem nhẹ, nhưng cũng không có vài phần tình ý nồng nhiệt, thái độ không khác gì ngày thường.

Giơ tay, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt đi giọt nước trên hàng mi của nàng.

“Sao lại dùng mị thuật với ta?” Hắn hỏi, ánh mắt ôn hòa, không thấy trách cứ.

Mị thuật? Trong mắt Tiểu Băng Quân mê mang, sự kiêu mị mới vừa rồi nơi chân mày khé mắt nhất thời biến mất sạch sẽ. Mặc dù vẫn đẹp không gì sánh nổi, cũng đã không còn áp lực khiêu khích mị hoặc dục niệm nơi sâu nhất trong lòng người. Đơn thuần mà xinh đẹp, bởi vì lúng túng mà để lộ nụ cười ngây thơ, làm cho người ta không khỏi cảm thấy ngọt ý nhẹ nhàng dâng lên từ ngực, rồi sau đó tràn ngập đầu lưỡi.

Ngón tay si mê chạm vào lúm đồng tiền nho nhỏ bên môi nàng kia, Thiên Mạch trầm ngâm hỏi: “Lúc nổi lên mặt nước đã nghĩ gì?” Nếu như ngay cả chính nàng cũng chưa nhận thấy bản thân dùng mị thuật, như thế giải thích duy nhất chính là thời điểm kia suy nghĩ nàng đang có dự hoặc khiến nàng theo bản năng sử dụng mị thuật.

Nơi mà ngón tay hắn chạm qua dẫn tới một trận tê dại khó nói nên lời, Tiểu Băng Quân ngây ngốc giơ tay lên bắt lấy bàn tay đang muốn thu hồi lại của hắn, giống như con mèo nhỏ cọ xát mặt vào, sau đó mới nhớ tới vấn đề của hắn, khuôn mặt không khỏi nóng bỏng.

“Nghĩ tới... lúc này... lúc này ở bên đầm nước nhìn thấy...” Nàng ấp a ấp úng nói, giọng nói yếu ớt như muỗi. Nói xong, đầu cúi thấp đến cơ hồ muốn

chôn vào trong nước, tay vẫn nắm chặt tay hắn.

Thiên Mạch bừng tỉnh hiểu ra, “Nghĩ về đôi nam nữ đang giao phối kia?” Nếu là chuyện này, cũng khó trách rồi.

Giao, giao phối... Tiểu Băng Quân kinh hách ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt người nam nhân khi nói đến đây đã không còn ở trên thân mình, mà là đắm nhìn mặt hồ cách đó không xa, thần sắc thẳng thắn vô tư. Nhưng mà nàng vẫn còn đang vì từ hình dung quá mức trực tiếp này mà cảm thấy quần bách xấu hổ không thôi, nhất là khi ngửi thấy mùi xạ hương trên người hắn bởi vì nhiệt khí bốc hơi mà tỏa ra nồng đậm hơn so với bình thường. Thân thể ngâm ở trong nước thế nhưng không thể ngăn chặn bắt đầu trở nên khô nóng.

Khẽ ừ một tiếng, nàng thở sâu, cố gắng ngăn chặn sự khác thường của cơ thể, “Chủ tử vì sao không tránh bọn họ?” Rõ ràng là muốn chuyển dời lực chú ý của chính mình, lại không nghĩ rằng mới mở miệng vậy mà vẫn vòng quanh cái đề tài này.

“Muốn tìm nguồn nước, tự nhiên phải xuôi dòng mà đi, tránh đi chẳng phải là tốn rất nhiều thời gian sao?” Thiên Mạch nói một cách hiển nhiên, bàn tay nắm lấy tay nàng có thể cảm giác được cảm xúc dao động của nàng. Hắn lại không thu hồi lại, dung túng mặc cho nàng cảm lấy. Hắn vốn không có thói quen cùng người gần như vậy, bất quá cùng nàng ở chung hơn tháng, tựa hồ cũng có chút thích ứng rồi.

“Nhưng mà bọn họ ở đây... ở đây...” Tiểu Băng Quân xấu hổ, nghĩ thầm, mặc cho ai nhìn thấy loại tình huống này, trừ phi thật sự có chuyện gấp không thể chờ được, còn không tất nhiên sẽ tránh đi. Ai lại giống như hắn ngông nghênh đi ra như vậy chứ.

“Cũng không phải là chuyện gì không thể thấy được, không cần né tránh.” Thiên Mạch giật giật tay, cảm thấy lòng bàn tay bị nàng nắm có chút đồ mồ hôi. “Ngồi ở đây đi, ngâm nước thêm chút nữa.” Hắn một tay chống thân thể xê dịch sang bên cạnh, dọn ra một chỗ trống. Hồ nước khuấy động, sương mù so với trước dường như dày đặc hơn chút.

Tiểu Băng Quân bị lời nói của hắn làm chấn động, rõ ràng cảm thấy có chỗ nào không ổn nhưng lại không cách nào phản bác hắn, trong lòng lại bởi vậy mà mơ hồ cảm thấy có chút bất an. Giống như... giống như nam nữ giao phối, không, là giao hoan, với hắn mà nói cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, nói vậy... nói vậy...

Nghĩ đến đây, ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn về phía bộ ngực đang chìm trong nước của hắn, vội vàng liếc mắt một cái lại khăn trương quay mặt đi, hơi thở gấp rút, bộ dáng giống như làm chuyện xấu.

Giống như thấy được lại giống như không thấy được, nước mặc dù trong suốt, nhưng bởi vì nhẹ nhàng dập dờn, thêm nữa mặt trời dần dần xuống núi, ánh sáng trở nên mờ tối, nàng thật sự không biết chính mình có phải thấy được hay không, nhưng không có dũng khí tiếp tục xem.

“Hạ Nhi?” Thấy nàng hồi lâu không có động tĩnh, Thiên Mạch không khỏi nghi hoặc nghiêng đầu nhìn về phía nàng.

Trong đầu Tiểu Băng Quân rối bời, đang miên man suy nghĩ, bị hắn gọi một tiếng như vậy, đột nhiên cả kinh ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền rơi vào trong con ngươi đen và sâu của hắn. Ngực cứng lại, thất lung đầu gối không hiểu sao bắt đầu bần rần, trực tiếp chìm xuống nước.

Thiên Mạch nhú mày, bàn tay bị nàng nắm đột nhiên lật chuyển, xoay ngược lại bắt lấy cổ tay nàng nhắc nàng đến chỗ bên cạnh mình ngồi xuống.

Vừa tựa vào gần hắn, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn cùng hồ nước khác thường, Tiểu Băng Quân cảm thấy bản thân càng mềm yếu, trong lòng không khỏi cực kỳ xem thường chính mình, tay lại lúng túng bám vào thân thể người bên cạnh.

“Chủ tử...” Da thịt trần trụi kề sát nhau, nàng hít thở khó khăn thì thầm, trong đầu đã không có cách nào nghĩ tới cái khác. Nếu một màn này bị ma ma dạy bảo nàng nhìn thấy, chỉ sợ bị chọc giận đến thổ huyết.

Thiên Mạch vốn dĩ còn đang kinh ngạc nàng bị làm sao, sau khi ngây ngốc thu hết thần thái của nàng vào trong đáy mắt, nhớ tới một màn trước khi nàng nổi lên mặt nước, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Hóa ra nha đầu này bị một màn kia kích thích động dục rồi. Hắn thầm nghĩ, duỗi cánh tay ôm eo nàng, để ngựa nàng lại chìm vào trong nước, trong lòng vẫn đang suy nghĩ nên làm sao bây giờ.

Từ khi sinh ra hắn đã định sẵn là con của chư thần, vì bảo vệ thân thể cùng linh hồn thuần khiết không chút vết nhơ, từ nhỏ đã bị phong cấm lục dục, bởi vậy tuy đối với chuyện sinh sản của các giống loài hiểu rõ như lòng bàn tay, chính mình lại cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng nữ tử giao hoan qua. Về sau một mình một người trải qua năm tháng dài đằng đẵng như thế, mặc dù cũng không tiếp tục tuân theo bất kỳ giới luật nào, hắn cũng không hề có hứng thú đối với chuyện này. Bất quá nếu như đã thừa nhận nàng là thê tử của mình, hoan ái tất nhiên là chuyện sớm muộn, chỉ là trước mắt vẫn còn chưa đến lúc đó.

Hắn vừa nghĩ, bàn tay ôm eo Tiểu Băng Quân lại vô ý thức vuốt ve bên eo trần truồng của nàng, chỉ cảm thấy sự trắng mịn mềm dẻo, xúc cảm vô cùng tốt, cũng không nghĩ tới đã đem người sờ tới muốn hóa thành một vùng nước xuân.

“Hạ Nhi.” Hắn suy nghĩ nên nói như thế nào. Hắn tuyệt không phạm sai lầm mà Thương Ngự từng phạm phải. Trước khi hoàn toàn xác định tâm ý của hắn, hắn sẽ không cùng nàng giao hoan. Có được thân phận người và sói, hắn vẫn chưa thấy qua có người nào lại hoàn toàn chấp nhận không chút đắn đo. Hắn không muốn lưu lại một người sẽ hối hận ở bên cạnh, lại càng không muốn để đến lúc nàng hối hận lại là lúc không còn đường lui. Dù sao vô luận là Nhân tộc hay là Huyền Lang tộc, đối với chuyện trinh tiết vô cùng coi trọng.

Tiểu Băng Quân ngồi phịch ở trước ngực hắn, điểm mẫn cảm toàn thân giống như đều tập trung ở chỗ phần eo, nghĩ muốn đẩy tay hắn ra, lại muốn tay hắn tiếp tục dời đến những nơi khác, mâu thuẫn đến cơ hồ muốn rên rỉ ra tiếng. Nghe được tiếng gọi của hắn, đầu óc còn không phản ứng kịp, miệng đã

theo bản năng phát ra tiếng ưm. Chỉ là thanh âm mềm mại đáng yêu nhu nhược kia, âm cuối kéo thật dài, giống như lông chim, khẽ lay động.

Thân thể Thiên Mạch khẽ cứng lại, cảm thấy lông chim kia giống như đã gãi đến đáy lòng, một chút cảm giác dị dạng không rõ ràng từ nơi nào đó truyền tới, có chút yếu mềm có chút tê dại. Hắn chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Bất quá loại cảm giác này chỉ chớp lóe lướt qua, khiến cho hắn cơ hồ hoài nghi chính mình gặp ảo giác.

Lấy tay ra khỏi eo nàng, hắn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng chôn ở trước ngực mình, “Ra hồ chơi đi.” Hắn nói, sau đó bắt lấy một đầu tóc dày ẩm ướt kéo người vút ra ngoài, vũng vàng rơi vào trong mặt nước ở phía trước.

Tiểu Băng Quân không kịp phòng ngự, liền uống vào hai ngụm nước mới nổi lên mặt nước, vừa ho khan vừa mê mang nhìn về phía Thiên Mạch. Thấy hắn vẫn như cũ vô cùng tự nhiên ngồi ở chỗ kia, chỉ đang như cười như không chăm chú nhìn chính mình. Một chút ủy khuất vừa mới dâng lên bị nhìn như vậy lập tức hóa thành hư ảo.

“Đi đi.” Thiên Mạch khoát tay. Hắn biết, phương pháp duy nhất ngăn cản nàng động tình chính là rõ ràng bày tỏ bản thân không có hứng thú.

Tiểu Băng Quân cong mắt cười, ngụp đầu xuống nước, một lát sau xuất hiện lại đã cách xa mấy trượng. Nàng thông minh, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, nhưng bởi vì ánh mắt của hắn thẳng thắn vô tư, không có khinh thường cũng không có áy náy, cho nên ngoại trừ mơ hồ có chút thất vọng, nàng cũng không cảm thấy không thể chịu nổi.

Trời chiều xuyên thấu qua khe rừng chiếu vào trên mặt hồ, nửa hồ nước trong xanh nửa hồ nước hồng. Gió nhẹ phát động, những điểm sáng vàng vờ vụn trên mặt nước, quảng sương mù mỏng nhạt. Bóng dáng bạch ngọc xinh đẹp qua lại không ngừng trong đó, giống như hồ yêu.

Thiên Mạch vốn đang lười biếng tựa vào tảng đá lớn sau lưng, không chút để ý dùng ánh mắt truy đuổi bóng dáng của nàng, đột nhiên hai tròng mắt nheo lại, bắn ra tia sáng sắc bén. Ngay sau đó người đã rời khỏi chỗ ngồi, như một con giao long nhanh chóng bơi đến bên người Tiểu Băng Quân đang chơi đùa vui vẻ, ôm lấy eo nàng, xoay người, che nàng ở phía sau mình.

“Chủ tử?” Tiểu Băng Quân bị hắn một tay vòng ở sau người, phía trước là cơ lưng rắn chắc mà bóng loáng, không khỏi giật mình, lưng ta lưng túng kêu hô.

“Có người.” Thiên Mạch trầm giọng nói, ánh mắt băng lãnh quét về phía bờ hồ.

Tiếng nói hắn vừa dứt, trong rừng quả nhiên có hai người một nam một nữ đi ra. Hai người kia giống như đang tìm cái gì đó, hết nhìn đồng tới nhìn tây, sau đó rất nhanh bọn họ liền thấy được Thiên Mạch ở trong nước.

Thiên Mạch thờ ơ nhìn bọn họ sợ hãi quỳ xuống, liều mạng đập đầu với chính mình, cũng không tính nói chuyện. Trái lại Tiểu Băng Quân bị hắn ngăn cản, không nhìn thấy gì, nhìn không được mở miệng hỏi, “Là ai vậy chủ tử?” Nói xong, đã muốn thò đầu ra xem.

Thiên Mạch nâng tay lên ấn cái đầu không an phận của nàng trở về, nghiêm nghị ngăn cản, ngay chính hắn cũng nói không rõ vì sao không muốn để cho người ta nhìn thấy nàng lúc này.

“Cầu người... cầu các người đừng đem chuyện nhìn thấy khi này nói ra...” Đại khái là cảm thấy đập đầu cũng đủ rồi, nam nhân nâng vầng trán đã chảy máu lên, cầu xin nói. Nữ nhân bên cạnh hắn nhưng vẫn tiếp tục đập đầu, thân thể sợ hãi đến run cầm cập. Hóa ra lại là đôi nam nữ yêu đương vụng trộm bên bờ đầm kia.

Thiên Mạch trước căn bản không thấy rõ diện mạo bọn họ, lúc này nghe được yêu cầu của bọn họ, chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

“Ta không biết các người.” Hắn nhàn nhạt trần thuật sự thật. Hắn đương nhiên biết chuyện giao hoan của nhân loại xưa nay thường giữ kín như bưng, cũng bởi vậy mà lập đủ mọi loại quy củ trời buốt, bất quá những thứ này có quan hệ gì với hắn đâu.

Nam tử kia ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện lên thần sắc mừng rỡ, rõ ràng là hiểu rõ đối phương không có ý định xen vào việc của người khác, cuống quýt đập đầu hai cái, miệng nói: “Đa tạ! Đa tạ!” Rồi sau đó xoay người đỡ lấy nữ tử bên cạnh, để cho nàng ngừng lại.

Nàng kia từ đầu tới cuối cũng chưa từng lên tiếng, đầu vẫn cúi thấp, cho dù sau khi có được câu trả lời, toàn thân vẫn khống chế không nổi hơi hơi run rẩy.

Tiểu Băng Quân nghe ra là chuyện gì xảy ra, cũng không tiếp tục để ở trong lòng, tâm tư lập tức chuyển đến tình hình trước mắt. Nàng cũng phát hiện Thiên Mạch khác thường, rõ ràng trước vẫn dẫn theo nàng thoải mái đi ngang qua bên người đôi nam nữ hoan ái, nói gì mà cũng không phải chuyện không thể thấy, vì sao hiện giờ lại muốn ngăn cản nàng? Chẳng lẽ... sợ thân thể của nàng bị người khác nhìn ư?

Nghĩ đến khả năng như vậy, trong lòng nàng vui mừng, không khỏi vươn hai tay ôm lấy eo người trước mặt, sau đó ở trên lưng hắn hạ xuống một nụ hôn thật sâu.

Cảm giác được hành động vô cùng thân thiết của nàng, Thiên Mạch xoay tay lại xoa xoa đầu nàng xem như đáp lại, ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn hai người kia.

“Các người có thể đi rồi.” Hắn mở miệng.

Hai người kia hiển nhiên cũng không nguyên ở lâu, nghe vậy vội vàng luôn miệng nói phải, sau đó đỡ nhau đi về. Ngay tại lúc sắp tiến vào trong rừng, nam tử kia đột nhiên quay đầu lại, tốt bụng nói: “Hai vị cũng nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, ở trong núi sau khi trời tối cũng không an toàn.”

Thiên Mạch không đáp lại, mãi đến khi xác định hai người kia đã đi xa, hắn mới buông Tiểu Băng Quân ra.

“Chúng ta cũng xuống núi.”

Nói xong, cánh tay trắng kiện mở ra, dẫn đầu hướng bờ hồ mà đi. Tiểu Băng Quân ở phía sau nhìn bóng dáng mạnh mẽ mà tao nhã của hắn, không khỏi có chút ngây ngốc, chỉ cảm thấy phạm là có người này ở đây, trên đời này liên không có chuyện gì phải sợ.

Trở lại trường ngựa khi đó trời đã sập tối, nhìn thấy hai người, Sở Bách rõ ràng nhẹ nhàng thở ra. Tiểu Băng Quân đại khái nói lại nơi hai người đi, sau đó liền có người đưa cơm chiều lên.

Chiến hào đã làm xong, lại còn xây dựng chiến lâu cùng vọng lâu đơn giản. Sở Tử Ngạn bởi vì bị thương, sớm đã ngủ. Sở Dự mang theo mấy tên thủ hạ vào lúc xế chiều cũng đã rời khỏi trường ngựa. “Mộc tử, mộc tử, xếp thành trường son, nhìn như ghế ngồi của A Khanh. Mưa xuân rào rào, mộc tử không Diệp liền nở hoa, ngày hạ chói chang, Thanh Khất Đáp liền đôi hoàng bào.” Dần dần bài đồng dao này được truyền bá tốc độ cực nhanh, không tới một tháng, cũng bắt đầu lưu hành dưới chân thiên tử. Mà khi đó, Lý quận trưởng quận Thành Sơn đã tụ tập quân đội dưới quyền, cũng thuyền chuyển binh lực hai quận lân cận chuẩn bị tấn công trường ngựa của Sở gia.

“Hoàng thất họ Diệp, mà nay nhũ danh hoàng thượng vừa lúc gọi là A Khanh.” Sở Tử Ngạn mở đầu như thế này, lúc nói chuyện vẫn còn không quên chấp tay về phía Nam.

Qua mấy ngày, Sở Bách cực kỳ hứng thú theo sát Sở Tử Ngạn tìm đến Thiên Mạch, trong tay đẩy một chiếc ghế có hai cái bánh xe. Hóa ra trường ngựa vốn có thợ mộc lành nghề, lúc mới tới trường ngựa Tiểu Băng Quân từng thuận miệng nói qua một câu với Sở Bách, không nghĩ tới hắn liền ghi tạc trong lòng, lập tức đi tìm người tới làm. Thiên Mạch không thấy gì, Tiểu Băng Quân lại cực kỳ vui mừng.

Chiếc ghế dùng gỗ tốt nhất để làm, bởi vì đẩy nhanh tốc độ, cũng không có điều khắc hoa văn tinh tế, nhưng bởi vậy càng có vẻ nặng nề và đơn giản hơn. Trên ghế vẫn lót một cái nệm ghế tinh xảo mềm mại. Nhìn ra được, Sở Bách cực kỳ dễ tâm với cái này.

Thiên Mạch ngồi trên xe lăn, Tiểu Băng Quân đẩy hắn ra ngoài dạo một vòng, khi trở về thì cánh cửa trong vườn đã bị gỡ ra, xe lăn qua lại thuận tiện.

“Suy nghĩ chu đáo cùng với hành sự hiệu suất như vậy, Sở gia lo gì không mạnh thịnh?” Thiên Mạch khen ngợi.

“Nếu như không có Mạch huynh tương trợ, kiếp nạn trước mắt này của Sở gia chỉ sợ khó có thể vượt qua, nói chi đến chuyện cường thịnh?” Sở Tử Ngạn từ trong nhà đi tới, cười ha ha. Bản thân hắn bị trọng thương, sắc mặt vẫn trắng xanh, tinh thần lại vô cùng tốt.

Nhìn thấy trong tay hắn một bản sổ màu đỏ, trong lòng Thiên Mạch biết sự tình đang phát triển theo hướng bọn hắn mong muốn, không khỏi hơi nghiêng mặt nhìn về phía Tiểu Băng Quân, “Nàng qua chỗ Khổ Kỳ Nhi đi.” Những chuyện không đầu này, nàng biết được càng ít càng tốt, để tránh thêm phiền lo lắng.

Tiểu Băng Quân cũng biết tình huống này bản thân không nên ở đây, lập tức đáp lại, khẽ gật đầu với Sở Tử Ngạn, sau đó bước nhanh rời đi.

Sở Tử Ngạn đưa tám sổ màu đỏ cho Thiên Mạch, sau đó tiếp nhận xe lăn của hắn, đẩy về phòng.

“Lý Hữu Ngọc kia quả nhiên muốn cáo trạng lên trên rằng Sở gia ta mưu phản. Nếu không phải Mạch gia đề điểm, ở giữa đường chặn lại kẻ đưa tin, lúc này Sở gia cho dù không diệt môn, cũng tất nhiên chịu tổn thất nặng nề.”

Thiên Mạch ừm một tiếng, mở sổ màu đỏ ra nhanh chóng liếc qua rồi đóng lại, chuyển lại cho Sở Tử Ngạn.

“Bên trong thành truyền đến tin tức, Sở Trạch đã bị phong tỏa, Lý tặc phái ra 1000 quân binh, phỏng chừng là muốn chiếm đoạt trường ngựa.” Sở Tử Ngạn tiếp tục nói, dừng một chút, trong mắt bắn ra hận ý nồng đậm. “Sở mỗ nhất định phải để cho hắn tới được mà đi không được.”

Thiên Mạch ngẩng đầu, ý bảo Sở Tử Ngạn ngồi xuống. Hắn không quen ngồi đầu nhìn người.

“Nếu Sở nhị gia không sợ tội danh mưu phản, làm như vậy cũng không sao.” Ngón tay cứ từng nhịp từng nhịp gõ trên thành ghế, hắn thản nhiên nói.

Sở Tử Ngạn ngẩn ra, có chút khó hiểu: “Mạch gia chẳng lẽ muốn Sở mỗ hai tay dâng trường ngựa?” Nếu như thực như vậy, làm sao lại phải khổ sở sinh ra nhiều chuyện như thế này, không công bồi mấy cái mạng.

Thiên Mạch lắc đầu, “Cho hắn biết lấy binh lực của một quận mà muốn chiếm trường ngựa này là chuyện không có khả năng, như vậy đủ rồi.”

Sở Tử Ngạn hí mắt, sau đó giật mình, cười nói: “Chiêu liên hoàn này của Mạch gia đưa ra cũng thật vi diệu.” Lý gia đã quen hống hách lộng hành, nếu như tại lúc này gặp khó khăn, tất nhiên sẽ điều động tập hợp những quận binh khác phụ thuộc hắn tới tấn công trường ngựa. Vào thời điểm lời đồn nổi lên bốn phía liền tính lấy cớ cho dù tốt cũng không thể xóa bỏ khúc mắc của bề trên. Nếu như lại kích động thêm chút dầu vào người nhà hắn vốn không coi ai ra gì, thêm nữa chứng cứ vô cùng xác thực, chỉ sợ hắn muốn xoay mình cũng khó. Việc liên quan tới vị trí kia, cho dù là thân huynh đệ cũng sẽ phản bội, huống chi bất quá chỉ là một cái thư đồng nho nhỏ. “Chỉ là lấy người trong trường ngựa sợ khó ứng phó với hơn vạn quận binh chân chính.”

Dùng một chút, hấn có chút sầu lo nói, cũng không bị kết quả giả tưởng kia làm mê muội đầu óc.

Thiên Mạch rũ mắt xuống, có chút không để ý mà nói: “Ta không thích thấy máu.” Xe lăn chuyển động, đi vòng quanh ra bên ngoài, “Tất nhiên là dùng phương thức không thấy máu cho thỏa đáng.” Giọng nói vẫn vang vọng ở trong phòng, cả người cả ghế của hấn đã biến mất tại cửa.

Sở Từ Ngạn ngạc nhiên nhìn đại sảnh trống trơn, sau một lúc lâu không biết nên phản ứng làm sao. Ở chung mấy ngày nay, hấn lại vẫn có chút không thích ứng được cách nói chuyện cùng phương thức hành sự khó có thể nắm bắt được kia của Thiên Mạch.

Không thấy máu... không thấy máu? Làm sao có thể không thấy máu?

Thiên Mạch từ trong sảnh đi ra ngoài, cũng không tới chỗ Khó Kỳ Nhi, mà là thẳng hướng bên ngoài.

Trường ngựa rất lớn, dung nạp trăm vạn quân đội cũng không là vấn đề, thêm nữa thủy thảo um tùm, thổ địa phì nhiêu, vô luận nuôi ngựa hay tàng binh đều là một địa phương thật tốt, khó trách Lý gia nhất định phải lấy cho được chỗ này.

Bánh xe gỗ lăn qua nhánh cỏ, phát ra tiếng xào xạc rất nhỏ.

Thiên Mạch đưa mắt nhìn về nơi xa, có thể nhìn thấy trâu ngựa bị cách ly bên trong hàng rào bằng gỗ, người chăn nuôi uống nước ở bờ hồ, cùng với đàn tuần mã ở chung quanh.

Đây là một nơi tốt. Hấn nghĩ. Nếu như bị máu nhuộm thì đáng tiếc rồi.

Với khả năng của hấn, chớ nói vài vạn binh tầm thường, cho dù là mười vạn Nhân tộc tinh nhuệ cũng không để ở trong mắt. Chỉ là chuyện của Nhân tộc, lúc này nên lấy phương thức của Nhân tộc tới giải quyết, nếu không lúc trước hấn làm sao phải khổ thân thiết lập điện Hắc Vũ.

Lặng lẽ thở dài, hấn tựa lưng vào phía sau ghế ngồi, khép mắt cảm thụ làn gió mang theo hơi thở hỗn tạp của trâu ngựa cùng với hương vị tươi mát của cây cỏ phát qua hai gò má.

Không biết có người có thể phát hiện Thần cung dưới nước điện Thương Minh hay không. Tâm tư thay đổi, hấn rốt cục bắt đầu suy xét chuyện điện Hắc Vũ. Chuyện khác hấn thật không có để ý gì, chỉ là nếu như có người đánh bại đánh hạ giải khai phong ấn trong ma điện, trong thiên địa này chỉ sợ khó tránh khỏi một trường họa kiếp.

Nghĩ đến đây, hấn cảm thấy có chút nhàm chán. Ngay cả chính hấn cũng không hiểu, tộc nhân đều đã bị diệt, vì sao hấn vẫn còn bảo hộ nơi đó. Toàn bộ an nguy của sinh vật trên thế gian này cùng hấn có quan hệ gì đâu?

Giờ tay, hấn xoa xoa thái dương có chút co rút. Có lẽ nên thừa dịp trước khi quận binh đến quay về điện Hắc Vũ xem xem.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng nhỏ vun, không cần quay đầu lại, hấn cũng biết là ai. Đặt tay xuống, hấn nhìn không được nghĩ, nha đầu này có thể làm bạn với hấn tới khi nào a?

“Chủ tử, người xem cái này.” Tiểu Băng Quân cười hi hi ôm một vật tròn tròn màu trắng đi vòng qua xe lăn, nửa quỳ xuống trước mặt Thiên Mạch, sau đó thật cẩn thận đưa món đồ gì đó trong tay đến trước mặt hấn.

Là một con thỏ trắng nhỏ... Thiên Mạch tròn mắt, nhìn đến con thỏ trắng vốn đang dịu ngoan nhu thuận nằm trong hai bàn tay trắng thuần kia đột nhiên hoảng sợ trừng to mắt, đáng thương tội nghiệp phát run, không khỏi hơi hơi quay mặt. Hấn nghĩ hấn quên nói cho nàng biết, không nên đem những động vật nhỏ này mang tới trước mặt hấn.

“A!” Tiểu Băng Quân đang khó hiểu sự thay đổi của con thỏ nhỏ, bàn tay đột nhiên ấm lên, con vật nhỏ này quả là không khống chế được. Nàng vội vàng đặt con vật nhỏ trên đất, ngất có chà chà bàn tay, sau đó đứng dậy tìm đường trở về.

Con thỏ nhỏ kia vừa được đặt trên cỏ, vậy mà cũng không bỏ chạy, mà là ngốc nghếch ngoác ngoác ngồi chồm hổm tại chỗ, động cũng không dám động.

“Kỳ quái.” Tiểu Băng Quân chú ý tới sự khác thường của con thỏ nhỏ, không khỏi thấp giọng lầm bầm.

Thiên Mạch tự mình đẩy bánh xe vượt qua người nàng một đoạn ngắn, mới thân nhiên nói: “Nó không thích ta. Nàng mang nó đến nơi khác chơi đi.”

Tiểu Băng Quân nán lòng thụp bả vai, ủa oái a một tiếng, sau đó ẵm con thỏ nhỏ đi về, vừa đi vừa giáo huấn tiểu tử kia hại nàng mất mặt.

Nghe được trong gió truyền đến tiếng nói nhỏ ngớ ngẩn của nàng, như đang nói gì đó mà chủ tử cực kỳ tốt, tuyệt không đáng sợ, Thiên Mạch không khỏi mỉm cười. Một chút phiền muộn trước đó hóa thành hư không.

Bất quá trong chốc lát, Tiểu Băng Quân vung bàn tay ẵm ướt lại chạy trở lại, bây giờ trong tay không tiếp tục ôm con thỏ nhỏ.

“Là Sở Bách thấy Khó Kỳ Nhi tỷ tỷ nhàm chán nằm cả ngày mới đưa tới đây hai con thỏ nhỏ. Thiếp thấy đáng yêu mới xin mang đến chơi, đâu nào nghĩ tới nó không thích người.” Nàng giải thích như thế, nói đến phần sau lại vẫn có chút buồn bực, bất quá trong mắt vẫn tràn đầy ý cười.

“Thân thể Khó Kỳ Nhi như thế nào?” Thiên Mạch hỏi.

Tiểu Băng Quân đẩy hán hướng tới bên hồ.

“Tốt hơn nhiều rồi, hiện tại có thể tự mình đứng dậy ăn cơm. Có lẽ không bao lâu có thể khỏi hẳn.” Nghĩ đến khuôn mặt ngày càng hồng nhuận của Khó Kỳ Nhi, trong giọng nói của nàng tràn ngập vui sướng.

Thiên Mạch ngưng mắt nhìn về phía vách núi dốc đứng nơi xa, trầm ngâm trong khoảnh khắc, “Có lẽ nàng ấy sẽ muốn lưu lại.”

Xe lăn khẽ ngừng lại, Tiểu Băng Quân có chút chần chờ hỏi: “Chủ tử, chúng ta phải rời khỏi nơi này ư?” Trong giọng nói của nàng có chút không muốn. Không biết có phải vì nơi này có hơi thở của thảo nguyên không, ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã thích. Lúc này nghe ra ý trong lời của Thiên Mạch, không khỏi có chút mờ mịt. Rời khỏi nơi này, bọn họ lại muốn đi đâu?

Thiên Mạch hơi nghiêng mặt, “Nếu thích, nàng cũng có thể lưu lại.” Khi hán nói lời này không chút do dự, chỉ là sau khi nói xong lập tức trầm mặc, quanh người đột nhiên xuất hiện thêm một tầng xa cách nhân nhạ.

Tâm tư Tiểu Băng Quân tinh tế, lập tức liền cảm nhận được, tay đẩy xe không khỏi căng thẳng, rồi sau đó bỗng nhiên buông ra, có chút sốt ruột đi chuyển tới trước mặt Thiên Mạch.

“Chủ tử đi nơi nào, thiếp liền đi nơi đó.” Nàng ngồi xổm xuống, hai tay đặt trên đùi hán, ngửa đầu nhìn hán chân thành nói.

Thiên Mạch rũ mắt đối diện với nàng, sau một lúc lâu không nói gì.

Trong lòng Tiểu Băng Quân lo sợ không yên, trong lòng biết chính mình đối với hán mà nói kỳ thật có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ cần vừa nghĩ tới bất kỳ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ, không dám cho hán nhiều cơ hội, ôm lấy hai đùi của hán, đáng thương tội nghiệp cầu xin: “Chủ tử, người đừng bỏ lại thiếp.”

Thiên Mạch không nghĩ tới nàng lại chơi xấu, trong lòng ngoài sự ngạc nhiên còn mềm lòng đi chút, sự xa cách theo bản năng tàn mát trên người nhất thời mất đi.

“Chỉ cần nàng không muốn rời đi, ta sẽ không bỏ lại nàng.” Hán chần chờ, giờ tay xoa xoa tóc nàng, giọng nói nhu hòa.

Không nghĩ tới lại nhận được lời khẳng định của hán, Tiểu Băng Quân không khỏi vui mừng quá đổi, ngẩng đầu khi đó lòng tràn đầy vui mừng.

“Lời này chủ tử không được quên!” Nàng cười hi hi nói.

“Ừ.” Thiên Mạch duỗi ngón tay nhẹ nhàng vén sợi tóc mai có chút hỗn loạn của nàng ra sau tai, sau đó mới chuyển dời ánh mắt, phát hiện hai người đã cách nhà gỗ khá xa. Bốn phía cỏ nuôi súc vật như sóng, màu sắc và hoa văn rực rỡ, lại không có người. Cách đó không xa có thể thấy một hai con ngựa màu đen rồi bầy đang tự nhiên ăn cỏ.

“Ngồi ở chỗ này một chút đi.” Hán nói.

Thấy hán nói vậy, Tiểu Băng Quân không lập tức đứng dậy, mà là ngồi xuống bãi cỏ cạnh chân hán.

“Chủ tử, chúng ta định đi đâu?” Điện Hắc Vũ bị người xâm chiếm, hán có phải là muốn đi đoạt lại? Những người có lỗi với hán luôn luôn phải trả lại. Còn có chân của hán... Mỗi khi nghĩ như vậy, nàng lại cảm thấy lo sợ nghi hoặc mà bất lực.

Chính mình tựa hồ là một cái người cực kỳ vô dụng vậy!

“Đi thảo nguyên.” Thiên Mạch hí hắt, nhớ tới tâm nguyện của Tiểu Băng Quân. Tìm Thu Thần Vô Luyến, sau đó là Băng thành. Xảy ra chuyện như vậy, Băng thành chỉ sợ cũng không sống yên ổn được bao lâu.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, ngẩng đầu, “Nhưng mà, chủ tử, Ngôn Vệ kia...” Điện Hắc Vũ ở trên thảo nguyên có thể lực khổng lồ, bọn họ đi vào trong đó, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

“Không sao.” Khoé miệng Thiên Mạch khẽ nhấp, đạm mạc nói. Ngôn Vệ cho tới bây giờ đều không được hán để vào trong mắt, dù cho lần này hán bị ép rời khỏi điện Hắc Vũ.

Ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không tự giác tàn mát ra ngao khí của hán một lúc lâu, Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một tình cảm nồng liệt khó có thể phân biệt, giống như cảm mến, giống như sùng kính, mà lại như không phải hai loại này, khiến cho nàng chỉ muốn ôm chặt lấy hán, không muốn buông ra.

Nghĩ như vậy, nàng chỉ nhẹ nhàng cọ đôi má lên trên đùi hán, không dám có động tác quá mức.

“Bọn họ vì sao phải làm như thế?” Nàng giống như tự nhủ nói. Mặc dù vẫn biết lòng người thâm lam, nhưng mà nàng vẫn không rõ, vì sao tam Cơ cùng với Ngôn Vệ dưới một người trên vạn người trong điện Hắc Vũ muốn phản bội chủ tử. Chủ tử cho bọn họ tự do lựa chọn đi hay ở, giao cho bọn họ quyền lực cùng địa vị người thường suốt đời khó có thể với tới. Bọn họ vì sao còn phản bội hán, thậm chí còn muốn dồn hán vào chỗ chết?

Nghe được tiếng nàng ní non, Thiên Mạch thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa, có chút kỳ quái cúi đầu nhìn nàng.

“Người không phải đều như vậy sao?” Tham lam, ngu ngốc, hẹp hòi, nhát gan... Bởi vậy việc phản bội này phát sinh trên người bọn họ, thật sự là quá mức tầm thường.

Tiểu Băng Quân trầm mặc, muốn phản bác, nói đến bên miệng nhưng lại nuốt xuống. Nàng muốn nói nàng không phải như thế, lại cũng có rất nhiều người không phải như thế, chỉ là loại chuyện này không phải nói không phải liền không phải, thay vì nói chỉ bằng dùng hành động để chứng minh.

Thiên Mạch hiển nhiên là xem loại tình huống này là chuyện đương nhiên, bởi vậy lúc nói trong giọng nói cũng không có bất kỳ phần nộ cùng khinh miệt gì. Hắn đưa tay vuốt hàng lông mày nhăn lại của Tiểu Băng Quân, chậm rãi nói: “Vị trí kia đối với bất luận người có dã tâm nào đều là một loại hấp dẫn.” Cho nên khi biết được thân thể hắn không khoẻ, những người này bình thường bị áp chế tự nhiên sẽ rục rịch góc đầu dậy.

“Khó Kỳ Nhi là người của Phong Cửu Liên Thành. Lúc trước hắn tặng nàng cho ta, một là vì mượn thể lực điện Hắc Vũ thống nhất cao nguyên Lôi Mông. Tiếp đó, đương nhiên là vì ngày này mà chuẩn bị.” Thiên Mạch thừa nhận, kia quả thực là một nhân loại tài trí mưu lược kiệt xuất.

Động tác của hắn nhu hoà, đầu ngón tay mang theo tia ấm áp, Tiểu Băng Quân tham luyện sự ôn nhu khó có được này của hắn. Bởi vậy mặc dù trong lòng bởi vì lời hắn nói mà hết sức ngạc nhiên, lại vẫn không nhúc nhích ghé vào chỗ cũ, hỏi: “Chẳng lẽ chuyện lần này, Phong Cửu Liên Thành kia cũng tham dự sao?”

Thiên Mạch ừ một tiếng, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn hồ nước nơi xa.

“Thu Cơ là người của Bách Hoa tộc, Bách Hoa tộc, này...” Hắn không nói tiếp, chỉ là một tiếng ‘này’ lại tràn đầy châm biếm. Cho dù là hắn, cũng vì tình thân được truyền thừa từ nhiều thế hệ của tộc nhân này mà cảm thấy ngạc nhiên. Sau khi Huyền Lang tộc cùng nhân loại vì tàn sát lẫn nhau hoặc vì những thiên tai không cách nào tránh khỏi mà diệt vong, nhưng bọn họ lại kế thừa trí nhớ sâu sắc của người chết trong gia tộc. Sự chán ghét cùng thù hận đối với sói, cùng với việc bị người thương phản bội đã khiến cho nhân tộc làm mạnh lên hình ảnh của nữ nhân.

Bách Hoa Nô. Bách Hoa tộc. Bách Hoa giáo. Diệt một cái lại mọc lên một cái, quả nhiên là vô cùng ngoan cường.

“Bách Hoa tộc? Tên này thật là dễ nghe.” Tiểu Băng Quân lần đầu tiên nghe được có dân tộc này, không khỏi cảm thấy có chút tò mò. Hồi tưởng lại bộ dáng của Thu Cơ, ngược lại thật sự không thẹn với tên này.

Thiên Mạch nhẹ nhàng nắm lấy vành tai nàng, ánh mắt nhàn nhạt, không tiếp tục đề tài này. Bởi vì không muốn nói cho nàng, tên dành cho người lại hoàn toàn tương phản. Bách Hoa tộc kỳ thật là một cái chủng tộc tà ác mà hắc ám. Mà Thu Cơ nhìn qua đa sầu đa cảm kia, thủ đoạn ngoan độc giả dối hơn so với bất kỳ kẻ nào vậy công hắn khi đó.

“Đông Cơ là vì nam nhân của nàng muốn tự bảo vệ mạng sống mà tặng cho ta, cho nên mới sẽ hận ta như thế. Còn về phần Phi Nguyệt, bất quá là vì ghen tị Bạch Nguyệt được sủng ái hơn so với hắn mà thôi.” Hắn không chút để ý đem nguyên nhân mọi người phản bội chậm rãi nói ra, giống như nói tới một chuyện không chút nào liên quan tới mình.

Tiểu Băng Quân nghe được trong lòng lại lạnh tới khó chịu, không khỏi quý thẳng người, sau đó nghiêng thân qua ôm chặt lấy hắn, không nói nên lời.

Động tác bất thành lời của nàng khiến cho Thiên Mạch sợ run lên, rồi sau đó mới nhận thấy được tâm tình ảo não của nàng, hơi trầm ngâm, liền lập tức hiểu rõ tâm tư của nàng. Trong nháy mắt cũng không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ cảm thấy được một người khác trân trọng ôm như vậy thật sự là một trải nghiệm hoàn toàn mới lạ. Nơi trái tim giống như bị cái gì xúc động, có chút bần rùn.

“Không phải chuyện lớn gì.” Hắn rút cục giờ tay lên ôm lấy nàng, vỗ nhẹ trên lưng nàng. Rõ ràng là lời an ủi, ra khỏi miệng lại không hiểu sao khiến cho người ta cảm thấy cuồng ngạo nói không nên lời.

Tiểu Băng Quân cũng không để ý nhiều tới như vậy, ngược lại càng ôm chặt hơn nữa. Người này, trừ mình ra, còn có ai sẽ đau lòng vì hắn?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lúc chạng vạng tối, 1000 quân binh từ quận Thành Sơn đến phía ngoài Niệp Thuý cốc, bị ngăn cản ở ngoài cốc. Sau khi không thể xông vào, liền lui về phía sau nằm dặm hạ trại, đồng thời phái người suốt đêm hồi báo quận trưởng. Cùng lúc đó, Sở Bách dẫn người tới nơi khác mua một lượng lớn dầu hoà, hoà được các loại vận chuyển đến eo núi dự phòng, cũng tăng cường công sự phòng ngự.

Ban đêm, vào lúc tất cả mọi người ngủ say, một bóng đen từ cửa sổ phòng Thiên Mạch bay ra, như một tia chớp đen lướt qua trong giây lát.

Bóng đen lấy tốc độ mắt thường khó có thể bắt giữ được hướng phía Bắc mà đi, băng qua rừng cây rậm rạp, son mạch hiểm trở. Sói ở những chỗ bóng đen đi qua đều đồng loạt đứng dậy, giống như mô phỏng cử hành một nghi thức thần bí có từ xưa ở trong thiên địa mệnh mông.

Trong bóng đêm, điện Hắc Vũ giống như một con cự thú ngủ say lẳng lẳng nằm trong cái ôm của núi Thiên Khuyết, không có gì khác thường so với dĩ vãng. Hiển nhiên một màn chủ mưu giết vua đoạt vị vẫn còn bị áp chế.

Đối mặt với loại tình huống này, hắn cũng không có bất kỳ cảm xúc dao động gì. Trên thực tế, nếu ngay cả chút thủ đoạn này cũng không có, Ngôn Vệ cũng không xứng ngồi ở vị trí hiện tại rồi.

Bên ngoài khe Huyền Thiên núi đá dày đặc, lau sậy khô héo ở trong gió rét xào xạc lay động. Giống như hắn khi đó vậy, không có bất luận thủ vệ nào, nhưng hắn lại cảm giác được hơi thở của người.

Ánh mắt ngưng trọng nhìn phía trước, cầu treo dây thừng kéo dài vào trong màn sương đêm, giống như kéo dài vĩnh viễn không ngừng nghỉ tới U Minh.

Hắn đột nhiên có chút tim đập mạnh và loạn nhịp. Nơi đó hắn đã ở trăm ngàn năm, vì sao trước đây chưa từng có loại cảm giác này, hiện giờ lại mơ hồ có chút bài xích, thậm chí không nguyện nhớ đến cuộc sống một người bồi hồi nơi Huyền điện hoa lệ kỳ ảo không có ban ngày ban đêm kia.

Tịch tịch khôn cùng...

Sau đó, hắn nhớ tới nữ tử kia, nhớ tới nụ cười ấm lòng người, cùng với sự bất chấp đi theo của nàng, vì thế sự tịch tịch từ xưa tới nay vẫn ngưng đọng yên lặng thâm trầm tựa như sương mù trước mắt có chút dao động, nhất thời làm cho người ta cảm thấy được sự len lỏi của nó ở khắp các góc ngách.

Im lặng thờ dài, thân hình hắn vừa động, giống như một tia chớp vượt qua cầu treo thật dài, ẩn náu xẹt qua dưới mí mắt người đối diện, chỉ trở thành một con gió mang theo một mùi hương kỳ dị.

Điện Thương Minh bị bao vây nghiêm mật. Không tìm được thi thể ba người bọn họ, những người đó đương nhiên không dám khinh thường, chỉ sợ không biết đã lục soát dưới nước kia bao nhiêu lần.

Tránh đi người canh phòng tiến vào đại điện, bên trong không có một bóng người, lại có thể nhìn thấy mấy cái áo bơi làm từ da long hải. Dưới ánh sáng của sao trên đỉnh điện chiếu xuống, những chiếc áo đen mà bóng loáng ở mặt ngoài vẫn loé lên ánh nước tron ướt, hiển nhiên mới dùng không được bao lâu.

Nghĩ đến bọn hắn có lẽ đã phát hiện ra Thần cung ở dưới nước, trong con người đen láy của hắn đột nhiên bắn ra ánh sáng lạnh lùng nghiêm nghị. Nhanh chóng nhảy xuống nước, mãi đến khi xác định phía dưới toàn bộ đều giống như lúc hắn rời đi, hắn mới khôi phục lại sự đậm đặc, trở lên trên, ung dung khôi phục cơ quan, chặn thông đạo dưới nước đi tới Huyền Hải, làm hồ nước trong điện biến thành một ao nước tù.

Lúc rời đi, hắn đã không còn bất kỳ lưu luyến cùng lo lắng gì. Cho dù là phản bội hắn hay là trung thành với hắn, hắn biết rõ bọn họ đã sớm có đầy đủ năng lực ung dung ứng phó loạn cục này.

Trên đường trở về, sau khi do dự, hắn vẫn đi đường vòng qua quận Thành Sơn, lại thăm viếng phủ quận trưởng một hồi.

Sớm mai, lúc Tiểu Băng Quân đi tới phòng Thiên Mạch, hắn cũng không có giống như lúc trước ăn mặc thoải đáng ngồi cạnh cửa sổ chờ nàng, mà vẫn nằm ở trên giường. Thấy nàng tiến vào cũng không đứng dậy, chỉ lười biếng nâng mí mắt lên, lại tiếp tục ngủ.

“Thân thể chủ tử không khoẻ sao?” Tiểu Băng Quân có chút lo lắng, đi tới phía trước dò xét trán hắn. Nhiệt độ không hề cao.

Thiên Mạch không mở mắt ra, chỉ nhàn nhạt ừm một tiếng, giữa hàng lông mày có một chút mệt mỏi.

“Thiếp đi tìm đại phu.” Tiểu Băng Quân sốt ruột, xoay người liền muốn chạy ra bên ngoài, lại bị Thiên Mạch đưa tay bắt lấy.

“Ta muốn ngủ một lát, đừng để cho người khác quấy nhiễu ta.” Hắn bắt đầu dĩ mở miệng, cảm thấy nha đầu kia thật sự là chuyện bé xé ra to, nhưng trong lòng cũng không có chút phiền chán hay không kiên nhẫn nào. Có người luống cuống ở bên tựa hồ cũng rất tốt.

“Nhưng mà...” Tiểu Băng Quân không dám dùng lực vùng vẫy, nhưng lại lo lắng, không khỏi có chút khó xử.

Thiên Mạch thờ dài, đơn giản lôi nàng ngồi ở bên cạnh mình. “Nàng cứ ngồi đây đợi ta tỉnh lại, không cho đi đâu hết.” Hắn kỳ thật ngủ không được bao lâu, chỉ cần nghỉ một lúc nữa mà thôi.

Bị hắn lôi kéo, Tiểu Băng Quân cũng không có cách nào rời đi, đành phải ngơ ngác ngồi ở nơi đó. Qua một lúc lâu sau, nhìn hắn ngoại trừ vẻ ngoài mệt mỏi quả thật cũng không có dấu hiệu khác thường gì, lúc này mới thoắt an tâm.

Tay hắn buông lỏng đặt ở bên chân nàng, nàng không khỏi vron tay nhẹ nhàng mà che ở mặt trên. Ánh mắt rơi trên biểu tình yên lặng trên mặt hắn, đột nhiên cảm thấy nếu có thể bồi hắn cả đời như vậy, thật tốt biết bao nhiêu.

Điều khiến cho Thiên Mạch ngạc nhiên chính là, hắn cảm thấy bản thân ngủ thật sự thoải mái, lúc tỉnh lại đã qua giờ Ngọ. Tiểu Băng Quân quả thực vẫn ngồi ở bên cạnh hắn, ngay cả hoạt động một chút cũng không có, chỉ đang tựa vào đầu giường đặt gần lò sưởi ngủ gật. Hắn mở mắt nàng liền phát hiện.

“Muốn dậy sao, chủ tử?” Nàng hỏi.

Thời điểm kia Thiên Mạch mới phát hiện tay nàng vẫn nắm tay hắn, từ vị trí nằm nhìn qua, có thể nhìn thấy lúm đồng tiền của nàng lộ ra khiến người ta

tâm thần an bình trầm tĩnh cùng âm áp.

Là vì nàng ở bên người, cho nên mới có thể ngủ ngon như vậy sao? Hần suy tư. Mặc dù giấc ngủ xưa nay của hắn không có vấn đề gì, nhưng bất quá cũng giống như sinh mệnh của hắn vậy, không có bất luận cái gì đáng chờ mong. Bởi vậy cảm giác đặc biệt khó có được này khiến cho hắn không khỏi có chút lưu luyến.

“Chút nữa nàng đi nói với Sở Tử Ngạn, nói hắn tìm một nha đầu chiếu cố Khố Kỳ Nhi, về sau nàng ngủ bên này.” Hần ngồi dậy phân phó nói, trong giọng nói cũng không có chút đường thương lượng.

Tiểu Băng Quân xoay người đang muốn đi lấy ngoại bào cho hắn, nghe vậy a một tiếng, bỗng dưng quay đầu lại ngoác nhìn hắn. Một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, lưng ta lưng tưng nói một tiếng được. Trong lòng có chút kinh ngạc có chút chờ mong, trong lúc này cũng không thể nói rõ là tư vị gì.

Sau đó vô luận là chải đầu cho Thiên Mạch, hay là đi tìm Sở Tử Ngạn, thậm chí vào lúc ăn cơm trưa, nàng luôn ở trong trạng thái hốt hoảng giống như nằm mơ. Mãi cho đến khi gặp Khố Kỳ Nhi, bị sự băng lãnh trong ánh mắt nàng mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Trước người không phải định rời xa hắn sao, sao lúc này lại muốn leo lên trên giường hắn?” Khố Kỳ Nhi ác độc trào phúng nói, nàng cảm thấy chính mình ghen tị tới sắp điên rồi. Vốn dĩ nàng cho rằng chính mình đã buông bỏ, khi nhìn thấy Thiên Mạch đối xử với nữ nhân trước mặt không giống với những người khác, mặc dù không cam lòng nhưng cũng từ từ có thể chấp nhận. Nhưng sau khi nghe được tin tức này mới phát hiện, căn bản không phải như vậy. Mới biết được, chắc chắn người nọ sẽ không ở cùng bất kỳ nữ nhân nào, cho dù lưu lại Tiểu Băng Quân có chút khác biệt nhưng bất quá chỉ coi nàng là hầu nô mà thôi, cho nên mới mang theo chế giễu nghĩ cách chờ xem nàng bị đâm cho đầu rơi máu chảy, sau đó cảm thấy may mắn quyết định của mình đúng. Ai ngờ, ai ngờ....

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì nữ nhân ngoại trừ cười cái gì cũng không biết này lại có thể được hắn để mắt?

Đối với sự chất vấn cùng vẻ mặt không tốt của nàng, Tiểu Băng Quân chỉ sững sờ một phen, rồi sau đó mỉm cười khê nói: “Ta sẽ không rời khỏi người.” Nàng không ngạc nhiên với phản ứng của Khố Kỳ Nhi. Toàn bộ bất quá là vì thích, bởi vậy vừa không tức giận cũng không đồng tình, chỉ là vô cùng nghiêm túc bày tỏ thái độ của chính mình. Nhớ lại khoảng thời gian này trải qua đủ loại chuyện, nàng sẽ nhịn không được nghĩ lại mà thấy sợ, may mắn lúc trước chưa kịp rời đi. May mắn!

Khố Kỳ Nhi kinh ngạc, tiếp theo nở nụ cười, cười đến run rẩy hết cả người, cười đến bắt đầu ho khan thở gấp, ảnh hưởng đến thương tổn trên người khiến cả người cuộn mình lại, lại vẫn cười không ngừng.

Nhìn thấy nàng như vậy, Tiểu Băng Quân có chút vô thố, “Tỷ tỷ, người...” Nàng muốn khuyên nàng đừng cười, lại nhìn thấy khóe mắt nàng cười ra lệ mà từ bỏ.

“Hắn bất quá là một người vô tâm. Người hãy nhớ kỹ lời ta nói ngày hôm nay, sớm muộn gì cũng có một ngày, kết cục cuối cùng của người còn thảm hơn so với ta.”

Đó như một lời tiên đoán, hoặc như một lời nguyện rủa. Tiểu Băng Quân ngoác nhìn đôi mắt đẹp nhiễm nước cùng đầy rẫy ghen tị và không cam lòng của nàng, đáy lòng không hiểu sao dâng lên một cảm giác rét lạnh.

1000 quân binh quận Thành Sơn rút lui, bất quá đường đi lại bị bọn họ bắt đầu phong tỏa, hoàn toàn ngăn cách trường ngựa với bên ngoài. Lương thực, các loại thịt trong trường ngựa đều tự cung tự cấp, bởi vậy cho dù bị phong tỏa trong thời gian dài, cũng không sợ thiếu thốn đồ vật.

Hai người Vệ Lâm cùng Vệ Thiên mang theo sáu cái túi hương Thiên Mạch bảo Tiểu Băng Quân làm vượt qua vách núi dốc đứng phía Tây rời khỏi trường ngựa, chạy về thôn Vệ gia. Ba người Vệ Cánh lại ở lại trợ Sở Tử Ngạn. Trước khi đi, Thiên Mạch trình trọng dặn dò bọn họ hai điều nhất định phải làm được, một là không thể rời bỏ túi hương, hai là không thể giết sói. Hai người đối với hắn tôn thờ, mặc dù không rõ vì sao, lại vẫn trịnh trọng nhớ kỹ hai chuyện này.

Thấy hai người có thể bình yên leo lên vách núi phía Tây, Sở Tử Ngạn không khỏi có chút sầu lo.

“Nếu địch nhân cũng theo phương hướng kia mà đến, như thế nào cho phải?” Hần hỏi Thiên Mạch.

“Trong trường ngựa có bao nhiêu người có thể vượt qua theo hướng kia?” Thiên Mạch hỏi lại.

Sở Tử Ngạn suy tư một phen, mới đáp lại: “Bởi vì địa thế hiểm ác, trừ lúc hai người lúc trước cử đến đây thăm dò môi trường hoàn cảnh của nơi này ra, những người khác đều chưa từng thử qua.”

Thiên Mạch mỉm cười, thật lâu sau mới thản nhiên nói: “Không sao. Chỉ cần bảo vệ con đường eo núi là được. Nơi hiểm yếu như vậy nếu không phải có khinh công vô cùng tốt, thì chỉ có người quen leo núi như thợ săn Vệ gia mới có thể vượt qua. Không thể nói Lý gia không có loại người này, nhưng tuyệt đối sẽ không nhiều.” Hần hiện giờ ở chỗ này, bốn phía núi non liên綿 không có thái bình, nghĩ đến muốn ngăn trở người như thế cũng không khó khăn. Giả như may mắn có thể xâm nhập cũng không thể giấu được hắn.

Suy nghĩ của hắn, Sở Tử Ngạn chỉ có thể đoán được một nửa, nhưng nhìn vẻ mặt chắc chắn của hắn, tâm lại không hiểu sao liên tưởng định lại. Mơ hồ cảm thấy tựa hồ chỉ cần trước mặt người này thì sẽ không có chuyện gì không thể giải quyết. Mấy ngày nay, Lý gia từng bước ép sát, nếu không có

Thiên Mạch đến trường ngựa trước chủ trì đại cục cho hấn, chỉ sợ giờ phút này trường ngựa đã bị Lý gia chiếm đoạt, thậm chí ngay cả Sở gia ở phía Đỉnh Châu bên kia chỉ sợ cũng phải bị liên lụy. Lúc này mặc dù ở vào thế hiểm nhưng tuyệt đối có đường sinh cơ, còn như về sau lại như thế nào, thì cũng phải liệu mạng mới có thể biết được.

Tâm trước mắt bình tĩnh, còn chuyện còn lại chỉ còn ngồi chờ tin tức bên kia Thành Sơn truyền đến.

Ngày kế, quận trưởng Thành Sơn lấy danh nghĩa tiêu diệt phản tặc, bắt đầu giống trống khua chiêu tập kết quân đội quận Thành Sơn cùng với điều động ba quận huyện liền nhau phụ thuộc Lý gia. Đồng thời thượng tấu tố cáo Sở gia thiết lập phòng ngự quân sự ở Niệp Thúy cốc, ủng binh tự trọng, mưu đồ gây rối.

Quân thường trực của một quận là 5000, bốn quận là hai vạn. Đối mặt với số lượng này, vẫn bởi vì có sự tồn tại của Thiên Mạch mà Sở Tử Ngạn cảm thấy áp lực lại có thể an gối không lo.

“Lý tặc này quả thật là coi trọng Sở gia ta.” Hấn thán. Tính cả lão ấu phụ nữ và trẻ em, trường ngựa bắt quá có hơn năm trăm người, mặc dù dựa vào địa thế thuận lợi, chênh lệch này cũng thật sự làm cho người ta cảm thấy xấu hổ khi so sánh. Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, ngoại trừ cổ thủ mặt ngoài, không còn đường lui.

Mười ngày sau, nhân mã bốn quận lục tục đến, tụ tập ở bờ hồ cách Niệp Thúy cốc năm dặm. Không biết có phải cảm nhận được nguy hiểm hay không, từ ngày đó dã thú bắt đầu xao động trong bốn phía núi non bao bọc trường ngựa. Mặc dù không có xông vào sơn cốc, nhưng mỗi đêm đều có thể nghe được tiếng sói hú, một đêm lại qua một đêm, giống như tất cả sói ở vùng núi lân cận đều tụ tập ở chỗ này, trực tiếp quấy nhiễu khiến lòng người trong trường ngựa hoảng sợ, súc vật bất an.

“Nguy hiểm cùng máu tươi có lực hấp dẫn cực lớn đối với loài sói, có chúng nó ở đây đối với chúng ta không hẳn không có lợi.” So với sự lo lắng trùng trùng của đám người Vệ Cánh, Thiên Mạch có vẻ có chút không đề ý.

Nghe hấn nói như thế, những người khác mặc dù vẫn cảm thấy không yên, lại bởi vì gặp phải hai vạn đại quân, sớm đã không rảnh phân thần đi ứng đối, cũng chỉ đành suy nghĩ theo hướng tích cực. Nhưng mà không khí của trường ngựa lại bắt đầu khẩn trương chưa từng có.

Trước trận chiến một đêm, Vệ Lâm vượt qua dãy núi phía Tây trở về, lại còn mang theo 300 thợ săn trắng niên họ Vệ. Nam nữ nửa này nửa nọ, tất cả nhanh nhẹn dũng mãnh, thân thủ mạnh mẽ.

Bọn họ đến khiến cho sĩ khí của mọi người trong trường ngựa vốn đã ôm tâm tư liệu chết một trận không khỏi tăng cao, trước mắt giống như thấy được hy vọng sống còn. Sở Bách khản trương đề cho người giết heo cừu làm thịt, an bài tiệc rượu tẩy trần cho bọn họ. Nhưng bởi vì thời cơ không thích hợp, cuối cùng không sắp xếp được yến hội tinh tế mà hoa lệ kia của Đại Tấn, mà chỉ đốt mười đồng lửa, cứ như vậy đem dê đã được làm sạch sẽ ướp hương liệu tốt nướng ở trên, thêm rượu ngon phụ trợ. Từng khối thịt lớn, từng chén rượu to, cùng với sự hân hoan của nhóm thợ săn. Ngoại trừ hai người Sở Ngọc Sở Phong phải vục đầy 200% tinh thần phụ trách canh gác eo núi ra, còn lại tất cả mọi người ở trường ngựa đều cùng tham gia, ngay cả Sở đại gia trọng thương mới khỏi cũng được Sở Mục nâng xuống đến nơi.

“Nhiều ngày nay bầy sói thường lui tới bốn phía núi non, các người làm sao vượt qua được?” Vệ Cánh nhìn bộ dáng Vệ Lâm bọn hấn không giống đồ súc vật sói, nhìn không được hỏi.

Lời này vừa nói ra, bọn người Sở Tử Ngạn Sở Bách vốn dĩ còn đang nhiệt tình kêu hô những người khác ăn thịt uống rượu không khỏi dừng lại, dựng lỗ tai lên, dù sao họa sói đột nhiên xuất hiện kia chung quy cũng khiến lòng bọn họ vướng mắc. Không nói tới việc đã thương người, chỉ là đột nhiên xông vào trường ngựa cắn chết gia súc, vào lúc này đây cũng khiến bọn họ vô cùng sốt đầu mẻ trán.

Đám người ở đồng lửa trại khác không nghe được lời nói bên này, tiếng động lớn nháo như trước, càng làm nổi bật không khí dị thường bên này của bọn họ.

Vệ Lâm nghe vậy theo bản năng nhìn về phía Thiên Mạch, những người khác tự nhiên cũng vì vậy mà dõi theo ánh mắt của hấn. Thiên Mạch đang tiếp nhận miếng thịt dê Tiểu Băng Quán cắt thành miếng nhỏ, chậm rãi bỏ vào trong miệng, vẻ mặt chuyên chú, động tác tao nhã, giống như chưa phát giác ra ánh mắt của mọi người.

Vệ Lâm gãi gãi đầu, bắt đầu không quá xác định mình đoán có chính xác hay không, bởi vậy cũng không dễ gì nói ra trước mặt mọi người như vậy, chỉ buồn bực nói: “Cả đường đi đều rất an toàn, không có cái gì tấn công chúng ta.”

“Không có sói sao? Làm sao có thể...” Sở Tử Ngạn ngạc nhiên.

“Không phải không có sói.” Chính Vệ Lâm cũng mờ mịt, nhìn không được lại nhìn vào mắt Thiên Mạch, không nghĩ tới lại đối diện với ánh mắt ở phía đối diện, ngực đột nhiên nhảy dựng lên, lời muốn nói tiếp đó nhất thời đều đã quên rồi.

Tất cả mọi người đều đang chờ hấn nói tiếp, hấn lại đột nhiên ngậm miệng, nhất thời một mảnh im lặng. Thịt dê bên cạnh nướng tới mỡ chảy vào trong lửa, phát ra tiếng ‘xèo xèo’, mùi thịt bị gió đêm thổi đi thật xa, đưa tới tiếng kêu gào không ngừng của dã thú nơi núi rừng.

“Không chỉ có bầy sói, còn có rắn khắp nơi.” Một nữ tử hơn hai mươi tuổi tiếp lời. Nàng tên Vệ Thuốc, là một trong những thợ săn cùng tới với Vệ Lâm, dung mạo cũng không xuất chúng, nhưng chân dài thắt lưng tinh tế, thân hình mềm mại đầy đặn. Thân hình bao bọc dưới chiếc áo cộc tay bằng da chồn đen giống như ẩn chứa sức mạnh bạo phát, làm cho người ta không dám khinh thường. Có thể ngồi cùng Thiên Mạch bọn hấn ở cùng một đồng lửa, có thể thấy được địa vị của nàng ở thôn Vệ gia không hề thấp.

Nàng bung bát rượu lên uống một ngụm, rượu theo khoe miệng nàng chảy ra ngoài, nhỏ trên bộ ngực kiêu ngạo, ngoại trừ Thiên Mạch, nam nhân ở đây đều không khỏi nhìn đến ngây người. Không giống với Tiểu Băng Quân vô cùng tao nhã, nàng cho nam nhân một loại hấp dẫn dã tính cực hạn.

“Nhưng mà chỗ chúng ta đi qua, sói cùng rắn và các động vật hoang dã khác đều tránh xa.” Cũng không thêm để ý ánh mắt của các nam nhân, vẻ mặt nàng hào phóng vô tư. Nói xong, đột nhiên nhìn về phía Vệ Lâm, bĩu môi cười, “Tiểu Lâm tử, ngươi nói đây là bởi vì sao?”

Vệ Lâm không nghĩ tới nàng vậy mà lại đem vấn đề vớt cho mình, a vài tiếng, mới quanh co nói: “Ta không biết.” Chẳng lẽ muốn hắn nói có thể là bởi vì mùi thơm lạ lùng kỳ quái tỏa ra từ túi hương sao? Người nào sẽ tin hắn chứ.

Vệ Thước như cười như không nhìn hắn một cái, không tiếp tục truy cứu nguyên nhân. Đám người Sở Tử Ngạn Vệ Cánh lại càng không hiểu, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được hình ảnh sói và rắn tự động tránh đi, chỉ nói đêm tối khó phân biệt, hai người bị hoa mắt. Thấy việc này hỏi tiếp cũng không được gì, Vệ Cánh khàn trương chuyển đề tài.

“Vệ Thiên đâu? Những người khác đâu? Chỉ có các người đi ra thôi ư?” Trong nhà còn có thể từ, nghĩ đến tình cảnh bảy sói gặp lần trước, Vệ Cánh không cách nào không quan tâm.

Vệ Thước cầm một cái chân dê, không lên tiếng bắt đầu ăn, cũng không trả lời. Vệ Lâm đành phải nói: “Vệ Thiên cùng tẩu tử bọn họ lưu lại hộ tổng lão nhân cùng hải tử, cũng tìm kiếm chỗ đặt chân. Sau khi chuyện bên này chấm dứt, chúng ta lại hội hợp cùng bọn họ.”

Vệ Cánh yên lòng, không tiếp tục hỏi. Sở Tử Ngạn nghe ra điểm kỳ lạ, vội vàng hỏi rõ chuyện gì xảy ra. Vệ Cánh liền đem họa sói cùng với chuyện tình đời toàn bộ thôn nói ra. Việc này Sở Tử Ngạn từng nghe Tiền Ngũ An nói qua, lúc ấy cũng không để ở trong lòng, lúc này trong lòng vừa động.

“Không biết Vệ huynh cảm thấy trường ngựa này của ta thế nào?” Hắn đột nhiên hỏi.

Vệ Cánh ngăn ra, “Ý tứ của Nhị gia là...” Sao hắn lại cảm thấy được lời này nghe quen tai a.

Sở Tử Ngạn trầm thấp nở nụ cười, ánh mắt vô cùng chân thành, “Nếu Sở gia may mắn qua được ải này, tại hạ hy vọng mời Vệ huynh cùng người trong quý thôn ngụ lại đây, không biết có phải quá mức mạo muội không?” Từ lúc nhìn thấy nhóm người thợ săn Vệ gia nhanh nhẹn dũng mãnh, hắn liền nổi lên lòng quý trọng, có được cơ hội này, làm sao chịu buông tha.

“Người trong thôn Vệ gia phần lớn ở núi rừng, trời sinh tính tự do tự tại không kiềm chế được, chỉ sợ không chịu được ngày ngày bị quản chế.” Không chờ Vệ Cánh trả lời, Thiên Mạch vẫn lặng im không tiếng động đột nhiên mở miệng.

Vệ Cánh đột nhiên nhớ tới, ngày đó mới tới trường ngựa Thiên Mạch cũng hỏi qua một câu tương tự, không lẽ... chỉ là vì sao hiện tại hắn lại thay mặt mình muốn cự tuyệt? Nếu như muốn tìm được một nơi tốt hơn so với trường ngựa, không phải là không thể được, nhưng nội trong một thời gian ngắn chỉ sợ là làm không được. Mà toàn bộ người trong thôn đã đi ra ngoài, làm sao có thời giờ để cho bọn họ từ từ tìm kiếm.

Trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng hắn cũng không lên tiếng phản bác Thiên Mạch, có lẽ biết hắn sẽ không hại bọn họ, cũng có lẽ vì khi hắn nói chuyện phát ra khí khái khiến người ta không tự chủ được phục tùng.

Sở Tử Ngạn cũng không ngại thơ giống như Vệ Cánh, một điểm liền hiểu, vội cười nói: “Tuyệt đối không dám lấy tư cách ông chủ tự cho mình quyền quản thúc các vị, chỉ là trường ngựa này cực kỳ lớn, với số hộ gia đình hiện hữu mà nói vẫn rất thừa thớt quanh quẩn một chút. Thêm nữa bốn phía núi rừng rậm rạp, thỉnh thoảng có dã thú thường lui tới, khiến cho dân chúng nuôi cực kỳ đau đầu. Nếu như chư vị không ghét bỏ nơi này, đôi bên chiếu ứng quả thật là may mắn của Sở gia ta.” Hắn mặc dù nói năng khiêm tốn khách khí, nhưng bảy tám phần là lời thực. Cư dân bãi chăn nuôi quá ít, ở mặt phòng ngự liền lộ ra yếu điểm. Nếu như di chuyển tá điền từ Đình Châu tới bổ sung không chỉ có đường xa xa xôi lại còn hao tổn tài của, cũng khó ổn định lòng người, dù sao đa số mọi người đều không nguyện rời khỏi nguyên quán. Mà mua người từ nơi khác hoặc thuê cư dân ở vùng phụ cận, về độ trung thành lại thật sự không cách nào kiểm chứng. Không giống như nhóm thợ săn thực lực cường mạnh mà người lại đơn thuần chất phác ngay thẳng không tính toán, quả thực là có thể gặp mà không thể cầu.

Những người khác đều bị nội dung nói chuyện bên này hấp dẫn, ngưng nói chuyện phiếm. Chân mày Sở đại gia cau lại, hiển nhiên không vui vì đệ đệ không thương lượng với mình tự tiện đưa ra lời đề nghị này.

“Nếu là như vậy, ở lại cũng không sao cả.” Những lời này là Thiên Mạch thay đám người Vệ Cánh nói. Nói xong, liền quay mặt cùng Tiểu Băng Quân nói chuyện, tựa hồ hắn chỉ là thuận miệng xen vào một câu, còn như quyết định gì gì đó hoàn toàn không liên quan gì tới hắn.

Sở Tử Ngạn ngạc nhiên, đột nhiên nhớ tới, chính mình tựa hồ vẫn không biết rõ quan hệ giữa Thiên Mạch cùng mọi người trong thôn Vệ gia. Nếu như nói không quan hệ, hắn tựa hồ chỗ nào cũng đều giúp đỡ mấy người họ Vệ. Nếu như nói có quan hệ, thì lại rõ ràng có thể cảm giác được sự xa lạ giữa bọn họ. Trong lúc đang suy nghĩ, Vệ Cánh ở bên cạnh cáo lỗi với hắn một tiếng, sau đó kêu đám Vệ Lâm Vệ Thước sang một bên thương lượng.

Hắn không hề lo lắng đáp án của bọn họ, giống như hắn muốn tìm người như bọn họ tới cư ngụ không phải là một chuyện dễ dàng, bọn họ muốn ở bên ngoài tìm một chỗ có hoàn cảnh tốt lại có người chiếu cố lâu dài như trường ngựa này cũng không dễ dàng.

Ánh rượu vàng trong chén chiếu ra, hắn nhìn trong cốc lát mới nâng lên không chút để ý uống một ngụm, hương rượu thanh thuần tràn ngập trong khoang miệng, khiến cho hắn không khỏi khẽ nheo mắt.

Tiền Ngũ An đi tới, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một câu. Hắn hạ mí mắt thờ ơ, một hồi lâu mới ngửa đầu uống cạn chén rượu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn qua vị trí Sở đại gia từng ngồi ở đồng lửa đối diện, sau đó đứng lên, lặng yên cùng Tiền Ngũ An rời khỏi.

Tiểu Bãng Quân rửa tay cắt thịt trong nước hoa cúc đại bên cạnh, mặc dù không tận lực chú ý, nhưng cũng nhìn ra được người nào rời khỏi.

“Chủ tử, Sở đại gia tựa hồ không phải cực kỳ thích đề nghị của Sở nhị gia.” Nàng vừa dùng khăn sạch để sẵn bên cạnh lau nước trên tay vừa nói.

Ánh mắt Thiên Mạch rơi ở chính giữa ngọn lửa trại hùng hực thiêu đốt, tiếp nhận rượu Tiểu Bãng Quân đưa qua.

“Rượu này thật vô vị.” Hần nói, chỉ uống một ngụm liền đưa trả trở về. “Nữ tử uống thì được.”

Tiểu Bãng Quân cũng không kiêng kị, quả thật tiếp nhận liền uống, ánh mắt lại quay tròn chỗ đám người Vệ Cánh tụ cùng một chỗ thương lượng không xa cùng với mọi người ở đồng lửa khác đang cười đùa chơi đoán số đôi tới đôi lui.

Nếu bọn hắn có thể ở tại nơi này an cư, trái lại là một chuyện vô cùng tốt. Nàng nghĩ.

“Ta sẽ không để cho người ta khi dễ người trong thôn Vệ gia.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói đậm mạc của Thiên Mạch, nàng khẽ giật mình, quay mặt nhìn lại.

Ánh lửa chiếu rọi, sườn mặt hắn bị hắt lên một tầng sáng vàng ấm, có vẻ nhu hoà hơn rất nhiều so với bình thường.

‘Lung như thái sơn, cánh như mây che trời. Xé mây, gánh trời xanh.’ Không hiểu sao nàng lại nhớ tới mấy câu nói như vậy. Nam nhân trước mắt này càng giống như đại bàng Bắc Minh, có hai cánh cường kiện, cho dù đã rơi vào hoàn cảnh xấu lại vẫn có thể chống đỡ bầu trời vì người khác.

Trong lòng không khỏi hiện lên một cảm giác tự hào to lớn, nàng nghĩ, trên đời này sẽ không có được một người nào như hắn nữa vậy.

Một đêm này, người trong thôn Vệ gia cùng Sở Tử Ngạn cuối cùng đạt thành ước định. Một khi vượt qua được cửa ải khó khăn, liền dẫn toàn bộ già trẻ trong thôn với danh nghĩa không phải thuê mướn vào ở trong trường ngựa, Sở gia sẽ giúp đỡ vô điều kiện. Còn về việc có dốc sức phụ giúp trường ngựa của Sở gia hay không, toàn bộ dựa vào ý nguyện của mọi người.

Giờ ngo ngày hôm sau, thủ lĩnh quân binh phát động luân phiên công kích.

Dưới sự yểm trợ của cung nỏ, quân binh thân mang áo giáp sáng rực dùng mấy thanh gỗ thông thô, bắt qua chiến hào tạm thời dựng thành một cây cầu gỗ. Mấy trăm tên quân tiên phong bắt đầu đi qua chiến hào tấn công vào cửa trại.

Mọi người trong trường ngựa bao gồm cả Sở Tử Ngạn lần đầu tiên đối mặt với tình cảnh như vậy, đối mặt với thế tiến công hùng hổ như vậy, mặc dù người mang tuyệt kỹ cũng không khỏi trong lòng hoảng sợ, hơi có chút cảm giác chân tay luống cuống. May mà quân Thành Sơn ở trong đất liền, mấy chục năm qua hoàn toàn không có ngoại tộc xâm lấn, cũng không có hoạ cường loạn, an nhàn một thời gian dài, bên trên chỉ biết bóc lột mồ hôi nước mắt của dân chúng, về phương diện quản lý quân đội cực kỳ rời rạc. Quân binh áp bức dân chúng, cậy thế hoành hành không ai có thể yêu thích, nhưng muốn nói đến hành quân đánh giặc công thành chiếm đất thực thụ, đều là một đồng phế vật. Nói ra, Lý Hữu Ngọc kia chung quy chỉ là một người nịnh nọt tham lam, thích đao to búa lớn, thật sự không có bản lĩnh gì. Nếu không cũng không đến mức trắng trợn muốn cướp đoạt trường ngựa của Sở gia.

Chính vì nhìn trúng điểm này, Thiên Mạch mới dám lấy không tới 1000 người đối kháng với hai vạn quân chính quy. Nếu đổi lại là đối mặt với quân nhà Khanh hoặc là quân do Âm Trường Thiên chỉ huy tác chiến, cho dù chỉ có mấy trăm người, còn có địa thế thuận lợi, hắn cũng không dám nắm chắc như thế.

Không có vũ khí công thành uy lực cường đại, công kích trước mắt hắn đều không coi ra gì.

Dựa theo phân phó của hắn, bọn người Vệ Cánh ở trên chiến lâu chỉ thờ ơ nhìn quân binh vượt qua chiến hào, mãi đến khi nhân số qua nửa, đối phương bắt đầu dùng khúc cây gỗ vào cửa trại, mới thân nhiên hạ lệnh xuống dưới vốn đã sớm chuẩn bị dầu hỏa ở một bên, bắn tên lửa. Người ở trường ngựa vốn đã khẩn trương nghe lệnh như bắt được thánh dụ, hành động nhanh nhẹn dứt khoát, quả thực trước đó chưa từng có.

Nhất thời lửa tràn ra, quả cầu lửa xoay động, tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Cháy, bị giẫm lên bị thương, lọt vào trong chiến hào, trong lúc này tử thương vô số, ngay cả đội cung nỏ vốn dĩ chỉnh tề ở hậu phương che chắn cũng trở nên tán loạn. Ép đối phương không thể không khẩn trương đánh chuông thu binh, thối lui tới chỗ cách xa hơn ba dặm mới có thể khống chế được cục diện.

Phía trường ngựa cũng không thừa thắng xông lên, chỉ là sau khi lửa tắt, liền phái người chặt đứt cầu, sửa chữa cửa hàng rào bị tấn công hư hại.

Thủ chiến đại thắng, không một người thương vong, kết quả này quả thực khiến cho sĩ khí của trường ngựa đại chấn, tâm tình vốn dĩ có chút bất an đều đã bình tĩnh lại.

Lúc tin tức truyền đến khi đó, Tiểu Bãng Quân đang ở trong sân pha trà, Thiên Mạch cùng Khó Kỳ Nhi ngồi ở hai bên nàng. Từ sau khi Sở Bách thấy Thiên Mạch sử dụng xe lăn tốt, thì cũng làm thêm một cái vì thấy Khó Kỳ Nhi hoạt động cũng không được thuận tiện. Bởi vậy Tiểu Bãng Quân thỉnh thoảng cũng sẽ đẩy nàng ra ngoài giải sầu.

Trong viện có một cái bàn trà thấp bằng gỗ lim, trên bàn có mấy đĩa điểm tâm, đều do vú già lưu lại ở trong sân chuẩn bị. Tiểu Bãng Quân lại cắt mấy nhánh cúc màu tím cắm ở trong bình sứ men xanh đặt ở bên cạnh, cũng là cảnh đẹp ý vui.

Hương trà lượn lờ, Sở Tử Ngạn khác xa bộ dáng khí độ trầm ổn nho nhã thường ngày, như một trận gió tiến vào, miệng lại vẫn không ngừng la hét.

“Mạch huynh! Mạch huynh! Thắng rồi thắng rồi...”

Thiên Mạch sớm đoán được kết quả, nghe vậy chỉ bình tĩnh nhìn hần một cái, sau đó nhàn nhạt nói một câu. “Uống chén trà đi.”

Tiếng nói vừa ra, Tiểu Băng Quân đã mỉm cười đứng dậy nhường ghế.

Sở Từ Ngan đối diện với con người trong veo mà lạnh lùng thâm thúy kia, tâm thần chấn động, lập tức nhận thấy được chính mình thất thố, vội vàng ổn định lại tinh thần. Mặc dù vẫn khó nén vui sướng, thần sắc cũng đã khôi phục như thường. Đối với vị trí Tiểu Băng Quân nhường lại tự nhiên không dám ngồi xuống, mà để cho người hầu lấy thêm một cái ghế khác tới. Thấy thế Tiểu Băng Quân cũng không tiếp tục nhường, một lần nữa ngồi xuống cầm lấy cây quạt quạt lò lừ.

“Chúc mừng Sở công tử!” Khó Kỳ Nhi cười nói, ánh mắt lưu chuyển vô cùng kiêu mỹ động lòng người. Bởi vì bị thương nặng mà sắc mặt tái nhợt ngược lại càng làm tăng thêm mấy phần phong tình động lòng người. “Chẳng qua là Sở công tử anh minh quyết đoán, lại xung phong đi đầu, đạt được thắng lợi này nguyên không có gì bất ngờ.”

Khen tặng là lời người thích nghe, hơn nữa lời này lại từ miệng một mỹ nhân nói ra. Khuôn mặt tuấn tú của Sở Từ Ngan đỏ lên, trong lòng mặc dù hương thụ, nhưng cũng không bị mê muội đầu óc, vội vàng liếc mắt nhìn Khó Kỳ Nhi sau đó lập tức khép mi buông mắt, mỉm cười nói: “Cô nương quá khen. Sở mỗ đối với hành quân đánh giặc dốt đặc cán mai, nếu như không phải có Mạch huynh tương trợ, lần trước quân binh tới trường ngựa chỉ sợ đã chấp tay nhường cho người ta, làm sao nói tới thắng lợi lần này.”

Nghe hần nói như vậy, Khó Kỳ Nhi chỉ là lạnh lùng khê hừ, không có nói tiếp.

Tiểu Băng Quân cười tit mắt nghe Sở Từ Ngan khẳng định về Thiên Mạch, đối với sự sùng bái khâm phục không chút nào che giấu trong giọng nói của hần cảm thấy vô cùng thích.

“Sở nhị gia dùng trà.” Múc một chén trà nóng, hai tay bung lên đưa đến trước mặt hần.

Sở Từ Ngan nói lời cảm tạ tiếp nhận, nhìn chén trà không giống ngày trước, không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ quái, lại vẫn cúi đầu, tao nhã hợp một ngụm, lại thiếu chút nữa phun ra miệng, khó khăn mới miễn cưỡng nhịn xuống.

Có phần ngọt có phần mặn có phần chất, còn có mùi sữa... Đây rốt cuộc là thứ gì? Mặt hần lúc đỏ lúc trắng, nhìn chén trà trong tay còn hơn nửa, trở nên bồn chồn.

“Đây là phương thức pha trà quê hương ta, Sở nhị gia uống không quen sao?” Chú ý tới sắc mặt cổ quái của hần, Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn, lập tức phản ứng kịp, không khỏi có chút áy náy, “Đừng uống nữa, ta đi pha cho ngài chén trà xanh.” Nói xong không đợi Sở Từ Ngan đáp lại, liền vội vàng đứng dậy mà đi.

Sở Từ Ngan có chút xấu hổ, muốn phủ nhận cũng đã không kịp. Huống chi hần quả thật cũng nuốt không trôi, lời trái lương tâm làm sao cũng không nói ra được.

“Có kinh nghiệm, lần tiếp theo bọn chúng trở lại, sẽ không dễ dàng đánh đuổi như thế này.” Thiên Mạch vừa uống trà vừa chậm rãi mở miệng. Đối với việc Khó Kỳ Nhi ở trước mặt hần khoe khoang phong tình trước mặt nam nhân khác không hề để ý, cũng không thêm để ý lời khâm phục của Sở Từ Ngan.

Nghe được lời của hần, Sở Từ Ngan lập tức quên quẩn cảnh trước mặt, tuấn mi nhíu lại: “Vậy theo ý kiến của Mạch huynh, kế tiếp chúng ta phải làm như thế nào để ứng đối?”

“Nhị gia đã từng cùng người tác chiến một lần, sao không tự mình nghĩ trước.” Thiên Mạch nói.

Không biết có phải ảo giác không, Sở Từ Ngan dường như cảm thấy trong mắt hần giống như có chút ý cười, mà lại cực kỳ giống như có như không. Thiên Mạch như vậy liền có cảm giác giống người hơn, không giống như trước kia như vậy, làm cho người ta cảm thấy như một vị thần khó mà tiếp cận. Cũng là ở một khắc này, Sở Từ Ngan mới rõ ràng giật mình, bản thân tựa hồ đã quá mức ý lại vào hần rồi. Rõ ràng quen biết không quá nửa tháng.

Làm như vậy không được, trừ phi... Giờ tay lên lau trán, hần đặt chén trà uống chưa hết kia xuống bàn trà trước mặt, sau đó về mặt chờ mong nhìn về phía Thiên Mạch.

“Mạch huynh, đợi sự tình nơi đây kết thúc, không bằng theo Từ Ngan trở về Đình Châu. Sở gia nhất định dốc hết toàn lực giúp huynh tìm danh y.” Mặc dù thời điểm mời người trong thôn Vệ gia vào ở trường ngựa, hần cũng không dám có ý nghĩ lưu lại Thiên Mạch. Nhưng mà ở một khắc này, hần làm sao cũng áp chế không nổi ý định này, bỏ nguy cơ của trường ngựa sang một bên, bật thốt lên mà nói.

Thiên Mạch nghe vậy cũng không khỏi kinh ngạc, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hần, không trả lời ngay. Tiểu Băng Quân đang bung trà đi tới, hoàn toàn nghe vào tai lời Sở Từ Ngan, dưới chân không khỏi nhanh thêm vài phần.

“Sở nhị gia, Đình Châu kia có ấm áp không?” Nàng cười hỏi, giọng nói tuy thoải mái, trong mắt lại mơ hồ có chút vội vàng, hy vọng Thiên Mạch có thể đáp ứng. Cho dù chỉ có một phần hy vọng, nàng cũng muốn đi thử.

Khi nói chuyện, nàng đã đi tới phía trước chiếc bàn trà.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Bởi vì tinh thần vốn dĩ đều đặt vào phản ứng của Thiên Mạch, lúc bùng trà cho Sở Tử Ngan không khỏi trượt một phen, nước trà nóng văng lên bắn tung tóe ở trên tay. Tay Tiểu Băng Quân run lên, lại vẫn vững vàng đặt chén trà xuống, tươi cười trên mặt càng ngọt ngào.

“Hồi phu nhân, Đinh Châu của quý phủ tính ra còn lạnh hơn Thành Sơn mấy phần.” Sở Tử Ngan kính cẩn trả lời. Bởi vì nhìn không chớp mắt, lại thêm trong lòng không yên nên cũng không phát hiện Tiểu Băng Quân bị nước trà nóng văng trúng.

Tiểu Băng Quân đang muốn thu tay ra sau lưng, Thiên Mạch này giờ vẫn im lặng lại đột nhiên vươn tay bắt được cổ tay nàng, đem mu bàn tay nóng đỏ kia nhúng vào trong nước lạnh để sẵn dùng để pha trà ở bên cạnh.

“Nếu như chân ta vẫn như vậy, nàng sẽ như thế nào?” Không hề để ý sự kinh ngạc của Sở Tử Ngan cùng sắc mặt quái dị của Khó Kỳ Nhi, hần rũ mắt nhìn Tiểu Băng Quân vì bất ngờ không phòng bị mà thiếu chút nữa ngã lên chân hần, hỏi.

Tiểu Băng Quân không nghĩ tới hần sẽ chú ý tới chi tiết nhỏ nhoi này, cảm giác mát lạnh làm giảm bớt vết phỏng trên mu bàn tay, trong lòng nàng cũng không khỏi bị ngọt ý nồng đậm lấp đầy. Điều chỉnh tư thế nằm sắp chặt vật thành tư thế ngồi chồm hỏm, nàng mới ngẩng đầu lên, mặt mang theo ý cười.

“Nếu như có thể chữa khỏi vậy thì dĩ nhiên là vô cùng tốt. Nếu như không được..... không được, vậy chúng ta liền đến một nơi bốn mùa đều ẩm áp, ít mưa là được.” Cho dù trong lòng bởi vì hần có khả năng suốt đời phải ngồi trên xe lăn mà đau đớn không chịu nổi, trên mặt trong mắt nàng lại tràn đầy ẩm áp, không có chút chần chờ cùng thương hại.

Khóe miệng Thiên Mạch nhếch lên một chút độ cung không rõ ràng, sau đó hần quay sang, nhìn về phía Sở Tử Ngan.

“Chúng ta muốn tới thảo nguyên.” Lời cự tuyệt từ trong miệng hần nói ra không chút uyển chuyển, kỳ quái chính là không hề làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Ngần chằm trong chén trà đã nổi thẳng lên, mùi trà thanh nhã xưa tan cổ mùi lạ trong miệng kia, Sở Tử Ngan áp chế mắt mắt trong lòng, cười nói: “Nếu Mạch huynh đã có an bài, Tử Ngan cũng không tiện miễn cưỡng. Có điều trường ngựa cách mỗi mấy tháng sẽ phải người đi tới thảo nguyên tìm giống ngựa tốt, đến lúc đó có thể cùng phu thê Mạch huynh cùng đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Thiên Mạch ừ một tiếng, xem như đồng ý, sau đó liền chuyển sự chú ý về trên người Tiểu Băng Quân.

“Đau không?” Hần hỏi, ánh mắt vô cùng chuyên chú.

Khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Băng Quân thoáng ửng hồng, ánh mắt làm sao cũng không dời đi được, chỉ ngây ngốc lắc lắc đầu.

Thiên Mạch không nói nữa, mà lấy tay nàng từ trong nước ra, sau đó dùng khăn ở một bên thật cẩn thận lau nước trên mu bàn tay.

Trời chiều vượt qua nóc nhà gỗ chiếu vào trong viện, chiếu rọi bóng dáng hai người bên cạnh hoa cúc ngày thu. Thu cúc ở bên cạnh lay động, hương trà lượn lờ, nhưng lại làm cho người ta nghi hoặc không phải nhân gian.

Mới trải qua một hồi chiến tranh thảm thiết, lại đối mặt với tình huống đẹp tĩnh lặng như vậy, Sở Tử Ngan không khỏi ngây người, quên phải làm chút gì. Khóe môi Khó Kỳ Nhi hiện lên ý cười lạnh khinh miệt, dòm tằm mắt.

“Bất giác bắt vua, chỉ cần phái một người võ công cao cường am hiểu giết người đi xử lý tên quận trưởng gây chuyện kia, binh này tự nhiên sẽ thoái lui.” Nàng nhẹ nhàng mà băng quơ nói. Lời nói chính xác là đi vào đề tài trọng tâm lúc đầu, ngữ khí lãnh khốc phá tan bầu không khí vốn dĩ ẩm áp gần như không còn.

Sở Tử Ngan lấy lại tinh thần, lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Khó Kỳ Nhi mơ hồ có chút kinh nghi. Hần không nghĩ tới từ từ trước mắt nhìn qua mảnh mai quyền rũ thế nhưng nói lời giết người lại nhẹ nhàng như vậy. Mặc dù biết đề nghị của nàng không hề thỏa đáng, nhưng hần vẫn lịch sự giải thích.

“Kế của cô nương rất hay, chỉ là nhân lực hiện có trong trường ngựa cũng không có loại người này, bởi vậy thực khó tiến hành.” Hần nói chỉ là một nguyên nhân, cái còn lại không nói ra kia mới là quan trọng nhất. Đó chính là nếu như thực ra tay giết Lý Hữu Ngọc, Sở gia tất nhiên phải gánh vác tội danh mưu hại quan to triều đình, vốn dĩ đúng cũng thành sai. Sở gia liền lập tức rơi vào tình cảnh vô cùng xấu.

Thiên Mạch kéo bàn tay đã lau khô của Tiểu Băng Quân lại gần chút, nhìn mu bàn tay giống như bạch ngọc kia vẫn còn một chút đỏ hồng, không khỏi nhíu mi.

“Không biết những tướng sĩ liều mạng đến đây có mấy người biết được nguyên nhân thực sự....” Hấn không chút để ý nói, nói xong, bỗng đứng lại thay đổi đề tài. “Có thuốc trị phỏng không?”

Sở Từ Ngạn bị một câu kinh tỉnh, nghĩ tới kế tiếp phải làm gì, đang lúc kích động chợt nghe câu sau, không khỏi sững sờ, một hồi lâu mới phản ứng kịp, nhảy vọt đứng lên, luôn miệng nói: “Có có, ta đi tìm đại phu tới...” Nói xong, người đã chạy ra ngoài viện, ngay cả làm ngã ghế cũng không phát hiện ra.

Tiểu Băng Quân nhất thời sực tỉnh, mặt đỏ vô cùng, vừa mất tự nhiên muốn rút tay về vừa lúng ta lúng túng.

“Chủ tử, không đau nữa rồi.... không nóng như vậy.” Nghĩ tới một chút chuyện nhỏ này mà cũng phải kinh động đại phu, nàng liền cảm thấy có chút xấu hổ vô cùng.

Thiên Mạch mặc cho nàng rút tay, ngược lại cầm cánh tay nàng kéo nàng lên.

“Không sao cả.” Hấn nói. “Về sau cẩn thận một chút, nếu lại làm mình bị thương, nơi này của ta không cần nàng hầu hạ nữa.” Trong giọng nói đậm mạc không phải không có ý cảnh cáo.

Ngực Tiểu Băng Quân nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn về phía Thiên Mạch. Sau khi xác định được thần sắc của hấn là nghiêm túc, không khỏi cắn cắn môi, sau đó phải mất một lúc mới trả lời. Một hồi lâu mới đáp lại, trong lòng đã có chút ủy khuất.

Phía sau lưng truyền đến tiếng bánh xe gỗ chuyển động, càng lúc càng xa. Khổ Kỳ Nhi rốt cục chịu không nổi, một mình đẩy xe ra khỏi sân.

Tiểu Băng Quân vẫn đứng tại chỗ, tay đã thu về giấu sau lưng. Bởi vì không còn tác dụng của nước lạnh, mu bàn tay bị phỏng nhịn không được nhẹ nhàng cọ tới cọ lui trên vật liệu may y phục hơi lạnh.

Chú ý tới hành động mờ ám của nàng, Thiên Mạch không khỏi thờ dãi, đột nhiên đưa tay nắm eo nhỏ nhắn trước mặt, kéo nàng vào ngực mình.

Kéo tay nàng từ phía sau lưng ra, lại nghiêng người cảm khăn nhúng vào trong nước lạnh, vắt khô, đắp lên.

Đây là lần đầu tiên hấn chủ động gần gũi, Tiểu Băng Quân vốn kinh ngạc, rồi sau đó có chút cứng ngắc, sau nữa mới xem như hoàn toàn phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra. Một chút buồn bực lúc đầu lập tức tan thành mây khói, khóe môi làm sao cũng không khống chế nổi cong lên.

“Chủ tử.” Nàng gọi, khẽ mặt tới, thiếu chút nữa đụng vào trán Thiên Mạch.

Cảm nhận được hơi thở của nàng ở trên hàng mi, Thiên Mạch nghiêng người về sau một chút mới giương mắt, con ngươi đen bình tĩnh mang theo một chút nghi vấn nhìn lại.

Con ngươi đen như đá trước mắt tỏa ra ánh sáng ôn nhuận mà lộng lẫy, mê loạn lòng người, nhiều loạn suy nghĩ. Tiểu Băng Quân ngay cả nghĩ cũng không nghĩ liền dán môi xuống.

Sự kinh ngạc chớp lóe lướt qua trong mắt Thiên Mạch, theo phản xạ có điều kiện nhắm mắt giữa đầu ra sau muốn tránh đi tập kích bất thành linh kia, mí mắt phải lại vẫn nóng lên, bị cánh môi mềm mại kia vừa vụn hôn xuống. Hấn cứng đờ, cảm nhận xúc cảm kỳ dị kia, hơi thở ấm nóng, tim không khỏi đập lỡ một nhịp.

Nụ hôn nhẹ như cánh bướm chuyển từ mắt phải của hấn sang mắt trái, lướt qua chớp mũi, cuối cùng rơi ở trên môi không hề dịch chuyển. Hương thơm nhàn nhạt áp vào trong mũi, hấn chậm rãi mở mắt ra, trong mắt phản chiếu một đôi mắt đen tràn ngập khó xử cùng mê mang, còn có chút chần chờ.

Thân mật quá rồi. Hấn nghĩ nhưng mà đầu đã ngửa ra sau hết mức, vì thế giờ tay lên muốn đẩy người cơ hồ toàn thân đều đặt ở trên thân mình ra.

Nhận thấy được ý đồ của hấn, trong mắt Tiểu Băng Quân hiện lên kinh hoàng, vốn dĩ chần chờ thôi lui lại bị sự kiên định thay thế, ngay sau đó nàng đã ôm chặt lấy cổ Thiên Mạch. Cái chạm môi ban đầu vốn dĩ nhẹ nhàng bỗng dưng tăng thêm lực đạo, cái lưỡi vươn ra dò xét vào khe miệng mím chặt của đối phương.

Trái tim Thiên Mạch không hiểu sao co lại, do dự chốc lát, rồi sau đó thăm dò mở miệng ra. Cái lưỡi mềm mại ẩm ướt lập tức chui vào, đảo qua đầu lưỡi trì hoãn của hấn. Hấn theo bản năng mút lấy, cũng dây dưa cùng một chỗ. Bàn tay vốn dĩ gác lên vai nàng muốn đẩy nàng ra lại trượt đến trên lưng, siết chặt.

Bộ ngực mềm mại gắt gao áp vào lồng ngực kiên cố dày rộng, đã phân không rõ là tìm ai đập dồn dập mà vang dội như vậy. Hơi thở hòa trộn, tiếng hôn ái muội, trong sự ấm áp quyền uy mang theo một chút dục vọng.

Mơ hồ có tiếng bước chân đi vào trong sân rồi lại xoay mình trở về, bốn phương một mảnh yên tĩnh. Gió mang theo mùi hương đặc biệt càng ngày càng nồng đậm thổi qua thu cúc đang mùa nở rộ. Cúc kia tựa hồ lại tươi đẹp vài phần.

Mãi đến khi sắp hít thở không thông, Tiểu Băng Quân mới lưu luyến ngẩng đầu. Tay vẫn ôm cổ Thiên Mạch, ngón tay vô ý thức cuộn lại tóc của hấn. Mặt cười che kín bởi một rặng mây đỏ, đôi mắt đẹp phủ sương mù, hơi thở hỗn hển, đôi môi giống như hoa hồng đỏ tươi tron bóng.

Thiên Mạch lẳng lặng nhìn kỹ một hồi, sau đó mới nhắm mắt lại, điều chỉnh tốt hô hấp, mở mắt ra lần nữa lại là biểu tình bình tĩnh. Đưa tay lau đi vết nước trong veo khả nghi trên môi nàng, ánh mắt của hấn quét về chiếc khăn ẩm ướt không biết từ lúc nào đã rơi ở trên tay ghế, không tiếng động thờ dãi.

“Đi gọi Sở nhị gia cùng đại phu vào đi.” Hấn nói. Nhìn bộ dáng nàng chán động sau đó ngượng ngùng đến muốn chui xuống đất, lại nghĩ đến bộ dáng nàng bỏ nhào qua hạn không thể nuốt chính mình, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Vốn dĩ tránh tránh phải tránh không chịu nhìn thẳng vào hấn, Tiểu Băng Quân thỉnh thoảng thấy được sự trào phúng trong mắt hấn, lập tức giống như bị phỏng, từ trên chân hấn nhảy dựng lên.

“Chuyện kia, thấp không phải... không phải...” Nàng cà lăm, trong đầu rối thành một nùi, cũng không biết mình muốn nói gì, sau cùng xấu hổ dậm chân che mặt bỏ chạy về phòng hai người, cũng không quản cái gì mà đại phu nữa.

Dựa lưng vào đóng cửa lại, nàng sờ khuôn mặt nóng bỏng, ngực đập bình bình, làm sao cũng không nghĩ tới chính mình vậy mà thật sự cuồng hôn hấn. Có chút hoảng hốt, có chút ngượng ngùng, nhưng tràn đầy trong lòng lại là vui mừng cùng ngọt ngào.

Thiên Mạch kinh ngạc nhìn nàng chạy mất dép, một lát sau giờ tay che mắt, cũng che lại bất đắc dĩ cùng ý cười bên trong.

Sau khi Sở Từ Ngạn nhận được chỉ điểm của Thiên Mạch, ngày kế liền phái người giỏi về hùng biện ở trong lúc hai phe giao chiến khi đó không ngừng kêu gọi đầu hàng, kể ra nào là Lý Hữu Ngọc mưu mô, ý đồ chiếm lấy tài sản của dân chúng làm tài sản riêng, đem sự tình công khai cho mọi người biết. Lời nói trong lúc đó sắc bén cực kỳ, không chỉ phá vỡ cái cơ điều binh diệt giặc của hấn, lại còn khoác lên cho hấn tội danh vì tư lợi không để ý tới sống chết của binh lính, thậm chí còn mơ hồ đề lộ ra hấn có âm mưu cùng dã tâm.

Bởi vì đầu chiến tuyến bị giảm nhuệ khí, lại thêm lời bàn luận này phát tán, quân binh sĩ ban đầu vốn quen biếng nhác càng lúc càng mất sĩ khí. Cho dù là đào đất lấp hào hay là tiền công đều có vẻ hữu khí vô lực, còn chưa đi tới cửa hàng rào liền bị mưa tên sắc bén bách phát bách trúng trên chiến lâu bắn xuống liền lập tức bỏ trốn.

Giao chiến tới ngày thứ ba, đang lúc quận trưởng quận Thiên Thủy hạ lệnh đào tẩu sẽ chém, trường ngựa mở cửa hàng rào. Vệ Cảnh mang theo 50 người giỏi trong thôn Vệ gia, giống như mũi nhọn len vào trận địch, quanh năm cùng nhau săn thú ăn ý khiến bọn họ giống như bắt một con dã thú thô kệch to lớn, dễ dàng tập kích bất giữ quận trưởng Thiên Thủy. Chủ tướng bị bắt, chúng quân binh vốn còn đang làm bộ làm tịch khua khua vũ khí lập tức bỏ chạy tán loạn. Trông diện kia Thiên Mạch chỉ nhìn thoáng qua, liền lập tức xoay người mà đi, đối với trận quyết đấu này không còn có bất kỳ hứng trí cùng ý kiến đề xuất gì. Đột nhiên trong lúc đó, hấn có chút nhớ đến loài sói.

Quận trưởng Thiên Thủy bị bắt liền bị ném vào một gian phòng, Sở Từ Ngạn không lập tức giết hấn cũng không khuyên bảo, chỉ cung cấp thức ăn. Hai ngày sau thả hấn trở về không tổn hại một cọng lông ngọn tóc.

Về sau, Lý Hữu Ngọc vẫn đề phòng quận trưởng quận Thiên Thủy, không tiếp tục để cho hấn cùng quân binh của hấn tấn công trường ngựa. Mấy ngày sau, hai người một lời không hợp trở mặt, quận trưởng Thiên Thủy rút quân binh dưới trướng mình về, quay về Thiên Thủy. Về sau, quân binh lòng người dao động, lại đánh lâu không tiến triển, đang lúc Lý Hữu Ngọc tiến thoái lưỡng nan, một đạo thánh chỉ tới quận Thành Sơn, triệu hấn trở về. Ngày kế, binh lui, trường ngựa thoát khỏi thế kiềm kẹp.

Sau đó, Lý Trạch bị tịch thu, Lý Hữu Ngọc cùng hai quận trưởng khác bị giam vào ngục, riêng quận trưởng Thiên Thủy bị giáng chức, tránh được họa diệt tộc. Cùng một thời gian, trước khi quận trưởng mới nhậm chức, thế lực của Sở gia đã nhanh chóng thâm nhập vào quận Thành Sơn cùng ba quận lân cận đang rối thành một nùi. Cuối cùng nắm vững thế lực đang ẩn giấu này trong lòng bàn tay, trở thành gia tộc cường đại nhất phía Đông Bắc Đại Tấn.

Đám người Sở Từ Ngạn về sau mới biết được, sở dĩ dễ dàng có thể lật đổ Lý gia như vậy, thực chất là nhờ công lớn của quận trưởng Thiên Thủy. Mặc dù lúc xét nhà khi đó không tìm được chứng cứ mưu phản liên quan, nhưng chứng cứ tham ô nhận hối lộ bán quan bán tước lại nhiều không đếm hết. Thêm nữa bởi vì quận trưởng Thiên Thủy sợ hãi hoài nghi sau khi phát sinh sự tình tích cực chỉ tội, thiên nhan rốt cục giận dữ.

Lúc mọi chuyện hoàn toàn kết thúc đã vào đông. Người trong thôn Vệ gia đã an cư ở trường ngựa, dưới sự chiếu cố của Sở gia, toàn bộ được làm nhanh chóng mà thỏa đáng. Thương tích của Khố Ký Nhi cũng hồi phục không tệ lắm, đại khái ngọt ngào đã lâu, cho dù đi đến chỗ nào đường như đều có thể gặp được bóng dáng mỹ lệ của nàng. Mà chân Thiên Mạch lại trước sau không có chuyển biến tốt.

Khi đó, tuyết đã rơi vài trận.

Thiên Mạch chung quy không có đợi người của Sở gia đến phía Bắc mua ngựa tốt về lại giống trở về liền cùng Tiểu Băng Quân rời khỏi trường ngựa của Sở gia. Sở Từ Ngạn mặc dù cảm thấy áy náy, nhưng cũng không làm sao được. Chỉ vì mãi đến sau khi trường ngựa thoát khỏi kiềm chế, bọn hấn thông qua tin tức truyền từ phương Bắc tới biết được từ giữa tháng 8 trở đi, trong ngoài phía Bắc đoạn từ Uyển Dương đến đầu thượng nguồn đều bị Âm Cực hoàng triều và điện Hắc Vũ cùng các thế lực thần bí khác kiểm soát, thương nhân bình thường hoàn toàn bị cấm thông hành. Đối với chuyện này, triều đình mặc dù không ra mặt can thiệp nhưng cũng nghiêm ngặt tăng cường đề phòng, từ trên xuống dưới đều căng như dây đàn. Cũng bởi vì vậy mà hành động khinh suất điều động quân binh của Lý Hữu Ngọc mới có thể khiến cho hoàng đế vẫn luôn thiên vị hấn cảm thù đến tận xương tủy, đến nỗi thu hồi lại sự nuông chiều đối với hấn.

Ngày đó rời đi trời đổ tuyết lớn, ngoại trừ để cho Sở Từ Ngạn cùng Sở Bách an bài xe ngựa cho bọn họ, không kinh động bất cứ ai.

Bánh xe ngựa lăn trên thảm cỏ bị tuyết bao phủ, tạo ra tiếng ‘kèn kẹt’ giòn vang. Nhìn hai người một trước một sau dần dần bị gió tuyết che mờ, Tiểu Băng Quân lại phát phát tay vài cái mới lùi về bên trong xe, đóng cửa sổ xe lại, đề phòng gió thổi vào.

Bên trong xe đốt một lò than, tỏa ra nhiệt độ ấm áp. Thiên Mạch nằm nghiêng trên giường êm trong xe, đang cầm một quyển sách tùy ý lật, về mặt đạm mạc trước sau như một.

Tiểu Băng Quân ngồi chồm hổm trong toa xe trải thảm nhung dày, tim có chút đập mạnh và loạn nhịp. Giữa lúc hoảng hốt nàng cảm thấy tình cảnh như vậy giống như đã từng trải qua.

Một năm kia tuyệt so với lúc này còn dày hơn. Nàng cùng nhóm thị nữ hồi môn ngồi ở trong xe ngựa hoa lệ ầm ập như xuân, rời khỏi quê hương Băng thành từng bước một hướng vào điện Hắc Vũ thần bí khó lường. Thời điểm kia nàng làm sao cũng không nghĩ tới dành cho nàng lại là mười năm phù tang như lửa, lại vô duyên không gặp mặt được người mình gả cho.

Nghĩ đến đây, trái tim nàng giống như bị bóp chặt, đau đớn tới đột ngột mà mãnh liệt. Nghĩ cũng không nghĩ, nàng đột nhiên đứng dậy bỏ nhào vào trên người Thiên Mạch, ôm chặt lấy hắn như là muốn xác nhận cái gì.

“Không muốn đi?” Thiên Mạch bị nàng đột ngột đè lấy cũng không biểu hiện chút ngạc nhiên nào, chỉ là có chút không tiện, vì thế đặt sách xuống, thoáng ngồi thẳng người để cho nàng ghé vào trước ngực mình, nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Băng Quân vui mặt ở trong ngực hắn, nghe hồi chỉ lắc lắc đầu, lại không ngẩng mặt lên, tay ôm hắn lại càng chặt. Chính nàng cũng không biết vì sao nhiều năm như vậy cũng chưa từng cảm thấy như thế này, bây giờ đây khoảng cách cùng hắn gần như vậy ngược lại vừa đau lại vừa sợ. Chẳng lẽ đây chính là cái mà mọi người hay nói, lo được lo mất sao?

Cảm nhận được cảm xúc của nàng dịu lại, Thiên Mạch giơ tay lên sờ sờ cái đầu trong lòng mình, giọng nói nhu hòa: “Nói đi.”

Tiểu Băng Quân rầu rĩ đáp lại, mới buông tay đang ôm chặt hắn ra, ngồi thẳng người, vén vén mái tóc có chút rối, đỏ mặt nói: “Thiếp nhớ tới tình cảnh mười năm trước khi tới điện Hắc Vũ. Lúc ấy thời tiết cũng giống như vậy...”

Nàng vẫn có nhiều chuyện chưa nói ra, Thiên Mạch lại rõ ràng.

“Có hồi hận không?” Hắn thuận miệng hỏi.

Tiểu Băng Quân lắc đầu, không có chút do dự nào: “Chỉ là sợ hãi khi nhớ tới 10 năm đã qua đi, trong lòng luôn có chút hui quạnh.” Có lẽ chỉ có khi biết mình bỏ lỡ cái gì, quay đầu lại mới có thể cảm thấy được những ngày tháng cảm xúc nhạt nhẽo an ổn cùng tẻ nhạt trải qua trước kia làm cho người ta khó có thể chịu được biết bao nhiêu.

Nghe được lời của nàng, Thiên Mạch im lặng, lẳng lặng nhìn nụ cười của nàng một hồi lâu. Mãi đến khi trong đôi mắt đẹp hiện lên một chút bất an, mới giơ tay lên nhẹ nhàng xoa xoa khoe môi nàng. “Ít nhất nàng còn có thể cười.” Mà hắn, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, ngay cả cười cũng đều đã quên rồi.

Tiểu Băng Quân không hiểu được ý hắn, nhưng cũng nghe ra được hắn không tức giận, bởi vì hắn trầm mặc nên trái tim nhảy động cũng đã trở về chỗ cũ. Cái chạm nhẹ như con gió nhẹ kia khiến cho sự thương cảm tình linh xuất hiện trong nàng trở thành hư không, tâm tình lại bắt đầu vui mừng trở lại.

“Chủ tử, chúng ta lặng lẽ đi bỏ lại Khố Kỳ Nhi tỷ tỷ, chỉ sợ không tốt lắm.” Lúc này nàng mới nhớ tới nghi vấn bị dẫn xuống đáy lòng trước khi rời khỏi. Ném qua điểm tâm sáng, hắn mới đột nhiên nói muốn đi, ngay cả một chút thương lượng cũng không có. Trong lúc vội vàng Sở Tử Ngạn chỉ kịp để cho Sở Bách an bài lò than ở trong xe, lại chuẩn bị chút ngân lượng lương khô, ngay cả nàng muốn đi cáo biệt với Khố Kỳ Nhi cùng đám người Vệ Lâm cũng không được phép. Mọi người là cùng nhau tới, hơn nữa quan hệ giữa Khố Kỳ Nhi cùng bọn họ không giống bình thường, đi không từ giả như vậy khiến cho nàng cảm thấy có chút bất an.

“Nàng ấy không liên quan gì tới chúng ta.” Thiên Mạch dịch vào bên trong, lại cầm sách ở một bên lên xem, không chút để ý nói. “Đường xá còn dài, nàng không ngại thì nằm một lát đi.”

Thương thế Khố Kỳ Nhi khỏi hắn, có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình, thêm nữa Sở Tử Ngạn nể mặt hắn cũng sẽ chiều có thích đáng, hoàn toàn không cần quan tâm. Từ đó, người từng trợ giúp hắn đều chiếm được hồi báo tương ứng, chỉ riêng nữ tử trước mắt... Vật nàng muốn, hắn tạm thời vẫn không cách nào cho. Có điều không vội, chỉ cần suy nghĩ của nàng không thay đổi, sớm muộn gì hắn cũng vì nàng mà đạt thành.

Tiểu Băng Quân quả nhiên theo lời leo lên giường êm, nhưng không nằm xuống mà ngồi chồm hổm bên chân hắn, ôm chân hắn vào lòng, nhẹ nhàng xoa bóp. “Qua hai ngày nữa vừa khéo là ngày 15, chủ tử người có cảm thấy đau không?”

Hai tháng trước, vào ngày 15, mặc dù thời tiết sáng sủa, hắn cũng sẽ bị đau đến sắc mặt trắng xanh, trên trán đổ đầy mồ hôi. Cho dù hắn nói là chân đau, nàng lại mơ hồ cảm giác được không chỉ như vậy, bộ dạng gần như co rúc, toàn thân cứng ngắc này, nếu chỉ là chân đau sợ rằng không tới mức như vậy, nhất là đối với người kiên cường như hắn mà nói.

“Vẫn ổn.” Thiên Mạch thuận theo nàng, nhẹ nhàng bâng quơ nói, ngay cả mắt cũng không nâng.

Tiểu Băng Quân bất mãn bĩu môi, nhưng cũng không nói gì cả, chỉ tăng thêm lực xoa bóp trên tay. Hắn chung quy là như vậy, cho dù đau, lúc có người ở trước mặt cũng trước sau biểu hiện như không có việc gì. Nếu không phải một tháng qua buổi tối nàng ngủ cùng hắn, chỉ sợ vẫn sẽ không phát hiện ra. Mỗi khi nghĩ tới đây, nàng liền đau lòng không thôi.

Tốc độ xe ngựa chậm lại, ngoài xe vang lên một đoạn đối thoại, bắt tri bắt giác vậy mà đã đến cửa cốc.

Bởi vì để tránh vết xe đổ lần này, sau khi bãi cỏ được giải vây, Sở Tử Ngạn thừa dịp nông nhàn lập tức bắt đầu phái người xây dựng lầu quan sát phòng ngự chính quy, cũng mở rộng chiến hào trước lầu, lại ở hai bên đường núi thông ra phía ngoài bố trí tiểu lâu ở những nơi hiểm yếu. Lúc này công trình vừa

lúc khởi công.

Tiểu Băng Quân nghe ra người nói chuyện là Tiền Ngũ An, không khỏi đặt chân Thiên Mạch xuống, thò người đến cửa sổ xe mở ra một chút.

“Tiền gia, chúng ta phải rời khỏi. Máy ngày nay làm phiền chiếu cố rồi.” Nàng mỉm cười nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Tiền Ngũ An, ôn nhu nói.

Tiền Ngũ An quả thật có chút trở tay không kịp. Hắn không nghĩ tới bọn họ nói đi là đi, trước đó ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có. Vốn dĩ hắn nghĩ muốn Sở Tử Ngạn tìm tất cả biện pháp lưu bọn họ lại, nhân vật giống Thiên Mạch như vậy căn bản có thể gặp nhưng không thể cầu. Trực giác nói cho hắn phạm là một ngày có người này, Sở gia sẽ không có phiền toái gì lớn cả.

“Tại hạ đang muốn vào trong quận làm việc, không biết Mạch gia cùng phu nhân có thể cho tại hạ đi nhờ chuyến xe hay không?” Trong lòng hắn vừa động, cười nói. Bất luận như thế nào, chung quy phải thử một chút, chẳng thể thì hắn thật sự không cam lòng.

Tiểu Băng Quân sợ run lên, tự nhiên quay đầu nhìn về phía Thiên Mạch, nhìn thấy hắn khẽ gật đầu, hiển nhiên là đồng ý rồi.

Tiền Ngũ An căn bản nhớ tới không thể khuyên được Thiên Mạch, có lẽ có thể xuống tay từ Tiểu Băng Quân. Nhưng sau khi lên xe ngựa hắn mới phát hiện là mình có vẻ đơn độc rồi. Ở khoang xe hẹp mà đóng kín, trên người Thiên Mạch tản mát ra không khí áp lực không có gì có thể làm dịu lại, đối với hắn tạo thành áp lực khó có thể hình dung, thêm nữa hai người lại có bề ngoài xuất sắc hiếm thấy, khiến cho hắn tự dưng thấy xấu hổ. Ngay cả nửa khắc đồng hồ cũng không nán lại, hắn liền viện cớ, giống như trốn chui ra khỏi khoang xe ngồi bên cạnh xa phu. Sau khi tới quận Thành Sơn, ngay cả thành cũng không vào, hai người liền trực tiếp đón một chiếc thuyền khách đi về phương Bắc ở trên bến tàu. Tiền Ngũ An ngoại trừ tiễn chân bọn họ, cũng không làm được thêm gì khác.

Mặc dù trời đổ tuyết, mặt nước vẫn chưa đóng băng, bởi vậy thuyền đi thông thuận. Bởi vì diện mạo rất xuất chúng, hai người liền thuê một gian phòng đơn độc, tuy là hơi đắt nhưng lại giảm đi không ít phiền toái. Hơn nữa, ngân lượng Sở Tử Ngạn chuẩn bị cho bọn họ ứng phó những thứ này vẫn dư dả.

Ven bờ tuyết đã phủ kín núi rừng, cây rừng bạc phơ, phong cảnh như họa. Tiểu Băng Quân cũng không dám mở cửa sổ, chỉ sợ gió lạnh thổi vào làm tái phát tật chân của Thiên Mạch. Nàng lại đi tìm nhà đồ mutton hai chậu than, mãi đến khi biến bên trong gian thuyền trở nên ấm áp để chịu mới thôi.

Nhưng mà nghĩ một chút nàng liền không biết làm cái gì thì tốt. Lúc bắt đầu còn bởi vì lần đầu tiên đi thuyền mà thấy mới mẻ, một lúc sau, lại thấy nhàm chán. Thiên Mạch lại không thích nói chuyện, chỉ cầm sách lật xem. Nói rất lâu hắn mới có thể đáp lại một tiếng, dần dần nàng cũng không tiếp tục quấy rầy hắn, chỉ là một mình ngồi trước chậu than vừa nhìn vừa ngắm người.

Thanh âm mái chèo vỗ lên mặt nước từ bên ngoài truyền đến, thỉnh thoảng còn kèm tiếng bước chân tiếng nói chuyện hoặc gần hoặc xa, càng khiến cho gian phòng này trở nên yên lặng.

Nghĩ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, Tiểu Băng Quân rõ ràng tỉnh ra. Lúc này qua cửa Bắc đi đến thảo nguyên ở thượng nguồn, không thể nghĩ ngờ gì là tự chui đầu vào rọ. Vũ trụ thì không có khả năng không rõ điểm này. Hơn nữa, thảo nguyên lúc này đã vào mùa đông, cho dù vận khí bọn họ tốt có thể qua được thượng nguồn, mấy tháng sau cũng là nửa bước cũng khó bước đi. Đối với tình cảnh gian nan như vậy, vì sao hắn vẫn cố ý muốn tới thảo nguyên?

Trong lòng nhớ lại như vậy, nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Mạch, phát hiện hắn vẫn đang ngồi như trước vậy, ánh mắt rơi vào trên trang sách, thần sắc bình yên, tựa hồ như ngồi như thế này 8 năm 10 năm cũng không sao cả. Nàng muốn mở miệng hỏi, nhưng lại không hiểu sao không đành lòng phá hủy hình ảnh yên lặng trước mắt này. Đang trong lúc nàng do dự, Thiên Mạch ngẩng đầu lên.

“Chuyện gì?” Cảm giác của hắn luôn nhạy bén, có thể nhận thấy biến hóa cảm xúc rất nhỏ của người khác, chỉ là có muốn để ý tới hay không. Giống như trước đó nhìn Tiền Ngũ An tiễn bọn họ một đoạn đường, hắn làm sao lại không nhìn ra ý đồ của hắn.

“Chủ từ, vì sao chúng ta phải tới thảo nguyên?” Thấy hắn chủ động phản ứng với chính mình, Tiểu Băng Quân cao hứng, giống như nịnh nọt bụng ghé gối tới bên cạnh hắn.

“Tìm Thu Thần Vô Luyến.” Thiên Mạch cũng không che che giấu giấu, trả lời vô cùng trực tiếp.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, một lát sau mới phản ứng kịp Thu Thần Vô Luyến chính là tỷ tỷ Luyến Nhi của nàng. Trong nháy mắt yểu điệu giống như bị thứ gì đó ngăn lại, hồi lâu cũng không nói ra lời.

“Sao thế?” Nhìn thấy nàng cũng không lộ ra nụ cười sung sướng như trong dự kiến của bản thân, trong hốc mắt mờ hồ còn có nước mắt đảo quanh, Thiên Mạch không khỏi nhăn mày, nghi hoặc vươn tay chạm mặt nàng, hỏi.

Tiểu Băng Quân mỉm cười lắc đầu, bắt lấy tay hắn vui mừng mà nắm, sợ hãi chính mình mở miệng lại sẽ rơi lệ.

Tiểu Băng Quân như vậy Thiên Mạch chưa từng gặp qua. Hắn không khỏi có chút vô thố, không biết phải làm thế nào cho phải, chỉ có thể ngơ ngác duỗi tay mặc cho nàng cọ sát vào lòng bàn tay, cọ được đến cả tay ẩm ướt. Một hồi lâu nàng mới ngừng mặt, ánh mắt hồng hồng, cười có chút miễn cưỡng.

“Thiếp nhớ Luyến Nhi rồi.” Nàng giải thích như thế cho sự thất thố của chính mình, lại che giấu lý do quan trọng nhất. Nàng không nghĩ tới lời nói thuận miệng mình nói ra lại được hắn nhớ ở trong lòng, thậm chí còn nhớ giúp nàng đạt thành tâm nguyện. Hắn như vậy khiến cho nàng không khỏi cảm thấy chính mình kỳ thật được hắn để ở trong lòng.

Thiên Mạch nhìn nàng như vậy, đột nhiên cảm thấy chính mình có lẽ phải làm chút gì đó.

“Nàng... có lẽ muốn ôm ta một cái.” Hắn có chút do dự nói. Nghĩ đến ngày ấy ôm nàng vào lòng lại bị nàng hôn, hắn có chút mất tự nhiên. Cái loại cảm giác này không thể nói rõ là không tốt, chỉ là đối với hắn mà nói, thật sự là có chút quá thân mật. Lúc nàng duỗi đầu lưỡi vào miệng hắn, hắn có một loại cảm giác thứ đồ riêng tư nhất trong lòng mình bị người chia sẻ.

Tiểu Băng Quân khẽ kinh ngạc, nhìn bộ dáng hắn lãnh đạm nghiêm mặt giống như tùy ý người hưởng dụng, không khỏi nín khóc mỉm cười, quả thật nhào qua gắt gao ôm lấy hắn.

Thiên Mạch có chút cứng ngắc ngồi thẳng người chờ đợi nàng hôn môi. Kết quả thật lâu cũng không đợi được hành động tiếp theo của nàng. Hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra, các cơ căng ra được thả lỏng, trong lòng lại mơ hồ không hiểu sao cảm thấy có chút thất vọng.

Trên thực tế lần này Tiểu Băng Quân bởi vì trong lòng kích động không kiềm chế được, mãi đến khi buông hắn ra cũng chưa từng nghĩ tới chuyện khác. Sau khi bình tĩnh lại, nàng mới nói ra bản khoản trước đó.

“Thiếp cùng Luyến Nhi không gặp đã nhiều năm như vậy, thêm một thời gian nữa cũng không ngại, không cần nóng vội lúc này.” Cuối cùng, nàng thiết tình nói.

Thiên Mạch nghe, thần sắc không có chút biến hóa nào, hiển nhiên mọi thứ theo như lời nàng nói hắn đều có nghĩ đến.

“Nàng sợ?” Không có giải thích, hắn hỏi.

Tiểu Băng Quân ngẩn ngơ, lắc đầu. Nàng thực không nghĩ tới vấn đề sợ hãi, chỉ là không muốn hắn vì một cái nguyện vọng nhỏ nhoi của nàng mà lấy thân mạo hiểm.

“Vậy là nàng lo lắng cho ta.” Bây giờ, Thiên Mạch dùng chính là ngữ khí khẳng định.

Tiểu Băng Quân nói không ra lời, trong lòng càng sốt ruột, giương mắt nhìn hắn, tay không tự chủ ra sức túm lấy vạt áo của hắn, giống như làm như vậy có thể khiến hắn đánh mất chủ ý.

Thiên Mạch nhìn thấy nàng gấp đến độ mắt đều đỏ lên, nụ cười trên mặt mỹ lệ nói không nên lời, chợt đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, giống như bị người ta nhéo. Lúc này, lần đầu tiên hắn cảm thấy nàng thích cười như vậy có lẽ không phải một chuyện tốt.

Vỗ vỗ bàn tay túm chặt của nàng, hắn thờ dãi nói. “Không cần lo lắng. Ta không muốn cho, ai cũng không lấy được mạng ta.” Đây xem như là một loại hứa hẹn rồi. Trước kia hắn một mình, thật sự cảm thấy sống đến nhàm chán, bởi vậy mới có thể lấy sinh mệnh chính mình cùng những người đó chơi đùa. Hiện giờ, bên cạnh có thêm một người, mà người này lại đề ý tới an nguy của hắn như vậy, hắn cũng sẽ không tiếp tục xằng bậy.

Tiểu Băng Quân không phải không tin hắn, chỉ là có một số người phạm là đã để ở trong lòng, thì không thể không lo lắng nhớ mong.

Thấy nàng vẫn không có chuyển biến gì, Thiên Mạch có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể sờ sờ chân. Quả nhiên, lực chú ý của nàng lập tức bị dời đi.

“Lại đau sao? Còn chưa tới 15... chắc là bị lạnh rồi.” Nàng vừa săn sóc nói thầm vừa hết sức chuyên chú bắt đầu xoa bóp chân cho hắn.

Thiên Mạch không hề để ý nàng, lại cầm sách lên.

Cảm giác có người quan tâm kỳ thật không tệ. Trước khi chữ trong sách lọt vào tầm mắt, hắn nghĩ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thuyền xuôi dòng lên phương Bắc, đi được 5 ngày thì cập bến tại Nam Lạc. Lộ trình từ Nam Lạc tới Uyển Dương khoảng vài trăm dặm, giữa hai địa phương không có đường thủy thông hành, chỉ có thể ngồi xe ngựa.

Nam Lạc là thị trấn quan trọng ở phía Bắc Đại Tấn, là nơi tề tụ thương khách từ Nam chí Bắc, mặc dù đất bị tuyết bao phủ trắng xóa, trên đường lớn vẫn nhộn nhạo, qua lại giẫm đạp thành một mảnh lầy lội. Vì tránh bị chú ý, hai người đều đội mũ che mặt. Tuy nhiên khi hỏi thăm xe ngựa, bởi vì các cửa ải phía Bắc đều bị mấy thế lực lớn khống chế, sợ rước lấy phiền toái, khách thương thông thường cùng với xe ngựa không đi về phía bên kia.

Thiên Mạch vốn tính dùng tiền mua một chiếc xe ngựa, kết quả lời này vừa nói ra, Tiểu Băng Quân cũng không phản bác, chỉ cười hi hi nhìn hắn, vẻ mặt vô tội.

Nàng sẽ không đánh xe, hắn cũng không thể. Hắn biết rõ, ngựa thường căn bản không chịu nổi áp lực uy nghi của hắn, chỉ cần hắn ngồi ở vị trí đánh xe,

con ngựa kia còn có thể đứng đã là may, càng đừng nói là chạy.

Kế hoạch mua xe coi như tiêu tan. Thiên Mạch nhìn biểu tình trên mặt Tiểu Băng Quân rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, tương đối cảm thấy bất đắc dĩ. Xem ra việc này vẫn khiến cho nàng bất an. Nhận thấy được điểm này, hắn không khỏi bắt đầu suy xét có nên tạm thời trì hoãn kế hoạch đi tái ngoại hay không.

Ra khỏi xe, trời lại lát phát đồ tuyết, hai người đội mũ che mặt cũng không có vẻ chướng mắt.

Bánh xe lăn qua nền đất tuyết lầy lội, Tiểu Băng Quân đi rất cẩn thận.

“Chủ tử, chúng ta có phải ở lại chỗ này vài ngày hay không?” Dĩ nhiên ở được càng lâu càng tốt, nếu như có thể chuyển hướng đi đến phía Nam, vậy thì càng tốt rồi. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên miệng nàng lại không dám nói ra.

“Trước tìm khách điểm. Nơi này không phải chỗ có thể ở lâu.” Thiên Mạch trầm ngâm nói.

Lời này vừa nói ra, trái tim Tiểu Băng Quân lại thót lên, ừ ừ đáp lại, cũng không nói thêm gì.

Bởi vì khách thương qua lại đông đúc, mặc dù Nam Lạc là thành lớn, nhưng cũng kín người hết chỗ. Hỏi liền mấy khách điểm cũng không tìm được phòng trống, có khách điểm ngay cả đại sảnh cũng có người ở. Tiểu Băng Quân bắt đầu lo lắng. Nàng thì không sao cả, nhưng chân Thiên Mạch ở trong tuyết lâu cũng không tốt. Nhớ tới tình cảnh hai ngày trước lúc hắn phát tác, lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

So với lo lắng trong lòng nàng, Thiên Mạch ngược lại cực kỳ ung dung.

“Nếu như thực không được, liền tìm hộ gia đình nào ở nhờ vậy.”

Hắn nói được tùy ý, Tiểu Băng Quân lại thật sự suy xét tới khả năng này.

“Ở trên đại thảo nguyên đi tới chỗ nào cũng đều có thể ở nhờ, không biết người nơi này...” Nàng không quá xác định nói thầm, lời còn chưa dứt, từ góc nghiêng đột nhiên lao ra một bóng người. Bị đụng khiến nàng thiếu chút nữa té ngã, may mắn Thiên Mạch tay nắm lấy bờ vai nàng, mũ che trên mặt lại rơi xuống đất.

Chung quanh có tiếng hít không khí vang lên, còn có liên tiếp thanh âm vật thể rơi xuống đất ‘loảng xoảng’, đường phố vốn dĩ ảm ảm lập tức yên tĩnh trở lại, đến nỗi một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Tiểu Băng Quân cũng không chú ý, bám lấy cánh tay Thiên Mạch không để gì đứng vững trên nền đất tuyết, lại khom lưng nhặt mũ che mặt lên. Lúc này mới phát hiện túi hành lý trên lưng cùng với túi tiền treo bên hông đã không thấy nữa, không khỏi khẩn trương. Tất cả gia sản của bọn họ đều ở bên trong, nếu như tìm không được, hai người ngay cả ăn cơm cũng là vấn đề, càng đừng nói là tìm một nơi trú ngụ hoặc đi nơi khác.

Nàng nhiều năm ở trong thâm cung, cho tới bây giờ không gặp qua loại sự tình này, trong lòng lập tức không có chủ ý, nhưng lại không muốn Thiên Mạch lo lắng, trên mặt liền cười đến kiểu nực dị thường.

“Chủ tử, người ở nơi này chờ thiếp, thiếp đi một chút sẽ trở lại.” Nàng bắt chính mình tỉnh táo lại, chậm rãi nói, nhưng chờ nàng ngẩng đầu khi đó cũng không khỏi sửng sốt.

Trước nàng cũng biết trên đường nhiều người nhưng lại không có cảm giác rõ ràng như giờ khắc này. Việc buôn bán của tiểu thương, tạp kỹ mãi nghệ giang hồ, hiệp khách cười đùa, quý công tử mặc cẩm bào lông chồn, phụ nhân bình thường cấp lần rau... ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người nàng, thân thể lại vẫn duy trì tư thế đang làm chuyện gì đó. Cái loại ánh mắt này là kinh diễm, là si mê, là tham lam, là khát vọng không nói rõ.

Trời rất lạnh, Tiểu Băng Quân lại cảm thấy lưng bắt đầu đổ mồ hôi. Nàng muốn đội mũ che mặt lại, mới phát hiện mũ che mặt bị rơi vào trong đất tuyết, đã bị bẩn rồi.

Nắm tay siết chặt, nàng cảm thấy có chút khó thở. Nàng vẫn biết là dung mạo của mình đẹp hơn so với người thường, nhưng lại không biết lộ diện trước công chúng sẽ tạo nên hiệu ứng như vậy. Nàng cực kỳ sợ hãi...

Chú ý tới tình cảnh của nàng, Thiên Mạch đưa tay bao lấy bàn tay đang nắm chặt của nàng, đang muốn tháo mũ che mặt của mình để chuyển dời lực chú ý của mọi người, đám người đột nhiên xô vào một trận. Một đám người mặc áo đen thêu Ngân giao lao ra bao vây hai người.

Người cầm đầu vừa mới hai mươi, bộ dáng sáng sủa sạch sẽ, hơi chút tuấn tú. Hắn đem ánh mắt từ trên mặt Tiểu Băng Quân lưu luyến dời đi, rơi vào trên người Thiên Mạch, thần sắc ngạo nghễ.

“Hai vị, thỉnh đến nhà tại hạ uống ly rượu nhạt.”

Nhìn ra hắn có ý đồ không tốt, Tiểu Băng Quân cho dù cực lực khống chế, cũng không cách nào đè nén thân thể run rẩy, nhưng nàng vẫn cất lực xê dịch đôi chân có chút như nhũn ra, chắn trước người Thiên Mạch.

“Chúng ta không biết các ngươi.” Nàng thở sâu, khó khăn phun ra từng chữ, mà tươi cười lại cơ hồ làm lóa mắt mọi người.

Nam nhân kia ngần ngại, ánh mắt có chút mê loạn.

“Tại hạ là Vĩnh Thái, cô nương...” Hắn lúng ta lúng túng nói, còn chưa nói xong, đột nhiên phản ứng kịp, cười nói. “Đi rồi không phải sẽ biết sao. Thời gian này khách điểm trong thành đều kín, hai vị không có khả năng tìm được nơi dừng chân, sao không đến nhà tại hạ ở tạm. Ăn ngủ đầu đường dưới thời tiết giá lạnh như vậy, tại hạ sẽ đau lòng...” Lời đầu hắn nói vẫn còn nghiêm trang, một câu cuối lại nhin không được có ý đùa giỡn.

Mọi người trên đường đều biết hắn có suy nghĩ động tâm với Tiểu Băng Quân, trong lòng mặc dù bất mãn nhưng nhìn bọn hắn người đông thể mạnh, cũng không người nào dám đứng ra tự rước lấy họa, chỉ có thể lén mắng vài câu.

Tiểu Băng Quân cười mà không đáp, không ai biết kỳ thật nàng sợ đến nói không ra lời. Thiên Mạch ngồi ở trên ghế, giương mắt chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé và yếu ớt của nàng, rõ ràng sợ tới phát run, lại muốn che trước mặt mình, vô hình trung làm cho người ta có một loại cảm giác mâu thuẫn kiên định. Tim hắn có chút đập mạnh và loạn nhịp, đáy lòng tựa hồ có một sợi dây đàn bị khuấy động.

“Hạ Nhi...” Hắn mở miệng, muốn gọi nàng đến phía sau mình, còn chưa nói ra lời, lại bị một giọng nói quen thuộc khác cắt ngang.

“Thật là đáng xấu hổ, người ta đã nói không biết ngại, còn ở nơi này dầy dụa không rõ, ngại có phải là nam nhân hay không hả?” Giọng nữ từ khăn khăn lười biếng có chút lưu manh từ trên đỉnh đầu truyền tới.

Thanh âm tới đột ngột, tất cả mọi người không khỏi ngẩng đầu theo tiếng nhìn lại.

Ở lâu hai của một lầu đối diện đường cái của bọn họ, một thiếu nữ nhìn không rõ mặt mũi, tóc tai rối bời, y phục vừa bẩn lại vừa cũ đang ngồi ở trên bệ cửa sổ, giẫm một chân lên cửa sổ, một chân ở trong không trung lắc lư, trong tay cầm một hồ lô rượu cười hi hi nhìn bên này. Bị ánh mắt mọi người nhìn, nàng lại vẫn tiêu sái lắc lư bầu rượu về phía mọi người, sau đó không hề có chút hình tượng nào ngửa đầu uống vào mấy ngụm rượu lớn.

Một thiếu nữ như vậy, nếu như bình thường gặp được, hơn phân nửa sẽ bị người ghét bỏ. Nhưng lúc này nàng lại ngồi trong lầu hai của Kim lâu tiếng tăm lừng lẫy trong thành, dám can đảm châm chọc người nhìn qua không dễ trêu chọc, liền biết cũng là một nhân vật không tầm thường.

Thiên Mạch nhìn thấy nàng, liền từ bỏ ý định tháo mũ che mặt, chỉ kéo Tiểu Băng Quân đến sau ghế mình, hai người thối lui tới bên tường.

Hắn vừa động, đám người Chu Vĩnh Thái lập tức phản ứng kịp. Hắn không ngờ lại xuất hiện thêm một phiền phức khác, cũng không để ý thiếu nữ khiêu khích, vung tay lên, ý bảo thủ hạ bắt người.

“Hai vị, đắc tội rồi!”

Nhìn tình huống là muốn cưỡng ép cướp đoạt. Người vây xem sợ bị liên lụy, đều đã tản ra phía xa. Ngực Tiểu Băng Quân căng thẳng, trơ mắt nhìn những người đó vọt qua, đầu óc trống rỗng, theo bản năng xoay người bỏ nhào vào trên người Thiên Mạch. Nhưng mà đợi hồi lâu cũng không bị lôi kéo không khách khí hay đau đớn như trong tưởng tượng, ngoại trừ trên lưng có thêm bàn tay ôn nhu mềm mại ôm lấy nàng.

Nàng mờ mịt ngẩng đầu, vừa vận thấy con người đen dưới mũ che mặt của Thiên Mạch lóe ra ánh sáng kỳ dị.

“Đừng sợ, là Tiểu Thất.” Sờ sờ đầu nàng, hắn nói, trong thanh âm vốn dĩ vô tình vô tự như băng nham tựa hồ thêm dịu dàng mà ngay chính hắn cũng không phát hiện.

Tiểu Thất? Tiểu Băng Quân ngơ ngẩn, bất chợt không nhớ ra Tiểu Thất là ai. Quay đầu, lại liếc mắt nhìn đến thiếu nữ ngồi trên cửa sổ chẳng biết lúc nào đã đi tới trước mặt bọn họ, chỉ đang cười hi hi nhìn chính mình, sau lưng nàng người im hơi lặng tiếng té ngã trên đất.

“Đẹp đến choáng váng mặt mày thế này, bên người già ngoại trừ Hạ phu nhân không còn ai khác.” Không hề để ý những hắc y nhân chặt vật té ngã trên đất vẫn tỉnh táo như cũ nhưng lại không thể động dậy, thiếu nữ chấp hai tay sau lưng lắc lư đi tới, hồ lô treo bên hông cũng theo đó lung lay chuyển động.

Nghe nàng nhắc đến Hạ phu nhân, Tiểu Băng Quân khẽ giật mình, đứng thẳng người. Mặc dù vẫn không nhớ nổi thiếu nữ này là ai, lại vẫn đáp trả bằng một nụ cười mỉm đẹp ngọt ngào, ít nhất nàng biết người trước mặt là bạn không phải địch.

“Kha Tiểu Thất.” Thiên Mạch trầm thấp mà thông thả gọi, rõ ràng đậm mạc giống như thường ngày, Tiểu Băng Quân lại mơ hồ cảm thấy có chút bất đồng.

Quả nhiên, thiếu nữ vừa nghe đến tiếng kêu hô, vẻ mặt vốn dĩ lười biếng và bất mãn chợt tắt, đột nhiên vuron người nhào về phía Thiên Mạch. Dưới ánh mắt đờ đẫn của mọi người nhấc màn lụa mỏng buông xuống trước mũ lên, chụt một cái hôn lên mặt hắn.

“Gia, cô nãi. .... cô nương ta nhớ người muốn chết.” Nàng mang vẻ mặt cợt nhả nói, thiếu chút nữa theo quán tính nói thành cô nãi nãi, may mắn đúng lúc chữa lại, lại tự dọa mình toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc từ ngọc để lại một vết bẩn rõ ràng, hắn lại thờ ơ, chỉ vuron tay bắt lấy áo thiếu nữ kéo nàng ra khỏi mình.

“Bản. Thối.” Hắn lãnh ngạnh phun ra hai chữ, đồng thời tại lúc thiếu nữ mặt ừ mảy chau thuận tay lấy bầu rượu treo bên eo nàng.

Thấy hắn muốn ném, sợ tới mức thiếu nữ bỏ nhào lên ôm lấy cánh tay hắn, liên tiếp cầu xin đáng thương, “Đừng ném, đừng ném, đừng ném, đừng ném. .... Gia, ta sai rồi, ta sai rồi có được không? Đây chính là Thiên Diệp Hương ta khó khăn lắm mới lấy từ Nam Cung, cũng chỉ có một chút như vậy. .... Đặt ở chỗ người, đặt ở chỗ người, một ngày ta chỉ uống một ngụm còn không được sao?”

Tiểu Băng Quân sững sờ nhìn một màn này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết tay chân nên đặt ở nơi nào, trước sự quen thuộc giữa hai người

trước mắt lại cảm thấy được chính mình giống như một người dư thừa. Nàng chưa từng thấy qua Thiên Mạch thân cận với bất kỳ ai ngoài bản thân, liền cho rằng, liền cho rằng chính mình có vẻ đặc biệt. Nhưng thiếu nữ trước mắt, nàng... nàng gọi là Kha Tiểu Thất phải không, có thể ở trước mặt hẳn tự do tự tại tùy hứng đùa giỡn, nhất thời biến sự đặc chí trước kia của bản thân về điểm này trở nên hèn mọn đáng thương.

Lặng lặng nhìn bộ dáng thiếu nữ không có rượu không bằng chết một lúc lâu, thấy nàng không có chút lùi bước, khóe môi Thiên Mạch mím chặt, “Hạ Nhi, nhận lấy.” Nói xong, hẳn ý bảo Tiểu Băng Quân đứng góc ở một bên qua lấy bầu rượu trong tay.

Thiếu nữ nhẹ nhàng thờ ra, lập tức buông cánh tay hẳn, tiêu sái vén lại mái tóc rối tung, lại phúi phúi y phục cũ nát.

Thiên Mạch lãnh nghiêm quay đầu, tránh được bụi bản bay loạn. Tiểu Băng Quân đi tới tiếp nhận bầu rượu, lúc nhìn thấy vết bản trên mặt hẳn khi đó ngón tay giật giật, muốn đi lau sạch nhưng lại cố kiềm nén lại.

Không ai chú ý thấy sự dị thường của nàng, thiếu nữ bên này đã xoay người lại, đi đến đám hắc y nhân vẫn nằm trên đất, đưa chân đá đá Chu Vĩnh Thái về mặt đầy giận dữ cũng không cam lòng, “Thế nào, không phục?”

Đám người Chu Vĩnh Thái cũng không biết là bị điểm huyết hay bị làm sao, không chỉ động không được còn nói không được, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt ra bản thân hận không thể nghĩ cách giết thiếu nữ trước mắt.

Thiếu nữ chắc chắc vài tiếng, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong đám người, lúc này mới ra về ông cụ non mà nói, “Hôm nay tâm tình cô nải nải tốt, chẳng muốn tính toán với đồ ranh con các người.”

Trong đám người ở phía xa có tiếng phì cười truyền đến.

Thiếu nữ không để ý, mà lại tới trước mặt Chu Vĩnh Thái, cúi người cười mỉm nhìn hẳn, chậm rãi nói. “Quay về nói với hai cộng hành kia, gia nhà ta không phải để cho con mèo con chó nào tùy tiện có thể động tới, bảo bọn họ ngoan ngoãn một chút, đừng suốt ngày mất mủi lộn tới lộn lui.”

Chu Vĩnh Thái nghe được lời của nàng, giống như bị hắt một chậu nước lạnh vào đầu, vốn dĩ tràn ngập tức giận lập tức tiêu tan không tung tích, hóa thành vẻ mặt chán kinh. Hẳn không phải ngu ngốc, vừa nghe liền biết thiếu nữ này nhận biết chủ thượng của mình, nhưng lại không phải là quen thuộc thông thường. Theo hẳn biết người dám dùng cộng hành để trêu chọc chủ thượng của mình sớm đã đi gặp Diêm Vương mấy năm trước rồi, mà giờ nàng lại vẫn bình yên vô sự, nếu không phải chủ thượng thủ hạ lưu tình, vậy thì là do nàng thật sự có tài. Như thế, ngay cả người mà chủ thượng không cách nào làm gì được, bọn hắn thăm thể này, kỳ thật, có lẽ.... cũng không đến nỗi mất mặt.

Hẳn an ủi bản thân như vậy, lúc lấy lại tinh thần, ba người đã biến mất. Mà đám người bọn hắn vẫn nằm trên đất, mãi đến được người một nhà cứu trở về, lại nằm úc chừng một ngày mới khỏi.

Lại nói về phía Thiên Mạch bên này, mãi đến khi thiếu nữ dẫn bọn hắn tới cảng, đi vào một con thuyền nhỏ, Tiểu Băng Quân mới nhớ ra Kha Tiểu Thất là ai.

Nữ Nhân lâu của điện Hắc Vũ do 13 vị cô nương quản lý, mà trong đó do đại cô nương Long Nhất cầm đầu. Kha Tiểu Thất chính là Kha Thất, đứng hàng thứ 7, nhưng nhiều năm không ở trong lâu, bởi vậy người gặp qua nàng rất ít, Tiểu Băng Quân cũng chỉ biết là có một người như vậy mà thôi. Không nghĩ tới lại gặp được ở chỗ này, càng không nghĩ tới sẽ là một vị cô nương như vậy, làm cho người ta cực kỳ.... cực kỳ hâm mộ.

Trước khi lên thuyền, Kha Thất liền giải thích, chiếc thuyền này là nàng tự mình chèo từ phía Bắc Hải tới, ăn ngủ đều ở bên trong. Đi vào, bên trong đậm chất bát nòi đều đầy đủ, giống như ngư dân bình thường sống trên sông nước vậy.

Ba người đi vào, Kha Thất liền đem bếp lò bằng bùn xách ra bên ngoài sàn tàu nhóm lửa, màn bằng vải bông dày nặng buông xuống, cách ly không gian trong ngoài.

“Hạ Nhi?” Thẳng một đường, Thiên Mạch rốt cục chú ý tới Tiểu Băng Quân an tĩnh khác hẳn ngày thường, không khỏi nhìn nàng hỏi.

Ở chung lâu như vậy, cho dù hẳn không hỏi, Tiểu Băng Quân cũng biết ý tứ của hẳn. Nàng biết bản thân khó chịu thật không có lý do, chỉ là nghĩ tới những người khác cũng có thể hôn hẳn như vậy, nàng liền cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn, hận không thể... hận không thể...

Hận không thể cái gì nàng lại không nghĩ ra được, chỉ là tay theo bản năng vươn ra mò lên phía mặt bị hôn kia của hẳn, lau qua lau lại, lau qua lau lại, sau cùng đơn giản nghiêng người qua hôn vào chỗ đó, giống như muốn tiêu trừ hơi thở Kha Thất lưu lại ở trên mặt hẳn.

Thiên Mạch vốn bị phản ứng dị thường của nàng làm cho không hiểu ra sao, sau đó mới phản ứng kịp, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Cảm xúc ôn nhuận dần ở trên mặt thật lâu cùng với cảm xúc bất an truyền tới khiến cho lòng hẳn khẽ nhú lên, lui ra phía sau, trong ánh mắt lo sợ nghi hoặc không yên của Tiểu Băng Quân giờ tay lên nắm lấy thùy tai trái của nàng nhẹ nhàng xoa, sau đó đột nhiên tới gần hôn lên môi nàng một chút.

Nhìn nàng từ chần kinh không dám tin đến mừng rỡ như điên, hẳn buông tay ra, bên môi hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Tiểu Thất do ta nuôi lớn.” Hẳn nói, không tính giải thích.

Lòng thấp thỏm bởi vì hẳn chủ động hôn môi mà buông xuống, Tiểu Băng Quân hết sạch cảm giác u sầu, vô cùng thân thiết dựa vào bên cạnh hẳn. Lúc

những lời này vang lên, nàng vẫn đắm chìm trong cảm xúc ngây thơ mà hạnh phúc, truyền vào trong tai hồi lâu mới tỉnh táo lại, không khỏi ngẩn ngơ, nghi hoặc a một tiếng.

Theo nàng biết, không nói đến các bộ phận khác trong điện Hắc Vũ, riêng trong Nữ Nhân lâu liền có một vài vị là lớn lên trong điện, quan hệ cùng hần so với bốn Cơ còn thân cận hơn rất nhiều. Hần vừa nói như vậy, ngược lại khiến cho nàng có chút hồ đồ, nghĩ không rõ hần muốn biểu đạt ý tứ gì.

Thiên Mạch thấy vẻ mặt mơ hồ của nàng, có sợi tóc rơi trước mắt cũng không quản, không khỏi đưa tay vén sợi tóc kia ra sau tai, giọng nói lại khôi phục vô tình vô tự, “Ta nhận được Tiêu Thất trong hang sói, khi đó nàng mới mấy tháng.”

Đêm hôm đó nghe được tiếng trẻ mới sinh khóc nỉ non, hần theo tiếng tìm đến hang sói khi đó, thân thể nhỏ bé trần trụi đang ở dưới bụng sói cái tìm sữa bú. Sói cái quay đầu từ ái liếm nàng, bên cạnh còn có ba con sói con chưa mở mắt bị gạt ở một bên gào khóc. Tâm hần bình tĩnh mấy vạn năm cơ hồ ở trong nháy mắt đó nổi lên sóng to gió lớn.

Lang – Nhân nhiều thế hệ cừu hận. Thương năm đó chấp nhận bị nguyên rủa, hần không nghĩ tới ngoại trừ bản thân không bị ảnh hưởng ra, vậy mà còn có một con sói cái phá vỡ. Cho tới hôm nay ký ức đó vẫn còn mới mẻ với hần, cảm giác tử chi của cục thịt mềm kia ra sức bầu vùi hần, rõ ràng nhìn qua yếu ớt như thế, lại bầu được gấu gao như vậy, làm sao cũng không chịu buông tay. Đó là lần đầu tiên một sinh mệnh khác thân cận với hần như vậy sau họa diệt tộc, mà không phải xa xa kính sợ.

Về sau hần liền tự tay nuôi lớn nàng, sau đó lúc nàng mười tuổi, giống một con sói thả vào nơi sơn dã. Cho tới bây giờ hần không dùng lễ giáo Nhân loại để thúc ép nàng, bởi vậy cũng dẫn đến nàng giống như bây giờ, tính tình tùy tiện, tùy tâm sở dục.

Tiểu Băng Quân a... một tiếng, kỳ thật vẫn là không quá rõ ràng. Mặc cho nàng nghĩ như thế nào cũng không thể tưởng tượng được Thiên Mạch sẽ tự thân giáo dưỡng trẻ mới sinh, dù sao lấy tiền tài quyền thế điện Hắc Vũ muốn tìm người chuyên môn dưỡng dục hài tử thật sự là quá dễ dàng rồi.

Đang lúc đầu óc nàng chuyển động rất nhanh, ý đồ tìm ra trọng điểm trong lời nói của Thiên Mạch, chỉ nghe chắc một tiếng, Kha Thất mang theo bếp lò vén rèm chui vào.

“Gia, người trực tiếp nói thẳng ra không phải là được sao, hàm súc như thế làm cái gì.” Nàng vừa đem bếp lò đặt ở giữa khoang thuyền, vừa cười hi hi nói.

Thiên Mạch không để ý nàng, nàng cũng không để ý, quay đầu nói với Tiểu Băng Quân, “Hạ phu nhân, ta nói nha, mẫu thân ta là sói, gia xem như là một nửa phụ thân...” Hiển nhiên, đối với việc mẹ nàng là sói cảm thấy cực kỳ tự hào.

Nghe giải thích như đúng mà là sai, Thiên Mạch không khỏi hơi hơi nhíu mày, nhưng không ngăn cản, mặc nàng hồ ngôn loạn ngữ.

Khi nói chuyện, Kha Thất đã đi tới, ở trước mặt hần ngồi xuống, bắt lấy tay hần nghiêm túc xem mạch.

“Ta a, con người ta... ha ha...” Nàng tay không gãi tóc bay rồi, khuôn mặt dơ dáy bẩn thỉu vậy mà lại lộ ra một tia ngượng ngùng, dùng một phen mới không nghĩ ngợi gì nói tiếp, “Kỳ thật... kỳ thật không có tật xấu gì, rất tốt.”

Tiểu Băng Quân vốn cho là nàng muốn móc kiếm của mình ra, không nghĩ tới chính là một câu như vậy, không khỏi phì cười ra tiếng, chợt đột nhiên cảm thấy thật sự rất khó không thích thiếu nữ trước mắt này.

Nhìn thấy nàng cười, Kha Thất rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra, nhưng mà một lát sau mày lại nhíu lại, nghi hoặc nhìn mắt Thiên Mạch.

“Gia, chân của người...” Từ lúc gặp mặt nàng liền chú ý tới việc Thiên Mạch ngồi xe lăn, mặc dù trong lòng lo lắng, lại không biểu lộ ra chút nào, vẫn nhẫn nại đến lúc này mới hỏi. Theo mạch tượng cho thấy, nàng cũng không tra ra điểm dị thường nào.

“Không có gì.” Thiên Mạch thần nhiên nói.

Kha Thất bĩu môi thu tay, theo bản năng sờ vào bên eo, lại sờ soạng được một khoảng không. Lúc này mới nhớ tới bầu rượu bị mất, cái miệng vốn đang yên lành không khỏi cong lên, ánh mắt hướng về Tiểu Băng Quân.

Tiểu Băng Quân tiếp thu ánh mắt như lửa của nàng, ngạc nhiên xong mới phản ứng kịp, nghĩ tới lời Thiên Mạch dặn dò, động tác theo phản xạ có điều kiện muốn chuyển bầu rượu lại cũng rần dừng lại, sau đó có chút xấu hổ quay mặt đi, cơ hồ muốn lui đến sau lưng Thiên Mạch.

Bộ dáng nàng vốn mỹ lệ vô cùng, cử chỉ lại mang theo sự tao nhã quý tộc trời sinh, co rút lại như vậy không chỉ không khiến người ta cảm thấy nhát gan nao núng, ngược lại tăng thêm vài phần ngây thơ hồn nhiên không phù hợp với tuổi tác.

Kha Thất cười ha ha, uống rượu không được buồn bực cũng trở thành hư không.

“A tỳ, khó trách gia giữ người ở lại bên người Ừ, cô... cô nương ta cũng thích người.” Nếu như nói trước kia nàng gọi Tiểu Băng Quân là Hạ phu nhân là vì không thân thiết nên chú ý đến lời nói, một tiếng ‘a tỳ’ này chính là chân chính tiếp nhận nàng.

Tiểu Băng Quân vui mừng nhìn mắt Thiên Mạch, sau đó mới đáp trả bằng nụ cười ngọt ngào.

“Người muốn đi nơi nào?” Thiên Mạch lùi người tựa vào vách khoang thuyền, không quá để ý tới sự quen biết qua lại giữa hai nàng. Hần biết tính tình Kha Thất phóng khoáng, hành tung bất định, nên là sẽ không ở nơi này lâu, càng sẽ không cho là nàng sẽ hộ tống mình cả đoạn đường.

Kha Thất tạm thời gác chuyện chân hán qua một bên, nắm tay đập một cái lên boong thuyền. Ngay tại lúc Tiểu Băng Quân hoảng sợ cho rằng nàng đang tức giận, lại xoay người lười biếng kéo cái lưng mồi dựa vào vách thuyền, lúc này mới chậm rì rì nói ra nguyên do nàng tới đây.

“Còn không phải bởi vì người. Cô... cô nương ta vốn đang du chơi vui vẻ ở Nam Cương, kết quả nghe nói người bị tính kẻ, hừ... mặc dù ta cảm thấy người không tính kẻ người khác đã là tốt rồi, nhưng vẫn quyết định quay về xem sao.”

Nói đến đây nàng dừng một chút, Thiên Mạch không nói chuyện, Tiểu Băng Quân lại nhin không được.

“Là thật sự.”

Kha Thất ghen lời nhìn thấy nàng tuy cười, ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc, còn có một chút sầu lo bi thương, lời muốn nói tiếp lập tức quên mất, lúng ta lúng túng lặp lại hai tiếng. “Thật sự... đương nhiên là thật...” Nói xong mới giật mình lấy lại tinh thần, vỗ một cái vào chân, lớn tiếng nói. “Ta đương nhiên biết có chín phần là thật, nếu không sẽ không trở lại rồi.”

Tiểu Băng Quân ngây ngốc, rõ ràng lời này nghe qua bình thường, vì sao nàng lại mơ hồ cảm thấy có chút quái dị.

“Chuyện phát sinh trên người gia thì không phải giả.” Kha Thất lại bổ sung một câu, nói xong, bất mãn trừng mắt nhìn Thiên Mạch, hằm hừ mà nói, “Người nhảm chán thì nhảm chán, cần gì phải tự giày vò mình trong đó chứ?”

Tiểu Băng Quân hơi hơi nhíu đôi mi thanh tú, cảm thấy lời chất vấn này không khỏi rất hay, muốn vì Thiên Mạch giải thích đôi lời, nhưng lại không cách nào nói được.

Thiên Mạch giờ tay, sờ lên mái tóc rối của Kha Thất như sờ lông mao vậy, vừa không phản bác cũng không giải thích.

“Tóc dài rồi.” Hần nói, “Cắt thôi.”

Thiếu nữ vốn dĩ vẫn giống thùng thuốc súng nhỏ bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ ngay lập tức thất bại ừ ừ, ngoan ngoãn ừ... một tiếng. Cái đầu giống như chú chó con thoải mái rúc vào bàn tay lớn đó, thoải mái từ từ nhắm hai mắt lại, nhỏ giọng keo kiệt lắm bằm. “Người không thể mỗi lần đều như vậy...”

Người lúc trước vẫn bướng bỉnh lý lợm lập tức trở nên ôn thuần như vậy, Tiểu Băng Quân không phải không sợ hãi kinh ngạc, nhưng so với hình tượng từ phụ mang theo chút lải nhải hiếm khi lộ ra của Thiên Mạch thì đã không đáng nhắc tới. Nàng cười tí mắt nhìn Thiên Mạch như vậy, thật sự là càng nhìn càng thích.

Thiên Mạch lại vượt thêm vài cái nói, “Bất quá thuận theo thời thế mà thôi.” Những cái câu kết, âm mưu, dã tâm này, hần đều thấy ở trong mắt, chỉ là không có đi áp chế hay phản kích lại, sau đó đúng lúc cấp một mồi lửa nhỏ nhỏ mà thôi, cũng không tận lực đi thiết kế cái gì. Nếu không có ngẫu nhiên đặt mình ở bên bờ sinh tử, hần lại làm sao có thể nhắc bản thân mình vẫn còn sống.

Khi nói chuyện hần không lưu tâm nhìn mắt Tiểu Băng Quân, chú ý tới thần sắc của nàng, tay không khỏi ngừng một trận, thu trở về. Ngay cả chính hần cũng không phát hiện, trong lúc vô ý hần đã bắt đầu để ý tới cách nghĩ của nàng.

“Được được, ta biết rõ, người thích loạn ta liền làm cho bọn họ đại loạn, đặc biệt loạn. Người đừng đi góp vui thêm nữa.” Bàn tay to trên đầu vừa thu lại, Kha Thất khôi phục lại bộ dáng hiệp nữ hào sảng, khoát tay áo, đứng dậy lấy gạo nấu cơm.

Tiểu Băng Quân muốn đi qua giúp, lại bị Thiên Mạch giữ lại, “Nước.” Nói xong, hần mở bàn tay sờ tóc Kha Thất ra, ngón tay vốn dĩ như bạch ngọc lúc này vậy mà trở nên đen thui dơ bẩn.

Tiểu Băng Quân cắn cắn môi, nén cười đi ra ngoài, lấy nước ấm do Kha Thất đun trước đó để nấu cơm, sau đó tỉ mỉ rửa sạch cho Thiên Mạch.

“Gia, thê tử này của người không tệ.” Kha Thất ngồi chồm hồm ở bên cạnh thêm than vào cời lửa cháy mạnh nhìn thấy, gật đầu khen.

Thiên Mạch nhàn nhạt liếc nàng một cái, không có trả lời, lại nhìn Tiểu Băng Quân, trên gương mặt mỹ lệ buông xuống kia đã phủ một lớp hồng hồng.

Bởi vì đốt lò, khoang thuyền không tính là rộng lớn lúc mới vào thanh lãnh lại bắt đầu trở nên ấm áp. Kha Thất dùng chính là than tốt nhất, lúc cháy không tạo khói gây sặc mũi, bởi vậy cũng không vén rèm vải để thông khí.

“Gia, động tĩnh lần này thực lớn nha, Tây đến Ba Thuật, Đông đến Đại Tấn, Bắc đến Thương Minh, Nam đến Hãn Hải, có thể thấy người tính trên chọc toàn bộ một lần.”

“Ừm.” Thiên Mạch mặc cho Tiểu Băng Quân dùng khăn lau khô từng ngón tay chính mình, nghe vậy ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

“Vậy người cứ như vậy bỏ mặc không quản, để cho người ta chia năm xẻ bảy điện Hắc Vũ sao?” Kha Thất cũng không giống những người khác, Thiên Mạch không nói lời nào nàng liền tự động an tĩnh. Có thể nói, bởi vì từ nhỏ lớn lên bên cạnh hần, áp lực uy nghiêm giống như thần trên người hần đối với người thường một là không thi triển với nàng, thứ hai nàng cũng quen, cho nên không bị ảnh hưởng quá lớn.

Thiên Mạch căn bản không để ý tới vấn đề này, nhưng cảm thấy tay Tiểu Băng Quân run rẩy, biết nàng lại lo lắng, im lặng khoanh khắc mới chậm rãi nói, “Không phá thì không xây được. Miếng bánh này mặt ngoài hưng thịnh, bên trong đã thối nát, đã đến lúc phân chia kết cấu quyền lực một lần nữa. Điện Hắc Vũ thuận thời thì sinh, thuận thời thì phân, số trời mà thôi, không có gì dễ chấp nhất.” Đây là lần đầu tiên hần nói nhiều như vậy, trước kia không

mong ai có thể hiểu rõ, cho nên chưa bao giờ giải thích. Hiện giờ giải thích mới rõ ràng phát hiện, hấn vậy mà bắt đầu chờ mong nữ tử trước mắt từng nói qua muốn ở cùng hấn có thể biết.

Hấn nói xong, trong khoang thuyền đột nhiên yên tĩnh trở lại. Kha Thất đang tự hỏi, Tiểu Băng Quân cũng vậy.

Trong nồi com sôi, khói trắng hàm hấp bốc lên nắp nồi tạo ra tiếng vang, hương gạo tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp.

Qua một hồi lâu, Kha Thất than dài, tựa hồ không tiếp tục dây dưa chuyện tình điện Hắc Vũ, mà là nghĩ tới cái khác. “Nói như vậy, mấy thế lực tham dự chuyện điện Hắc Vũ lần này có khả năng thành bá chủ tương lai rồi hả?”

Thiên Mạch không nói, chỉ nhìn không dời mắt Tiểu Băng Quân thu dọn khăn cùng chậu nước, lại trở về ôm đầu gối chính mình ngồi xuống. Hàng lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhũ lại, có vẻ có chút lo lắng trùng trùng, ngay cả hấn chăm chú nhìn cũng không phát hiện.

Nếu như ngay cả cái này đều không bỏ xuống được, tương lai làm sao đối mặt với những mất mát lớn hơn? Hấn im lặng thờ dài, chuyển mắt, đáy lòng dâng lên một cỗ thất vọng không dễ dàng phát giác.

“Gia, hai cộng hành kia... huynh đệ Thủy Nguyệt kia liền là hai tên yêu quái vô lại, một người thích giết người, một người thích mỹ nhân, bọn hấn mà làm bá chủ con mẹ nó còn không phải không để cho người ta sống sao?” Kha Thất tiếp tục nhắc tới.

“Thế sự không có tuyệt đối.” Thiên Mạch thân nhiên nói, ánh mắt xuyên thấu qua làn sương trắng bốc hơi kia rơi vào nơi nào đó không biết tên, ánh mắt âm u thâm trầm.

Kha Thất không phục, lại cũng chỉ khụ một tiếng, không có phản bác, chỉ nói, “Dù sao gặp được hai tên vô lại kia, người để ý là được, trăm ngàn lần đừng để cho họ nhìn thấy a tỹ.” Nói xong, nàng như là nghĩ đến cái gì, nhũ mày lắc lắc đầu, “Không được, các người không thể ở tại chỗ này, mau nhanh chóng rời khỏi...”

“Đi tái ngoại, người đưa bọn ta một đoạn đường.” Thiên Mạch vô ý thức giật giật ngón tay, giống như muốn đi sờ chân nhưng lại nhịn xuống.

Tiểu Băng Quân vốn còn đang thất thần lại giống như phản xạ có điều kiện quỳ ngồi dậy, chuyển qua trước mặt hấn, dưới ánh mắt giật mình của hấn cùng biểu tình kinh ngạc của Kha Thất ôm chân đi vớ giày của hấn xoa nắn.

“Gia, chân người đau?” Kha Thất cũng đi qua, lại xem mạch cho hấn.

Thiên Mạch không biết có nên ừ một tiếng hay không, ánh mắt vượt qua đỉnh đầu cúi xuống của Tiểu Băng Quân nhìn vào một góc trong khoang thuyền. Không phải chân hấn đau, hấn chỉ là đang suy nghĩ chút chuyện, cũng không chú ý tới chính mình làm ra hành động gì khiến cho nàng hiểu lầm. Nàng mặc dù là thật tâm đối hấn, chỉ là muốn cùng hấn bầu bạn cả đời, không phải chỉ dựa vào kích động nhất thời cùng thích có thể làm được, vẫn còn phải đối mặt với nhiều vấn đề mà người thường không cách nào tưởng tượng.

Đương nhiên, mãi đến khi Kha Thất buông tay ra cũng không tra ra được đã xảy ra vấn đề gì. Đối mặt với ánh mắt chờ mong của Tiểu Băng Quân, nàng lại không hiểu sao có chút áy náy. Lắc lắc đầu, nàng mở to mắt.

“Y Hoàng Kiếm Từ đều ở Đại Tấn, đi tái ngoại làm cái gì?” Nàng nhũ mày bất mãn nói.

“Nhiều chuyện!” Thiên Mạch rũ mắt xuống khẽ khiển trách, không hề tính toán nói. Tiểu Băng Quân vẫn trầm mặc lại mở miệng, trong lúc lời hấn còn chưa thốt ra.

“Là lỗi của thiếp. Chủ tử vì kiếm tỹ tỹ cho thiếp, cho nên mới muốn tới thảo nguyên.” Trong giọng nói của nàng có vẻ tự trách nặng nề, nghĩ đến cảnh ngộ gặp phải trước đó, lại càng đề nén không được áy náy trong lòng. Đơn giản buông chân Thiên Mạch ra, lui về phía sau vài bước, sau đó thâm sâu quỳ sát xuống đất. “Chủ tử, thiếp không muốn tìm Luyến Nhi nữa.”

Kha Thất không nghĩ tới chính mình thuận miệng hỏi sẽ tạo ra tình cảnh như vậy, không khỏi đứng ngốc tại chỗ.

Từ sau khi khôi phục lại tên, Tiểu Băng Quân cũng chưa từng quỳ lạy hấn như vậy. Thiên Mạch lẳng lặng nhìn nữ tử trước mắt cúi thấp thân thể, cũng không để cho nàng đứng dậy, chỉ là yên lặng hỏi. “Vậy nàng muốn cái gì?” Quỳ lạy như vậy, coi hấn là cái gì?

Cảm nhận được sự xa cách của hấn, bà vai Tiểu Băng Quân hơi co lại, lại vẫn cố chấp quỳ, không chút do dự mà nói, “Chủ tử còn nhớ ngày ấy từng hỏi thiếp muốn đi nơi nào không? Lúc ấy thiếp nói muốn đến phương Nam.” Ngừng một chút, không nhận được đáp lại, nàng lại tiếp tục kiên định nói ra từng chữ một nguyện vọng của chính mình. “Thiếp muốn đến phương Nam. Thiếp muốn chủ tử cùng thiếp đến phương Nam.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lặng im. Lặng im làm cho người ta hít thở không.

Sau đó, Thiên Mạch khẽ cúi người, đưa tay nâng mặt Tiểu Băng Quân lên, thờ dài: “Rốt cuộc nàng muốn cái gì vậy?” Cả đời này hắn kiêng kỵ nhất chính là lòng người nhiều thay đổi bất định. Cho dù biết rõ mục đích của nàng là vì chính mình, nhưng hắn vẫn bị gọi lên ký ức không tốt kia. Giờ khắc này nàng có thể vì hắn buông bỏ tỷ muội của chính mình, như thế về sau có thể vì những người khác mà buông bỏ hắn hay không?

Người nữ tử kia cũng liếc nhìn cứu Thương, người nữ tử kia cũng nói với Thương một đời một kiếp không rời không bỏ, người nữ tử kia cũng ôn nhu mỹ lệ thiện lương hồn nhiên. ... Nhưng mà, cũng là người nữ tử kia đẩy Thương vào địa ngục không thể quay đầu lại. Chung quy, hắn vẫn là không thể tin nhân tính. Huyền cung vạn năm ngưng tụ, mặc dù trống không tịch liêu, nhưng ít ra sẽ không tại ngay sau một khắc làm cho người ta không biết theo ai. Đối với người có sinh mệnh kéo dài vô tận mà nói, có lẽ đây mới là thích hợp nhất.

Nhìn con người đen của hắn trong nháy mắt trở nên thâm u như bầu trời mênh mông hư vô, trong lòng Tiểu Băng Quân đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi mãnh liệt, giống như trở mặt nhìn một thứ gì đó cực kỳ quan trọng với nàng biến mất mà lại không cách nào giữ lại. Hai tay kinh hoàng nắm chắc bàn tay to nâng cằm mình của Thiên Mạch, nàng dùng hết sức lực toàn thân lại nói không nên lời.

Muốn cái gì? Nàng vẫn muốn cùng với hắn, muốn hắn bình an vô sự, muốn gặp mặt Luyến Nhi, muốn Băng thành không phải chịu ảnh hưởng gì từ loạn cục này. ...

Quá tham rồi. Nàng biết. Cho nên nàng không nói, không dám nói.

Thiên Mạch lẳng lặng đối diện với nàng một lúc lâu sau, sau đó rút tay ra khỏi tay nàng, quay đầu nói với Kha Thất đang ngồi ở một bên: “Nghe ngóng một chút dạo này có thuyền xuôi Nam không?”

Kha Thất như là phản xạ có điều kiện. ... a một tiếng mới phản ứng kịp, kêu lên, “Gia, không phải để ta đưa sao?”

Thiên Mạch không trả lời ngay, mà thân nhiên nói với Tiểu Băng Quân. “Đứng lên đi. Về sau đừng dễ dàng quý xuống.” Dứt lời, nhìn về phía Kha Thất, “Người có thể đưa chúng ta bao xa?”

Kha Thất bị hỏi ngẩn ra, gãi gãi đầu, khuôn mặt dơ dáy bản thủ hiểm thấy có một tia thẹn đỏ mặt. Nàng biết việc của mình, Thiên Mạch càng biết, tính tình quá lỗ mãng, lại không thích hợp ở với nhiều người, cho dù tính để cho nàng đưa đi, chỉ sợ nhiều lúc cũng không thấy bóng nàng.

“Cái đó, cái đó...” Nàng ha ha cười gượng mấy tiếng, nghĩ nghĩ, cắn răng một cái đang chuẩn bị nói bằng bất cứ giá nào nhất định sẽ thành thành thật thật bởi bọn họ đến chỗ yên ổn mới thôi, Thiên Mạch đã mở miệng.

“Người đi tái ngoại, lưu ý một chút tin tức của Thu Thần Vô Luyến.”

“Thu Thần Vô Luyến!” Cùng lúc với sự kinh ngạc của Tiểu Băng Quân, Kha Thất kinh hô ra tiếng, “Nàng không phải, không phải...” Nàng muốn nói Thu Thần Vô Luyến không phải vài năm trước trong hậu cung Ma Lan đã rơi vào nước mà chết sao? May mắn đúng lúc nhận thấy ánh mắt thần thiết của Tiểu Băng Quân, nuốt phần sau xuống.

“Thế nào?” Thiên Mạch ngưng mắt nhìn về phía nàng. Hắn ở trên đỉnh Thiên Khuyết, đứng đầu điện Hắc Vũ, tin tức tự nhiên linh thông vô cùng, không phải không biết trên thảo nguyên cường giả kia có được nữ tử xinh đẹp nhất thiên hạ gọi là Thu Thần Vô Luyến, chỉ là cũng nghe qua rồi thôi, chưa từng để ở trong lòng, bởi vậy cũng không biết tin tức Thu Thần Vô Luyến chết.

Kha Thất ghen một phen, khoé mắt liếc qua vẻ mặt mong mỏi của Tiểu Băng Quân, vội cười nói: “Đều nói Thu Thần Vô Luyến là nữ tử xinh đẹp nhất thiên hạ, là Thánh nữ Triết Linh chuyển thế mà người Trát Nhĩ Đồ dựa vào, ta thật sự muốn nhìn xem là đẹp thế nào.”

Nghe được lời tán dương Luyến Nhi, Tiểu Băng Quân vốn dĩ bởi vì thái độ xa lạ bất thành hình của Thiên Mạch mà cảm xúc uất ức thoáng dâng trào một chút, mỉm cười nói: “Luyến Nhi là tốt nhất.” Lời này nàng không chỉ là nói ngoài miệng mà là từ đáy lòng cho là vậy. Mặc dù hai người là song thai, dung mạo không khác nhiều, nhưng từ lúc nhỏ, Luyến Nhi ôn thuận như nai con lại có hiểu biết lại là tâm điểm chú ý của mọi người. So sánh với Luyến Nhi, cho dù vui mừng hay là ưu thương đều cười đến vô tâm, nàng nghe được nhiều nhất chính là hai chữ ‘khờ khạo’.

Tất cả mọi người đều nói nàng không biết thế sự mới có thể yêu cười như vậy. Lại không biết nàng không phải không biết, chỉ là cảm thấy được chuyện sớm đã định trước, nếu không thể kháng cự, thì cười tiếp nhận cho xong đi, như vậy, người sẽ ít khổ sở hơn. Chỉ là cảm thấy như vậy, sự tình liền không quá xấu, sẽ lại có hy vọng.

Nàng nói xong, thật cẩn thận nhìn mắt Thiên Mạch, không hiểu sao lại hy vọng có thể từ trong miệng hắn nghe được lời ca ngợi về Luyến Nhi.

Nhưng mà Thiên Mạch lại hạ mí mắt, không bình luận. Lấy hiểu biết của hắn với Kha Thất, biết nàng nhất định là che giấu chút gì, mà cái này dĩ nhiên là giấu điểm Tiểu Băng Quân, kia tất nhiên không phải là tin tức tốt gì rồi.

“Vậy thì chính mắt đi xác định.” Hắn nói. Lời này nghe được vào trong tai hai nàng lại có ý tứ khác nhau. Tiểu Băng Quân chỉ nghĩ là Thiên Mạch để cho Kha Thất chính mắt đi xác định xem dung mạo của Luyến Nhi có phải xứng với cái tên hay không. Kha Thất lại biết hắn là bảo nàng, nếu như không có tự mình xác định tin tức tốt nhất kìm nén ở trong bụng vĩnh viễn cũng không được nói ra.

Nàng lấy mu bàn tay lau trán, giả bộ khúm núm đáp lại, sợ Tiểu Băng Quân sẽ tiếp tục truy vấn, khăn trương lấy cố vào trong thành mua thức ăn chín, thân hình chớp loé, quên mất sạch sẽ cơm đang nấu trên bếp.

Trên thuyền chỉ còn lại hai người Thiên Mạch, không khí lại không có sự hoà hợp như trước. Tiểu Băng Quân cảm nhận được, ngay tại một khắc nàng quỹ xuống nói muốn tới phía Nam, Thiên Mạch đã lập nên rào cản giữa hai người. Nhưng mà nàng không hối hận, nàng chỉ cần có thể bảo vệ hân bình an, cái khác đều đành phải vậy. Theo lời đối đáp giữa hân và Kha Thất, nàng biết địch nhân của hân không chỉ một người, hơn nữa địa vị cũng không thấp, cho dù thủ đoạn của hân phi thường cũng không nhất định có thể toàn thân mà lui, không nói đến hiện giờ hai chân đã bị phè như vậy, bên người còn không có một người có thể dùng được.

Nàng thực không hối hận. Nhưng mà, nàng khó chịu.

“Chủ tử...” Mở miệng, nàng muốn nói chút gì xoa dịu sự khó chịu này, nhưng lại không biết nói gì cho tốt. Nói ra bản khoản của nàng sao? Hay là nói nàng không muốn hân bị thương tổn? Những suy nghĩ này của nàng hân kỳ thật đều biết, nhưng lại là thứ hân kiêu ngạo không muốn để trong lòng. Nhưng mà về việc này nàng không muốn hoà hiệp, vậy hân cũng không hề thích.

Thiên Mạch vẫn rừ mắt, nghe thấy tiếng gọi thì đáp lại, giọng nói cực kỳ nhạt, nhạt đến làm cho tâm người ta lạnh.

Trên môi tựa hồ còn có thể cảm nhận được chút hơi ấm còn sót lại khi hân hôn môi trán an trước đó, giờ phút này hân lại trở về đứng trên đỉnh núi cao cao khó có thể chạm đến. Tay Tiểu Băng Quân nắm chặt, cổ gồng đờ nén xuống đau đớn thỉnh thoảng xảy ra trong lòng.

“A, cơm thơm.” Nàng đi chuyển đến bùn lô bên cạnh, mở nắp nồi nhìn vào, sau đó đóng nắp lại nhấc xuống bếp, nói cười ngọt ngào giống như không phát sinh qua chuyện gì.

Hân nguyện ý cùng nàng đi phương Nam, lại vẫn để cho Kha Thất tìm kiếm tin tức của Luyện Nhi, đã nói lên hân vẫn nhớ kỹ lời đã từng hứa. Chỉ cần nàng không rời khỏi hân, hân liền sẽ không bỏ lại nàng. Như vậy thì tốt. Như vậy nàng vẫn còn có cơ hội bên cạnh hân như trước vậy.

Bất luận thế nào, nàng tuyệt sẽ không chủ động rời khỏi hân.

Kha Thất mua mấy bao thức ăn chín cùng món kho trở về, đồng thời cũng mang đến tin tức thuyền xuôi Nam. Lúc ăn cơm tối, Tiểu Băng Quân trước sau như một cẩn thận hầu hạ Thiên Mạch ăn cơm. Thiên Mạch cũng không có chút may mắn tuyệt, nhưng Kha Thất vẫn nhạy cảm cảm giác được giữa hai người không còn sự thân mật khăng khít như lúc mới gặp khi đó. Trong lòng nàng tuy kinh ngạc, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Một bữa cơm hoà hợp ngoài mặt, thực tế lại ăn xong dưới bầu không khí cực kỳ quái dị.

Lúc đi ngủ, Tiểu Băng Quân vốn chuẩn bị giống như trước nằm ở bên người Thiên Mạch, lại bị một câu của hân ngăn trở.

“Nàng ngủ cùng Tiểu Thất.” Hân đưa lưng về phía nàng, giọng nói hoà hoãn đạm mạc cũng không cho phép tiếp cận.

Tiểu Băng Quân cắn cắn môi, quay đầu nhìn vị trí của Kha Thất, đã thấy nàng trong lúc Thiên Mạch nói chuyện liền chui cái ọt ra khoang thuyền, đảo mắt liền không thấy bóng người, chỉ còn lại có mảnh vải dày vẫn đang đong đưa.

Nàng lặng im trong chốc lát, sau đó di chuyển ra xa, sau cùng nằm xuống bên chân hân.

Ngủ đến nửa đêm, Thiên Mạch đột nhiên mở to mắt, trong bóng đêm hai tròng mắt loé ra hân quang. Ngay sau đó, thân thuyền chấn động, lay động vài cái như là bị cái gì nặng đụng phải.

Tiểu Băng Quân bởi vì đầy bụng tâm sự ngủ cũng không sâu, nhất thời giật mình tỉnh lại, có chút mê mang ngồi dậy. Chẳng biết lúc nào Kha Thất quay trở lại, nhảy dựng lên. “Ta đi xem.” Khi nói chuyện, người đã chạy trốn ra ngoài.

“Mẹ nó! Người nào va vào thuyền cô nãi nãi? Chui ra ngay đây cho cô nãi nãi!” Bên ngoài vang lên tiếng Kha Thất tức giận quát hỏi.

Thiên Mạch nghe ra ám chỉ của nàng, biết người tới không đơn giản, vì thế ngồi dậy.

“Chủ tử.” Tiểu Băng Quân thấp giọng gọi, muốn thấp đèn.

“Đừng nhúc nhích.” Thiên Mạch nói, ngữ khí vẫn ung dung đạm mạc như cũ, hai tai lại cẩn thận nghe ngóng tiếng vừa vang bên ngoài.

Một tiếng hừ lạnh trong đêm tối yên tĩnh vang lên, tiếp theo là giọng nói ngạo mạn: “Người là ai! Cũng xứng ở trước mặt bản quân kêu gào?” Nói xong không đợi Kha Thất trả lời, ngữ điệu giương cao, “Điện chủ Hắc Vũ nếu ở đây, sao lại không đi ra gặp mặt?”

“Người là cộng hành lá, gia nhà ta người nói muốn gặp là gặp sao?” Kha Thất cau tiết, cười ha ha châm biếm.

Thiên Mạch nghe vậy thần sắc nhàn nhạt, chỉ là đưa tay sờ sờ mũi che mặt bên người, rồi lại ngừng lại. Hân biết gặp mặt đối phương là chuyện tránh không khỏi, vốn định để cho Tiểu Băng Quân đeo mũi che mặt của mình, lại nghĩ đến ở trước mặt cao thủ tầm lượ mông kia kỳ thật cũng không thể che hết cái gì, ngược lại so với thoải mái lộ diện lại mang thêm vài phần mỹ cảm thân bí kính người, như vậy chẳng bằng không mang. Chỉ cần, hân cũng không mang là được.

Chỉ là trong lúc đang suy nghĩ, đáy thuyền đột nhiên truyền đến chấn động rất nhỏ, nếu không phải hân cực kỳ nhạy cảm tất nhiên khó có thể phát hiện.

“Thật can đảm! Thứ xấu xí làm bản mặt người, đừng tưởng rằng bản quân không làm gì được người...” Trong tai truyền đến tiếng người nọ cuồn cuộn

quát, hiển nhiên là bị Kha Thất đâm trúng chỗ kiêng kỵ.

Thiên Mạch ấn tay vào khoang thuyền, một lực đạo trong nhu có cương xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền ra hướng đáy thuyền mà đi, ngay sau đó liền nghe được loáng thoáng tiếng nước phun ừng ục, sau đó hấn ra hiệu cho Tiểu Băng Quân đẩy xe lăn qua, chính mình ngồi lên.

“Các hạ hấn là Hải Quân trong Thủy Nguyệt Song Quân!”

Trắng sáng trên không, ánh vào hàn tuyết hai bờ sông, núi non trùng điệp, thành lâu cao lớn, thuyền buồm san sát, trong ánh sáng lộ ra sự tĩnh mịch. Một con thuyền đi biển hình thể không lồ hoa lệ vững vàng trên nước, thuyền nhỏ mơ hồ trở nên tồi tàn.

Theo tiếng nói rét lạnh đậm mạc như sương tuyết vang lên kia, mảnh vải dây của thuyền nhỏ bị nhấc lên, một người ngồi trên xe lăn thông thả mà ung dung được đẩy ra.

Chỉ thấy trong lòng sông ánh trắng hoà thuận vui vẻ, hấn mặc thanh y lông chồn, tóc dài như mực, da oánh nhuận như sứ trắng, xinh đẹp đậm nhạt mà cứng cỏi. Con người hơi hơi buồn xuống, không vui không giận không kiêu ngạo, mặc dù ngồi lại có một vẻ bề ngỗ trần thế.

Tướng mạo có một không hai.

Người trên thuyền lớn ngưng trụ, mặt nước có người mặc áo da cá mập màu đen nổi lên, trong không khí thanh hàn xen lẫn mùi máu tươi làm cho người ta không dễ dàng phát giác.

Phong Áp Vô Tương ngoài bốn chữ này trong đầu ra không thể tìm thấy được bất luận cái gì khác. Nhiều năm sau hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy hấn không còn chấp nhất với chuyện dung mạo phần lớn nguyên do là ở cái nhìn vào đêm này, cho dù Thất Nhi kiên trì nhận định đó là bởi vì năng mị lực vô song.

Cho dù là ai nhìn thấy khuôn mặt như vậy, một người như vậy, đối với nhận định về đẹp xấu chỉ sợ phải phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất, giống như có ý từ hoa tàn là hoa mắt. Mặc dù lấy hoa để hình dung không khỏi nông cạn.

“Chi thường thôi, không bằng Tiểu Thất nhà ta càng dễ lọt vào mắt.” Giọng nói mĩa mai thốt ra từ trong miệng nam tử giống như thần tiên, ngữ khí lại nhạt nhẽo vô tự như cũ.

Nhưng mà ở chung lâu như vậy, Tiểu Băng Quân mới là lần thứ hai nghe được hấn nói như vậy. Lần đầu tiên vẫn là ở trong cung điện thần bí bị chôn vùi dưới nước dưới điện Thương Minh kia, bởi vì nàng không biết nguyên nhân. Bây giờ ước chừng là vì Kha Thất bị đối phương vũ nhục. Hấn kỳ thật là một người cực kỳ bao che khuyết điểm. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đau xót, tay nắm thật chặt lưng ghế.

Hiển nhiên Kha Thất trước giờ không có nghe thấy Thiên Mạch nói chuyện như vậy, kinh ngạc trừng lớn mắt.

Đứng ở trên thuyền lớn cao cao, Phong Áp Vô Tương mặc toàn thân y phục dày màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo khoác Không Tước Linh, tóc dài đội mũ, mày thêu mắt phượng, ung dung hoa quý, ngạo khí trời sinh, dung mạo cũng là đứng đầu trong Nhân tộc, khó trách xem thường Kha Thất. Bất quá Thiên Mạch coi thường hấn, cũng là có tư cách.

Nghe được lời Thiên Mạch, hấn lấy lại tinh thần, lúc này mới có tâm tư chú ý cái khác.

Thi thể nổi trên nước, sắc đẹp khuynh quốc sau lưng Thiên Mạch bị hào quang che giấu, còn có thuyền bè tứ phía quây lại con thuyền nhỏ.

“So với Vũ chủ tử, bốn quân quả thật cảm thấy không bằng...” Hai tay đỡ mép thuyền, Phong Áp Vô Tương hơi hơi cúi người cười nói. Đối với mỹ nhân, hấn luôn luôn có nhãn nại hơn. Còn về phần mấy tên thủ hạ ra quân chưa thắng trận đã chết kia của mình, hấn chỉ là khờ ngông đầu, ý bảo người vớt thi thể bọn họ lên.

Đối mặt với hấn thần nhiên thừa nhận, Thiên Mạch thờ ơ, Kha Thất vốn không hợp với huynh đệ bọn họ cũng không khỏi có chút liếc mắt, ác cảm đối với hấn cũng giảm xuống.

“Ngưỡng mộ đại danh diện chủ Hắc Vũ đã lâu, hôm nay vừa gặp quả nhiên danh bất hư truyền.” Không được đáp lại, Phong Áp Vô Tương cũng hồ hững, tự mình vờn vĩa mòi mọc, “Được dịp trăng thanh gió mát, gặp gỡ trong đêm tuyết hàn, nếu có thể cùng Quân sư lỏ uống rượu, bàn chuyện giang hồ phong vân, tất nhiên là chuyện tốt. Mong rằng Quân không chê ta quê mùa, qua thuyền một phen.”

Nghe được hấn đặt điều nói một phen như vậy, Kha Thất không khỏi chặc một tiếng, lại chặc một tiếng, liên tục chặc một tiếng.

“Gia, cộng hành lá này thích làm bộ nhất, ngàn lần đừng bị hấn lừa.” Nàng lớn tiếng nói, khiêu khích liếc mắt nhìn người trên thuyền lớn.

Nào biết Phong Áp Vô Tương nhìn cũng không nhìn nàng một cái, chỉ là tha thiết chăm chú nhìn vào Thiên Mạch, hoàn toàn coi nàng như không có. Nàng mặc dù bực mình, nhưng cũng hết cách.

Trên thực tế, cho dù là nàng hay là Thiên Mạch đều biết, đối phương mặc dù khách khí, nhưng mà không cho cự tuyệt. Chỉ nhìn thuyền lớn thuyền bé rải rác bốn phía thuyền nhỏ của họ liền biết, trên nước dưới nước chỉ sợ sớm bày ra thiên la địa võng, ngay cả một con muỗi cũng bay không lọt.

“Ngại gì.” Thiên Mạch thần nhiên nói. Tại lúc đối phương bắt đầu an bài người tiếp ứng ba người, hấn hơi nghiêng mặt thấp giọng phân phó Tiểu Băng Quân ở sau lưng: “Sau khi lên thuyền, ngoại trừ phía sau ta, không được đi nơi nào khác.” Hấn biết rõ, chỉ có tại bên cạnh hấn, mới có thể dời đi sự chú ý của những người khác trên người Tiểu Băng Quân.

“Uhm” Cảm giác được hân quan tâm, Tiểu Băng Quân tâm vẫn luôn căng thẳng hơi hơi dịu đi, không khỏi lộ ra nụ cười đẹp ngọt ngào mang theo chút lầy lờn.

“Còn nữa, đừng cười.” Thiên Mạch thu hết phản ứng của nàng vào trong đáy mắt, mi hơi nhú, lạnh lùng nói.

Tiểu Băng Quân khê kinh ngạc, trong lòng thoáng khổ sở, rồi sau đó mới loáng thoáng có chút hiểu rõ ý tứ của hắn, vì thế nhu thuận gật gật đầu, cố gắng ra sức hạ khoe môi xuống, mãi đến khi thành một đường thẳng.

Thiên Mạch lắc đầu muốn nói không cần như vậy, nhưng chung quy cũng không nói gì. Quay đầu lại, chỉ cảm thấy một góc nào đó trong lòng vốn tưởng rằng đã khôi phục lãnh ngạnh lại tựa hồ có chút thương xót.

Đèn hoa rực rỡ, cốc ngọc rượu vàng, hát hay múa dẻo, lò ấm rượu thuần.

“Rượu này gọi là Linh Bích, là do gạo nếp màu xanh đặc biệt trên đảo Toái Ngọc, Thanh Quả, băng tuyết ủ thành, cất trong hang động sâu dưới biển trăm trượng trong năm năm mà thành. Tuy dựa vào hàn mà chế, tính lại mạnh như lửa, vì thế là hàng tốt chống chọi cái lạnh vào đông. Tôn khách thử xem có hợp khẩu vị.” Phong Áp Vô Tương tự mình nâng lên một vò rượu nhỏ son đen như mực, mở nắp bằng bìn nhão, đổ chất lỏng trong đó vào chén sứ màu trắng trước mặt Thiên Mạch, đồng thời chậm rãi mà nói.

Bát kia bắt quá lớn cỡ bàn tay, không có bất kỳ văn đồ trang trí gì, lại sáng long lanh. Lúc nước rượu màu xanh nhạt rót vào, thân bát liền hiện ra màu xanh trong suốt nhạt nhẽo, hình ảnh mây nhánh trúc như ẩn như hiện, như gió động mưa nhuận, trông rất đẹp mắt.

Thiên Mạch duỗi ngón tay nắm mép bát, bung lên. Ngón tay trắng cùng với gốm sứ trắng mịn ở chung một chỗ dường như lại vẫn có phản ánh nhuận cùng tao nhã hơn hẳn. Phong Áp Vô Tương nhìn, hai tròng mắt sáng quắc rực rỡ.

“Ai nha, người này làm sao lại có thể có lòng tốt, khẳng định có độc, giả để ta thay người uống đi.” Đang lúc Thiên Mạch muốn đưa chén đến bên môi, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bàn tay dơ đáy bìn thiu, một tay đoạt lấy cái bát.

Kha Thất uống sạch rượu trong bát, chập lưỡi, vẻ mặt có chút bất mãn, “Cái thứ đồ tởm gì đây, nhạt như nước ốc!” Vừa nghe đến tính như lửa mạnh liền nhịn không được, ai biết mùi vị so ra còn kém hơn gạo ủ từ trúc xanh ôn hoà nhất ở phía Nam.

Nhìn mép bát sứ vốn dĩ tinh xảo thanh lịch tinh tế bị nhiễm mấy dấu tay đen tuyền dính đầy dầu mỡ ném ở trên bàn, Phong Áp Vô Tương tuần mỹ cao quý chính là trầm mặt xuống, trong mắt phượng bắn ra lửa giận cùng chán ghét không thêm che giấu.

“Ta cho phép ngươi uống sao? Kha Tiểu Thất!” Ngay tại lúc hắn chuẩn bị phát tác, Thiên Mạch mở miệng, giọng điệu tuy nhạt nhưng lại cực kỳ nghiêm lệ.

“Gia, ta.... ợ....” Kha Thất ợ hai tiếng, đang muốn tỏ mặt cợt nhả đi qua, nào biết còn chưa nói liền đánh ợ hơi rượu. Nàng che miệng lại, cảm giác được một mùi rượu cùng với nhiệt khí ấm áp dễ chịu trong dạ dày trực tiếp vọt lên, thân thể nhất thời khô nóng.

“..... Ợ..... Nóng quá...” Nàng lắc đầu có chút hôn trầm, một tay kéo mở vạt áo, lộ ra da thịt màu lúa mạch, bộ ngực sữa như ẩn như hiện.

Lúc ánh mắt Phong Áp Vô Tương ngưng lại, một kiện áo khoác da chồn đã bao bọc Kha Thất.

“Hạ Nhi, dẫn Tiểu Thất xuống nghỉ ngơi, nàng cũng ngủ một lát đi.” Thiên Mạch nói, đồng thời thuận tay đem người được bao bọc đẩy vào lòng Tiểu Băng Quân.

Phong Áp Vô Tương cũng nhanh nhạy, lập tức gọi người tới an bài chỗ ở cho hai nàng.

“Chủ từ...” Tiểu Băng Quân có chút lo lắng, sau khi lên thuyền lần đầu tiên mở miệng, giọng nói nhu hoà uyển lệ lập tức thu hút ánh mắt Phong Áp Vô Tương.

Thiên Mạch khoát tay áo, “Không sao, đi đi.”

“Có phiền quân thượng lấy một cái bát khác hay không?” Không tiếp tục nhìn hai người Tiểu Băng Quân, hắn quay đầu, dẫn lực chú ý của Phong Áp Vô Tương về phía mình.

“Đương nhiên.” Phong Áp Vô Tương cười nói, cũng hiểu rõ ý đồ đối với người trước mắt, “Nếu như bốn quân đoán không sai, vị cô nương này nhất định đến từ Băng thành.”

Thiên Mạch nhàn nhạt nhìn hắn một cái, thấy cái bát Kha Thất uống qua được đổi bằng một cái mới tinh. Dưới ánh đèn, mặt bát thuần sáng ánh lên bột phấn nhàn nhạt.

Bây giờ không đợi Phong Áp Vô Tương rót rượu, hắn nghiêng người nâng vò rượu lên, rót rượu vào trong chén trước mặt hai người.

“Nàng là nội tử, quả thật đến từ Băng thành.” Chuyên chú rót xong rượu, hắn mới chậm rãi nói.

Nữ tử mỹ lệ ở Băng thành nổi tiếng khắp thiên hạ, nhưng có thể liếc mắt một cái liền phân biệt được, cũng không phải dễ dàng như vậy, dù sao thiên hạ

rộng lớn, há chỉ có Băng thành mới có mỹ nhân. Phong Ấp Vô Tương có thể khẳng định được như vậy, nếu không phải là lấy được tin tức bên kia của Ngồn Vệ, biết người đồng thời biến mất cùng hắn còn có Hạ Cơ ở Băng thành, vậy thì phải là người vô cùng quen thuộc với Băng thành. Hai khả năng lại càng có thể. Trên thực tế, lấy thiên tính yêu thích mỹ nhân này, lại làm sao có thể bỏ qua Băng thành chuyên sản sinh mỹ nhân.

Nghe được giải thích của hắn, Phong Ấp Vô Tương khẽ kinh ngạc, còn chưa mở miệng, Thiên Mạch đã chuyển đề tài.

“Nếu như ta nhớ không sai, rượu này vốn gọi là Diễm Linh.”

Phong Ấp Vô Tương thu hồi tinh thần, cười nói, “Không nghĩ tới Vũ chủ từ vậy mà lại biết Diễm Linh, tên gọi này đã không gọi mấy trăm năm, hiện giờ chỉ còn có thể nhìn thấy ghi chú trong hang trữ rượu kia.”

“Nhiều năm trước từng có dịp uống qua vài ngụm.” Bụng rượu lên, Thiên Mạch nho nhỏ nhấp một ngụm, thần nhiên nói.

Thấy hắn nể mặt như vậy, lại biết rượu này, Phong Ấp Vô Tương lập tức bỏ qua ảo não do Kha Thất mang đến, hưng trí bừng bừng giới thiệu lịch sử rượu này.

“Nói về Diễm Linh này, vẫn có một chuyện xưa rất thú vị.”

Hắn giơ tay vẫy lui mỹ nhân khiêu vũ ca hát, chỉ để lại một người đánh đàn cách màn hình gây một khúc phiêu miểu như tơ mềm, bóng người yếu điệu, cũng có chút phong nhã.

“Truyền thuyết kể rằng thật lâu trước đây vào một niên đại nào đó, gần đảo Toái Ngọc xuất hiện một con Bạch Long. Rong này đến chỗ nào, nước biển đóng băng, mặt trời lại có tuyết rơi, không thể thu hoạch hoa màu, tôm cá vô tung, dân chúng đảo Toái Ngọc khổ không thể tả.”

Phong Ấp Vô Tương vừa nói, vừa rửa tay ở lọ chứa nước bên cạnh, sau đó cầm cái gì đó giống như móng rồng màu xanh ngọc ở trên bàn, lột vỏ ngoài trên năm ngón tay, chỉ chừa lại thịt ở lòng bàn tay, sau đó đặt vào trong chén trước mặt Thiên Mạch.

Thịt trong lòng bàn tay kia màu hồng, óng ánh trong suốt, tròn mượt đáng yêu, bát sứ càng tôn lên màu xanh da trời sau cơn mưa, như châu như lệ, vô cùng mỹ lệ.

“Quân nếm thử, đây là Thanh Quả chỉ có trên đảo Toái Ngọc, chỉ vào vụ mùa rét đậm này mới có thể kết quả. Uống Linh Bích phối hợp với loại quả này mới có thể áp chế tính nóng mãnh liệt này được.”

“Nếu như không ăn sẽ như thế nào?” Thiên Mạch cầm đũa kẹp lòng bàn tay bỏ vào trong miệng, chỉ nhẹ nhàng cắn, nước quả liền giàn giụa chảy ra, trong veo đầy miệng. Hắn không khỏi nghĩ tới Kha Thất vừa nãy uống vào một bát Linh Bích, đột nhiên có kích động muốn cười to.

“Không tệ.” Hắn nhàn nhạt bình luận. Vật này vừa vào miệng càng làm tôn lên sự tinh khiết cùng mùi thơm vô cùng của rượu vừa uống qua trước đó.

Ánh mắt Phong Ấp Vô Tương sáng lên, lòng cực kỳ vui mừng. “Thật ra cũng không làm sao, chỉ là sẽ khô nóng không chịu nổi, tính rượu sẽ tốt thôi.” Hắn cũng nghĩ tới Kha Thất, chỉ là đối với nàng thật sự là chán ghét cực kỳ, hận không thể cho nàng chút giáo huấn, tự nhiên sẽ không chủ động đưa Thanh Quả qua cho nàng giải tính rượu. Cho dù là Thiên Mạch nhắc tới, hắn tất nhiên cũng sẽ nghĩ biện pháp rẽ sang chuyện khác.

Thiên Mạch lại không nói gì nữa, chỉ bụng bát lên từ từ phẩm rượu.

Vì thế Phong Ấp Vô Tương mừng rỡ không đề cập tới, mà tiếp tục truyền thuyết trước đó.

“Sau khi Bạch Long tới, tất cả thực vật trên đảo Toái Ngọc đều đông chết, chỉ còn lại cây Thanh Quả bình thường không ai để mắt càng ngày càng tươi tốt, lại vẫn kết ra quả to mọng. Thanh Quả này nguyên bản gọi là Thanh Long Trảo, lúc ấy bởi vì kiêng kỵ Bạch Long, liền đổi thành Thanh Quả.”

“Không có thực vật, dân chúng trên đảo liền chỉ có thể thu thập thật nhiều Thanh Quả dự trữ để ăn, cũng mỗi ngày cầu nguyện Bạch Long sớm ly khai.”

Theo lời hắn nói, trong đầu Thiên Mạch hoảng hốt hiện lên gương mặt mọi người ngắt lấy Thanh Quả cùng với hình ảnh quỳ ở trên đất tuyệt hướng thần linh cầu nguyện. Người trong họa mặc y phục đơn bạc, toàn thân bao bọc bằng y phục làm bằng vỏ cây cỏ, lại vẫn lạnh đến run rẩy bầy.

“Khí hậu trên đảo trước kia cực nóng, mọi người không có y phục, chỉ dựa vào Thanh Quả có năng lực duy trì được bao lâu.” Hắn thuận miệng nói một câu.

“Chính thế.” Phong Ấp Vô Tương vỗ tay hoan nghênh đáp lại, “Nước biển đóng băng, không cách nào đi thuyền, mọi người rời đảo không được, nhất thấy chỉ có thể ở trên đảo chờ chết.”

“Ngay tại thời khắc nguy cấp này, trên đảo đột nhiên xuất hiện một nam một nữ...”

Một nam một nữ? Thiên Mạch cúi xuống, trong con ngươi đen hiện lên thần sắc mê muội.

“Đôi nam nữ này đều có một đầu tóc đỏ, giống như ngọn lửa thiêu đốt vậy. Nam gọi là Diễm, nữ gọi là Linh.” Bên tai tiếp tục vang lên giọng nói của Phong Ấp Vô Tương, “Bọn họ ở lại trên đảo, Linh dạy cư dân trên đảo dùng gạo nếp xanh còn sót lại cùng Thanh Quả ủ ra loại rượu chống lạnh. Diễm lại mặc vào áo giáp sắc đen, mang theo cự kiếm gỗ phá mặt biển đóng băng, nhẩy xuống nước tìm kiếm Bạch Long.”

Thiên Mạch uống rượu bị sặc, bắt đầu ho khan.

“Thật ngại quá.” Hắn đặt bát rượu xuống, quay mặt, vừa ho khan vừa lục lại khăn tay trong tay áo ra che miệng.

Phong Áp Vô Tương cầm cái cốc rót nước trà đưa tới, trong lòng lại nghĩ chính mình mới vừa rồi nói gì đó vậy mà lại khiến cho người không để lộ vui giận trước mắt này thất thố.

“Về sau thế nào?” Thiên Mạch uống ngụm trà, khí tức bình phục lại, trầm giọng hỏi.

Phong Áp Vô Tương đang suy đoán có phải đối phương cảm thấy trọng tâm đề tài của mình nhàm chán hay không, không dự đoán được hắn lại chủ động hỏi tiếp, lập tức vứt bỏ hoài nghi.

“Điểm vừa đi liền đi nửa năm, nửa năm thời gian này thời tiết khi thì quang đăng khi thì có tuyết. Có người nói là Điểm đang đánh nhau với Bạch Long, cũng có người nói Điểm sớm đã bị Bạch Long ăn, sẽ không còn trở lại.”

Thiên Mạch một tay bưng chén trà, một tay đặt trên tay ghế chống cằm, nghe rất say mê. Nếu không biết thời điểm kia chú tể của Thương còn chưa có phá giải, hắn thiếu chút nữa hoài nghi lúc trước Quý Liên cùng chính mình cùng đi rồi.

“Linh đợi một tháng lại một tháng, vào một buổi sáng, mọi người phát hiện một đầu tóc đỏ của nàng biến thành tuyết trắng. Ngày đó, nàng đem rượu mình ủ tất cả đổ vào trên mặt băng che biển, băng tầng liền tan, sau đó nàng cũng vờn người nhảy vào trong biển. Ngay tại lúc bóng dáng mỹ lệ của Linh bị nước biển chôn vùi, mặt biển đột nhiên điên cuồng, sóng dữ cuộn trào, mọi người nhìn thấy đuôi màu bạc của Bạch Long xuất hiện trong sóng lớn, Điểm mặc áo giáp sắc đen quơ cự kiếm chiến đấu cùng Bạch Long cùng một chỗ, anh dũng vô cùng, giống như thần tiên giá lâm.”

Phong Áp Vô Tương nói đến chỗ đặc sắc, đột nhiên ngừng lại, bưng rượu lên muốn kính rượu về phía Thiên Mạch, cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Ánh trăng giống như tấm lụa đơn thuần buông xuống theo cửa phía Tây, bao bọc Thiên Mạch toàn thân thanh y đang nửa nghiêng người trong sương sắc, mà nửa người kia vẫn được ánh đèn sáng tỏ chiếu rọi. Vào lúc ánh sáng lần lượt thay đổi, thấy ẩn hiện trong mắt hắn giống như chứa ý cười, làm cho người ta hoài nghi cảnh tượng trước mắt không phải thực.

Ho nhẹ một tiếng, Phong Áp Vô Tương bỏ lại cảm giác kỳ quái kia phía sau, kết thúc câu chuyện, lại quên luôn cả chuyện mời rượu.

“Điểm cùng Bạch Long đấu bảy ngày bảy đêm, cuối cùng Bạch Long bị chém thành vài khúc, huyết dịch phun trào như suối, nhuộm đỏ mặt biển xa gần. Mà Điểm cũng bởi vì kiệt sức, lại vì quá độ thương tâm Linh mà chết.”

“Đều chết hết?” Thiên Mạch ngồi thẳng người, vẻ mặt lại có chút phiền muộn.

“Đúng vậy.” Phong Áp Vô Tương nở nụ cười, “Truyền thuyết thôi. Nghe nói, sau khi Bạch Long chết, đầu rồng hoá thành hàn tuyến rộng và sâu, về sau chính là Băng tuyến. Mà đảo Toái Ngọc lại khôi phục âm áp như xuân trước kia, nhưng hàng năm có hai tháng tuyết rơi. Thanh Quả chính là ở trong hai tháng này nhanh chóng sinh trưởng kết quả. Mọi người vì kỷ niệm Điểm cùng Linh, liền gọi rượu được ủ từ Thanh Quả và nếp xanh là Điểm Linh.”

Thiên Mạch rũ mắt xuống, ánh mắt rơi vào chất rượu màu xanh lơ.

“Điểm Linh, cũng là hòa thần.” Nếu như hắn nhớ không lầm mà nói, ban đầu trước khi Bạch Long gây sóng gió, trên hòn đảo kia đã có loại rượu này. Cái gì mà nam nữ tóc đỏ, cái gì mà tạo rượu chống lạnh xuống biển giết rồng, đều là bịa đặt. Vết tích chân thật duy nhất còn sót lại của sự kiện kia chỉ sợ là áo giáp sắc đen cùng trường kiếm mà thôi. Chỉ là, kia thật sự là chuyện thật lâu trước kia.

Một đêm này, hai người giống như bằng hữu tùy ý hàn huyên chút truyền thuyết cổ phong thổ nhân tình của Nam Hải, đại đa số thời gian đều là Phong Áp Vô Tương nói, Thiên Mạch thỉnh thoảng đáp lại, lại cực kỳ hợp ý. Còn về chuyện tình diện Hắc Vũ, nhắc cũng không nhắc đến.

Tiểu Băng Quân kéo Kha Thất trở về phòng, lúc nhìn đến chiếc giường thơm thanh khiết tao nhã lịch sự kia, thật sự không thể chịu được toàn thân bụi đen của nàng cứ như vậy nằm trên đó. Vì thế nói với đám thị nữ dẫn bọn họ đến là muốn nước nóng, lại kéo Kha Thất đi vào, tắm rửa sạch sẽ toàn thân, mãi đến đôi hai lần nước mới xem như xong.

Hương vị Linh Bích loãng, tác dụng chậm lại cực mạnh, đó là với tửu lượng của Kha Thất cũng có chút ăn không tiêu, lại trải qua ngâm nước ấm như vậy, liền bắt đầu buồn ngủ, mặc Tiểu Băng Quân bài bố.

Tiểu Băng Quân thay y phục sạch sẽ cho nàng, lau khô tóc ướt, chờ nàng nằm ngủ, bản thân cũng toàn thân ướt đẫm. Vì thế lại nhờ người ở bên ngoài gánh nước ấm, tự mình cũng tắm rửa qua, liền ngồi ở bên giường từ từ chà lau tóc.

Nàng biết Thiên Mạch sẽ không đến gian phòng này, lại vẫn không khỏi vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài, chờ đợi tiếng bánh xe lăn xoay động truyền đến.

Nhưng mà mãi tới khi phía chân trời kia trắng bạch, Kha Thất tỉnh lại, cũng không đợi được. Mặc dù nói đang ở trên thuyền kẻ địch không nên có nữ nhi tình trường, nhưng nàng vẫn đang khó ức chế thất vọng trong lòng. Nàng cũng không phải nữ tử không phân biệt rõ quan hệ lợi hại trong đó mà chỉ biết si mê quân quỷ, chỉ là chuyện phát sinh vào đêm trước vẫn giống như một cây châm đâm vào lồng ngực nàng, khiến cho nàng ngay cả hô hấp cũng không thể không thật cẩn thận, sợ đụng đến làm đau nó. Mặc dù về sau biểu hiện của Thiên Mạch vẫn rất bảo vệ nàng, nàng lại biết toàn bộ đều đã khác

xưa rồi. Mà khiến cho nàng khó có thể chịu được chính là, nàng không cách nào tóm được mấu chốt của vấn đề ở chỗ nào.

Là nàng kiên trì muốn đi phía Nam cô phụ ý tốt của hân? Hay là vì làm trái ý tứ của hân? Hay là bởi vì một cái quỹ kia kéo ra khoảng cách giữa hai người?

Nàng chải tóc trong chốc lát, nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân, giống như mỗi một cái đều có đầy đủ lý do khiến hân tức giận, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng lắm.

“A tỷ không ngủ sao?” Đang lúc nàng trăm mối lo, bên tai đột nhiên vang lên tiếng xoay người, tiếp theo là câu hỏi của Kha Thất mới vừa tỉnh ngủ lại vẫn mang theo một chút lười biếng khàn khàn.

Quay mặt, nhìn đến thiếu nữ nằm ngửa hình chữ đại, dang tay chân trên giường. Tây đi dơ bản trên mặt, Kha Thất rốt cục lộ ra một chút thanh tú của hài tử, cho dù tư thế vẫn tùy tiện.

“Không.” Tiểu Băng Quân nhọt nhọt cười đáp lại, trong mắt lại khó nén buồn rầu tiêu tụy. “Người ngủ khá ngon?”

Kha Thất dụi dụi mắt, rồi sau đó duỗi lưng mỗi một cái, thờ dài nói: “Đã lâu không ngủ ngon như vậy. Vẫn là tắm rửa thoải mái.”

Tiểu Băng Quân bị nàng đùa đến tạm thời quên phiền não, khẽ cười ra tiếng, “Đã như vậy, trước kia vì sao người phải biến chính mình thành bộ dáng giống như ăn xin như vậy?”

Kha Thất mềm nhũn chuyển người lại, nằm úp sấp trên giường, ngáp một cái “A tỷ, người có điều không biết. Lúc ta ở Nam Cương gặp phải bão táp, thuyền bị lật. Toàn thân trên dưới chỉ còn lại... còn lại...” Nói đến đây, ánh mắt của nàng không khỏi tìm kiếm cái gì đó trên người Tiểu Băng Quân, sau cùng ở trên bàn dài tìm thấy bầu rượu của chính mình, vì thế gơ tay lên chỉ chỉ, “Chỉ còn lại nó.” Ánh mắt của nàng có chút ủy khuất, hiển nhiên nhớ tới bầu rượu cùng nàng đồng sinh cộng tử đã bị Thiên Mạch tịch thu rồi.

Tiểu Băng Quân khẽ a một tiếng, trên mặt lại càng lo lắng không chút che giấu. Nàng vẫn hâm mộ Kha Thất tiêu sái không bị bó buộc, lại trước giờ không nghĩ tới một nữ hài tử hành tẩu giang hồ sẽ gặp ít nhiều nguy hiểm.

“Về sau ra sao?”

“Về sau?” Kha Thất theo thói quen gãi gãi đầu, mặc dù tóc mới gội hôm qua tuyệt không ngứa, “Về sau vừa lúc gặp thuyền của hai cộng hành kia, liền lên leo lên, mới biết chuyện ở điện Hắc Vũ. Bất quá bị bọn hân phát hiện, sau cùng chỉ tìm được một chiếc thuyền cho bản thân, lại vẫn dây dưa với bọn họ, trong lúc đó đánh qua mấy trận, căn bản không có thời gian tắm rửa.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Đã từng trải qua nguy hiểm kinh tâm động phách trong đường tơ kẽ tóc, Kha Thất lại chỉ qua loa nói vài câu đã xong. Sau đó, cũng không chờ Tiểu Băng Quân tiếp tục truy vấn, liền chuyển đề tài.

“A tỷ, người đang phiền lòng chuyện gia há?” Mặc dù nàng hành sự không câu nệ tiểu tiết nhưng tâm tư lại cực kỳ tinh tế, lại vô cùng hiểu biết Thiên Mạch, làm sao lại không biết giữa hai người có vấn đề.

Tiểu Băng Quân bị nói trúng tâm sự, thần sắc khẽ âm u, do dự một hồi mới nhẹ nhàng nói: “Ta cảm thấy người không cần ta nữa rồi.” Nói xong, nàng mới phát hiện cả đêm miên man suy nghĩ, kỳ thật đều là sợ hãi cái suy đoán này xảy ra.

Kha Thất ngẩn ngơ, mới cười hi hi nói: “Làm sao có thể...” Đại khái là thiếu lòng tin, nói xong chữ cuối giọng nói đã hoàn toàn không nghe được.

Tiểu Băng Quân lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt đẹp trong suốt như nước xao động một chút kỳ vọng, tựa hồ muốn từ lời của nàng tìm được tự tin.

Bị đôi mắt như vậy nhìn, Kha Thất vốn dĩ còn muốn qua loa nói vài câu lập tức bị xóa sạch, có chút suy sụp: “Không cần thì không cần, có ai mà rời khỏi người khác không thể sống chứ. Chỉ là, ta đưa người tới nơi người muốn tới, sắp xếp xong toàn bộ, tất nhiên bảo đảm nửa đời sau của người không phải lo lắng.” Nàng không muốn nói tới những lời này, nhưng cho dù nàng thiên vị Thiên Mạch, nhưng cũng biết muốn có được sự bảo hộ của hân rất dễ, nhưng nếu như thực muốn đi vào nội tâm của hân lại khó hơn lên trời. Mà nữ tử trước mắt hiển nhiên không hề muốn cùng hân bảo trì loại quan hệ trước kia.

Tay cầm lược của Tiểu Băng Quân nắm thật chặt, lại buông ra, cúi đầu bắt đầu chải tóc, khóe môi hiện lên ý cười nhọt nhọt.

“Ta đã muốn ở cùng người.” Chấp niệm này là khi nào thì bắt đầu có nàng đã không phân biệt được rõ ràng, chỉ nhớ rõ từ ngày đó trong bí đạo tối đen của thần miếu dưới nước, hân mặt mỉm cười vui đùa vào trong ngực nàng, một khắc kia, nàng giống như không buông tay ra được nữa rồi.

Kha Thát có chút ngây ngời. Nàng vẫn cho là a tỳ mảnh mai này không có chủ kiến, là đóa hoa cần người thật cẩn thận che chở, mặc dù làm cho người ta yêu thích, nhưng từ tận đáy lòng mà nói, nàng không hề cho rằng nữ tử chỉ có thể dâng xem như vậy lại thật sự có phát sinh chút gì với Vũ chủ tử. Trên thực tế nàng cũng thật tâm thích Tiểu Băng Quân, mới có thể kỳ vọng nàng sớm một chút thấy rõ hiện thực để thoát ra đúng lúc.

Nhưng mà, Tiểu Băng Quân lại khiến nàng bất ngờ rồi.

Không hề có lời thề son sắt, càng không có bộ dáng kiên trinh không phải hấn không lấy chồng, chỉ là một câu trần thuật mang theo chút bốc đồng nhẹ, lại làm cho người ta cảm giác được sự mềm dẻo ở bên trong, ngay cả khuyên bảo cũng không thể nhúng tay vào.

Có lẽ... cuộc sống sau này của gia sẽ không quá nhàm chán rồi. Kha Thát xoay người, giơ tay lên che mắt, ngậy người trong chốc lát, rồi sau đó nện vào giường, ngồi dậy.

“Một khi đã như vậy, người quân hấn muốn người hay không làm gì, người muốn hấn không phải được rồi sao!”

Nói xong, nàng bỗng dưng nhảy xuống giường, tìm đến y phục bản của bản thân, ở bên trong lục lọi một phen, lấy ra mấy cái ống trúc, về mặt cười gian tiến sát lại bên người Tiểu Băng Quân.

“A tỳ, nơi này của ta có rất nhiều đồ chơi hữu dụng, người muốn lấy cái gì thì lấy, không có ta liền đi làm cho người...” Vừa nói, nàng vừa mở nắp một cái ống trúc, bên trong lộ ra một cái đầu béo núc ních.

Tiểu Băng Quân đang gãi trâm, không kịp chuẩn bị bị thứ trước mắt làm giật mình, gãi lệch vào trên da đầu, đau đến nàng hít khí, nhẹ buông tay, tóc lại xõa xuống.

Kha Thát không phát giác, lại giống như hiến vật quý đồ vật nhỏ kia ra, là một con trùng dài bằng ngón giữa. Con trùng kia so với con trùng thông thường nhỏ hơn rất nhiều, toàn thân đen tuyền, mang theo đường vân màu vàng, phần đầu kia lại là màu trắng, rơi vào trong lòng bàn tay liền gắt gao cuộn thành một cục, không nhúc nhích. Mặc dù là như vậy, Tiểu Băng Quân vẫn bị dọa đến lui về sau, chân nhuyễn tay chùn toàn thân nổi da gà.

“Ai nha, bảo bối lại thẹn thùng rồi.” Kha Thát nói thầm, bàn tay duỗi qua phía Tiểu Băng Quân, “A tỳ, nó cực tốt a...”

“Mau lấy ra!” Nàng đang muốn cẩn thận giới thiệu cách dùng con trùng nhỏ, Tiểu Băng Quân đã không thể nhịn được nữa khẽ gọi ra tiếng, từ trên chỗ ngồi bật dậy, lui ra xa, sau đó lao đảo ngã ngồi trên đất.

Tay Kha Thát dừng giữa không trung, kinh ngạc nhìn sắc mặt nàng bị dọa đến tái mét, sau một lúc lâu mới phản ứng kịp, không khỏi hậm hực sờ sờ cái mũi, thả con trùng trong tay vào lại trong ống trúc.

“A tỳ, người đừng sợ... Người không thích, chúng ta liền không cần nó.” Nàng an ủi, lúc nói những lời này trong lòng cảm thấy tiếc hận vô cùng, phải biết rằng tất cả những gì nàng có cộng lại cũng không trân quý bằng con trùng này nha.

Bỏ vào trong ống trúc xong, nàng muốn đứng dậy đi đỡ Tiểu Băng Quân, ai ngờ thân thể mới động, người đang chập vạt ngồi dưới đất lập tức kinh sợ co rúm lại. Nàng đành phải bỏ qua, ngoan ngoãn ngồi bất động.

Xem ra thể tử của gia cần phải tăng cường rèn luyện. Gãi gãi cái ót, nàng vừa chọn trong mớ trúc còn lại vừa thầm nghĩ.

Đem những ống trúc chứa vật còn sống bỏ vào trong người, trên giường chỉ còn lại có năm cái ống trúc, nàng bó bó lại, lúc này mới nhìn về phía Tiểu Băng Quân vẫn mở to mắt cảnh giác trừng nàng.

“A tỳ, chúng ta không cần vật sống, người qua đây.”

Lời này càng kinh sợ, Tiểu Băng Quân nếu không nghĩ tới cái gì đó vừa mới nhìn thấy có khả năng bị ném từ đằng sau ném tới, chỉ sợ đã tông cửa chạy rồi.

“Ta... ta không muốn dùng.” Nàng có chút suy yếu muốn cự tuyệt, tay bắt lấy nệm thêu êm dày trên ghế dựa bên cạnh, muốn đứng lên.

Kha Thát cong môi lên, làm sao lại cam nguyện ý nghĩ của chính mình còn chưa nói ra đã bị phủ quyết, nghĩ nghĩ, đơn giản cùng lúc cầm mấy ống trúc kia vọt tới trước mặt Tiểu Băng Quân, cố ý bỏ qua khuôn mặt còn trắng xanh hơn so với trước cùng mồ hôi sáng trong trên thái dương của nàng.

“Cái này chỉ cần một chút có thể làm cho người ta không thể động đậy, chính là cái mà ngày hôm qua ta đã dùng. Cái này có thể làm cho người ta toàn thân ngứa ngáy đứng ngồi không yên, cái này có thể làm cho người ta nảy sinh ảo giác, nhìn thấy thứ mà chính mình muốn nhìn nhất, còn cái này...” Cũng không quản Tiểu Băng Quân có nghe hay không, nàng một hơi nói ra toàn bộ công dụng này nọ của mấy cái ống trúc, sợ đột nhiên dừng lại sẽ không có cơ hội nói hết.

Lúc nàng vừa nói xong, Tiểu Băng Quân đã đi từ từ đến trên ghế dựa ngồi xuống.

“Ta... ta cần những thứ này để làm gì?” Lui ở trong ghế, Tiểu Băng Quân có chút khó hiểu có chút ủy khuất hỏi.

Kha Thát trong nháy mắt có cảm giác bị sét đánh, vốn dĩ bận rộn hồi lâu tất cả đều dư thừa. Vô trăn, nàng đặt mộng ngồi dưới đất, cảm thấy ỉu xiu.

“Người không phải nói gia không cần người sao? Vậy thì dùng cái này đổ vào hán a.”

Chú ý tới thần sắc ngạc nhiên trong đôi mắt đẹp của Tiểu Băng Quân khi nghe những lời như thế, tinh thần nàng rung lên, một đồng chủ ý ỏi thiêu trực tiếp dâng trào.

“Nếu không dùng xuân dược cường bạo hán, không chiếm được tâm chiếm được thân thể cũng không lỗ vốn, ha ha. ... Các người vẫn chưa làm cái đó chứ?” Trong đầu tưởng tượng tới tình cảnh Thiên Mạch bị Tiểu Băng Quân áp ở dưới thân, Kha Thất gật đầu ha ha cười hồi lâu mới bỗng nhiên nghĩ đến chính mình còn giống như không biết rõ ràng tình huống cụ thể.

Tiểu Băng Quân lắc lắc đầu, gọt tay lau mồ hôi lạnh toát ra trên thái dương, một khắc kia đột nhiên cảm thấy thiếu nữ trước mắt cười đến thực bỉ ổi.

“Như vậy không... không được tốt...” Nàng nếu thực muốn làm như vậy, chủ tử chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không để ý tới nàng nữa.

“Ừm... bằng không, ta giúp người dưỡng một đôi độc tình là được...” Lại bị phủ quyết, Kha Thất cũng không nổi giận, càng tự mình nghĩ ra bảy tám cái chủ ý không đứng đắn.

Tiểu Băng Quân nói không ra lời, ánh mắt hướng về cửa khoang thuyền, chưa bao giờ có một khắc giống như hiện tại chờ mong có người tới gõ cửa. Cho dù là ai cũng được.

Giống như nghe được tiếng lòng của Tiểu Băng Quân, trong chốc lát liền có người đến, chính là thị nữ hầu hạ các nàng rửa mặt chải đầu. Nhưng mà mãi đến khi ăn xong bữa sáng, hai người cũng không thể nhìn thấy Thiên Mạch. Cho dù Tiểu Băng Quân mềm mỏng hỏi, hay là Kha Thất cường ngạnh ép bức, đạt được chỉ là một câu, hán đang nghi ngại, Hải quân chủ phân phó không cho phép bất kỳ kẻ nào đi quấy rầy.

Bọn họ bị cách ly rồi. Cái sự thật này khiến cho Kha Thất vô cùng căm giận, nhưng mà xét thấy Thiên Mạch tạm thời không gặp nguy hiểm, thêm nữa ném chuột sợ vô đồ, bởi vậy cũng không tự tiện hành động.

Ngoại trừ lầu 3, hai người vẫn như cũ có thể tự do đi lại trên thuyền, nhưng như vậy, Kha Thất cũng không dám tiếp tục để cho Tiểu Băng Quân bước ra cửa khoang thuyền một bước, chính mình lại đi lại chung quanh, tìm kiếm cơ hội gặp Thiên Mạch.

Giờ Thìn vừa qua, thuyền liền rời đi Nam Lạc, hướng phía Bắc mà đi.

Tiểu Băng Quân một mình ngồi ở trong phòng, gió lạnh xuyên qua cửa sổ mở rộng mà thổi vào, khiến cho tâm nàng bởi vì không thấy được Thiên Mạch mà trở nên bối rối không chỗ dựa hơi hơi tỉnh táo lại.

Nhà cửa hai bên đường càng ngày càng thưa thớt, dần dần bị đồng ruộng phủ tuyết cùng núi rừng thay thế.

Chưa từng có lúc nào khiến cho nàng cảm thấy chính mình vô dụng như lúc này. Ngoại trừ cười ra, nàng còn biết cái gì? Hai mươi mấy năm qua nàng lần đầu tiên hỏi mình như vậy.

Như thế lời thề son sắt muốn ở cùng với hán, mãi đến lúc này nàng mới phát hiện, muốn thực hiện lời hứa hẹn này, cũng không phải chỉ cần nghĩ muốn là có thể làm được, bản thân không dùng được chỉ sợ ngược lại trở thành một gánh nặng.

Nàng cảm thấy có chút khó chịu.

Cuộn chân lùi vào trong ghế, hai tay Tiểu Băng Quân ôm lấy đầu gối ngơ ngẩn nhìn ngoài cửa sổ, trên mặt lại lộ ra nụ cười tươi đẹp như ánh mặt trời. Nếu như bị người không hiểu nàng nhìn thấy, chỉ sợ còn tưởng rằng nàng đang nghĩ tới chuyện gì vui vẻ.

Hai bờ sông bắt đầu xuất hiện vách núi hiểm trở hùng vĩ, mặt sông phía trước cũng trở nên hẹp, dòng nước bắt đầu chảy xiết. Thuyền con vốn dĩ hộ tống hai bên cũng không thể không điều chỉnh một phen, biến thành một trước một sau cùng thuyền ở giữa xếp thành một hàng mà đi, tốc độ di chuyển của thuyền chậm lại.

Đột nhiên, thân thuyền chấn động, Tiểu Băng Quân trở tay không kịp, thiếu chút nữa từ trên ghế dựa bỏ nhào trực tiếp xuống đất.

Nàng theo phản xạ bắt lấy tay ghế dựa, còn chưa kịp định thần, đầu Kha Thất bỗng dưng xuất hiện ngoài cửa sổ. Nàng kinh ngạc toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“A ty.” Kha Thất treo ngược bên ngoài cửa sổ, nhỏ giọng gọi. Nhìn thấy Tiểu Băng Quân muốn nói chuyện, nàng vội vàng dùng tay đặt ở trước miệng làm động tác chó có lên tiếng. “Đường sông phía trước bị bè gỗ chặn lại, chỉ sợ là vì gia mà tới. Người chuẩn bị một phen chờ ta, chúng ta thừa dịp loạn chuẩn đi.”

Dứt lời, nàng rút người lại rất nhanh biến mất ở ngoài cửa sổ.

Tiểu Băng Quân chưa kịp nghĩ kỹ, người đã từ trên ghế nhảy xuống, mang giày, sau đó đóng gói đồ đạc, sợ quên cái gì, ngay cả y phục bản của Kha Thất cũng lấy đi. Vừa mới chuẩn bị xong, ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Trong lòng nàng vừa động, xách bao quần áo lên chui vào gầm giường.

Cửa bị đẩy ra ‘ầm’ một tiếng, hai người đi tới, từ dưới giường chỉ có thể nhìn thấy làn váy hồng nhạt cùng với giày thêu màu tím lợt, nhìn bộ dáng chính là hai người thị nữ chuyên môn phụ trách hầu hạ các nàng.

Tiểu Băng Quân không khỏi nín thở, không dám tạo ra chút tiếng động gì.

“Phu nhân!” Một vị thiếu nữ gọi, một đôi chân đi tới phía giường, sau cùng dừng lại ở trước giường.

Hai cái chân khác đi một vòng chung quanh phòng, cùng với tiếng vật phẩm bị di chuyển. Tiểu Băng Quân ngay cả động cũng không dám động.

“Không thấy người đâu nữa.” Thị nữ kia nói, trong giọng nói để lộ ra một chút lo lắng.

“Hành lý cũng không thấy.” Thị nữ đứng ở bên giường xúc chấn dậm lên, thốt lên, “Nguy rồi, mau đuổi theo.” Khi nói chuyện, người đã chạy ra cạnh cửa.

Mãi đến khi chân hai người biến mất trong tầm mắt, cửa bị đóng, Tiểu Băng Quân mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, từ dưới giường bò ra.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau cùng tiếng trách mắng, nàng đi đến bên cửa sổ thăm dò phía ngoài, nhưng không nhìn thấy cái gì. Kha Thất lại vẫn chưa tới, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng, thực hận chính mình vì sao không học qua võ công. Đúng lúc này, một chiếc thuyền bé xuất hiện bên mạn sườn thuyền lớn, Kha Thất đứng ở trên, vừa cố gắng dùng mái chèo duy trì thân thuyền ổn định, vừa thẳng hướng Tiểu Băng Quân mà ngoác. Mà sau lưng nàng, Thiên Mạch đang vững vàng ngồi ở chỗ kia.

Liếc mắt một cái nhìn thấy Thiên Mạch, Tiểu Băng Quân vốn mang tâm tình hoảng loạn đột nhiên liền an ổn trở lại, sau đó mới nghĩ tới chính mình căn bản không biết khinh công, nghĩ làm sao từ chỗ cao vậy trượng như thế này nhảy xuống.

Ngay tại trong lúc nàng do dự, trên mặt Kha Thất lộ ý thúc giục, môi đóng đóng mở mở tựa hồ đang nói với nàng cái gì. Nhưng bởi vì rất cao, thêm nữa thanh âm quá nhỏ, căn bản nghe không rõ.

Tiểu Băng Quân hơi hơi nhếch môi, cắn răng một cái, trước ném bao đồ xuống, nhìn thấy Kha Thất thả thân nhảy lên tiếp lấy, lại tiếp tục trở lại thuyền ổn định thuyền bé bị dòng nước chảy xiết xoay tròn. Trong nháy mắt đó nàng có chút hiểu rõ ý tứ của Kha Thất.

Nhảy xuống, Kha Thất tự nhiên sẽ tiếp ứng.

Chỉ là... nàng thử vươn người ra ngoài, lại nhìn thấy rõ ràng dòng nước xiết dưới thuyền thì rụt trở về, hai chân như nhũn ra, hoàn toàn quên bản thân có khả năng bơi lội.

Tiếp tục trì hoãn chỉ sợ liên lụy hai người bọn họ. Trong lòng nàng sốt ruột, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Thiên Mạch.

Thiên Mạch cũng đang nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh giống như hồ nước sâu. Mặc dù nhìn không ra ý tứ cổ vũ, lại cũng không có chút may mắn thúc giục cũng không kiên nhẫn, bộ dáng giống như lúc cùng nàng tản bộ trên cỏ nói chuyện phiếm ở Niệp Thúy cốc khi đó.

Nghĩ đến lúc đó, trong lòng Tiểu Băng Quân ấm áp, lấy lại bình tĩnh, cắn chặt răng vén làn váy trèo ra ngoài cửa sổ.

Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt Thiên Mạch, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể có đầy đủ dũng khí. Nhưng mà, ngay tại lúc nàng đứng ở trên khung cửa sổ chuẩn bị nhảy xuống, trong con ngươi đen luôn luôn thâm trầm đột nhiên hiện lên một tia sáng kinh nộ sắc bén. Không đợi nàng hiểu rõ là vì sao, sau lưng bỗng dựng căng thẳng, một lưỡi dao sắc bén băng lãnh đặt ở trên cổ họng nàng.

Tiểu Băng Quân ngó ra, nhìn ánh mắt Thiên Mạch khôi phục lại bình tĩnh, dời mắt, mới phát hiện về mặt Kha Thất lo lắng cùng tức giận.

Vậy mà vẫn còn liên lụy bọn họ sao? Nàng có chút thất thần, nói không nên lời cái loại cảm giác trong lòng là gì, có lẽ là hối hận áy náy cũng không thể tính.

“Đừng im!” Sau lưng truyền tới giọng nói khàn khàn của một người mang theo cảnh cáo nặng nề cùng sát ý, nói xong liền huyết một tiếng.

Tiếng huyết vừa dứt, hai bóng xám như chim ưng kiêu hãnh từ trên thuyền lớn đánh về phía thuyền bé, cùng lúc trên thượng du xuất hiện hai chiếc thuyền bé, theo dòng nước chảy xiết tiếp cận về phía Thiên Mạch bọn hắn.

“Không được nhúc nhích!” Lại một lời đe dọa ngắn gọn rõ ràng, lưỡi dao ép xuống tăng thêm hai phần lực đạo, xóa bỏ ý muốn phản kháng của Kha Thất.

Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy cổ đau xót, tựa hồ có chất lỏng ấm áp chảy xuống.

Mất thấy người áo xám nhảy lên thuyền bé, liền muốn chế trụ Thiên Mạch cùng Kha Thất. Mất thấy ánh mắt Kha Thất lộ ra mâu thuẫn vùng vẫy lại chung quy không cam lòng mà chuẩn bị từ bỏ, nàng đột nhiên cảm thấy được hết thấy trước mắt đều đã bắt đầu trở nên chậm chậm trống rỗng, lưu luyến đưa mắt nhìn Thiên Mạch hơi hơi nhăn mày. Nàng nhắm mắt lại, không để ý lưỡi dao đặt trên cổ, thân thể nhướn lên lao xuống dưới.

“Không được...” Cùng lúc, nhìn ra ý đồ của nàng, Thiên Mạch ra tiếng ngăn cản, nhưng lại chậm một bước.

Tiểu Băng Quân nghe được, khóe môi hiện lên ý cười nhàn nhạt. Cỗ thuyền đến đâu đón do bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua, bên tai có tiếng vải vóc bị xé rách, người kinh hô, tiếng gió lạnh gào rít, sau đó là rét lạnh thấu xương...

Mơ hồ trong đó, nàng hoảng hốt cảm thấy chính mình lại quay trở về năm đó trước điện Hắc Vũ, nghe được tiếng vô ngựa âm vang của Huyết Đạo.

Dị biến đột nhiên phát sinh, trong mắt Kha Thất chớp lóe hàn quang, thất lưng mềm dẻo mạnh mẽ ngửa về sau, né tránh cánh tay đuổi về phía nàng, đồng thời trong lòng bắn ra hai điểm sáng trắng về phía hai người áo xám đã đặt chân trên thuyền nhỏ.

Thiên Mạch nhìn cũng không nhìn người tiếp sát người hẳn kia, trong con ngươi đen cuộn cuộn sóng dữ, bàn tay ở trên tay ghế khẽ chống, người cũng kích động nhảy vào trong dòng nước xiết. Một lát sau mang theo nước sông bay lên, rơi vào trên thuyền, trong tay ôm Tiểu Băng Quân đã hấp hối. Hai người khác đã bị Kha Thất đá rơi xuống nước.

Không đợi Thiên Mạch lên tiếng, Kha Thất chống mái chèo, lái thuyền nhỏ di chuyển trên sông.

Thiên Mạch không quay đầu lại, trở tay tung một chưởng đánh về phía thuyền lớn. Nghe một tiếng âm vang bạo liệt, sóng nước dần dần gợn lên cao trăm trượng, chiến thuyền tiên phong của Phong Áp Vô Tương nhảy mất hóa thành bột mịn, mảnh vụn văng khắp nơi, dòng khí mạnh mẽ này đem con thuyền trước sau ngã trái ngã phải, hai chiếc thuyền đuổi theo thuyền nhỏ bị đẩy trở về trùng trùng đá bên bờ sông.

Uy lực của một chưởng này không chỉ làm chấn kinh hai phe nhân mã đang chiến đấu kịch liệt mà ngay cả Kha Thất cũng giật mình quên cả việc chèo, mặc cho thuyền bé bị dư âm mạnh mẽ phụ giúp đẩy đi về phía trước.

Thiên Mạch không để ý đến tai nạn mình tạo thành, cúi đầu kiểm tra thương thế của Tiểu Băng Quân.

Nhìn ra được lưỡi dao cực kỳ sắc bén, tạo ra một miệng vết thương ngay ngắn mà dài nhỏ, cắt qua khí quản, người trong lòng đã khó khăn thở dốc, duy nhất đáng để ăn mừng chính là động mạch cổ không bị thương.

Tay Thiên Mạch ấn lên ngực nàng, đưa vào một luồng chân khí, nháy mắt phong bế kinh mạch lớn nhỏ toàn thân nàng, khiến cho hô hấp bên ngoài chuyển thành hô hấp bên trong, máu thông thả lưu chuyển, tiến vào trạng thái giả chết.

Cúi đầu, hắn liếm miệng vết thương trí mạng kia.

“Gia?” Kha Thất kinh hồn vừa bình tĩnh lại, đang ra sức lay động mái chèo một lần nữa không chế được thuyền nhỏ, nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi có chút nghi hoặc, thầm nghĩ chẳng lẽ gia thương tâm quá độ thần chí thất thường rồi hả?

“Đi.” Thiên Mạch thấp giọng nói, rũ mắt nhìn đến máu ngừng chảy, miệng vết thương kia ở trên chiếc cổ thon dài tuyết trắng càng có vẻ hung tợn hơn. Hắn giơ tay lên giống như muốn đi mò mẫm, nhưng chỉ là siết chặt thành quyền buông rơi ở một bên.

Giọt nước trên tóc nhỏ lên trên khuôn mặt trắng xanh của người trong lòng, sau đó theo sườn mặt chảy xuống bên tai, trên khuôn mặt mỹ lệ băng lãnh mất đi sức sống vẫn treo ý cười nhợt nhạt ở một bên...

Yết hầu Thiên Mạch cuộn trào, nhận thấy được cảm xúc dâng lên trong lòng ngực.

Đó là phần nộ. Hắn biết, một loại phần nộ không cách nào nói rõ. Giống như đã lâu trước kia, một khắc lúc biết được tộc bị diệt, hắn cũng có cảm giác tương tự, nhưng lại cũng không hoàn toàn giống như vậy.

Nhân loại, luôn luôn có thói quen nói dối để cho người ta hy vọng, sau đó lại không chút lưu tình đem mọi thứ hủy diệt hết.

Nói cái gì mà vẫn muốn. ....

Hắn không để cho chính mình tiếp tục nghĩ ngợi, thở sâu, con ngươi đen khôi phục vô tình vô tự như trước, cúi đầu tiếp tục liếm láp miệng vết thương kia, mãi đến khi nó hoàn toàn khép lại, nhìn không ra một chút dấu vết.

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng Tiểu Băng Quân, đã thông kinh mạch bị phong bế, giải trừ trạng thái giả chết của nàng.

Tiểu Băng Quân suy yếu ho sặc hai tiếng, ngực bắt đầu nhẹ nhàng chậm chạp lên xuống, mặc dù vẫn chưa tỉnh táo lại, nhưng cũng đã không còn nguy hiểm tới tính mạng.

Bởi vì uy lực của một chưởng kia, ba người dễ dàng thoát khỏi sự truy đuổi của Phong Áp Vô Tương cùng nhóm người khác kia, tạm thời ở lại thôn chài trên bờ sông cách Nam Lạc gần trăm dặm.

Đêm đó Tiểu Băng Quân tỉnh lại, lại bởi vì nhiễm lạnh cùng với kinh ưu quá độ mà bắt đầu phát sốt.

Kha Thất có sở trường về y thuật, bào chế chút thảo dược nấu nước canh cho nàng uống xong, sau đó đắp chăn cho đỡ mồ hôi, tới nửa đêm liền thấy hiệu quả.

Tiểu Băng Quân mở mắt ra, ngọn đèn mờ tối ánh vào rèm mắt, cái xà ngang trên nóc nhà đen tuyền không nhìn rõ, lại vẫn có thể mơ hồ thấy được mặt trên bám bụi bị gió thổi qua lay động rơi rớt.

Thân thể cực kỳ trống rỗng yếu ớt, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động đậy.

Vì sao lại như vậy? Đây là nơi nào? Nàng có khoảnh khắc mê mang, sau đó mới từ từ nhớ lại chuyện phát sinh trước khi hôn mê, ngực nhảy dựng lên, theo bản năng giờ tay mò mẫm hướng cổ.

Vẫn ổn... Nàng có chút khó hiểu, tay đặt ở trên cổ sờ tới sờ lui, lại thủy chung tìm không thấy một chút dấu vết có thể dẫn tới đau đớn.

“A tỳ, người tỉnh rồi?” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói thiếu nữ có chút khàn khàn.

Quay đầu, trước mắt lập tức sáng lên rất nhiều. Kha Thất ngồi ở mép bàn không xa, đang cầm mấy ống trúc không biết đang chơi đùa cái gì.

Tiểu Băng Quân giật giật muốn khởi động thân mình.

“Người nằm yên đừng nhúc nhích, lúc này còn sớm, có thể tiếp tục ngủ một giấc.” Kha Thất cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Tiểu...” Nàng mở miệng, lại phát hiện yết hầu khàn khàn, cơ hồ phát không ra tiếng.

Kha Thất lại giống như biết nàng muốn hỏi cái gì, không đợi nàng tiếp tục, tùy ý khoát tay áo, không chút để ý mà nói: “Gia vẫn khỏe, đang ngủ ở cách vách a.”

Đốc đốc! Đốc đốc! Ống trúc gõ trên mặt bàn tạo ra tiếng vang nặng nề.

“Người liền xem như nằm một giấc mộng lớn đi...” Kha Thất chỉ chính là chuyện ban ngày, nói xong, cầm lấy nút dây ống trúc nhét vào trong lòng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Băng Quân. “Ta đến bây giờ còn cảm thấy bản thân đang nằm mơ a.”

Một chương hủy diệt chiến thuyền đi biển to lớn kia, miệng vết thương khép lại như một loại kỳ tích kia... Nàng rõ ràng phát hiện, ngay cả chính mình đối với gia căn bản là hoàn toàn không biết gì cả. Nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi, hần là người? Hay là thần?

Ánh mắt Tiểu Băng Quân lộ ra thần sắc mờ mịt, hoàn toàn nghe không hiểu thiếu nữ trước mắt đang nói cái gì.

Kha Thất gỡ gỡ đầu tóc chẳng biết từ lúc nào đã trở nên rối tung, cười đến có chút vô tội, “Ta cũng không biết chính mình đang nói cái gì nữa, ngủ đi ngủ đi, tới sáng mai có lẽ sẽ hiểu rõ.” Nói xong, nàng thôi tắt đèn, sau đó nhảy lên giường nằm xuống bên cạnh Tiểu Băng Quân.

Tiểu Băng Quân thấy nàng vừa không cởi quần áo, cũng không đắp chăn, lo nàng sẽ bị lạnh, liền đưa tay đẩy đẩy nàng, sau đó xốc lên một góc chăn.

“Ta không sợ lạnh.” Kha Thất nói, lại đem góc chăn chen thật kỹ càng. “A tỳ người an tâm ngủ đi. Ta ở đây, không cần sợ có người đuổi theo.” Mặc dù tận mắt thấy Thiên Mạch có bao nhiêu lợi hại, nàng vẫn không dám lơ lỏng, dù sao đuổi bắt bọn họ không chỉ có một cỗ thể lực. Huống chi nàng thực có chút không dám ngủ sâu, chỉ sợ vừa tỉnh ngủ, sẽ phân không rõ ràng chuyện phát sinh khi sáng là chuyện thật hay là nằm mơ.

Thấy nàng có ý như vậy, Tiểu Băng Quân vốn không có tinh thần gì liền không tiếp tục kiên trì. Mặc dù trong đầu một mảnh hồ đồ, xuất hiện những hình ảnh linh tinh hỗn loạn này, lại có chút nhớ mong Thiên Mạch, lại vẫn chống không lại thân thể trở nên nặng nề, rất nhanh liền mê man.

Kha Thất lại tỉnh ngủ, nghe tiếng hít thở bên cạnh dần dần đều đặn, nàng mở to mắt nhìn một điểm nào đó trong bóng tối, hồi tưởng lại từng chút từng chút thời gian mười mấy năm qua ở cùng Thiên Mạch, tính toán tìm kiếm đáp án mình muốn ở trong đó.

Nàng nghĩ cả ngày, loáng thoáng tựa hồ nắm bắt được chút gì đó, lại thủy chung không cách nào rõ ràng. Điều này làm cho một người luôn luôn không để chuyện gì trong lòng như nàng có hơi chút xoắn xuýt.

Chỉ là cách xa nhau một ngày, lúc nhìn thấy Thiên Mạch, Tiểu Băng Quân lại có cảm giác như xa nhau thật lâu.

Thiên Mạch đang ăn bữa sáng, nửa chén canh đơn giản, đựng trong một cái bát bằng đất bị sứt mẻ, nhìn qua thô sơ mà mộc mạc, tư thái ăn của hần vẫn tao nhã trước sau như một, không có chút máy may ghét bỏ cũng không được tự nhiên.

“Chủ tử!” Trong lòng Tiểu Băng Quân kích động, đã muốn bỏ nhào tới xem hần có bị thương gì không, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Thiên Mạch ngăn lại.

Không, không phải lạnh lùng, là xa lạ.

Tiểu Băng Quân chùn bước, sau đó dừng lại.

“Nàng có thể tiếp tục ở nơi này, cũng có thể tiếp tục xuôi về phương Nam” Thiên Mạch nói, đặt bát đĩa xuống, lấy khăn tay ra lau miệng, sau đó đẩy ghế dựa đi chuyển ra bên ngoài đi loanh quanh.

“Chuyện của Thu Thần Vô Luyến, Tiểu Thất sẽ đi làm.” Hai người lướt qua nhau, giọng nói của hần lại giống như từ phía chân trời xa, hoang hốt mà không chân thực.

Ánh mắt Tiểu Băng Quân ngưng đi theo bóng dáng của hần, hồi lâu không phản ứng kịp ý tứ của hần. Đợi cho suy nghĩ rõ ràng, xuyên qua mảnh sân nhỏ hẹp, đi ra cửa lớn, chỉ đang nhìn thấy hần chống thân thể rời khỏi xe lăn ngồi vào trên thuyền nhỏ đậu ven bờ.

Kha Thất không biết từ nơi nào làm ra cái nón tre, từ phòng bên cạnh sông nổi xoay xoay trên tay đi qua, nhìn thấy Tiểu Băng Quân, nàng cười hi hi chào

một tiếng.

“A tỷ, người ở chỗ này chờ ta, ta tiễn gia đi rồi trở lại.”

Một đêm không ngủ, tinh thần của nàng vẫn thật sự tốt, đối với quyết định của Thiên Mạch không bày tỏ bất kỳ dị nghị gì, cũng không lộ chút thương hại nào với Tiểu Băng Quân. Tính cách nàng tiêu sái, nếu sự tình đã thành kết cục đã định, sẽ không lại đi phí công hao tổn tinh thần. Ngày hôm qua đã xem như trường hợp đặc biệt, suy nghĩ một ngày một đêm, nàng cảm thấy được chính mình đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Còn về phần suy nghĩ của mình rốt cuộc có chính xác không, nàng cũng không thêm để ý, cũng không muốn đi chứng thực. Kỳ thật trên đời này chuyện không phải là như vậy, thực cùng giả, đúng cùng sai có gì quan trọng, quan trọng là... hiểu rõ ràng bản thân đang làm cái gì.

Giống như a tỷ trước mắt, có lẽ cũng không biết bản thân thực sự muốn cái gì, như vậy nàng không đủ để cho gia ưng thuận lời thề cả đời.

Tiểu Băng Quân ngơ ngác nhìn Thiên Mạch rũ mắt, dưới bờ sông tuyết đọng sườn mặt tuấn mỹ càng nổi bật sự băng lãnh mà xa xôi, chợt đột nhiên hiểu rõ đến bây giờ hẳn thật sự muốn vứt bỏ chính mình, giống như lúc trước không chút nào lưu luyến vứt bỏ Khó Kỳ Nhi.

“Người đã nói chỉ cần thiếp không rời khỏi, người sẽ không bỏ lại thiếp.” Nàng nhẹ giọng nỉ non, trong lòng một mảnh mờ mịt, không biết phải làm sao bây giờ.

‘Hắn bắt quả là một người vô tâm. Người nên nhớ kỹ lời ta nói hôm nay, sớm muộn gì cũng có một ngày, kết cục cuối cùng của người còn thảm hơn so với ta.’

Lời nói khi trước của Khó Kỳ Nhi đột nhiên vang lên bên tai, khí lực trên người giống như ngay lập tức bị rút sạch sẽ. Nàng không khỏi vươn tay đỡ lấy khung cửa bên cạnh, chân nhưng không cách nào bước lên trước nửa bước.

Kha Thất đội nón tre ở trên đầu, coi bỏ dây thừng nhảy lên thuyền, đột nhiên nhớ tới cái gì, ngừng đầu hướng bên này nói: “A tỷ, bữa sáng ở trong nồi trong nhà bếp.” Vừa hô nàng vừa chống thuyền đẩy ra xa bờ.

Tiểu Băng Quân không có đáp lại, nàng nhìn đến Thiên Mạch đột nhiên quay sang, miệng mấp máy, tựa hồ nói câu gì đó.

Mái chèo vỗ trên mặt nước, ngược dòng mà đi.

“Nàng đã lựa chọn rời khỏi.” Hắn nói.

Toàn thân nàng chấn động, đột nhiên nhấc làn váy nhanh chân chạy dọc theo bờ sông.

“Thiếp không có! Thiếp không có...” Một đường đuổi theo, nàng một đường hô to với thuyền nhỏ, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

“Gia.” Kha Thất nhìn bóng dáng khấp khiễng của nàng, không khỏi có chút chần chờ.

Thiên Mạch rũ mắt xuống, không nói gì, cũng không có quay đầu lại, chỉ là bàn tay đặt ở trên đùi chậm rãi siết chặt.

Ven sông đá lởm chởm, lau sậy khô xen lẫn rom rạ khắp nơi, Tiểu Băng Quân chạy chưa được bao xa liền bị vấp một cái, vấp ngã ra đất. Đầu gối cùng lòng bàn tay truyền đến đau đớn nóng rát, nàng lại bất chấp, hoảng loạn tiếp tục đứng dậy đuổi theo.

Nhưng mà thuyền nhỏ lại càng đi càng xa, cuối cùng biến thành một cái chấm đen, biến mất không thấy.

Lại một lần nữa té ngã, nàng không tiếp tục đứng lên, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn cây mận gai một nửa bị tuyết che, miệng vẫn như cũ thì thào ‘không có’.

Nàng không có, nàng làm sao bỏ được? Trán nhẹ nhàng áp trên mặt tuyết băng lãnh, có như thế trong nháy mắt nàng nhận không được nghĩ nếu có thể ngủ giống như ngày hôm qua, lại cũng không cần tỉnh lại thì tốt biết bao.

Nàng không hiểu vì sao, bất quá chỉ trong một ngày mọi thứ đều thay đổi, lại càng không biết ý tứ trong câu nói kia của hắn. Có lẽ... có lẽ từ đầu đến cuối đều là bản thân đơn phương tình nguyện đi.

Nhắm chặt mắt, nàng cật lực từ trên đất đứng dậy, tay chân đã đông lạnh đến cứng ngắc, ngay cả đau đớn trước đó cũng đã không cảm giác được.

Giơ tay, nàng lấy mu bàn tay lau đi tuyết đọng trên trán băng lãnh, chậm rãi vén sợi tóc tán loạn ra sau tai, trên khuôn mặt trắng xanh đông lạnh treo ý cười sáng lạn, cà thọt đi về.

Trở về, đi thật lâu thật lâu, khi thấy gian nhà cạnh làng chài cửa phòng vẫn rộng mở, Tiểu Băng Quân thậm chí cảm thấy chính mình có lẽ đi tới một nơi khác. Mãi đến khi đi vào trong, nhìn thấy bát đĩa Thiên Mạch để xuống khi đó, mới buông bỏ ý nghĩ này.

Không ai. Tìm khắp mỗi một phòng trong nhà, mỗi một góc ngách, đều không thấy một người, ngay cả một con chuột cũng không có. Sau cửa lớn đóng chặt, căn nhà không có một chút tiếng động, không khỏi làm người ta sợ hãi.

Tiểu Băng Quân yên lặng thu dọn bát đĩa vào nhà bếp, từ trong vại múc một gáo nước lạnh đổ vào trong chậu gỗ, sau đó đặt tay vào bên trong, cúi thấp đầu chậm rãi rửa sạch vết máu cùng bùn cát bên trên.

Máu ngưng tụ thành khối, cát bùn khảm vào trong vết thương lúc xước da, nàng liền từng chút từng chút gỡ ra, trong lòng không muốn nghĩ ngợi gì. Rửa rửa, đột nhiên có giọt nước rơi vào trong nước đục ngầu, một giọt tiếp một giọt.

Rất đau. Thật sự rất đau! Móng tay mỗi lần lấy ra một hạt cát, nàng liền nói với mình một câu, cùng bầu bạn lúc đó lại là nước mắt liên tiếp không ngừng.

Mãi đến khi rửa sạch toàn bộ, nàng mới nâng tay áo lau vài cái trên mắt cùng mặt, khoe môi nhếch cao, lộ ra lúm đồng tiền thâm sâu.

Đổ nước, múc nước, tay sạch, sau đó đi ra nhà bếp, không mục đích đi tới đi lui trong sân cùng mỗi căn phòng. Sau đó ngồi xổm dưới một gốc mai già đã đâm nụ, lẳng lặng chờ đợi bướm tới.

Bướm bướm sẽ đến phải không? Nàng nghĩ, nếu không có bướm bướm, tại nơi băng tuyết ngập trời này, nó có bao nhiêu tịch mịch chứ.

Chỉ là khi nào thì nó nở hoa? Ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời xám xịt, xem ra sắp có một trận tuyết lớn, thời điểm tuyết rơi nó sẽ ra hoa sao?

Nàng nhui mày, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tới một căn phòng. Nàng nhớ rõ bên trong có nón cùng áo tôi.

Luống cuống tay chân mặc áo tôi, cầm nón đi ra, tuyết đã bay là tả xuống đất. Nàng gỡ búi tóc, đội nón lên, sau đó lại ngồi chồm hổm trở về bên cạnh gốc mai già, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm nụ hoa màu đỏ trên cành nâu đen, nhìn tuyết mịn bay qua, tôn lên sự kiêu diễm như lửa của nó.

Nàng nghĩ, nàng có thể ở cùng nó, cho dù là một bên tình nguyện cũng không sao.

Đợi cho lúc hoa nở, nàng liền đi tìm hân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trong tuyết mang theo mưa bụi bay là tả, ẩm ướt và lặng yên, nhưng mà vào lúc chiều xuống cây mai lại phủ thêm một lớp băng mỏng.

Tiểu Băng Quân cảm đèn, ngo ngác nhìn nụ hoa kết băng, lập tức không biết làm sao.

Hoa sẽ không nở. Hoa không có cách nào nở...

Chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón tay đông cứng vô ý thức vẽ ở trên tuyết, ngọn đèn mờ nhạt chiếu xuống, một nét chữ kỳ quái xuất hiện, lại bị một nét chữ tương tự như thế thay thế, cuối cùng lại đều bị tuyết rơi tán loạn chôn vùi.

Tuyết rơi, đêm càng trở nên rét lạnh thêm, trong mũi một trận ngứa ngáy, nàng không khỏi nhảy mũi hai cái, vì thế lấy khăn tay ra lau mũi, lại gấp lại chính tề ngay ngăn bỏ vào trong ngực.

Cúi đầu, nhìn chữ viết bị tuyết chôn vùi cơ hồ nhìn không ra là chữ gì, thất thần trong chốc lát, rồi sau đó khoe môi khẽ hiện nụ cười, vươn tay tính toán viết lại theo đường nét chữ kia một lần nữa. Tuyết ngừng rơi, lại càng hiện rõ hơn, nếu như quay lại, lại là vui vẻ hơn người.

Mạch. Mạch. Mạch... Mạch... Nghịch? Nghịch!

Nàng rõ ràng nghĩ đến, chữ nàng viết không chỉ là Mạch mà còn có nghĩa là ‘nghịch’. Trong ngôn ngữ Băng tộc, cách viết hai chữ này kỳ thật là một dạng.

Nghịch.

Mẫu thân nói, muốn không chế được trái tim một người nam nhân, nhất định phải học được cách vận dụng thoả đáng chữ ‘nghịch’ này. Luôn luôn ôn nhu thuận theo rất nhanh sẽ khiến cho bọn họ chán ghét.

Nhưng mà, nàng muốn đối tốt với hân, không muốn khiến hân phiền não. Mẫu thân uống công dạy mất rồi.

Nghịch.

Bất quá thỉnh thoảng tùy hứng cũng là được cho phép đi. Hân đã không cần nàng nữa, nàng có thuận theo cũng không còn thấy hân nữa rồi.

Nghịch. Nghịch...

A, bọn họ là ngược dòng mà lên, nghịch lưu... nghịch lưu!

Tiểu Băng Quân kinh hoàng đứng lên, bởi vì quá vội, ở trong tuyết ngồi chồm hổm rất lâu chân đã trở nên vừa cứng vừa cứng, lao đảo một cái, đập đổ ngọn đèn bên cạnh. Ngọn đèn ngã ở trên mặt tuyết, dầu vấy trên đất, ngọn lửa phừng phực hai cái, tắt ngấm.

Bất chấp ngọn đèn, nàng bắt buộc mình tỉnh táo lại, đem toàn bộ sự kiện nghĩ một cách triệt để, sợ quên chỗ nào.

Vì sao mới thoát khỏi những người đó, hần lại quay trở về? Trước hần muốn đi tái ngoại, là vì giúp nàng tìm kiếm Luyến Nhi, nhưng buổi sáng trước khi rời đi lại nói việc này Tiểu Thất sẽ đi làm, như thế hần đi lên phương Bắc là muốn đi đâu? Hần vô ý đoạt lại điện Hắc Vũ, đương nhiên cũng không nghĩ muốn tham dự vào trong cuộc tranh đấu giữa những người đó, vậy đi về đó là... là...

Càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, hai tay run rẩy đến không cách nào không chế.

Hần là vì dẫn dắt lực chú ý của những người đó rời đi.

Bởi vì nàng vô dụng, cho nên mới không thể không làm như vậy phải không.

Cho dù không cần nàng, lại vẫn lo lắng cho an nguy của nàng...

Nghĩ đến đây, Tiểu Băng Quân rút cuộc đứng không nổi, cả thọt chạy ra ngoài phòng, mãi đến ngã một cái trong đất mới phản ứng kịp bản thân đang làm cái gì. Vì thế xoa xoa đầu gối cùng cảm bị đau do ngã, lại khập khiễng đi về.

Miệng có mùi máu tươi, ước chừng là đầu lưỡi bị đụng trúng chỗ nào. Đi vào nhà bếp, múc nước súc miệng. Nước băng lãnh vừa vào miệng, răng nanh đầu lưỡi đều đông lạnh đến vô cảm, toàn thân giống như là tìm không ra một tia ấm áp.

Nhóm lửa, nấu nước, ngâm thân thể vào trong nước ấm áp, mãi đến khi từ từ ấm lại.

Hâm lại nồi canh buổi sáng Kha Thất lưu lại cho nóng, ăn đại một bữa, sau đó quay vào trong phòng nằm xuống liền ngủ. Nàng rất rõ ràng, trong thời tiết như vậy, không chuẩn bị cho thật tốt mà lỗ mãng đi tìm người, chỉ sợ người còn chưa tìm được, chính mình đã bị đông chết trước ở trên đường.

Nhưng mà, nàng không nghĩ tới một lần nằm xuống này, vậy mà sẽ thiếu chút nữa rút cuộc không dậy nổi.

Thân thể nàng vốn vẫn cực kỳ suy yếu, lại ở trong tuyết một ngày, thêm nữa cảm xúc lên xuống quá lớn, trước vẫn gắng gượng ngược lại không có việc gì, vừa nằm xuống liền bắt đầu phát tác. Trong mơ màng chỉ cảm thấy toàn thân giống như lửa thiêu, liền ngay cả hô hấp cũng là khí nóng, đầu đau muốn nứt.

Đêm trước còn có Kha Thất chăm sóc, hiện tại lại chỉ còn có một mình nàng, sốt này vừa bắt đầu giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, càng cháy càng mạnh, rất khó không chế.

Trong mơ hồ, nàng biết nếu cứ tiếp tục như vậy hần sẽ phải chết không thể nghi ngờ, ý nghĩ muốn sống khiến cho nàng ra sức vùng vẫy suy nghĩ muốn tỉnh táo lại, nhưng mà mí mắt nặng như trĩ không thể mở ra, ngực giống như bị một cục đá đè nặng, mỗi hơi thở đều phải dùng hết toàn bộ sức lực.

Nàng lại vẫn không muốn chết, nàng còn muốn gặp lại chủ tử, còn muốn gặp lại Luyến Nhi... Còn có thành trì trắng tinh giống như thánh vực kia...

Bên tai vang lên tiếng hồng học như kéo ống bể, trong đêm yên tĩnh, trong tiếng tuyết rơi lên nóc nhà, rõ ràng mà tịch mịch.

“...Không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, biết được thống khổ của ta, chàng có thể tới hay không... Không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, biết được thống khổ của ta, chàng có thể tới hay không...”

Là ai đang ca hát? Kia giống như tiếng ngâm xướng cứng cỏi mà ấm áp lặp đi lặp lại từ viễn cổ...

Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy thân thể chấn động, cả người tựa như tránh thoát gông cùm xiềng xích, nháy mắt trở nên nhẹ vô cùng, như lông vũ tung bay lên trên, không hề gặp trở ngại mà xuyên qua vách tường, theo cung viện nở đầy hoa lê trắng tinh trong trí nhớ mà bay đi.

Ngay tại lúc sắp bay ra sân khi đó, một tiếng nổ rất nhỏ dẫn tới sự chú ý của nàng, quay đầu, chỉ thấy mai bị đóng băng trên cây kia, một đoá hoa mai đỏ tươi vươn ra ngoài miếng băng mỏng, như ngọn lửa trong trời tuyết tán loạn, nở rộ trong đêm tối thâm trầm u ám, nhụy hoa màu vàng từ đoá hoa thông thả giãn ra.

Hoa nở rồi!

Nàng vui sướng bay lại, thật cẩn thận lấy tay nắm giữ, lại chưa chạm đến đoá hoa.

Tiếng ngâm xướng thư hoàn mà ưu thương vẫn tiếp tục vang lên, lại càng ngày càng xa xôi, cuối cùng biến thành một sự tồn tại mơ hồ khó có thể nắm bắt.

Cúi đầu, Tiểu Băng Quân quý trọng hôn đoá hoa, khi nhìn thấy môi mình cùng đoá hoa chồng lên nhau khi đó cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Ngay tại thời khắc quay đầu kia, nàng đã biết chính mình đã rời khỏi thân thể, giống như những ngày của mười năm trước vậy.

Tám tuổi khi đó mắc bệnh nặng, giống như hôm nay vậy tới hung mãnh mà nhanh chóng, ngay tại lúc ngự y bỏ tay chịu trôi, tất cả mọi người nhận định nàng sẽ phải chết không thể nghi ngờ, nàng rơi vào giấc ngủ say vĩnh cửu. Ngoại trừ Luyến Nhi, không ai biết buổi tối nàng sẽ tỉnh, cũng không ai biết

nàng cũng không phải ngủ, mà là không quay về được thân thể, chỉ có thể dạo chơi khắp nơi.

Tạm thời là không thể quay về, hơn nữa cũng không làm được gì. Nàng biết, bởi vậy cũng không phải lo lắng lắm, thuận theo đương nhiên tốt rồi.

Đã có một đoá hoa mai có thể phá băng nở rộ, những nụ mai còn lại trên cây tất nhiên cũng sẽ lục tục nở ra, là lúc nàng đi tìm chủ tử.

Nhìn cảnh tuyết rơi dày đặc, nàng thu hồi ánh mắt, ngọt ngào cười với sức sống mãnh liệt của cây mai già trong lặng im.

“Ta không thể ở cùng ngươi, ta muốn đi tìm người.”

Nói xong, thân thể nhẹ nhàng bay ra bên ngoài tường viện, theo con sông mà lên. Một đường kia, tiếng ngâm xướng trầm thấp làm bận suốt đường, giống như mẫu thân dịu dàng mà ưu thương kêu gọi cùng an ủi.

Hiện tại, cho dù là bóng tối, hay là rét lạnh, lại không cách nào tiếp tục ngăn cản nàng.

Càng đi về phía Bắc, thời tiết càng lạnh, nước sông đã bị đóng băng, rất nhiều con thuyền bị đọng lại trên đường. Tiểu Băng Quân thẳng một đường cẩn thận tìm kiếm, rốt cuộc ở địa phương cách thôn chài 4, 5 dặm thấy được con thuyền nhỏ quen thuộc. Thuyền nhỏ dựa vào bờ, bên trên không có một bóng người.

Trên bờ là một mảng hoang dã, rừng cây rải rác lác đác dưới rừng núi đen ngòm, lá cây đều đã rụng sạch, nhìn qua hiu quạnh mà hoang vắng. Mà ngay tại rừng cây thâm sâu, mờ hồ có thể thấy được ánh đèn mờ nhạt.

Tiểu Băng Quân bay qua, phát hiện là một cái thôn hoang vắng. Thôn xóm bình thường có ít người bởi vì con sông đóng băng mà lập tức trở nên náo nhiệt, nhiều khách thương lữ nhân bị ép dừng chân xuống thuyền đến nơi đây tá túc, chờ đợi thời tiết ấm lại, con sông tan tuyết.

Bởi vì ngủ không được, có người liền đơn giản tán gẫu bên lò sưởi đêm, tính toán gắng gượng tới bình minh.

Tiểu Băng Quân tìm kiếm từng hộ từng hộ, ven đường gặp được chó nhà người ta, liền dẫn tới một trận tiếng chó sủa. Nàng trước kia nhìn quen, cũng không để ý.

Sau đó, tại đại đường một căn nhà ngói xanh thấy được Kha Thất. Nàng đang cùng mấy vị khách giang hồ ngồi vây quanh bên cạnh lò sưởi, vừa uống rượu vừa ba hoa khoác lác, thần tình vui vẻ cười, hiển nhiên tâm tình cũng không bởi vì trở ngại nửa đường mà bị ảnh hưởng.

Nhìn thấy nàng, Tiểu Băng Quân không khỏi mỉm cười, bay nhẹ nhàng qua nhẹ đụng vào gương mặt nhỏ nhắn có chút say kìa.

“Tiểu Thất, chủ tử đâu?” Nàng hỏi, lại biết không người có thể nghe được, không khỏi hơi có chút đau buồn. “Ngươi ngoan ngoãn, đừng uống nhiều quá.” Xem nhẹ cảm xúc khiến người ta không thoải mái kia, nàng sờ sờ đầu Kha Thất, sau đó bay qua phòng khác.

Ngay tại lúc nàng bay vào gian sương phòng Thiên Mạch ở khi đó, người vốn dĩ nhắm hai mắt tựa hồ đã ngủ say đột nhiên mở mắt, ánh mắt lạnh lùng trong bóng đêm thông thả di động, giống như đang tìm cái gì.

“Chủ tử!” Nhìn thấy hấn, Tiểu Băng Quân vui mừng bỏ nhào tới, lại cách hấn hai bước chân chạm phải một dòng khí dày đặc sắc bén như đao kiếm không khỏi co rúm lại, vội vàng lui về phía sau, không nghĩ tới lại lui qua vách tường, bay ra bên ngoài.

Nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì, trước kia dạo chơi khắp nơi chưa từng gặp phải loại tình huống này, có lẽ... có lẽ chỉ là ảo giác.

Mặc dù nghĩ như vậy lại vẫn cảm thấy được có chút ỷ khuất, bất mãn bủi môi, mới lấy lại hết dũng khí tiến vào phòng.

Thiên Mạch đã khoác áo ngồi dậy, lại không đốt đèn, như là đang chờ cái gì.

“Hạ Nhi?” Ngay tại lúc Tiểu Băng Quân bay vào kia, hấn đột nhiên trầm thấp gọi.

Tiểu Băng Quân lập tức che miệng, che lại tiếng kinh hô thốt ra, mặc dù biết rõ không người có thể nghe được.

Hấn nhìn thấy nàng rồi hả? Hấn... hấn có thể nhìn thấy nàng? Nếu nàng hiện tại không phải hồn thể, chỉ sợ đã bị cả kinh ngã sấp xuống.

“Là nàng phải không, Hạ Nhi?” Thiên Mạch tiếp tục nói, ánh mắt yên lặng nhìn về phương hướng Tiểu Băng Quân đứng, tựa như đang nhìn nàng. Nhưng mà lời hấn nói ra lại để cho nàng biết hấn kỳ thật không thấy được. Có lẽ hấn chỉ là cảm giác được... cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Cho dù là vậy, đã đủ vừa lòng, Tiểu Băng Quân mừng rỡ như điên.

“Là thiếp! Là thiếp! Chủ tử, là thiếp!” Nàng liên tiếp đáp lời, rất muốn bỏ nhào tới ôm hấn hôn nhẹ hấn, nhưng mà lại sợ dòng khí quanh thân hấn, chỉ có thể đứng tại chỗ, tâm ngửa khó nhịn.

“Hạ Nhi...” Thiên Mạch hiển nhiên không có nghe thấy lời của nàng, rũ mắt xuống không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau thở dài một tiếng, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía đại đường.

“Tiểu Thất, qua đây!” Thanh âm của hắn không lớn, tựa như lúc bình thường nói chuyện cùng người ta.

Kha Thất lại ngay sau một khắc như con mèo đẩy cửa vào, giống như nàng vẫn luôn ở ngoài cửa vậy.

“Gia, làm sao vậy?” Vừa cầm đèn nàng vừa hỏi Thiên Mạch.

Biểu tình Thiên Mạch mặc dù bình tĩnh, sắc mặt lại có chút tái nhợt, “Người mau trở về, Hạ Nhi đã xảy ra chuyện.”

Tay Kha Thất run lên, quay đầu có chút không hiểu nhìn về phía hắn, “Gia, người... người gặp ác mộng rồi hả?” Nếu không phải vì lý do này, hắn lại làm sao có thể nửa đêm nói ra lời nói khiến người ta giật mình như vậy.

“Không phải... Người khẩn trương đi!” Thiên Mạch nhíu mày thúc giục, cũng chưa nói nguyên nhân. Hắn thân là Huyền Lang tộc, có thể cảm ứng rất nhiều loại cảm ứng con người không cảm nhận được, lời này muốn hắn làm thế nào giải thích.

Kha Thất a... một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa, thân hình chớp loé biến mất ở ngoài cửa, cửa cùng một thời gian im lặng đóng lại.

Thiên Mạch đối diện căn phòng không một bóng người, sau một lúc lâu trầm mặc, mới chậm rãi nói: “Nàng không thích đau tức tính mạng chính mình, ta làm sao thay nàng yêu quý nó? Hiện giờ như vậy, đi theo bên cạnh ta có tác dụng gì chứ?” Liên tục hai câu hỏi, nói đến phần sau ước chừng là chạm đến sợi dây trong lòng người nào đó, sắc mặt của hắn nhất thời nghiêm như sương lạnh, xoay mình vung tay hất chiếc đèn dầu đang cháy phiêu diêu văng vào bức tường, trong phòng nháy mắt rơi vào trong bóng tối.

“Cút! Cút cho thật xa!” Sau đó là hai tiếng quát chói tai mang theo tức giận mãnh liệt, cùng với sự đau lòng thâm trầm khôn kể.

Theo tiếng bạo hét của hắn, Tiểu Băng Quân cảm nhận được một dòng khí mạnh mẽ tuôn qua, hất nàng ra ngoài phòng, bay vào trong bóng đêm tăm tối bất ngát.

Nguy rồi, lại trêu chọc hắn tức giận! Trước lúc rơi vào trong bóng đêm bất tận, nàng bắt an hiện lên ý niệm này.

Cảm giác trầm trọng khiến người ta không thờ nổi lại truyền đến, Tiểu Băng Quân không khỏi rên rỉ ra tiếng, thật sự không thích cảm giác giống như bị cường chế nén vào trong lồng sắt nhỏ hẹp này.

“A tỷ? A tỷ?” Bên tai truyền đến tiếng Kha Thất chân chờ khê gọi.

Đầu Tiểu Băng Quân đau muốn nứt ra, một hồi lâu mới miễn cưỡng chống đỡ mí mắt nặng trĩu, ánh vào trong con ngươi là một khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng mà mõi mệt.

“Người rốt cục thức dậy rồi!” Kha Thất như trút được gánh nặng, rồi sau đó lại có chút lo lắng, đưa tay vẫy vẫy ở trước mặt nàng, “A tỷ, người vẫn nhận ra ta chứ?”

Mặc dù thân thể không khoẻ, Tiểu Băng Quân vẫn bị bộ dáng nom nớp lo sợ của nàng chọc bật cười, mở miệng nghĩ muốn đáp lại, lại phát không ra tiếng.

“Có thể cười thì tốt rồi.” Kha Thất thở ra. “Người sốt cao ba ngày, vẫn liên tục không hạ sốt, may mắn không sốt tới hồ đồ... Không phải lo lắng, tình huống vài ngày cho thật tốt liền có thể nói chuyện rồi.”

Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn, hồi tưởng lại chuyện bản thân ly hôn, có chút ngoài ý muốn đã vậy bây giờ còn quá dễ dàng trở về. Có điều đây không phải trọng điểm, trọng điểm là chủ tử giống như tức giận, cực kỳ nghiêm trọng.

Trong lòng không yên, nàng lại giống như trước đây mỗi một lần như vậy, đem chuyện tình quái dị phát sinh khi ở cùng một chỗ với Thiên Mạch vút sau đầu. Không thèm nghĩ nữa vì sao có thể ở trong một cái nháy mắt từ núi Thiên Khuyết đi tới thôn Vệ gia ở cách nhau thiên lý; không thèm nghĩ tới rõ ràng bị cắn, lại vì sao không thấy miệng vết thương; không thèm nghĩ tới bị cắt đứt yết hầu sẽ phải chết không thể nghi ngờ, bản thân lại vì sao bình yên vô sự; càng không thèm nghĩ hắn vì sao có thể biết được hồn thể của nàng tồn tại, cùng với dòng khí vây quanh hắn là cái gì, làm sao có thể đưa nàng trở về thân thể.

Nàng không cần những thứ này, điều nàng để ý duy nhất chính là, hắn có còn gặp nàng hay không.

“May mắn gia dự đoán được người gặp chuyện, để cho ta chạy về trong đêm, nếu không sự tình liền không xong rồi.” Kha Thất năm ngày liên tục không nghỉ ngơi, đó là cho dù tính lực của nàng tốt cũng có chút ăn không tiêu, vừa nói vừa ngáp dài, cuối cùng, lại vẫn thần bí kẻ sát vào, “A tỷ, xem ra gia vẫn nhớ mong người lắm nha, chẳng thế thì làm sao có thể biết...”

Tiểu Băng Quân chỉ đang chuyên tâm nghe Kha Thất nói chuyện, trong mũi đột nhiên ngửi được mùi xạ hương quen thuộc, mặc dù nhạt, nhưng đối với người để tâm như nàng mà nói thì lại tỏ tường như đốt đèn trong đêm, trong lòng không khỏi chấn động, bất chấp thân thể hư nhược, nghiêng người xuống giường, nghiêng ngả lao đảo chạy tới cạnh cửa.

Kha Thất bị nàng làm hoảng sợ, lời còn lại lập tức ế trụ, vội vàng theo sát phía sau.

Cật lực kéo cửa ra, một cổ gió lạnh thổi tới, Tiểu Băng Quân không khỏi rung mình một cái.

Vẫn là ban đêm. Ban đêm khô ráo không có tuyết. Đêm trống vắng, mái tường sân tuyết dưới bầu trời u ám nhuộm một vàng sáng xanh nhợt nhạt, hoa mai lẳng lặng nở rộ trong góc vườn, mùi thơm khẽ truyền. Một miếng vải treo ở phía bên kia, chậm rãi đong đưa trong gió.

Không ai. Không có người kia.

Gió đêm thổi mạnh, làm tuyết đọng bay lên, cũng thổi vào mái tóc của nữ tử y phục đơn bạc không ngừng động ở phía sau.

“A tỷ, người tìm cái gì?” Kha Thất ở phía sau kiễng chân lên, tò mò nhìn bốn phía chung quanh.

Gió mang theo một chút hương vị còn sót lại thổi không còn bóng dáng, Tiểu Băng Quân chưa từ bỏ ý định lại nhìn lướt qua sân một vòng, ngay cả góc khuất nhất cũng không buông tha, lại không tìm thấy gì. Hai tròng mắt vốn dĩ bởi vì chứa chan hy vọng mà sáng trong nhất thời ảm đạm, thân thể gượng đỡ mà dậy giờ đã mềm nhũn muốn ngã về sau.

May mắn Kha Thất ở phía sau, khó khăn tiếp được nàng.

“A tỷ, có chuyện gì để cho ta đi làm là được, người hiện tại không thể tiếp tục chịu lạnh.” Vừa ôm Tiểu Băng Quân trở về phòng, Kha Thất vừa mất hứng cần nhẫn. Trước khi xoay người, ánh mắt ngừng lại ở dấu chân nhợt nhạt giống như của loài chó ở trong sân kia, trong lòng dâng lên một chút nghi hoặc. Không có nghe nói ở gần đây có sói lớn!

Trong lòng nhớ lại chuyện tình, trên tay lại giúp Tiểu Băng Quân kéo chăn, lại dịch góc chăn, ngay tại lúc nàng muốn nâng người lên, đột nhiên bị cái tay ôn nhu kéo trụ.

“Thực xin lỗi.” Tiểu Băng Quân nhìn nàng im lặng nói, trong ánh mắt đen sẫm tràn đầy sự áy náy, còn có ảm đạm không cách nào nói rõ.

Nhìn ra ý tứ của nàng, Kha Thất đột nhiên ngại ngùng, gãi gãi đầu, mở to mắt có chút không được tự nhiên nói: “Không có gì. Người là thê tử của gia, lại là a tỷ của ta nha.”

Nghe được lời của nàng, Tiểu Băng Quân không khỏi lộ ra nụ cười nhợt nhạt, chỉ là biểu tình lại khó nén được phiền muộn.

Thê tử.... Mặc dù trước cũng nghe Thiên Mạch chính miệng thừa nhận nàng là nội tử của hắn, nhưng mà nàng lại thủy chung không có cảm giác thân là thê tử của hắn. Ví như thực xem nàng là thê tử, lại như thế nào dễ dàng bỏ xuống như vậy?

Nhận thấy cảm xúc của nàng tụt xuống, Kha Thất nghĩ đến một đêm kia chạy về nơi đây, nhìn thấy nàng lẻ loi một người nằm ở trên giường không ai hay biết, trong lòng không khỏi mềm nhũn, không khỏi bật thốt lên nói: “A tỷ, đợi người khỏe, ta dẫn người đi tìm gia.”

Tiểu Băng Quân cả kinh, cho rằng bản thân nghe lầm, mãi đến khi nhìn thấy Kha Thất khẳng định gật đầu, mới lộ ra tươi cười vui mừng.

Lờ ra khỏi miệng, Kha Thất vốn dĩ còn có chút ảo não, lo lắng bản thân phá hủy chuyện của chủ tử, lại lập tức bị tươi cười trên khuôn mặt u buồn mỹ lệ kia thổi bay sạch sẽ một chút hối hận nhạt nhẽo, càng cảm thấy kiên định quyết định của bản thân là chính xác.

“Gia đang ở chỗ cách đây nửa ngày đường thủy đợi ta.” Nàng nói, “Người đừng lo lắng, an tâm nghỉ ngơi, chẳng thế thì làm sao đi xa được?”

Tiểu Băng Quân cong mắt mà cười, dùng khẩu hình nói được.

Kha Thất yên lòng, đến nhà bếp hâm cháo trắng, dứt nàng ăn, chờ nàng nằm ngủ, bản thân mới nằm nghiêng ở bên cạnh. Mấy ngày qua rốt cục có thể an tâm ngủ một giấc.

Không biết có phải ngủ được lâu lắm hay không, hay là do vừa mới ăn xong, Tiểu Băng Quân nghe hô hấp người bên cạnh dần dần trầm, đã có chút ngủ không được.

Nàng nghĩ đến thân thể chính mình không tính là kiên cường, nghĩ đến ngay cả tự bảo vệ mình cũng không thể, vốn dĩ bởi vì có thể đi tìm Thiên Mạch mà ngực tràn đầy vui sướng không khỏi giảm một chút, lại giảm thêm chút, sau đó bị thay thế bằng nỗi bất an nói không thành lời.

Trực tiếp nghỉ dưỡng năm ngày, Tiểu Băng Quân mới tính là hoàn toàn khỏe trở lại. Khi đó thời tiết không những không chuyển ấm, ngược lại càng thêm rét lạnh, mặt sông đóng băng dày đến đủ để người đi đường.

Một ngày này chưa đổ tuyết, Kha Thất mang theo Tiểu Băng Quân thi triển khinh công vượt núi xuyên rừng chạy tới thôn hoang vắng cách mấy chục dặm. Trên đường hai người đều có tâm tư, nói chuyện với nhau cũng không nhiều.

Kha Thất nghĩ chính là, đợi cho tới nơi, chẳng qua chính mình đùn đẩy người liền đi, qua vài tháng một năm hai năm lại đi gặp gia, khi đó hẳn phỏng chừng sớm quên chuyện nhỏ như vậy rồi.

Tiểu Băng Quân thì lại nghĩ, lần này cho dù hắn tức giận lạnh lùng như thế nào, bản thân đều muốn đi theo mới tốt, không thể lại bị hù dọa dừng lại, ngờ ngác mặc hắn bỏ lại.

Nhưng mà, ngàn nghĩ vạn nghĩ hai người đều không nghĩ tới, đợi các nàng thiên tân vạn khổ đi tới nơi, Thiên Mạch không ngờ đã một mình rời đi.

“Vị công tử kia đi mấy ngày rồi, đi theo một đội khách thương.” Chủ nhà nói, sau đó lấy ra một phong thư, “Đây là hản lưu lại.”

Lấy ra giấy viết thư, mặt trên chỉ có hai chữ.

‘Chớ tìm’

Ngơ ngẩn một hồi nhìn chữ viết quen thuộc kia, lại ngẩng đầu mờ mịt nhìn Kha Thất, Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, không thể nghĩ được gì.

Kha Thất cũng có chút há hốc mồm, nàng làm sao quên chính mình là do một tay hản nuôi dưỡng. Nếu bàn về cố tình làm vậy, hành tích mơ hồ trình độ không kém chế được, bản thân nàng có thúc ngựa cũng đuổi không kịp. Nói vậy, hản cũng là liệu được mình sẽ mềm lòng mang a tý đến đây rồi.

Gãi gãi đầu, nàng cười gượng mấy tiếng, nhất thời không nói được gì.

Nhìn đến bộ dạng của nàng, Tiểu Băng Quân lấy lại tinh thần, cũng không lại làm khó nàng, cúi đầu xuống cẩn thận cắt kỹ giấy viết thư.

Kha Thất đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, nhin không được nói: “Chúng ta hiện tại liền đuổi theo hản, tuyết rơi đã nhiều ngày, hản lại hành động không tiện, tất nhiên đi không xa.”

Tiểu Băng Quân cúi thấp đầu lắc lắc, ngay tại lúc Kha Thất cho rằng nàng khóc, nàng lại ngẩng đầu tươi cười sáng lạn.

“Tự ta đi.”

Kha Thất ngạc nhiên, liền nghe nàng nói tiếp: “Người không thể vẫn cùng ta. Nếu ta ngay cả một mình đi tìm người cũng không làm được, như thế trước kia nói những lời muốn vĩnh viễn ở cùng người cũng bất quá là nói hão đi.”

“Nhưng mà...” Người căn bản không có năng lực bảo hộ chính mình. Kha Thất muốn phản bác, lại nhìn thấy trong nụ cười mỹ lệ kia bao hàm sự quật cường thì dừng lại.

“Ta biết.” Tiểu Băng Quân nín cười, con ngươi đen lấp lánh lóe lên ngạo khí của riêng nàng, “Không phải tất cả mọi người đều có võ công nhưng bọn họ vẫn sống rất tốt, vẫn đi khắp trời Nam biển Bắc.” Nói đến đây, nàng trầm mặc một phen, lại bổ sung một câu, “Yên tâm, ta sẽ khoẻ mạnh.”

Trong nháy mắt đó, Kha Thất giống như nhìn thấy một dây hoa tầm gửi yếu đuối leo lên cây đại thụ biến thành một gốc cỏ nhỏ vừa nảy mầm, mặc dù vẫn có chút nhút nhát, cũng đã làm cho người ta cảm thấy nó ẩn chứa sức sống mãnh liệt cùng với khả năng dẻo dai.

“Nơi này của ta có vài món đồ, người cầm đi.” Nàng không ngăn trở nữa, mà từ trên người lấy ra mấy cái ống trúc nhét vào trong lòng Tiểu Băng Quân, nhìn thấy nàng co rúm một phen, vội nói: “Đừng sợ, đều là chút bột phấn. Không chết người được, bất quá cũng không cần giải được, qua một thời gian thì tốt rồi.”

Nếu không phải bản thân sợ trùng xà vật, Tiểu Băng Quân liền cũng không chối từ, đều đã thu nhận, dù sao người nào cũng không thể bảo chứng sẽ không gặp người có mưu đồ khác, mà lần này bên người nàng không ai có tài cán vì nàng xuất đầu.

Chuyện trước mắt, nàng muốn nhanh chóng ra đi. Kha Thất vốn đang nghĩ chỉ cho nàng một chút kinh nghiệm tìm người cùng với cách phòng tránh hoạ, nghĩ nghĩ cuối cùng từ bỏ, chỉ là chuẩn bị một chút lương khô ngăn lượng cùng vật dụng cần thiết, hỏi rõ phương hướng khách thương rời đi, sau đó cùng nàng làm bạn rời khỏi hộ gia đình kia.

Tiểu Băng Quân cũng không để cho Kha Thất đưa quá xa, trước lúc rời thôn, liền tách nàng ra. Nàng đương nhiên không biết Kha Thất cũng không rời đi, mà là vẫn núp ở một chỗ bí mật gần đó đi theo nàng, mãi đến khi xác định nàng thật sự an toàn không ngại xong mới lặng lẽ mà đi.

Chủ nhà nói những khách thương này có xe ngựa, ước chừng đi tới thị trấn cách thôn hoang vắng trăm dặm. Từ thôn hoang vắng đến thị trấn có đường, mặc dù không tính bằng phẳng, nhưng miễn cưỡng có thể đi xe ngựa. Mà đối với Tiểu Băng Quân mà nói, quan trọng nhất là không đi lạc đường.

Trên đường phủ một tầng tuyết đọng thật dày, mấy ngày đồ tuyết lớn liên tục, sớm xóa hết dấu vết của người đi trước. Tiểu Băng Quân bước cao bước thấp đi theo con đường mòn khó thấy được, không khí rét lạnh tràn vào trong phổi, đông lạnh lồng ngực đến đau đớn. Đập vào mắt có thể thấy được đều là một mảnh tuyết trắng, thỉnh thoảng có thể thấy được những mỏm núi đen lộ ra cùng với thân cây trụi lủi, cũng có một hai con chim sẽ nhảy ở trên mặt tuyết, trở thành vật sống duy nhất có thể nhìn thấy trên trời đất ngoại trừ nàng.

Tiểu Băng Quân không phải lần đầu tiên dựa vào hai chân đi đường xa, lần trước cùng người thôn Vệ gia rời núi, đi theo mấy thợ săn thân thủ thoăn thoắt trèo đèo lội suối, lúc ấy thật sự cật lực, lại vẫn mài phá hai chân, cuối cùng kiên trì đi tiếp. Khi đó cách mấy tháng lại đi, mặc dù một mình một người, cũng không phải sợ hãi đến thế.

Nơi xa trăm dặm, với tốc độ của nàng, ước chừng sẽ đi mất hai ba ngày. Trong lòng nàng đánh giá tính toán, sau đó vừa đi vừa bắt đầu kế hoạch nghỉ trọ buổi tối.

Nếu gặp được hộ gia đình thì còn tốt, có thể xin ở nhờ. Nếu không có, cái kia có thể ở trong đất hoang nghỉ ngơi một đêm. Thời tiết như vậy....

Nàng gãi gãi đầu, sau đó rõ ràng tình ngộ đây là thói quen của Kha Thất, không khỏi mỉm cười.

Vì để không gây chú ý với mọi người, Kha Thất đã đem chiếc áo khoác da chồn nàng mặc ở Sở gia đổi với chủ nhà áo bông quần bông, cùng với hai đôi hài vải bằng bông mới, mặc dù mặc lên người nhìn mập mạp khó coi, nhưng dễ dàng đi lại.

Bởi vì dùng hết tinh lực ứng phó với nguy hiểm không cách nào biết trước trên đường cùng với chuyện nghỉ đêm, thời gian nghỉ tới Thiên Mạch đã ít đi rất nhiều, cho dù là nhớ tới, cũng không có khổ sở vì bị bỏ lại, chỉ còn lại tưởng niệm cùng chờ mong vô cùng.

Biết chính mình đi chậm, số lần Tiểu Băng Quân nghỉ ngơi cũng không nhiều, chỉ vào lúc thật sự không bước nổi nữa mới nghỉ một chút, bám chặt vào khối tuyết dưới đáy giày để tránh bị ngã.

Nhưng mà bất luận nàng liều mạng đi như thế nào, đều nhìn không thấy một dấu chân, cái loại cảm giác một mình một người đưa thân vào nơi trời băng đất tuyết khiến cho nàng cơ hồ cảm thấy bản thân bị trời cao vứt bỏ rồi.

Quá ngo, trời bắt đầu đổ tuyết. Trong lòng nàng không khỏi kêu hồng hồng, bắt đầu vừa đi vừa tìm kiếm nơi có thể dung thân.

Tuyết càng lúc càng lớn, dần dần sương mù che mờ tầm mắt, nàng thật không dám tiếp tục đi, lo lắng bị lạc phương hướng. Nhưng nếu không đi, đứng ngốc tại chỗ cũng chỉ có một con đường chết. Bất đắc dĩ, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi về phía trước, trong lòng cầu nguyện tuyết sớm dừng lại.

Mà Kha Thất im hơi lặng tiếng đi sau lưng nàng nhìn thấy bóng dáng lúc ẩn lúc hiện nhưng không có dừng lại của nàng, không khỏi có chút sốt ruột, vội vàng đến gần chút, để ngừa nàng giẫm lên hố sâu phía dưới tuyết.

Nào biết ghét của nào trời trao của nấy, ngay tại lúc nàng nghĩ nên như thế nào dụ Tiểu Băng Quân tới một nơi an toàn phòng tránh tuyết khi đó, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng ‘ui’, bóng dáng mặc áo bông mập mạp kia lập tức lùn đi một đoạn. Nàng chấn động, nhin không được muốn phi thân đến phía trước, lại đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc trước bảy tuổi bản thân bị Thiên Mạch ném vào từng lâm dã thú thường lui tới, độc trùng đầy đặc, vội vàng nhin xuống sự kích động kia.

Sau đó liền nhìn thấy cái bóng dáng kia nhúc nha nhúc nhích, cuối cùng khôi phục lại độ cao ban đầu, xem ra không có gì trở ngại. Trong lòng nàng chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên cảm thấy gia phải đưa quyết định như vậy, cũng nhất định không dễ dàng, có thể thấy được bây giờ thật sự tức giận.... ước chừng lại vẫn bị kính sợ.

Nói ra, nếu như rơi vào hiểm cảnh không nghĩ muốn liên lụy người ngoài liền tự sát, vậy thì nàng sớm không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. Bởi vậy ngày ấy lúc Tiểu Băng Quân liều lĩnh dưới vết đao nhảy xuống nước, trái tim nàng cơ hồ ngừng đập, cùng sau khi tỉnh lại cũng là có chút tức giận, dù sao theo ý nàng, sự tình còn chưa có hồng hồng đến mức như vậy.

Bất luận dưới tình huống gì, cho dù là ở vào trong tuyết cảnh nhìn không thấy một tia hy vọng, cũng không thể xem thường bỏ cuộc. Bởi vì người vĩnh viễn cũng không cách nào biết trước ngay sau một khắc, sự tình sẽ có chuyển cơ gì. Đây là gia đã dạy các nàng.

Chính là bởi vì vậy, vài năm trước lão đại vì cứu nam nhân của nàng, lấy mệnh đổi mệnh, thiếu chút nữa cứu không được. Thời điểm kia nàng vừa lúc có mặt, tận mắt thấy lão đại sau khi khỏi hẳn bị gia giáo huấn thể thâm như thế nào.

“Hắn không phải đồ ngốc.” Hắn nói. “Hắn so với người sẽ thông khổ gấp mười gấp trăm lần.”

Cho nên, bây giờ cách làm của a tỷ chọc giận hắn, thật sự là trong dự kiến. Sờ sờ cái mũi, Kha Thất dựa lưng vào một cây già, nhìn bóng dáng cách đó không xa ngồi xuống đôi giày, trong mắt hiện lên ý cười hững hờ.

Mà có thể để cho gia hiển lộ cảm xúc, a tỷ kỳ thật cũng không đơn giản nha.

Tiểu Băng Quân hựt chân, cả người rơi thẳng xuống dưới, không chờ nàng phản ứng kịp, thể rơi đã ngừng, nhưng rét lạnh thấu xương lại lập tức bao quanh hai chân nàng.

Hoá ra dưới tầng tuyết trắng là một hồ nước, bởi vì mấy ngày đổ tuyết liên tục, bị che ở bên dưới, vậy mà chỉ kết một tầng băng mỏng. May mà không tính là sâu, nếu không Kha Thất muốn không ra mặt cũng không được.

Rất không dễ dàng từ trong hố đứng lên, vừa tiếp xúc với không khí rét lạnh, vớ giày cùng với quần bông dính nước lập tức đông lạnh, vừa lạnh lại vừa cứng, dưới đầu gối đông lạnh tới tê tê. Chỉ đi tới hai bước, Tiểu Băng Quân đã có chút chịu không nổi. Đánh phải ngồi xuống ngay tại chỗ, từ trong bao quần áo lấy ra một đôi hài bông khác, sau đó cởi cả giày và quần vải bị đông cứng lại, lại không gỡ được tất đã sớm dính vào da, liền cứ như vậy đi giày khô vào. Nghĩ ngơi, cảm chiếc giày đã thay lên trên tay.

Không dám tiếp tục đi đường, bốn mắt nàng nhìn quanh, chú ý tới bốn phía đều là tảng đá thấp bé lồi chồm cùng với bụi gai bụi cây trong đất tuyết, cũng có vài cây rụng sạch lá. Trầm ngâm trong khoảnh khắc, kéo hai chân đã không còn tri giác đi về phía nhiều núi đá, hy vọng có thể tìm được một nơi có thể tránh gió tuyết. Nhưng mà đi chưa được mấy bước, lại bị vấp ngã, ngã úp sấp trên mặt tuyết, giày trong tay bay ra ngoài.

May mà tuyết dày, thêm nữa ăn mặc không ít, cũng không đau như thế, lúc đứng lên liếc mắt một cái liền nhìn thấy dưới tảng đá to cách đó vài bước có một cái động đen tuyền, bị băng rừ xuống cùng với cỏ khô phủ tuyết trắng che lại, đứng gần bên nhìn không tới.

Không ôm ấp hy vọng quá lớn, nhưng mà nàng vẫn nhặt hài lên đi tới, phui tuyết động cỏ hoang nhìn thoáng qua, phát hiện bên trong mặc dù không đủ cao, nhưng coi như rộng mở, hoàn toàn có thể chứa được bốn năm người, chính yếu là đầy đủ khô ráo.

Không tiếp tục nghĩ nhiều, đưa tay bẻ băng nhũ treo trên tảng đá, khom lưng chui vào, trút được gánh nặng, lại bò trở ra. Nàng mặc dù không thông thể sự, nhưng cũng biết cứ như vậy ở trong động một đêm, ngày mai nhất định đông chết, huống chi lúc trước vẫn ở cùng nhóm thợ săn trong thôn Vệ gia ở nơi hoang dã trong mấy ngày, trong lúc mất thấy tai nghe ít nhiều vẫn học được một ít đạo lý sinh tồn.

Trở ra động, chưa đi được mấy bước, lại bị vấp ngã, cùng một thời gian trong tai truyền đến tiếng ‘rắc rắc’ vỡ vụn. Bởi vì chỗ đứng hiện tại cao nên liền lăn thẳng xuống hai vòng mới dừng lại, rơi tới mặt xám mây tro, thiếu chút nữa lại lọt vào trong hồ nước, không biết nên là may mắn hay là ảo não, đơn giản quay đầu nhìn lại là thứ gì đó.

Lại mới phát hiện thực ra là một gốc cây khô, bởi vì lúc trước bị tuyết che phủ cho nên không chú ý tới, bị nàng vấp qua vấp lại hai lần, tuyết trên mặt đã rớt ra, lộ ra thân cây màu nâu đen. Đại khái là đã mục nát, bên trong đã trống rỗng, chỉ còn lại một xác cây mỏng nhạt bên ngoài, lần va chạm sau của nàng làm cho khúc giữa bị vỡ vụn ra, lộ ra tâm gỗ trống rỗng.

Tiểu Băng Quân còn đang rầu rĩ đi đâu tìm củi gỗ có thể đốt, thấy thế không khỏi ai nha một tiếng hoan hô, vội vàng gom xác vỏ gỗ khô lại, ôm trở về hang. Sau đó lại trở ra muốn kéo thân cây còn lại về, chỉ là phần còn lại của thân cây kia vẫn bị tuyết chôn vùi, mặc dù mục nát nhưng dù sao cũng là đại thụ, với chút khí lực của nàng căn bản không thể lay động.

Giảng co hồi lâu, sau cùng chỉ là dùng chủy thủ Kha Thất đưa cho nàng cắt mấy cái vỏ cây nhỏ, người cũng đã mệt đến mức thờ hồng hộc, không thể không từ bỏ. Nhưng điều này cũng nhắc nhở nàng, có lẽ có thể ở dưới tuyết tìm kiếm một ít nhánh cây khô.

Không dám lãng phí thời gian trên cây đại thụ kia, nàng bắt đầu lấy tay cào tuyết gần đó, ở phía dưới tìm kiếm vật có thể đốt. Tuyết dày đặc trên đất, rơi xuống tóc cùng vai nàng một tầng thật dày, bị chấn động rớt xuống lại phủ lên, mà lạnh đến không còn tri giác, nàng vẫn đang cắn răng mãi cho đến khi thu thập đầy đủ củi cùng với cỏ khô đốt cho một đêm.

Củi khô dưới tuyết bị đóng băng, nhưng lại vẫn khô ráo, nàng dùng vật khô ráo đánh lửa trước hết, đặt những thứ làm ẩm dự phòng để qua bên cạnh.

Tại lúc ngọn lửa bùng cháy, Tiểu Băng Quân rốt cục nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới cảm giác được toàn thân lạnh đến phát đau, nhất là tay với chân.

Đặt đôi hài đóng băng cạnh đồng lửa, lại cời hài trên chân đặt cùng một chỗ để hong khô, nàng lui về sau, rời xa ngọn lửa một chút, lúc này mới nhìn lòng bàn chân bị vụn băng làm thương tổn mà nhiễm lên một tầng phấn hồng trên băng tuyết, nhưu mày suy nghĩ một hồi lâu, cũng không có biện pháp, chỉ có thể đợi băng trên tuyết tan ra.

Ước chừng đã ấm lại, tay lại vừa ngứa vừa đau, nàng chịu đựng không gãi, từ trong bọc quần áo lấy ra một cái bánh bắt đầu từ từ ăn.

Lửa ‘tách tách’ nhảy động, chỉ chốc lát sau liền sưởi ấm thạch động không tính quá lớn. Tiểu Băng Quân dựa vào thạch bích, vừa lao lực nuốt bánh mì khô cứng, vừa kiểm chế cảm giác không khỏe trên người truyền đến. Sau khi an tâm vì đã giải quyết được việc ngủ đêm lúc đầu, tiếp theo chính là cô tịch không cách nào nói rõ.

Loại cảm giác này không phải chưa từng có, sau khi Luyện Nhi gả cho quốc vương nước Ma Lan, mỗi đêm nàng tỉnh lại đối mặt là cảm giác đáng sợ này, giống như chỉ còn lại có một mình mình giữa thiên địa. Trong mười năm ở điện Hắc Vũ, mặc dù mỗi ngày cười nói xinh đẹp, lại luôn luôn giống người ngoài cuộc tịch liêu cùng mờ mịt.

Lúc này hồi tưởng lại, nàng mới rõ ràng tỉnh ngộ bản thân cùng Thiên Mạch trong lúc đó, kỳ thật không phải nàng bồi hấn mà là hấn cùng nàng. Có ý muốn đi theo này nọ là vì thủy chung tin tưởng vững chắc chỉ cần người kia nguyện ý, hấn sẽ vĩnh viễn ở nơi đó, giống núi to không cách nào lay được. Mặc dù là hiện tại sau khi bị hấn bỏ lại, ý nghĩ này của nàng cũng không có chút mấy thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Miền cường lấp đầy bao tử, lại bóc một cục tuyết ngâm uống vài ngụm, cả người mới dần dần tỉnh lại.

Chiếc tất trên chân rốt cuộc tan ra, nàng thật cẩn thận cời bỏ, dùng khăn tay lau sạch sẽ máu loãng trong lòng bàn chân, thay đổi tất sạch sẽ mới mang hài vải bông vào. Ấm áp truyền vào, gan bàn chân liền cảm giác được đau đớn giống như bị lửa thiêu, làm cho người ta cơ hồ hoài nghi ngày mai còn có thể đi được nữa hay không.

Một khắc kia, Tiểu Băng Quân đột nhiên nhớ tới về mặt chuyên chú lúc trước khi Thiên Mạch rịt thuốc băng bó chân cho nàng, mà lúc này cũng chỉ có

một người một mình, trong lòng không khỏi vừa ám áp vừa chua xót, ánh mắt liền có chút mơ hồ.

Nếu như hắn biết mình như vậy, có thể hay không... có thể có một chút... hay không

Về sau cẩn thận một chút, nếu như lại tiếp tục để mình bị thương, nơi này của ta không cần nàng hầu hạ nữa rồi.

Nàng vốn đang ảo tưởng hắn có thể sẽ có chút đau lòng, trong đầu lại lập tức hiện lên lời nói ngày đó khi mình không cẩn thận bưng trà bị phỏng, trong lòng cả kinh, theo bản năng cuộn chân giấu dưới mông, thầm nghĩ tuyệt đối không thể cho hắn biết. Đồng thời, loáng thoáng giống như có phần nắm bắt được nguyên nhân lần này hắn bỏ lại chính mình, chỉ là vẫn không thể chắc chắn được.

Giơ mu bàn tay lên dụi dụi mắt, xoa đi chua xót bên trong, sau đó lật bàn tay vẫn luôn đau đớn lại nhìn nhìn. Lúc này mới chú ý tới hai tay không chỉ bị lạnh cóng tới sưng đỏ, trong lòng bàn tay non mềm còn bị rất nhiều vụn gỗ đâm, trách không được khe ngực đã đau, tất nhiên là bị đâm trúng lúc bắt đầu đi chuyển lực tìm củi gỗ khi đó.

Da đầu run lên, nàng liền để ở trước lửa dùng móng tay gầy ra những vụn gỗ có thể rút ra, còn lại liền dùng châm mảnh lấy ra. Lúc đau đến mức không biết làm cách nào liền bắt mình nghĩ tới bộ dáng xa lạ tức giận của Thiên khi đó.

Hắn nói nàng không biết đau tức tính mạng chính mình, ta làm sao thay nàng yêu quý nó. Hắn nói cút thật xa. Hắn phát tay đập bẻ ngọn đèn lên tường.....

Ngoài động tuyết rơi trên mặt đất tạo ra tiếng vang, giữa động trống không người chung quanh có vẻ rõ ràng dị thường, gió gào rít thổi qua, giống như quỷ thần đang gào khóc.

Tiểu Băng Quân rút thân thể vào bên trong, lấy hết tâm tình đào bới ở mặt trên, không dám nhìn ngoài động. Mãi đến khi cảm thấy được khói trong động ngày một dày đặc, hun đến người không mở mắt ra được, nàng mới rõ ràng phát hiện cửa động cơ hồ bị tuyết rơi chặn lại. Vội vàng bò qua đào tuyết lên, lộ ra một thông đạo đủ cho một người ra vào, tuyết bị đào lên chất đống ở hai bên cửa ra.

Đội khói dày đặc trong động tiêu tán bớt, nàng mới quay vào trong. Không biết có phải là ảo giác hay không, tại lúc xoay người khi đó nhìn thấy một bóng dáng đứng ở trên mỏm núi đá, cẩn thận nhìn lại lại không thấy cái gì cả, trong lòng không khỏi sợ hãi, rụng rớt.

Ánh mắt đều bị hun khói đến hoa đi. Kim nén sợ hãi, nàng lắc đầu, tự nói với mình, nhưng mà tốc độ bò vào trong động lại càng lúc càng nhanh, giống như sau lưng có thứ gì đó đuổi theo vậy.

Nếu Kha Thất biết bởi vì chính mình nhất thời sơ suất mà dẫn tới hiểu lầm như vậy, không biết sẽ áy náy hay sẽ cười không ngừng được.

Vì phòng ngừa tuyết lớn che lại cửa động, lại thường thường nhớ tới bóng đen nhìn thấy trước đó, Tiểu Băng Quân không dám nằm ngủ, chỉ ngồi ngủ gật, thường cách một lúc liền bắt đầu thêm chút củi vào trong đống lửa, cũng đào tuyết đọng trước cửa động ra. May mà trời giá rét, đã thú ra ngoài kiếm ăn ít dần, nếu không một đêm này chỉ sợ sẽ càng thêm gian nan.

Rất không dễ dàng đợi tới lúc ánh rạng đông xuyên qua cửa động, nàng dập lửa, cắt kỹ vớ giày đã hong khô, vác bao quần áo bắt đầu một ngày lộ trình mới.

Có được giáo huấn ngày trước, mặc dù thân thể đau đớn mà mỗi một, trong lòng lại kiên định hơn rất nhiều so với lúc đầu. Dùng khăn mềm bao lấy bàn tay bị thương, cầm một cây gỗ rắn chắc nhặt được ở trên đường, vừa thử thăm dò con đường phía trước để tránh lặp lại tình cảnh hôm qua.

Đi ước chừng gần cả canh giờ, con đường phía trước dần dần gập ghềnh hơn, bốn phía cây rừng cũng càng ngày càng dày, càng về sau cơ hồ phải dùng cả tay lẫn chân. Nếu không phải theo lời chủ nhà nơi đó sớm biết đi tới thị trấn sẽ phải trải qua một đoạn đường không dễ đi như vậy, Tiểu Băng Quân chỉ sợ sắp bắt đầu hoài nghi chính mình có phải đi nhầm hướng hay không. Nàng thật sự không cách nào tưởng tượng được xe ngựa làm sao di chuyển trên đoạn đường như vậy.

Ngay lúc sắp tới đỉnh núi, ở chỗ ngoặt, lại là một mặt vách núi đen sâu vạn trượng, mà đường đi thì sát vách hiểm trở, kéo thẳng một đường xuống dưới.

Tiểu Băng Quân dậm dậm giày tuyết trước, sau đó tận lực tựa vào vách núi thật cẩn thận đi qua, lúc đi trên đường khi đó, bỗng nhiên nhìn thấy cách vách núi đen vài bước bên cạnh có một dấu bánh xe ngăn, trong lòng không khỏi bất ngờ.

Dấu đường kia bị một khối đá lật ngược lên che lại, bởi vậy không bị tuyết xóa mất, xung quanh dấu vết cỏ khô nghiêng ngã đứt đoạn, có phần bị bẻ vụn, giống như, giống như....

Tiểu Băng Quân không tự chủ được gắt gao ôm ngực, không để cho bản thân nghĩ thêm, mở to mắt tiếp tục chạy đi, nhưng mà trong lúc bất giác đã có thêm suy nghĩ.

Rất không dễ dàng đi qua đoạn đường nguy hiểm kia, ngay tại lúc sắp bước trên đường bằng phẳng, đột nhiên nhìn thấy phía trước dưới một vách núi lõm có hai người vây quanh đống lửa nướng một con chim trĩ, mùi thịt từ xa có thể ngửi được.

Đi tới hơn một ngày rốt cục có thể nhìn thấy người, tâm tình nàng không khỏi rung lên, đi qua hỏi thăm bọn họ tin tức Thiên Mạch.

Đó là hai nam nhân tráng niên, lưng đeo kiếm, mặc áo khoác da dê thật dày, một người mặt như đồng cổ, một người có vẻ nhã nhặn hơn chút, nhưng đều là vẻ mặt phong trần. Nhìn thấy Tiểu Băng Quân, hai người đều ngăn ra, hiển nhiên không cách nào tưởng tượng được một cô nương yếu điệu không

hề có võ công cũng dám một thân một mình hành tẩu tại nơi sơn dã vào lúc này.

Nghe được nàng hỏi, trong ánh mắt hai người lộ ra dị sắc, theo bản năng nhìn về hướng vách núi đen.

Ngực Tiểu Băng Quân căng thẳng.

“Hai người... hai người có thể nghỉ cho kỹ, hai chân hần không tiện, tóc rất dài, bộ dáng... bộ dáng...” Trước khi bọn họ mở miệng, nàng không khỏi lại nhấn mạnh.

“Bộ dáng giống như thần tiên.” Người mặt đồng cỏ kia tiếp lời, lắc lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận. “Bộ dáng vị công tử kia thật sự chói mắt, chỉ cần liếc mắt một cái sẽ không quên.”

Tiểu Băng Quân cắn cắn môi, sắc mặt hơi có chút trắng bệch, lại vẫn ôm một tia hy vọng hỏi: “Hắn đi qua đây bao lâu rồi? Có nói là muốn đi đâu không?”

Vị có khuôn mặt nhả nhận kia có vẻ cẩn thận, nhìn thấy tay nàng nắm gậy gộc hơi hơi run rẩy, vội nháy mắt với đồng bạn, để cho hắn đừng nói chân tướng gặp chuyện không may, chính mình lại cướp lời mở miệng trước đôi đề tài.

“Không biết cô nương cùng vị công tử kia có quan hệ gì?”

“Ta là thê tử của hắn.” Tiểu Băng Quân có chút mất tập trung đáp lời, ánh mắt lại vẫn gắt gao nhìn chăm chăm đại hán mặt đồng cỏ, chờ hắn trả lời.

Mặt đồng cỏ bị nhìn liến tránh mắt đi, có chút không đành lòng chỉ chỉ vách núi đen phía dưới, “Ngã xuống rồi.” Ngừng một chút lại bổ sung thêm, “Cả chiếc xe ngựa đều rơi xuống, bên trong còn có vài người khác cùng một chút hàng hoá. Huynh đệ chúng ta ở chỗ này chờ người đi thị trấn tìm kiếm vài người lão luyện tới vớt.....” Vớt cái gì, không nói đã rõ.

Thân thể Tiểu Băng Quân nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa ngã quỵ.

“Không... không thể nào...” Nàng thì thầm, ngay tại nam tử có vẻ mặt nhả nhận kia đang suy nghĩ có nên đứng dậy đỡ nàng, nàng đột nhiên xoay người chạy ra phía ngoài, lao xuống dưới chân núi như một kẻ điên.

Hai người trở tay không kịp, đều có chút há hốc mồm.

“Không phải bảo huynh đừng nói sao?” Người có vẻ mặt nhả nhận nhìn không được trách cứ đồng bạn lạnh mồm lạnh miệng.

“Chẳng lẽ muốn một cô nương mang bộ dáng thiên tiên như nàng đi khắp nơi tìm một người đã không tồn tại sao? Kia không phải là hại người ư?” Mặt đồng cỏ tức giận đáp lời.

Người mang vẻ mặt nhả nhận không đáp lại, chỉ có thể lo lắng nhìn phương hướng Tiểu Băng Quân rời đi, do dự một chút, vẫn không có đuổi theo.

Tại lúc Tiểu Băng Quân chạy xuống núi, Kha Thất ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó nghe được bọn họ nói chuyện không tiếp tục đuổi theo, mà từ trong lòng lấy ra hai cái găng tay tơ vàng mặt tay thô ráp đầu ngón tay có khảm sắt nhọn đeo vào, rồi sau đó vờn người nhảy xuống vách núi đen.

Trong lòng nàng, trên đời này không có ai quan trọng hơn so với Thiên Mạch. Nàng tuyệt không tin hắn dễ dàng chết như vậy, nàng muốn dò xét tra rõ ràng.

Vách núi mặc dù dốc đứng, nhưng cũng không phải là thẳng đứng như bị chém gọt, vẫn có độ dốc nhất định. Thêm nữa vài mỏm núi đá cùng cây cối nhô ra, đối với Kha Thất quen leo núi Việt Lĩnh mà nói không hề khó khăn.

Tìm gần cả canh giờ tới đáy vực, phía dưới là cánh rừng dày đặc, mọc đầy cây tùng cao lớn xanh ngắt. Có thể thấy, có vài nhánh tùng sát vách núi có dấu vết bị gãy vỡ, mà dưới tàng cây của mấy nhánh đó là một cái thùng xe ngựa lật ngửa.

Vòng xe ngựa bị gãy đứt, từ một chỗ cao như vậy rơi xuống, cho dù được nhánh cây cản lại, kết quả như vậy vẫn như cũ làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc. Trên thực tế, nàng sớm chuẩn bị tốt tâm lý tìm thấy mảnh vụn của xe ngựa.

Bên trong xe ngựa không có thi thể, tìm lần trong phạm vi cho phép, ngoại trừ rải rác vài vết máu cùng dấu chân cùng với cái đầu ngựa rơi nát nhừ, không tìm thấy những vật khác. Đây là bởi vì có cây tùng che, mới không để cho tuyết vùi lấp dấu vết.

Kha Thất thấy thế, trong lòng ước chừng có vài phần hiểu rõ, lúc này mới nhớ tới từ lúc nghe được Thiên Mạch gặp chuyện không may sau liền quên mất Tiểu Băng Quân, không khỏi thầm kêu hồng bét, cũng không tiếp tục đuổi theo dấu tích của những người bị rơi xuống dốc núi còn sót lại, khẩn trương vờn người quay lại đường cũ.

Nhưng mà trên núi không bằng dưới dốc núi, tuyết bay tán loạn rất nhanh liền che mất dấu vết của người, chỉ có thể dựa vào việc xem xét kỹ lưỡng mấy bụi cây cùng với hòn đá nhỏ để truy tung tích, đến lúc này liền mất rất nhiều thời gian, trong khoảng thời gian ngắn lại không cách nào đuổi theo.

Chợt nghe đến tin dữ, trong đầu Tiểu Băng Quân hỗn loạn, không cách nào nghĩ được gì, duy nhất biết chính là cho dù sống hay chết, chính mình phải tìm

được hần. May mắn nàng vẫn còn một chút thanh tỉnh, không giống Kha Thất trực tiếp nhảy từ trên vách núi đen xuống, mà là té chạy tới chân núi, sau đó vội đến mức không chọn đường mà muốn xuống ngay sườn núi. Nhưng mà nơi đây dãy núi lên xuống trùng điệp không phải đứng lẻ loi một mình, thêm nữa cỏ cây mọc thành bụi, nàng đi vào rừng không bao lâu sau liền bị lạc phương hướng.

Bất luận đi như thế nào, cảnh vật trước mắt đều không khác nhau lắm. Cây tùng, giống như vĩnh viễn cũng không có tận cùng...

Vòng tới vòng lui thật lâu sau, Tiểu Băng Quân rốt cục từ trong sự hoảng loạn khi nghe tin tức Thiên Mạch rơi xuống dốc núi mà bình tĩnh lại, chịu đựng bàng hoàng khắp lòng dừng lại suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lấy ra chủy thủ khắc một dấu mũi tên ở cây tùng bên cạnh. Vừa đi vừa lưu ký hiệu, lúc sau cho dù bốn phía cảnh vật vẫn giống như cũ, nhưng không nhìn thấy dấu mũi tên, biểu hiện nàng không quay về lối cũ. Mặc dù như vậy, mãi cho đến khi trời tối đen, nàng vẫn không tìm được phía dưới vách núi đen.

Lúc rừng rậm rơi vào một mảng tối đen, cho dù không nguyện ý, Tiểu Băng Quân cũng không thể không dừng lại. Ở tại chỗ đảo tuyết lên, đào ra một mảnh đất trông sạch sẽ, lại đào tuyết tìm gốc tùng lá tùng, nàng vốn muốn nhóm lửa. Nhưng mà mỗi lửa thổi hai lần vẫn không cháy, bị thương vẫn đang đè nén đột nhiên ập tới, trong lòng nàng đau thương vô cùng, mỗi lửa rơi ở một bên, người lại run rẩy cuộn mình trên đất, vô lực dựa vào thân cây thô ráp bên cạnh.

Hần mất, nàng phải làm sao bây giờ? Cho tới giờ khắc này, trong bóng đêm rét lạnh tại đây, nàng rốt cục không cách nào trốn tránh vấn đề này nữa.

Hạ Nhi, phải vĩnh viễn tiếp tục cười. Trong tai đột nhiên vang lên lời hần nói, một lần kia dưới nước Thương Minh cung, lúc hần để cho nàng một mình chạy trốn đã nói như vậy.

Chỉ cần không khóc, sẽ không có phân ly. Thời điểm đó nàng kiên định tin tưởng như vậy, cho nên cùng hần còn có Khố Kỳ Nhi rốt cục tìm ra được đường sống.

Bây giờ... bây giờ hần bỏ lại nàng cùng Tiểu Thất rồi đi, nàng mặc dù rơi lệ, nhưng đây không tính, kia không tính, đó là bởi vì nàng bị ngã đau thôi. Cho nên, chỉ cần nàng không khóc, chỉ cần nàng cười, nàng liền còn có thể nhìn thấy hần khoẻ mạnh ở nơi đó chờ nàng.

Chủ tử... Ngón tay thâm sâu cắm vào trong bùn đất bên cạnh, Tiểu Băng Quân cắn môi dưới, nuốt tiếng nức nở vào trong, ngay cả mùi máu tươi tràn ngập trong miệng cũng không phát giác.

Liên trong một khắc kia, nàng rốt cục hiểu rõ vì sao Thiên Mạch nói nàng đã lựa chọn rồi đi.

Hần nếu như đối nàng hữu tình thì khi hần trở mắt nhìn chính mình ở trước mặt hần mất đi tính mạng, nỗi đau đớn như khoét tim gan nàng hôm nay đã cảm nhận được sẽ gấp trăm ngàn lần. Chính mình nói vẫn luôn muốn cùng hần, mà lại bởi vì sợ liên lụy hần mà dễ dàng buông tay, vậy về sau cũng có thể vì những nguyên nhân khác bỏ quên hần mà đi. Nàng chỉ biết chính mình không thẹn không ray rứt, lại thường không nghĩ cho hần. Khó trách hần thà để Kha Thất đùn đẩy, cũng không muốn gặp lại nàng.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng nàng lại vừa hối hận vừa đau, cơ hồ không thở nổi. Nhưng mà, mặc dù là như vậy, nàng cũng không để cho bản thân rơi xuống một giọt lệ. Chỉ vì trong lòng nàng thủy chung có một tia hy vọng mong manh như thế, một đời này nàng không cần rơi lệ.

Trong lúc tinh thần nàng hoảng sợ, trong mũi mơ hồ ngửi được một cỗ mùi xạ hương quen thuộc, ngực không khỏi chấn động, thân thể không khỏi chậm rãi ngồi thẳng dậy, miễn cưỡng tập trung tinh thần muốn cẩn thận cảm nhận xem có phải là ảo giác của chính mình hay không.

Một tiếng cành cây khô bị đứt gãy vang lên, thanh âm kia cực nhỏ, ước chừng là bởi vì ở khá xa, nếu không phải nàng vừa lúc tập trung chú ý, chỉ sợ sẽ bỏ sót.

Không cách nào nghĩ nhiều nữa, tay nàng giống như có ý thức của nó vội vàng mà bối rối mò mẫn cây mỗi lửa bị rơi trên đất, cũng không dễ dàng tìm được, cũng nhóm lửa cho đông củi đã đập ở mặt trên, bốn phía lại một mảnh yên tĩnh làm cho người ta cơ hồ hoài nghi kỳ thật là tiếng gió thổi đứt nhánh cây.

Ngọn lửa liếm láp cỏ tranh, rất nhanh cành tùng trên đất cũng nhuộm lửa. Ánh lửa sáng ngời xuyên thủng rừng tùng giống như mãi mãi tồn tại ám tịch trong đó, vây tròn lấy nơi đất trống Tiểu Băng Quân đang ở, bên ngoài ánh lửa vẫn là bóng tối không ngừng.

Tiểu Băng Quân mờ mịt nhìn chung quanh, muốn tìm kiếm ra nơi phát ra thanh âm đó.

Nhưng mà, không có gì cả. Chỉ trừ bỏ...

Nàng đột nhiên đứng lên, cực lực xuyên qua cơn gió lạnh lướt thân mà bắt giữ lấy mùi xạ hương nhàn nhạt kia.

Không sai. Chính là hương vị này, còn có mùi máu tươi như có như không.

Xác định không phải bản thân gặp ảo giác, nàng rốt cuộc ngồi không yên, ngồi chồm hổm rút một nhánh cây tùng bên lửa, lại nhóm thêm hai gốc nữa, sau đó gộp chung lại bắt đầu tìm kiếm.

Cành tùng cháy tạo ra mùi nhựa dày đặc, lập tức liền chôn vùi hương khí vốn không rõ ràng. Tiểu Băng Quân có mấy lần muốn ném xuống nhưng vẫn nhịn xuống cách làm không sáng suốt này.

Dạo qua một vòng quanh đồng lửa, ngay tại lúc nàng quyết định đơn giản tìm lần lượt bốn phía, đột nhiên lại ngửi thấy cỗ xạ hương bị mùi tùng cháy che

dầu kia, tinh thần không khỏi rung lên, liền tìm theo bên kia.

Đi tới phương hướng kia, hương vị càng nồng liệt. Điều này để cho nàng biết bản thân đã tìm đúng hướng.

Ước chừng đi được một nén hương, một gốc cây già mấy người mới ôm hết ngã chặn đường. Tiểu Băng Quân đang muốn đi vòng qua, cành tùng trong tay đã tắt ngấm một cây, sau đó lại một cây, chỉ còn sót lại một gốc cây thô ráp mặt trên còn lách tách ngọn lửa đang muốn tắt, không cách nào chiếu sáng được.

Quay đầu, đã nhìn không thấy đồng lửa khi đó, hơn nữa cho dù thấy được, nàng cũng không tính toán cứ như vậy quay về.

Lấy ra mồi lửa ở trên người, thổi cháy, ngay tại lúc Tiểu Băng Quân chuẩn bị đi sang bên cạnh chỗ rễ cây, khoe mắt đột nhiên liếc thấy dưới rễ cây hình như có một cái động.

Chần chờ xong, nàng khom lưng đi xuống, thật cẩn thận dùng mồi lửa chiếu rọi bên trong.

Ánh lửa cùng bóng tối lần lượt thay đổi, mơ hồ tựa như có một cái gì không lồ nằm úp sấp ở bên trong.

Nén xuống sợ hãi và khẩn trương trong lòng, Tiểu Băng Quân trầm ngâm nhìn lại, không ngờ lại chạm phải một con người tối đen thâm thúy, cảm giác quen thuộc kia khiến cho lòng nàng co rút, nhưng mà chờ nàng thấy rõ chủ nhân cặp mắt kia, cả kinh khiến cho mồi lửa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Đó là một con sói!

Một con sói khổng lồ màu đen!

Cùng lúc thấy rõ vật kia, Tiểu Băng Quân không tự giác rút lui vài bước, bản năng cầu sinh khiến cho nàng quay người co cẳng chạy.

Chạy trốn trong gió lớn, mồi lửa rơi trên đất tắt ngấm, trước mắt nàng một mảng bóng tối, hai chân cũng không dám dừng lại. Tâm thần không yên, thêm nữa không cách nào nhìn thấy, chạy không tới hai bước liền vấp phải cây đại thụ, ước chừng là thể chạy quá mạnh, trực tiếp làm nàng té ngã mấy bước rồi ngồi bịch xuống đất.

Cú va chạm này thật khiến người tỉnh táo lại, cũng làm người ta nhớ lại những hồi ức trước đây không dám nghĩ tới. Nàng lại nghĩ tới Thiên Mạch, trong lòng buồn bã.

Một chút hi vọng ôm lấy trước đây giờ đã vỡ tan, hương vị kia hẳn là trên người con sói trong gốc cây phát ra, mà không phải người nàng mong chờ kia.

Sở dĩ khẳng định như vậy là vì trí nhớ của nàng khắc sâu đối với con sói này. Mặc dù chỉ gặp qua một lần, nhưng một lần này đã khiến cho nàng nhiều năm luôn bị ám ảnh.

Một năm nọ, nàng mới vào điện Hắc Vũ, chủ tử nói để cho nàng dựa vào bản lĩnh. Vì thế nàng một mình một người vượt qua xà động, qua hoang mạc. Ngay lúc giữa hoang mạc kia, nàng gặp con sói đen khổng lồ bị đóng đá đè lên. Trên người con sói cũng tản ra mùi xạ hương giống chủ tử, chỉ là nồng liệt hơn một chút. Nàng nghĩ muốn cứu nó, nó lại cắn nàng. Mặc dù sau này nàng cũng không có phát hiện ra vết cắn trên cổ, nhưng một màn kia lại đủ để cho nàng cả đời khó quên.

Con sói trong hốc cây cùng con sói kia đều có hình thể vĩ đại, bộ lông vừa đen vừa dài, cùng với ánh mắt tương đồng. Duy nhất không giống chính là con sói dưới đồng đá đã từng găm thét uy hiếp nàng, mà con trước mắt lại không có.

Lui một bước mà nói, cho dù chúng nó không phải cùng một con sói, ít nhất cũng cùng chủng tộc, lại khác hẳn với chủng sói hoang dã phổ thông.

Trong lòng chớp loé ý niệm này, Tiểu Băng Quân ngồi tại chỗ, không tiếp tục nhúc nhích.

Suy nghĩ tới con sói đen giữa hoang mạc, cực kỳ tự nhiên lại nghĩ tới khi mới quen Thiên Mạch. Mặc dù chỉ là ít ỏi vài câu đối thoại, mặc dù ngay cả mặt mũi cũng không thấy, trong lúc nhớ lại lại thấy không còn gì tốt đẹp hơn thế.

Nếu để hắn được bình an vô sự, đó là để cho nàng cả đời cùng hắn ở chung như vậy, nàng cũng vui vẻ chấp nhận. Nàng ngẩng đầu nhìn lên vòm trời, lại chỉ nhìn thấy một mảng tối đen bị nhánh cây che khuất, ở khoảng cách không xa con sói đen trong lòng lại không một chút sợ hãi.

Mà kỳ quái chính là, nàng ngồi yên rất lâu, cả người cơ hồ đã đông cứng, con sói kia cũng không đuổi theo. Theo lý thuyết, dưới tình huống mùa đông thiếu đồ ăn, nó nhìn thấy người chắc sẽ không bỏ qua mới đúng.

Chẳng lẽ... Tiểu Băng Quân đột nhiên nhớ tới mùi máu tươi như có như không kia, theo bản năng suy đoán.

Có lẽ bởi vì nó cùng Thiên Mạch có mùi tương đồng, có lẽ là bởi vì trong cung điện dưới nước kia bên cạnh người có bộ dáng giống như Thiên Mạch kia có một bức tượng sói lớn cơ hồ giống như con sói đen này, có lẽ chỉ là một sự kích động trong lòng, cho dù là nguyên nhân gì, tóm lại Tiểu Băng Quân nâng bàn tay lạnh cứng lên, một lần nữa thổi cây mồi lửa, sau đó bỏ dậy tập tễnh đi đến hướng gốc cây già cách đó không xa.

Con sói đen vẫn ở tại chỗ, nhìn thấy nàng quay lại, không khỏi ngẩng đầu, trong con ngươi bình tĩnh hiện lên một tia kinh ngạc, lại bị ánh sáng âm đạm bốn phía che giấu.

Tiểu Băng Quân ngồi chồm hồm ở ngoài động trong chốc lát, do dự một hồi, sau cùng nhưng vẫn bò đi vào.

Nếu vào lúc này, con sói kia bỏ nhào qua, nàng biết chính mình ngay cả một chút cơ hội đào thoát cũng không có.

Con sói cũng không nhúc nhích, vẫn lẳng lẳng nằm úp sấp tại chỗ nhìn nàng, trong mắt không có địch ý, trong cổ họng cũng không phát xuất tiếng gầm thét đe dọa, chỉ là thân thể vốn cuộn mình thoắt duỗi thẳng.

Tiểu Băng Quân chậm rãi tiếp sát, lúc ánh lửa hoàn toàn chiếu sáng toàn thân con sói đen, nàng kinh ngạc phát hiện nó lộ ra hai vết thương lớn thậm chí dài hơn hai thước trên méo cánh chân trái đang thò ra, đủ sâu để thấy xương, xem ra vô cùng dữ tợn. Máu tịt hồ đã ngừng, lộ ra bấp thịt trắng xanh. Mà ở dưới thân nó còn có thể thấy vết máu màu đỏ sẫm, tưởng tượng tới khi vừa bị thương tất nhiên chảy không ít máu.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhìn đến miệng vết thương khi đó, Tiểu Băng Quân vẫn bị hù sợ, ngốc tại chỗ một hồi lâu mới tỉnh lại.

“Ngươi...” Há mồm, nàng muốn nói chút gì, nhưng lại không biết nên nói gì thì tốt với một con sói, vì thế lại yên lặng, nhìn thoắt qua cây mồi lửa sắp hết, đặt bao quần áo trên lưng xuống xoay người bò ra bên ngoài.

Ở bên ngoài gốc cây chọn ra một số cành quả cò tùng khô, sau đó đặt tại một chỗ cách con sói hoang và cửa động một khoảng, nhóm một đồng lửa.

Toàn bộ quá trình, con sói đen cũng không có bày tỏ ý tứ phản đối gì.

Ngon lửa chiếu sáng một góc cây không gọi là to, Tiểu Băng Quân ngồi chồm hồm ở nơi đó yên lặng nhìn con sói đen bị thương, nhất thời lại nghĩ không ra phải làm thế nào mới tốt. Nhìn một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy chân trước của nó tựa hồ cũng có gì không ổn, góc gấp lại quá mức lạ thường.

“Cái kia...” Nàng thăm dò đến gần vài bước về hướng bên kia, “Ta giúp ngươi băng bó vết thương một chút được không?” Ngoại trừ cái này, nàng không biết bản thân còn có thể làm gì. Tại nơi trời băng đất tuyết này, muốn đi đâu tìm thảo dược để chữa thương chứ? Huống chi nàng lại hoàn toàn không biết gì về thảo dược cả.

Con sói lớn lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt trong suốt mà yên lặng, giống như một cái đầm sâu thẳm, cực kỳ giống con người đen nàng đã nhìn quen.

Nghĩ tới con người của chủ nhân, Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy trong lòng một trận đau đớn, không tự chủ được cắn môi dưới. Đau đớn thức tỉnh thần chí, nàng chậm rãi nhả răng ra, lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Ta tới nơi này là vì tìm chủ tử nhà ta.” Nàng vừa nói, vừa quay người lại lấy từ trong bọc quần áo một kiện áo mềm mại sạch sẽ, sau đó cầm bò tới sói lớn. “Bọn họ nói người rơi xuống núi, ta biết người tất nhiên còn sống...” Nói đến đây, nàng lại cười, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Dừng chốc lát mới lại tiếp tục nói: “Đại Lang, ngươi có thể đã nhìn thấy người? Bộ dáng của người rất đẹp, là người đẹp nhất đẹp nhất khắp thiên hạ...”

Khi nói chuyện, người đã đi tới bên cạnh con sói đen. Không giống con sói gặp được 10 năm trước kia, con sói này đối với sự tiếp cận của nàng cực kỳ ôn hoà, vì thế lá gan của nàng cũng bắt đầu lớn lên.

Song khi nàng gấp áo xong muốn đặt lên đùi con sói, con sói đen lại đột nhiên quay đầu lại cắn tay áo nàng, không cho nàng đụng miệng vết thương.

Tiểu Băng Quân cả kinh, trái tim thiếu chút nữa vọt qua khỏi yết hầu, qua một lúc lâu sau thấy nó không có động tác khác mới từ từ trầm tĩnh lại.

“Ta không có ác ý... ta chỉ là muốn băng bó vết thương cho ngươi một chút.” Nàng không dám cứng rắn kéo tay áo từ trong miệng nó ra, chỉ có thể dịu dàng giải thích, “Thời tiết quá lạnh, miệng vết thương để lộ ra bên ngoài chỉ sợ sẽ bị thương tổn do giá rét.”

Sói đen lẳng lẳng nhìn nàng một hồi, sau đó buông miệng ra, lại cũng không phải đồng ý để cho nàng băng bó, mà là cong người liếm vết thương.

Bởi vì ở gần, mùi xạ hương trên người nó có vẻ đặc nồng hơn, tựa như lúc Thiên Mạch ngâm mình trong suối nước nóng phát ra khi đó. Cùng mùi máu tươi hoà cùng một chỗ khiến cho Tiểu Băng Quân không khỏi sản sinh liên tưởng không tốt.

Yết hầu nàng nghẹn ngào một phen, mới cười nói: “Không băng bó thì không băng bó, đợi sáng mai bình minh, ta đi xem có thể tìm được chút thảo dược hay không.” Khi nói chuyện, ánh mắt đảo qua chân trước của con sói đen, không khỏi chấn động.

Bàn chân trước kia quả nhiên có vấn đề, lúc con sói đen cong người liếm chân sau là dựa vào cẳng chân bên phải, mà cẳng chân bên trái lại cong đến kỳ lạ, như là... như là gãy rồi.

“Chân trước của ngươi...” Nàng lúng ta lúng túng mở miệng, không tự giác tới gần chút, muốn nhìn rõ ràng hơn một chút.

Nhận thấy được ý đồ của nàng, con sói đen quay người lại, lại khôi phục tư thế nằm úp sấp lúc đầu.

Tiểu Băng Quân ngờ ngạc ngồi chồm hồm trước mặt nó, lại một lần nữa cảm thấy mình vô lực.

“Ta sờ sờ được không?” Nàng có chút do dự, một là sợ nó tấn công, sau lại nghĩ đến, nếu thật sự gãy, chính mình tựa hồ cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Con sói đen nhìn bộ dáng nàng thật cẩn thận mà lại nóng lòng muốn thử, trong con ngươi đen lộ ra một tia bất đắc dĩ, giật giật thân thể, ngồi dậy, bộ lông rậm đen tuyền theo động tác của nó trượt xuống, ở trong ánh lửa sáng bóng động lòng người.

Một khắc lúc nó bắt đầu đứng dậy kia, Tiểu Băng Quân liền ngừng thở lo lắng đề phòng nhìn, mãi đến khi nó dừng lại.

Con sói lớn ngồi so với Tiểu Băng Quân quỳ trên mặt đất cao hơn phân nửa thân người, một nỗi áp lực cường đại cũng theo đó đến. Nàng không khỏi ưỡn thẳng lưng, lại vẫn cảm thấy được bản thân quá mức nhỏ yếu ở trước mặt nó.

Đối mặt với chân phải có chút dị dạng của nó hoàn toàn để lộ trước mặt mình, nàng thở sâu, đề xuống suy nghĩ muốn lui về sau, thông thả vươn tay, đồng thời lưu ý ánh mắt của nó. Thấy ánh mắt nó bình tĩnh ôn hoà, không có bộ dáng không vui, lúc này mới nhẹ nhàng mà đặt tay lên cái chân kia.

Cẳng chân kia nghiêng nghiêng chống đỡ, ở vị trí dưới gối có một góc bén nổi lên, cơ hồ muốn thủng da ra ngoài. Cho dù Tiểu Băng Quân đối với y thuật đốt đặc cán mai cũng biết xương kia quả thật là gãy rồi. Nghĩ đến chính mình chỉ bị té ngã xước da đã đau đến rơi nước mắt, giống nó như vậy không biết phải thế nào, nàng chỉ là ngấm lại liền cảm thấy được trái tim bắt đầu co rút, không hiểu vì sao lại bắt đầu khổ sở.

Sợ đụng chạm nhiều một chút cũng sẽ tăng thêm thống khổ cho nó, nàng thu tay lại, mày cau chặt, nghĩ tới phải làm sao mới có thể giúp nó.

Nàng sẽ không bó xương, sẽ không giúp nó giảm bớt đau đớn, cũng không có được trị thương... Được? Tiểu Băng Quân đột nhiên xoay người bò tới cạnh đồng lửa. Nàng lúc này mới nhớ tới lúc Tiểu Thất chuẩn bị hành lý cho nàng, có nhét vào cho nàng một lọ thuốc. Nàng nhớ rõ Tiểu Thất nhắc với nàng, cho dù bị thương tổn gì, ăn cái này chung quy sẽ không sao, cho dù không có tác dụng, cũng sẽ không có hại. Đại để là Tiểu Thất lo lắng nàng lẫn lộn, mới cho một loại được không cần phân biệt như vậy.

Tìm trong bao đồ một hồi lâu, bỏ qua một bên những ống trúc hại người, mới tìm được bình sứ màu xanh biếc giấu ở tận cùng bên trong. Nhưng mà lúc vịn nút lọ được, nàng lại buồn rầu rồi. Phải ăn mấy viên đây?

Quay đầu nhìn hình thể vĩ đại của con sói đen, nàng cắn cắn môi, đem toàn bộ thuốc đổ vào trong tay khê đếm. Viên thuốc màu đen to cỡ đầu ngón tay út, tản ra mùi thuốc nồng đặc, tổng cộng có mười viên.

Nàng vốn tính cho con sói lớn ăn hết, nghĩ nghĩ, lại đổ vào năm viên. Ngày mai nàng phải tiếp tục tìm Thiên Mạch, lỡ như hấn cũng bị thương, một chút được cũng không có vậy phải làm cái gì bây giờ?

“Ngoan, ăn cái này. Uống thuốc rồi thương tổn sẽ tốt thôi.” Trờ lại trước mặt con sói đen, nàng mở bàn tay đưa qua, ôn nhu khuyên bảo, giống như nó có thể hiểu được.

Con sói đen nhìn nàng một cái, vậy mà thực sự cúi đầu nuốt lưỡi đem viên thuốc cuộn vào trong miệng, ngay cả do dự một chút cũng không có.

Cảm giác lòng bàn tay bị lưỡi ấm nóng của nó đảo qua, tâm Tiểu Băng Quân lập tức trở nên mềm mại vô cùng, nhìn không được vươn tay sờ soạng lông mao trên lưng sói.

Nuốt được xuống, con sói đen lại lần nữa nằm sấp xuống, cũng không có kháng cự nàng vuốt ve.

“Ngươi làm sao có thể bị thương nghiêm trọng như vậy?” Tiểu Băng Quân bởi vì nó nhu thuận mà cảm giác đau lòng tăng gấp bội, không khỏi hạ thấp trán vô cùng thân thiết dán trên đầu nó, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về đường cong tạo nhả rắn chắc kia trên lưng, thì thảo thấp giọng hỏi.

Trả lời nàng đương nhiên là sự im lặng vô tận.

Làm sao có thể bị thương nghiêm trọng như vậy.....

Trong tiếng hít thở chậm chạp nhẹ nhàng đều đặn, con sói đen ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân kề sát mình chẳng biết từ lúc nào đã ngủ say. Trên khuôn mặt mỹ lệ không chút phòng bị nhiễm một tầng mỗi một trắng xanh, trên da thịt vốn dĩ óng ánh bạch như ngọc có nhiều vết thương, sợi tóc hỗn độn, có vẻ chật vật không chịu nổi, xem ra chịu không ít khổ cực.

Đi tới gần, nó nuốt lưỡi liếm vết thương trên đôi môi bị cắn thật sâu, sau đó là những chỗ bị trầy da khác. Mãi đến khi không nhìn ra chút dấu vết nào, nó mới giật giật thân thể, thật cẩn thận vòng quanh nữ nhân trong lòng, dùng chính bộ lông rậm ấm áp của mình che rét lạnh cho nàng.

Lúc này đồng lửa sớm tắt, chỉ còn lại tro tàn lúc sáng lúc tối trong bóng đêm, lại cũng không thể sản sinh ra một tia nhiệt độ.

Được kia đối với thương tổn của hấn không có tác dụng gì nhiều, mà trên thực tế hấn cũng không cần được vật, bất quá là không muốn nàng sốt ruột, cho nên mới miễn cưỡng nuốt vào. Lúc này được hiệu phát tác, vết thương truyền đến cảm giác nóng bỏng, để cho hấn cảm thấy càng không thoải mái so với trước.

Ngươi làm sao có thể bị thương nghiêm trọng như vậy? Nhớ tới câu hỏi của nàng, trong lòng hấn không khỏi thở dài, ánh mắt hướng về cửa động không có một tia sáng.

Hấn bất quá là muốn giữ cho thùng xe không bị ngã hỏng thôi, lại quên đi hai chân của mình không tiện, lực va chạm lớn như vậy từ trên cao rơi xuống, mặc dù lấy sức lực của hấn cũng có chút cật lực. Mà có vẻ không gặp may chính là, trên đường có một tảng đá nhọn nhô ra làm bị thương chân hấn,

thiếu chút nữa hại hấn kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ.

Sau khi bình an rơi xuống đất, đối mặt với ánh mắt kinh quái kinh sợ của mấy người kia, hấn liền biết chính mình không cách nào cùng bọn họ đi một đường, vì thế lúc bóng đêm phủ xuống liền khôi phục lại bản thể yên lặng rời khỏi bọn họ. Bởi vì bị thương nặng, hấn không cách nào đi quá xa được, lại không nghĩ muốn gặp lại những người đó, vì thế tìm được chỗ hốc cây khuất này để dưỡng thương.

Thân thể hấn có năng lực tự lành, chỉ là lần này bị thương quá nặng, phải cần tới mấy ngày. Duy nhất khiến cho hấn đau đầu chính là, xương cốt nơi tay trái với sức lực một bên tay của hấn khó mà đứng lại được, chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

Nhưng mà hấn chẳng thể nghĩ tới, năng sẽ xuất hiện, mà còn lẻ loi một mình.

Nghĩ đến cảnh năng đột nhiên xuất hiện ngoài động khi đó, hấn chỉ cảm thấy trái tim một trận mềm nhũn, không khỏi nghiêng đầu sang chỗ khác, cái mũi cọ xát trên mặt năng.

Năng vậy mà vẫn còn tìm đến đây.

Hấn không thể không thừa nhận, lúc thấy năng bị chính mình dọa sợ tới mức xoay người kinh hoàng bỏ chạy khi đó, cảm xúc có lúc suy sụp, cho dù biết rõ đó kỳ thật là phản ứng bình thường của con người. Không thể nói rõ là oán trách, chỉ là có chút cô đơn cùng bất đắc dĩ. Bởi vậy, lúc năng ngây ngốc quay lại, rõ ràng sợ hãi lại vẫn kiên trì nhích lại gần mình khi đó, năng tất nhiên sẽ không tin tưởng, thời điểm kia hấn kỳ thật cũng thật cẩn thận, sợ lại dọa năng sợ tới mức xoay người bỏ chạy lần nữa.

Miệng vết thương giống như lửa thiêu, hấn giật giật thân thể, nghe được năng nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, không khỏi cứng đờ, lại chậm rãi khôi phục nguyên trạng.

“Chủ từ... chớ đi.. chớ đi...” Tiểu Băng Quân đang ngủ bất an nói lời vô nghĩa, tay vung vài lần trong không trung, tựa hồ muốn bắt giữ cái gì.

Năng bị sợ hãi.

Nó dùng cái mũi chạm tay năng, mặc cho năng bắt lấy lông tai gấu gao ôm lấy đầu mình vào trong ngực, sau đó lại rơi vào trong mộng thâm trầm mà bất an.

Tư thế này với nó mà nói có chút không thoải mái, nhưng lúc mùi thơm cơ thể của nữ nhân đã lâu không gặp xông vào trong mũi khi đó, nó lại dần dần trầm tĩnh lại, cũng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Bình minh, lúc ánh rạng đông đầu tiên rơi vào, nó chú ý tới hàng mi của năng rung động, tựa hồ có dấu hiệu tỉnh dậy. Vì thế duỗi thân thể ra, lặng yên không một tiếng động rời khỏi huyết động. Nếu năng đang ở đây, như vậy Tiểu Thất cũng sẽ không quá xa.

Một cơn rét lạnh kéo tới, Tiểu Băng Quân không tự chủ được sợ run cả người, hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Chủ từ...” Chớp mũi quanh quẩn một mùi xạ hương nhân nhạ, năng theo bản năng gọi ra tiếng, sau đó mới nhớ tới đó là mùi trên người con sói đen, vội vàng xoay người ngồi dậy.

Nhưng mà hốc cây vắng vẻ, ngoại trừ một đồng tro lạnh cùng với bao quần áo rộng mở vẫn lẻ loi nằm bên cạnh, cũng không có gì.

Năng ngần ngại, mới cuống quýt leo ra khỏi hốc cây, tìm chung quanh một lần. Ngoại trừ nhìn thấy một hai con chim trĩ ra ngoài tìm thức ăn, đâu nào còn có bóng dáng sói.

Nó bị thương nặng như vậy, có thể đi chỗ nào? Tiểu Băng Quân nhìn không được lo lắng, sợ hãi bởi vì bản thân chiếm cứ hốc cây của nó, nó mới đổi chỗ khác, nghĩ như thế, trong lòng càng thêm áy náy.

Trở lại trong hốc cây ngồi rất lâu, không hề thấy con sói đen trở về, lại nhớ tới Thiên Mạch, năng không thể không thu thập lại bao quần áo, tiếp tục hành trình của chính mình, nhưng mà lại không tự giác có thêm một phần tâm sự nặng nề.

Bởi vì tuyết rơi, Kha Thất vô cùng mất thời gian trong việc truy tìm dấu vết Tiểu Băng Quân để lại. Sau khi tiến vào rừng sâu, nhìn thấy dấu mũi tên khắc trên cây xong mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn ra được dấu mũi tên là do vũ khí sắc bén khắc nên, nhưng vết khắc cạn mà vụng về, hiển nhiên người lưu lại dấu vết không hề biết dùng đao mà lực

lại yếu. Trọng yếu nhất là dấu mũi tên xuất hiện cùng dấu vết mà người nàng đang tìm kiếm là ở trên cùng một con đường. Do dấu chân hỗn độn lặp lại phía trước cùng phương hướng mũi tên, nàng có thể vạn phần khẳng định, a tỷ lạc đường rồi.

Đang lúc nàng chuẩn bị tăng tốc đuổi theo Tiểu Băng Quân, đột nhiên gió nổi lên, bóng đen trước mắt chớp loé, một người xuất hiện dưới cây tùng cách đó không xa.

Nàng bình tĩnh nhìn rõ một cái, không khỏi reo hò một tiếng xông đến, mà lại tại chỗ cách người nọ hai bước thì khựng lại.

Người nọ lại là Thiên Mạch. Hắn ngồi dưới đại thụ, áo khoác trên người đã không còn, chỉ tùy ý khoác một chiếc áo màu trắng đơn độc, mái tóc dài màu đen rối tung, dưới màn tuyết trắng cùng màu xanh của cây tùng càng nổi bật hơn, phong hoa tuyết đại nói không nên lời. Nhưng để cho Kha Thất dừng lại nhưng là vết máu trên chiếc áo trắng của hắn.

Con người đen nhánh nhanh như chớp quét nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt sau cùng dừng tại tay trái của hắn, đôi mắt Kha Thất lập tức đỏ lên. Nàng cũng không nói gì, chỉ là mím chặt môi ngồi xổm ở trước mặt hắn, đưa tay sờ mồm qua lại trên cánh tay kia của hắn trong chốc lát. Sau đó rút dao nhỏ từ bên hông ra, nháy lên cây đại thụ chặt một cành cây thẳng ở chỗ nhánh cây thô to.

Nhìn bộ dáng hung tợn chém gọt cành lá như muốn xẻo một miếng thịt ở trên nhánh cây, Thiên Mạch không khỏi thở dài, đưa tay xoa đầu nàng.

Kha Thất lập tức nghiêng đầu né tránh, mặt trầm xuống giống như người nào thiếu nàng rất nhiều tiền vậy.

Đây là lần đầu tiên Thiên Mạch nhìn thấy nàng giận, đương nhiên đây cũng là lần đầu tiên hắn bị thương ở trước mặt nàng, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có chút không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Không có trở ngại gì.” Thu tay, hắn thản nhiên nói. Rõ ràng là muốn làm cho người ta an tâm, lời là do hắn nói ra, nhưng lại theo thói quen không chút để ý, làm cho người ta nghe xong càng tức.

Kha Thất chung quy không phải người giận dai, chỉ chốc lát sau liền nhịn không được, quay đầu hung hăng liếc hắn một cái.

“Rắc rắc” hai tiếng, nhánh cây trong tay đã được chém gọt xong, bị cắt thành độ dài vừa bằng cánh tay Thiên Mạch, sau đó lại bị xẻ ra làm ba miếng.

“Người thật định chọc giận a tỷ à! Người định chọc giận a tỷ vậy...” vừa nắm lấy tay hắn nói lại xương cẳng tay bị gãy, vừa buồn bực luôn miệng nói.

Nhớ tới ngày đó yết hầu Tiểu Băng Quân bị dao cắt, bộ dáng không còn sinh khí, ánh mắt Thiên Mạch tối sầm lại.

“Ta sẽ không chết.” Hắn nói nhỏ, dừng một chút mới nói tiếp, “Trong xe còn có năm người.” Cho nên một khắc kia lúc nhận thấy được xe ngựa lao xuống vách núi, hắn không thể không quyết định thật nhanh đánh gãy cẳng xe, giảm đi sức nặng của ngựa, sau đó hạ xuống trước một bước nâng thùng xe.

Kha Thất ghen lời, bất luận làm sao cũng nói không nên lời không cứu. Luận đến giết người không chớp mắt, thiên hạ này có thể sánh ngang với người của điện Hắc Vũ chỉ sợ dùng mấy đầu ngón tay là có thể đếm ra, nhưng mà đó cũng không có nghĩa là bọn họ coi thường sinh mệnh. Nếu là như vậy, cũng sẽ không có nàng, lại càng không có Tam tỷ cùng với mấy người Tiểu Thập Tam bọn họ.

“Vây, vây người cũng không thể bị thương nặng như vậy.” Nàng nuốt nước miếng, không phải là rất lo lắng nén giận, sau đó dùng dây vải quấn chặt.

Thiên Mạch ừm một tiếng, không nói thêm nữa.

Kha Thất kỳ thật cũng biết phản ứng của bản thân có chút thái quá, trên thực tế thương tổn như vậy ở trên người nàng cùng tỷ muội Nữ Nhân lâu căn bản là cơm thường. Có điều Thiên Mạch trong lòng các nàng xưa nay là không gì không làm được, cho nên nhìn hắn như vậy mới vô cùng khâm trọng.

“A tỷ tôi tìm người rồi.” Nàng đổi đề tài. “Người còn chưa thấy tỷ ấy sao? Tỷ ấy tự mình tới, ta không giúp...” Nghĩ tới bóng dáng vung về bước thấp bước cao trong trời tuyết của Tiểu Băng Quân, nàng liền nhịn không được chua xót trong lòng. Cho tới bây giờ không nghĩ tới, những chuyện này vốn đối với nàng mà nói là chuyện bình thường không can hệ gì, ở trong mắt người khác hoá ra lại có cảm giác như vậy.

“Ta biết.” Thiên Mạch ngắt lời nàng, nâng nâng cánh tay lên, ánh mắt lộ ra thần sắc hài lòng, “Ta sẽ đi tìm nàng. Người có thể rời đi.”

“Nhưng mà chân của người...” Kha Thất nghĩ đến chân hắn không tiện, lại có một tay bị thương, làm sao yên tâm được.

“Một tay là đủ.” Thiên Mạch nói, tay phải chống xuống đất đã muốn rời đi, lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại ngừng lại. “Người đến thị trấn gần đây tìm chỗ đặt chân, sau đó chuẩn bị cho chúng ta mấy bộ y phục.” Y phục của hắn vào lúc hắn trở về bản thể đã bị bỏ lại, vừa rồi lúc quay về tìm, phát hiện chỉ còn chiếc áo dính máu, áo khoác lại biến mất.

Kha Thất thuận theo. Nàng cũng phóng khoáng, nếu đã quyết định liền vẫy vẫy tay xoay người liền đi.

“Người cũng không thể tiếp tục bỏ lại a tỷ, lần này ta sẽ không thể giúp người bảo hộ tỷ ấy rồi.” Đi ra thật xa, nàng đột nhiên xoay người lại hướng về phía người vẫn ngồi tại chỗ lớn tiếng nói.

Thiên Mạch dựa vào thân cây, không đáp lại.

Tiểu Băng Quân lại đi hết một ngày, không chỉ không đi ra được rừng rậm, cũng không đi đến dưới vách núi, thậm chí ngay cả con sói đen cũng không thấy được. Bị thương mất đi Thiên Mạch ở tại đây giống như vĩnh viễn không có tận cùng, trong lúc đi dần dần lắng đọng xuống, hình thành một miệng vết thương không dám chạm vào.

Bởi vì Kha Thất chuẩn bị lương thực cho nàng cho lộ trình khoảng trăm dặm, mặc dù bởi vì tâm tình cực kỳ tệ, không làm sao ăn được, lương khô trên người mấy ngày qua cũng đã tiêu hao không ít. Nàng không biết bản thân có thể còn sống đi ra cánh rừng hay không, có điều nếu như tìm không thấy Thiên Mạch, có thể còn sống ra ngoài hay không, kỳ thật cũng không còn quan trọng nữa.

Lúc bầu trời chuyển tối, nàng nhóm đồng lửa, trong lòng mơ hồ chờ mong con sói đen sẽ nhìn thấy đồng lửa, sau đó xuất hiện. Nàng muốn biết vết thương của nó như thế nào rồi. Một ngày này ngoại trừ đi đường, nàng vẫn đặc biệt lưu ý một chút nơi đi qua có thảo dược nào nàng biết hay không. Mặc dù đối với người chỉ nhận biết được ít ỏi một số loại thảo dược, khả năng này thật sự rất nhỏ.

Không nghĩ tới thật sự để cho nàng tìm được loại kia. Đó vẫn lại là lúc trước ở Băng thành, trong cuộc họp thường lệ bởi vì chơi đùa mà nàng làm bị thương bản thân, lại sợ ma ma giáo dưỡng biết, Luyện Nhi liền đặc biệt đi tìm loại thảo dược này đắp nát đắp lên cho nàng. Nàng đã nhớ không rõ hiệu quả như thế nào, chỉ biết là bị thương dùng cái này luôn luôn khỏi.

Khí hậu Băng thành giá lạnh, loại thảo dược này chỉ vào mùa cực hàn mới sinh trưởng, vừa lúc là lúc này, nàng có thể tìm thấy cũng coi như may mắn.

Từ trong bao quần áo lấy ra hai cái bánh còn sót lại, Tiểu Băng Quân nhìn một lúc lâu, chỉ cảm thấy yết hầu khô khốc, liền bỏ trở lại. Còn chưa buộc lại bao quần áo, chỉ nghe tiếng gió vang dội, ‘bịch’ một tiếng, một vật gì đó rơi bên cạnh nàng. Theo tiếng nhìn lại, nhưng là một con chim trĩ trên cổ vẫn còn chảy máu.

Nàng khẽ kinh ngạc, ngẩng đầu.

Con sói đen khẽ nâng chân trước, ngang nhiên đứng đối diện đồng lửa, lông rậm hơi hơi lay động, giống như mang theo toàn thân sương chiều.

“Đại Lang!” Tiểu Băng Quân kinh hi hô ra tiếng, xoay người bò dậy từ trên đất, chạy tới.

Con sói đen nhàn nhạt nhìn nàng một cái, chân sau hơi cong, ngồi chồm hổm xuống.

Tiểu Băng Quân liếc mắt một cái liền chú ý tới chân trước bên trái của nó có một cái nếp, không khỏi ngẩn ra, chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn ngón tay ra chạm vào. Nhìn ra được, phương pháp buộc nếp rất lão luyện, không phải người bình thường có thể làm được.

“Người nào giúp ngươi vậy?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, trong lòng đã vì sự xuất hiện của nó mà cảm thấy cao hứng, lại cảm thấy nghi hoặc. Chẳng lẽ trong rừng rậm còn có những người khác?

Con sói đen đương nhiên sẽ không trả lời nàng. Nhưng mà trên thân nó lại tản mát ra khí tràng cực kỳ ôn hoà, ôn hoà đến làm cho người ta cảm thấy ngay cả con gió thổi qua cũng dường như trở nên dịu dàng.

Trên mặt Tiểu Băng Quân hiện lên ý cười nhợt nhạt, lại đi thăm dò xem thương tổn ở chân sau của nó.

“Ta có tìm được thảo dược cho ngươi đó, cũng không biết ngươi đi đâu nữa...” Nàng nói, rồi sau đó kinh dị phát hiện vết thương sâu tới tận xương hôm qua lúc này không ngờ dần dần khép lại, nông hơn nông hơn rất nhiều, không khỏi oa một tiếng, thiếu chút nữa đã muốn duỗi ngón tay đi chọc chọc xem có phải mình hoa mắt hay không. May mắn đúng lúc phản ứng kịp, không chế được.

Đột nhiên trong lúc đó, nàng cảm thấy toàn thân con sói đen trước mắt tràn ngập cảm giác thần bí khó nói nên lời, giống như một đám sương mù bao quanh nó vậy, làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Nó xuất hiện có thể là một loại chỉ thị của thần linh với nàng hay không? Trong đầu hiện lên ý niệm này. Nàng nghĩ đến những chuyện xưa về sói mà từ nhỏ ma ma kể với các nàng. Chuyện mơ hồ mười năm trước bị con sói đen cắn giữa hoang mạc, cho tới giờ khắc này, mặt đối mặt với con sói đen ôn hoà mà có linh tính này, mới lại một lần nữa nhớ lại.

Tại thời viễn cổ, sói là trưởng của chúng linh. Chúng nó có thân hình cao lớn hơn so với loài người, cùng với bộ lông rậm mỹ lệ, còn có trí tuệ vượt qua trí tuệ của loài người cùng với tuổi thọ kéo dài, cộng với năng lực biến hoá thành người huyền ảo mà loài người không thể lý giải. Tên chúng gọi là Huyền Lang.

Ma ma nói, kỳ thật Huyền Lang là đời sau của Nguyệt thần và loài người, là chủng tộc nửa thần nửa người.

Lúc ma ma kể chuyện xưa, Luyện Nhi an tĩnh ngồi, trong mắt là sự ôn nhu mà khát khao chuyên chú. Nàng cũng không quá an phận, chính là đang bỏ nhào trong bụi hoa bất dom đóm, nghe thế, lập tức từ trong bụi hoa chui ra, chỉ vào ánh trăng tròn tròn, hi hi cười nói hoá ra Nguyệt thần là Đại Lang à. Ma ma tức giận đến nỗi đánh rơi cây quạt trong tay xuống đất, nhất thời không có tâm tình kể chuyện xưa nữa. Vẫn lại là Luyện Nhi cầu xin, nàng mới miễn cưỡng nói hết. Trong suốt quá trình này, Luyện Nhi lao thẳng đến kéo nàng ngồi ở bên người bịt miệng nàng lại, không cho nàng nói thêm câu nào. Thời điểm đó nàng vẫn chưa mắc căn bệnh quái lạ, cũng không có cách nào ngồi yên, bị bắt buộc ngồi lâu như vậy, lại không thể nói chuyện, bởi vậy ấn tượng đối với chuyện xưa kia khắc sâu vô cùng.

Cho tới bây giờ nàng mới hiểu được vì sao ma ma lại tức giận. Bởi vì thân hộ mệnh của Băng tộc chính là Nguyệt thần, trong thân miếu Nguyệt thần là

một nữ tử tóc bạc mỹ lệ, ở trong lòng tộc nhân Băng tộc, Nguyệt thần đại biểu cho cái đẹp. Mà đem Nguyệt thần rõ ràng là nữ chuyển hoá thành sói, chỉ sợ không mấy người Băng tộc có thể tiếp nhận. Mặc dù nàng cảm thấy được, sói cũng có thể rất đẹp, giống như con sói trước mắt này vậy.

Nghĩ đến đây, nàng không nhìn được vươn người ra ôm lấy cổ con sói đen, dùng mặt cọ xát ở trên đầu nó.

“Ngươi là con sói xinh đẹp nhất ta từng thấy! Ngươi nhất định phải sớm chút khoẻ trở lại nha.” Nàng nỉ non, sau đó buông tay ra xoay người đến bao quần áo bên kia lấy thảo dược của mình ra. Cho dù như thế nào, dùng được dù gì cũng tốt hơn không dùng. Nàng nghĩ như vậy.

Hành động cọ xát vô cùng thân thiết thỉnh linh của nàng khiến cho con sói đen cứng ngắc, qua một hồi lâu mới từ trầm tĩnh lại, liếc sang bóng dáng của nàng không biết đang vội vàng làm cái gì đó, rồi sau đó lười biếng nằm sấp xuống đóng con ngươi đen lại, chợp mắt.

Tiểu Băng Quân nhét thảo dược vào trong miệng ăn, sau đó cảm trở lại bên người con sói đen. Thảo dược mới vừa vào miệng khi đó mang theo vị cay đắng nhàn nhạt, nhai nhiều vài cái liền thấy đầu lưỡi tê dại, đợi đến lúc nhai nát ra thì tựa hồ rằng cũng như khúc gỗ không còn cảm giác rồi.

Phun thảo dược vào trong tay, nhìn vào miếng thuốc mềm xanh đen, nàng đột nhiên có chút do dự. Có thể đắp phải không? Có thể đắp phải không?

Nhìn thoáng qua bộ dáng lười biếng không chút phòng vệ nào của con sói đen, nàng lại chờ giây lát, mãi đến khi không phát hiện dị dạng gì, lúc này mới thật cẩn thận xoa thảo dược nhai nát lên miệng vết thương của con sói đen, nhưng những chỗ còn lại thì không dám đụng vào nữa.

Dùng dao cắt lấy một sợi dây vải từ trên áo, mềm nhẹ bọc lấy cái chân bị thương, ở trên đầu gối buộc một cái nơ con bướm xinh đẹp. Suốt cả quá trình, con sói đen chỉ là vào lúc ban đầu đắp dược lên quay đầu liếc mắt một cái, sau đó liền để nàng tùy ý.

“Nếu cảm thấy không được thoải mái, nhất định phải để cho ta biết nha...” Tiểu Băng Quân cúi đầu xuống hôn lỗ tai nó một chút, nói, ngừng đầu chú ý tới con chim trĩ chết đã lâu kia, “Đó là cho ta à? Nhưng mà ta ăn không vô...” Mặc dù thật cao hứng có thể gặp lại nó, nhưng đáy lòng nặng trĩu kia thuy chung cũng không giảm bớt chút nào.

Nghe được lời nàng, con sói đen giống như ngủ say đột nhiên ngừng đầu, trong con ngươi đen lộ ra sự nghiêm khắc.

Trong lòng Tiểu Băng Quân rung động, cảm thấy ánh mắt này cực giống của Thiên Mạch đêm đó lúc phát giận, ngực không khỏi hơi chua xót, thiếu chút nữa rơi lệ, hoảng hốt khiến nàng khẩn trương lấy tay che mắt, rầu rĩ nói: “Đại Lang, ta nhớ chủ tử.”

Con sói đen ngẩng ra, ánh mắt trở nên nhu hoà, đưa đầu qua dùng cái mũi cọ xát tay nàng.

Hơi thở ấm áp xuyên thấu qua kẽ ngón tay rơi thẳng vào đôi mắt, có chút ướt át, có chút ngứa ngứa, khiến cho Tiểu Băng Quân trong nháy mắt hoảng hốt, thiếu chút nữa liền tưởng Thiên Mạch ở ngay trước mắt.

“Ngươi là do thiên thần phái tới phải không?” Nàng nói, khoé miệng nhếch lên một độ cung mỹ lệ, sau đó chậm rãi buông xuống, đỏ mắt nhìn ánh mắt con sói đen gần trong gang tấc. “Ngươi sẽ mang ta đi tìm chủ tử phải không?” Lúc nói ra khỏi miệng một khắc kia, nàng lại kiên định tin tưởng con sói đen chính là vì lý do này mà xuất hiện.

Con sói đen đối diện với nàng trong chốc lát, lại nằm úp sấp trở về, không có đưa ra bất cứ lời đáp lại nào.

Nhưng mà áp lực nặng trĩu trong lòng Tiểu Băng Quân kia tựa hồ nhẹ chút, khoé môi lúm đồng tiền càng sâu, sờ sờ lưng con sói đen. “Ta đem con chim trĩ đi nướng, chúng ta cùng nhau ăn.” Chủ tử sẽ không thích nàng đói bụng.

Đã từng nhìn qua thợ săn thôn Vệ gia nướng gà rừng, Tiểu Băng Quân mặc dù chưa làm qua, nhưng đại khái vẫn biết cách làm. Đốt lông, dùng tuyết lau sạch sẽ mặt ngoài, sau đó rạch bao tử ra, lấy đi nội tạng, lại dùng tuyết xoa xát một lần, sau dùng một nhánh tùng xuyên qua để ở bên cạnh đồng lửa lật chuyển qua lại nướng.

Bởi vì là lần đầu tiên làm, Tiểu Băng Quân có vẻ có chút luống cuống tay chân, loay hoay không ngừng. Bởi vậy từ lúc đốt lông không cẩn thận làm rơi con chim trĩ vào trong đồng lửa, nàng liền tập trung toàn bộ sự chú ý vào đó, mãi cho đến khi nướng chín cũng chưa nói thêm câu nào nữa.

“Huyền Lang tộc vương tên là Thương Ngự.”

Thương Ngự vương toàn thân lông rậm màu tím hoa mỵ, khi hoá thành người, sẽ có một mái tóc dài màu tím mỹ lệ.”

Tiểu Băng Quân tựa vào trên người con sói đen, vừa gặm chim trĩ nướng cháy của mình, vừa nói chuyện xưa của ma ma, thỉnh thoảng lại đưa miếng thịt tới miệng con sói đen.

“Có lẽ đẹp như chủ tử vậy.” Nàng nói, động tác ăn ngừng lại, đôi mắt đen sáng như sao lóe lên thần sắc, hiển nhiên là nhớ tới Thiên Mạch. Một hồi lâu sau mới tiếp tục.

“Thương Ngự vương thích một nữ tử loài người tên là Bách Hoa Nô, thế nhưng lại vì nàng mà phá bỏ tổ quy người và sói không thông hôn, thậm chí lại còn để cho nàng biết được nhược điểm của mình. Ma ma nói, Thương Ngự vương là một quân chủ anh minh, nhưng mà đối với sự kiện này cũng không anh minh mấy.”

Con sói đen cụp đôi mắt hiện lên sự sầu thảm xuống.

“Tin tưởng người bầu bạn với mình, chẳng lẽ là sai sao?”

“Đó cũng không sai.” Tiểu Băng Quân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đồng ý nói. Nói xong, mới bỗng nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn một vòng bốn phía. Chỉ thấy bóng cây lay động, đen kịt, nào có người? Trong lòng không khỏi rét lạnh, thân thể nhắm thẳng vào con sói đen bên kia, chỉ thiếu chút nữa không chui vào dưới bụng nó.

“Đại Lang, người có nghe được có người nói chuyện không?”

Con sói đen bị chen lách đang muốn nhích sang bên cạnh, nghe được câu hỏi mang theo âm rung của nàng, trong lòng không khỏi thờ dài, không tiếp tục nhúc nhích. Lá gan nhỏ như vậy, làm sao đi được đến chỗ này?

Trên người con sói đen truyền đến mùi hương ấm áp cùng quen thuộc khiến cho tâm trạng Tiểu Băng Quân vừa vững, có chút hoài nghi mới vừa rồi mình gặp ảo giác. Dù sao nàng cũng không quá xác định bản thân nghe được, thanh âm kia giống như vang lên trong đầu nàng, mà không phải từ lỗ tai truyền vào.

Thời điểm nàng suy nghĩ cũng không phải đều là như vậy sao? Ngạc nhiên cái gì! Nếu không phải trên tay đầy dầu mỡ, nàng thật muốn gõ gõ đầu mình.

“Thương Ngự đại vương có lẽ không sai.” Xé khối thịt chim nhét vào miệng con sói đen, nàng có vẻ dăm chiêu nói, “Nhưng mà sau khi Bách Hoa Nô thấy hắc biến thân thành sói xong, liền coi hắc như quái vật, sợ muốn chết.” Nói đến đây, vẻ mặt nàng có chút khát khao. “Nhưng mà ta nghĩ, Thương Ngự vương cho dù biến thành sói cũng tất nhiên là một con sói cực xinh đẹp, tựa như Đại Lang người vậy, có cái gì phải sợ.” Nói xong, nàng bỗng dưng ngồi thẳng người, sau đó túm lông cổ con sói đen, cúi đầu cọ sát trên đầu nó một hồi, hoàn toàn quên chính mình lúc trước cũng từng sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy.

Con sói đen cứng đờ, không dám lộn xộn, sợ nàng lấy thịt trên tay cọ vào lông mình, đành phải tùy nàng.

Tiểu Băng Quân thân thiết đủ rồi mới thành thành thật thật ngồi trở lại tiếp tục nói chuyện xưa, lưng lại vẫn đang miễn cưỡng dựa vào nó. Trên thực tế, ngay chính nàng cũng không rõ lắm, vì sao sẽ thích con sói khổng lồ còn cao hơn cả bản thân mình. Nàng thậm chí không cách nào lý giải, mười năm kia bản thân tại sao lại bởi vì nó mà nằm ác mộng liên tục.

“Cho dù Thương Ngự vương dồn hết tất cả nhu tình của mình cho Bách Hoa Nô, lại vẫn không thể tiêu trừ sự sợ hãi cùng chán ghét trong lòng nàng. Cuối cùng Bách Hoa Nô phản bội hắc, cấu kết ở cùng một chỗ với một nam tử loài người, dẫn phát một hồi đại chiến người và sói. Chính nàng ta lại chính tay đâm chủy thủ vào bụng dưới nam nhân yêu mình.”

Hàng mây thanh tú xinh đẹp của Tiểu Băng Quân nhú lại, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu. Mới trước đây nghe chuyện xưa này, nàng chỉ là cảm thấy được bên trong nữ nhân kia thật sự rất xấu rất xấu, ngoại trừ cái đó ra cũng không có cảm thụ đặc biệt gì. Cho nên lúc Luyện Nhi nghe đến Thương Ngự bị đâm khi đó khóc không thành tiếng, nàng kỳ thật là không hiểu rõ lắm. Hiện giờ biết qua tư vị tình yêu, mới biết được về mặt tình cảm Luyện Nhi có vẻ tốt hơn, bản thân thì ngày thơ biết bao nhiêu

“Ma ma nói, sói đáng hận, người sợ sói chính là từ thời điểm đó bắt đầu...”

Chuyện xưa cũng chưa có kết thúc, nhưng mà nàng đã không còn tâm tư tiếp tục nói, chưa nói hết đã hoá thành tiếng than nhẹ, tan biến trong gió đêm. Quá khứ nàng không rõ nước mắt của Luyện Nhi, hiện tại nhưng lại không cách nào hiểu được Bách Hoa Nô vì sao lại có thể tàn nhẫn với một người yêu mình chân thành như thế.

Hoặc là bởi vì cái kia là truyền thuyết chẳng. Nàng nghĩ, con người hắc sẽ không như vậy.

Thịt trên tay còn hơn phân nửa, quay đầu nhìn con sói đen đang nhắm mắt, tựa hồ đã ngủ. Nàng liền không tính ăn tiếp, đem giấy dầu bao bánh gói thịt vào trong, dùng tuyết lau sạch sẽ tay, lại thêm chút củi vào trong đồng lửa, sau đó cũng ru rú nằm ngủ bên người con sói đen.

Sợ nó ngày hôm sau lại im hơi lặng tiếng biến mất, nàng đưa tay ôm lấy cổ nó, bảo đảm nó vừa động có thể tỉnh lại.

Con sói đen nâng mí mắt, nghe tiếng hít thở an ổn ở bên tai, lại khép mắt.

Gió thổi xào xạc trên cành cây, thỉnh thoảng có một hai bông tuyết trắng như cánh bướm rơi xuống, mới vừa lọt vào trong ánh lửa liền biến mất không thấy.

Tuyết bắt đầu rơi.

Buổi sáng tỉnh lại, Tiểu Băng Quân phát hiện cả người đều bị con sói đen bao trùm, trên người che một tầng lông rậm dày êm, giống như được nó ôm vào trong ngực, khó trách buổi tối tuyết không thấy lạnh.

Đồng lửa vẫn cháy sáng. Điều này làm cho nàng thấy có chút kỳ quái, đưa mắt nhìn bên cạnh còn thừa không mấy củi, thậm chí chẳng lẽ bản thân nửa đêm có thức dậy thêm củi vào?

Lắc đầu, đem vấn đề không mấy quan trọng này vứt sang một bên, cúi đầu, thấy con sói đen cũng đã mở mắt, đang im lặng nhìn nàng. Lúc này mới phát hiện bản thân vẫn ôm cổ nó, không khỏi có chút ngượng ngùng.

“Ta sợ người lại bỏ lại ta mà đi.” Nàng giải thích, lưu luyến buông tay ra, nhìn nó đuổi thẳng người đứng lên, đi đến một bên giữ bộ lông, tức khắc có ánh sáng lướt qua bộ lông rậm hoa lệ giống như ánh sao. Không khỏi càng nhìn càng yêu, hận không thể ôm nó vào trong lòng vuốt ve một trận.

Nhưng con sói đen đứng lên, trên người có một cổ nghiêm nghị uy nghiêm không thể xâm phạm, làm cho người ta không dám lơ đãng. Nàng nhẫn nhịn, khoé mắt liếc tới dây vải băng bó của mình ở chân sau nó, vội hỏi: “Ta xem thương tổn cho người trước, bôi thuốc xong chúng ta lại đi.”

Nghe được lời của nàng, con sói đen đi trở về bên cạnh nàng, lại vẫn đứng thẳng tắp, không có nằm xuống.

Lúc đứng nó quá mức cao lớn, Tiểu Băng Quân phát hiện toàn thân mình đều rơi vào trong cái bóng của nó, cảm thấy rất áp lực, vội vàng quỳ ngồi dậy, nhanh chóng mở dây vải ra. Lúc dây vải được cởi ra, thảo được đắp trên miệng vết thương cũng rơi xuống, hiện ra da lông hoàn hảo không thương tổn gì.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, có chút không dám tin tưởng hai mắt mình, không khỏi đưa tay sờ sờ. Quả thật là tốt, giống như cho tới bây giờ chưa từng bị thương qua vậy. Duy nhất dị thường chính là, chỗ lông rậm tại vị trí miệng vết thương so với bên cạnh có vẻ đen hơn và nhiều hơn một chút, giống như mới mọc ra vậy.

Ước chừng là nàng ngăn người thời gian quá lâu, con sói đen có chút không kiên nhẫn chà chà chân, sau đó đi đến bên kia đóng lửa ngâm bao quần áo ném cho nàng.

Tiểu Băng Quân theo bản năng đón nhận, rồi sau đó mới lấy lại tinh thần, cơ hồ là sùng bái nhìn con sói đen, trong đầu trong nháy mắt vô số ý nghĩ xoay chuyển.

“Đại Lang, người có thể mang ta đi tìm chủ tử không?”

“Đại Lang, thương thế người tốt lên nhanh như vậy, nếu chủ tử cũng bị thương, người có thể giúp ta chữa khỏi cho người.”

“Đại Lang, chân trước của người là do ai chữa trị, đợi sau khi tìm được chủ tử, người có thể mang chúng ta đi tìm hấn không?”

...

Dọc theo đường đi liền nghe Tiểu Băng Quân không ngừng đặt câu hỏi cùng thỉnh cầu, mà con sói đen thuy chung ngẩng đầu chăm chú nhìn về phía trước. Mặc dù có một chân khép khiếm, tư thế đi đường vẫn tao nhã giống như một người quý tộc.

Bởi vì có con sói đen dẫn đường, giờ Ngọ chưa tới, Tiểu Băng Quân đã tìm được tới vách núi. Liếc mắt một cái nhìn thấy thùng xe lật ngã cùng với đầu ngựa nát như, nàng chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa cảm đầu ngã quỵ.

Con sói đen đứng lúc há miệng ngâm áo nàng, sau đó cơ hồ giống như cường ngạnh kéo nàng tới phía trước xe ngựa.

Nhà ra, hai chân Tiểu Băng Quân mềm nhũn, quỳ ở trên đất tuyết, tay run rẩy, làm sao cũng không cách nào nâng lên.

Ánh mắt con sói đen xẹt qua một tia bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên một bước, đưa đầu qua hắt mở cửa xe.

Trong thùng xe không có vật gì.

Tiểu Băng Quân vừa cẩn thận nhìn thoáng qua, không phát hiện vết máu, không khỏi chậm rãi thở ra một hơi, thiếu chút nữa bắt đầu khóc lớn. Dựa người vào con sói đen, một hồi lâu nàng mới bình tĩnh lại, sau đó đứng dậy tìm kiếm bốn phía một lần, thậm chí đào bới tuyết đọng, tin tưởng không có bất luận cái gì khiến cho nàng sợ hãi, nhất thời cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

Đờ lẩy thân cành của cây tùng già cổ đứng dậy, nàng quay đầu tìm kiếm con sói đen, phát hiện nó vẫn đứng tại chỗ kiên nhẫn chờ mình, bàng hoàng trong lòng giảm đi đôi chút.

Tại chỗ bùn đất xộp dưới rễ cây tùng đào một cái động, nàng chôn đầu ngựa nát bét xuống. Sau đó cũng không lập tức rời đi mà ở trong núi rừng tìm tòi mấy ngày, mãi đến khi tuyết ngừng, trời trở nên quang đãng.

“Đại Lang, chúng ta đi thôi.” Một ngày nọ, nắm thật chặt bao quần áo trên lưng, không thu hoạch được gì, nàng hướng con sói đen thuy chung đi theo bên người mỉm cười nói.

Chỉ cần một ngày tìm không thấy người, thì vẫn còn hy vọng.

Bất quá ngắn ngủn mấy ngày, trong hai tròng mắt mỹ lệ của nàng ít đi vài phần ngây ngô, nhiều hơn phần kiên cường cùng bình tĩnh hiếm thấy trước kia. Đồng thời, chân trước跛跛 của con sói đen đã có thể cử động tự nhiên.

Hai ngày sau, một người một sói đứng ở bên rìa rừng, không ai tiếp tục đi về phía trước.

Hai ngày trời quang đãng, trên đường bắt đầu có người đi lại, tuyết đọng tan chảy khiến đường trở nên lầy lội khó đi, từ chỗ bọn họ đứng đã mờ hồ có thể nhìn thấy được nhà cửa tường thành ẩn hiện ở nơi bình dã xa xa.

Bàn tay Tiểu Băng Quân vô thức cạy cạy vỏ cây, không nói gì.

Con sói đen lẳng lặng đứng bên cạnh nàng, thật lâu sau, xoay người đi vào trong rừng tùng sâu thẳm.

“Đại Lang...” Nhìn bóng lưng của nó, Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy ngực tê rần, giống như lúc trước khi Thiên Mạch rời khỏi, không tự chủ được đuổi theo mấy bước.

Con sói đen nghe tiếng dừng lại, quay đầu ôn hoà nhìn nàng.

Tiểu Băng Quân há miệng thở dốc, không nói được gì. Nàng muốn nói nó không thể cùng nàng cùng đi sao, nhưng mà trước khi nói ra trong lòng cũng đã có đáp án. Con sói đen thuộc về rừng núi, với tướng mạo của nó nếu như xuất hiện trước mặt người, chỉ sợ sẽ dẫn tới các loại mơ ước, rước lấy tai bay vạ gió. Nhưng mà cứ tách ra như vậy, nàng lại cảm thấy trái tim giống như bị cắt mất một miếng, đau đến khó chịu.

Rõ ràng mới ở cùng nhau chưa được mấy ngày....

Con sói đen chờ trong giây lát, thấy nàng không nói lời nào, liền không tiếp tục dừng lại nữa, lên xuống vài cái, liền như tia chớp biến mất trong rừng sâu.

Tiểu Băng Quân trơ mắt nhìn, yết hầu nghẹn ngào, bây giờ đã gọi không được.

“Người chỉ cần còn sống, liền không lúc nào không phải đối mặt với phân ly. Cho nên các người nhất định phải nhớ kỹ, không cần bỏ ra tình cảm cùng tín nhiệm với bất luận kẻ nào, bởi vì thân phận của các người nhất định các người không có khả năng đạt được chân tình, càng không thể có người sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh các người.”

Lời ma ma nói đột nhiên vang ở bên tai, khiến cho ngực nàng khó chịu. Từ lúc còn nhỏ nàng liền không thích nghe ma ma nói như vậy, hiện giờ vẫn như cũ. Nàng càng nguyện ý tin tưởng, chỉ cần bản thân mình cố gắng, thì cho dù là phân ly, rất nhanh cũng sẽ gặp lại nhau. Ngay cả trả giá cũng không chịu, lại nói gì đến chuyện vĩnh viễn?

Nàng khẽ ngẩng cằm lên, siết chặt nắm tay, trong con ngươi đen trong suốt lộ ra ánh sáng quật cường. Nàng còn có thể cùng chủ tử trở về tìm Đại Lang. Chủ tử không thích những tranh đấu này, bọn họ liền cách thật xa, ở tại trong rừng núi này.

Nghĩ đến cảnh tượng hai người một sói vui vẻ hoà thuận ở cùng một chỗ, môi nàng liền hiện lên ý cười, lại lưu luyến nhìn phương hướng con sói đen rời đi, sau đó dứt khoát đi ra khỏi cánh rừng.

Trên đường, người đi đường nhìn thấy nàng một thân một mình từ trong núi rừng đi ra, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. May mắn ở trong núi rừng mấy ngày, nàng sớm biến thành toàn thân chạt vật, nếu không chỉ sợ sẽ rước lấy càng nhiều ánh nhìn chăm chú hơn.

Đi theo dòng người hướng đến thị trấn, thông qua nói chuyện với nhau mới biết được hôm nay đang có phiên chợ, thêm nữa thời tiết lại tốt, bởi vậy mọi người ở bốn thôn tám hướng chạy tới, khó trách lại có nhiều người như vậy.

Đoán chừng là do nàng cười đẹp ngọt ngào, người lại ôn nhu tú nhả, người đồng hành đều thích nói chuyện với nàng. Cho dù nàng hỏi hay là không hỏi, đều cướp trả lời, càng đem những việc lạ quê mùa kia thêm mắm dặm muối nói, mãi đến nàng say sưa nghe, sự ngọt ngào trong lòng đã vơi đi không ít.

“Nghe nhi tử nhà ta nói, trước đó vài ngày một nhóm khách quan ở thị trấn đã tận mắt thấy thần tiên.” Một bà lão tóc hoa râm mang theo một rổ trứng chim, nhỏ giọng nói xen vào một câu.

Lời vừa nói ra, vốn dĩ mọi người vẫn đang nói chuyện với nhau lập tức an tĩnh, ánh mắt vụn vặt rơi vào trên người bà, bên trong tràn ngập rõ ràng không tin cùng với châm biếm. Một lát sau lại quay mặt đi tiếp tục đề tài tán gẫu trước đó.

Tiểu Băng Quân từ người bên cạnh biết được, con trai bà lão này là một tên côn đồ, ở trong thôn xóm ai gặp cũng ghét. Không lâu trước đó chọc tới lý trưởng, liền chạy vào trong thành, nói là làm việc vặt ở một khách điểm. Người như vậy mà nói ra, ai sẽ tin tưởng?

Quay mặt vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ cúi đầu của bà lão, thân hình càng thêm khom xuống so với trước, trong lòng Tiểu Băng Quân dâng lên một tia không đành lòng, nhin không được mở miệng hỏi: “Đại nương, bộ dáng thần tiên kia như thế nào?”

Nghe được lời của nàng, những người khác đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. Về mặt bà lão kia lại càng không dám tin, mãi đến khi giương mắt nhìn thấy đôi mắt to mỹ lệ của Tiểu Băng Quân đang thực sự nhìn mình, lúc này mới tin tưởng không phải bản thân nghe lầm, không khỏi lấy lại tinh thần, khoé mắt hiện lên nếp nhăn càng sâu.

“A Thuận nói những khách quan này là vì sông lớn đóng băng, mới thay đổi đi đường bộ, ở lại khách điểm bọn hần mấy đêm. A Thuận đi đưa nước cho bọn hần thì nghe được.”

Có lẽ bà nói có lý có cứ, lại có lẽ vì Tiểu Băng Quân nghe chuyên chú, vốn dĩ mọi người vẫn còn không quá tin tưởng lại giảm thấp thanh âm, thật sự lắng nghe. Mặc kệ nói như thế nào, chuyện mới như vậy nghe một chút luôn tốt, trở về cũng có chuyện để nói với người ở quê nhà.

Bà lão phát hiện mọi người thay đổi, đoán chừng là lần đầu tiên được chú ý như vậy, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, nói cũng hết sức có thứ tự.

“Những khách quan này nói theo chân bọn họ vốn dĩ còn có một đại gia có mái tóc dài và bộ dáng giống thần tiên. Đại gia kia là vào lúc bọn họ tìm nơi ngủ trọ tại Hạnh thôn mà xuất hiện, về sau lúc bọn hần lên thị trấn, hần cũng theo tới.”

Nghe đến đó, trong lòng Tiểu Băng Quân rung lên, trong lòng bàn tay không khỏi bắt đầu đổ mồ hôi.

“Về sau thế nào?” Nàng còn không có mở miệng, đã có người bắt đầu truy vấn, hiển nhiên cũng bị chuyện này hấp dẫn.

“Bọn hán nói vị đại gia kia nhất định là ông trời biết bọn hán muốn gặp cho nên đặc biệt phái tới giải cứu bọn họ.” Bà lão ho hai tiếng, phun ra một cục đờm, mới lại tiếp tục: “Mọi người đều biết con đường từ Hạnh thôn qua đây sẽ phải đi qua một dốc núi đi.”

Có mấy người đồng thời đáp lại, hiển nhiên đều đã đi qua Hạnh thôn.

“Một dốc núi nguy hiểm nha, không đi đúng thì sẽ mất mạng.” Một lão hán vừa đi vừa hít tẩu bô sung.

“Đúng vậy, đúng vậy a.” Bà lão liên tiếp phụ họa, sau đó nói: “Những khách quan này không tin, nhất định phải gấp rút lên đường trong ngày tuyết lớn, lại còn ngồi xe ngựa. Lúc này, đi đến dốc núi, xe ngựa liền xảy ra chuyện, cả ngựa cả xe toàn bộ rơi xuống...”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Lúc tách ra với nhóm nông dân họp chợ, trong lòng Tiểu Băng Quân tràn ngập vui sướng. Cho dù câu chuyện của bà lão kia càng về sau càng mơ hồ, nhưng trong đó để lộ ra manh mối đủ để cho nàng khẳng định mọi người rơi xuống vách núi lúc ấy chưa chết, trong đó đương nhiên bao gồm cả Thiên Mạch. Sờ đi chỉ còn lại đầu ngựa, cũng không phải sói ăn thân ngựa, mà là vì những người đó sợ không đủ lương thức đi ra khỏi núi, cho nên cắt thịt con ngựa đã chết, mang theo bên người rồi đi.

Đây là sau khi Thiên Mạch rời đi, nàng lần đầu cảm thấy phân ly không tính là gì, chỉ cần người kia còn sống. Rõ ràng không quá nửa tháng, lại giống như đi một lần qua luân hồi, hồi tưởng lại cảm giác khổ sở cơ hồ muốn chết của bản thân ngày đó, cùng với do dự cùng hoài nghi của bản thân, đúng là nhẹ như mây. Chính như lời Kha Thất nói, hà tất đi quân hán muốn nàng hay không, chỉ cần nàng muốn hán, như vậy đủ rồi. Lại có ai biết được ngày sau sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

Trong lòng nàng chưa từng sáng tỏ như gương giống như lúc này, rõ ràng biết được bản thân muốn cái gì, lại nên làm như thế nào.

Gian nan chen lách qua đám đông chật ních trên đường lớn, Tiểu Băng Quân đứng dưới mái hiên một nhà nhìn quanh bốn phía, đang muốn tìm người hỏi thăm, ánh mắt lại bị một bóng dáng ở ngõ hẻm cách đó không xa hấp dẫn.

Bóng người kia chớp loé lướt qua, nàng không kịp ngấm nghĩ đã nhanh chân đuổi theo, lại vào lúc đuổi vào ngõ nhỏ lập tức dừng lại, cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình.

Ngay tại lúc nàng đứng cách đó mấy trượng, nam nhân toàn thân áo trắng đầu đội mũ che mặt đưa lưng về phía nàng lẳng lặng ngồi ở trên xe lăn, như là đang chờ người nào. Một đầu tóc đen kia tôn lên cái áo trắng, chói mắt làm cho ngực người ta phát đau.

Nàng thờ dốt nhìn, nhất thời lại có chút phản ứng không kịp.

Nàng không nói gì, nam nhân cũng không có, mà là đẩy xe lăn chậm rãi đi về phía trước.

Tiếng bánh xe lăn lộc cộc truyền vào trong tai, Tiểu Băng Quân chấn động, nhất thời tỉnh táo lại, vội đuổi theo, giống như khi trước đặt tay ở trên xe lăn thuần thục đây.

Nam nhân vì thế thu tay đặt trên bánh xe lại, thần nhiên nói: “Vất vả rồi!”

Một câu khép lại, Tiểu Băng Quân thiếu chút nữa nhịn không được rơi nước mắt, trong lòng biết hán đã đồng ý cho mình tiếp tục đi theo rồi.

“Không...” Nàng muốn nói không vất vả, lại chung quy không chế không được bản thân, bỗng dừng dừng lại từ phía sau ôm cổ hán, găt gao ôm, phảng phất muốn đem bản thân hoà cùng một chỗ với hán, không bao giờ tách ra nữa. Chỉ là bây giờ nàng sẽ không giống như trước đây, nói về sau cũng không được bỏ lại nàng.

Nam nhân tùy ý để nàng ôm, sau một lúc lâu, gờ tay lên vượt qua vai mình, sờ sờ nàng đang vùi vào phía sau gáy mình.

“Đi thôi.” Hán nói, “Phía trước là đến nơi rồi.”

Chỗ mà Kha Thất thuê cho Thiên Mạch là ở trong ngõ hẻm, là một cái viện không tính là lớn, có nhà chính và hai phòng ngủ, còn có một nhà bếp. Trong

viện còn có một giếng đá, bên cạnh mọc lên hai cây hoa quế thô to. Mặc dù đơn giản nhưng rất sạch sẽ.

Kha Thất làm việc tương đối thoả đáng, lại còn mượn một gã sai vặt cùng một đầu bếp nữ, đều là người thành thật không lắm lời, trả trước một năm tiền thuê. Lúc hai người trở về, đầu bếp nữ đã nấu xong nước nóng.

Mãi cho đến khi tắm rửa xong, Tiểu Băng Quân vẫn cảm thấy có chút hoảng hốt, không thể tin lại có thể dễ dàng tìm được người như vậy. Qua loa xoa xoa mái tóc ẩm ướt, nàng khoác một chiếc áo đơn liền chạy về hướng nhà chính, mãi đến khi nhìn thấy Thiên Mạch ngồi ở bên trong an tĩnh đọc sách khi đó mới chính thức yên lòng, không lại hoài nghi đang nằm mơ.

Thấy nàng đi vào, Thiên Mạch giương mắt nhìn thoáng qua, chân mày khẽ nhúc nhích, đặt sách xuống, với tay lấy áo khoác của mình ở trên giường qua.

“Qua đây.”

Toàn thân bị gió lạnh thổi đến lạnh lẽo phủ thêm một chiếc áo khoác lập tức cảm thấy một tình cảm ấm áp từ tim lan ra khắp nơi, Tiểu Băng Quân rũ mắt nhìn hần chuyên chú vì mình khép lại vạt áo, rốt cuộc ức chế không nổi chứa chan thương nhớ cùng tình yêu.

“Chủ tử.” Nàng gọi.

Thiên Mạch không có ngừng đầu, nhàn nhạt ừ một tiếng, vẫn đang chuyên chú buộc lại vạt áo.

“Thiếp thích người.” Tiểu Băng Quân nói.

Buộc lại vạt áo, lại duỗi tay vuốt nếp nhăn trên áo, Thiên Mạch cảm thấy Kha Thất mua y phục hơi lớn một chút, hoặc là kỳ thật người mặc quần áo gầy đi.

Giương mắt, hần nhìn về phía nữ nhân nói xong câu nói kia liền trầm mặc không nói nữa, trong đôi mắt tối đen như vì sao không có mắt mắt không có mong mỏi, chỉ có kiên định làm người ta an tâm.

“Ta biết.” Hần đáp lại. Chỉ là cho tới hôm nay, hần vẫn đang không biết thích là như thế nào.

Bình tĩnh nhìn hần, sau một lúc lâu, Tiểu Băng Quân ngọt ngào cười. “Mấy ngày này thiếp rất nhớ người.” Hiện giờ cũng chỉ muốn nói một câu như vậy, những lo lắng sợ hãi này, như là đã qua đi, đã không còn muốn nhắc lại.

“Ừm.” Thiên Mạch vẫn dậm mực trước sau như một, bất quá lại đưa tay kéo qua một cái ghế, để cho nàng đưa lưng ngồi trước mặt mình, sau đó lấy cây lược trên bàn nhẹ nhàng chải mái tóc ẩm ướt kia của nàng.

Tiểu Băng Quân có chút vừa mừng vừa lo. Từ trước đến giờ đều là nàng giúp hần chải đầu, cho tới bây giờ không dám nghĩ tới hần cũng sẽ vì mình làm chuyện này, nhất thời lại có chút không được tự nhiên, qua một hồi lâu mới chậm rãi trầm tĩnh lại.

“Vậy thì ở nơi này đi.” Thiên Mạch đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân vẫn còn đang trong trạng thái kinh hi cùng rung động khi hần tự mình chải đầu cho nàng, nghe vậy sửng sốt xong mới phản ứng kịp, nói: “Được.” Dứt lời, lại cảm thấy lời này không thể hoàn toàn biểu đạt tâm ý của bản thân, vì thế lại bổ sung thêm “Người ở nơi nào thiếp sẽ ở nơi đó.” Cho dù là nơi này hay là điện Hắc Vũ, hoặc là thảo nguyên Giang Nam, phạm là hần muốn, về sau nàng sẽ không ngăn cản nữa.

Tay Thiên Mạch ngừng một chút, một lát sau nhanh nhẹn thắt mái tóc ẩm kia thành một bím, nhưng lại không cột.

“Hạ Nhi.”

Tiểu Băng Quân nghe được hần gọi, theo phản xạ quay đầu lại, lại vẫn không thấy rõ là chuyện gì, môi liền bị che lại. Nhìn con người đen thâm thụy gàn trong gang tấc, nàng có chút ngáy ngốc. Mãi đến khi cảm thấy cánh môi có gì đó ôn nhuận ẩm ướt liếm qua, mới bỗng dưng lấy lại tinh thần, ngực bình bịch đập rộn lên.

Chậm rãi nghiêng người, nàng đưa tay ôm chặt cổ hần, vươn lưỡi ra thăm dò, dây dưa cùng hần ở cùng một chỗ.

Hơi thở giao hoà, giúp nhau lúc hoạn nạn, hơn mười ngày phân ly kia giống như chưa từng tồn tại. Những nước mắt này, những lo lắng cùng đau đớn này, nỗi nhớ cùng bi thương, so với một khắc này, lại có cái gì quan trọng hơn.

Gắt gao ôm cổ nam nhân, cho dù sau khi rời môi cũng không buông ra, ngay cả bản thân Tiểu Băng Quân cũng không biết là từ khi nào thì từ trên ghế chuyên đến trong lòng Thiên Mạch.

Tuỳ ý để nàng dán sát mặt vào mình thở dốc, ánh mắt Thiên Mạch rơi bên ngoài cửa sổ, tay chậm chậm vỗ về lưng của người trong lòng.

Từ vị trí của bọn họ có thể nhìn thấy giếng đá cùng với cây hoa quế bên cạnh, lúc bình minh xuyên thấu qua kẽ lá xanh, ánh sáng loang lổ rơi vào trên miệng giếng, chiếu rọi trên đám rêu khô.

Hần cảm thấy bản thân không giống như động dục. Thiên Mạch có chút nghi hoặc, hần không rõ bản thân vì sao đột nhiên muốn hôn nàng, chỉ là cảm nhận được một khắc lúc ôm nàng vào trong lòng kia, ngực vốn dĩ có chút trống rỗng đột nhiên được lấp đầy.

Sau một khoảng thời gian rất dài, Tiểu Băng Quân đều nghĩ không ra ngày đó Thiên Mạch vì sao lại hôn nàng. Bởi vì sau đó hẳn rồi cuộc không làm như vậy nữa, mà hai người cũng vẫn như cũ phân phòng mà ngủ. Sau khi trải qua mười ngày phân ly, toàn bộ tựa hồ đều không trở về được, nhưng mà mơ hồ chính là không còn giống sự xa cách ban đầu nữa.

Cuộc sống nơi tiểu huyện yên bình mà an hoà, không có tình cảm mãnh liệt cũng không có gợn sóng. Tiểu Băng Quân cảm thấy như vậy rất tốt, đôi khi sẽ sản sinh ra ảo giác hai người sẽ như vậy mà qua một đời.

Nàng nói với Thiên Mạch về chuyện con sói đen, lại vẫn đi ra chỗ núi rừng ngoài thành tìm kiếm qua nhiều lần, lại không thấy được tung tích con sói đen, giống như nó cho tới bây giờ chưa từng tồn tại. Vì thế, cảm xúc của nàng sa sút một thời gian.

Thiên Mạch nói chỉ là một con sói mà thôi, trong giọng nói hàm chứa nhàn nhạt không đồng tình.

“Nó là bằng hữu của thiếp.” Nàng nói. Đó là lần đầu tiên nàng tức giận với Thiên Mạch, nhưng hẳn lại không để ý, ngược lại còn nở nụ cười.

Nụ cười kia lập tức đánh tan con giận trong lòng nàng, khiến cho nàng sản sinh ý nghĩ muốn dùng hai tay nắm giữ thật cẩn thận, che chở. Về sau, nàng vẫn thường thường chạy đi tìm con sói đen. Nàng luôn luôn cảm thấy, bản thân còn có thể nhìn thấy nó.

Ngày trải qua tốt đẹp như vậy, tràn ngập ấm áp cùng chờ mong. Mãi đến trước năm mới, nàng lấy tiền cho đầu bếp nữ mua hàng tết mới phát hiện bạc đã không còn nhiều, thời điểm kia nàng mới nghĩ đến vấn đề sinh kế. Cho tới nay đều có người vì họ chuẩn bị ăn mặc cùng chi phí, tới lúc tự bản thân mình trải qua mới phát hiện cuộc sống của dân thường không nhẹ nhàng thích ý như biểu hiện bên ngoài như vậy.

Việc này nàng không dám nói với Thiên Mạch, bản thân trầm trọc suốt cả đêm, mãi đến bình minh cũng không nghĩ ra biện pháp kiếm tiền. Bất đắc dĩ, đành phải lặng lẽ thỉnh giáo đầu bếp nữ.

Đầu bếp nữ nghe được thỉnh cầu của nàng, có chút giật mình, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Phu nhân có thể làm chút chuyện thuê thừa, đợi cho tới lúc họp chợ đem đi bán, cũng có thể tới mấy hộ gia đình lớn làm chút việc giặt y phục kiếm tiền...” Nói đến đây bà cúi xuống, không tiếp tục. Ở trong mắt bà, vợ chồng chủ hộ thấy thế nào cũng không phải là người làm việc nặng, thậm chí cuộc sống bọn họ đáng phải sống so với lão gia lớn nhất trong huyện cũng nên khá hơn nhiều mới đúng, cho dù như thế nào cũng không nên vì sinh kế mà lao碌.

Tiểu Băng Quân lại tuyệt đối không cảm thấy thẹn thùng, mà cẩn thận hỏi các loại tình huống kiếm thu nhập, cẩn thận cân nhắc loại nào mới có thể chống đỡ được bốn người.

Đầu bếp nữ thấy nàng cũng không phải nói giỡn, do dự một chút, mới lại nói: “Nghe người ta nói Lý phủ mới có một vị biểu tiểu thư, đang muốn mướn mấy hạ nhân ở đây để sai sử, tiền thuê làm sai sử kia hẳn là cao hơn không ít so với các công việc khác.” Nói vừa xong bà liền có chút hối hận, cảm thấy việc này mặc dù nói thôi cũng là một loại khinh nhờn với nữ tử trước mặt.

Nào biết Tiểu Băng Quân sau khi nghe xong thật cảm thấy khả thi, liền hỏi thăm vị trí Lý phủ, muốn đi thăm dò tình hình. Người còn chưa bước ra khỏi cửa viện, liền nghe tiếng xe lăn lộc cộc, trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn thấy Thiên Mạch xuất hiện tại cửa nhà chính, đang yên lặng nhìn nàng.

“Muốn ra ngoài?” Hắn nói, thần sắc trong veo mà lạnh lùng, làm cho người ta đoán không ra hẳn rồi cuộc có từng nghe được hai người nói chuyện.

Đầu bếp nữ nhìn thấy hắn, gọi một tiếng ‘gia’, sau đó nhanh chóng biến mất.

Tiểu Băng Quân co quắp đáp lại, trong lòng khản trương, ý cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

“Cùng đi.” Thiên Mạch giống như không thấy được bất an của nàng, thần nhiên nói, nói xong, trên tay dùng lực, xe lăn trượt ra cửa phòng, liền muốn ngã nhào xuống bậc thang.

Tiểu Băng Quân kinh hãi, khản trương chạy tới bắt lấy lưng ghế dựa, tận lực khống chế ghế dựa cân bằng. Kha Thát thuê tiểu viện này khi đó liền yêu cầu người ta tháo bỏ bậc cửa, nghĩ tới bậc thang này không cao nên không xử lý. Tiểu Băng Quân lại không có cách nào yên tâm để hẳn tự mình đi xuống.

Giúp đỡ Thiên Mạch xuống thêm đá, Tiểu Băng Quân lại chạy vào trong nhà cầm hai cái nón che mặt, tự mình đội một cái, hẳn đội một cái, lúc này mới đẩy xe lăn ra ngoài.

Năm mới sắp đến, trên phố đều là hải tử vui chơi pháo hoa pháo trúc, cửa hàng hai bên bày đầy các loại hàng tết ở bên ngoài, cò kè mặc cả, dán câu đối trước cửa, khuôn vác hàng hoá ra ra vào vào. Khắp nơi đều tràn ngập không khí ăn tết.

Đứng ở giữa đường, nhìn mọi người bên cạnh bận rộn, Tiểu Băng Quân nhất thời mê mang. Thời điểm kia nàng mới biết được, nơi bọn họ ở cũng không có cảm giác nhà. Nàng đã từng cho rằng bản thân đã thoả mãn, nhưng mà trên thực tế cũng không phải như vậy.

“Chủ tử, chúng ta đi đâu?” Nàng hỏi. Lúc này nàng tự nhiên không thể lại đi Lý phủ.

“Đi xung quanh nhìn xem.” Ánh mắt Thiên Mạch chậm rãi đảo qua hai bên đường cái, nhìn bộ dáng mọi người vui sướng, khuôn mặt tuần tú dưới màn lụa mỏng vẫn đậm đặc. Không giống với Tiểu Băng Quân, hẳn căn bản không có nhận thức về nhà. Từ nhỏ chiếu theo yêu cầu bồi dưỡng Thiên Tê Tư, phụ mẫu đều khó gặp mặt một lần, lại nói chỉ đến nhà. Huống chi trong Huyền Lang tộc, nhà bao hàm hai vợ chồng, cũng không bao gồm con. Bởi vậy, từ lúc sinh ra một khắc kia hẳn đã nhất định vô duyên với nhà.

Trong dòng người vội vàng không ngừng nghỉ, hai người chậm rãi đi trước có vẻ đặc biệt dị thường, đi không bao lâu, phía sau liền có mấy đứa con nít theo sau. Bởi vì có một tiểu hài tử ném pháo trúc bên người Tiểu Băng Quân, dọa nàng nhảy dựng lên. Lấy lại tinh thần, nàng cũng không buồn bực, chỉ là quay đầu ngọt ngào cười với hài tử toàn bộ tinh thần đang đề phòng tránh mắt chờ nàng mắng, sau đó lại tiếp tục đường mình đi. Không nghĩ tới vóc dáng hài tử kia thấp, hoàn toàn nhìn thấy nụ cười mỹ lệ kia của nàng, cho rằng bản thân gặp được tiên nữ, vì thế liền dẫn tiểu đồng bọn đi theo phía sau nàng, giống như một cái đuôi.

Thiên Mạch không phải không biết chuyện xảy ra ở phía sau, thấy Tiểu Băng Quân không có việc gì, liền không lại để ý tới, mà để cho Tiểu Băng Quân mua giấy cùng bút mực, chỉ đỏ, ở dưới một cây đại thụ, mượn cái bàn của quán văn thần nhỏ bên cạnh, bắt đầu viết câu đối xuân.

Đợi tới khi rõ ràng biết hẳn muốn làm cái gì, Tiểu Băng Quân liền biết hẳn nghe được đoạn đối thoại giữa nàng và đầu bếp nữ, trong lòng không khỏi tự trách, nhưng cũng không dám khuyên hẳn, chỉ có thể yên lặng ngồi ở một bên, giúp đỡ mài mực đôi giấy.

Cũng không biết là vì phía sau có một đám tiểu hài tử theo sau có vẻ náo nhiệt, hay là vì cách ăn mặc của hai người quá mức kỳ lạ, không quá khoáng khác liền hấp dẫn không ít người vây quanh, trong đó có một hai người tiến lên muốn mua câu đối xuân.

Lúc bức câu đối xuân hoàn thành mở ra hong khô, cho dù người không biết chữ cũng hiểu được chữ kia ánh trên giấy đỏ đẹp đến cỡ nào, người mua liền cảm thấy hết sức đặc ý, giống như chính mình viết vậy.

Đại để là đồ may mắn, viết tại chỗ, nhưng lại không đắt, phía sau liên tục có người đến mua, mãi đến khi giấy đỏ mua đã hết, Thiên Mạch liền để bút xuống. Cho dù có người nguyện ý cấp lại giấy đỏ, hẳn cũng không chịu viết.

Trả lại cái bàn của quán văn thần, lại vẫn tặng kèm một bức câu đối xuân, hai người liền dẹp đường trở về. Ai cũng không biết, về sau có một bức câu đối xuân bị một người biết phân biệt hàng tốt xấu nhìn thấy, nhất thời như thu được chí bảo, hỏi thăm chung quanh, thậm chí tới cửa câu chữ cũng không có kết quả. Vậy mà ở chung quanh ra giá cao thu thập mấy câu đối xuân này, khiến cho mọi người có được một chút tiền bạc.

Đối với những chuyện này Thiên Mạch không biết, cho dù biết hẳn cũng không thèm để ý. Hẳn chỉ là muốn nói cho Tiểu Băng Quân, muốn kiếm tiền, còn rất nhiều phương pháp, lại vẫn không cần uý khuất nàng đi làm nô tài cho người ta.

Tiểu Băng Quân không dám có ý nghĩ ra ngoài kiếm tiền, nhưng mà trải qua sự việc này, cũng để cho nàng biết, muốn sinh tồn giống như một người bình thường, toàn bộ những cái nàng học trước kia đều vô dụng. Bởi vậy, từ đó nàng liền thường thường đi theo đầu bếp nữ học hỏi xung quanh một chút cuộc sống thường thức cơ bản, từ những chuyện liên quan đến quê nhà tới lo liệu chuyện gia đình, từ phong tục ngày hội tới có kè mặc cả, tất cả việc vật đều ghi nhớ tỉ mỉ.

Thiên Mạch biết nàng buồn chán, cũng để mặc, ba ngày sau cầm hai tờ ngân phiếu ngàn lượng đưa cho nàng.

Tiểu Băng Quân trước kia không có khái niệm về tiền tài, cho dù nhìn thấy trên dưới một trăm vạn lượng cũng sẽ không có suy nghĩ gì. Nhưng sau vài ngày đã biết đây không phải con số nhỏ, gia đình bình thường cho dù cả đời cũng không kiếm được, bởi vậy có chút giật mình.

“Ta chỉ cho ông chủ Ngọc Trai con đường tắt đi đến Bạc Di không cần phải qua cửa khẩu và địa bàn của người Khả Cát Đặc.” Nhìn bộ dáng nàng muốn hỏi lại không dám, Thiên Mạch chủ động giải thích.

Ngọc ở Bạc Di, chất tốt mà giá rẻ, thương nhân kinh doanh ngọc ở các nơi thường thường không để ý đường xa gian nguy để đãi ngọc và thu được lợi nhuận hậu hĩnh. Nhưng mà ngoài việc phải mạo hiểm tính mạng ra, còn phải chịu sự moi móc tầng tầng lớp lớp của quan phủ cùng người Khả Cát Đặc lòng tham không đáy, có thể nói con đường từ Trung Nguyên tới Bạc Di này là do huyết lệ của thương nhân kinh doanh ngọc trải nên.

Bởi vậy đối với ông chủ Ngọc Trai, nếu như con đường tắt của Thiên Mạch đáng tin cậy, đó không phải là chuyện chi trả giá mấy ngàn lượng bạc. Hai ngàn lượng này chỉ là dự chi, chờ ông phái người dò đường trở về, nếu như là thật sẽ còn có thù lao nữa. Theo bản đồ Thiên Mạch vẽ, đến Bạc Di chỉ cần hai tháng, qua lại không tới nửa năm, thời gian tương đương với một chuyến lộ trình thường đi, vì vậy chi tính về mặt thời gian cũng xem như đoạt được tiền cơ, chưa nói đến những cái khác.

Tiểu Băng Quân mặc dù không rõ đạo lý trong này, nhưng lại tuyệt đối tín nhiệm Thiên Mạch, bởi vậy nhận tiền bạc cũng không chút chột dạ, về sau rốt cuộc không vì chuyện tiền bạc mà phát sầu.

Đêm giao thừa, đầu bếp nữ chuẩn bị cơm tất niên xong, liền cùng gã sai vặt về nhà mừng năm mới.

Thiên Mạch cùng Tiểu Băng Quân đối mặt một bàn lớn thức ăn phong phú, cũng không có cảm giác đặc biệt gì, trước sau như một trầm mặc ăn cơm, mãi đến tiếng pháo trúc liên tục nổ vang.

Tiểu Băng Quân không tự giác ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, mặc dù cửa lớn đóng chặt không nhìn thấy cái gì, nhưng vẫn có thể từ tiếng cười vui của hài tử cùng với tiếng nói chuyện cất cao của người lớn có thể cảm nhận được loại náo nhiệt vui sướng này. Nàng sinh trưởng ở Băng tộc, lại ở điện Hắc Vũ mười năm, nhưng mà hai nơi này đều không có tết âm lịch, bởi vậy đây là lần đầu tiên nàng tự thể nghiệm ngày hội quan trọng nhất trong một năm của Đại Tấn thường được đề cập trong thơ.

“Trần thâm có mua pháo trúc?” Thiên Mạch ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói.

“A?” Tiểu Băng Quân nhất thời phản ứng không kịp, ngay chính nàng cũng không biết, trong ánh mắt loé ra ánh sáng yêu thích và ngưỡng mộ.

Thiên Mạch buông đầu xuống, lấy khăn ra lau miệng, “Chúng ta nên đốt trước lúc ăn cơm.” Hắn không phải không biết, chỉ là không quá để trong lòng ngày hội này của loài người. Nếu không phải nhìn ra nàng có khao khát, chỉ sợ cơm nước xong liền trở về phòng rồi.

Tiểu Băng Quân lại a một tiếng, lập tức đứng lên, vội vàng nói: “Có có, thiếp đi lấy.”

Chờ nàng trở ra, Thiên Mạch đã đến trong viện, khi đó tuyết đang bay là tà xuống đất, hắn cũng không bung dù, ngọn đèn ở trong nhà chiếu rọi có vẻ cô tịch dị thường.

Cước bộ của nàng chân chừ, ở trên thềm đá ngơ ngác đứng lại, chợt đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, tựa hồ cho dù chính mình làm như thế nào, lại không cách nào chân chính tiến vào nội tâm hắn.

Nhìn thấy nàng ôm pháo trúc chạy ra ngoài, Thiên Mạch không khỏi bật cười, trong lúc này sự tịch mịch quanh quẩn không đi xung quanh người liền giống như hoá vào trong tuyết, biến mất không thấy.

“Qua đây.” Hắn ngoắc. Lúc Tiểu Băng Quân đi qua liền từ trong lòng nàng lấy ra một chuỗi pháo trúc, ánh mắt quét một vòng ở trong sân, rồi sau đó từ một góc đông đồ tập vật lấy ra một cây trúc, treo pháo trúc lên.

Mở cửa viện ra, Thiên Mạch tay cầm cây gậy trúc treo dây pháo ra ngoài viện, sau đó ý bảo Tiểu Băng Quân đi châm ngòi.

Tiểu Băng Quân vốn dĩ cảm thấy mới mẻ, đang nóng lòng muốn thử cầm cây mồi lửa châm vào đầu dây, không ngờ cách vách vừa vặn cũng đốt. Đột nhiên vang lên tiếng ‘đùng đoàng’ đình tai nhức óc, nàng cả kinh lập tức nhảy trở về, sống chết không chịu đi lại đốt pháo.

Thiên Mạch không có cách nào, chỉ có thể cầm cây gậy trúc ở khe hở giữa khung cửa cùng vách tường, sau đó lấy mồi lửa từ trong tay nàng thổi cháy, ném ra phía trước. Mồi lửa xoay chuyển, vừa lúc ma sát vào đầu dây đốt, sau đó bay ngược trở về.

Chỉ thấy đốm lửa hứng khởi nhanh chóng bén lên đốt pháo đầu tiên, tiếp theo ánh lửa chớp loé, ‘đùng’ một tiếng nổ tung.

Pháo vụn tung bay, Thiên Mạch thổi tắt cây mồi lửa, sau đó lui về sau vài bước, nhìn bộ dáng Tiểu Băng Quân bịt lỗ tai vừa sợ vừa thích, đột nhiên cảm thấy so với những người khác nữ tử trước mắt thật sự là cực kỳ dễ thỏa mãn.

Vốn dĩ đốt pháo xong nên trở về tiếp tục ăn cơm, nhưng trong lòng Tiểu Băng Quân biết Thiên Mạch đối với việc này không có hứng thú, sợ hắn đi vào xong liền không trở ra, bởi vậy nhất định phải đem thả pháo hoa trong lòng xuống châm.

Thiên Mạch cũng không phải không vui, cùng Tiểu Băng Quân xếp pháo hoa xong, liền chịu khó châm ngòi nổ từ xa.

Lúc đốm pháo hoa đầu tiên xuyên qua hoa tuyết giữa trời đêm đen như chỉ nõ thành hoa rơi như mưa ngũ sắc, Tiểu Băng Quân không khỏi nín chặt ngực, ngửa đầu, khoe môi hiện lên ý cười si mê lại có chút mờ mịt.

Thiên Mạch một tay chống vào thành ghế ngựa đầu, nhìn nàng. Hắn biết nàng bất an, nhưng hắn rõ ràng hơn nếu như muốn cùng hắn làm bạn cả đời, nàng vẫn còn phải gặp rất nhiều chuyện. Những chuyện này cho dù hắn có năng lực thông thiên cũng không cách nào thay nàng giải quyết.

“Tại tộc của ta chỉ có hai ngày hội chúc mừng.” Trong tiếng xé gió pháo hoa bay lên bầu trời, hắn chậm rãi nói. Giọng nói tuy không lớn, lại rõ ràng truyền vào trong tai Tiểu Băng Quân.

Nàng ngẩn ra, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía hắn. Đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện của mình với nàng, để cho nàng không tự giác ngừng thở, sợ một cái thở dốc hắn lại không nói tiếp.

Thiên Mạch nhìn ra tâm tư của nàng, không khỏi mỉm cười, đưa tay bắt được bàn tay băng lãnh của nàng, bao bọc sưởi ấm trong lòng bàn tay mình.

“Một ngày là ngày tế thần.” Ánh mắt của hắn dời về phía xa xôi trên trời đêm, có khoảnh khắc hốt hoảng. Thật sự là quá xa xưa, những chuyện này, nếu như không nhắc đến, có lẽ có một ngày thật sự sẽ hoàn toàn quên mất.

Huyền Lang tộc chỉ có một thần, đó chính là Nguyệt thần. Cứ cách 60 năm, vào ngày trăng tròn, tất cả tộc dân đều hiện ra bản thể, sau đó dưới sự chủ trì của hắn, cử hành nghi thức tế tự Nguyệt thần. Nghi thức kia lớn mà trang nghiêm, so với ngày hội của loài người hoàn toàn khác biệt.

Tiểu Băng Quân quên đi pháo hoa rực rỡ, ngồi xõm xuống bên người Thiên Mạch.

“Ngày còn lại là ngày nào nữa?” Nàng hỏi. Nàng có thể cảm giác được, phía sau một câu đơn giản kia của hắn có rất nhiều thứ nàng tạm thời không cách nào tìm tòi nghiên cứu được. Nhưng có lẽ có một ngày, hắn sẽ giống hôm nay như vậy, chủ động nói tới.

“Ngày kia là ngày hợp nhân.” Thiên Mạch rũ mắt nhìn nụ cười nhạt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đưa tay phất tuyết rơi trên tóc nàng, giải thích, “Chính là ngày nam nữ thành thân.”

Tiểu Băng Quân a một tiếng, hiển nhiên có chút ngạc nhiên. Cho dù bất luận là ở nơi nào hôn nhân đại sự đều là chuyện lớn của đời người, nhưng nàng cho dù như thế nào cũng không có biện pháp đem chuyện này, ngày đó cùng hắn liên tưởng cùng một chỗ, cho dù hắn đã có bốn cơ.

“Tộc của ta một người cả đời chỉ có thể có một người bầu bạn, nếu như nhận định liền dùng máu tương dung, từ đó về sau không thể đổi ý.”

Nói xong câu này, Thiên Mạch trở nên trầm mặc, bàn tay nắm tay Tiểu Băng Quân hơi hơi siết chặt, giống như muốn nắm chặt cái gì vậy.

Tiểu Băng Quân chấn động, đột nhiên thốt ra nói: “Vậy chúng ta đem máu cũng tương dung đi.” Nói vậy, nàng liền không cần tiếp tục lo lắng bọn họ sẽ phân ly rồi.

Thiên Mạch giật mình nhìn ánh mắt nghiêm túc của nàng, một lát sau lắc lắc đầu, sau đó buông tay nàng ra lăn xe lăn đi. Ngắc đầu, nhìn pháo hoa trên mặt đất không biết khi nào thì đã đốt hết rồi.

“Vẫn còn đốt sao?” Hắn hỏi, không nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng đột nhiên trở nên sáng lạn dị thường.

Tiểu Băng Quân gật đầu, cười mỉm chạy tới đặt pháo hoa ôm trong ngực trên mặt đất, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Từng chùm từng chùm pháo hoa bay lên bầu trời, mãi cho đến đêm khuya.

Ngày đầu tiên đầu bếp nữ cùng gã sai vặt trở lại, Tiểu Băng Quân ngoại trừ thỉnh thoảng xuống bếp tự tay làm chút canh chút điểm tâm nhỏ cho Thiên Mạch, cơ hồ xem như không có việc gì. Vì thế ngoại trừ làm bạn chơi cờ đọc sách với Thiên Mạch, nàng lại bắt đầu chạy ra ngoài thành, mang theo các loại thức ăn ngon gì đó.

Thiên Mạch chỉ dặn dò nàng cẩn thận, không can thiệp nhiều hơn, nhưng cũng không cùng đi.

Chuyện dung máu không ai bàn lại, tựa như đã bị lãng quên rồi. Chỉ có lúc đêm khuya đi ngủ, Tiểu Băng Quân sẽ tròn mắt nhìn đêm đen thâm trầm, ảo tưởng tình cảnh hắn đồng ý.

Hắn cuối cùng sẽ đồng ý. Nàng nghĩ, hắn từng nói qua nàng là nội tử của hắn.

Một khác kia khi hắn lắc đầu, nàng không phải không khó chịu, nhưng lại không hề nổi giận. Chỉ vì lời nói ra trong tích tắc đấy, nàng cơ hồ đã biết trước đáp án. Hắn nếu như dễ dàng hứa hẹn cả đời với người, làm sao đến phiên nàng hỏi những lời này, chỉ sợ sớm đã có người làm bạn cả đời. Không thể không nói, có nhiều lúc nàng cảm thấy may mắn.

Ngày rõ ràng chậm rì rì trôi qua, lại không nghĩ tới thoáng cái đã sang tháng ba. Trên cành cây khô cách vách duỗi vào bên trong sân không biết từ khi nào đã đầy nụ hoa, trong một ngày, nhanh chóng nở ra. Hoa hạnh màu đỏ đầy cành.

Vào lúc này, Kha Thất truyền tin tức tới. Nàng từ Diễm tộc nơi đó lấy được tin tức, nữ tử bên người Tử Tra Hách Đức Mạc Hách – thủ lĩnh trước đây của bộ Mạc Hách của người Địa Nhĩ Đồ rất có khả năng chính là người bọn họ muốn tìm. Hai tháng trước có người ở Ba Thuật, một thành nhỏ ở biên cương phụ cận A Nhĩ Đạt nhìn thấy bọn họ, mà đó là tin tức gần đây nhất liên quan tới bọn họ.

Bên phía Kha Thất nhất thời xảy ra chuyện, muốn xâm nhập sa mạc Tử Thần một chuyến, trong thời gian ngắn không thể tiếp tục điều tra, thế là trước khi đi đã đem tin tức thu thập được báo lại.

Sau khi Thiên Mạch xem qua, chỉ nói bốn chữ.

“Đi A Nhĩ Đạt.”

Cho lui đầu bếp nữ cùng gã sai vặt, thu thập bọc hành lý cùng với hơi thở xe ngựa cùng vài chuyện vặt vãnh cũng mất hai ngày. Trước khi đi Tiểu Băng Quân lại đi một chuyến ra rừng núi ngoài thành, nhưng mà vẫn thất vọng quay về, không thể không ôm tâm tình tiếc nuối cùng Thiên Mạch lên đường.

Vốn dĩ nàng muốn mượn xe, nhưng từ tiểu huyện thành đến A Nhĩ Đạt cách nhau mấy ngàn dặm, căn bản không có xa phu đồng ý đi. Nàng lại sợ trên đường đổi xe nghỉ trọ bất tiện, sợ trì hoãn quá nhiều thời gian, đơn giản mua một chiếc xe ngựa, chính mình học cách đánh xe.

Thiên Mạch biết nàng lúc này đối với toàn bộ tràn ngập cảm giác mới mẻ, cũng tùy nàng mảy mò, cho dù là sau khi xe ngựa thiếu chút nữa rơi vào kênh rạch. Nhiều lắm là lúc sắp dừng phải người hắn âm thầm hỗ trợ một chút.

Tiểu Băng Quân vô cùng thông tuệ, rất nhanh liền thành thạo cách khống chế, hào hứng quá độ, ngoại trừ thỉnh thoảng dừng lại nghỉ trọ để ngựa nghỉ ngơi, thì vẫn đi không ngừng. Một ngày đầu vậy mà đi tới trên trăm dặm, đến nỗi bỏ lỡ chỗ tá túc, cuối cùng không thể không ở nơi hoang sơn dã lĩnh qua đêm.

Được giáo huấn, ngày thứ hai nàng không còn buồn phiền vội đi, gặp người đi đường liền tán dóc vài câu, đem đồ ăn ven đường cùng với tình hình giao thông, đường tắt thăm thính rõ ràng, nhờ vậy mà tránh được mấy vùng nguy hiểm. Sợ Thiên Mạch ở trong xe nhàm chán, nàng thường thường kể lại những truyền thuyết, câu chuyện, phong tục của giang hồ của bạn đường, cũng không biết người trong xe có nghe hay không. Nhưng nàng lại biết điện Hắc Vũ đã bị Phong Cửu Liên Thành chiếm cứ, biết cùng đồng mưu Âm Cửu U vào đêm giao thừa đó trong lúc nội loạn ở hoàng triều Âm Cực chết trận tại Uyển Dương, biết Bắc Tắc vẫn bị phong tỏa như cũ, bị hai cỗ thế lực thần bí chiếm cứ khống chế....

Chỉ là những chuyện này đã cách bọn họ rất xa rồi. Chỉ cần một ngày hắn không muốn trở về, nàng một ngày sẽ không quan tâm. Điện Hắc Vũ không có hắn đối với nàng mà nói cũng không là gì, giống như vườn lê không có Luyến Nhi đối với nàng cũng giống vậy, không là gì cả.

Rốt cục, nàng có thể gặp Luyến Nhi rồi. Mỗi khi nghĩ tới điểm này, lồng ngực của nàng liền không chế không nổi kịch liệt nhảy động, hận không thể mọc

thêm hai cái cánh lập tức bay đến A Nhĩ Đạt.

Đoán chừng là cảm xúc kích động của nàng thông qua xe ngựa truyền vào trong toa xe, lần đầu tiên như vậy, Thiên Mạch lại nói với nàng không cần ôm quá nhiều hy vọng. Nàng mặc dù hiểu rõ ý tứ của hắn, lại không chế không được chính mình. Về sau hắn liền không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng thở dài.

Đọc theo đường đi gập ghềnh, mặc dù không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng tới biên thành Vân Phù của Đại Tấn cũng là chuyện một tháng sau rồi. Qua Vân Phù liền chính là Ba Thuật, càng đi về phía Bắc, người ngoại tộc càng nhiều.

Vì tránh bị chú ý, lúc ở Vân Phù, Tiểu Băng Quân liền thay bào phục rộng rãi cũng không biết là của dân tộc nào, lại đội khăn trùm đầu, chỉ lộ ra đôi mắt ở bên ngoài. Hành tẩu ở bên ngoài đã lâu, nàng ít nhiều học được làm thế nào tránh tai mắt của người, ít rước lấy phiền toái.

Xuất quan, đó là vùng ngoại ô đồng cỏ mệnh mông bao la, trước mắt đều là màu xanh khiến cho Tiểu Băng Quân có cảm giác trở lại thảo nguyên. Trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy lều trại màu trắng rải rác như nấm trên đồng cỏ mệnh mông, có chút thời điểm chỉ có một hai cái, nhiều mà nói cũng sẽ không vượt qua vài trăm cái. Chung quanh lều trại là sườn núi thấp nhấp nhô, bầy dê trắng cùng loài động vật kỳ quái có bộ lông dài rậm và cái sừng cong đang nhai nhả ăn cỏ.

“Đó là Trường Mao Ngưu, lông dài mà dày, chống lạnh rất tốt.” Thiên Mạch chẳng biết lúc nào vén màn xe lên, thấy ánh mắt nàng tò mò lưu luyến nhìn những con động vật màu đen kia, vì thế nói.

Lúc hắn nói chuyện, từ trên sườn núi rất xa truyền đến tiếng ca cao vút to rõ của nam tử, nghe đến Tiểu Băng Quân rung động tâm can, yết hầu không khỏi ngứa ngứa.

“Phong Cửu Liên Thành không hổ là quân chủ vĩ đại nhất Lôi Mông từ trước tới nay, chỉ ngần ngừ hơn mười năm, liền biến vùng loạn lạc này thành nơi phồn vinh yên ổn như vậy.” Thiên Mạch lại nói một câu, đoán chừng là nhìn ra tâm tư Tiểu Băng Quân, không khỏi mỉm cười nói: “Muốn hát thì hát đi.”

Tiểu Băng Quân đỏ mặt, khó có khi xấu hổ, nhưng vẫn lắc lắc đầu. Nàng biết có rất nhiều dân tộc hát đối qua lại lẫn nhau như vậy đều có hàm nghĩa đặc biệt. Nàng cũng không dám mạo hiểm, để tránh người lại vẫn chưa tìm được, lại rước lấy một đồng phiền toái trước.

Thiên Mạch xê dịch gối mềm, sau đó lười biếng tựa vào, mặc cho gió xuyên qua cửa sổ mở rộng thổi tới trên người.

“Ta muốn nghe.” Hắn nói, chăm chú nhìn bóng lưng của nàng, ý cười trên mặt chưa giảm.

Đây là lần đầu tiên hắn nói với mình như vậy, tiếng lòng Tiểu Băng Quân giống như bị một bàn tay ôn nhu nhéo, khẽ run lên, không tự chủ được quay đầu nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thời điểm hắn cười càng ngày càng nhiều rồi. Tiểu Băng Quân nghĩ vậy, tâm tình cũng trở nên vui vẻ.

“Được.”

Nàng giảm dần tốc độ xe, dừng một chút, giữa tiếng vó ngựa xen lẫn tiếng bánh xe lộc cộc, vốn là trầm thấp ngâm hai câu.

“Ngày xuân du lăng, hoa hạnh thổi đầy đầu...”

Nghe một câu như thế, cho dù lạnh nhạt như Thiên Mạch đây cũng không khỏi nắm tay lại để lên môi ho nhẹ, hơi cảm thấy xấu hổ. Hắn đương nhiên sẽ không quên mình từng viết qua câu thơ này trên bức họa của nàng, lại vẫn bối vì vậy rơi vào chất vấn của nàng. Lúc trước làm sao lại dự đoán được, có một ngày nàng sẽ hát nó lên cho mình.

Giọng hát Tiểu Băng Quân mềm mại ngọt ngào, lúc xướng lên, trực tiếp khiến cho lòng người cũng trở nên ngọt ngào, hận không thể cũng đi tìm một người tới để bản thân không oán không hối.

Một khúc đi qua, nét mặt nàng sâu thẳm, không dám quay đầu nhìn lại. Rõ ràng những chuyện khác người đều đã làm, ở trước mặt hắn cũng chưa từng che giấu qua tâm ý của bản thân, lại không biết vì sao lúc này lại cảm thấy ngượng ngùng.

Thiên Mạch nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, liền đơn giản trầm mặc không nói. Tiếng ca nơi xa đúng lúc vang lên, nhất thời phá vỡ bầu không khí quý dị thỉnh linh xảy ra giữa hai người, trong lòng Tiểu Băng Quân khẽ động, lại bắt đầu xướng.

“Nếu như núi cao, tâm người thực lòng kiên định, cho dù lấy cỏ cây làm y phục, ta cũng tình nguyện cùng người cả đời bên nhau. Nếu như chim uyên ương, người tình nguyện triền miên, cho dù lấy bùn đất làm thức ăn, ta cũng tình nguyện cả đời cùng người ăn chung. Nếu như núi tuyết quanh năm như

vậy, cho dù lấy băng tuyết làm giường, ta cũng tình nguyện làm bạn cùng người ngủ chung...”

Khác với cách xướng trầm nhẹ uyển chuyển như lời thì thầm lúc trước, lần này tiếng ca của nàng giống như chim sơn ca trên thảo nguyên, nhẹ nhàng mà linh hoạt kỳ ảo, nhưng vẫn mang theo sự xâm lăng lấn lướt âm mờ, làm cho thần trí người ta bất giác như bị cướp đoạt.

Nàng dùng chính là tiếng Ma Lan thông dụng trên thảo nguyên, Thiên Mạch tất nhiên nghe hiểu được, lại rũ hai tròng mắt che giấu, không có bất kỳ đáp lại nào.

Nhưng mà, ngay tại lúc tiếng ca của Tiểu Băng Quân vẫn lượn lơ dưới bầu trời xanh, một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập đột nhiên vang lên. Một con ngựa đen chở một hán tử cao lớn từ bên kia núi chạy vội tới.

“Hạ Nhi, đội mũ che mặt.” Chân mày Thiên Mạch khẽ nhúc nhích, không khỏi ngồi thẳng dậy, lạnh giọng quát.

Tiểu Băng Quân còn đang đắm chìm trong cảm xúc sung sướng sau khi ca xướng, nhìn đến kỵ sĩ chạy như bay từ nơi xa mà đến cũng cả kinh, vội vàng đáp lại, bàn tay vội vàng kéo khăn trùm đầu xuống.

“Chủ tử, có phải đã chọc phải phiền toái?” Nàng có chút không yên hỏi, đột nhiên có chút hối hận về hành vi lỗ mãng của chính mình.

“Không cần lo lắng, mọi việc có ta.” Thiên Mạch vừa cầm lấy mũ che mặt đội lên, vừa thần nhiên nói.

Lúc nói chuyện kỵ sĩ kia đã tới trước mắt. Là một thanh niên vừa hai mươi, mặc áo cộc da dê màu đen, giày da trâu, lưng hùm vai gấu, anh khí凛冽. Hắn cười ngựa vượt lên chắn trước xe ngựa hai người, Tiểu Băng Quân không thể không dừng ngựa.

Thanh niên nhảy xuống ngựa, đi nhanh tới trước xe ngựa, nắm lấy dây cương con ngựa đang có chút chấn kinh, đợi sau khi nó hoàn toàn dừng lại mới buông ra. Sau đó một tay đặt ở trước ngực, khom lưng cúi người thi lễ với Tiểu Băng Quân, đồng thời miệng lầm nhảm như đang nói gì đó.

Ánh mắt lộ ra ngoài khăn che mặt của Tiểu Băng Quân hiện lên thần sắc mờ mịt, không khỏi quay đầu nhìn về phía Thiên Mạch.

Thiên Mạch trầm mặc trong khoảnh khắc, nói tiếp hai câu, dùng chính là ngôn ngữ giống như người thanh niên kia.

Tiểu Băng Quân kinh ngạc trừng to mắt nhìn về phía thanh niên, phát hiện trên mặt hắn lộ ra biểu hiện thất vọng, liền biết Thiên Mạch quả thật biết ngôn ngữ của bọn họ, trong lòng không khỏi kiêu ngạo, nhất thời lại có chút mê mang. Hiển nhiên, đối với người mà bản thân muốn bầu bạn cả đời, nàng thật sự biết không nhiều.

Bất quá trong khoảnh khắc, thanh niên kia thu hồi sự thất vọng, lại y y a a nói gì đó. Thiên Mạch đáp lại. Người nọ gãi gãi đầu, ha ha nở nụ cười, sau đó xoay người lên ngựa, vậy mà lại đi song song với xe ngựa, dọc theo đường đi u u oa oa nói không ngừng.

Tiểu Băng Quân cực kỳ muốn biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng lại không tiện mở miệng hỏi vào lúc này, chịu đựng thật sự khó chịu.

“Hắn gọi là A Mục, là dũng sĩ Tộc Đại Vị.” Thiên Mạch chỉ nói với nàng một câu như vậy.

Nhưng Tiểu Băng Quân cảm thấy A Mục này thật sự nhiệt tình có chút quá phận, mặc dù dân tộc trên đại thảo nguyên cũng rất hiếu khách, nhưng cũng không đến mức cùng bọn họ đi đến trời tối.

Ba Thuật không giống Đại Tán, trên quan đạo cứ cách hai ba mươi dặm sẽ có khách điểm hoặc dịch quán, nơi này hoang vắng, đôi khi đi ban ngày đều có khả năng nhìn không thấy người ở. Lúc trời tối, bọn họ đang ở trên một vùng bao la nhìn không thấy đầu, ngoại trừ động vật hoang dã, nhìn không thấy những thứ khác trên thảo nguyên.

Trời tối không thể đi, không may sẽ gặp phải bầy sói. A Mục chính là khoa tay múa chân để nói ra những lời này, ước chừng sợ Tiểu Băng Quân không hiểu, vậy mà lại còn học tiếng sói hú, đưa đến Tiểu Băng Quân hi hi bật cười, trong lòng lại nhớ tới con sói đen, không khỏi thương cảm một hồi.

A Mục quen thuộc dẫn bọn họ đi khỏi đường chính, đi không bao xa, phía trước đột nhiên hiện ra một cái hồ nước. Dưới bầu trời đêm không sao âm đạm giống như một con quái thú vĩ đại nằm sấp ở nơi đó, làm cho tâm người ta kính sợ.

Bên hồ đá ngổn ngang chồng chất. A Mục cười ngựa dẫn đầu đi vào khe hở giữa hai tảng đá, trong lòng Tiểu Băng Quân có chút nghi ngờ, nhưng cũng dừng xe ở trước lối vào, sau đó xoay người lại đỡ Thiên Mạch xuống xe.

Chờ tới lúc bọn họ đi vào bên trong, A Mục đã nhóm xong đồng lửa trại, chiếu sáng toàn bộ khu vực bị che giấu này. Thời điểm kia Tiểu Băng Quân mới phát hiện bên trong thực ra rất lớn, trên đầu còn có một mỏm đá lòi ra che lại, quả thật là một nơi dừng chân tốt. Mà khiến cho người ta kinh ngạc chính là, bên trong vậy mà vẫn đặt một chút rom cũi, lương thực, giống như là chuẩn bị cho khách lữ hành vậy.

So với kinh ngạc của nàng, lúc nhìn thấy Thiên Mạch ngồi ở trên xe lăn được đẩy vào, biểu hiện của A Mục càng thêm giật mình. Hiển nhiên hắn không nghĩ tới người đồng hành khá lâu vậy mà chính là một phế nhân hai chân không thể di chuyển. Nghe đến tiếng ca mỹ lệ của Tiểu Băng Quân, nghĩ đến dọc đường đi nàng ôn nhu săn sóc người trước mắt, tính tình thẳng thắn trong mắt hắn không khỏi hiện lên sự thương tiếc, đồng thời dâng lên một cổ phần uất ngay cả bản thân cũng không cách nào nói ra lời, không khỏi đứng bật dậy, đi ra ngoài.

“Chủ tử...” Nhìn bóng lưng đi xuyên qua khe đá ra ngoài, Tiểu Băng Quân hô một tiếng, muốn nói lại thôi.

Thiên Mạch biết nàng muốn nói cái gì, không khỏi mỉm cười, “Dân tộc ở Ba Thuật rất nhiều, cho là so với Trại Ngự tộc, xuất thân của Phong Cửu Liên Thành, đứng sĩ Đại Vị cũng coi như xứng đáng xưng hiệu. Có điều, nhưng cũng bởi vì vậy, bọn họ mới bị quý tộc Trại Ngự chèn ép, chỉ có thể cư trú chung quanh Ba Thuật.” Dừng một chút, hần lại bổ sung thêm, “Mà người Đại Vị coi trọng nhất ngoại trừ vũ lực, chính là chân thành, nhất là đứng sĩ Đại Vị.”

Hần chỉ đại khái giới thiệu tình huống của Đại Vị, Tiểu Băng Quân liền hiểu rõ lo lắng của bản thân về việc A Mục sẽ gây bất lợi với bọn họ là dư thừa, nhưng mà trong lòng vẫn có chút cảm giác quái dị, nhưng lại không thể nói rõ là vì sao.

Đang muốn hỏi lại, A Mục đã quay trở về, trong tay nắm một con ngựa, hoá ra là hần tháo dây con ngựa kéo xe.

Tiểu Băng Quân an tĩnh lại, muốn đi ra xe lấy mấy cái hũ sành cùng túi nước này nọ, A Mục thấy thế, vội vàng xông về phía trước đi hỗ trợ. Vốn dĩ phải đi mấy chuyến, kết quả một lần là xong.

Bọn họ cũng có mang theo lương khô, bởi vậy cũng không có động đến lương thực bên trong. Lúc nấu cháo, Tiểu Băng Quân đột nhiên phát hiện A Mục nói ít hơn rất nhiều so với ban ngày, mà ánh mắt dù sao vẫn liếc về phía mình, trong lòng không khỏi có chút không vui, hạ mí mắt rụt rụt vào bên người Thiên Mạch.

Vì thế ánh mắt A Mục lại trở nên âm trầm, lực chú ý chuyển sang Thiên Mạch, nói vài câu.

Thiên Mạch nhận nháp đáp lại, ngữ khí bình tĩnh. Tiểu Băng Quân lại thoáng cảm thấy lời A Mục nói cũng không phải chuyện làm cho người ta vui vẻ, theo bản năng đưa tay nắm lấy tay người bên cạnh.

Khoé môi Thiên Mạch hiện lên nụ cười nhạt, trở tay cầm tay nàng. Nàng nghe không hiểu, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Lúc ăn cơm, Thiên Mạch cũng không gỡ mũ che mặt xuống, mà Tiểu Băng Quân cũng quay lưng lại. Đoán chừng biết bọn họ không muốn để lộ diện mạo với người, lúc đi ngủ, A Mục liền lấy cơ gác đêm chạy ra bên ngoài, để chỗ lại cho hai người. Tiểu Băng Quân bởi vậy mà càng có hảo cảm với hần.

“Chủ tử, ban đầu hần nói gì vậy?” Tiểu Băng Quân nằm nghiêng trên thảm lông, hỏi Thiên Mạch đang mượn ánh lửa để xem sách.

Thiên Mạch không ngẩng đầu, chỉ ừm một tiếng, hồi lâu mới thản nhiên nói. “Không phải chuyện quan trọng gì.” Trên thực tế đối với hần mà nói, kia quả thật không phải chuyện lớn gì. Cái người Đại Vị kia nói hần không thể cho nữ nhân của hần hạnh phúc, bởi vậy hần không xứng có được Tiểu Băng Quân. Những lời này đối với bất kỳ người nam nhân nào đều là một sự khiêu khích, nhưng hần làm sao lại đi để ý quan điểm của một người không liên quan cơ chứ. Trừ phi lời này là do Tiểu Băng Quân chính miệng nói ra. Không nói với nàng, cũng không phải vì lo lắng nàng nghĩ nhiều, mà là không muốn nàng bởi vì vậy mà đi trêu chọc cái người Đại Vị kia.

Chỉ là....

Dừng một chút, ánh mắt của hần từ trang sách chuyển đi, nhìn sang phía nữ tử bên cạnh đang ngồi ôm đầu gối.

“Hạnh phúc là gì?”

Tiểu Băng Quân bị hỏi ngẩn ngơ, chú ý tới vẻ mặt dò xét nghiêm túc của hần, không khỏi khẽ nghiêng đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng đáp lại: “Thiếp cũng không thể nói rõ, có lẽ là một loại cảm giác chẳng.” Nàng nhớ tới tình huống ngày trước khi hần hỏi mình cái gì gọi là thích, thời điểm kia bản thân cũng mơ hồ, không nghĩ tới bây giờ cũng đã có thể lĩnh hội cái loại cảm giác này.

Trong mắt Thiên Mạch hiện lên một tia mê mang hiếm thấy, hơi có chút chần chờ hỏi tiếp: “Vậy phải làm thế nào mới có thể hạnh phúc?” Cùng nàng ở chung này tháng này, hần càng ngày càng phát hiện vốn tưởng rằng bản thân không gì không biết, kỳ thật lại vẫn có rất nhiều chuyện hần không biết.

“Thiếp a...” Không nghĩ tới hần sẽ hỏi như thế, Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn, sau đó có chút xấu hổ nở nụ cười. “Thiếp cảm thấy có thể ở cùng với người cũng rất hạnh phúc rồi.” Chỉ cần hần không bỏ rơi nàng, hai người có thể giống như lúc này, nàng còn có cái gì có thể cầu nữa?

Thiên Mạch cảm thấy câu trả lời này tựa hồ có chỗ nào không ổn, nhưng lại nói không nên lời là ở đâu, vì thế lắc lắc đầu, lại rũ mắt xuống đọc sách.

Tiểu Băng Quân lại bị lời nói này của hần khuấy động, lúc này an tĩnh lại, liền nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Hạnh phúc....

Mới trước đây mỗi khi đêm khuya tĩnh ngủ, Luyện Nhi đều sẽ chờ ở bên cạnh, hai người tay dặt tay đi dưới tàng cây trong vườn lê. Nàng nói những chuyện mà mình đã thấy trong mộng, khoẻ môi Luyện Nhi treo một nụ cười an tĩnh dung túng, lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ trừng lớn cặp mắt ôn nhu giống nai con kia, buông lời ngạc nhiên phụ họa. Ánh trăng tròn to lớn treo trên không, cánh hoa lê rơi rụng như tuyết...

Nàng nghĩ, thời điểm kia nàng hần là hạnh phúc.

Chỉ là Luyện Nhi...

Khúc nước chảy hương bay không trở lại, hoa lê rụng hết thành vườn thu. Sau một năm kia.... một năm kia ở điện Hắc Vũ nghe được lời đồn kia, nàng liền không đi xem hoa lê nữa.

Nàng chợt đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, không khỏi rụt lại, lại chống không được hân ý thấu xương dâng lên từ đáy lòng kia, vì thế đơn giản chuyển người bỏ tới chỗ Thiên Mạch, sau đó lách đến ngực hân nằm xuống.

Thiên Mạch nhìn thấy dưới bàn tay cầm sách của mình xuất hiện một cái đầu nhỏ, có chút sưng sờ, sau đó mới phản ứng kịp.

“Làm sao vậy?” Hân có thể cảm nhận được tâm tình nàng suy sụp, vì thế mở miệng hỏi.

“Thiếp nhớ Luyến Nhi.” Tiểu Băng Quân vui mặt trong ngực hân, rầu rĩ nói. Trước khi có được tin tức của Luyến Nhi, nàng chưa bao giờ cho phép bản thân suy nghĩ tới lời đồn kia, tin tưởng chắc chắn rằng Luyến Nhi vẫn đang sống khỏe mạnh ở một nơi nào đó, chờ mình tìm tới. Ngược lại tại lúc sắp tìm thấy người, nàng lại tự dưng bắt đầu sợ hãi, sợ hãi kết quả từ đầu tới cuối chỉ là một giấc mộng.

Nghe vậy, Thiên Mạch không nói gì, chỉ nhẹ dùng bàn tay cầm sách mà đặt lên lưng nàng. Hân không cách nào bảo chứng được chuyến hành trình này có phải vô ích hay không, cho nên không muốn dùng những lời giả dối tới an ủi nàng, đến mức khiến nàng quá mức chờ mong.

Có điều, nếu thật sự có thể tìm được Thu Thần Vô Luyến, nàng sẽ hạnh phúc. Hân nghĩ.

Tiểu Băng Quân không biết bản thân khi nào lại ngủ thiếp đi, có lẽ là ở cạnh Thiên Mạch, bởi vậy ngủ thật sự an ổn, quả thật một đêm không mộng mị, mãi đến khi bị hân lay tỉnh. Vòng ôm của Thiên Mạch cực kỳ ấm áp, lại còn mang theo hương vị nàng yêu thích. Mở mắt ra một hồi lâu sau, nàng không nghĩ muốn nhúc nhích.

“A Mục đang chờ chúng ta.” Thiên Mạch cũng không thúc giục nàng, nhìn chỗ khe nứt trên đỉnh đá, nhàn nhạt nói lại.

Không muốn để A Mục nhìn thấy dung mạo của bản thân, Tiểu Băng Quân không thể không đứng lên, vuốt nếp nhăn trên y phục, sau đó đẩy Thiên Mạch đã ngồi trên xe lăn đeo mũ che mặt ra bên ngoài bờ hồ rửa mặt chải đầu.

Vẫn lại là thức dậy muộn chút, mặt trời đã ló dạng, ánh mặt trời vàng rực chiếu trên mặt hồ xanh lam, xua tan đám sương mù cuối cùng. A Mục ở bờ hồ tắm rửa cho hai con ngựa, nhìn thấy hai người, hân lộ ra hàm răng trắng tinh đều tăm tắp lớn tiếng chào hỏi.

Tiểu Băng Quân do dự nhìn thoáng qua hồ nước, sau đó đẩy Thiên Mạch đi tới một chỗ bị tảng đá lớn che khuất, lúc này mới hầu hạ hân rửa mặt chải đầu.

Cách đó không xa lại truyền đến tiếng ca của A Mục, nghe gần càng thêm thuần hậu du dương, mà tình ý triền miên.

Tiểu Băng Quân đang ngồi chồm hổm ở bờ hồ rửa mặt, nghe được tiếng ca không khỏi khựng lại. Mặc dù cách phát âm của A Mục rất kỳ quái, lại vẫn có thể nghe được chính là bài hát ngày hôm qua nàng hát cho Thiên Mạch nghe. Vừa ngẫm bội phục A Mục có trí nhớ tốt, nàng vừa len lén liếc nhìn về phía Thiên Mạch, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Thiên Mạch chỉ đang nhàn nhạt nhìn mặt hồ, tựa hồ đang suy tư cái gì, đối với tiếng hát mất điếc tai ngoi.

Trong lòng không hiểu sao có chút thất vọng, Tiểu Băng Quân cúi đầu, nhìn dung nhan mỹ lệ phản chiếu trên mặt nước, nhất thời có chút hoảng hốt. Nàng hy vọng thấy cái gì chứ?

Đuỗi ngón tay nhẹ nhàng chọc vào mặt nước, sau đó khuấy đảo, vì thế khuôn mặt kia liền xa lạ làm cho người ta không nhận ra. Nàng nhìn không được nghĩ, nếu đổi lại là người khác, hân có thể sẽ để ý nhiều một chút không? Nhưng mà vừa lúc ý niệm này xuất hiện liền bị nàng lập tức lắc đầu dứt bỏ. Nàng không nên khinh nhờn tâm ý của hân. Hồi tưởng lại mấy ngày nay hân dung túng bản thân mình, khóe môi của nàng không khỏi hơi hơi nhếch lên.

Rửa mặt, mặc dù rất nhanh đã muốn lấy khăn trùm đầu che lại, dù biết rõ không có khả năng nghe được những lời ca ngợi liên quan tới dung mạo từ trong miệng hân, nàng vẫn đang soi mặt xuống nước chỉnh lý dung nhan, sau đó mới đứng lên.

“Xem ra A Mục tính theo đuổi nàng.” Lúc trở về, Thiên Mạch đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, không tự chủ được dừng lại, lại không biết nên nói gì thì tốt, trong lòng có chút nặng nề. Lời như vậy sao hân có thể nói được. Sao lại có thể thờ ơ nói như vậy?

“Ngày hôm qua ta nói với hân nàng là thê tử của ta.” Thiên Mạch giống như không thấy tâm tư nàng, tiếp tục nói, “Có điều trong mắt người Đại Vĩ, chỉ có dũng khí cùng chân thành, không có cái khác.” Ý tứ chính là, bọn họ sẽ không quan đối phương có chủ hay không, một khi nhìn tới sẽ đi giành lấy, hoặc dùng vũ lực thẳng phôi ngẫu của đối phương, hoặc dùng sự chân thành giành lấy tình cảm của đối phương. Hân nói ra, chỉ là muốn nàng có chuẩn bị tâm lý. Nếu như nàng không động tâm, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng đoạt được nàng từ trong tay hân.

Ngực Tiểu Băng Quân buông lỏng, biết hân sẽ không đem mình chấp tay nhường cho người ta, như thế nàng lại có cái gì mà phải lo lắng. Đừng nói một cái A Mục, cho dù là mười người một trăm người, nàng cũng sẽ không để ở trong lòng.

Có A Mục dẫn đường, bọn họ tiết kiệm được không ít thời gian, ước chừng giờ Thân đã tới được A Nhĩ Đạt, miễn cho thêm một đêm phải nghỉ ngơi ở bên ngoài.

Sau khi vào thành, A Mục dẫn bọn họ đến lữ xá rồi cáo từ. Tiểu Băng Quân âm thầm thở ra, không khỏi đoán rằng là Thiên Mạch hiểu lầm ý tứ của

người ta.

Vài ngày kế tiếp, hai người cơ hồ thăm tra toàn bộ tòa thành nhỏ mấy lần, lại không thu hoạch được gì. Trên thực tế, mãi đến khi chân chính hỏi thăm người khác, Tiểu Băng Quân mới phát hiện khó khăn trùng điệp. Bọn họ hoàn toàn không biết gì về Tử Tra Hách Đức Mạc Hách cả, nữ tử bên cạnh hẳn cũng có khả năng che mặt giống như nàng, duy nhất có thể sử dụng chỉ có tên. Nhưng bọn họ dường như có tâm phòng tránh, ngay cả tên đều có khả năng dùng tên giả. Nhất thời nàng chỉ cảm thấy con đường tìm người mờ mịt, sau cùng vẫn lại là Thiên Mạch chủ trương trước thuê chỗ ở, sau đó từ từ tìm kiếm.

A Nhĩ Đạt hội tụ nhiều tộc nhân, bao gồm cả người Hán. Mỗi dân tộc đều có thói quen đặc hữu của chính mình, có người đội những cái bình đồ ăn trên đầu đi đường, đương nhiên cũng có người trùm kín mình từ đầu tới chân. Bởi vậy lúc hai người xuất hiện cũng không phải đặc biệt thu hút người.

Nhà cửa rất nhanh liền tìm được, chỉ cần tìm người dò hỏi, người A Nhĩ Đạt rất nhiệt tình thích ý cung cấp cho bọn họ các loại tin tức. Đó là một phòng ốc đơn sơ nằm ở góc Tây Bắc bên trong thành, sân được bao bọc bởi một cái tường bằng bùn thấp bé, do ba gian phòng sóng đôi tạo thành. Trên vách tường mỗi gian phòng đều treo một tấm thảm lông dày mà bên trên đã không thấy rõ họa tiết, trên mặt đất cũng vậy, hai bên trong phòng còn có một cái giường đồ sộ thấp mà rộng rãi, hiển nhiên là phòng ngủ. Gia cụ trên cơ bản không cần phải mua sắm, chỉ cần thay đệm giường cùng đồ dùng nhà bếp mới. Ở giữa gian phòng là nơi làm cơm chiếu đãi khách nhân, có cánh cửa sau, sau khi mở ra có thể nhìn thấy một cái hầm chứa nước cùng với mấy bờ ruộng nhỏ nhìn không ra loại đất gì.

Ngày nào đó vào ờ, ở trên đường gặp phải A Mục đang vắt trên vai một con linh dương. Hắn nhìn thấy hai người đôi mắt sáng lên, không nói hai lời liền đi theo bọn họ tới nhà mới, cũng lấy con linh dương mới săn được làm hạ lễ đem tặng.

Thời điểm kia Tiểu Băng Quân mới biết được hóa ra hẳn cũng ở tại A Nhĩ Đạt, cũng không phải tận lực đưa bọn họ qua. Như vậy, nàng càng thêm thoải mái, cảnh giác liền ít đi. Nhưng mà nàng không tưởng tượng được chính là, tại lúc giúp đỡ xử lý con linh dương vậy mà bị sừng của nó móc lấy khăn trùm đầu, không lưu ý liền để lộ diện mạo. Đối với chuyện này nàng cũng không để ý, trước kia cũng không phải chưa có ai nhìn qua mặt nàng, để cho nàng hơi cảm thấy bất an chính là, lúc A Mục đi, ánh mắt còn có chút đăm đăm, giống như lạc hồn.

Chuyện này cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ chen vào, rất nhanh liền bị quên đi. Tiểu Băng Quân vội vàng thu dọn gian phòng, cũng đem đồ đạc này nọ trong bọc hành lý phân loại bỏ vào tủ, lại chuẩn bị bữa tối. Nơi này dùng chính là lò sưởi, giữa gian phòng có một cái hố, nhóm lửa nấu cơm liền ở bên trong, còn có thể đem cơm nước đã nấu đặt ở bên cạnh hâm nóng. Nàng lần đầu tiên dùng, hơi có chút luống cuống tay chân.

Cơm nước xong, lại nấu nước cho hai người rửa mặt qua, lúc nàng nằm trên giường cảm thấy cả người giống như bị rửa ra từng mảnh, rất nhanh liền nặng nề ngủ thiếp đi. Vì thế tiếng hát cất lên lúc nửa đêm hết sức khiến người bất ngờ và giật gồng.

A Mục không biết tỉnh dậy từ lúc nào ngồi ở trên tường thấp, dưới sự bầu bạn của trăng sao đối diện căn phòng đơn sơ gân cổ hát tình ca, chung quanh lại không có người quát mắng, tựa hồ chuyện như vậy thật quá rất bình thường.

“Xem ra, hẳn coi ta như chết rồi vậy.” Thiên Mạch thì thảo tự nói, từ trên giường ngồi dậy, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh phòng đối diện, phát hiện hô hấp cực kỳ trầm. Đoán chừng là quá mệt mỏi, động tĩnh như vậy mà cũng không kinh tỉnh Tiểu Băng Quân.

Xốc chần trên người lên, hắn đẩy cửa sổ bên cạnh ra, nhảy người lên hóa thành một bóng đen bay ra ngoài.

Dưới bầu trời sao âm đạm một tiếng sói tru đột nhiên vang lên, truyền vào trong tai người dân ở A Nhĩ Đạt, nhất thời khiến tâm vô số người kinh hãi. Dù sao từ khi thành lập A Nhĩ Đạt tới nay, sói hoang ở ngoài thành chưa từng đi vào mảnh đất này, lúc này chợt nghe tiếng sói tru, không ai cho rằng đó là điềm tốt.

Ngay tại lúc sói tru một khắc kia, Tiểu Băng Quân giống như cảm ứng được cái gì, lập tức tỉnh lại.

Bốn phương một mảnh yên tĩnh, cũng không có bất kỳ âm thanh gì, để cho nàng cơ hồ hoài nghi bản thân đang nằm mơ. Nhưng mà chờ nàng tỉnh ngủ lại, tiếng ca của A Mục lại vang lên, trong tiếng ca tràn ngập tình cảm cực nóng.

Tiểu Băng Quân không tự giác ngồi dậy, ngây ngốc một hồi lâu, sau đó xác định không phải bản thân ngủ mơ, vội vàng mặc y phục từ tế, rất nhanh kéo cửa chạy ra ngoài. Nàng cũng không muốn âm ỉ những người khác, nhất là Thiên Mạch.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, A Mục lập tức dừng tiếng ca, xoay người nhảy vào sân, cõng xuống đai lưng của mình, hai tay trịnh trọng nâng lên trước mặt nàng, miệng đồng thời lẩm nhẩm nói chuyện.

“Ta không cần. Người đi nhanh đi, ta có người trong lòng rồi.” Nhìn về mặt hắn Tiểu Băng Quân liền biết đai lưng này không thể tiếp nhận, vừa lắc đầu vừa lui về phía sau, cũng bất chấp hắn nghe hiểu mình nói hay không.

A Mục đương nhiên không biết nàng đang nói cái gì, đối với sự cự tuyệt của nàng coi như không có, chỉ ra sức đưa đai lưng thêu hoa tinh mỹ lên phía trước, lại vẫn không ngừng nói gì đó, giọng nói càng lúc càng lớn, càng ngày càng kích động.

Tiểu Băng Quân từ nhỏ sinh trưởng ở Băng thành, về sau lại ở trong điện Hắc Vũ, chưa từng gặp qua người như vậy, trong lúc này lại bị dọa sợ tới mức mặt có hơi trắng bệch, mặt như hoa. Mãi đến khi A Mục nhìn đến ngây người, lập tức quên bản thân muốn nói gì.

Đúng lúc này, bóng đen chớp lóe, một con sói vô cùng vĩ đại xuất hiện ở trong sân, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy khỏe mắt hoa đi, cũng không biết là cái gì, đợi tới khi nhìn qua vai A Mục định thần lại, không khỏi mừng rỡ, bắt chặp người trước mặt, nhấc lần váy chạy tới, ôm cổ con sói đen.

“Đại Lang, Đại Lang, người đi nơi nào, ta tìm thật lâu a.” Nàng giống một nữ hài làm nũng cọ cọ cái mũi con sói đen, mắt nhắm lại đã có chút ướt át. Mặc dù ở chung không lâu, con sói đen ở trong lòng nàng lại có một ý nghĩa đặc biệt ngay cả chính nàng cũng không cách nào nói rõ.

Con sói đen để mặc cho nàng thân thiết, ánh mắt lại tràn ngập dịch ý nhìn nam nhân đồng dạng phát hiện sự tồn tại của nó mà toàn thân đã ở trong trạng thái đề phòng.

“Con sức sinh này, cách xa nàng ra một chút!” A Mục rút chủy thủ trong giày ra, quát. Hắn mặc dù là đứng sĩ tộc Đại Vĩ, cũng từng đối mặt với chó ngao cùng hổ báo hung dữ, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy một con sói lớn như vậy... tràn ngập sự áp bách, thậm chí bởi vậy mà quên mất là Tiểu Băng Quân chủ động nhào đến.

Con sói đen lạnh lùng nhìn hắn, mang theo khí thế ngạo nghễ nhìn người bằng nửa con mắt.

Tiểu Băng Quân đang đắm chìm trong vui sướng khi được gặp lại, vừa dùng tay ôn nhu chải chuốt bộ lông rậm của nó, vừa thì thào nói hết thương nhớ của chính mình, không chú ý tới không khí căng co khấn trương giữa một người một sói.

Không biết là do sợ hãi con sói đen thương tổn Tiểu Băng Quân, hay là ghen tị nó nhân hạ hưởng thụ sự thân mật của nàng, hoặc là không chịu nổi áp lực càng ngày càng mãnh liệt phát ra trên người đối phương, A Mục không chờ đợi thêm nữa, hét lớn một tiếng, giương chủy thủ lên đánh móc sau gáy con sói đen.

Con người thâm thúy của con sói đen nheo lại, há mồm ngậm áo Tiểu Băng Quân bỏ nàng sang một bên, sau đó, chớp lóe đến phía bên kia sân. Nhìn A Mục theo qua, trong ánh mắt vậy mà lại hiện lên cảm xúc gần giống ý cười, thân thể nhảy lên, nhảy qua tường viện. A Mục một tay chống đỡ tường, theo sát mà ra.

Một người một sói tốc độ quá nhanh, hai động tác này bất quá chỉ là chuyện trong chớp mắt, đợi Tiểu Băng Quân phản ứng kịp, trong viện sớm khôi phục một mảnh yên tĩnh, đâu nào còn bóng dáng sói.

Nàng lo lắng con sói đen gặp chuyện không may, vội vàng mở cửa viện đuổi theo, nhưng mà truy đuổi qua mấy cái ngã tư, dừng nói tới sói, ngay cả A Mục cũng không thấy đâu, lại sợ Thiên Mạch lo lắng, chỉ có thể mang tâm sự nặng nề quay lại.

Tốc độ của con sói đen không nhanh, nhưng A Mục làm thế nào cũng không đuổi kịp. Khi hắn dừng lại nghỉ xả hơi, nó liền cũng dừng lại, không hề chủ động công kích. Mà mỗi khi hắn muốn buông tha quay đầu, trong mắt nó lại hiện lên sự khinh miệt, kích hắn tức giận trong lòng đuổi theo.

Bất tri bất giác liền tới trong rừng tùng cách A Nhĩ Đạt khoảng mười dặm, cho dù là lấy thể lực của A Mục, trải qua đoạn đường truy đuổi này cũng cảm thấy ăn không tiêu, thở hổn hển như xả ống bễ.

Vừa bước vào rừng tùng hắn liền hối hận. Ánh sáng trong rừng tùng âm đạm, không cách nào nhìn vật, ở trong hoàn cảnh như vậy, dịch nhân lại là một con sói vĩ đại chưa từng thấy qua, cho dù là ai cũng đều nguy hiểm. Danh hiệu đệ nhất đứng sĩ của tộc Đại Vĩ của A Mục cũng không thể thay đổi điểm này.

Ngay tại lúc A Mục tính nửa đường bỏ cuộc rút lui, một cỗ mùi xạ hương nồng đậm theo gió vòng qua thân thể hắn, hắn chấn kinh lùi về sau mấy bước, dưới chân bỗng dung trống rỗng, trong lòng biết hỏng bét, cũng đã không kịp. ‘Bịch’ một tiếng rơi vào trong chàm bầy của thợ săn, té ngã tới nhe răng nhếch miệng, chửi ầm lên.

Nhưng mà bốn phương một mảnh yên tĩnh, đâu nào còn có bóng dáng con sói đen.

Chân đoán chừng là bị trật chỗ nào, vô cùng đau đớn, hắn không thể không thành thật ngây ngốc ở bên trong, đợi cho tới bình minh mới phát hiện chàm bầy kia thực ra là do hắn làm để bắt sói.

Rất không dễ dàng có người đi qua cứu hắn ra, vài ngày kế tiếp hắn vẫn ở nhà dưỡng thương, đương nhiên không lại xuất hiện trước mặt Tiểu Băng Quân nữa. Sau hắn lại vì chuyện tình trong tộc mà bận bịu, hai người gặp lại, đã là chuyện của nửa tháng sau.

Thời điểm kia, tất cả mọi người đều biết đệ nhất đứng sĩ tộc Đại Vĩ – A Mục – thích một nữ tử họ Hạ ở góc Tây Bắc trong thành, mà gia chủ là một người tàn phế không dám xuất hiện trước mặt người khác. Bởi vậy, kết quả là không hề nghi ngờ. Nhất là sau khi nhìn thấy dung mạo nữ tử, càng không ai tiếp tục hoài nghi A Mục cuối cùng cũng có thể thắng cái tên tàn phế kia ôm mỹ nhân về.

Bên ngoài nhao nhao hỗn loạn cũng không ảnh hưởng tới người trong tiểu viện. Cho dù là Tiểu Băng Quân hay là Thiên Mạch đều cực kỳ vừa ý khí hậu nơi này, mưa ít, thời điểm có mặt trời lại nhiều, không khí tương đối khô ráo, số lần chân Thiên Mạch tái phát cũng tương ứng giảm bớt rất nhiều. Nếu không phải vẫn không tìm được tin tức liên quan tới Thu Thần Vô Luyến, Tiểu Băng Quân thực nguyện ở nơi này định cư lâu dài.

Ngay tại lúc nàng hoàn toàn không còn ôm hy vọng tìm được Luyến Nhi, hai người không hề nghĩ tới lại xuất hiện ở A Nhĩ Đạt.

Ngày nào đó thời tiết vô cùng tốt, mặt trời treo trên đỉnh đầu, chiếu đến mức làm người có chút xây xẩm. Nàng đi ra cửa mua trà cùng sữa dê, kết quả lại bị A Mục canh giữ ở bên ngoài quán lấy. Nàng hiện tại vừa nhìn thấy đai lưng thêu hoa của A Mục liền đau đầu. Ở đây mấy tháng, ít nhiều cũng có thể nghe hiểu bọn họ nói, tự nhiên biết rõ ý nghĩa của đai lưng. A Mục tuy quán người, nhưng tính tình thật không xấu, bình bình thản thản làm cho người

ta không thể sinh ra ác cảm, bởi vậy nàng cũng không đề cập việc này với Thiên Mạch, nhưng chưa làm mặt giả dối, chỉ mình đi đường mình, không thêm đề ý, nghĩ đến thời gian dài hẳn tự nhiên sẽ buông tha.

Nhưng mà hôm nay A Mục ước chừng là mau mất đi tính nhẫn nại, vậy mà động thủ kéo rút khảm trùn đầu của nàng, khiến cho nàng vừa thẹn vừa tức, lại vẫn có chút không biết làm sao, vội vàng lấy khăn trùn lại mặt xoay người muốn quay về. Đúng lúc này, nàng nghe được một cái xưng hô đã lâu.

“Hạ phu nhân.” Đó là thanh âm cực kỳ trong veo, có chút quen tai. Lúc ngẩng đầu, một người không hề nghĩ tới rơi vào mi mắt.

Khoác áo choàng rộng rãi của dân bản xứ, nhưng một chút cũng không che giấu được phong độ nồng đậm của người trí thức phát ra trên người, nữ tử trước mắt thanh lệ mà dịu dàng, nhưng mà trên lưng nàng lại mang một cái cây cung sắt vĩ đại hoàn toàn không hợp với khí chất.

“Cứu cô nương.” Gặp lại cố nhân, Tiểu Băng Quân không khỏi vui mừng, đem chuyện không vui trước đó nháy mắt quên sạch sẽ.

Hiển nhiên biết chính mình gây họa, tro mắt nhìn ba người hướng ngõ hẻm thành Tây Bắc mà đi, A Mục không dám đi theo.

Yến Cửu ở trong Nữ Nhân lâu đứng hàng thứ chín, trước kia lúc ở điện Hắc Vũ Tiểu Băng Quân có gặp qua vài lần, biết nàng ở ngoài mặt nhìn văn tú ôn nhu, trên thực tế cũng rất ngoan độc. Đối người ngoan độc, đối bản thân càng ngoan độc, nhưng kỳ lạ là vẫn mang theo chút tính trẻ con. Không nghĩ tới bất quá một năm không gặp, tính trẻ con trên người nàng đã ít đi, thay vào đó là sự trầm tĩnh như mặt nước. Càng không nghĩ tới chính là, nàng vậy mà giả cho người, còn có hài tử.

Nàng giả cho người gọi là Âm Cửu U. Đối với người này Tiểu Băng Quân không hề xa lạ, trên đường tới A Nhĩ Đạt đã từng nghe nói qua lời đồn hắc đã chết, cũng biết hắc đã từng cùng hai cộng hành kia... Không, là huynh đệ Phong Áp cùng mấy thế lực khác liên thủ đối phó điện Hắc Vũ. Cho nên Yến Cửu cùng hắc trở thành phu thê, thật sự khiến người ngạc nhiên.

Trong tưởng tượng của nàng người và yêu không giống nhau, Âm Cửu U là một nam tử tuấn tú tóc ngắn, y phục đơn thuần, cho dù lúc đối mặt với Thiên Mạch, hắc vẫn ung dung như cũ, về mặt khí độ tuyệt không kém cỏi chút nào. Thình thoảng, từ trong ánh mắt lạnh nhạt của hắc, Tiểu Băng Quân sẽ nghĩ lầm hắc không phải người hồng trần. Song khi hắc lôi kéo tay Yến Cửu hướng Thiên Mạch nói hắc sẽ không để cho nàng thương tâm khổ sở nữa, trong ánh mắt kia rõ ràng là thâm tình không để cho người nhận sai.

Nàng nghĩ, nam nhân giống như vậy nếu không xuất phát từ chân tâm, lại làm sao có thể ở trước mặt người khác ưng thuận hứa hẹn với nữ nhân của mình. Mà một khi ưng thuận, về sau cho dù mất cả tính mạng cũng nhất định sẽ làm được.

Nàng nhin không được mỉm cười, vì tình cảm giữa hai người tuy mỏng nhưng lại kiên định không thể phá vỡ, cũng vì tiểu oa nhi đáng yêu ngọt ngào ngủ trong lòng phụ thân kia.

Nếu nàng cũng có thể vì chủ tử sinh một đứa bé, không biết sẽ tốt đến thế nào. Đó là lần đầu tiên, Tiểu Băng Quân bắt đầu ảo tưởng tới khả năng này. Ảo tưởng hài tử của hai người là nam hay là nữ, ảo tưởng bộ dáng hài tử nên đẹp bao nhiêu...

Chỉ nghĩ như vậy liền đủ để cho nàng cảm thấy hạnh phúc, thậm chí ngay cả buổi tối lúc đi ngủ đều nghĩ tới, sau đó hạnh phúc cười tỉnh.

Lúc tỉnh lại, bên ngoài đang đổ mưa. Cuồng phong gầm thét cuốn hạt mưa đánh vào trên nóc nhà cùng cửa sổ, tiếng động kinh người. A Nhĩ Đạt rất ít khi đổ mưa to, nhưng mà một khi đổ mưa lại càng đáng sợ hơn so với phía Nam, giống như cả căn phòng đều bị phá vỡ.

Giấc mộng hạnh phúc bị tiếng mưa gió hòa tan, Tiểu Băng Quân cảm thấy có chút sợ hãi, lại nghĩ đến ban ngày chân Thiên Mạch phát đau, cũng không biết hiện tại thế nào, vì thế khoác lên y phục, không tiếng động mở cửa phòng mình, đi chân trần xuyên qua gian phòng trung gian, đi tới ngoài phòng Thiên Mạch.

“Chủ tử?” Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, đồng thời đưa tay đẩy cửa.

Thiên Mạch không có đáp lại, hoặc là có đáp lại nhưng nàng không nghe thấy, nhưng cửa lại thuận lợi mở ra.

Đứng lẳng lẳng một hồi ở cửa, gan bàn chân đỏ thẫm lê nhẹ trên thảm thô ráp, Tiểu Băng Quân do dự có nên trở về phòng hay không. Nhưng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm dữ dội, giống như nổ tung trên đỉnh đầu, sợ tới mức nàng nhảy dựng lên, xông vào phòng Thiên Mạch, leo lên giường của hắc.

Mặc dù vào lúc nàng vào phòng Thiên Mạch đã tỉnh lại, lại không dự đoán được nàng sẽ đột nhiên nhảy lên giường, né tránh không kịp, vừa khéo bị đè lên.

“Chủ tử, trời đổ mưa to, chân người có đau không, thiếp chườm chân cho người...” Trong bóng đêm vang lên tiếng nói có chút run rẩy của Tiểu Băng Quân, không chờ hắc mở miệng, nàng đã chui vào chăn, run rẩy ôm lấy chân hắc.

Mưa to như vậy thực dọa người! Nàng từ trước tới nay chưa gặp qua. Băng thành rất ít khi mưa, cho dù là mưa cũng là tí tách nhỏ giọt, thích hợp cho người ở giữa hoa bung ô bước chậm. Khí hậu điện Hắc Vũ lại càng dị thường, vườn ngự uyển nơi bốn Cơ ở ngoại trừ vườn của Mai Cơ có tuyết, ba vườn khác đại đa số thời gian đều quang đãng, chỉ là qua một thời gian sẽ có mưa nhỏ, để cho hoa cỏ xem chừng càng sinh sôi nảy nở chút, chưa bao giờ gặp qua thời tiết cuồng bạo như vậy.

“Chân ta không đau.” Thiên Mạch bị bàn tay nhỏ của nàng náo loạn trên người biến thành có chút không được tự nhiên, vì thế ở trong chân đứng đến tóc nàng, nắm lấy nhắc nàng ra.

“Thiếp không đi... thiếp không đi...” Tiểu Băng Quân sợ hãi đuổi mình ra ngoài, hoảng hốt đến bốn chân trực tiếp quăn lên người hắn, giống như đĩa gao bám lấy, sợ vừa buông tay phải thành thành thật thật quay về phòng mình.

Thân thể mềm mại cọ chính mình, hương thể ấm áp xuyên qua lớp áo mỏng nhạt truyền tới, Thiên Mạch khẽ cương cứng, phát hiện thân thể mình có chút dị dạng... miễn cảm dị dạng.

Tiểu Băng Quân cảm giác được hắn cứng ngắc, cho rằng hắn đang tức giận, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng bất luận như thế nào cũng không chịu buông tay ra, chỉ có thể nhỏ giọng cầu xin.

“Chủ tử, chỉ một chút, chỉ một chút thôi... Đợi mưa tạnh, thiếp liền trở về.” Về sau câu nói nàng không cam không nguyện nói, vì thế hai tay lại càng quăn chặt lấy hai chân hắn.

Thiên Mạch trầm mặc khoảnh khắc, nói. “Nàng có thể buông rồi.”

Biết hắn đáp ứng, Tiểu Băng Quân nhẹ nhàng thở ra, nghĩ muốn buông tay chân ra, nhưng không biết có phải lúc đầu dùng lực quá độ hay không, tay chân lúc này vậy mà không nghe sai sử, vẫn đang quăn trên người hắn.

“Cái kia... Thiếp, thiếp không buông ra được...” Nàng có chút xấu hổ.

Thiên Mạch không nói gì, chỉ là con ngươi đen lóe sáng trong màn đêm có vẻ đắm chiều nhìn chăm chăm nàng, mãi đến khi nàng bắt đầu chột dạ, bắt đầu hoài nghi chính mình có phải đang nói dối hay không. Có lẽ không phải nàng không buông ra được, chỉ là vì nàng quá khát vọng kẻ cận hắn mà thôi.

Không tiếng động thờ dài một tiếng, Thiên Mạch quyết định giúp nàng một tay, đưa tay mò tới bàn tay nàng quăn ngang hông mình bởi vì dùng lực quá mức mà có chút xơ cứng, sau đó mềm nhẹ kéo nàng khỏi người mình.

Ngay tại lúc sắp thoát khỏi thân thể hắn, Tiểu Băng Quân đột nhiên sợ hãi lên, vùng vẫy suy nghĩ muốn một lần nữa ôm chặt hắn.

Thiên Mạch khẽ giật mình, không khỏi dừng động tác lại, chỉ trong chốc lát, lại bị nữ nhân này gao quăn lên người, thân thể ma sát khiến cho hô hấp của hắn khẽ tắc nghẽn.

“Hạ Nhi?” Hắn có chút khó hiểu.

Tiểu Băng Quân cảm thấy trên trán có mồ hôi nhỏ giọt, trong lòng lại chưa từng rõ ràng như vậy. Nàng vẫn bất an, vô luận hắn đối với nàng ôn nhu như thế nào, nàng vẫn bất an. Nàng muốn làm thê tử của hắn, tựa như Yến Cửu cùng Âm Cửu U vậy, chân chính trở thành nữ nhân của hắn, có được hài tử của hắn.

“Chủ tử...” Nàng mở miệng, muốn nói người muốn thiếp đi người muốn thiếp đi, nhưng mà cái gì cũng không nói ra, chỉ là khát khao hôn lên môi hắn, liếc nhìn hấp thu hơi thở của hắn.

Cái hôn này không giống với trước đây. Thân thể chợt đột nhiên gồng chặt nói cho Thiên Mạch biết, hắn dùng một phen, sau đó xoay người áp thân thể mềm mại nhỏ xinh kia dưới người, chuyển bị động thành chủ động.

Giữa hai đôi môi mang theo ** dính ngấy đậm đặc, thân thể hắn cảm giác được một loại bản năng tự nhiên, nhẹ giọng từ từ hướng dẫn hắn. Bàn tay tham tiến vào trong lớp áo mỏng nhạt kia, vuốt ve qua da thịt bóng loáng như gấm, nắm lấy nơi mềm mại nhất kia, môi mang theo ẩm ướt chảy xuống. Nghe được tiếng nàng nhả nạt ngâm khẽ cùng thờ dốc, bụng dưới của hắn không khỏi nóng lên, không tự kìm hãm được khát vọng khám tiến vào chỗ hõm giữa hai chân nàng, có chút nôn nóng cọ sát.

“Chủ tử...” ** phía bên phải bị bao lấy tiến vào chỗ ấm nóng ẩm ướt, Tiểu Băng Quân ôm chặt thân người trên, không tự chủ được gọi ra tiếng.

‘Àm àm’, một đạo sấm chớp lóe lên, trong phòng bị chiếu sáng, lại rất nhanh khôi phục tối đen.

Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, lại đủ để Thiên Mạch khôi phục thần chí. Hắn cũng không có lập tức đứng dậy, mà vui mặt vào trong lòng Tiểu Băng Quân chậm rãi bình ổn lại thân thể xôn xao, trong đầu lại không ngừng hiện lên một màn tia chớp chiếu rọi kia.

Khuôn mặt mỹ lệ bị màu đỏ bao phủ, sương mù tràn ngập trong ánh mắt **, một bầu mẩn côi nửa lộ dính lấy nước miếng của chính mình, một cái khác vẫn còn bị hắn ôm lấy mẩn mê, cùng với hạ thân hai người chặt chẽ kề nhau giống như đã kết hợp cùng một chỗ...

Hắn cảm giác được trên trán mình có mồ hôi chảy xuống, mùi thơm đặc biệt nồng đậm tràn ngập trong không khí, là của hắn, còn có của nàng.

Đây là lần đầu tiên Thiên Mạch phát giác hình ảnh như vậy có thể tạo thành ảnh hưởng với hắn, đây cũng là lần đầu tiên hắn ** gần như vậy, trong nhất thời thật không biết nên may mắn hay nên thờ dài.

“Chủ tử?” Một hồi lâu Tiểu Băng Quân mới ý thức được hắn ngừng lại, không khỏi lại gọi một tiếng, trong lòng có chút bất an.

Thiên Mạch thờ sâu, ngẩng đầu hôn nhẹ lên trán nàng, sau đó lật chuyển xuống khỏi người nàng, nằm nghiêng ở một bên.

“Bây giờ còn chưa được.” Hấn kéo y phục lại cho nàng, thuận tay ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu nói, trong giọng nói có chần chờ cùng mê mang chưa từng có.

“Vì sao?” Phát hiện hấn cũng không bởi vì vậy mà rời xa mình, Tiểu Băng Quân bỏ cục đá trong lòng xuống, hỏi.

Sờ sờ đầu nàng, Thiên Mạch cũng không trực tiếp trả lời, “Đợi sau khi tìm được tỷ tỷ của nàng.”

Cho đến lúc đó, để cho nàng biết hấn không giống với người thường, nếu nàng còn có thể như bây giờ, hấn sẽ không lại chờ nữa. Nếu nàng không cách nào tiếp nhận... vậy ít nhất cũng có người đủ để cho nàng dựa vào.

Đột nhiên trong lúc đó, hấn phát hiện bản thân không hề nguyện ý nghĩ tới loại khả năng thứ hai kia.

“Sau khi tìm được Luyến Nhi, người muốn bỏ lại thiếp sao?” Tiểu Băng Quân miễn cưỡng cảm nhận thấy ý tứ ẩn giấu trong lời nói của hấn, không khỏi nắm chặt tay hấn. Ngay trong một khắc kia, nàng cảm thấy chính mình giống như mơ hồ cảm giác được một chút tâm tư của hấn rồi.

Thiên Mạch trở tay cầm tay nàng, giọng nói dần dần khôi phục sự đậm đặc. “Ta chưa từng bỏ lại nàng.” Hấn một mực ở nơi đó, quyền quyết định đi hay ở thủy chung đều trong tay nàng, làm cho người ta bất đắc dĩ chính là nàng nhưng vẫn muốn có sự bảo đảm của hấn.

Tiểu Băng Quân ngẩn ngơ, trong đầu nhớ tới bóng lưng hấn không chút lưu luyến rời đi ở Tiểu Ngư thôn khi đó, nhớ tới hấn bởi vì chính mình ly hôn mà giận dữ, nhớ tới lại nhìn thấy hấn ngày nào đó chủ động hôn môi nàng, nhất thời đầu óc lộn xộn, có chút phân không rõ cái gì với cái gì rồi.

“Vậy nếu... nếu...” Nàng vứt bỏ những suy nghĩ này, muốn hỏi nếu không tìm thấy Luyến Nhi có phải hấn vẫn không đụng chạm nàng hay không, nhưng kết quả lại như thế nào cũng không muốn nghĩ tới, cho dù là giả thiết cũng không được.

“Không có nếu.” Thiên Mạch thân nhiên nói, trong giọng nói có sự kiên định không cho phép nghi ngờ.

Tâm Tiểu Băng Quân khẽ an tĩnh, chậm rãi thở ra một hơi, rúc người vào trong lòng hấn.

Mưa còn đang rơi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Một đêm cuồng phong bạo vũ rốt cục chỉ dừng lại vào lúc bình minh, mặt trời ló dạng, chiếu rọi A Nhĩ Đạt, trong không khí bỗng bình yên cỏ xanh cùng hương vị mưa.

Hôm qua bởi vì A Mộc dây dưa cùng với sự xuất hiện của phu thê Yến Cửu, Tiểu Băng Quân chưa mua được đồ mình cần mua, vì thế mới sáng sớm tinh mơ liền vội vàng đi vào chợ. Nàng nghĩ Yến Cửu từ ngàn dặm xa xôi gặp bọn họ, tuyệt đối sẽ không cứ như vậy đã rời đi, nên còn có thể tới cửa, thời điểm đó trong nhà cũng nên có gì chiêu đãi mới tốt.

Tìm gần cả canh giờ mới mua được, nàng ôm bao lớn bao nhỏ chạy về, nhưng mà vừa mới tiến vào ngõ nhỏ liền bị người che miệng kéo tới trong phòng cách vách.

Tiểu Băng Quân vẫn chưa kịp vùng vẫy, người nọ đã buông nàng ra. Quay đầu lại là Cách Mã đại thẩm hàng xóm. Nàng không khỏi có chút nghi hoặc, chỉ đang muốn mở miệng hỏi, Cách Mã đại thẩm liền lắc lắc đầu ngăn cản, làm động tác chó có lên tiếng.

Đúng lúc này, tiếng bước chân lẫn lộn truyền tới từ sân bên kia chỗ nàng và Thiên Mạch ở, sau đó trong tiếng gào rít thét to làm cho người ta kinh hồn táng đảm, vài con ngựa từ ngoài tường xông thẳng vào. Xuyên qua cửa sổ mở rộng, nàng nhìn thấy Thiên Mạch ngồi ở trong đó, hai tay bị trói ngược.

Chủ tử... Đồ vật gì đó trên tay rơi xuống, âm thanh vỡ vụn chấn động từng tiếng từng tiếng làm người mơ hồ.

“Đó là người Trạm Ngư, cô hiện tại đuổi theo ngoại trừ nộ mạng mình còn có thể làm gì?” Qua rất lâu Tiểu Băng Quân mới dần dần nghe rõ lời khuyên nhủ không ngừng lặp lại ở bên tai, sau đó phát hiện không biết khi nào thì Cách Mã đại thẩm lại che kín miệng nàng, một tay khác giống như cái kim gắt gao túm lấy cánh tay của nàng.

Nàng rốt cục yên tĩnh trở lại, trong lòng chỉ duy có một câu: ‘Cứu hấn.’

Tạm biệt Cách Mã đại thẩm tốt bụng, Tiểu Băng Quân vội vàng đi ra bên ngoài, chuẩn bị trước thám thính tình huống một phen, không nghĩ tới vậy mà chạm phải phu thê Âm Cửu U tới thăm bọn họ, nhất thời giống như tóm được một cọng cỏ cứu mạng.

“Người Trạm Ngự tìm tới đây, chủ tử người, chủ tử người...” Nàng bắt lấy Yến Cửu nói. Người Trạm Ngự là người của Phong Cửu Liên Thành, nàng biết, nàng biết. Phong Cửu Liên Thành chiếm điện Hắc Vũ còn không chịu bỏ qua, vậy mà vẫn còn đuổi tận giết tuyệt. Một khắc kia, trong lòng nàng lần đầu dâng lên hận ý với một người.

Yến Cửu bèn họ dẫn nàng trở về quán trọ, hỏi chút chuyện.

Tiểu Băng Quân mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt, lại vẫn cẩn thận từng chút từng chút đáp lại, mãi đến khi ông chủ quán trọ theo tiếng động lớn nháo trên đường đi tới. Ở nơi này sinh sống lâu như vậy, mỗi ngày nàng ra ngoài tìm kiếm tin tức Luyến Nhi, thêm nữa dung mạo tuyệt lệ, tất cả người ở A Nhĩ Đạt cơ hồ không ai không biết nàng. Cùng với ông chủ quán trọ tin tức linh thông đương nhiên càng thêm quen thuộc rồi.

“Sao cô còn ở đây? Nam nhân nhà cô đắc tội người Trạm Ngự, hiện tại đang bị đám ác ma treo trên vách núi Tử Mầu....” Vừa thấy nàng, ông chủ liền bắt đầu ồn ào lớn tiếng. “Người Trạm Ngự cũng không giống người Đại Vị có tính nhẫn nại như vậy, bọn họ muốn cái gì, nhất định sẽ không từ thủ đoạn đoạt được. Cô vẫn nên khẩn trương trốn đi.” Hiển nhiên trong lòng ông đã nhận định, những người Trạm Ngự đó cũng muốn Tiểu Băng Quân, Thiên Mạch chỉ là bị nàng liên lụy mà thôi.

Nghe được Thiên Mạch trước giờ được nàng cẩn thận phụng dưỡng như thần mình bị người treo trên vách núi cheo leo, Tiểu Băng Quân cơ hồ muốn điên mất, cả chính mình cũng không biết nói chút gì, cước bộ không ổn định liền muốn chạy ra ngoài.

Yến Cửu giữ chặt nàng, đẩy nàng cho Âm Cửu U, bản thân nhưng lại đeo cây cung bằng sắt to lớn vội vàng đi.

“Cô đi chỉ biết gây thêm phiền toái.” Âm Cửu U một tay ôm Âm Triệt, một tay giữ lại, bình tĩnh nhìn Tiểu Băng Quân muốn theo sát sau Yến Cửu, thản nhiên nói, cũng không ra tay ngăn trở.

Lời nói không chút nào uyển chuyển giống như một mũi nhọn, đâm Tiểu Băng Quân khôi phục bình tĩnh. Nàng biết hắn nói không sai, bản thân không biết võ công, đi không chỉ không giúp được việc, chỉ sợ lại còn liên lụy bọn họ. Nghĩ đến đây, trong lòng lại cảm thấy vô cùng bất lực.

Âm Cửu U nói dứt lời, cũng không đợi nàng đáp lại, xoay người gọi xa phu tới phân phó một việc, sau đó nhét Âm Triệt vào trong lòng Tiểu Băng Quân vẫn còn ngơ ngác đứng ở cửa, liền rời đi. Trước khi đi lại còn ném lại một câu, để cho nàng giữ vững tinh thần.

“Cô có chuyện cô nên làm”

Chuyện nàng nên làm? Nén xuống lo lắng cùng hoảng loạn trong lòng, Tiểu Băng Quân nhìn khuôn mặt hồn nhiên say ngủ của tiểu Âm Triệt trong lòng, quả thực bắt đầu cẩn thận suy nghĩ tới bản thân nên làm cái gì.

Xa phu lấy xe xong, đứng cạnh cửa mời.

Nàng ôm Âm Triệt lên xe, ở trong xe nhìn thấy bọc hành lý của bọn họ, đột nhiên tỉnh ngộ ra. Nàng phải làm chính là làm chuẩn bị thật đầy đủ để rời khỏi nơi này, cũng bảo vệ tốt bản thân cùng tiểu hải tử trong lòng, nếu đã giúp không được gì, cũng không liên lụy.

Vì thế trước để cho xa phu chở mình về chỗ ở một chuyến, bên trong một cảnh hỗn độn, hiển nhiên đã bị lục lọi qua. Tiểu Băng Quân không khỏi lại nghĩ tới Thiên Mạch, trong lòng không khỏi khổ sở. Không dám nghĩ nhiều, vội vàng nâng xe lên bị lật trên đất lên, thu thập y phục của mình cùng Thiên Mạch, lại cuộn hai tấm thảm giường lại, cầm theo dụng cụ ăn uống đơn giản, quả nhiên việc lớn việc nhỏ không bỏ sót.

Xa phu một câu cũng chưa nói, chỉ im lặng đem đồ nàng giao cho mình ngoại trừ hành lý đều cất vào dưới đáy thùng xe. Xe ngựa là của hoàng triều Âm Cực, lớn mà thoải mái, xe được bốn con tuần mã thượng đẳng kéo, trang bị này nọ cũng không ảnh hưởng tới tốc độ.

Lúc rời đi, Tiểu Băng Quân nhìn thấy Cách Mã đại thẩm đứng ở trong sân vẫy tay với nàng, không khỏi chạy tới ôm lấy bà, hôn một cái lên khuôn mặt bị che kín bởi những nếp nhăn của bà.

“Cô nương tốt, thần tiên sẽ phù hộ các người.” Cách Mã đại thẩm vừa lau khoé mắt đỏ, vừa đẩy nàng lên xe, ngón tay thô ráp chạm vào môi mình, sau đó theo thứ tự điểm lên trán nàng cùng Âm Triệt còn có xa phu, tặng lời chúc phúc chân thành nhất của mình.

Mãi cho đến khi ra khỏi ngõ nhỏ, khuôn mặt xa phu vẫn còn chút ửng đỏ, hiển nhiên rất không quen phong tục kỳ quái này, trong lòng lại có chút cảm động khác thường. Hắn có thể đi theo một nhà ba người Âm Cửu U tới đây, đương nhiên không phải xa phu thông thường, chuyện đã trải qua người không đếm hết, nhưng là lần đầu tiên gặp phải lòng người đơn thuần đến như vậy, nhất thời lại có cảm giác nói không rõ là gì.

Dựa theo phân phó của Âm Cửu U, bọn họ lại đi đến chợ mua chút thuốc trị thương cần dùng cùng các loại dược liệu, cùng với đủ loại thức ăn nước uống, toàn bộ chuẩn bị thỏa đáng xong, lúc này mới chạy tới nơi hẹn.

Dừng lại tại một đồng cỏ tươi tốt cách vách núi Tử Mầu năm dặm, kế tiếp đó là gầy vò chờ đợi. Nếu không phải phân thân chiếu cố tiểu Âm Triệt đã tỉnh lại, Tiểu Băng Quân chỉ sợ không đợi được người đã bị suy nghĩ miên man của bản thân gầy vò tới điên cuồng rồi.

Xa phu nói không nhiều, chỉ nói một câu toàn bộ có chủ thượng, liền tự lo đi kiểm tra xe ngựa, xem ngựa có được cột chặt hay không, bánh xe có chỗ nào bị lỏng hay không, phòng ngừa lỡ như có rủi ro.

Tiểu Băng Quân đứng ngồi không yên, lại không dám đi xa, chỉ có thể thỉnh thoảng cúi đầu dán sát mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của Âm Triệt, nhìn con người trong suốt tối đen không chút nào sợ người lạ của y, lấy việc này để có được an bình nhất thời.

Chờ đợi là lâu như vậy, giống như thời gian đã ngừng trôi. Ngay tại lúc nàng cho rằng vĩnh viễn chờ đợi như vậy, có dài nhẹ lay động, Âm Cửu U cổng Thiên Mạch xuất hiện ở trước mắt. Đột nhiên như vậy, khiến cho nàng nhảy mất quên cả phản ứng.

Âm Cửu U không nói một tiếng đặt Thiên Mạch xuống, sau đó lại nhanh chóng rời đi.

Đồng cỏ lại khôi phục nguyên dạng, xa phu ngấm nhánh cỏ lười biếng tựa vào trên cang xe, chỉ nhìn Thiên Mạch liếc mắt một cái, lại dời mắt nhìn về hướng thành A Nhĩ Đạt, không biết suy nghĩ cái gì.

Tiểu Băng Quân lấy lại tinh thần, khẩn trương đứng thẳng đánh giá Thiên Mạch từ trên xuống dưới một lần, muốn biết hắn có bị thương hay không.

“Ta không sao.” Thiên Mạch biết ý tứ của nàng, vì thế lên tiếng nói.

Tiểu Băng Quân cười đẹp như vậy, không nói gì, chú ý tới vết máu trên người hắn, đưa tay sờ sờ, liền muốn đi kéo y phục của hắn.

“Là Cửu Nhi.” Thiên Mạch cầm tay nàng ngăn lại, thấp giọng giải thích.

Tiểu Băng Quân lại nghe không vào, vẫn đang cố chấp rút tay ra, đưa tay thò vào trong y phục của hắn sờ soạng một lần, xác định tron nhẵn không có vết thương, sợ hãi vẫn lơ lửng trong lòng mới thoáng tan đi, thay vào đó là chua xót khôn kể. Nhưng mà, lúc nàng vén ống tay áo của hắn lên nhìn thấy cổ tay huyết nhục mơ hồ khi đó, ngực mới vừa giãn ra lại đột nhiên nghẹn lại, đau đến thiếu chút nữa không thở nổi.

“Tay bị thương.” Nàng cười cười nói, sau đó đứng dậy đi đến cạnh xe ngựa. Giao Âm Triệt cho xa phu, chính mình cầm túi nước cùng được trị ngoại thương tới.

Cúi đầu rầu rĩ giúp hắn rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc, băng bó, nàng không có nói nữa, ý cười nhẹ nhàng trên mặt, giữa môi lại mơ hồ có vết máu rỉ ra.

Thiên Mạch vô ý nhìn thấy, ngực chấn động, bỗng dưng đưa tay nâng cằm nàng lên, ngón cái ấn lên cánh môi non mềm kia.

“Nhả ra!” Hắn quát khê.

Tiểu Băng Quân hạ mí mắt, lắc đầu, ngược lại cắn càng chặt hơn.

Thiên Mạch vốn định mạnh mẽ kéo cằm dưới của nàng ra, nhưng lại không muốn tổn thương đến nàng, không khỏi thở dài, bất đắc dĩ ấn đầu nàng vào trong lồng ngực mình, “Là dây thừng siết chặt mà ra, không phải chuyện lớn gì.” Dừng một chút, lại nói, “Không muốn cười thì đừng cười, không cần thương tổn chính mình.”

Tiểu Băng Quân chôn ở trong lòng hắn, thân thể hơi có chút run rẩy, một hồi lâu mới khụt một tiếng, tiếp theo liền liên tiếp ho hai tiếng, mới nhẹ nhàng nói: “Thiếp đau.”

Thiên Mạch cho rằng nàng vì môi bị cắn đau, vì thế đưa tay muốn nâng đầu nàng lên giúp nàng giảm bớt đau đớn. Ai ngờ nàng ngược lại ôm hắn chặt hơn, chết sống không chịu rời khỏi ngực hắn.

“Thiếp biết vì sao khi đó người muốn bỏ lại thiếp rồi.” Tiếng nói rầu rĩ của nàng truyền tới, “Về sau thiếp sẽ không làm như vậy nữa.” Lời này vốn dĩ lần trước gặp lại nên nói, nhưng mà vẫn cảm thấy thời gian vẫn còn dài, liền trì hoãn, mãi đến khi hắn lại gặp nạn, nàng mới biết được, nàng căn bản không có thời gian có thể lãng phí.

Thiên Mạch nghe vậy, không khỏi đặt tay xuống, trầm mặc không nói.

“Thiếp cũng không hy vọng người bị thương sinh bệnh. Thiếp sẽ đau...” Tiếng lá cây xào xạc trong gió, Tiểu Băng Quân tiếp tục nói.

Hầu kết Thiên Mạch lên xuống một phen, bàn tay ghì chặt lưng nữ tử trong lòng, ánh mắt rơi vào phía chân trời xa xôi, trầm thấp mà thông thả đồng ý hứa hẹn.

“Sau này sẽ không.”

Yến Cửu bị thương rất nặng. Lúc Âm Cửu U ôm nàng xuất hiện, Tiểu Băng Quân đã băng bó tốt miệng vết thương cho Thiên Mạch, đoàn người không tiếp tục trì hoãn, lập tức lên xe ngựa hướng phía Nam mà đi.

Không dám ở bên trong xe ngựa xóc nảy xử lý vết thương bị trúng tên cho Yến Cửu, chỉ có thể bẻ gãy mũi tên, qua loa cầm máu băng bó lại. Tiểu Băng Quân vừa lo lắng vừa áy náy, Âm Cửu U lại không biểu hiện ra chút oán trách hay ý giận gì, chỉ là một đường ôm chặt Yến Cửu, không nói một lời, ngay cả tiếng khóc của tiểu Âm Triệt cũng không để ý tới.

Tiểu Băng Quân không dám cũng không nhìn tâm quấy rầy hắn, chỉ có thể tự mình luống cuống tay chân đi dỗ đưa trẻ.

“Phu nhân, tiểu chủ tử đói bụng.” Giọng nói thần thờ của xa phu từ bên ngoài truyền vào.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, không tự giác nhìn mất Thiên Mạch, có chút vô thố, “Vây... thiệp cho y ăn cái gì?” Tiểu oa nhi lớn như vậy ngay cả rằng cũng chưa mọc, những lương thực lúc đầu bọn họ chuẩn bị sợ là ăn không được, mà Yến Cửu hiện tại không tỉnh, làm sao có thể dứt sữa.

“Phía trước có lều trại của dân chăn nuôi, tiểu nhân sẽ đi xin chút sữa dê tới.” Xa phu bỗng nhiên nói.

Khi nói chuyện, xe ngựa từ từ ngừng lại.

“Hạ Nhi, nài đi.” Thiên Mạch nói, nói xong, đưa tay tiếp nhận tiểu Âm Triệt khóc rống không ngừng trong lòng nài, “Dùng tiền hào đổi với bọn họ.” Ngoài vàng, tiền hào là loại tiền người Ba Thuật thường sử dụng, do một loại kim loại đen ở Lôi Mông chế tạo thành.

Tiểu Băng Quân ừm một tiếng, vén rèm gọi xa phu lại, chính mình cầm cái bình không nhảy xuống xe. Xa phu không hiểu tiếng địa phương, đương nhiên không thuận lợi như nài.

Vén bức màn lên, Thiên Mạch vừa nhìn bóng dáng nài ôm bình sữa chạy như bay tới lều trại của dân chăn nuôi cách đó không xa, vừa cắn ngón trỏ của mình dứt vào trong miệng tiểu Âm Triệt khóc tới đáng thương, nhất thời vậy mà dụ được đứa nhỏ kia.

Bởi vậy lúc Tiểu Băng Quân ôm một lon sữa dê trắng tinh đầy ấp trở về, nhìn thấy chính là miệng nhỏ phẩn nộn của Âm Triệt ngậm ngón tay của Thiên Mạch, vẻ mặt hưởng thụ.

Xe ngựa lại bắt đầu chạy trốn, mang theo tiếng roi ngựa gào rít trong không trung.

Miền cưỡng áp chế rung động dâng lên bởi vì một màn kia, Tiểu Băng Quân tìm bát, đổ chút sữa dê mới đem về vào.

“Sữa mới, còn hơi ấm” Bên môi nài hiện lên nụ cười nhạt, ôm tiểu Âm Triệt qua, muốn dứt cho y. Nào biết tiểu tử kia vậy mà quay đầu đi không chịu ăn, thân thể nhỏ bé vận vẹo, tròn mắt đen lúng liếng thẳng tắp nhìn về phía Thiên Mạch, miệng y ề a không ngừng.

Tiểu Băng Quân cầm bát, một tay cắn bản ôm không được đứa bé không an phận, lại sợ thương tổn đến y, trong chốc lát cả người đều đỏ mề hôi.

Thiên Mạch thở dài, không thể không lần nữa ôm lấy tiểu Âm Triệt, vuốt ngón tay điểm điểm lên trán y, nghiêm trang khiển trách, “Máu của ta nguoi không thể uống quá nhiều.”

Tiểu Âm Triệt giống như có thể nghe hiểu hần nói chuyện, vậy mà quơ nắm tay nhỏ cũng hu hu oa oa hừ vài tiếng.

Trong mắt Thiên Mạch hiện lên ý cười đậm nhạt, lấy bát từ trong tay Tiểu Băng Quân qua, từng chút từng chút dứt sữa dê vào trong bụng tiểu tử kia.

Tiểu Băng Quân ở một bên thấy tròn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới phản ứng kịp, lúng ta lúng túng hỏi: “Chủ tử, y.. y có thể nghe hiểu người nói chuyện?”

Thiên Mạch nhìn nài một cái, khóe môi khẽ nhếch, không có phủ nhận, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Đi tới chỗ bờ hồ lần trước chúng ta dùng chân qua đêm.”

Tiểu Băng Quân không tự kìm hãm được muốn vò đầu, đáp lại, sau đó chui ra bên ngoài, hướng dẫn xa phu phương hướng.

Lúc đến bên hồ sắc trời đã trầm trầm, Tiểu Băng Quân giúp đỡ Âm Cửu U cẩn thận xử lý thương thế cho Yến Cửu, lại dùng bánh mì cùng thịt khô hầm cháo cho mọi người cùng ăn, mới tựa vào bên chân Thiên Mạch nằm ngủ. Ước chừng là trong lòng còn có tiểu Âm Triệt, không dám ngủ sâu. Bởi vậy lúc nửa đêm Yến Cửu tỉnh lại, cùng với việc bọn họ ra ngoài rất lâu sau đó, những thứ này nài mơ mơ màng màng đều biết được.

Sáng sớm hôm sau lúc khởi hành, Yến Cửu đã thanh tỉnh, nhưng suy xét tới thương thế của nài, tốc độ xe ngựa liền chậm lại rất nhiều. Âm Cửu U cũng không dám giống như hôm qua tiếp tục ôm chặt nài không rời, giống như cả người đều mất hồn. Hần thỉnh thoảng sẽ cùng Vũ chủ tử nói vài câu người ngoài nghe không rõ, hoặc là đánh một ván cờ. Tiểu Băng Quân liền ôm Âm Triệt ngồi ở bên cạnh Yến Cửu, nửa làm bạn nửa chăm sóc.

“Việt đại ca, huynh có thể đi nhanh hơn chút, ta không sao cả.” Hai người đang nói chuyện, Yến Cửu đột nhiên quay đầu về phía ngoài xe thúc giục nói.

Xa phu chưa trả lời, Âm Cửu U trong tay vẫn kẹp một con cờ đen, mỉm cười nói, “Thế nào, ngồi lâu không kiên nhẫn sao? Vây xuống xe một chút được không?” Nói xong, đặt con cờ trong tay xuống, khẽ gạt đầu với Thiên Mạch, sau đó đứng dậy không để ý tới phản đối của Yến Cửu, cơ hồ là nửa cường ngạnh công nài trên lưng đi xuống xe ngựa.

Xuyên thấu qua cửa xe nhìn thân thể hai người chồng lên nhau chậm rãi mà đi, Tiểu Băng Quân rốt cục nhìn không được hỏi, “Chủ tử, chúng ta không sợ người Trại Ngự đuổi theo sao?” Đọc theo đường đi mặc dù nài nhẹ cười, trong lòng kỳ thật nóng như lửa, chỉ là không muốn Yến Cửu nghĩ nhiều, mới không nói gì.

“Không sao.” Thiên Mạch vừa tự mình đánh cờ, vừa không chút để ý đáp lại.

Tiểu Băng Quân ngẩn ngơ, lập tức không nói tiếp. Một hồi lâu, mới từ trong câu trả lời khiến đầu óc mờ mịt hồi phục lại tinh thần, “Hôm qua... Hôm qua những người Trại Ngự kia làm sao có thể tìm được nơi chúng ta ở, bọn hần làm sao có thể biết được thân phận của người?” Nếu hần nói không sao, nài cũng không muốn tiếp tục lo lắng, chuyển đề tài.

Thiên Mạch trầm mặc trong khoảnh khắc, mãi đến khi đặt quân cờ xuống mới chậm rãi nói: “Không biết.” Hắn đương nhiên không phải không biết, chỉ là không muốn nàng tự trách, cho nên chưa nói ra nguyên nhân bản thân phỏng đoán ra. Nói vậy Phong Cửu Liên Thành cùng mấy thế lực vây công điện Hắc Vũ đều đã biết nàng cùng mình ở cùng một chỗ, mà bất luận là hắn hay là nàng, dung mạo đều cực kỳ đặc biệt thu hút người, bởi vậy, sau khi nàng lộ ra dung mạo ở nơi này, hắn cũng đã dự liệu tới một ngày như vậy.

Hai chữ rõ ràng như vậy, khiến cho Tiểu Băng Quân không cách nào tiếp tục hỏi nữa, không khỏi có chút nhụt chí. Ánh mắt lại rơi vào trên hai người phía trước, nhìn Âm Cửu U vừa chỉ vào núi tuyết nơi xa vừa nói nhỏ gì đó với Yến Cửu đang tựa đầu gối lên vai hắn, trên khuôn mặt thanh tú mang ý cười dịu dàng, trong lòng không khỏi nảy lên hăm mộ vô tận.

Tiểu Âm Triệt đã ngủ say. Nàng phân thân không được, chỉ có thể kê trán trên song cửa sổ, tạm thời nhìn gió bên ngoài thổi qua những đám cỏ thấp, nhìn phong cảnh trâu bò trắng lè, nhất thời nhìn nam nhân cúi đầu chuyên chú trên bàn cờ trước mắt, khóe môi cười có chút tịch tịch. Hắn đúng là vẫn có thói quen một mình, bởi vậy cho dù có người làm bạn bên người cũng sẽ không khỏi xem nhẹ. Nàng nghĩ, chính mình nếu hạ quyết tâm muốn đi theo hắn, đương nhiên cũng nên tập thành thói quen này mới đúng.

Ngày sau kia, mỗi khi Yến Cửu lo lắng người Trạm Ngự đuổi theo mà thúc giục xe ngựa chạy nhanh, Âm Cửu U sẽ công nàng xuống xe chậm rãi đi lại, giống như đi du ngoạn vậy. Vài lần như vậy, Yến Cửu liền không tiếp tục thúc giục, đại để là đau lòng Âm Cửu U đi.

Một ngày này rốt cục tới được biên cảnh, tường thành thành Vân Phù hùng hậu xuất hiện trên đường chân trời, mà những người Trạm Ngự này chung quy không đuổi theo, không biết là vì nguyên nhân gì.

Lúc tiến vào thành Vân Phù, Tiểu Băng Quân nhận được ánh mắt ám chỉ của Thiên Mạch, vì thế kêu ngừng xe ngựa, xuống xe mà đi.

“Chúng ta còn có chuyện chưa xong, không thể cùng bọn họ trở về.” Một đêm trước Thiên Mạch từng lên nói với nàng như thế, bởi vậy lúc hắn nhìn về phía nàng, nàng liền biết Vân Phù chính là nơi phân ly rồi.

Đi trên đường cái người đến người đi, ánh mắt nàng tìm kiếm qua lại hai bên cửa hàng tạp hóa bày bán, cuối cùng dừng lại tại cửa hàng bán các loại mũ ngoại tộc bản xứ cho tới mũ che mặt lụa đen. Quay đầu khi đó phát hiện không khí bên trong xe đông cứng, có lẽ Thiên Mạch đã nói rõ ý chia tay với hai người.

“Chia tay ở đây thôi.” Thiên Mạch tiếp nhận mũ che mặt, nói, cũng không nhiều lời. Sau đó khẽ gật đầu với Âm Cửu U, đeo mũ, dưới sự giúp đỡ của xa phu xuống xe ngựa, ngồi trên xe lăn.

Tiểu Băng Quân có chút không nỡ tiểu Âm Triệt chăm sóc nhiều ngày nay, mà lại không dám chậm trễ, đành phải vội vàng in một nụ hôn xuống mặt y, sau đó gỡ xuống một cái túi nhỏ bên hông mình đeo vào bàn tay nhỏ của y. Từ biệt tại đây cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại.

“Chủ tử! Hạ phu nhân!” Phía sau là tiếng gọi ầm ĩ khó nén bi thương, nàng nhìn không được xoay người, nhìn thấy bộ dáng Yến Cửu là chẳng chực khóc, cũng bởi vì vậy mà cảm thấy buồn bã.

Cong mắt, phát tay, từ đó thiên nhai phân hai đường, mỗi người phải biết tự bảo trọng.

Vân Phù là biên giới Đại Tấn, mặc dù so ra kém Oanh Châu phồn hoa, lại thắng ở mặt khí thế hùng hồn. Đại Tấn lập thiên hạ, lảng giềng lại như hổ lang rình rập, bởi vậy các thế hệ đế vương đối với việc phòng ngự nơi cửa khẩu đều vô cùng coi trọng, trực tiếp làm cho bốn tộc Nam khanh Bắc âm Đông quân Tây thương phát triển lớn mạnh, trở thành tai họa ngầm trong thời hoàng kim giả tạo.

Thiên Mạch cùng Tiểu Băng Quân chậm rãi đi lại trong đám người nhốn náo, không vội tìm kiếm khách điểm đặt chân. So với A Nhĩ Đạt, Vân Phù mặc dù cũng có người Hãn di cư xen lẫn, quy mô lại vượt hơn gấp bội. Tin tức ở địa phương như vậy dĩ nhiên linh thông, nhưng muốn thám thính hai người không có đặc thù gì cũng không khác mò kim đáy bể.

Từ sau khi rời khỏi điện Hắc Vũ, Thiên Mạch liền không tính toán muốn vận dụng nhân thủ tới hỗ trợ, lúc này đã bắt đầu có chút dao động. Ánh mắt xuyên thấu qua tấm lụa đen buông xuống vô thức nhìn quét qua hai bên tộc nhân lui tới, hắn đang suy nghĩ về biện pháp tìm người hữu hiệu nhất, một bóng người đột nhiên ánh vào rèm mắt, khiến cho suy nghĩ của hắn phút chốc đứt đoạn, không tự chủ được ngồi thẳng người.

Đó là một nữ tử toàn thân được bao bọc trong một chiếc áo vải rộng rãi, khiến cho hắn không hiểu sao cảm thấy có chút quen thuộc. Làm bạn với nữ nhân chính là một nam nhân có thân hình khôi vĩ, chỉ là từ bóng dáng liền có thể cảm nhận được trên người hắn tản mát ra khí phách.

Trong lòng Thiên Mạch vừa động, đang muốn kêu Tiểu Băng Quân đuổi theo nhìn xem là ai, Tiểu Băng Quân lại vừa đúng lúc này chạy đi, chui vào trong đám người ven đường. Chỉ là chậm một chút, hai người kia đã chôn vùi trong biển người mênh mông rốt cục nhận không ra. Bất đắc dĩ lắc đầu, hắn đẩy xe lăn, thật muốn biết cái gì hấp dẫn lực chú ý của nàng.

“Treo hay lắm, ai để cho nó cản loạn người.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không đánh chết nó, về sau cản người khác thì phải làm sao bây giờ?”

“Ta nhìn thấy người kia dùng kiếm đâm vào móng chó mới bị cản...”

Người xem náo nhiệt ngơì một câu ta một câu, Thiên Mạch rất nhanh liền nghe ra ngọn nguồn câu chuyện. Là một con chó hoang ở trên đường nhặt đồ ăn, một thanh niên nhìn thấy, đầu nóng lên, vậy mà cầm kiếm đâm vào mõng chó, chó bị đau quay đầu cắn hấn một cái. Người thương tổn chó thì không có gì to tát, nhưng chó cắn thương người lại tội không thể tha. Vì thế liền có người hỗ trợ treo con chó ở dưới mái hiên, lúc này thanh niên đang dùng kiếm chém lung tung xả hận.

Tiếng chó tru tréo yếu ớt không thể nghe thấy, bởi vì cổ bị treo buộc chặt, ngay cả vùng vẫy cũng không được.

Thiên Mạch rừ mí mắt ngơì ở trên xe lăn, thờ ơ. Hấn quá rõ thể gian này là cái dạng gì, tâm từ bi chỉ là dư thừa. Trong mắt hấn, nhân loại cùng chó kỳ thật không khác biệt, đều là kẻ yếu. Một kẻ yếu làm nhục một kẻ yếu hơn so với mình, hấn không cảm thấy bản thân tất yếu phải nhúng tay, mặc dù hết sức khinh thường loại hành vi như vậy. Cường giả chân chính sẽ không lấy việc tàn sát kẻ yếu làm vinh dự.

Nhưng mà, rất nhanh hấn liền phát hiện ý nghĩ tính thờ ơ lạnh nhạt của mình thất bại rồi.

Tiểu Băng Quân vậy mà vọt tới ngăn trở thanh kiếm của thanh niên, thậm chí đưa tay nâng thân thể chú chó sẵn gầy trơ cả xương máu tươi đầm đìa, muốn cứu nó.

Một màn bất thành linh này khiến cho mọi người ở đây đều ngây dại, bao gồm thanh niên kia. Rất nhanh có người phản ứng kịp, kêu lên: “Mau buông ra mau buông ra, nó sẽ cắn người.”

Tiếng nói này vừa nói ra, thanh niên cầm kiếm cũng phục hồi lại tinh thần, không khỏi chửi ầm lên, “Bà nương ở đâu ra, dám quản gia...”

Câu nói kế tiếp hấn không có cơ hội nói xong, người đã bị lực đạo không biết từ đâu đến đánh trúng liên tục lùi về sau mấy bước, đụng phải cánh cửa lớn ở bên cạnh, ngã nhào đầu về phía trước, rớt hai cái răng ra. Lúc toàn bộ ánh mắt mọi người nhìn về phía hấn, Thiên Mạch khảy một miếng gỗ nhỏ trên tay ghế, bắn ra, dây thừng treo con chó trên không bị đứt.

Tiểu Băng Quân cũng không quản nhiều được như vậy, cuống quýt cời bỏ dây thừng trên cổ con chó, một bên chờ nó hồi sức, một bên đề lại miệng vết thương máu chảy ồ ạt trên bụng nó, đối với lời xì xào bàn tán bốn phía mắt điếc tai ngơ.

Ước chừng là sợ bị liên lụy, người vốn dĩ tập trung dày đặc xem náo nhiệt tán đi rất nhiều, đều đứng ở phía xa quan sát. Thiên Mạch trượt xe lăn đến gần, từ trong bao quần áo treo trên ghế xe lấy ra một chiếc áo mỏng của mình ném cho Tiểu Băng Quân.

“Băng bó cho nó một chút, chúng ta tới y quán.” Khi nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía thanh niên đã đứng thẳng đang nắm kiếm do dự có nên xông lên hay không kia, mãi tới khi hấn rung mình một cái, cơ hồ muốn giấu kiếm ở sau lưng.

Tiểu Băng Quân đang hoang mang lo sợ, nhìn thấy Thiên Mạch giống như nhất thời có chủ kiến, cuống quýt theo lời hấn nói mà làm.

Lúc hai người đi, không ai dám cản lại, càng thêm thiện tâm chỉ đường cho bọn họ, bởi vậy cũng không tốn quá nhiều thời gian tới y quán. Nhưng mà đại phu tại lúc biết được phải chữa thương cho một con chó, chỉ cảm thấy vô cùng nhục nhã, thiếu chút nữa đuổi hai người một chó ra ngoài.

Trước khi hấn nổi bão, Thiên Mạch giờ tay, bình tĩnh tháo mũ đội đầu xuống, cái gì cũng chưa nói.

Đại phu ngẩn ngơ, sau một lát không nói được một lời dẫn đệ tử tới, bắt đầu xử lý miệng vết thương cho con chó hoang đang hấp hối. Tiểu Băng Quân đứng ở bên cạnh nhìn thủ pháp của hấn thuần thục, hai tay lại mơ hồ run rẩy, chỉ nói hấn sợ bị chó cắn, trong lòng không khỏi toát mồ hôi đầm đìa.

Mãi cho đến khi băng bó thỏa đáng, tiến bước hai người một chó, lại rửa hai tay dính máu, đại phu vẫn không cách nào không chế run rẩy. Ngay cả chính hấn cũng không nói nên lời là vì sợ hãi hay vì kích động, hay hoặc giả là khẩn trương. Có lẽ còn có chút hoảng hốt.

Hai người Thiên Mạch mang theo chú chó bị thương tìm một khách điểm gần đây để nghỉ ngơi. Ông chủ khách điểm tuy không muốn cho chó vào ở cùng, nhưng chung quy không chống đỡ được sự hấp dẫn của bạc cùng với ánh mắt băng lãnh khiến cho xương cốt của người phát lạnh của Thiên Mạch, cho người đỡ Thiên Mạch lên lầu hai.

Tiểu Băng Quân ôm chú chó tới phòng của mình, sau đó tiểu nhị đưa tới một cái ổ là một cái giỏ dùng rom rạ cùng dây mây làm ra.

“Chú từ, nó sẽ tốt lên chứ?” Tắm rửa xong, lúc Tiểu Băng Quân đến phòng Thiên Mạch cùng hấn ăn cơm hỏi.

Thiên Mạch ừ một tiếng. Mặc dù lời nói không khẳng định, tâm Tiểu Băng Quân lại an định lại, nhưng mà nghĩ tới một màn buổi chiều kia vẫn cảm thấy khó chịu.

“Nàng có thể cứu nó bao nhiêu lần?” An tĩnh rất lâu, Thiên Mạch đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân ngừng đưa, lông mi dài rung động một cái, sau đó ngược lên, mỉm cười nói: “Có thể cứu một lần thì cứu một lần.” Nàng đột nhiên nghĩ tới con sói đen bị thương lúc trước, đôi mi thanh tú hơi hơi chau lại, “Nguy rồi.”

“Hừ?” Thiên Mạch thắc mắc nhìn nàng.

“Chúng ta đột ngột rời đi như vậy, nếu con sói đen tới A Nhĩ Đạt tìm không thấy thiếp thì làm sao bây giờ?” Tiểu Băng Quân lo lắng trùng trùng nói. Lần

trước nửa đêm con sói đen tới đột ngột cũng đi đột ngột, nếu không phải về sau A Mục hỏi nàng, nàng cơ hồ tưởng rằng chính mình đang nằm mơ.

“Vì sao nó muốn tìm nàng?” Thiên Mạch buông đầu xuống, xoa xoa Thái Dương, nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Băng Quân ghen lời, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Thiếp và nó là bằng hữu mà.” Nghĩ đến mấy ngày kia ở chung với con sói đen trong rừng, mặt mày nàng không tự giác cong lên.

Thiên Mạch liếc nàng một cái, không nói nữa.

Vài ngày kế tiếp, Tiểu Băng Quân bởi vì muốn chăm sóc chú chó hoang, còn muốn đi ra ngoài thám thính tin tức hai người Từ Tra Hách Đức Mạc Hách, tình lực đặt lên người Thiên Mạch liền ít đi rất nhiều. Thiên Mạch cũng không nói gì, mỗi khi nhìn thấy nàng mang theo toàn thân mồ hôi cùng thất vọng trở về, sau ngay cả việc rửa mặt chải đầu cũng không để nàng làm nữa, sớm đuổi nàng về nghỉ ngơi. Ngày ấy nhìn thấy đôi nam nữ kia hẳn cũng không nhắc tới, không muốn nàng ôm hy vọng quá lớn. Đôi khi thất vọng càng nhiều liền khó tin tưởng tiếp.

Chạng vạng ngày đó, sáng sớm tỉnh mơ tới trời ngă tối, không có gió, không khí nặng nề làm cho người ta đứng ngồi không yên. Thiên Mạch đặt sách xuống, đẩy xe lăn tới bên cửa sổ.

Một cơn bão sắp đến, Tiểu Băng Quân lại còn chưa trở về.

Ngón tay thon dài găt gao đặt lên đùi nhẹ nhàng xoa nắn, hơi nước ẩm ướt trong không khí khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái, sắp tới kỳ trăng tròn cũng khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Thành thoảng sẽ nhớ tới, nếu lúc trước Tiểu Băng Quân không cố ý đi theo bên cạnh hắn, lúc này hẳn tất nhiên là du ngoạn ngang dọc trời Nam biển Bắc, tuyệt sẽ không lúc nào cũng bị trói buộc ở trong phòng như vậy.

Trên đường người đi vội vàng, lại thủy chung không có bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại kia, Thiên Mạch mơ hồ cảm thấy có chút phiền não, đồng thời trong lòng cũng có quyết định. Mà một khi quyết định, chuyện điện Hắc Vũ cuối cùng vẫn là phải đánh vào thân rồi.

Im lặng thờ dài một tiếng, hắn đang muốn xoay người đi tìm ông chủ khách điểm mượn cái ô ra ngoài đón Tiểu Băng Quân, khoe mắt đột nhiên liếc thấy hai bóng người trên phố, trong lòng vừa động, không kịp nhấn lại, vờn người hóa thành một bóng đen đuổi theo.

Cùng một thời gian, mưa bắt đầu ào ào trút xuống.

Lúc Tiểu Băng Quân đội mưa to trở về khách điểm toàn thân đều ướt đầm, từ cửa lớn khách điểm đến lầu hai, lưu lại một vệt nước. Lúc đi ngang qua phòng Thiên Mạch khi đó, nàng không dám đi vào, mà dán lỗ tai ở trên cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong. Tiếng mưa rơi quá lớn, đương nhiên không nghe thấy gì, mà con chó trong phòng nàng ở cách vách cũng đã cảm nhận được nàng trở về, đang sột soạt cào ván cửa.

Lau nước mưa trên mặt, nàng bước nhẹ đi tới. Hôm nay trở về trễ, toàn thân lại chật vật, nếu như bị hắn nhìn thấy, tất nhiên sẽ không vui.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng mình ra, chú chó gầy trơ xương đang cật lực đứng ở đó ngoe nguẩy cái đuôi nghênh đón nàng. Tiểu Băng Quân ngồi xổm người xuống sờ sờ đầu nó. Chính chu thỏa đáng, lại đi xuống dưới bụng com chiều, lúc này mới gõ cửa phòng Thiên Mạch, cũng không nghĩ tới sau một lúc lâu lại không người đáp lại. Do dự một chút, nàng đẩy cửa ra, đúng là một buồng trống không, không thấy bóng người.

Cửa sổ mở rộng, mưa rơi vào trong, xe lăn trống không an tĩnh đứng ở chỗ đó, mặt trên có một vũng nước đọng.

Tay Tiểu Băng Quân mềm nhũn, thiếu chút nữa làm rơi mâm thức ăn, may mắn đúng lúc ổn định lại. Bước nhanh tới bên bàn, nàng vừa lặp đi lặp lại nói mình không cần hoảng, nhưng mà trong đầu không cách nào ngăn chặn hình ảnh ngày ấy Thiên Mạch bị người Trạm Ngư bắt đi. Tay nắm chặt mâm không chê không nổi run rẩy, bát đĩa ở trên mâm va chạm nhau tạo thành tiếng vang ‘leng keng’, nhiều loạn tâm người càng thêm hoảng hốt.

Rất không dễ dàng đi đến mép bàn, đặt mâm xuống, nàng run giọng gọi ‘chủ tử’.

Không ai lên tiếng.

Tay không tự kim hãm được nắm chặt, Tiểu Băng Quân lại gọi một tiếng, người đã bắt đầu tận lực nhìn một lượt căn phòng để tìm kiếm, vừa tìm vừa gọi, tới về sau trong giọng nói đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Không ai.

Không ai. Cũng không quan tâm tìm khắp mấy lần toàn bộ khách điểm từ trên xuống dưới, trong trong ngoài ngoài, phòng trống hay phòng có người, ngay cả mấy góc xó xỉnh cũng không buông tha, cũng không tìm được người kia.

“Vị gia kia từ lúc tiến vào ở sau liền không ra khỏi cửa phòng.” Tiểu nhị bị kinh động đi theo phía sau nàng, ngăn đón không được, chỉ có thể lải nhải lặp lại cùng một câu.

“Qua hai ngày chính là rằm tháng bảy rồi. Hàng năm lúc này kinh doanh đã kém gần chết, lại thu mấy vị khách cổ cổ quái quái...” Chương quỳ cúi đầu lấy bàn tính ra, tự nhủ nói thầm.

Tay chân Tiểu Băng Quân băng lãnh đứng ở bên trong đại đường khách điểm vắng vẻ, nhìn đường phố tối đen bị mưa bụi bao phủ dày đặc, trong lòng

một mảnh mê mang.

Người sao cứ như vậy không thấy chứ? Nàng nghĩ không rõ.

Hắn sẽ không lại bỏ nàng. Sẽ không... chỉ là, hắn đi nơi nào? Không có xe lẫn, hắn có thể đi nơi nào?

“Cô nương! Cô nương...”

Trong tai truyền đến tiếng tiếu nhị giạt mình kêu la, xa xôi giống như đến từ trong mộng, mưa băng lạnh không đầu không đuôi rơi trên người nàng. Tiểu Băng Quân mới phát hiện bản thân đã chạy ra khỏi khách điểm. Bất chấp không quay lại tìm cái ô để che mưa, nàng ở trên đường cái gấp gấp giống như chạy trốn, xuyên qua màn mưa dày đặc lo lắng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia ven đường, hoàn toàn không chú ý phía sau có một bóng dáng đi theo ở xa xa.

Bầu trời phẳng phất như phá một cái động lớn, mưa như trút xuống, vạn vật đều bị ngâm mình trong nước lạnh cùng bóng đêm, ngay cả những ngọn đèn trong những tòa nhà hai bên đường cũng không thể xuyên qua tầng tối tăm này. Trên đường không có một ai đi lại, ngay cả chó hoang cũng đều ẩn nấp.

Bây giờ không ai có thể giúp nàng rồi. Tiểu Băng Quân biết, mưa chảy xuống từ trên mặt, mũi khẽ hít thở là mùi nước ẩm ướt, sặc sụa khiến nàng liên tục ho khan.

Chẳng lẽ là những người Trạm Ngự này truy đuổi tới? Hay là kẻ địch khác của điện Hắc Vũ... Đè lại lồng ngực đau đớn, nàng đứng tại chỗ, vì khả năng này mà khủng hoảng. Lúc này, nàng thật mong là hắn bỏ nàng mà đi, mà không phải xảy ra bất trắc kia.

Chủ tử, người nhất định phải bình an... Trong lòng yên lặng cầu nguyện, nàng cắn răng một cái, đang chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm, gáy đột nhiên đau xót, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra liền mất đi ý thức.

Tiểu Băng Quân mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là một khuôn mặt có chút si ngốc.

Là thanh niên khi dễ chú chó hoang kia, hắn đang nhìn nàng không rời mắt, ánh mắt si mê, nhất là sau khi nàng mở mắt ra, giống như ngay cả hồn phách cũng bỏ đi.

Gáy từng đợt co rút đau đớn nhắc nhở Tiểu Băng Quân đã xảy ra chuyện gì, có thể cảm nhận được khăn trùm đầu che mặt đã bị rút, nhưng y phục vẫn còn mặc nguyên vẹn, ẩm ướt dính vào trên người, mặc dù không thoải mái lại khiến nàng yên lòng.

Miền cưỡng ép chế khủng hoảng với nguy hiểm sắp tới cùng lo lắng về Thiên Mạch, trên mặt nàng lộ ra nụ cười sáng lạn, nhất thời giống như ánh mặt trời phá vỡ tầng mây, chiếu sáng căn phòng cổ xưa đơn sơ.

“Đây là đâu?” Nhìn thanh niên bỗng đứng trước mắt, trong mắt toàn là ánh ngược của chính mình, nàng ôn nhu hỏi, cũng không có lộ ra chút kinh sợ cùng với ý nghĩ muốn vùng vẫy thoát đi chút nào.

Thanh niên si ngốc nhìn nàng, một hồi lâu mới phản ứng kịp nàng đang hỏi mình, vội vàng lắp bắp mà nói: “Ta... ta gọi là Vương... Vương Chi Tài...”
Ngừng lại mới nhớ tới vấn đề nàng hỏi không phải cái này, vội vàng nói lại: “Đây.. đây là nhà ta.”

Hắn vốn dĩ là một tay ăn chơi lêu lổng, đọc sách không thành, lại không chịu học chút mẹo mưu sinh, treo một cây kiếm ở bên hông liền cho rằng bản thân là đại hiệp, lại không biết đối nhân xử thế. Từ ngày đó ở trước mặt mọi người bị đánh rớt răng xấu mặt liền ghi hận trong lòng với hai người Tiểu Băng Quân, đã nhiều ngày vẫn canh giữ bên ngoài khách điểm bọn họ ở, lại vụng trộm theo dõi Tiểu Băng Quân, tìm thời cơ trả thù.

Hắn làm chuyện khác không được, lại hết sức chấp nhất đối với việc báo thù rửa hận này, thế mà tại thời tiết như vậy cũng trốn ở bên ngoài đứng canh, lại thật khiến cho hắn tìm được cơ hội.

Lúm đồng tiền nơi khóe môi Tiểu Băng Quân lún sâu, cúi đầu xuống, “Chỉ có một mình ngươi sao? Người nhà của ngươi đâu?” Nhìn như thuận miệng mà hỏi kỳ thật đã trải qua suy nghĩ kỹ càng, e sợ có một chữ mấu chốt nào đó sẽ kích thích hắn nhớ tới mục đích bắt nàng về đây.

Vương Chi Tài cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, nuốt nước miếng, cười nói, “Đúng vậy đúng vậy a, ta... tại hạ cô độc, trên không phụ mẫu, dưới không thê nhi, gia cảnh giàu có...” Dù sao lâu cá thành tính, cho dù bởi vì trước mắt sắc đẹp mê loạn, vẫn không quên nhân cơ hội khoe khoang khoác lác điều kiện của bản thân.

Không ngờ lời hắn nói còn chưa dứt, ‘cột kẹt’ một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, một thiếu phụ đầu quấn khăn vải bụng một chậu gỗ chứa đầy y phục không chút biểu tình đi đến.

Sắc mặt Vương Chi Tài đột nhiên thay đổi, cười ha ha, cười khan nói: “Nàng là người hầu trong nhà.” Nói xong, xoay người đi vài bước đến trước mặt thiếu phụ, tát một cái, nặng, “Không biết phân biệt cao thấp, ai cho ngươi vào!”

Nữ nhân bị đánh thiếu chút nữa ngã sấp xuống, chậu gỗ trong tay rớt xuống, y phục đã được giặt sạch rơi trên đất. Nàng che mặt, trong mắt có nước mắt đảo quanh, lại nghẹn ngào ăn nói khép nép khuyên, “Chàng đừng tiếp tục làm chuyện thương thiên hại lý nữa...”

Lời còn chưa dứt, quả đấm của Vương Chi Tài liền vung qua, như mưa rơi đánh vào trên người nàng.

“Ngươi là ai? Dám quấy lão tử!” Hắn vừa đánh vừa mắng, thật lâu mới thờ hồng học dừng lại, “Đồ xấu xí nhà ngươi... cút! Lập tức cút cho lão tử!”

Nữ nhân bị đánh ôm đầu cuộn mình trên đất, một cước đá ở trên người nữ nhân, sau đó khom lưng túm tóc nàng kéo ra ngoài cửa.

“Không, ta không đi... đây là nhà ta, ta không đi.” Nữ nhân bắt đầu vùng vẫy, lập tức ôm lấy chân bàn bên cạnh, vì thế liền vang lên tiếng chân bàn kéo lê trên đất chói tai.

Vương Chi Tài lúc này đã hạ chủ ý muốn đem nữ nhân vươngng bạn chương mắt trước mặt ra bên ngoài, cái gì cũng không thể ngăn cản, lập tức khom lưng xuống bẻ tay nữ nhân. Ngay lúc này, chỉ nghe ‘bốp’ một tiếng, ý thức của hắn mê mẩn, động tác trên tay ngừng lại, chậm rãi quay đầu lại, trong mắt có khó hiểu còn có phần nộ.

Tiểu Băng Quân trong tay giờ một cái gối bằng gốm sứ trên giường, trừng một đôi mắt đẹp khản trương nhìn hắn. Thấy hắn còn có thể xoay người lại, liền biết lực đạo vừa rồi không mạnh, trong lòng hoảng hốt, không quan tâm lần nữa dùng gối gốm sứ trong tay nện xuống đầu hắn, sau đó xoay người liền chạy ra bên ngoài.

Lần thứ hai này nàng dùng hết lực đạo, khoảng cách của hai người lại gần, Vương Chi Tài không tránh đi, trên đầu lập tức đổ máu, mặc dù không té xỉu nhưng cũng hoa mắt một hồi lâu. Chờ tới hắn tỉnh táo đuổi theo, Tiểu Băng Quân đang mở chốt cửa viện kéo ra.

“Đàn bà thôi, dám đùa lão tử.” Nhổ nước miếng, Vương Chi Tài rút trường kiếm bên eo ra nắm trong tay, đi nhanh đuổi theo.

Trời mưa nặng hạt, không chút nào thuyên giảm. Trên đường một mảnh tối đen, làm cho người ta phân biệt không rõ phương hướng. Tiểu Băng Quân không có thời gian suy nghĩ, ở phía xa sau lưng truyền tới tiếng chửi bậy khiến cho nàng chỉ có thể thấy đường liền đi, trong lòng biết nếu như lại rơi vào trong tay hắn, muốn thoát thân liền khó.

Cũng không biết chạy bao lâu, dài giống như cả trăm năm, hoặc là kỳ thật chỉ ngắn ngủi bằng thời gian hai ba nén nhang, phía trước liền hiện ra vài ngọn đèn, trong đêm mưa tối đen rét lạnh làm cho người ta thấy ấm áp cùng hy vọng. Mơ hồ có thể nhìn thấy một cây cầu cong to lớn bằng đá đứng sừng sững ở một chỗ không xa, giống như một con cự thú ngủ say.

Mặc dù chạy trốn tới ngực muốn nổ tung, tinh thần Tiểu Băng Quân cũng rung lên, bởi vì nàng biết đối diện cây cầu cách đó không xa chính là khách điểm nàng và Thiên Mạch ở. Không nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo, nàng cũng không dám ngừng lại, chống một hơi bò lên cầu. Nhưng mà lúc đi đến giữa cầu khi đó, nàng đứng lại.

Vương Chi Tài cầm kiếm đứng ở giữa cầu, mặc dù không thấy rõ mặt hắn, Tiểu Băng Quân vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt băng lãnh giống như rắn độc rơi vào trên người mình. Hắn là người nơi đây đương nhiên biết rõ Tiểu Băng Quân muốn trở lại khách điểm nhất định phải đi qua được cây cầu này, bởi vậy đi tắt đến đây chờ trước.

“Lão tử vốn muốn đối đãi tốt với ngươi, ngươi lại không biết phân biệt.” Trong tiếng mưa rơi ào ào, giọng nói của hắn có vẻ có chút bén nặng, “Hôm nay lão tử không đùa chết đàn bà thôi ngươi, lão tử liền không mang họ Vương!”

Tiểu Băng Quân đứng ở nơi đó, dồn dập thở hổn hển, lúc hắn nói chuyện tính toán khả năng có thể vượt qua bên người hắn, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

“Ngươi đã có thể từ, lại muốn gạt ta, lại còn oán trách ta được sao?” Nàng cười mỉm nói, ngữ khí ngọt ngào kiêu kỳ mang theo oán trách, trong đêm mưa bão làm cho tâm thần lay động xao động.

Vương Chi Tài ngẩn ngơ, bất ngờ lại nghĩ tới dung nhan tuyệt sắc nhìn thấy dưới ánh đèn trước đó, trong lúc này vậy mà ngây ngốc. Tiểu Băng Quân nhân cơ hội xoay người bỏ chạy. Vương Chi Tài lấy lại tinh thần, chửi tục một câu, rút kiếm truy đuổi.

Tốc độ của hắn đương nhiên nhanh hơn Tiểu Băng Quân đã trong tình trạng kiệt sức rất nhiều, không bao lâu liền đuổi tới gần. Không biết là lòng không muốn hay là tưởng tượng đang chơi trò mèo vờn chuột với Tiểu Băng Quân, mặc dù trong tay hắn có kiếm nhưng không đâm, chỉ vờn cái tay không kia túm lấy cánh tay nàng.

Cảm nhận được hơi thở của hắn gần trong gang tấc, trong lòng Tiểu Băng Quân hoảng hốt, vừa tránh tay hắn dưới chân lại đột nhiên giẫm lên khoảng không, ngã xuống. Bởi vì trong bóng đêm không thấy rõ đường, không nghĩ tới đã đi tới thềm đá cạnh đầu cầu.

Vương Chi Tài tóm huyệt, không khỏi ngẩn ngơ. Cùng một thời gian, Tiểu Băng Quân không thu thế lại được, lăn thẳng xuống thềm đá cao cao, lúc rơi xuống đất bằng phẳng đầu đụng phải cái bệ của con sư tử đá bên cạnh, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Vương Chi Tài lấy lại tinh thần, chân thử thăm dò vờn ra phía trước dò dò mặt đất một chút, xác định vị trí bậc thang, sau đó liền thật cẩn thận đi xuống. Đang lúc hắn mò mẫm tìm Tiểu Băng Quân ngất trên đất, muốn ôm nàng lên, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên cầu. Chỉ liếc mắt một cái, lại giống như gặp quỷ, trong mắt cả kính thiếu chút nữa rơi ra từ trong hốc mắt.

Một bóng đen vĩ đại đứng ở trên cầu, giống ngựa mà lại không phải ngựa, giống báo mà lại không phải báo. Mưa gió thổi vào trên bộ lông rậm bồng bồng bất định, làm cho người ta liên tưởng tới yêu thú cắn người trong truyền thuyết.

Vương Chi Tài cảm thấy tay chân lạnh cứng, không nhìn được phát run, rồi sau đó bỗng nhiên thể lương kêu to, nhanh chân bỏ chạy, bất chấp Tiểu Băng Quân nằm trên đất.

“Động tới nữ nhân của ta còn muốn đi sao?” Thanh âm giống như gió lạnh mát rượi trong trẻo chậm rãi vang lên, ngay sau đó, bóng đen vĩ đại vốn dĩ đứng ở trên cầu đã chắn trước người Vương Chi Tài.

‘Cộc lộp bộp’ — Vương Chi Tài hoảng sợ lui về sau mấy bước, mặc dù chỉ ngần ngừ liếc mắt một cái, hắn đã nhìn ra kia không phải ngựa cũng không phải báo, mà là một con sói. Một con sói vô cùng to lớn. Trong mắt con sói lóe ra hàn quang sâu xa, ngay cả bóng đêm thâm trầm cũng không lấn át được.

“Trở lại trên cầu, nhảy xuống.” Con sói khổng lồ từng bước một tới gần, lạnh lùng thốt lên, trong giọng nói ẩn nhẫn lửa giận.

Vương Chi Tài từng bước một lui về phía sau, rồi sau đó đột nhiên ý thức được thứ trước mắt nói tiếng người với hắn, không khỏi lại hét thảm một tiếng: “Yêu quái a—” Không cần con sói khổng lồ tiếp tục bức ép, đã té chạy lên cầu.

Con sói khổng lồ không để ý đến hắn nữa, đi tới bên người Tiểu Băng Quân, cúi đầu liếm liếm trên mặt nàng, sau đó há miệng ngậm quần áo nàng, quay đầu quăng người đang hôn mê lên lưng mình.

Ngẩng đầu, nhìn đến nam nhân thần chí đã thất thường, hừ lạnh một tiếng, xoay người biến mất trong màn mưa bụi mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ngón tay thon dài với các khớp xương rõ ràng cầm một chiếc khăn vải, chậm chậm mà cẩn thận lau chùi hết bùn đất trên bộ lông đen của chú chó gầy, lại tháo bỏ băng vải ướt đẫm, một lần nữa đắp được lên, sau đó băng bó lại.

Chú chó gầy run rẩy đứng ở nơi đó tùy hấn bài bố, không dám lộn xộn.

Thiên Mạch rừ mí mắt, vẻ mặt chuyên chú, tóc dài đen tuyền nhiễm nước dưới ánh nến lay động sáng lấp lánh.

Đối với con vật trước mắt này hắn vốn không để vào mắt, thậm chí có thể nói còn có chút phiền chán, không nghĩ tới nó lại có tâm.

Tại sau khi xác định được nơi hai người kia cư trú xong quay trở về, nhìn thấy đồ ăn trên bàn nguội lạnh mà không thấy bóng dáng của ai, hắn liền biết hỏng bét. Chương quỳ cùng tiểu nhị đối với việc hắn đột nhiên xuất hiện bày ra vẻ mặt giống như gặp quỷ, lắp bắp hồi lâu, ngoại trừ cho biết nàng ra ngoài tìm hắn, cũng không cung cấp thêm được thông tin hữu dụng. Đang muốn quay về phòng nghỉ biện pháp khác, trước mắt thứ này lại đột nhiên từ bên ngoài chạy vào, trên người đầy bùn lầy cùng nước mưa, đứng ở trong đại đường nhìn hắn sửa.

Hóa ra lúc Tiểu Băng Quân ra khỏi khách điểm, chú chó gầy vẫn theo ở phía sau, lúc nhìn thấy cái người thiếu chút nữa đánh chết nó kia xuất hiện sợ tới mức núp vào, bởi vậy tránh được một kiếp. Vương Chi Tài dùng chuôi kiếm đánh ngất Tiểu Băng Quân, sau đó mang nàng về nhà, nó đều thấy hết, im hơi lặng tiếng theo sát phía sau, mãi đến nhà hắn. Loay hoay rất lâu ở sân bên ngoài nhà hắn đào bới mà không tìm được lối vào, vậy mà lại biết chạy về khách điểm tìm người cứu giúp. Chỉ là trên người nó có thương tích, do đó mất không ít thời gian tìm kiếm, bởi vậy lúc dẫn Thiên Mạch tới nhà Vương Chi Tài, thế nhưng lại bỏ lỡ Tiểu Băng Quân đào tẩu. Nhưng mà chỉ cần như thế đã đủ mạnh mẽ để Thiên Mạch căn cứ vào mà tìm người.

Trên giường truyền đến tiếng rên rỉ cực khẽ. Lông mi Thiên Mạch khẽ run, vẫn đang bình tĩnh cầm băng vải trong tay vòng qua vòng cuối cùng, thất gút. Ôm chú chó gầy chân vẫn còn phát run vào trong tổ nó, sau đó rửa tay, lau khô.

“Ừm. đau quá...” Giọng nói nỉ non mang theo một chút ngây thơ, nhưng lại không có kinh hoàng cùng sợ hãi khi sống sót qua tai nạn.

Thiên Mạch thông thả đẩy xe lăn đi qua.

Tiểu Băng Quân đã mở mắt, vẻ mặt mê mang đưa tay đi mò mẫm đầu mình, nghe được tiếng bánh xe chuyển động, không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó nháy mắt ngây người.

“Đập đầu chỉ sợ sẽ đau một thời gian.” Thiên Mạch nói, sau đó vươn tay ra giúp nàng nhẹ nhàng xoa.

Tiểu Băng Quân ngơ ngẩn nhìn hắn, chỉ cảm thấy bàn tay kia ôn nhu như gió ấm, chỗ mà nó tiếp xúc thoải mái nói không nên lời, đau đớn từng hồi từng hồi tựa hồ giảm bớt không ít. Một hồi lâu, nàng mới phản ứng kịp, mặt có chút tái nhợt ửng đỏ, rụt rụt vào giữa giường, lắp ba lắp bắp nói: “Người... người là thần.. thần tiên sao?”

Bởi vì nàng né tránh, cái tay kia rơi vào chỗ hư không, Thiên Mạch nhất thời chưa kịp nảy sinh bất kỳ cảm xúc gì liền bị lời nói của nàng làm cho cả kinh cứng đờ.

“Hạ Nhi?” Trầm mặc giây lát, hắn thu tay, hai tròng mắt gắt gao chiếm lấy ánh mắt nàng, muốn nhìn ra chút gì đó.

Tiểu Băng Quân bị hấn nhìn toàn thân không được tự nhiên, khuôn mặt ban đầu vốn chỉ ửng đỏ giờ bắt đầu nóng lên, không tự giác lộ ra một nụ cười đẹp ngọt ngào, có chút ngượng ngùng nói: “Ta là Tiểu Băng Quân, không phải Hạ Nhi. Ngươi... có thể ngươi nhận sai người rồi.” Vừa nói, nàng vừa muốn ngồi dậy, cảm thấy nằm trước mặt một người không quen biết không hợp lễ nghi. Nhưng mà, chỉ mới nhắc mình lên một chút, đầu liền choáng váng, thiếu chút nữa ngã trở về.

Thiên Mạch duỗi tay vịn chặt nạng, sau đó cảm cái gối mềm đặt ở sau lưng nàng. Đối với phản ứng của nàng ngoại trừ lúc đầu chưa kịp chuẩn bị thấy kinh hãi ra, lúc này thần sắc đã khôi phục như thường.

“Cảm ơn ngươi!” Tiểu Băng Quân có chút xấu hổ, ánh mắt di chuyển qua lại không dám nhìn người trước mắt, thật ngoài ý muốn thấy rõ căn phòng, vẻ mặt không khỏi biến đổi, “Đây... đây là đâu? Không phải... không phải Nga cung sao?” Nga cung là tẩm cung của nàng, từ lúc nàng xuất hiện quái tật mê man vẫn ngủ ở nơi đó. Ngoại trừ Luyến Nhi ra, không ai biết buổi tối nàng sẽ tỉnh lại, những người hầu cùng thị nữ trong cung cũng dần lười nhác. Từ khi Luyến Nhi đi rồi, mỗi đêm tỉnh lại bên người đều trống không, không ai. Tối nay tại sao lại... lại...

Nghĩ đến một khả năng, lòng của nàng không khỏi trầm xuống.

Nhìn giữa hai hàng lông mày của nàng là sự ngây thơ tuổi 14, 15, khóe môi Thiên Mạch mím chặt, bàn tay dưới ống tay áo nắm lại thành quyền, sau đó lại buông ra.

“Thành Vân Phủ.” Hấn nói, sau đó bỗng nhiên trượt xe lăn đi tới cái bàn bên cạnh. Tình huống đột ngột này khiến cho hấn có chút thất thố, còn có mờ mịt, hấn tất phải cẩn thận suy nghĩ.

Tiểu Băng Quân lúc này mới chú ý tới hấn ngồi trên xe lăn, trong lòng không khỏi có chút tiếc hận, còn có một tia cảm giác quái dị... giống như đau lòng.

Thật sự là kỳ quái rồi. Nàng nhẹ nhàng gõ đầu mình một cái, ý nghĩ này thật không sao nói rõ. Nàng làm sao có thể đau lòng một người vốn không quen biết, đoán chừng là thương cảm đi.

“Uống nước không?” Thiên Mạch hỏi, xách ấm trà lên rót một chén nước, lại không đợi nàng trả lời, tự bung nước tới, sau đó chuyển tới trong tay nàng.

Tiểu Băng Quân nói một tiếng cảm ơn, hai tay bung chén trà, vừa uống vừa vụng trộm nhìn nam nhân ở trước mắt.

Thiên Mạch không có nhìn nàng, một tay chống cằm, một tay khẽ gõ nhịp trên tay vịn ghế dựa, nhìn chằm chằm một điểm nào đó trong góc giường, vẻ mặt đắm chiêu.

“Khụ... ta... ta gọi là Thu Thần Băng Quân.” Trong lòng Tiểu Băng Quân tràn đầy nghi vấn, nhẫn nại không được bao lâu liền chủ động mở miệng phá tan yên tĩnh làm người bất an trong phòng.

Thiên Mạch lấy lại tinh thần, nhìn nàng một cái, khóe môi không dễ dàng phát giác nhếch lên. “Ta biết.”

Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn, nghĩ thầm, ta đã nói tên của mình, ngươi cũng nên nói một chút tên mình đi chứ. Nhưng mà, đợi đã lâu cũng không nghe tới câu sau của hấn, bởi vì trà nóng mà cánh môi đã khôi phục một chút hồng nhuận không tự giác trề ra.

“Xin hỏi.. xin hỏi ngươi... xưng hô như thế nào?” Nàng tự mình hỏi. Không biết là khẩn trương hay là lâu lắm không nói chuyện với người khác, nói chuyện luôn luôn có chút không được trôi chảy.

Thiên Mạch dừng một chút, rũ mắt xuống, “Thiên Mạch.” Lúc nói ra hai chữ này, nơi vị trí tim của hấn cảm thấy hơi hơi nhói. Nàng quên hấn, bắt quá chi mấy canh giờ... đã quên rồi.

Đối phương nhìn qua là có hỏi tất đáp, mặc dù chỉ là một chữ cũng tiếc rẻ nhiều lời. Điều này làm cho Tiểu Băng Quân âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Ta... ta có thể gọi ngươi Thiên Mạch sao?” Nàng thật cẩn thận hỏi, không thể nói rõ vì sao cảm thấy muốn thân cận với người trước mắt này.

“Uhm”

Đạt được sự đồng ý, trong lòng Tiểu Băng Quân vui mừng, mặt mày cong lên, trong mắt lóe sáng, miệng liền không khống chế hô vài tiếng: “Thiên Mạch. Thiên Mạch... Thiên Mạch... Thiên Mạch...”

Mỗi một tiếng nàng gọi, Thiên Mạch liền đáp lại một tiếng, vậy mà không có chút may may không kiên nhẫn nào. Tới về sau, trên mặt nàng vẫn treo một nụ cười đẹp ngọt ngào, đôi mắt đã có chút đỏ.

“Ngươi là người bằng hữu đầu tiên của ta.” Nhỏ giọng nói, nàng giải thích như vậy.

Bằng hữu... bằng hữu sao? Thiên Mạch ngạc nhiên, trong lòng nhất thời lại nói không nên lời là tư vị gì.

“Ta cực kỳ vui mừng... thật sự. Luyến Nhi đi rồi liền không ai nói chuyện với ta, một mình ta... một mình... đôi khi thật muốn tìm một người trò chuyện. Huynh bằng lòng nói chuyện với ta, ta thực vui mừng” Tiểu Băng Quân tiếp tục nói, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Nàng vui mừng là thật, sợ hãi cũng là thật. Đột nhiên xuất hiện tại một nơi xa lạ, đối mặt một người xa lạ, mặc dù người này nhìn qua đẹp giống thần tiên, nàng vẫn sẽ cảm thấy bất an.

Trong lòng Thiên Mạch thờ dài, đưa tay xoa xoa mi tâm, “Nàng...” Hấn muốn hỏi nàng có thực đã quên rồi hay không? Quên sớm rồi khỏi Băng thành, quên... hấn? Nhưng mà đáp án đã bày ra trước mắt, cần gì lại phải hỏi, tăng thêm bất an cho nàng.

“Cái gì?” Tiểu Băng Quân lúc này tuy đầu vẫn còn đau, lại không choáng váng như lúc đầu, vì thế ngồi thẳng người, hai chân tự nhiên vòng dưới thân mình. Nghe thấy Thiên Mạch muốn nói lại thôi, nhin không được hỏi.

Ánh mắt Thiên Mạch chớp lóe, thấy nàng rõ ràng lòng tràn đầy sợ hãi, lại vẫn như vậy tham luyến nói chuyện cùng người, ngực không khỏi mềm nhũn.

“Nàng về sau sẽ không còn một mình nữa.” Có hấn. Hay hoặc giả là Luyện Nhi của nàng.

Tiểu Băng Quân khẽ a một tiếng, có chút ngoài ý muốn, sau muốn hỏi hấn là có ý gì, Thiên Mạch đã trượt xe lăn đi ra ngoài, sợ tới mức nàng xóc chân trên người lên, đi chân trần nhảy xuống giường muốn đuổi theo.

“Huynh... huynh đi đâu?”

“Lấy đồ ăn. Nàng chờ ở đây.” Thiên Mạch cũng không quay đầu nói, đảo mắt liền biến mất ở ngoài cửa. Hấn biết nàng kỳ thật cũng cần đơn độc ở một hồi, tiếp nhận toàn bộ mọi thứ đột nhiên trở nên xa lạ trước mắt này.

Giờ này chừng quây cùng tiểu nhị sớm đã ngủ, trong khách điểm trống tròn một mảnh yên tĩnh, tiếng bánh xe chuyển động trên đất hết sức rõ ràng. Thiên Mạch không muốn nghĩ gì, nhưng mà tay lẩn bánh xe lại cứng đờ trắng bệch.

Không ai, hành động của hấn trở nên không kiêng nể gì, dễ dàng xuống cầu thang, tiến vào phòng bếp.

Một ngọn lửa nhỏ cháy sáng trong phòng bếp, bên trên là một nồi canh xương, hiển nhiên là chuẩn bị cho bữa sáng ngày kế. Một thằng nhóc choai choai khoảng 14, 15 tuổi ở trong góc phòng, kho kho ngủ ngon, ngay cả có người đi vào cũng không biết. Đoán chừng là ở trong điểm học nghề hoặc là tạp dịch, ngủ ở trong này thuận tiện trông lửa.

Cũng không đánh thức tên tiểu tử kia, Thiên Mạch nhìn phòng bếp được thu dọn chỉnh tề ngay ngốc một hồi, sau một lúc lâu mới như là phản ứng kịp bản thân tiến vào làm gì, vì thế thông thả vén tay áo lên, ở một bên nhóm lửa nấu nước, sau đó lại rửa tay, nhào bột. Động tác của hấn không thể nói rõ thuần thục, nhưng tuyệt đối tao nhã và nghiêm túc.

Nhào nặn, tía, băm, hạ nồi. Lúc đặt hai tô mì Dương Xuân rắc hành xanh biếc lên mâm, tên tiểu tử vốn ngủ say đã thức dậy, chỉ đang ngơ ngẩn hơi giật mình nhìn hấn, vẻ mặt hoảng hốt, cho rằng bản thân vẫn đang nằm mơ.

Thiên Mạch không hề để ý hấn, bung mâm ra khỏi phòng bếp. Lại trở lại phòng Tiểu Băng Quân, nàng đang ngồi xỏm bên cạnh ổ chó, đang nhỏ giọng nói gì đó với chủ chó gầy. Thấy hấn, trên mặt nhất thời lộ ra nụ cười tươi.

“Thiên... Thiên Mạch, ta sao lại ở chỗ này?” Ăn mấy đĩa mì, Tiểu Băng Quân len lén liếc người đối diện đang trầm mặc vui đầu ăn mì, nhỏ giọng hỏi.

Tay Thiên Mạch bỗng nhiên căng thẳng, cũng chưa nói gì, lại tiếp tục ăn mì.

Tiểu Băng Quân đợi không được câu trả lời, cũng không ngại, vẫn cười hi hi như cũ, vừa ăn còn không quên khen ngợi.

“Ta thật lâu không ăn đồ nóng a. Mỗi ngày chỉ có thể tỉnh một hai canh giờ, cũng không đói bụng. Luyện Nhi nói lúc ta ngủ đều có người đút ta ba bữa cơm, nhưng mà ta một chút cảm giác cũng không có. Nhưng mà hôm nay thật kỳ quái a, vậy mà đói đến bao tử cũng kêu, có phải thị nữ lười biếng hay không a?”

Nàng lăm nhăm nói xong, giống như nói thế nào cũng nói không hết, cũng không quên ăn, chỉ chốc lát sau liền quét sạch mì trong tô mình, sau đó giương mắt nhìn tô của Thiên Mạch.

“Thiên Mạch, huynh không đói bụng sao?” Nhìn hấn rõ ràng vẫn cúi đầu ăn, mì trong tô lại cơ hồ không vui đi, nàng thật thấy kỳ quái.

Thiên Mạch nhàn nhạt ừ, giương mắt nhìn thấy biểu tình của nàng, con ngươi đen hiện lên một tia bất đắc dĩ, đẩy tô của mình đến trước mặt nàng.

“Ăn đi.” Trước kia sao lại không phát hiện sức ăn của nàng. Nghĩ đến có lẽ là vì rất đói, cùng với khi trước bị đầy dọa, thần sắc hấn khẽ nhu hòa.

“Huynh... huynh ăn no chưa?” Tiểu Băng Quân không chút che giấu khát vọng đối với tô mì trước mắt, nhưng lại lo lắng hấn bởi vì mình mà chịu đói, còn có chút do dự.

“Ừm.” Thiên Mạch sao cũng được đáp lại, đưa tay xách ấm trà lên, lấy cái chén úp ngược lên, tự rót trà uống.

Tiểu Băng Quân vì thế không tiếp tục khách khí, cũng không ghét bỏ, cười mỉm kéo tô mì qua. Có một tô mì lúc trước lột da, một tô mì này ăn nhả nhận hơn rất nhiều, rốt cục có chút đáng về thiếu thành chủ Băng thành.

“Thiên Mạch, thành Vân Phù ở đâu? Huynh là người nơi này sao?” Nàng lại bắt đầu hỏi.

“Vân Phù là biên thành giữa Đại Tấn và Lôi Mông.” Về sau Thiên Mạch không có trả lời, bởi vì ngay cả hấn cũng nói không rõ bản thân nên xem là

người ở đâu. Cổ hương của hắn... sớm không tồn tại rồi.

Tiểu Băng Quân vốn vẫn không chút để ý nghe, tới lúc phản ứng kịp, chiếc đũa thiếu chút nữa rơi xuống, lấp ba lấp bấp nhìn về phía đối diện, “Đại.. Đại Tán?” Nàng đương nhiên nghe qua Đại Tán. Nhưng Đại Tán đối với nàng mà nói, giống như xa như ở trên trời vậy, không thể chạm tới, từ Băng thành tới Đại Tán không có khả năng một ngày thì có thể đến. Chẳng lẽ hiện tại nàng ngủ lâu như vậy?

“Ừ.” Thiên Mạch khẳng định nhìn lại, đầu ngón tay vô thức xẹt qua mép bàn. Hắn biết nàng thông tuệ, rất nhanh có thể hiểu rõ bản thân bị mất mười năm trí nhớ. Hắn không phải không thể trực tiếp nói cho nàng. Nói cho nàng nàng đã bị Băng thành đưa tới cho hắn, nói cho nàng nàng chấp nhất đi theo hắn, nói cho nàng nàng là... thê tử của hắn. Chỉ là hắn không nguyện, không nguyện nàng đã biến trở về vô ưu vô lự lại khoác lên gông xiềng ký ức kia. Cũng như hắn không nguyện nói cho nàng, bản thân cùng nàng kỷ thật sớm đã dung máu. Đối với nàng đã tạo thành ràng buộc, không nên là những thứ này. Mà hắn muốn, cũng không phải dựa vào những thứ này để có thể đạt được.

Tiểu Băng Quân ngây người một hồi lâu, sau đó lại ngây ngốc cười mấy tiếng, lại cúi đầu ăn mì. Nàng trời sinh tính tình lạc quan, đối mặt với vấn đề nan giải như vậy, phương thức giải quyết chính là đặt sang một bên, sau đó thuận theo tự nhiên. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước nàng bị Băng thành quyết định đưa cho Thiên Mạch, bởi đối với tình huống hoàn toàn không biết gì cả cũng có thể thân nhiên tiếp nhận.

“Thiên Mạch, ta thức dậy một hồi lâu rồi. Có khả năng qua không bao lâu, sẽ u mê hồ đồ ngã xuống, huynh đừng lo lắng.” Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng khẩn trương dặn dò. Nhớ năm đó chính mình sau khi ngủ không dậy, khiến nhiều người sợ hãi. Thiên Mạch là bằng hữu của nàng, đương nhiên cũng sẽ lo lắng.

Thiên Mạch đáp lại, bụng trà lên, lại không uống, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đối diện.

Lúc này tóc Tiểu Băng Quân chưa buộc lại, rối tung trên vai, lúc nói chuyện luôn luôn mang theo nụ cười hoặc sâu hoặc nông, trên vẻ mặt nghiêm túc lộ ra sự ngây thơ, hai tròng mắt sáng trong, thật sự có chút bộ dáng của thiếu nữ mười mấy tuổi. So với những người khác mà nói, năm tháng đối với nàng quả thật không tệ.

“Kỷ thật thời điểm kia ta cũng là thanh tịnh, chỉ là không thể quay về thân thể thôi.” Tiểu Băng Quân tưởng rằng hắn đang đợi nàng giải thích, vì thế đem bí mật chỉ có Luyến Nhi biết nói ra. Ngay cả chính nàng cũng không rõ ràng lắm, vì sao sẽ tin tưởng một người mới lần đầu tiên gặp mặt như vậy. Là vì hắn nấu mì cho mình ăn sao? Hay là vì hắn đồng ý lắng lắng nghe nàng nói? Nàng có chút hồ đồ. Bất quá cho dù nói ra chuyện này cũng không có gì đáng ngại. Nàng nghĩ.

Thiên Mạch nhớ tới sự việc lần kia tại bờ sông thôn hoang vắng, ánh mắt neho lại, “Sau đó?” Trong lòng lại không tự chủ được suy tư, nếu như về sau nàng lại xuất hiện tình huống như vậy, hắn nên làm thế nào mới được?

Ăn hết mì, cũng uống không ít nước canh. Tiểu Băng Quân buông đũa xuống, ở trên người tìm tìm. Thiên Mạch thấy thế, lấy khăn tay của mình ra đưa tới.

“Ta chỉ đi khắp nơi chơi. Nhưng mà không ai có thể nhìn thấy ta, cũng không ai có thể chơi với ta.” Chân nàng lại cuộn tròn trên ghế, đầu khẽ nghiêng, có chút nghi hoặc, “Huynh nói có phải ta biến thành yêu quái rồi không hả?”

Thiên Mạch vừa nhấp một ngụm trà, nghe vậy sắc mặt một cái, vội vàng lấy tay áo che lại, xoa đầu ho khan, một hồi lâu mới thân nhiên nói: “Đoán chừng... là ly hồn.” Hồn rời khỏi thể xác, có thể tùy ý xuyên qua thời không, ngao du trời Nam biển Bắc. Nếu như tinh thần đủ mạnh, thậm chí có thể dùng vật đá thương người. Loại năng lực này có thể do tu luyện mà thành, cũng có thể do trời sinh liền có, Tiểu Băng Quân đương nhiên thuộc cái sau, bản thân không cách nào không chế. Hắn là Thiên Tế Tử của Huyền Lang tộc, đương nhiên cũng có, chỉ là không thêm sử dụng mà thôi.

Tinh thần Tiểu Băng Quân rung lên, thẳng người, vẻ mặt tò mò mà nói: “Cái gì là ly hồn?”

“Giống như tình huống của nàng.” Thiên Mạch không nhiều lời, hỏi: “Nàng có thể khống chế nơi mình đi hay không?”

Gật gật đầu, Tiểu Băng Quân cười đến có chút đắc ý, “Có thể. Ban đầu thì không, rày đây mai đó cũng không biết là ở nơi nào, cũng quên chính mình là ai. Khi đó buổi tối cũng không tỉnh lại, suốt ngày ngủ.” Nàng hiển nhiên là kim nền rất lâu, rõ ràng là một vấn đề vô cùng đơn giản, lại có thể thao thao bất tuyệt nói không hết.

“Mãi đến có một lần dạo chơi trên đại thảo nguyên, nhìn thấy hai tỷ muội có bộ dáng giống nhau như đúc ngồi trong vườn hoa xướng khúc ca Biên Hoa Hoàn, lại đột nhiên nhớ tới toàn bộ, sau đó liền lập tức về tới Nga cung. Nhìn mẫu thân thờ dài, nhìn thấy Luyến Nhi khóc đến ánh mắt đều sưng lên. Về sau ta từ từ liền biết, chỉ cần trong lòng ta nghĩ đến đâu, có thể đi đến đó.”

Cho nên ngày ấy nàng kỷ thật là sốt ruột đuổi theo mình, cho nên mới dẫn đến hồn rời khỏi thể xác. Nghĩ đến đây, khóe môi Thiên Mạch không tự chủ được hiện lên ý cười nhạt.

“Vậy nàng nhớ kỹ, nếu như lần sau lại ly hồn, liền theo bên cạnh ta, đừng có chạy lung tung.” Hắn dặn dò. Lo lắng nàng lúc đó nếu chạy loạn chung quanh, chính mình muốn tìm liền có chút phiền phức.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, có chút ngoài ý muốn, sau đó còn có chút không cam nguyện, nhỏ giọng bĩu môi. “Nhưng mà ta còn muốn đi gặp Luyến Nhi, còn có vị ca ca tóc bạc kia.”

Ý cười nuông chiều phóng túng trong mắt Thiên Mạch ngưng lại, sau đó dần dần biến mất, giọng nói hơi trầm xuống, “Ca ca tóc bạc?”

Tiểu Băng Quân mạnh mẽ gật gật đầu, trong con ngươi tối đen như mực tràn đầy hưng phấn cùng nhu tình, “Đúng vậy. Bộ dáng của huynh ấy cũng đẹp như huynh vậy, có điều mái tóc màu bạc, giống như ánh trăng.”

“Nàng thích hẳn?” Tay cầm chén của Thiên Mạch siết chặt, rữ mí mắt, làm cho người ta nhìn không ra hẳn nghĩ gì.

“Hả?” Không nghĩ tới hẳn đột nhiên toát ra một câu như vậy, Tiểu Băng Quân vốn ngẩn ra, rồi sau đó như bị nói trúng tim đen, trên mặt hiện lên nụ cười ngượng ngùng, có chút cà lăm, “Huynh ấy, những người khác... từng, từng gặp qua huynh ấy đều, đều sẽ thích huynh ấy...”

Thiên Mạch không nói gì, chỉ cảm thấy ngực có chút rét run, có chút... đau đớn.

Quả thực..... nếu không bị thân phận kia ràng buộc, nàng sao có thể không rời không bỏ mà theo bên cạnh hẳn? Hẳn lắc lắc đầu, cúi đầu nâng trán mà cười, sau đó bỗng nhiên lăn bánh xe lăn đi ra ngoài, trong mắt tận lực che giấu bi thương.

“Thiên Mạch?” Tiểu Băng Quân biểu tình ngây thơ, không rõ đang nói vui vẻ, hẳn như thế nào cứ như vậy bỏ đi.

“Ngủ đi, ngày mai còn phải đi gặp một người.” Thiên Mạch không có quay đầu, thản nhiên nói, “Ta ở phòng bên cạnh.”

“Nhưng mà...” Tiểu Băng Quân cuống quýt nhảy xuống ghế, muốn nói bản thân còn chưa tới lúc ngủ, hơn nữa ban ngày cũng không tỉnh lại, nhưng lời chưa ra khỏi miệng, Thiên Mạch đã đóng cửa lại, cách ly hai người.

Chú chó gầy vừa mệt vừa bị thương, đã sớm ngủ say. Tiểu Băng Quân đứng ở giữa phòng, ánh sáng chiếu rọi, lẻ loi, chỉ có cái bóng lấm lấm. Liền trong một khắc kia, ngay cả chính nàng cũng không thể nói rõ vì sao, trái tim thậm chí có chút chua xót đau đớn, giống như bị người vứt bỏ.

Thiên Mạch một đêm không ngủ. Hẳn vẫn ngồi trước cửa sổ, nhìn bầu trời sáng tỏ sau khi mưa tạnh mây tan, mãi đến phía chân trời trở nên trắng.

Hẳn một mực nghĩ đến lời thề sống chết mà khiến hẳn không cách nào tùy ý lựa chọn được kia. Sau cùng, vẫn chỉ có một tiếng thở dài.

Trời chưa sáng hẳn, tiếng gõ cửa liền vang lên, mang theo một chút cẩn thận, cùng với một chút kích động. Hẳn đi qua mở cửa, Tiểu Băng Quân đứng ở bên ngoài, chải kiểu tóc thiếu nữ, đang chấp tay sau lưng bất an mà hưng phấn kiễng chân đứng đưa. Chú chó gầy đứng sau lưng nàng, nhìn thấy Thiên Mạch lập tức lui sang một bên phát run.

“Thiên Mạch, Thiên Mạch... ta không ngủ... không phải, chính là... ta, ta nhìn thấy trời đã sáng...” Nhìn thấy hẳn, nàng theo bản năng muốn nhào lên, nhưng rất nhanh liền ý thức được như vậy không đúng, khăn trương dùng chân, nói năng lộn xộn.

Thiên Mạch mỉm cười, tránh sang một bên, “Vào đi.”

Tiểu Băng Quân cơ hồ là nhảy vào trong phòng, sau đó nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, chỉ ra bên ngoài vui mừng kêu lên: “Nhìn kia, mặt trời! Mặt trời! Hóa ra mặt trời lại chói mắt như thế này, ta đều sắp quên rồi.” Lúc nàng còn là hồn thể, ngoại trừ nghe cùng nhìn thấy bên ngoài, đối với ánh sáng và nắng ấm cùng các loại có thể kích thích đến ** gì đó đều không cách nào cảm nhận được, cho dù cũng có thể nhìn thấy mặt trời ló dạng, nhưng đó giống như một bức tranh vậy, khiến người ta không cảm thấy được nhịp đập của sinh mệnh. Cho nên có thể tưởng tượng, có thể sống dưới ánh mặt trời như người bình thường, đối với nàng mà nói là một việc hạnh phúc biết bao.

Thiên Mạch chậm rãi đi tới sau lưng nàng, ánh mắt rơi vào trên tóc nàng, sau một lúc lâu, mới mở miệng: “Lược của nàng đâu?” Trước đây nàng luôn thích chải kiểu búi tóc của một phụ nhân, sau đó dùng cái lược bằng gỗ từ đàn kia cài lên búi tóc. Hiện giờ thói quen này cũng sửa lại rồi sao?

Tiểu Băng Quân đang đắm chìm trong vui sướng khi nhìn thấy mặt trời mọc, nghe vậy quay đầu, biểu tình có khoảnh khắc dờ dẫm, rồi sau đó mới a... một tiếng, cuống quýt lấy cây lược từ trong lòng ra đưa cho Thiên Mạch. “Huynh muốn chải tóc sao?” Nói xong, ánh mắt di chuyển một vòng trên mái tóc đen tuyền như thác nước của Thiên Mạch, nhin không được nói: “Tóc của huynh thật đẹp! Ta có thể sờ không?”

“Chủ tử, lúc người tắm rửa cũng không dùng hương liệu gì, y phục cũng không huân qua, vì sao trên người lại có mùi thơm?”

“Chủ tử, thiếp có thể sờ sát vào người một chút sao?”

Thiên Mạch có nháy mắt hoảng hốt, tình cảnh ngày đó tại Sở phủ trong quận Thành Sơn vẫn còn rành rành trước mặt, mà người cũng đã không còn nhớ nữa rồi.

“Ồ, không thể sờ sao? Vậy... vậy cũng không sao.” Thấy vẻ mặt hẳn lạnh lùng, Tiểu Băng Quân chỉ nghĩ là bởi vì bản thân yêu cầu quá mức, vội nói, cười đến ngại ngùng, trong lòng đã có chút tiếc hận.

Thiên Mạch lấy lại tinh thần, từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Nàng ngồi xuống đi.”

Tiểu Băng Quân không biết hẳn muốn làm gì, vẫn theo lời mà làm. Ngay cả chính nàng cũng không phát hiện, nàng đối với hẳn lại tin tưởng như vậy.

Thiên Mạch giơ tay sờ sờ vào hai bím tóc nàng búi phía sau lưng, sau khi trầm ngâm, sau đó cầm cây lược gỗ trong tay cài vào chính giữa, xác định không trơn tuột, mới hài lòng buông tay.

Tiểu Băng Quân ngửa đầu, vừa vận nhìn thấy ôn nhu chưa kịp che đi trong mắt hấn, trong lòng không khỏi kinh sợ, khuôn mặt không hiểu sao đột nhiên nóng lên. Ánh sáng bạc nhuộm lấy làn da như tuyết, ánh mắt như nước, kiều mỹ động lòng người nói không nên lời.

Ngón tay Thiên Mạch khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn nhìn xuống kích thích muốn đụng chạm. Hấn tự nhiên biết nếu như có tâm, muốn cho nàng lại thích mình cũng không phải việc khó. Chỉ là muốn kéo nàng vào trong sinh mệnh mãi mãi không ngừng nghỉ này, hấn không đành lòng. Nếu lúc này nàng không yêu hấn, sao lại để cho nàng bước lên con đường không thể lựa chọn, không đường về.

“Đi thôi.” Mở to mắt, hấn di chuyển xe lăn ra phía ngoài.

“Thiên Mạch, ta đẩy huynh.” Nghe được lập tức có thể ra ngoài, ánh mắt Tiểu Băng Quân sáng lên, vội vàng đứng lên, có chút khẩn cấp đuổi theo, hai tay nắm lấy lưng ghế dựa của chiếc xe lăn.

Thiên Mạch nghe vậy, thu tay lăn bánh xe trở về, mười ngón khép lại đặt lên đầu gối, lòng mi rũ xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Thiên Mạch không mang mũ che mặt, Tiểu Băng Quân cũng không che mặt.

Hai người ở đại đường dưới lầu ăn bữa sáng, sau đó liền ngồi lên xe ngựa do tiểu nhị mướn đi ra cửa Nam thành. Mãi đến khi bóng dáng bọn họ rời khỏi rất lâu sau, người xung quanh rốt cuộc từ từ hồi phục tinh thần lại, lúc này mới phát hiện tiểu nhị bụng nhăm bữa sáng, chương quây thu sai tiền. Vì thế mấy tháng sau, thành Vân Phủ vẫn còn đàm luận về một đôi thần tiên, cười nhạo một kẻ điên công bố đã nhìn thấy yêu quái. Chỉ là những thứ này cùng hai người đã rời đi không còn quan hệ.

Xe ngựa rời khỏi cửa Nam thành, một mảng rừng cây xanh biếc ánh vào trong mắt, rừng núi cao thấp không đồng nhất như từng tấm bình phong xanh biếc tán ra trong trời đất bao la, một con đường hoang dã gập ghềnh chen ở giữa, thấy hoa mọc đầy đường.

“Bên này đều là núi với rừng, chỉ có người đốn củi, lấy củi mới tới. Hai vị khách quan này muốn đến đây làm gì?” Xa phu vừa thành thạo xua ngựa chạy tránh đi sườn núi hiểm hóc bên cạnh, vừa mở miệng hỏi.

Tiểu Băng Quân chỉ đang tham lam ngửi mùi cây cối cùng ánh mặt trời, chờ giây lát, thấy Thiên Mạch vô ý trả lời, vội nói: “Chúng ta đi tìm người.” Hiện nhiên xe ngựa xóc nảy cũng không ảnh hưởng tới tâm tình tốt của nàng.

Sau khi trả lời xa phu, nàng lúc này mới nhớ tới quay đầu hỏi người bên cạnh, “Thiên Mạch, chúng ta đi tìm ai?”

Mặt nàng bị mặt trời chiếu tới đỏ bừng, ánh mặt trời giống như chạy vào cặp mắt sáng trong kia, Thiên Mạch hơi hơi tránh mắt đi, không để cho chính mình nhìn nhiều, thần nhiên nói: “Tìm một nữ nhân gọi là A La.” Lúc này vẫn còn chưa thể nói cho nàng là tìm Thu Thân Vô Luyện, vạn nhất không phải, cũng đỡ khiến nàng phải mừng hụt một chuyện.

Hấn khổ tâm đến đây, Tiểu Băng Quân lại nghe đến hai chữ nữ nhân, sững sờ một hồi lâu, mới có chút chần chờ mà nói: “Nàng là người trong lòng huynh sao?” Vấn đề này hỏi ra thật sự đột ngột, nhưng mà nàng nghĩ tới liền hỏi, cũng không cảm thấy không tốt.

Thiên Mạch ghen một chút, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không lại để ý tới nàng.

Không có được đáp án phủ nhận, đường đi sau đó Tiểu Băng Quân đều đã có chút không yên lòng, ngay cả chính nàng cũng không hiểu ngược vì sao lại có chút rầu rĩ.

Bên ngoài xa phu lớn tiếng hát cũng không biết là ca khúc của dân tộc nào, hòa cùng với tiếng ve kêu ngày hạ, giống như một loại vui sướng để quên đi thời tiết nóng.

Ước chừng đi được nửa canh giờ, chiếc xe ngựa dừng ở chỗ ngoài sơn cốc đầy đá to và cây cối xen tạp, đường bị che không thấy được ở phía dốc núi. Xe ngựa không qua được.

Thiên Mạch để cho xa phu tìm cho hấn hai cây gỗ rắn chắc, sau đó thanh toán bạc cho hấn trở về.

“Nàng đi được chứ?” Hấn hỏi Tiểu Băng Quân. Trước khi mất trí nhớ nàng theo hấn chịu không ít khổ, chút đường này vốn không thành vấn đề, nàng bây giờ lại để cho hấn có chút lo lắng, dù sao tâm tính vẫn là một nữ hài nhi được nuông chiều.

Thấy hấn lại nói chuyện với mình, vẻ mặt cũng không có không vui, tâm tình buồn rầu của Tiểu Băng Quân lập tức bay bổng trở lại, linh hoạt như nai con chạy vào một cái lên phía trước, đứng trên một tảng đá lớn, sau đó cười tí mắt quay đầu vẫy tay với Thiên Mạch.

“Thiên Mạch! Thiên Mạch!” Nàng kêu, nụ cười mỹ lệ khiến mọi thứ quanh nàng đều ảm đạm mất sắc.

Nếu như sống trên một ngàn năm một vạn năm, nàng còn có thể cười như vậy sao? Trong cổ Thiên Mạch chua chát, khóe môi hiện lên một tia cười tự giễu, thờ sâu, lấy tay chống gậy gỗ đứng lên.

Nhìn hấn đứng lên như vậy, Tiểu Băng Quân không khỏi ngừng thở, sợ hấn sẽ ngã sấp xuống, mãi đến khi hấn nhẹ nhàng đi tới bên cạnh mình, mới thở lớn ra.

“Thiên Mạch, huynh rất lợi hại!” Nàng tự đẩy lồng nói, ánh mắt sùng bái.

Thiên Mạch không đáp lại, dẫn đầu đi tới phía trước, tóc dài đen tuyền xõa xuống sau người, phụ trợ cho hình thể thon dài hoàn mỹ, khiến cho Tiểu Băng Quân cơ hồ nhìn không chớp mắt, mãi đến khi đi được một đoạn thật dài hần quay đầu lại, nàng mới phản ứng kịp, cuống quýt đuổi theo.

Mái tóc đen tuyền sáng bóng cách không tới một thước nhẹ nhàng lắc lư trước mắt, Tiểu Băng Quân nhìn lại nhìn, nhưng rốt cuộc không nhìn được, thật cẩn thận vươn tay sờ sờ. Thấy người phía trước không có phát hiện, lá gan càng lúc càng lớn, vậy mà dùng ngón tay cuộn lấy một lọn tóc, đặt ở bên mặt cọ xát.

Bởi vì quá mức chuyên chú chuyện trong tay, thế cho nên xem nhẹ dưới chân, Tiểu Băng Quân đột nhiên cảm thấy mũi chân đau xót, cả người lao về phía trước, hung hăng đụng vào lưng Thiên Mạch.

Thân thể Thiên Mạch lắc lư nhẹ, sau đó dừng lại, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Hạ Nhi, đi đường phải nhìn một chút.” Đá lỏm chồm rất nhiều, nếu không phải hần đi ở phía trước, cú ngã này chỉ sợ phải rơi rớt mấy cái răng của nàng. Đương nhiên, nếu không phải hần đi ở phía trước, nàng cũng sẽ không phân tâm. Hần đương nhiên biết những cử chỉ lén lút này của nàng, chỉ là chẳng muốn nói thôi.

Tiểu Băng Quân xấu hổ đỏ mặt, a... một tiếng, lặng lẽ buông tóc hần ra, nghĩ đến chính mình thiếu chút nữa hại hần ngã sấp xuống, vô cùng tự trách. Mãi đến đi được một đoạn, nàng mới phản ứng kịp một chuyện.

“Thiên Mạch, ta không phải Hạ Nhi, ta là Tiểu Băng Quân.” Nàng bất mãn kháng nghị. Nàng ở tại Băng thành, lại gọi là Tiểu Băng Quân, như thế nào cũng chẳng có quan hệ gì với mùa hạ, cực kỳ rõ ràng hần gọi chính là một người khác.

Thiên Mạch cảm thấy Thái Dương có chút co rút đau đớn, hơi nhếch môi, quyết định không thêm đề ý.

“Thiên Mạch. Ta gọi là Tiểu Băng Quân.” Tiểu Băng Quân cho rằng hần không nghe thấy, liền lặp lại một lần nữa. Nàng nhớ tới ngày ấy tình lại nhìn thấy hần khi đó, hần cũng gọi mình như vậy. Nàng không muốn làm người khác, nàng không thích.

Thiên Mạch bị phiền không chịu nổi, đơn giản đứng lại xoay người. Yên lặng nhìn nữ tử đột nhiên quật cường trước mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ kích thích không hiểu, tránh được lý trí, làm hần thốt ra. “Hạ Nhi là thê tử của ta.” Nếu như ngay cả tên này cũng không có, như thế hần cũng còn lại cái gì?

Tiểu Băng Quân cứng đờ, cánh môi nhu nhuận giật giật, lại không nói nên lời. Nàng nghĩ nàng muốn nói nàng không phải thê tử của hần, nàng không phải Hạ Nhi. Nhưng mà nhìn con người đen ám u của hần, những lời như vậy lại không thốt lên được.

Cho rằng nàng bị mình hù dọa, Thiên Mạch hơi cảm thấy ảo não, bỗng dừng quay người lại, tiếp tục đi về phía trước, đồng thời thỏa hiệp.

“Nàng không muốn gọi là Hạ Nhi, ta đây sẽ không kêu.”

Rõ ràng là lời nói nhàn nhạt, rõ ràng đúng là thỏa hiệp, Tiểu Băng Quân lại không hiểu sao cảm thấy bị thương, khiến cho nàng thiếu chút nữa rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Xuyên qua ải núi hỗn loạn đá và cây cỏ mọc, một mùi thơm ngào ngạt len vào trong mũi, giữa dây may quần quanh cây đại thụ, một đoá hoa màu trắng bạc đang nghiêng đón mặt trời mà nở, theo gió nhẹ phấp phới.

Tiểu Băng Quân vẫn mang tâm tính tiểu hài tử, nhìn thấy cảnh này nhất thời trước mắt sáng lên, tất cả buồn bực trở thành hư không, vui mừng vãn vè cánh hoa đặt ở giữa mũi người.

Thiên Mạch đi chậm lại, không hề thúc giục.

“Thiên Mạch, hoa này thật thơm” Giọng nói Tiểu Băng Quân vang lên ở phía sau, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, “Huynh người xem” Một cánh hoa trắng nở rộ bên cạnh bị ngắt mang tới trước mặt hần.

Tầm mắt Thiên Mạch quay lại, nhìn thấy nàng kiễ mũi chân, nụ cười tươi trên mặt mơ hồ mang theo một chút ý lấy lòng.

Cúi đầu, chớp mũi cao thẳng chạm vào đoá hoa mềm như ngọc, lông mi dài che khuất đôi mắt sâu như hồ, tạo thành hai mảng bóng mờ trước mắt. Tiểu Băng Quân không tự giác ngừng thở, cảm giác đáy lòng không hiểu sao run lên, nhộn nhạo trong lòng, mặt bất giác hơi đỏ.

“Ừ.” Một mùi hương mát lạnh len vào trong mũi, mùi thơm khiến người toàn thân thoải mái, Thiên Mạch nheo mắt lại, sau đó ngẩng đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Rung động mới vừa rồi vẫn còn tiếp tục kéo dài trong lòng Tiểu Băng Quân, có chút không biết làm sao, vì thể thái độ khác bình thường đi sát theo sau Thiên Mạch, không tiếp tục phấn khích mà nhìn đông nhìn tây.

Rừng hoa rũ đi qua, chuyển thành mấy mỏm núi đá to lớn, trước mắt trở nên rộng thoáng, hiện ra một cái khe rộng lớn. Bốn phía núi non trùng điệp, cây rừng tươi tốt, bên trong khe nhưng là một màu xanh hoa cỏ như một tấm đệm, nhiều bụi hoa Ngọc Hoả Diễm màu tử lam nở rộ tô điểm nơi này. Khe tựa vào phía Bắc, đan xen mấy gian nhà gỗ rải rác, thậm chí còn có vài con tuần mã đang nhàn nhã ăn cỏ.

Đang trong lúc Tiểu Băng Quân kinh ngạc không thôi, chỉ nghe tiếng quát mắng non nớt, kèm với tiếng roi xé gió vang lên, hai con tuần mã màu đen từ hướng Tây Nam chạy qua bụi Ngọc Hoả Diễm mềm mại hướng tới chỗ bọn họ.

Tới gần lại là hai đứa hài tử một lớn một nhỏ ngồi ở trên. Tuần mã cao lớn mang theo thân thể nhỏ nhỏ của bọn hắn, nhẹ nhàng như chở theo hai cái lông vũ.

Con ngựa ngừng lại vài bước trước hai người.

“Các người là ai?” Tiểu hài tử kia túm dây cương, thúc vào bụng ngựa đi tới gần, đồng thời không chút che giấu nào đánh giá vị khách không mời mà tới.

Y bất quá 5, 6 tuổi, tóc rối tung, bộ dáng cực kỳ mỹ lệ, giống như hoa yêu trong núi kia vậy, chỉ là hai tròng mắt chớp động chút ngang bướng, lại làm cho người ta nghĩ đến sói hoang nơi thảo nguyên.

Đại hài tử khác diện mạo vô cùng khác hẳn, mi thô mắt vuông, vô cùng thô kệch, nhưng đôi mắt lại ôn thuần như nai con. Lúc này nàng đang an tĩnh ngồi trên ngựa, ôn hoà mà tò mò nhìn hai người.

Tiểu Băng Quân nhìn tiểu hài tử kia, mơ hồ cảm thấy có chút cảm giác giống như đã từng quen biết, nhất thời lại nhớ không ra đã gặp qua ở nơi nào.

“Ta là Thiên Mạch, nàng ấy là Thu Thần Băng Quân. Vẫn là mời...” Thiên Mạch mở miệng. Nhưng mà lời còn chưa dứt, ánh mắt tiểu hài tử kia vừa nhìn đến trên người Tiểu Băng Quân, rồi sau đó bỗng nhiên quay đầu ngựa chạy về hướng nhà gỗ. Chạy được một nửa, lại quay đầu hướng hài tử lớn hơn kia reo lên: “Tỷ tỷ, tỷ dẫn bọn họ tới. Đề đi kêu a nương”

Tỷ tỷ? Tiểu Băng Quân ngạc nhiên nhìn về phía đại hài tử vẫn an tĩnh ngồi tại chỗ, chỉ nhìn thấy nàng phát phát tay với tiểu hài tử đã đi xa, sau đó xoay người xuống ngựa.

“Ta gọi là Nga Tái.” Nữ hài nhi đi tới trước mặt hai người, hai tay bắt chéo đặt ở trước ngực khom lưng cúi người thi lễ, phóng khoáng nói: “Mới vừa đi là đệ đệ của ta Duật Lâm. Mời hai vị khách nhân tôn quý đi theo ta.” Nàng bất quá 7, 8 tuổi mà thôi, hành sự tiến lui có độ, ôn trọng đúng mực.

Nhìn cặp mắt ôn nhuận kia, cảm giác quen thuộc này trong lòng Tiểu Băng Quân càng thêm mãnh liệt, đi được một hồi mới a lên một tiếng, khiến Nga Tái quay đầu lại.

Nàng rốt cục nghĩ ra, dung mạo của nam hài Duật Lâm cùng ánh mắt của Nga Tái đều cực kỳ giống Luyến Nhi. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tim nàng bắt đầu đập kịch liệt, không tự chủ được nhìn về phía Thiên Mạch không nhanh không chậm đi ở bên cạnh mình. Há miệng thở dốc muốn nói, mà lại không biết nên hỏi như thế nào. Sau đó lại cảm thấy ý nghĩ của bản thân thật buồn cười, huyết mạch hoàng thất Băng tộc sao có thể lưu lạc tại nơi hẻo lánh này.

Thiên Mạch chăm chú đi đường, hiển nhiên không định giải thích nghi hoặc cho nàng.

“A di, con vốn biết a nương rất mỹ lệ, nhưng không nghĩ tới sẽ đẹp như vậy.” Đang đi, Nga Tái đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân ồ lên một tiếng, không nghe hiểu ý tứ của nàng, cũng không biết phải tiếp lời như thế nào. Nghĩ nghĩ, mới có chút không hiểu nói: “Vì sao không nghĩ tới?”

Nga Tái dắt ngựa, nghe vậy quay đầu, trong mắt có ý cười, “Bởi vì mặt của a nương bị thương.” Nói đến đây, nàng dừng một chút, lại nói: “A di, người đội lát nữa nhìn thấy a nương, đừng thương tâm.”

Cảm giác quái dị trong lòng Tiểu Băng Quân càng sâu, không rõ bản thân mình vì sao nên vì một người đơn giản không hề quen biết mà thương tâm. Tuy là như vậy, trong miệng nàng vẫn đáp ứng, đồng thời nói: “Nàng làm sao lại bị thương?”

Bây giờ Nga Tái cũng không lập tức trả lời, đang trong lúc trầm mặc lại truyền đến tiếng chân, năm con ngựa nghênh diện mà đến, có ba con ngựa có người cưỡi.

“Xem, a nương bọn họ tới rồi.” Nga Tái chỉ người cưỡi ngựa phía xa, vui mừng nói.

Khi nói chuyện, mấy con ngựa đã đi tới gần, chưa kịp ổn định ngừng lại, một bóng người mảnh khảnh từ trên nhảy xuống, nếu không phải được nam nhân bên cạnh đỡ lấy, chỉ sợ té ngã trên đất, mãi đến khi nhìn thấy Tiểu Băng Quân trái tim đã như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tiểu Băng Quân...” Nữ nhân tránh khỏi tay nam nhân, có chút lao đảo chạy tới. Vốn cẩn thận đánh giá Tiểu Băng Quân trong chốc lát, rồi sau đó thật cẩn thận hô một tiếng, giọng nói mềm nhẹ, giống như sợ kinh tỉnh một giấc mộng đẹp.

Tiểu Băng Quân ngó ra một phen, mặt nữ nhân bị sa mỏng che, nhưng đôi mắt sáng trong ôn thuần như nai con nàng lại quá quen thuộc, trên mặt nàng

hiện lên thân sắc không dám tin.

“Tỷ là... Luyến Nhi?” Một khắc kia, nàng hoàn toàn quên nơi này hoàn toàn không phù hợp, dựa vào trực giác gọi ra cái tên mỗi khi đêm khuya mộng tỉnh nhớ kỹ kia.

Nháy mắt cái tên ấy ra khỏi miệng, nàng bị ôm chặt, nữ nhân vừa khóc vừa cười luôn miệng nói: “Là tỷ là tỷ... thực xin lỗi, Tiểu Băng Quân... thực xin lỗi.”

Nếu như trước còn không dám xác định, cái ôm hiện tại ám áp như thế, cùng với mùi thơm lạ lùng quen thuộc đã đủ để Tiểu Băng Quân vứt bỏ tất cả nghi hoặc, nàng cắn cắn môi, cảm thấy đau liên biết không phải mộng, không khỏi ngốc nghếch nở nụ cười.

“Đừng khóc, Luyến Nhi.” Nàng giơ tay lên lau nước mắt cho Thu Thần Vô Luyến, “Muội mỗi ngày đều nhớ đến tỷ a... Đứng rồi, sao tỷ lại đến nơi đây rồi hả? Muội nhớ rõ tỷ còn đang ở tại Ma Lan quốc nha.” Vừa nói, nàng vừa đi tháo khăn che mặt trên mặt Thu Thần Vô Luyến.

Thu Thần Vô Luyến vẫn chưa kịp trả lời, trên mặt chợt lạnh, nàng cả kinh theo bản năng quay đầu đi, “Đừng nhìn, Tiểu Băng Quân.” Nàng nói nhỏ, trong lòng lại biết không thể tránh được.

Khuôn mặt tuyệt đẹp vốn khuynh thành lúc này bị hai vết sẹo đáng sợ chiếm cứ, kể ra những chuyện xưa không muốn người biết.

Tiểu Băng Quân ngây người, như là bị hù sợ, một hồi lâu cũng chưa ra tiếng. Thu Thần Vô Luyến không chịu nổi cúi đầu, đang muốn giơ tay một lần nữa kéo lại khăn che mặt, Tiểu Băng Quân đã run rẩy bắt đầu dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ vết sẹo kia.

“Luyến Nhi, tỷ làm sao vậy?” Nàng khẽ hỏi, trong mắt tràn đầy mờ mịt.

Thu Thần Vô Luyến cười cười, bắt lấy tay nàng, “Sợ sao?”

Tiểu Băng Quân lắc đầu, khoé môi hiện lúm đồng tiền, nghiêng người qua ôm cổ Thu Thần Vô Luyến, áp mặt mình lên vết sẹo đáng sợ trên mặt nàng.

“Tỷ làm sao vậy... Luyến Nhi, tỷ làm sao...” Nàng cúi đầu nỉ non, trong giọng nói đã lộ ra đau đớn cùng mê mang khó có thể nói thành lời.

Phản ứng bất lực giống như hải tử kia gọi lên dĩ vãng đã chôn sâu dưới đáy lòng cho rằng đã phai nhạt của Thu Thần Vô Luyến, những chuyện lúc còn nhỏ giữa tỷ muội thân thiết khăng khít cùng với khuất nhục không chịu nổi phải đơn độc một mình đối mặt khi còn là thiếu nữ, nhất thời ứa khuất xen lẫn kích động, thế nhưng lại ngơ ngẩn rơi lệ.

Nam nhân đi cùng nàng biết rõ thể từ tính tình cứng cỏi, cho dù trong lòng có khổ cũng rất khó giống như hiện tại không chút cô kỵ rơi lệ, bởi vậy mặc dù đau lòng, nhưng cũng không quấy rầy các nàng, mà gọi Thiên Mạch cùng với hai hải tử đi đến một bên, chừa lại không gian cho hai tỷ muội cửu biệt trùng phùng.

“Đừng khóc, Luyến Nhi.” Cảm giác trên mặt có nước ẩm ướt, Tiểu Băng Quân rút cục từ trong sự thất thố hồi thần lại, cuống quýt lấy tay đi lau nước mắt cho Thu Thần Vô Luyến. Bởi vì đau lòng mà tay chân có chút luống cuống, ngay cả khăn tay cũng quên dùng. “Đừng khóc. Về sau muội sẽ không để cho người ta khi dễ tỷ.”

Nghe được nàng ngây thơ nói, Thu Thần Vô Luyến nín khóc mỉm cười, trán nhẹ nhàng chạm trán nàng, dịu dàng nói: “Có Tử Tra ở đây, hiện tại không ai có thể khi dễ tỷ. Trái lại muội, sao lại tìm được tới chỗ này?”

Tiểu Băng Quân một tay đỡ cằm Thu Thần Vô Luyến, một tay tính tề lau sạch nước mắt trên mặt nàng. Sau khi nhìn chằm chằm một lúc lâu, mới nói: “Là Thiên Mạch dẫn muội tới.” Nói đến Thiên Mạch, nàng mới từ oán niệm với vết sẹo kia thoát ra, vội vàng lôi kéo tay tỷ tỷ quay đầu nhìn chung quanh: “Luyến Nhi, muội giới thiệu bằng hữu của muội cho tỷ.”

“Bằng hữu? Huynh ấy không phải là....” Lúc ở trên ngựa Thu Thần Vô Luyến có thấy Thiên Mạch, nàng cho rằng hắn là trợ thủ của Tiểu Băng Quân, lúc này nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc.

“Hả? Huynh ấy là bằng hữu của muội, hảo hảo hảo hảo bằng hữu.” Tiểu Băng Quân cong mắt, cười đến đẹp ngọt ngào động lòng người, khi nói chuyện đã lôi kéo Thu Thần Vô Luyến đi tới trước mặt Thiên Mạch bọn họ, sau đó giới thiệu lẫn nhau.

Ánh mắt Thiên Mạch nhân nhật đảo qua mặt Thu Thần Vô Luyến, sau đó hơi hơi gật gật đầu, cũng không nói gì cả.

Đã từng thấy qua Minh Chiêu Thành Gia tuần mỵ không giống phạm nhân, bởi vậy đối với Thiên Mạch trước mặt, Thu Thần Vô Luyến mặc dù có chút sững sờ, lại cũng không đến mức thất thố. Chỉ là trong lòng lại áp chế không nổi tò mò, không rõ Tiểu Băng Quân ở lâu trong điện Hắc Vũ sao có thể quen biết người như vậy.

Nam nhân cao thẳng thô kệch oai hùng đi cùng nàng tên là Tử Tra Hách Đức Mạc Hách, là trợ thủ của nàng. Mà Nga Tái cùng Duật Lâm lại là hải tử của bọn họ, từ nhỏ đã nghe nàng nhắc tới chuyện Tiểu Băng Quân, khó trách Nga Tái ngay cả chứng thật cũng không cần, trực tiếp gọi a di.

Sau khi biết được quan hệ của bọn họ, Tiểu Băng Quân bị hoảng sợ, tiếp theo sau đó là mờ mịt vô tận cùng lo sợ nghi hoặc.

“Không thể nào...” Nàng lui về sau một bước, vô thức nhìn về phía Thiên Mạch, hy vọng có thể từ chỗ hấn đạt được đáp án khiến bản thân an tâm.

Thiên Mạch sớm biết rằng có thời khắc này, bởi vậy chỉ im lặng thờ dài trong lòng, lại không đưa ra chút trấn an nào.

Tiểu Băng Quân đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút giống như bị mất cái gì quan trọng thật lâu mà mãi đến lúc này mới phát hiện, lắc lắc đầu, muốn dứt bỏ cảm giác giống như ác mộng này, mặt nàng có hơi trắng bệch.

“Luyện Nhi...” Cánh môi mất đi huyết sắc run rẩy, sau đó chậm rãi hướng lên trên, cong thành một nụ cười rạng rỡ, “Luyện Nhi, hôm nay... năm nay chúng ta nên được bao nhiêu tuổi rồi hả? Tỷ xem muội ngủ đến đâu hồ đồ mất rồi, không nhớ được gì.”

Thu Thần Vô Luyện vẫn đắm chìm trong kích động tỷ muội gặp lại, cũng không phát giác nàng dị thường, nghe vậy không khỏi bất đắc dĩ cười, sùng nịch nhéo nhéo cái mũi của nàng, quở trách nói: “Xem nha đầu muội kia, không phải mười mấy năm trước đã thức dậy rồi sao, còn dùng cái này tới chọc tỷ!”

“Mười mấy năm sao...” Tiểu Băng Quân rừ mắt, mặt mày cong cong, cười giống như hoa, “Hoá ra đã lâu như vậy.”

“Ta cần quay về khách điểm một chuyến.” Đúng lúc này, Thiên Mạch đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân cả kinh, nhất thời không nghĩ hoặc nữa, hoảng hốt không phân biệt nặng nhẹ bắt được tay áo hấn, bật thốt nói: “Huynh muốn bỏ lại ta sao?”

Lời này hỏi ra rất trôi chảy, không chỉ khiến cho người một nhà Thu Thần Vô Luyện kinh ngạc, ngay cả Thiên Mạch cũng có chút dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới cho dù nàng mất trí nhớ, lại vẫn không quên việc này.

“Sẽ không. Ta đi bàn việc, rất mau sẽ trở về.” Hấn thần nhiên nói, nói xong, quay đầu nhìn về phía Tử Tra Hách Đức. “Mong mượn ngựa dùng một chút.” Nếu trước không phải không thể khẳng định nữ nhân dung mạo bị huỷ hết trước mắt này là người bọn họ muốn tìm, hấn cũng không cần đến đây một chuyến rồi.

Tử Tra Hách Đức mỉm cười, chưa trả lời, Nga Tái đã đem một con ngựa toàn thân lông trắng đưa qua.

“Thúc thúc, người cười con ngựa này là đẹp nhất.” Nụ cười của Nga Tái và phụ thân nàng không quá khác biệt, chỉ là giữa lông mày có nét ngậy thơ hơn nhiều. Đang lúc nàng muốn đưa dây vào trong tay Thiên Mạch khi đó mới phát hiện hai tay của hấn chống gậy, không khỏi ngẩn ra, trong lúc còn đang phân vân có nên hỏi không, Thiên Mạch đã mở miệng.

“Chân ta không tiện.” Hấn lạnh nhạt nói, giống như đang nói thời tiết hôm nay không xấu vậy. “Đa tạ, Nga Tái.” Nói xong, đang muốn nhảy lên ngựa, mới phát hiện Tiểu Băng Quân vẫn đang gắt gao túm lấy tay áo hấn, không khỏi có chút không biết làm sao.

“Hạ... Băng Quân, ta đi một chút sẽ trở lại, không tốn nhiều thời gian.” Hấn ôn nhu nói, “Hay là, nàng muốn đi chung với ta?” Mặc dù thông cảm tỷ muội các nàng cửu biệt trùng phùng tất nhiên muốn thân cận với nhau, nhưng nếu nàng cố ý muốn đi theo bên cạnh mình, hấn đương nhiên cũng sẽ không phản đối.

“Tiểu Băng Quân, muội ở chỗ này chờ Thiên Mạch công tử đi. Chúng ta nói chuyện một chút.” Thu Thần Vô Luyện ở bên cạnh nhìn không được mở miệng khuyên nhủ, trong mắt có không nỡ.

Tiểu Băng Quân ngẩn ngơ, rốt cục vẫn chậm rãi buông tay ra, mặc dù trong lòng rất không tình nguyện. Nói như thế nào nàng cũng không thể bỏ Luyện Nhi rất lâu rồi không gặp, so với một người chỉ mới biết chưa tới một ngày... hay nói là người bạn hoàn toàn không biết gì trong một ngày này mà đi.

Tay áo vốn dĩ bị túm nặng trĩu được buông lỏng, trong lòng Thiên Mạch không hiểu sao trầm xuống. Cây gậy gỗ trong tay chống xuống đất một cái, mượn lực vurun người nhảy lên ngựa.

Liệu sẽ có một ngày, nàng cũng sẽ giống như hiện tại, bởi vì một người khác mà lựa chọn buông tay hấn? Tại tích tắc con ngựa trắng cất vó, trong lòng Thiên Mạch hiện lên ý niệm này, cũng bởi vậy mà dẫn tới lòng hấn một trận đau nhói hết sức xa lạ.

“Ta sẽ trở về.” Lại một lần nữa, hấn quay đầu hướng Tiểu Băng Quân trịnh trọng khẳng định. Vô luận về sau nàng lựa chọn như thế nào, hấn đều sẽ không buông tay trước.

Hấn nói sẽ trở về thì nhất định sẽ trở về, Tiểu Băng Quân mặc dù không chút để tâm tin tưởng ngay điều này, nhưng nhìn bóng lưng Thiên Mạch ngồi trên lưng ngựa từ từ đi xa, vẫn không chế không nổi dâng lên một cổ khủng hoảng không hiểu, khiến cho nàng thiếu chút nữa bỏ bàn tay Thu Thần Vô Luyện nắm tay mình liêu lĩnh đuối theo.

“Huynh ấy thật sự chỉ là bằng hữu của muội?” Thu Thần Vô Luyện nhìn về mặt phẳng phát như bị vứt bỏ của muội muội, không khỏi có chút hoài nghi.

Tiểu Băng Quân nghe tiếng quay mặt, đã cười tươi như hoa.

“Ừ.” Nếu không phải, vì sao hấn chưa từng phản bác. Nếu không phải, vậy hấn là gì của nàng?

Thu Thần Vô Luyện hiểu nàng quá rõ, không khỏi thở dài, vừa để cho Tử Tra Hách Đức dắt ngựa qua, vừa nói, “Muội trái lại một chút cũng không thay đổi. Biết cười ngựa sao?”

Nhìn con tuấn mã còn cao hơn cả mình thông thả đi đến trước mặt, Tiểu Băng Quân theo phản xạ lùi về sau hai bước, lắc đầu.

Thu Thần Vô Luyến nở nụ cười, sừng nịch xoa xoa đầu nàng, ôn nhu nói: “Vậy chúng ta đi bộ, về sau tỷ sẽ dạy muội cưỡi ngựa.”

Một nửa tâm tư của Tiểu Băng Quân còn đang trên người Thiên Mạch, đương nhiên không có tâm tình đi học cái gì mà cưỡi ngựa, lập tức đáp lại. Vì thế Thu Thần Vô Luyến đuổi trượng phu cùng hài tử đi trước, chính mình lại nắm tay Tiểu Băng Quân vừa đi vừa nói những chuyện khác.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Băng Quân cùng Thu Thần Vô Luyến đồng thời ý thức được một chuyện. Đó chính là Tiểu Băng Quân bị mất mười một năm. Bị mất mười một năm đẹp nhất trong cuộc đời của một nữ tử.

Mười một năm kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là giống như lời đồn nàng gả cho điện chủ điện Hắc Vũ mà Thu Thần Vô Luyến đã nghe, hay là ngủ trọn vẹn mười một năm? Nàng lại làm sao đi tới Vân Phủ cách Băng thành ngàn dặm này? Mà Thiên Mạch là ai? Nàng vì sao lại ở cùng với hắn?

Nàng đã từng cho rằng bản thân trước sau mê man rốt cục bị tộc nhân chán ghét mà vứt bỏ đưa tặng cho Thiên Mạch, cho nên vẫn không nguyện mở miệng hỏi. Hiện giờ mới biết được sự thật có lẽ không phải như vậy, bởi vậy những vấn đề từng cố tình xem nhẹ này lại lần lượt trôi nổi lên, không chấp nhận cho nàng trốn tránh.

Thiên Mạch nhất định là biết. Sau mê mang cùng lo sợ nghi hoặc lúc ban đầu, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên ý niệm này. Vì thế tâm tình muốn gặp được hắn càng thêm cấp bách. Nếu như không có Thu Thần Vô Luyến ở một bên dịu dàng an ủi, chỉ sợ nàng sớm lên đường tìm kiếm. Mà trước mắt duy nhất có thể làm, chỉ là đợi.

Vậy thì đợi đi. Tiểu Băng Quân nói với chính mình, đồng thời hưng trí dạt dào truy vấn chuyện xưa Thu Thần Vô Luyến và Từ Tra Hách Đức quen biết nhau, trên mặt là ý cười nhợt nhạt, không chút nào biểu hiện ra bất an do mất mát mười một năm. Thu Thần Vô Luyến biết chuyện gì nàng cũng không để ở trong lòng, thấy thế an tâm hơn.

Nhưng mà loại trấn định này lúc màn đêm buông xuống, vào thời điểm ăn cơm chiều rốt cục vỡ tan do mãi vẫn không nhìn thấy tung tích Thiên Mạch.

Thiên Mạch không có trở về. Hắn nói đi một chút sẽ trở lại, nhưng mà hắn không có trở về.

Đứng ở ngoài phòng, xuyên qua ánh trăng vàng vạc và màn đêm mỏng nhạt, Tiểu Băng Quân nhìn lối ra nơi đồng cỏ, đứng đã lâu cũng không nhúc nhích. Rõ ràng khoé môi của nàng vẫn mang theo ý cười, về mặt cũng không thấy chút nào nôn nóng, Nga Tái cùng Duệ Lâm trước thích quần bên người nàng cũng không dám tiến lên quấy rầy, cảm thấy quanh thân nàng tựa hồ ngăn cách bởi một tấm màng trong suốt, làm cho không ai có thể tiếp xúc.

“Có lẽ là có chuyện gì trì hoãn rồi.” Thu Thần Vô Luyến rốt cục nhìn không được, đi qua giúp nàng vuốt lại tóc bị gió đêm thổi loạn, dịu dàng nói.

“Ừ.” Bàn tay Tiểu Băng Quân buông xuống ở trong tay áo đã nắm thật chặt, cảm giác lòng bàn tay bị móng tay đâm đau, nhu thuận đáp lại, sau đó thuận theo bị Thu Thần Vô Luyến kéo vào phòng, rửa mặt nằm ngủ. Thu Thần Vô Luyến vốn muốn cùng nàng ngủ, lại bị nàng cự tuyệt.

Một mình một người nằm ở trên giường, nghe tiếng lá cây xào xạc lay động trong gió, Tiểu Băng Quân mở to mắt nhìn nóc nhà đen sẫm, thỉnh thoảng nhớ lại mọi chuyện hôm qua ở chung với Thiên Mạch, thỉnh thoảng lại nhớ tới hắn đôi khi gọi sai tên, thỉnh thoảng lại nhớ tới hắn nếu như không trở lại thì phải làm thế nào, trong lòng vừa âm áp vừa chua xót, lại tức giận nôn nóng, bất giác vậy mà đã tới bình minh.

Lúc ánh rạng đông thanh u xuyên thấu qua khe cửa sổ chiếu vào, trong lòng nàng trở nên thoải mái. Nếu hắn là bằng hữu của nàng, như thế cho dù hắn thật sự không trở lại, nàng cũng có thể đi tìm hắn, không phải sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, nàng chỉ cảm thấy cõi lòng dồn nén nặng nề cả một đêm nháy mắt biến mất, cả người đều thoải mái hơn, thậm chí trong mười một năm kia mất đi rốt cục đã xảy ra chuyện gì tựa hồ cũng trở nên không quan trọng như thế rồi. Nhưng mà, nàng làm sao cũng không thể tưởng được, nàng đã không có cơ hội đi tìm Thiên Mạch.

Thiên Mạch vốn tính về khách điểm thu thập hành lý, bao gồm mang theo chú chó gầy. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hắn chuẩn bị cùng Tiểu Băng Quân làm láng giềng lâu dài với phu thê Thu Thần Vô Luyến. Chỉ là hắn không nghĩ tới ở trên đường xảy ra sự cố, đến nỗi để lỡ thời gian quay về.

Ra khỏi núi, mới vừa bước trên con đường đi về thành, Thiên Mạch liền cảm thấy hai mắt mất mát lạnh như băng lướt qua chính mình. Mặc dù chỉ ngăn ngừa một cái chớp mắt, lại đủ để hắn bắt giữ hương vị đồng loại kia. Ngay cả suy nghĩ cũng không có, hắn lập tức hoá thành một bóng đen vờn người đuổi theo phương hướng ánh mắt truyền đến.

Ngoại trừ Thương Ngự mất tích đã lâu, sẽ không còn có người khác.

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi cao ngất mà trống trải, một con sói lớn với bộ lông tím ngạo nghễ đứng, ánh mắt lạnh lùng mà ngạo nghễ bề ngạo nhìn chúng sinh tầm thường dưới chân núi, cũng muốn từ trong đó tìm ra người đi vào thành mua vật phẩm kia, cái người nữ nhân thuộc về nó kia. Một cổ khí thế cường đại đột nhiên xuyên không bức tới, trong đó để lộ ra sự quen thuộc khiến cho lòng nó không hiểu dâng lên khát vọng thân cận nhưng lại đồng thời kháng cự mãnh liệt. Ngay sau đó, nó chạy như bay, bỏ chạy theo hướng ngược lại. Trực giác nhạy cảm cho nó biết, tuyệt không thể gặp mặt cái kia.

Thiên Mạch rất không dễ dàng mới tìm được nó, sao lại để nó chạy thoát. Nhưng nó dù sao cũng không phải nhân loại bình thường, năng lực hai bên từ lúc đầu tới nay không kém bao nhiêu, bởi vậy mặc dù hắn dốc hết toàn lực, khoảng cách giữa hắn và nó vẫn không rút ngắn, đương nhiên nó cũng không cách nào thoát khỏi hắn.

Một cái truy, một cái trốn, qua lại tung hoành ngàn dặm, trong lúc bất giác màn đêm buông xuống, trăng treo dốc núi. Mãi đến khi nó đột nhiên nhớ tới nữ nhân chi sớ đang tựa cửa trông mong mình trở về khi đó, mới rút cuộc dừng lại, xoay người lạnh lùng nhìn về phía tên gia hỏa bám riết không tha sau lưng.

Thiên Mạch đang đuổi đến mất kiên nhẫn, thấy thế không khỏi thở phào một cái, mà nổi hân hoan kích động vì nhìn thấy cổ nhân trong lúc truy đuổi này cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Vì sao phải né tránh không gặp?” Hắn mở miệng, thần thái ngữ khí đã trở lại đậm mạc như trước. Trong lời nói cũng không có ý chất vấn, mà là nghi hoặc chân chính.

Con sói tím nhìn hắn, không trả lời, ánh mắt lạnh lùng khó nén mê mang. Nó chỉ là từ trên người hắn cảm thấy một loại quen thuộc làm người ta bất an, quen thuộc trước kia chưa từng có, đúng vậy, chỉ là như vậy mà thôi. Nó không biết hắn.

“Chú thê sớm phá, huynh vì sao vẫn không trở lại?” Ánh mắt Thiên Mạch chớp loé, cảm giác được một chút dị dạng, lại vẫn tiếp tục truy vấn.

“Ngươi là ai?” Nó rút cục mở miệng.

Thiên Mạch trở nên trầm mặc, rất lâu mới khe khẽ thở dài. Tiếng thở dài bị gió núi thổi tan, như có như không khó phân biệt.

“Thương... Huynh đều đã quên hết rồi sao?”

Thương...

Thương...

Thương...

Tiếng gọi khắc sâu trong máu đã đem từng hình ảnh rồi rạc thỉnh thoảng xuất hiện nháy mắt nối liền với nhau, con sói tím bỗng nhiên lui về sau một bước, mê mang trong mắt dần dần tan biến, hoá thành một mảnh mê lương. Gió thổi lay động cỏ, trăng tròn như bòn, bộ dáng giống như ngàn vạn năm trước.

Ngày mai chính là 15 rồi.

Trở lại khách điểm, hiển nhiên đã là bình minh.

“Chân của huynh xảy ra chuyện gì?” Thương Ngự mặc y phục của Thiên Mạch, liếc mắt nhìn người sau khi hoá trở về hình người ngồi ở trên ghế không đi động, hỏi.

“Nguyệt kiếp khi đó băng hàn xâm thể, nhân mạch đứt đoạn.” Thiên Mạch đậm mạc nói, giống như đang nói tới chuyện của người khác.

Thương Ngự ngừng một chút, đưa tay gom lại một đầu tóc tím để ở trước ngực, sau đó bện thành bím tóc.

“Phách tinh còn không?”

“Ừ.” Thiên Mạch nghĩ tới hồ nước xanh rộng lớn ở điện Thương Minh kia, nói, “Há chỉ tồn tại, nơi của ta đã bị nó chôn vùi rồi.”

Thương Ngự hừ lạnh một tiếng, nhắc vạt áo ngồi xuống ghế đối diện.

“Tới nay trăng tròn, chúng ta liền đi tới chỗ của huynh xem đi.” Hắn mặc dù không nói rõ, nhưng đã rõ ràng biểu hiện ý tứ muốn hỗ trợ Thiên Mạch chữa trị nhân mạch.

Trên thực tế, ngoại trừ hắn, trên đời này cũng không còn người có năng lực này. Người Huyền Lang tộc cũng có hai loại mạch, một là nhân mạch, một là lang mạch. Đây là cội nguồn bọn họ có thể chuyển hoá giữa người và sói. Nhưng mà trời phú cho ta một loại năng lực, sẽ từ phương diện kia cho một cái chế ước tương ứng. Nhược điểm của Huyền Lang tộc cũng vì hai loại mạch này mà đến. Song song với việc bọn hắn có được tuổi thọ vô tận, trên phương diện duy trì nòi giống đời sau lại yếu hơn loài người rất nhiều. Mỗi khi tới ngày trăng tròn, nhân mạch không thể thừa nhận khí cực âm, vận hành ngưng trệ, cũng liền đối tới lang mạch. Bởi vậy mỗi khi trăng tròn, người Huyền Lang tộc liền khôi phục bản thể, ngủ say trong phách tinh bồi bổ song mạch. Chỉ có Thương Ngự cùng Thiên Mạch hai người có thể duy trì hình người, nhưng năng lực của bản thân cũng sẽ giảm bớt.

Phách tinh cực hàn, ngưng trệ nhân mạch không cách nào chống đỡ. Lúc trước Thiên Mạch trúng độc vừa lúc trăng tròn, khiến độc tố xâm nhập vào mạch, mặc dù chịu vài đòn nghiêm trọng của mấy đại cao thủ, thật cũng không có ảnh hưởng quá mức lớn, chỉ cần lúc trăng tròn, dựa vào năng lực chữa trị thân thể của hắn sẽ tự khôi phục. Bị ảnh hưởng là ngay chính trong tình cảnh lúc đó khiến cho bọn họ không thể không nhảy vào hồ phách tinh, âm khí của phách tinh xâm nhập, khiến cho nhân mạch của hắn bị tổn thương, nếu không phải Tiểu Băng Quân vừa lúc giữ lấy hắn, mạch cổ gãy ngay tại trên môi hắn, khiến cho hắn có thể lấy máu người làm ấm mạch mình, chỉ sợ hiện tại bị trở về nguyên hình rồi. Dù vậy, bởi vì đã ngâm lâu trong phách tinh, cuối cùng không thể hoàn toàn bảo trụ nhân mạch, rơi vào kết quả nửa tàn phế.

Nghĩ đến Tiểu Băng Quân, khoé môi Thiên Mạch hiện lên tia cười nhạt.

“Ta phải đi gặp một người trước.” Hấn nói. Hấn trước phải xác định Tiểu Băng Quân có thể an toàn ở bên cạnh tỷ tỷ nàng.

Chú ý tới ôn nhu trong mắt hắn, hàng mày dài như tóc mai của Thương Ngự khẽ nhú lại.

“Huynh có người trong lòng rồi ư?”

Thích? Thiên Mạch nháy mắt thất thần, rồi sau ừ một tiếng. Có lẽ vậy.

Thương Ngự muốn nói gì đó, nhưng lại trầm mặc. Có vài chuyện nếu không phải tự mình đi nghiệm chứng, người ngoài nói cái gì đều không có tác dụng. Mặc dù hắn không hy vọng hảo hữu của hắn bước lên vết xe đổ của mình, nhưng cũng sẽ không lấy thân phận người từng trải tự cho là đúng đi ngăn trở. Huống chi ngay cả hắn cũng thiếu chút giẫm lên vết xe đổ, mặc dù đó là dưới tình huống quên mất quá khứ, cũng đúng lúc dừng cương trước bờ vực mà thoát ra. Nhưng mà lại cũng bởi vậy có thể thấy được tình là gì, thực khó tự kiểm chế.

Thiên Mạch đương nhiên biết Thương Ngự đang nghĩ gì, nhưng hắn vô ý nói nhiều về việc này, bởi vậy không có đưa ra bất kỳ giải thích gì. Muốn chứng thật một chuyện, căn cứ vào không phải bất cứ giải thích nào mà là thời gian.

Cuộc trò chuyện dừng ở đây, mặc dù nhiều năm không gặp, hai người vẫn như cũ giống như lúc trước vậy, không cần nói lời vô nghĩa, lại đủ hiểu rõ suy nghĩ của đôi bên. Thương Ngự cũng không đề cập gì tới nữ nhân hôm qua vẫn tựa sát vào hắn ở cùng một chỗ, một lần khiến cho hắn không thể quay đầu, hắn không muốn trở lại một lần nữa.

Thu thập hành lý, ôm chú chó gầy lên, hai người trực tiếp rời đi từ cửa sổ.

Con ngựa trắng đứng ở trong khu rừng hoang ngoài thành, Thương Ngự đi như gió, bởi vậy không cần cưỡi ngựa cũng có thể đi ngang với Thiên Mạch đang cưỡi ngựa với tốc độ nhanh nhất, còn có thể vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Thần thái tự nhiên như đang chậm rãi bước đi trong sân vắng. Không tới nửa canh giờ, hai người liền tới nơi.

Nhưng mà khiến cho Thiên Mạch không thể tưởng tượng được chính là, lúc xuyên qua làn hoa trắng thom cùng tảng đá khổng lồ xong, nhìn thấy không phải khuôn mặt tươi cười đẹp ngọt ngào của Tiểu Băng Quân hay là bóng dáng Nga Tái cùng Duật Lâm rong ruổi trên đồng cỏ, mà là nhà gỗ đang bốc cháy cùng với cánh hoa tàn của Ngọc Hỏa Diễm.

“Hạ Nhi!” Lòng hắn chấn động, một nỗi sợ hãi mãnh liệt trong nháy mắt cuốn sạch toàn thân, rồi cuộc buột miệng gọi ra. Người cùng lúc nhảy xuống ngựa, đẩy chú chó gầy ra, hai tay thay nhau mượn lực trên mặt đất, trong chớp lát liền đi tới phía trước nhà gỗ. Không để ý phòng ốc sắp sụp xuống cùng ngọn lửa cực nóng mà xông vào.

Thương Ngự khoanh tay đứng ở bên ngoài, nhìn bóng dáng Thiên Mạch điên cuồng tìm kiếm trong biển lửa, đột nhiên biết coi như mình có lòng ngăn cản, cũng đã quá chậm.

Ầm một tiếng, nhà gỗ sụp xuống thành tro, cùng một thời gian, Thiên Mạch mặt xám mày tro từ trong nhà nhảy ra, thân hình nhoáng lên một cái, ngồi chồm hổm bên người Thương Ngự, sắc mặt xám tro.

Khói lửa bụi bặm chui vào trong khoang mũi, Thương Ngự đột nhiên bị gọi lên chuyện cũ nào đó phát sinh nhiều năm trước, ngực bỗng nhiên đau nhói, che miệng bắt đầu ho khan. Có lẽ hắn còn cần thời gian... cần thời gian đi quên, giống như trước vậy.

“Người vẫn bình an.” Hắn chậm rãi nói, ngữ khí khẳng định. Trên thực tế theo thi thể bị thương bốn phía trên đồng cỏ có thể thấy được, người cư trú ở đây có năng lực bảo vệ chính mình cùng người nhà thoát đi. Huống chi nơi đây địa hình phức tạp, một khi đã ẩn nấp, muốn tìm cũng không phải chuyện dễ.

Thiên Mạch không phải nhìn không ra, chỉ là quan tâm sẽ bị loạn. Bàn tay miết dính dính, hắn nâng lên, nhìn thấy bên trên là máu chưa kịp đông lại, trong con ngươi đen luôn luôn lạnh nhạt đột nhiên bắn ra hàn quang ngoan độc.

“Là người Trạm Ngự.” Sau khi cẩn thận kiểm tra qua tất cả thi thể, hắn nhận nhận kết luận. Không chỉ bởi vì người Trạm Ngự cuồng vọng chưa bao giờ có ý định dịch dung che giấu thân phận, mà còn vì có người lần trước từng tới vây bắt hắn.

“Huynh muốn làm thế nào?” Thương Ngự hỏi. Đối với Nhân loại, trong lòng hắn vẫn tràn ngập hận ý. Lúc này cho dù Thiên Mạch nói muốn huỷ diệt tất cả Trạm Ngự tộc, hắn cũng sẽ không chút do dự tương trợ.

Thiên Mạch nhắm mắt, sau một lúc lâu mở ra, gằn từng tiếng lãnh ngạnh mà nói.

“Bọn hắn nếu muốn đuổi tận giết tuyệt, thoái nhượng của ta đã mất ý nghĩa. Như thế, ta để cho bọn họ từ đâu tới thì cứ về chỗ đó.” Nếu như ngay cả chính nữ nhân của mình cũng bảo hộ không được, thiên hạ này hưng bại cùng hắn có quan hệ gì đâu.

Từ đây, cuộc tranh giành điện Hắc Vũ rốt cuộc đã chấm dứt tình thế quý dị đơn phương không người đứng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Từ sáng tới tối, Thiên Mạch tìm lần vùng núi phụ cận, thậm chí là thành Vân Phù, cũng không thấy đám người Tiểu Băng Quân, trái lại gặp phải mấy tên Trạm Ngự đang lùng bắt bọn họ. Từ chỗ người Trạm Ngự đó ép hỏi mới biết được đoàn người Tiểu Băng Quân toàn bộ đào thoát. Thuận tay giải quyết những người đó, trong lòng Thiên Mạch an tâm một chút.

Trăng tròn leo lên đỉnh núi, sáng tỏ như tẩy sạch.

“Đến lúc rồi.” Thương Ngự nói.

Thiên Mạch ngẩng đầu nhìn hướng trăng bạc, không nói gì.

Khi thấy Nga Tái cùng Duật Lâm thuận thực đốt cháy phòng ốc, Thu Thần Vô Luyến bình tĩnh kéo nàng tiến vào rừng rậm phía sau ốc, quẹo trái quẹo phải, sau cùng chui vào trong một sơn động ẩn giấu phía sau một cái cây, Tiểu Băng Quân liền biết, người một nhà này đã luyện thành thói quen chạy trốn. Trong sơn động có đủ mọi thứ từ đồ ăn, nước sạch, củi cùng đồ vật hàng ngày cho vài ngày, hiển nhiên là sớm có chuẩn bị.

Không bao lâu sau, tỷ đệ Nga Tái cũng cười hi hi chui vào, đối với tình huống bị đuổi giết hoàn toàn không sợ.

“Con cho rằng sẽ ở đây lâu hơn một chút.” Duật Lâm tiếc nuối nói, trong mắt lại loé ra hưng phấn, tựa hồ chờ mong cuộc sống trong cảnh đào vong sắp bắt đầu.

Thu Thần Vô Luyến cười khỏ một cái, sờ sờ đầu nhitừ, trong mắt có bất đắc dĩ cùng áy náy khó có thể nói nên lời.

Nếu nói hồng nhan hoạ thủy, hiện giờ nàng đã mất mỹ mạo, lại không còn thanh xuân, vì sao Tộc vương người Địa Nhĩ Đồ kia vẫn không buông tha cho bọn họ, thậm chí còn không nể tình huynh đệ. Chẳng lẽ chỉ vì đôi mắt này sao? Mấy năm qua, người một nhà bọn họ từ thảo nguyên bốn ba khắp nơi, rồi bỏ cố hương đi tới địa phương xa xôi ngàn dặm này, lại vẫn không cách nào khiến hắn bỏ đi ý định. Nếu không phải Từ Tra Hách Đức không nguyện để nàng lưng đeo tội danh hoạ tộc hại dân, với tính cách của hắn, làm sao lại có thể nhẫn nại thoái nhượng đến như vậy.

Ngoài động truyền đến tiếng lá cây bị chặt chém, càng ngày càng tiếp sát sơn động.

Thu Thần Vô Luyến đưa tay ôm nhitừ với hai tròng mắt bùng lên hào quang vào lòng, ngăn trở y rộn rạo, mãi đến khi tiếng động bên ngoài từ từ đi xa.

“Lúc tụi con tới đã xoá hết dấu vết lưu lại trên đường rồi.” Nga Tái đứng dậy, lấy mấy trái cây trong đồng đồ ăn đưa cho mọi người, chính mình tùy tiện chúi chúi mấy cái rồi gặm, nói.

Đối với hai đứa hài tử, Từ Tra Hách Đức dạy bảo thật sự rất tốt. Từ hai ba tuổi bắt đầu, liền lợi dụng việc chạy trốn tới dạy cho bọn chúng kiến thức liên quan. Như là làm thế nào truy tung cùng phản truy tung, làm thế nào che giấu dấu vết của chính mình, làm thế nào mê hoặc địch nhân, làm thế nào lợi dụng địa hình hoàn cảnh chung quanh chuyển nguy thành an, đem hai đứa hài tử giáo huấn giống như sói con vậy. Mà Thu Thần Vô Luyến lại dùng chính ôn nhu cùng bụng đầy thi thư của mình tạo thành lớp vỏ như một con nai con che đậy bên ngoài cho bọn chúng, đem dã tính này che giấu ở bên dưới. Đôi khi, ngay cả chính nàng cũng bị bề ngoài của bọn chúng lừa gạt.

Tiểu Băng Quân bị sự trấn định của cả nhà bọn họ ảnh hưởng, dần dần an tâm lại, lại đột nhiên nhớ tới Thiên Mạch. Nếu như hắn tới gặp phải những người đó, phải làm sao mới được?

Lo âu của nàng bị Thu Thần Vô Luyến nhìn thấy được, cẩn thận suy tư liền hiểu rõ, đang muốn nói lời an ủi, lại nghĩ đến cái khả năng kia, vì thế đem lời chưa nói ra nuốt xuống.

Chờ đợi là một quá trình giày vò, hai đứa hài tử không nhận được bao lâu liền chui ra khỏi động, chỉ để lại hai tỷ muội không có võ công ngồi bên trong.

“Phải rồi... muội hiểu Thiên Mạch nhiều không?” Ho nhẹ một tiếng, Thu Thần Vô Luyến có chút do dự hỏi.

Tiểu Băng Quân chần chừ, sau đó lắc đầu, “Tình lại liền nhìn thấy huynh ấy, chỉ biết huynh ấy gọi là Thiên Mạch.” Nói xong, nàng mới như là rõ ràng phản ứng kịp ý tứ của tỷ tỷ, không khỏi bật thốt lên nói: “Huynh ấy không phải người như vậy.”

“Nhưng mà vì sao ngày hôm qua hắn không trở về? Vì sao sau khi hắn đi, hôm nay những người đó liền...” Thu Thần Vô Luyến ôn nhu tiếp tục nói, trong lòng lại có lo lắng nói không nên lời. Lo lắng sự thật nếu đúng như nàng suy đoán vậy, Tiểu Băng Quân có thể bị tổn thương hay không. Nhưng nếu không nói ra, chẳng phải lại hại nàng càng lún càng sâu.

“Tuyệt đối không phải huynh ấy!” Không đợi nàng nói xong, Tiểu Băng Quân lại một lần nữa lên tiếng phủ quyết, giọng nói bất giác lớn hơn, dẫn tới hai tỷ đệ đang ở bên ngoài chơi đùa tò mò thăm dò vào bên trong.

Thu Thần Vô Luyến xưa nay cùng nàng tâm ý tương thông, cảm thụ được kiên định trong lòng nàng, liền biết nàng cũng không phải mạnh miệng, mà quả

thật là tin tưởng vững chắc như thế.

“Đã không nhớ rõ trước kia trải qua những gì, sao lại còn tin tưởng hần như vậy?”

Tiểu Băng Quân bật cười, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng đáp lại: “Muội không biết. Dù sao chính là tin tưởng huynh ấy.” Tin nhiệm tới không hề có lý do như vậy, lại không thể dao động.

Thu Thần Vô Luyến bật cười, “Có lẽ muội cùng hần kỳ thật là phu thê hoặc tình lữ cũng không chừng.” Nàng nói đùa, hiển nhiên đã quyết định tin tưởng trực giác của muội muội.

Rõ ràng chỉ là thuận miệng, Tiểu Băng Quân nghe được tim đập thình thịch, mặt hơi hơi đỏ, nhưng lại không phản bác. Ngay cả chính nàng cũng không rõ ràng lắm, trong lòng mơ hồ chờ mong là vì sao.

Từ Tra Hách Đức sau khi trời tối mới đến chỗ thạch động bọn họ cư trú.

Nhìn hần toàn thân đầm máu, Tiểu Băng Quân không khỏi hoảng sợ, mà Thu Thần Vô Luyến đã xông đến, lo lắng kiểm tra hần có bị thương hay không.

“Một chút vết thương nhỏ, không đáng ngại.” Hần mệt mỏi dựa vào thạch bích ngồi xuống, vẫn không quên trấn an đôi mắt đã đỏ lên của thê tử.

Mấy năm nay sống kiếp chạy trốn, vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ hần bị không biết bao nhiêu, nàng lại thủy chung không tập thành thói quen. Mỗi lần nhìn thấy tất nhiên trái tim bị đã thương, tự trách rất lâu, nhưng lại mạnh mẽ nhẫn nhịn khiến cho hần đau lòng không thôi.

Thu Thần Vô Luyến chỉ khề ừ, sau đó bắt đầu cời ngoại bào đã bị chém rách nát của hần, chuẩn bị xử lý miệng vết thương cho hần. Hai đứa hài tử khăn trương ở bên cạnh chuyển nước chuyển dược hỗ trợ. Tiểu Băng Quân không tiện nhìn nhiều, xoay người đi. Nghe được người một nhà bọn họ thân thiết thì thầm, bất ngờ dâng lên một thứ tình cảm hâm mộ, lại mờ mờ ảo ảo cảm thấy bản thân tồn tại quá mức dư thừa.

“Không phải người của Bột Liên Nguyên.” Từ Tra Hách Đức nói, đối với Tộc vương hần đã từng coi là huynh trưởng kia sớm mất đi kính yêu lúc trước.

“Sao cơ?” Thu Thần Vô Luyến có chút kinh ngạc.

Nhìn đôi mắt ôn nhu của thê tử, Từ Tra Hách Đức mỉm cười, khẳng định gật gật đầu, “Là người Trạm Ngư... Không biết bọn họ vì sao lại tới gây sự với chúng ta.”

“Có thể là người kia cùng người Trạm Ngư hay không...” Thu Thần Vô Luyến chần chờ nói ra suy đoán của bản thân, lời chưa xong mà ý đã hết.

Từ Tra Hách Đức không phải không nghĩ tới khả năng Bột Liên Nguyên cùng người Trạm Ngư có giao dịch với nhau, nhưng đây là chuyện hần không nguyện nhìn thấy nhất. Dù sao nếu như đã có thể móc nối với người Trạm Ngư, đương nhiên cũng có thể cùng với các tộc khác, đến lúc đó tình cảnh của bọn họ liền gian nan rồi.

“Có lẽ hần đã không kiềm nén được rồi.” Hần nói, ánh mắt đảo qua thê nhi, trong lòng một tiếng thở dài, “Chúng ta khăn trương rời khỏi nơi đây.”

“Đi đâu?”

“Hương Nam” Từ Tra Hách Đức cười, ngữ khí thoải mái, “Chúng ta vẫn chưa thấy qua biển lớn a.” Cho dù là xem màu xanh hồ Phác Lan, hồ Thảo Đà như biển cũng không cách nào bằng được biển lớn. Cuộc sống trốn chạy cũng không phải hoàn toàn tệ. Hần nghĩ.

“Muội muốn ở chỗ này chờ Thiên Mạch.” Tiểu Băng Quân vẫn không mở miệng đột nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, Thu Thần Vô Luyến ngẩn ngơ, rồi sau đó cười nói: “Nơi này ở đã có cảm tình, ta cùng bọn nhỏ đều không nỡ a. Đợi qua một thời gian ngắn lại đi xem biển rộng đi, Từ Tra.”

Từ Tra Hách Đức ừ một tiếng, cũng không có chút may mắn không vui.

Tiểu Băng Quân trầm mặc. Nàng còn có lựa chọn gì? Bọn họ sẵn sóc nàng, nàng có thể không hề áy náy liên lụy bọn họ sao?

Vượt qua phòng vệ nghiêm ngặt ngoài điện, lướt qua khe Huyền Thiên sâu và đen, hai bóng đen ung dung bước trên hành lang dài bất tận dưới ánh trắng của Huyền cung. Hai bên kỳ có tươi tốt, hương thơm nhẹ nhàng, không chút nào bị sự xâm nhập của Nhân loại ảnh hưởng.

Hai con sói khổng lồ một đen một tím sóng vai đi trên hành lang, đi lại ung dung tao nhã, lông rậm hoa lệ dưới ánh trắng nhẹ nhàng lay động trong gió, kẻ rõ hiển hách cùng tôn sùng từng có.

Bọn họ không tiếng động đi tới, mãi đến khi điện Thương Minh xuất hiện trước mắt.

Bốn người dị tộc mặc áo da sói thất lưng rộng, giày ống dài, mái tóc thắt bím từ đỉnh đầu, thất lưng dắt đoản đao đang ngồi vây quanh bậc thềm dài nơi

cửa điện vùng quyền đối ẩm.

Hai con sói ngừng lại. Chỉ thấy trong mắt con sói tím chớp loé lệ quang, chân trước bỗng nhiên đứng thẳng, trong nháy mắt hoá thành hình người, đồng thời giang cánh tay lấy ánh trắng làm y phục, ánh lụa đơn thuần, khoác lên thân thể cường tráng tuyệt đẹp, tóc dài màu tím theo đó chảy xuống sắp chạm đất.

Có người chú ý tới bên này, không khỏi há hốc miệng vì thấy một màn kinh ngạc, quên ra tiếng nhắc nhở đồng bạn. Chờ hẳn phản ứng kịp dĩ nhiên đã không còn kịp.

“Ồ ư ế nơi đây, các ngươi đáng chết vạn lần!” Nam nhân tóc tím lạnh lùng nói, đồng thời một tay phát ra như phát ruồi bọ. Bốn người kia không biết xảy ra chuyện gì, người đã tan thành mây khói, như mưa máu tắm bồ kỳ hoa dị thảo trong yên.

Sau đó một người một sói không thèm liếc mắt lấy một cái, sóng vai đi vào điện Thương Minh. Nam nhân tóc tím khởi động cơ quan, sau đó lại hoá thành hình sói, cùng con sói đen đồng thời nhảy vào mặt nước trong veo. Đi qua thủy đạo, xuyên qua đoàn cung điện dưới nước, đi vào thần điện, cuối cùng thông qua mặt đạo đi tới ám điện lúc trước Thiên Mạch cùng Tiểu Băng Quân chạy trốn đã đi qua.

Lúc nhìn thấy những pho tượng hình thù kỳ quái trên vách tường khi đó, trong mắt con sói tím vốn vẫn băng lãnh vô tình bất giác hiện lên tia bi thương cùng áy náy nồng đậm. Chân trước hơi cong, nó quỳ rạp trên đất, một vết máu đỏ tươi chảy xuống từ khoé mắt nó, nhiều trên nền gạch trắng có ánh lửa chiếu xuống, giống như đoá sen đỏ nở rộ. Có một số việc, sai cũng đã sai rồi, ngay cả cơ hội hối cải cũng sẽ không có.

“Sinh diệt hưng vong, thiên đạo thường, huynh không nên như vậy.” Con sói đen thần nhiên nói, “Vi huyết chú kia, mấy vạn năm nay huynh như ở địa ngục, cũng đã đủ rồi.”

Con sói tím không đáp lại, thật lâu sau mới đứng lên, đi tới phía thần điện như đang tắm dưới ánh trắng kia. Con sói đen đi theo ở phía sau.

Sói trắng hai bên băng đạo còn đang say ngủ, tựa như từ xưa tới nay vẫn ngủ ở nơi đó, vẫn muốn ngủ tới khi vũ trụ kết thúc. Con sói tím dừng lại, quay đầu nhìn con sói đen ở phía sau lưng.

“Từ nay về sau, ta cùng huynh cùng đợi thời khắc khi bọn họ thức tỉnh kia.”

Con sói đen không nói gì, trong mắt lại hiện lên chút lo lắng.

Tiến vào điện Nguyệt Thần, hai con sói lập tức hoá thành hình người, trường bào ánh trắng quấn thân.

Thương Ngự tóc tím, Thiên Mạch tóc đen.

“Huyết chú phản phệ, e rằng sẽ giống như chuyện ngày hôm qua.” Nhìn cột đá bàn long ở giữa điện, Thương Ngự nói. Trong đầu bất giác hiện lên tình cảnh năm đó mỗi lúc trăng tròn đi vào trong điện này chịu cực hình bị thần chú cắn xé, tự nhiên nghĩ tới người thợ săn cái gì cũng không biết kia, lại ôm chặt chính mình không chịu buông ra, cùng hắn cùng chịu đựng thống khổ, trái tim không khỏi co rút nhanh.

“Là ai phá huyết chú của huynh?” Gặp mặt cho tới giờ khắc này, Thiên Mạch mới nhớ tới hỏi chuyện này.

“Một thợ săn chuyên môn bắt giết sói.” Thương Ngự nói, trong giọng nói có nhàn nhạt ý trào phúng. Chuyện trên thế gian buồn cười như vậy đó, thôn người nọ ở nhiều thế hệ có cừu hận với sói, mà nàng lại là thợ săn tốt nhất trong thôn, lại cứ là người như vậy phá giải chú thệ của hắn. Hắn rõ ràng không có khả năng tiếp tục vướng mắc cùng một chỗ với nhân loại, lại tại lúc thần trí hỗn độn cùng một thợ săn bắt sói sinh sống cùng nhau hơn mười năm. Là trời xanh ngại hắn chịu trừng phạt còn chưa đủ sao?

Thiên Mạch biết trong đó còn có tình cảm khác, không hỏi tiếp, mà giương mắt nhìn ánh trắng sáng chiếu rọi lại không nhìn thấy vầng trăng ngoài điện kia, trong lòng hơi cảm thấy bi ai. Huyền Lang tộc bọn họ chịu Nguyệt thần thai nghén, khởi nguồn ở nơi này, nhưng cũng bị quản chế ở nơi này. Nguyệt thần tự cho là sáng tạo ra một tộc hoàn mỹ nhất, kỳ thật bọn họ bất quá là thành quả thất bại nhất của nàng mà thôi.

“Chuẩn bị xong chưa?” Thương Ngự bỏ qua những cảm xúc ảnh hưởng tới hắn này, nhìn về phía Thiên Mạch ngồi xếp bằng dưới đất.

Thiên Mạch gật đầu, đồng thời vươn tay. Thương Ngự cảm lấy, đề khí vươn người, dất hắn đồng thời nhảy vào thần điện. Ngay tại tích tắc lọt vào trong hư không ấy, ánh trắng trong suốt lập tức bao quấn bọn họ, một luồng khí lạnh vô cùng thấm thấu vào cơ thể, cánh tay Thiên Mạch bỗng dưng căng chặt, thân thể không thể không chế run rẩy. Thương Ngự vươn một cánh tay kia ra, ấn lên Thiên Trung* của hắn, một dòng nhiệt nóng từ lòng bàn tay xuyên vào, lại vào lúc tiến vào trong cơ thể Thiên Mạch rất nhanh liền bị hàn khí ở khắp nơi triệt tiêu, hầu như không còn, chỉ mơ hồ có thể cảm thấy một chút ấm áp trong mạch máu.

Bắp thịt gân mạch như vỡ ra từng khúc, khuôn mặt tuần mỹ như thần của Thiên Mạch bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, mồ hôi giọt lớn còn chưa kịp ngưng kết ở trên trán liền biến mất không dấu vết, thân thể dần dần cuộn mình, nếu không phải có Thương Ngự chống đỡ, chỉ sợ sớm quay cuồng trong hư không.

Thương Ngự cũng không hơn gì, chỉ là mạch toàn thân hắn thông suốt, bởi vậy so với Thiên Mạch ung dung hơn rất nhiều, còn có thể tùy tâm khống chế vận hành khí trong cơ thể.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngay tại lúc chiếc áo bào màu trắng của Thiên Mạch bị máu chảy từ thịt ra nhuộm thành màu hồng, thân thể bị khí cực âm tổn hại đến cực hạn rốt cục có phản ứng, dưới đan điền bỗng có một dòng khí ấm áp dâng lên, sau một lát sự ấm áp lan toả tất cả đan điền. Thương

Ngự lập tức có cảm ứng, chậm rãi dẫn đường cho cỗ khí kia lưu hành qua khắp kinh mạch toàn thân hắn, cho đến khi thần trí của hắn khôi phục lại, tự điều tiết không chế.

Âm cực dương sinh, phá rồi lại lập. Đây là nhận biết sâu sắc nhất của Huyền Lang tộc đối với bản thân, cũng là phương thức cơ bản nhất bọn họ trị liệu cho bản thể không cách nào tự chữa trị tổn thương cho bản thân.

Dòng khí ấm áp tràn ngập sức sống chảy thành một vòng tuần hoàn lớn lập đi lập lại, một lần lại một lần chữa trị kinh mạch bị đứt, sau đó từ chỗ bàn tay tiếp xúc của hai người chảy vào trong cơ thể Thương Ngự, tăng mạnh trong cơ thể hắn, lại từ Thiên Trung đưa vào thân thể Thiên Mạch.

Từ vị trí bọn họ nhìn lại, điện Nguyệt thần trôi nổi trong hư không, trên dưới bốn phía duy chỉ là một mảng trắng sáng, không sao, không tối, cũng không trăng, giống như một cánh mơ kỳ diệu, làm cho người ta phân biệt không rõ là thật hay là ảo.

Giống như trải qua một thế kỷ dài như thế, Thiên Mạch rốt cục chậm rãi mở mắt ra, trên mặt khôi phục lại đậm đặc cùng tuần mỹ quen thuộc.

Cùng dặt tay hắn nhảy vào trong thần điện, nhìn chân dài mạnh mẽ của hắn, cao ngất ngạo nghễ, rốt cục trùng khớp với bóng dáng cao quý tao nhã của Thiên tử được tộc dân tôn sùng kia, khoé môi Thương Ngự không khỏi hiện lên ý cười đầu tiên từ lúc gặp tới nay.

“Nguyệt thần rốt cuộc là...” Thiên Mạch đột nhiên nói, nhìn thần điện trước mắt không có vật gì, cuối cùng nhưng vẫn đem hai chữ bất kính sau cùng nuốt xuống. Nguyệt thần rốt cuộc là thứ gì? Đây là vấn đề hắn suy nghĩ thật lâu trước kia.

Sắc mặt Thương Ngự khê biến, rồi sau đó cười khổ. Hắn làm sao biết được?

Trở ra điện Thương Minh, bên ngoài một mảnh yên tĩnh, hiển nhiên chuyện bốn người vô cớ biến mất còn chưa bị phát hiện.

“Trực tiếp diệt?” Thương Ngự nhìn đoá hoa diêm đấm loè loẹt trong uyển, không chút để ý hỏi.

Thiên Mạch lắc đầu, biết trong lòng hắn kỳ thật thủy chung buồn bực. Đã là việc có cái nên làm có cái không nên làm, địch nhân đối mặt với bọn họ ngay từ đầu đã không ở cùng một trình độ, liên tính trong một đêm bình định tất cả đối thủ, bọn họ cũng sẽ không có chút cảm giác thành tựu nào.

“Cùng người đầu trí, việc này vô cùng vui.” Hắn nói, trong giọng nói mang theo trêu chọc hiếm có. Ngoại trừ thiên tính trơ trẽn ti tiện kia ra, trí tuệ của Nhân loại vẫn đáng kính nể.

Thương Ngự sao cũng được, dù sao năm tháng mệnh mạng, hắn tiêu hao được.

“Đi thôi, ta đi đón một người.” Thiên Mạch vung ống tay áo lên, dẫn đầu đi ra ngoài.

Phóng qua khe Huyền Thiên sâu thẳm, xuyên qua cung điện trùng điệp, ung dung tránh đi người phòng thủ, hai người tới trong sân nhỏ ẩn nấp trong rừng trúc cách chủ điện một khoảng khá xa. Thiên Mạch đối với nơi này vốn không quen, nhưng ở trong vùng tối tăm lại lộ ra ngọn đèn dầu dị thường bắt mắt. Cho đến khi đến gần, men theo con đường cỏ, trong mấy gian tiểu các tinh xảo có hồ và tường đá đan xen hợp lý, tìm thấy Thập Tam quả thực chứng minh hắn không tìm nhầm chỗ.

Nửa hồ bích có sen nhấp nhô trong gió đêm, mấy đoá hoa xinh đẹp nửa nở xuất hiện, ánh trăng say mê hồng, mùi thơm thoang thoang, làm nổi bật ngọn đèn lộ ra trong cửa sổ, lộ vẻ yên lặng đến dị thường.

“Người nào ở bên ngoài?” Hai người vừa tựa vào gần, bên trong liền truyền ra tiếng hỏi mềm mại của nữ hài nhi.

Không nghĩ tới đối phương lại nhạy cảm như vậy, ánh mắt Thương Ngự lộ ra chút thần sắc kinh ngạc. Thiên Mạch trái lại tuyệt không kinh ngạc, đưa tay đẩy cửa đi vào.

Đi vào trong phòng vén màn trúc lên, một thiếu nữ 15, 16 tuổi nằm úp sấp trên giường, nghe được tiếng mở cửa, đang cất lực muốn khởi động người. Nhìn thấy người tới, vốn là cả kinh, rồi sau đó lộ ra vẻ vui mừng. Đúng là người hắn muốn tìm, Hiên Viên Thập Tam.

“Chủ tử!”

Trên người nàng là một kiện y phục mỏng nhạt, mặc dù nhẹ nhàng mà phủ lên nhưng vẫn có thể nhìn thấy có máu từ phía trên chảy ra. Nhưng mà mặc dù là như vậy, không rõ vì đau đớn hay vì thiếu máu mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của nàng vẫn nhìn không ra chút oán hận nào.

Liền ở trong nháy mắt đó, Thiên Mạch đột nhiên có chút hối hận, hối hận lúc trước vì sao không tổng nàng đến nơi khác trước. Mặc dù biết nàng có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình, nhưng thực tế nhìn thấy nàng như vậy vẫn cảm thấy ảo não. Hắn lại quên, một năm trước hắn căn bản sẽ không để ý đến những chuyện tình không liên quan đến sinh mệnh này.

Bước nhanh đến gần giường, hắn nhẹ nhàng ấn nàng về trên giường, trầm giọng hỏi: “Ai làm?”

Hiên Viên Thập Tam a một tiếng, có chút mờ mịt, rồi sau đó mới phản ứng kịp, ngại ngùng cười cười: “Lúc ấy lộn xộn, ta cũng không nhớ rõ.” Nói xong, không đợi Thiên Mạch truy vấn, nàng có chút lo lắng hỏi: “Chủ tử, người không sao chứ?”

Thiên Mạch ở bên giường ngồi xuống, xoa xoa đầu nàng, “Vô sự.”

Hiên Viên Thập Tam hiển nhiên cũng không phải người thích nói chuyện, một hỏi một đáp xong liền không biết nói cái gì cho phải, một lát sau mới thấp giọng nói: “Bọn hần nói người... người đã...” Lời còn chưa dứt, đôi mắt nàng dĩ nhiên đã đỏ, nói vậy kia cũng không phải lời hay ho gì. “Thấy người mạnh khoẻ, ta cực kỳ vui mừng”

“Ừm.” Trong lòng Thiên Mạch không hiểu dâng lên lo lắng, ngữ khí vẫn nhàn nhạt như cũ, “Ta đưa ngươi đi. Ngươi có bằng lòng hay không?”

Hiên Viên Thập Tam ngẩn ngơ, trong mắt hiện lên một tia mê mang, rồi sau đó gật mạnh đầu, “Được.”

Thiên Mạch không xem nhẹ ánh mắt hiện lên lệ quang khi nàng gật đầu, nhưng không có hỏi nhiều, chỉ ở trong tủ quần áo tùy tiện cầm mấy bộ y phục bỏ vào bao quần áo, dùng áo mùa hạ mềm mại nhẹ nhàng choàng lấy nàng, sau đó ôm lấy người liền đi ra ngoài. Thương Ngự đang đứng ở ven bờ sen không biết suy nghĩ cái gì, Hiên Viên Thập Tam nhìn thấy hần, giật mình vừa thẹn vừa đỏ mặt, kích động lên tiếng chào hỏi xong liền vùi mặt vào trong lòng Thiên Mạch.

“Ngủ một lát đi.” Thiên Mạch nói với nàng, sau đó không đợi trả lời liền điểm huyệt ngũ của nàng. Hành trình kế tiếp quá mức kinh thể hãi tục, không nhất thiết phải hù dọa nàng.

Thương Ngự thấy hần thân cận Nhân loại như vậy, mặc dù không đồng ý, nhưng không cảm thấy không vui. Mỗi người đều có quyền quyết định chuyện bản thân phải làm, những người khác, cho dù có quan hệ thân mật nhất như bằng hữu người thân đều không có quyền đem suy nghĩ của mình áp đặt lên.

Rời khỏi điện Hắc Vũ, hai người cũng không đi tới thành Vân Phù, mà trực tiếp chạy tới kinh thành Đại Tấn – Trường An.

Tang Tinh Uyển, Phù Kiềm Các

Tiếng gổm sứ thanh thủy va chạm vang lên trong phòng khách, Thiên Mạch dùng nắp chén gạt lá trà sang một bên nhưng không uống, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua thiếu phụ mỹ mạo đang ngồi, băng lãnh tích lũy nhiều năm trong mắt đối phương không biết tại khi nào đã có thêm tia ôn nhu.

“Ngươi chỉ cần phụ trách tìm kiếm tung tích của Hạ Cơ, chuyện điện Hắc Vũ, không cho phép nhúng tay.” Hần mở miệng, ngữ khí trầm lại quyết đoán.

Đôi mày thanh tú thâm thủy nhếch lên, Long Nhất đang muốn kháng nghị, lại đột nhiên nhìn đến khoé môi Thiên Mạch hiện lên ý cười, trong nháy mắt cả kinh đã quên bản thân muốn nói gì.

“Không chỉ là ngươi, Nữ Nhi lâu cũng không cho phép tham dự.” Hần khoan thai bỏ sung, “Nếu đã lập gia thất, liền giúp chồng dạy con cho tốt đi.”

Long Nhất có chút buồn bực, nhưng không cách nào phản bác lời hần nói. Dù sao bản thân hiện giờ là người mang thai, cho dù là thể lực hay tâm lực đều có chỗ thua thiệt, mắt thấy tỷ muội khác cũng đều mỗi người có nơi về, không có nơi về thì lại khổ sở vì tình, để các nàng liên lụy vào trận đấu tranh này cũng không phải hành động sáng suốt.

Thất lung có chút mỉm cười, nàng vói tay nhẹ nhàng xoa nắn, mới bắt đầu dĩ hoà hiệp: “Chúng ta đây chỉ phụ trách thu thập tình báo dù sao vẫn được đi.” Muốn cho các nàng cái gì cũng không làm ở bên cạnh giường mất nhìn, vậy cũng có chút làm khó.

Thiên Mạch vốn định một lời phủ quyết, sau đó nghĩ đến tính tình mấy hài tử này, nếu như hần không đồng ý, chỉ sợ bọn họ ngấm ngấm hành động lại càng không để ý tính mạng, so với như vậy, không bằng để cho các nàng ở ngoài sáng để dễ quan sát.

Vì thế hần không nói chuyện, xem như ngầm đồng ý rồi.

Đúng lúc này, một thanh niên với mái tóc hoa râm, diện mạo tuấn tú tràn ngập phong độ của người trí thức từ bên ngoài đi vào, hoá ra là phu quân của Long Nhất – Kiềm Hậu Nam

“Thập Tam cô nương bị thương ngoài da tuy nghiêm trọng, nhưng chưa ảnh hưởng tới gân cốt, trái lại hai chân bệnh nặng kéo dài có chút khó giải quyết.” Hần nói với Thiên Mạch, sau đó lập tức hướng về phía thân thể của mình, ngồi trên tay ghế dựa của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp thất lung đau nhức cho nàng.

Long Nhất thuận thế ghé vào trên chân hần, để cho thân thể vẫn cố gắng chống đỡ kể từ khi Thiên Mạch xuất hiện thả lỏng một chút. Kiềm Hậu Nam đau lòng về thân thể, Long Nhất lại chưa bao giờ để ý quan điểm của người ngoài, bởi vậy vô cùng thân thiết như vậy lại có vẻ tự nhiên dị thường, không hề bởi vì có những người khác ở đây mà có chỗ cổ kị.

Thiên Mạch coi như không thấy, đặt chén trà xuống, ngón tay lướt qua cằm, trầm ngâm hỏi: “Có thể trị không?”

Kiểm Hậu Nam gật đầu, “Có thể, bất quá cần vài loại dược liệu hiếm. Hơn nữa quá trình trị liệu tương đối đau đớn...” Lúc nói lời sau, hần có chút do dự. Dù sao mặc cho ai gặp qua Hiên Viên Thập Tam như thuận, đều sẽ có chút không đành lòng.

“Dược liệu không là vấn đề.” Thiên Mạch cắt ngang hần, quyết đoán mà nói: “Còn về đau đớn, Tiểu Thập Tam chịu đựng được.”

Nếu hần nói như thế, Kiềm Hậu Nam liền không cần nhiều lời nữa, liền nghĩ muốn cáo từ một tiếng mang thân thể từ tội nghiệp đi xuống nghỉ ngơi. Lúc này vẫn còn sớm, thời điểm mát mẻ nhất đúng là lúc Long Nhất ngủ yên nhất. Nhiệt độ cơ thể thai phụ hơi cao, nàng có bệnh cũ trong người, không nên dùng băng làm hạ nhiệt độ trong phòng, càng không thể sau khi vào giấc ngủ lại để gió thổi vào, hai tháng này quả thực qua được vất vả. Bởi vậy để lỡ một lúc hần cũng sẽ cảm thấy không muốn.

“Thỉnh giáo Kiếm tiên sinh, mắt trí nhớ có khả năng trị khỏi không?” Đang lúc nghĩ ngợi, Thiên Mạch lại mở miệng lần nữa.

Kiếm Hậu Nam nghe vậy, không thể không tạm thời bỏ đi ý nghĩ trong lòng, tường tình hỏi.

Thiên Mạch liền đem tình huống của Tiểu Băng Quân đại khái nói một lần.

Kiếm Hậu Nam trầm ngâm trong chốc lát, mới nói: “Nếu chỉ là vì đầu bị va chạm mà gây ra, thì châm nhiều có thể chữa trị, tuy nhiên mọi việc phải đợi nhìn thấy người mới có thể kết luận.”

Hắn vừa nói như vậy, trong lòng Thiên Mạch cũng có vài phần nắm chắc, lại hỏi vài câu về tẩy sọc phục dung liền để cho hai người tự đi. Một mình một người ngồi trong sảnh rất lâu, sau đó đứng dậy đi về chỗ Thương Ngự nghỉ ngơi.

Thương Ngự không thích gặp người, bởi vậy vừa đến đây liền tự mình rời đi, chưa từng đối mặt cùng đám người Long Nhất.

Thiên Mạch tìm đến đình tháp Trích Tinh – toà tháp cao nhất Trường An để gặp Thương Ngự. Khi đó hắn đang lấy tay làm gối lười biếng nằm nghiêng trên lưng phi long trên đỉnh tháp, ngưng mắt nhìn mặt trời mọc phương xa. Áo bào trắng tóc tím, tuấn dật cao quý nói không nên lời.

“Mặt trời mọc lúc này so với năm đó không hề khác gì.” Hắn tè nhọt nói.

Thiên Mạch dựa vào thân rồng ngồi trên mái ngói lưu ly màu vàng, bên trong thành ngõ ngách chẳng chịt, hồ trắng cây xanh, hoàng thành hùng vĩ, vòng ngoài quan đạo rộng lớn bằng phẳng, cột buồn san sát, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy Đại Tấn phồn hoa. Lúc này mặt trời đang từ rừng núi đằng xa thò ra nửa cái đầu đỏ rùng rục, biểu thị lại một ngày nóng bức.

“Thế sự xoay vần, thế đạo chìm nổi, không phải cũng thế sao?” Lời đáp lại lại là ngữ khí đương nhiên đến vô cảm, nhạt đến làm cho người ta nghe không ra vị, lại tựa hồ ẩn chứa một chút trào phúng không thể xem nhẹ.

Khi nói chuyện mặt trời từ trong triền núi lộ dạng, vạn ánh hào quang bùng toả, Thương Ngự nheo hai mắt lại, đôi mắt tím thâm sâu lóe sáng, ẩn chứa chút âm trầm.

“Đế cung vẫn còn, Quý Liên đang thù trong đó, chọn lúc nào đi đến một chút đi.” Thiên Mạch nói, tạm dừng chốc lát, không khỏi cảm thán một câu: “Huyền Lang nhất mạch, chỉ còn lại ba người chúng ta mà thôi!”

Thương Ngự chấn động, ánh mắt quay trở lại. “Nàng... làm sao có thể đào thoát?” Một hồi tai hoạ kia, ký ức của hắn hãy còn mới mẻ, Quý Liên cũng ở trong đó.

Thiên Mạch hơi ngửa đầu về phía sau, gối trên thân rồng, ánh mắt u ám. “Ta cũng ở tại đây năm trước biết được, cũng chưa gặp nàng.” Cho nên nguyên nhân cụ thể hắn cũng không biết. Nhưng bất luận nguyên nhân là gì, đây cũng là một tin tức đáng vui mừng.

“Vậy lập tức đi thôi.” Thương Ngự khởi động thân mình, từ lúc nhớ lại dĩ vãng tới nay trong lồng ngực lần đầu tràn đầy hân hoan.

“Trước đó, chúng ta hoạt động gần cốt trước đi.” Thiên Mạch phui áo bào đứng dậy, đôi mắt nhìn về phía xa. Trận chém giết hôm qua chỉ sợ vì Tiểu Băng Quân bọn hắn rước lấy không ít phiền toái, hiện giờ chỉ có tại tìm được bọn người kia trước tận lực giúp họ giảm bớt nguy hiểm.

Một ngày, từ Vân Phủ tới hai đường sông đi xuống phía Nam, mấy người Trạm Ngự bị nhử tận gốc, Ba Thuật bao gồm phủ thống soái năm đại trọng thành bên trong bị người xâm nhập, thống soái bị bắt. Cũng cùng ngày, Huyết đạo không e dè công kích điện Hắc Vũ, Phong Cửu Liên Thành liên hợp Ngõn Vệ cử binh nghênh đón. Từ sau khi Âm Cực hoàng triều cùng son thành Thanh Di thay nhau thoái lui liền rơi vào cuộc tranh giành điện Hắc Vũ trầm lắng, phá tan sự bình lặng bên ngoài, đẩy lên từng đợt từng đợt sóng lớn.

Lúc Thiên Mạch cùng Thương Ngự tiến vào Bách Hoa Cốc nằm ở Linh Tây, từng đợt từng đợt cấp báo thông qua phương thức nhanh nhất truyền đến Phong Cửu Liên Thành tọa trấn trong điện Hắc Vũ, trong mỗi tin cấp báo không thể thiếu hai cái nhân vật dung mạo có thể so với thiên thần, một tóc đen một tóc tím. Nhất thời, mọi người quyền quý trong quốc nội Ba Thuật cảm thấy bất an, đám người Trạm Ngự ở bên ngoài đuổi bắt Tiểu Băng Quân bị chiêu về nước.

Bách Hoa Cốc chương khí tràn ngập, khó có thể thấy vật, lại không ảnh hưởng tới hai người Thiên Mạch.

Đây là sau hoạ diệt tộc hai người lần đầu nhìn đến tình huống của đế cung, chỉ thấy nơi chốn đất khô cằn cỗi, một lớp tro bụi đen phủ dày ở trên đồ vật, hồ nước đen khó ngửi, không thấy chút sinh cơ nào.

Thương Ngự chỉ cảm thấy ngực đau nhức, cổ họng phẫn ngọt, nhưng lại bị hắn liên tiếp nuốt xuống. Khi thấy pho tượng Bách Hoa Nô kia, hắn rốt cuộc có chút đứng không vững, đưa tay vịn lên vai Thiên Mạch ở bên cạnh.

“Tay nắm lấy nàng, năm tháng đều có thể đầy.”

Còn nhớ rõ lúc trước người điêu khắc để cho chính mình viết lưu niệm khi đó, trần trụi, lúc cuối cùng xác định viết xuống mấy chữ này, trong cõi lòng tràn đầy kỳ vọng cùng hạnh phúc. Hiện giờ suy nghĩ lại, lại chỉ còn chứa chan tiếc hối.

Phất tay áo, pho tượng mang theo tươi cười mảy mảy năm bắt biến hoá thành bột mịn, phá vỡ ảo mộng một thời.

Thiên Mạch cảm nhận được bàn tay trên vai lạnh lẽo, trong lòng ngẫm thờ dài, đang muốn nói chút gì, trong bóng đêm đột nhiên xẹt qua một tia sáng trắng, mang theo mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt. Một khắc kia, hần đột nhiên nhớ tới Tiểu Băng Quân từng nói qua trên người hần mang theo mùi hương, rốt cuộc biết cái kia là dạng mùi hương gì rồi. Bởi vì người tới có mùi hương giống với mùi hương trên người Thương Ngự, bản thân tất nhiên cũng không ngoại lệ.

“Ta chờ nhóm người các huynh thật lâu.” Một câu vô cùng đơn giản lại mang theo tang thương mảy mảy năm, giọng nói kia thanh du ôn nhu nhưng không có cảm xúc, như con gió dưới trăng.

Một nữ tử tóc bạc xuất hiện trước mặt hai người, khoẻ mẽ cong cong, ánh mắt nhàn nhạt, giống như năm đó khi bước trên tể đàn vậy. Tất nhiên là Minh giới Quý Liên.

Thương Ngự đi phía trước, Thiên Mạch, Quý Liên đi ở sau một bước trái phải làm bạn, vào thần miếu, phá ảo cảnh, nhập đế cung.

Nhánh hoa trong đế cung toả sáng, giống như dát dào sinh cơ, nhưng không thấy bóng chim tước, côn trùng tuyệt tích, lạnh lẽo yên lặng nói không nên lời. Quý Liên một mình một người canh giữ một chỗ như thế, tịch tịch trong đó có thể nghĩ tới.

“Vài năm nay có người đến tìm, thật không tịch tịch.” Quý Liên vừa bưng món ăn duy nhất trong đế cung, canh hoa Băng Ngự cho hai người, vừa nói.

“Năm đó muội làm sao tránh được trận tai hoạ kia?” Tư vị đã lâu tràn ngập đầu lưỡi, đau xót trong lòng Thương Ngự thoáng bình phục, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Một nam tử Nhân loại đem ta giấu đi.” Nói đến đây, trong ánh mắt bạc của nàng xẹt qua tia phiền muộn, rồi sau đó giương mắt liếc nhìn Thiên Mạch đang cúi đầu ăn cơm, nói: “Huynh mấy năm trước biết ta ở đây vì sao không đến gặp ta?” Nàng biết rõ nguyên nhân lại vẫn muốn hỏi, cũng không phải không cam lòng, chỉ là cửu biệt trùng phùng, có thể nào không trên cơn một phen.

Thiên Mạch không chút hoang mang ngẩng đầu, lấy một chiếc khăn tay trong tay áo ra, lau miệng.

“Không muốn.”

Hần trả lời được rõ ràng, mặc cho cảm xúc Quý Liên đậm đặc, cũng không khỏi chán nản. Phải biết rằng năm đó quan hệ bọn họ không giống bình thường, nếu không phải là trận tai hoạ kia, chỉ sợ đã thành phu thê. Từ trước Thiên tể cùng Minh giới là phu thê thần định, không có quan hệ tình yêu. Trên thực tế từ sau hoạ diệt tộc của Huyền Lang tộc, tầng quan hệ này giữa bọn họ tự nhiên liền được giải trừ, nhưng chung quy có chỗ băn khoăn, cho nên lúc biết được nàng may mắn còn sống, Thiên Mạch vui mừng rất nhiều nhưng không lập tức gặp mặt.

“Ta đã có thể từ, muội tốt nhất tìm người khác dắt tay.” Giống như cảm thấy lửa cháy còn chưa đủ Thiên Mạch lại đổ thêm một muỗng dầu.

Lời này vừa nói ra, đôi mắt bạc của Quý Liên bỗng nhiên trừng lớn, vẻ mặt không thể tin.

“Huynh, huynh, huynh...” Huynh hỏi lâu cũng chưa nói ra huynh cái gì, đầu nào còn có sự thanh lãnh mới gặp khi đó.

“Là Nhân tộc.” Giống như biết nàng muốn hỏi cái gì, Thiên Mạch hào tâm trả lời. Liếc mắt, Thương Ngự đang đi tới giá sách, đối với cuộc nói chuyện của bọn họ mất điếc tai ngo.

“Vậy huynh còn tới đây để làm chi?” Quý Liên liếc xéo hần, vung tay áo, bỏ đi.

Thiên Mạch không để tâm, cúi đầu đang định tiếp tục ăn cơm, một bàn tay duỗi qua bụng bát của hần đi, sau đó đưa mâm mâm tới trước mặt hần.

“Huynh thích Nhân tộc, vậy thì ăn đồ gì đó của người đi.” Quý Liên sâu xa nói, dùng ngữ điệu không cảm xúc xen lẫn chua xót mà nói, cổ quái nói không nên lời. “Úy khuất người ta sớm cũng trông trẻ cũng mong, liền ngóng trông huynh tới đón người ta.”

Thấy nàng lấy tay áo che mặt, giả bộ thái độ nữ nhân Nhân tộc, Thiên Mạch im lặng đem mâm mâm chất trước mắt đẩy tới trước mặt nàng, sau đó không nhìn kỹ có chút rùng mình, thần nhiên nói: “Không giống lắm.” Năm đó giữa ba người thân cận, đôi bên hiểu biết sâu đậm. Nàng nếu không phải có cùng băn khoăn với hần, năm đó sau khi Tam Nhi tới nơi đây xong, nàng tất nhiên liền tìm tới mình, lại như thế nào ngoan ngoãn chịu khổ ở đây.

Quý Liên duỗi ngón tay bốc một quả mận chua bỏ vào trong miệng, hàm răng cắn lóp da giòn, chất lỏng chua trong nháy mắt lướt qua đầu lưỡi khiến cho nàng nhẹ nhàng chau mày lại, một lát sau, thật sự kiềm chế không được, nghiêng đầu phun vào trong nước.

“Đồ của Nhân tộc mặc dù chua không chịu nổi lại chung quy vẫn có tư vị.” Nàng khôi phục thái độ bình thường, ánh mắt hướng về Thương Ngự đang lấy từng bức họa cuộn tròn trên giá thiêu đi từng cái, không khỏi cảm khái nói.

Biết nàng ý ở ngoài lời, khoẻ mẽ Thiên Mạch hiện lên ý cười.

Nếu đợi được bọn hần, Quý Liên đương nhiên sẽ không một mình một người canh giữ trong đế cung, nhưng nàng cũng không thích cùng Nhân loại chơi

trò tranh bá, cảm thấy như vậy thật sự không có gì thú vị, liền cùng hai người phân đường, một mình lưu lạc hồng trần, đi học thất tình lục dục của tộc người họ. Thiên Mạch không biết là, mục tiêu đầu tiên của nàng chính là Tiểu Băng Quân.

Đem toàn bộ đồ đạc có quan hệ gì đó với người họ huỷ đi, yêu hận trong lòng Thương Ngự cũng đạm nhạt dần, sau khi rời đi để cung, đột nhiên đã không còn cảm giác vỡ nát khi đối mặt với thương tổn đã phạm phải. Chính như lời Thiên Mạch nói, mấy vạn năm, cũng đủ rồi. Hẳn thậm chí có chút may mắn năm đó chưa kịp cùng nàng tiến hành Huyết Minh thế.

Trở lại Tang Tình uyển đã là ba ngày sau, Long Nhất đang cảm tin tức các nơi truyền đến, cùng Mai Lục hai người quái dị nhìn nhau, suy đoán hai nam nhân một tóc đen một tóc tím trong tin tức là ai. Mặc dù đều có nghĩ đến Thiên Mạch, nhưng cùng một ngày xuất hiện tại nhiều vị trí, ngầm lại cảm thấy thật vô vấn.

Khi đó, Mai Lục toàn thân mặc áo đơn màu hạnh hồng, váy trắng thuần điểm vài đoá hoa vàng, khó có dịp nghiêm chỉnh ngồi trên ghế. Ba ngày trước nàng liền nghe Long Nhất nói Thiên Mạch đã từng đến, mấy ngày liền cứ ở bên tai phụ thê Long Nhất lải nhải, trách bọn họ không báo cho nàng kịp thời, nói đến mức Long Nhất phát hỏa.

Bởi vậy khi thấy Thiên Mạch xuất hiện, trước mắt nàng nhất thời sáng lên, lại nhanh chóng phản ứng kịp, cuống quýt cúi mi hạ mắt làm ra bộ đáng kính cẩn nghe lời, bộ dạng ai oán, bước nhẹ nhàng lạo xạo về phía Thiên Mạch.

“Chủ tử, Lục Nhi thật nhớ mong người.” Nàng không hề trực tiếp lên án hẳn lần trước tới vậy mà không gặp bọn họ liền đi, ngữ khí mềm nhuyễn quyến rũ, đầm đìa đáng yêu nói không hết. Nếu như bị mấy nam nhân yêu mến nàng nhìn thấy, chỉ sợ hận không thể móc tìm ra cho nàng.

Đều là hài tử hẳn nhìn lớn lên, Thiên Mạch sao có thể không rõ tính cách từng người, sau đó chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, ánh mắt đảo qua sánh một lần, rồi sau đó rơi vào trên đĩa bánh ngọt hạnh nhân, vì thế đi nhanh tới. Mai Lục nhắm mắt theo đuôi đi sát sau lưng hẳn.

“Đây.” Duỗi ngón tay lấy một khối điểm tâm tinh mỹ, hẳn đưa cho nữ tử mỹ lệ giống như hài tử chịu uỷ khuất đứng cúi đầu bên người.

Trong mắt Mai Lục chớp loé tia sáng kỳ dị, vô cùng vui mừng nhận lấy, vẫn còn không quên nọt một câu. “Liền biết chủ tử tốt nhất mà.” Nói xong, về mặt khôi phục đoan trang, ngoan ngoãn lui đến trước ghế ngồi ăn điểm tâm.

Mặc dù thân là tỷ muội nhiều năm, Long Nhất lại không biết Mai Lục vậy mà còn có một mặt như vậy, không khỏi kinh ngạc thiếu chút nữa thất thố phun nước canh mới vừa vào miệng.

Thiên Mạch ngồi vào ghế dựa gần nhất, Thương Ngự cũng như lần trước, tự mình rời đi tìm chỗ nghỉ ngơi.

“Chủ tử, Vân Phù bên kia truyền tin tức, người Ba Thuật tại những tuyến đường thủy giao thông trọng yếu rõ ràng đã bố trí các trạm gác ngầm, tựa hồ chuẩn bị bắt người nào đó, nhưng ba ngày trước lại bị người tìm ra, trạm gác ngầm cũng nhanh chóng bị trừ khử.” Long Nhất nói, đồng thời đề cho Kiếm Hậu Nam bên người cầm tất cả giấy tờ trong tay đưa cho Thiên Mạch.

Mấy tin tức này đều là ba ngày trước theo các nơi truyền đến, sáng nay mới thu được. Còn về mệnh lệnh tìm kiếm Tiểu Băng Quân, chỉ sợ lúc này mới đến Vân Phù. Nhưng từ khi biết được Thân vương Úc Bình của Phong Cửu Liên Thành cùng người tham gia cuộc tranh giành điện Hắc Vũ, nàng liền bắt đầu đem tình báo mở rộng ra ngoại vực. Mặc dù bởi vì tốc độ mở rộng quá nhanh mà việc chỉ huy có vẻ có chút trì trệ, nhưng chung quy có còn hơn không. Lúc này liền có được hiệu quả.

“Thống lĩnh năm thành của Ba Thuật bị người bắt. Kỳ quái chính là, theo miêu tả của mấy người đã nhìn thấy, người xông vào phủ thống lĩnh giống nhau như đúc.” Lúc nói lời này, ánh mắt Long Nhất nhìn chằm chằm Thiên Mạch, muốn từ trên đó nhìn ra chút gì.

Nào biết Thiên Mạch ngay cả cộng lòng mây cũng chưa động, rũ mắt cẩn thận lật xem tin tức các nơi truyền đến, cuối cùng từ trong đó lấy ra một tấm

Một bộ lạc người Đại Vị di chuyển đến bờ sông cách thành Vân Phù năm dặm, đệ nhất dũng sĩ A Mục từ trong thành Vân Phù mang về năm người dị tộc.

Trên tờ giấy lưu lại thời gian đúng là ba ngày trước. Trong lòng Thiên Mạch trầm ngâm, bên tai Long Nhất còn đang tiếp tục.

“Từ sau khi điện Hắc Vũ bị Phong Cửu Liên Thành lấy mấy đại thế lực chiếm cứ, Huyết đạo vẫn luôn không có tung tích ba ngày trước đột nhiên khởi xướng công kích điện Hắc Vũ, hai phe thương vong không ít. Không biết là nguyên nhân gì.”

Thiên Mạch lấy lại tinh thần, trong lòng đã có quyết định.

“Chớ phí tâm tư, đó là người của ta giả trang người đối phương khiêu khích Huyết đạo gây ra.” Hẳn thân nhiên nói, nói xong nhìn Mai Lục vẫn an tĩnh ngồi ở một bên trong đôi mắt đẹp chớp động sùng bái không chút nào che giấu, không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ nếu như Quỷ Liên đi theo Lục Nhi học mấy ngày, tất nhiên sẽ có thành quả. “Ta có việc phải rời khỏi mấy ngày, trong mấy ngày này người mau chóng liên lạc thủ hạ cũ, vào mừng mười tháng tám tới Uyển Dương hội ngộ ta.” Ngừng lại một chút, nhìn nữ nhân bụng to trước mắt, thần sắc khẽ chuyển nghiêm khắc, “Không cho người tới.”

Một câu đem Long Nhất bụng đầy chờ mong đánh cho tan tác, nhưng cũng giành được cảm kích của Kiếm Hậu Nam.

‘Sột soạt’ — Mai Lục ở bên cạnh giống con chuột nhỏ gặm điểm tâm, một khối bánh ngọt gặm hồi lâu cũng không hết, không nhìn được bật cười, không cách nào không vui sướng khi người gặp họa.

Long Nhất hung hăng lườm nàng một cái, cực kỳ âm ỉm.

Chú thích:

*Thiên Trung: là vị trí ở chính giữa và trên vùng trán.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Thương Ngự không muốn đi Vân Phù, may mà hẹn cùng Thiên Mạch gặp nhau tại Uyển Dương, sau đó một mình rời đi. Thiên Mạch trực tiếp đi tới Vân Phù.

Lều của người Đại Vị giống đoá hoa ngũ sắc nở rộ tại chỗ rẽ sông Nạp, khắp nơi là người A Đề Lỗ dắt lừa chở đồ buôn bán hàng hóa. Nữ nhân ở trên bờ sông cầm y phục giả bộ, nhóm hải đồng lột sạch y phục, trần truồng nhảy vào trong dòng nước ôn hoà đùa giỡn. Tiết trời tháng bảy nắng choang choang chiếu vào mắt người, mang theo mùi cây cỏ nồng đậm.

Thiên Mạch từ chỗ người A Đề Lỗ tiện tay mua một cái nón trúc, che chắn ánh mặt trời gay gắt, cũng che lại dung mạo. Dù vậy, hình thể xuất chúng của hắn vẫn đưa tới không ít ánh mắt của mọi người.

“A Mục ở nơi nào?” Hắn hỏi một lão nhân đang chần dề.

Tay lão nhân giống cây gỗ khô, híp đôi mắt đục ngầu tựa hồ muốn nhìn rõ ràng nam nhân công ánh mặt trời này, một hồi lâu mới chậm rì rì gọi tên của ông đang chơi đùa ở một chỗ không xa tới dẫn đường cho hắn.

“Đã sớm nói với tiểu tử Thập Nguyên Gia, nữ nhân mỹ lệ chỉ biết rước lấy phiền toái cho tộc nhân. ...” Đi được một khoảng, Thiên Mạch nghe tiếng lão nhân lầm bầm lầu bầu cầu nhàu, không khỏi nhích khoé môi.

Tiểu hải tử ước chừng có chút sợ người lạ, không rên một tiếng buồn bực cúi đầu chạy thẳng về phía trước, giống như con cá nhỏ trơn trượt xuyên qua lều trại trên bãi đất trống, ngo ngoe ngo nguẩy, lều trại càng ngày càng ít. Nếu đổi thành người bình thường, chỉ sợ sớm bị vứt ở sau.

“Đó chính là lều của A Mục ca ca.” Chỉ vào cách đó không xa ba cái lều gần sát núi rừng nhất, tiểu hải tử nói, sau đó xoay người nhanh như chớp chạy mất.

Thiên Mạch đứng yên tại chỗ trong chốc lát, rồi sau đó mới cất bước đi qua, bước đi kiên định mà ung dung.

Đúng lúc này, cửa lều bên phải kia bị nhấc lên, một nam nhân thân hình cao lớn khôi vĩ khom lưng từ bên trong chui ra, lúc đứng thẳng, ánh mắt trực tiếp hướng về phía Thiên Mạch. Hoá ra là Từ Tra Hách Đức Mạc Hách.

“Băng Quân muội tử cùng A Mục huynh đệ đi cưới ngựa rồi. Thời tiết nóng bức, Mạch huynh sao không vào lều uống chén trà mát ....” Mặc dù Thiên Mạch đội nón trúc, hắn vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Câu nói đầu tiên khiến cho Thái Dương Thiên Mạch giật giật, một con hờn dỗi không hiểu sinh ra, nhưng đang có việc muốn tránh đi Tiểu Băng Quân để trò chuyện với phu thê Từ Tra Hách Đức, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Không gian trong lều trại rất lớn, cửa sổ trên đỉnh mở ra, gió từ phía trên thổi vào, sáng ngời mà mát mẻ. Hai đứa hải tử cũng không ở đây, Thu Thần Vô Luyến đang quỳ trên chiếu, múc trà lạnh trong bình vào trong chén. Ngoại trừ ánh mắt kia, nàng mang mạng che mặt thực sự giống Tiểu Băng Quân vô cùng, đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắn có thể trong đám người liếc mắt một cái đã nhận ra nàng. Ánh mắt nàng như hồ nước dưới trăng, ôn nhu lại mông lung khó dò, Tiểu Băng Quân lại giống như ảnh ngược của đoá Phù Tang đỏ rực trong suối, trong sự trong suốt có nhiệt tình. Hắn nghĩ, hắn càng thích cái sau hơn.

“Mời dừng.” Mặc dù trong lòng từng hoài nghi Thiên Mạch, Thu Thần Vô Luyến khi nhìn thấy nam nhân này trong lòng vẫn không cách nào nổi lên chút địch ý nào. Thời điểm kia, nàng ít nhiều có chút hiểu rõ Tiểu Băng Quân tại sao lại không hề cần lý do đã đi tin tưởng hắn.

“Đa tạ.” Thiên Mạch tiếp nhận, ánh mắt cũng không dừng lâu trên mặt nàng.

Trà lạnh vào miệng, chua ngọt thanh sáng, mang theo hương sữa nhân nhật khiến tinh thần người không khỏi vì vậy mà rung lên.

“Thật ngại quá, mang đến phiền phức cho các người.” Một chén trà lạnh nuốt xuống, hắn chủ động nhắc tới chuyện của người Trạm Ngự. Nếu không phải bởi vì hắn, nói vậy lúc này người một nhà bọn họ còn đang tại nơi u nhả tĩnh mịch kia bình tĩnh mà khoan thai sống qua ngày, nhất định không đến mức giống hiện tại rơi vào tình thế ăn nhờ ở đậu như vậy.

Phu thê Từ Tra Hách Đức liếc nhau, nhìn ra nghi hoặc trong lòng đối phương, không biết hẳn chỉ cái gì. Sau một lát, Thu Thần Vô Luyến mới mang chút không vui nói: “Tiểu Băng Quân là muội muội ta, sao lại nói là phiền toái?”

Thiên Mạch biết nàng hiểu lầm ý mình, cũng không ngại, thân nhiên nói: “Là người Trạm Ngự.”

Thu Thần Vô Luyến ngạc nhiên, rồi sau đó có chút xấu hổ rũ mắt xuống. Từ Tra Hách Đức vội mở miệng hỏi: “Lời này của Mạch huynh là có ý gì?”

Sau đó, Thiên Mạch đem thân phận của mình cùng với chuyện xảy ra gần một năm cùng nguyên nhân Tiểu Băng Quân mất trí nhớ đơn giản nói qua, chỉ là không đề cập tới tình cảm của Tiểu Băng Quân với mình. Hắn chung quy quá mức tâm cao khí ngạo, mặc dù trong lòng đã nhận định, cũng không muốn dùng cảm tình bị quên đi ước thúc người kia.

Phu thê Từ Tra Hách Đức trước đối với thân phận của hắn mặc dù cũng có suy đoán, lúc này nghe được chính miệng hắn thừa nhận chính là điện chủ điện Hắc Vũ năm đó Tiểu Băng Quân gả cho vẫn không khỏi có chút giật mình. Bọn họ nhiều năm không hỏi thể sự, làm sao cũng không thể tưởng được điện Hắc Vũ mà các tộc thảo nguyên nghe thấy đã biến sắc vậy mà sẽ xảy ra kịch biến như vậy. Càng khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng được chính là, từ lúc có nhận thức về chủ của Điện Hắc Vũ tới nay lại không ngờ hẳn vậy mà trẻ tuổi như vậy. Nhưng nếu nói trẻ tuổi, ánh mắt đối phương kia nhưng lại làm cho người ta giống như thấy được sinh mệnh ngắn ngủi của Nhân loại, tang thương không cách nào miêu tả được. Không thể không nói, đây là một người cực kỳ mâu thuẫn.

Yên lặng mức thêm cho hắn một chén trà lạnh, Thu Thần Vô Luyến nhất thời cũng coi như không rõ chính mình cùng người trước mắt nên tính là quan hệ gì, lại nghĩ đến Tiểu Băng Quân lòng vốn dĩ đã trời chật lại không thể không gả cho hắn, cũng bởi vậy mà mất đi mười một năm trân quý nhất của nữ nhân, tâm tư đối phương đến bây giờ vẫn làm cho người ta đoán không ra, không khỏi vừa chua xót vừa đau lòng.

“Người...” Lời muốn nói lấp lửng nơi đầu lưỡi, ánh mắt nàng nhìn trượng phu có vẻ đắm chiêu, cuối cùng liêu lĩnh nói ra, “Mong người để cho ta chiếu cố Tiểu Băng Quân... mong người thả muội ấy!” Nàng có tự do, có trượng phu yêu mình cùng hải tử, cho nên nàng cũng hy vọng Tiểu Băng Quân đạt được hạnh phúc bình thường như vậy. Dù biết rõ yêu cầu như vậy về tình về lý cũng không hợp, thậm chí có hiềm nghi thấy người gặp nạn thì bỏ rơi, nàng cũng không quan tâm.

Thiên Mạch vừa mới cầm lấy mép chén, ngón tay siết chặt, rồi sau đó chậm rãi buông ra, lạnh lùng nhìn về phía nữ nhân đối diện.

Từ Tra Hách Đức không nghĩ tới thể từ sẽ nói như vậy, vốn kinh ngạc, rồi sau đó hơi hơi nhíu mi, thân thể khẽ nhúc nhích, chặn lại tầm mắt của Thiên Mạch.

“A La nói không sai. Nếu điện chủ người đối muội ấy vô tâm, muội ấy đối với người cũng vô ý, hà tất phải miễn cưỡng cùng một chỗ?” Tuy biết người lạ khó xen vào việc nhà người khác, nhưng nếu ái thể đã mở miệng, hẳn thể nào cũng phải giúp đỡ nàng, tổng không thể để cho nàng bị người khi dễ.

Bình tĩnh đối diện với Từ Tra Hách Đức rất lâu, mãi tới khi trong lòng đối phương bắt đầu sợ hãi, Thiên Mạch mới nhếch môi lộ ra nụ cười băng lãnh, sau đó nâng chén trà lên tự nhiên nhấp một ngụm, rũ mắt nhìn nước trà xanh biếc, thân nhiên nói, “Để cho chính nàng tự quyết định.”

Từ Tra Hách Đức rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra sau lưng, trong lòng biết trừ chộc người nào cũng được, tuyệt không thể chộc vào người trước mắt này. Hắn nếu như biết dự cảm của hắn chính xác, khoảng thời gian nhìn trực diện hắn kia, trong đầu Thiên Mạch đã chuyển đổi trên dưới một trăm phương pháp chia rẽ bọn họ, hơn nữa mỗi phương pháp đều có hiệu quả tuyệt vời, chỉ sợ càng phải hối hận không đúng lúc ngăn cản suy nghĩ của thể từ.

Trải qua tình huống như vậy, không khí nhất thời lạnh xuống. Từ Tra Hách Đức trong lòng hơi cảm thấy áy náy, liền đổi đề tài hỏi một chút chuyện điện Hắc Vũ, cũng chủ động đề xuất giúp đỡ. Thiên Mạch không lập tức cự tuyệt, nhàn nhạt đáp lời, thật cũng không đem chuyện trước đó để ở trong lòng.

Trong lúc câu có câu không nói chuyện phiếm, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa xen lẫn tiếng cười đùa của hải tử, càng ngày càng gần.

“Bọn họ trở lại.” Từ sau khi câu nọ liền không nói gì nữa, Thu Thần Vô Luyến bỗng nhiên từ sau lưng trượng phu đứng lên, chạy ra ngoài lều, chờ mong có thể trước một bước đề nghị một câu với Tiểu Băng Quân.

Tim Thiên Mạch không hiểu sao đập nhanh, lại vẫn không nhanh không chậm uống hết phần còn lại của chén trà lạnh, lúc này mới đứng lên ra ngoài.

Cách xa mấy ngày, nàng còn có hắn trong lòng hay không?

Đi ra ngoài lều, Thiên Mạch liếc mắt một cái liền thấy Tiểu Băng Quân ngồi trên lưng ngựa đang chậm rãi thông thả đến gần. Mái tóc dài của nàng chải thành bím tóc, đầu đội một chiếc mũ nhỏ bằng lông vũ, đang nhàn nhạt cười quay mặt lắng nghe nam tử bên cạnh nói chuyện. Mà bên kia của nàng, Duệ Lâm đang thò người ra ồn ào với Nga Tái đang ôm chú chó gầy trong ngực.

Nhìn nàng toàn thân là trang phục của nữ tử Đại Vị cùng với khuôn mặt mỹ lệ bởi vì cười ngựa cùng phơi nắng mà lộ ra sức sống ửng hồng, tay Thiên Mạch buông xuống hai bên hông không tự chủ được nắm chặt. Xem ra, mặc dù hắn rời đi, nàng vẫn như cũ có thể sống rất tốt, thậm chí còn vui vẻ hơn so với lúc còn hắn.

Liền trong một khắc kia, hắn bình sinh lần đầu cảm thấy một cảm xúc không rõ ràng. Trước đây cho dù đối mặt với dị thú hung hãn nhất, hắn cũng không từng có loại cảm giác này.

Trong lúc bên này còn đang trong suy nghĩ, phía bên kia Thu Thần Vô Luyến đã chạy tới gần ngựa của Tiểu Băng Quân.

“A nương!” Nga Tái nhìn thấy nàng đầu tiên, vừa ngăn cản bàn tay cần quấy của Duật Lâm vừa hô.

Tiểu Băng Quân nghe tiếng, cười quay sang đang muốn kêu Luyến Nhi, lại liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thiên Mạch đang đứng cạnh lều, tươi cười không khỏi dừng lại, thúc vào bụng ngựa liền phi tới chỗ hắn. Thu Thần Vô Luyến kêu la, ánh mắt A Mục mất mát đều bị nàng vút ở phía sau.

Nàng không biết tim vì sao lại đập nhanh như vậy, không biết vì sao lại có kích động muốn khóc, trong đầu cái gì cũng không thể nghĩ, chỉ biết là phải nhanh chút đến bên cạnh người kia.

Thấy trong mắt nàng mờ mờ ảo ảo có gợn sóng lắc lư, chân Thiên Mạch không khỏi tiến lên trước một bước, mãi đến nhìn thấy nàng không đợi ngựa dừng hẳn liền nhảy xuống, mới mạnh mẽ chạy tới trước, vững vàng tiếp được thân thể bị bàn đạp làm cản trở thiếu chút té ngã.

Bất chấp rút chân vẫn còn dính trên bàn đạp ra, Tiểu Băng Quân ôm cổ Thiên Mạch, cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Huynh đi nơi nào rồi hả? Huynh nói rất nhanh sẽ trở về, huynh gạt người.”

Ngẩn ngui hai câu nói, tâm Thiên Mạch liền đột nhiên hoá thành một hồ nước, tay ôm nàng siết chặt, tựa hồ muốn đem nàng khảm tiến vào thân thể chính mình. Cúi đầu, mặt dán mặt nàng cọ cọ, mới ngẩng đầu nhìn chăm chú vào cặp mắt mỹ lệ kia chậm rãi giải thích: “Trên đường trở về thành gặp được cổ nhân, trì hoãn một đêm, ngày kế đi đến tiểu cốc, các người đã đi mất, chỉ thấy người Trại Ngư.” Hắn nói nhẹ nhàng băng quơ, đối với sự khùng hoảng của bản thân ngay lúc đó một chữ cũng không nói ra.

Bị ánh mắt chuyên chú mà nóng bỏng kia nhìn đến hô hấp cứng lại, chờ chút mới phản ứng kịp hắn cũng gặp người Trại Ngư, không khỏi luống cuống, “Huynh cũng gặp được những người đó rồi hả? Có bị thương hay không?” Vừa nói vừa ỏ trên người hắn bắt đầu mò mẫm, muốn xác định hắn bình yên vô sự. Nàng nhưng chưa từng quên, bộ dáng Từ Tra Hách Đức toàn thân đầm máu ngày đó.

Thân thể Thiên Mạch cứng đờ, dùng một bàn tay giữ lại bàn tay nàng đang sờ loạn, mới bình tĩnh nói: “Ta không sao.” Ngừng lại một chút, lại nói: “Ta tới đón nàng.”

“Hả?” Tiểu Băng Quân sững sốt, khó hiểu, sau đó liền phát hiện tư thế vô cùng thân thiết giữa mình và hắn, mặt nhất thời nóng lên, vội giãy giụa muốn thoát ra khỏi lòng hắn.

“Đừng nhúc nhích.” Thiên Mạch siết chặt eo nàng, chờ nàng nghe lời an tĩnh lại, lúc này mới khụy chân nghiêng người ôm lấy nàng gỡ bỏ bàn đạp nơi mắt cá chân. “Nàng không muốn chân nữa sao? Về sau không cho phép cưỡi ngựa.” Nghĩ đến một màn mới vừa rồi, hắn đột nhiên có chút nghĩ lại mà sợ, nếu không phải tốc độ của hắn nhanh hơn người thường rất nhiều, chỉ sợ nàng đã bị đạp dưới vô ngựa.

Tiểu Băng Quân nằm úp trên vai hắn, nhìn bờ lưng vững chắc cùng với mái tóc dài đen bóng rối tung, tinh thần không khỏi hơi hơi ngẩn ngơ, cũng không nghe rõ hắn đang nói gì.

Chờ nàng đứng vững, Thiên Mạch mới nâng người lên, đồng thời buông tay ra.

Tiểu Băng Quân trong lòng không hiểu mất mát, vụng trộm dò xét nhìn hắn, đột nhiên phát hiện một chuyện động trời, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn không được có chút khăn trương đi vòng quanh hắn hai vòng, chỉ kém không vươn tay ra xác định.

“Thiên Mạch, huynh... chân huynh khỏi rồi?”

Bị câu này của nàng cảnh tỉnh, mọi người vẫn bàng quan mới rõ ràng nhận ra cái sự thật này, đều có chút kinh ngạc, mà trong đó kinh ngạc nhất phải kể tới A Mục, dù sao trong trí nhớ của hắn Thiên Mạch vẫn ngồi xe lăn, mà còn như là phải dựa vào nó vậy.

Thiên Mạch mỉm cười, gật đầu.

Tiểu Băng Quân không khỏi dùng tay che chặt miệng lại, một câu cũng nói không nên lời, trong đôi mắt đẹp mở to có kích động cùng vui mừng.

Thiên Mạch thấy thế, trong lòng khẽ ảm, theo quán tính muốn đưa tay xoa đầu nàng, lại nhìn thấy chiếc mũ nồi trên đỉnh đầu kia thì động tác khẽ cương cứng, tay giờ lên giữa không trung lại thu trở về.

“Mọi người cưỡi ngựa cũng mệt rồi, vào trong lều rồi lại nói tiếp, A La có chuẩn bị trà lạnh.” Từ Tra Hách Đức ở một bên đứng lúc mở miệng, đứng lúc ngăn trở không khí ngập ngừng.

Hai đứa hài tử nghe vậy không khỏi hoan hô một tiếng, giành trước chạy tới lều trại.

“Thiên Mạch thúc thúc, chân người khoẻ lại thật tốt!” Lúc đi qua người Thiên Mạch, Nga Tái tự đáy lòng nói. Vì thế cái tay kia của Thiên Mạch không rơi vào trên đầu Tiểu Băng Quân mà là trên đầu Nga Tái, khiến cho gương mặt tiểu cô nương ửng đỏ, co rút đầu lại rất nhanh chui vào trong lều.

Duật Lâm vẫn đi theo bên người nàng hừ một tiếng, giờ lên bàn tay giống như tiểu đại nhân đến trước mặt Thiên Mạch, ngẩng đầu lên, vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ chừng chặc nháy mắt thay bằng vẻ mặt sùng bái.

“Thiên Mạch thúc thúc tốt lành!”

Chú ý tới chờ mong trong mắt y, Thiên Mạch ngoài ý muốn sờ một phen mới hiểu được, vì thế đối xử công bằng xoa xoa đầu tiểu hài tử, nhìn y vui vẻ hét to một tiếng, sau đó chui vào lều cười nhạo chuyện Nga Tái thẹn thùng, không khỏi có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Người lớn cũng lần lượt đi vào lều. Tiểu Băng Quân đột nhiên trở nên có chút trầm mặc, mặc dù ngồi xuống bên cạnh Thiên Mạch nhưng không có vui mừng nhảy nhót lúc ban đầu, chỉ là ánh mắt hữu ý vô ý luôn nhắm thẳng vào bàn tay phải buông xuống dưới tay áo của Thiên Mạch. Ngay cả chính nàng cũng không phát hiện, càng không rõ vì sao nhìn hắn vô cùng thân thiết đối đãi với người khác như vậy, trong lòng sẽ cảm thấy ngọt ngào, rốt cuộc không vui vẻ nổi.

Thiên Mạch không phải không chú ý tới dị thường của nàng, chỉ là không đoán ra nguyên nhân, mãi đến khi nàng rót một chén trà lạnh nâng đến trước mặt mình.

Hắn tiếp nhận, cũng không uống, mà đưa tới bên môi Tiểu Băng Quân, xem mặt nàng đỏ thắm, lông mi vẫn đang run run suy nghĩ lại ngoan ngoãn uống một ngụm, lúc giương mắt lên, buồn bực đã biến mất vô tung, sau đó lặng lẽ nắm lấy bàn tay phải của hắn.

Động tác vô cùng thân thiết giữa hai người quá mức tự nhiên, ngay cả bọn họ cũng chưa từng phát hiện có cái gì không ổn, ngay cả người ngoài cũng có cảm giác đương nhiên, chỉ có A Mục trong lòng chua xót, tìm cớ cáo từ rời đi.

Từ khi phát hiện sự thật sau khi Tiểu Băng Quân nhìn thấy Thiên Mạch trong tích tắc đẩy trong mắt lại nhìn không tới những người khác, Thu Thần Vô Luyện liền biết cách nghĩ của bản thân trước kia sai lầm rồi, lúc này chỉ an tĩnh chiếu cố hai đứa hài tử dùng trà, không cần phải nhiều lời nữa.

Chú chó gây thân thể tốt hơn rất nhiều từ trong lòng Nga Tái chui ra, phe phẩy cái đuôi đi tới trước mặt Tiểu Băng Quân, bị nàng kéo qua, như hiến vật quý đưa đến trước mặt Thiên Mạch.

“Ngày đó chúng ta tại nơi ẩn thân đi ra, liền nhìn thấy nó nằm úp sấp ở cửa cốc, ta nghĩ tất nhiên là huynh mang đến. Chỉ là...” Nghĩ đến ngày đó nhìn thấy chú chó gây mà kinh hãi, cùng với về sau làm thế nào cũng tìm không thấy người mà khủng hoảng, Tiểu Băng Quân nắm chặt tay hắn, yết hầu nghẹn ngào, không thể nói thêm gì nữa.

Chú chó gây ngoan ngoãn nằm úp sấp phía trước hai người, mặc cho Tiểu Băng Quân gãi lỗ tai, thỉnh thoảng thật cẩn thận mở mắt dò xét liếc Thiên Mạch một cái.

Nhìn đến nó, Thiên Mạch lúc này mới nhận ra vậy mà đã quên nó, trong lòng dâng lên cảm giác quái dị, biết chính mình ngày ấy quả thật bởi vì nàng mà rối loạn tâm trí.

“Các người sao lại ở cùng một chỗ với A Mục?” Hắn hỏi ra chuyện bản thân để ý nhất.

“Khắp nơi đều là người Trại Ngự, chúng ta bị vây khốn, vừa lúc gặp được huynh ấy.” Tiểu Băng Quân nói, dừng một chút lại bổ sung một câu. “Huynh ấy biết huynh.” Chính là vì A Mục nói ra tên Thiên Mạch cùng với chuyện từng cùng bọn họ đồng hành, nàng mới đối hắn sản sinh cảm giác thân cận.

Nghe nàng đại khái nói chuyện xảy ra mấy ngày nay, Thiên Mạch dĩ nhiên biết A Mục xuất hiện cũng không ngẫu nhiên. Tính cách người Đại Vị chấp nhất, chỉ sợ lần này bộ lạc bọn hắn chuyển đến vùng phụ cận Vân Phù cũng là bởi vì có liên quan tới A Mục. Đối với Tiểu Băng Quân, nam nhân kia chung quy không chịu hết hy vọng. Bất quá đối với việc này hắn cũng không nhiều lời, rất nhanh liền chuyển đề tài tới chỗ khác.

Nói xong những chuyện khác, mọi người lại nói chuyện phiếm một hồi, Tiểu Băng Quân liền kéo Thiên Mạch tới lều nàng cư trú. Phu thê Thu Thần Vô Luyện biết nàng có chuyện muốn hỏi, cho nên ngăn cản tỷ đệ Nga Tái cũng muốn đi theo, để cho hai người không gian riêng.

“Thiên Mạch...” Đi vào trong lều, không đợi ngồi xuống, Tiểu Băng Quân liền mở miệng hô một tiếng, sau đó giương mắt nhìn Thiên Mạch. Nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, mà lại không biết bắt đầu từ đâu. A Mục quen biết nàng, cũng biết Thiên Mạch, nhưng lúc gọi nàng lại gọi là Hạ cô nương. Mà để cho nàng giật mình chính là, nàng không nhớ rõ bản thân học qua ngôn ngữ Lôi Mông bên này, nhưng đại khái có thể nghe hiểu bọn họ nói. Mấy ngày sau, càng ngày càng có nhiều dấu hiệu cho thấy trong mười năm này nàng đã thay đổi, mà những thứ này trong đầu không có tí ti ký ức khiến nàng cảm thấy khủng hoảng.

Thiên Mạch ừ một tiếng, giơ tay gỡ mũ trên đầu nàng quăng xuống mặt đất. “Nàng muốn biết cái gì?” Hắn hỏi, nhưng ánh mắt vào lúc không thấy cây lược bằng gỗ từ đàn trước kia nàng thường xuyên cài vào tóc khi đó thì ngưng tụ, “Lược đâu?” Ngực khí của hắn có chút lạnh.

Tiểu Băng Quân còn chưa có mở miệng, nghe vậy sững sốt một phen, khẩn trương từ trong lòng ngực lấy cây lược ra. Thiên Mạch tiếp nhận, sau đó vuốt ngón tay gỡ từng bím tóc một của nàng ra.

“Ta không thích nàng ăn mặc giống người Đại Vị.” Hắn thản nhiên nói, động tác tay lại ôn nhu, lại để lộ ra kiên trì không để cho người làm trái.

Mặc dù mất trí nhớ, trong tiềm thức Tiểu Băng Quân vẫn đối với hắn thuận theo, đứng ở nơi đó ngoan ngoãn để cho hắn động vào tóc mình, vừa nghĩ về sau tất nhiên không thể lại mặc trang phục người Đại Vị, vừa giải thích: “Ta không có y phục đổi giặt. Luyện Nhi cũng chưa kịp mang theo, cho nên A Mục liền mượn người của tộc huynh ấy cho chúng ta vài bộ...”

Lúc nghe nàng nhắc tới, Thiên Mạch mới nhớ tới Thu Thần Vô Luyện cũng mặc y phục của người Đại Vị, ngọt ngào trong lòng mới thoáng tiêu tan một chút. Nhưng mà giải thích một nửa Tiểu Băng Quân lại đột nhiên nghĩ đến, cách ăn mặc và y phục của mình phải không cùng hắn có quan hệ mới đúng. Trong lòng nghĩ như vậy, miệng liền không tự giác trề ra.

“Ta cảm thấy trang phục của nữ tử Đại Vị rất đẹp mắt, ta cực kỳ thích. Huynh sao có thể... sao có thể...” Nàng giơ tay giải cứu bím tóc phải cần thời

gian rất lâu mới tết đẹp như vậy, có chút dỗi hờn mí mắt, một câu sau cùng chung quy không dám nói hết. Nàng vốn tính toán nói huynh như thế nào có thể ngay cả ta mặc cái gì cũng quên, lại mơ hồ cảm giác được lời này rất không ổn, vì thế đứng lúc dừng lại.

Ngón tay đang gỡ bím tóc nàng dừng lại, trong lều đột nhiên yên lặng, tĩnh đến mức làm cho người ta hoảng hốt.

Lâu giống như qua một đời vậy, đang lúc Tiểu Băng Quân rốt cục chịu không được bất an trong lòng, ngược mắt lên dò xét người trước mặt khi đó, ngón tay giữa bím tóc rút ra ngoài. Lòng của nàng không hiểu sao lập tức cũng đi theo, tựa như bị mất cái gì.

Thiên Mạch di chuyển rồi. Trong tay hắn vẫn đang cầm cái lược kia, sau đó khoanh chân ngồi ở trên chiếu.

“Nếu thích... thì giữ đi.” Ngữ khí đậm nhạt, mang theo bất đắc dĩ cùng tự giễu làm cho người ta khó có thể phát hiện. Không để cho Tiểu Băng Quân nghĩ nhiều, hắn chuyển đề tài quay về nghỉ vẫn lúc đầu của nàng. “Đầu nàng va chạm bị thương, cho nên quên một số việc.” Không có nói năng rườm rà, hắn dùng một câu khái quát toàn bộ mọi chuyện. Đời người vốn là như thế này, câu nói đầu tiên có thể nói xong, đầu cần phải thị phi nhiều như vậy.

Tiểu Băng Quân ngồi chồm hổm trước mặt hắn, nghe vậy không tự giác mở mắt hướng gáy thỉnh thoảng vẫn co rút đau đớn, trong lòng lại thấp thòm thái độ đột nhiên trở nên xa cách của hắn.

“Ta đây... ta vì sao ở cùng với huynh?” Nàng kỳ thật muốn hỏi chính là nàng cùng Thiên Mạch là loại quan hệ gì, không nghĩ tới lời tới lười lại quay vòng liên thay đổi.

Ánh mắt Thiên Mạch rơi trên cây lược màu tím đậm trên tay, đột nhiên nhớ tới ngày đó ở Huyền Hải Bích Ba đài nàng quỳ rạp trên đất nói muốn đi phương Nam, chiếc lược này được cài trên mái tóc nàng phát ra ánh mặt trời phiêu bồng, nhất thời mà lại xuất thần, không phát giác Tiểu Băng Quân đang tháo mấy bím tóc còn lại ra.

Thấy hắn nhìn chằm chằm vào cây lược đã hoàn toàn quên sự tồn tại của mình, trong lòng Tiểu Băng Quân đột nhiên có chút khó chịu, vì thế di chuyển tới gần một chút, từ trong tay hắn đoạt lấy cây lược, cười mỉm mà nói: “Tóc ta đều bị huynh làm cho rối loạn rồi, cần phải chải lại.”

Thiên Mạch lấy lại tinh thần, nhìn mái tóc dài xoã tung của nàng, mặt mày cong cong, nụ cười nhàn nhạt, không tự giác giờ tay sờ lên mặt nàng, lòng ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua khoé môi nhếch lên của nàng.

“Hạ Nhi, ta hy vọng nàng có thể luôn cười như vậy.”

Tiểu Băng Quân bị động tác sờ sờ vô cùng thân thiết của hắn làm cho ửng đỏ, mà ngay sau một khắc bởi vì cái tên từ trong miệng hắn gọi ra mà mất đi huyết sắc. Nàng không có quên, hắn từng nói qua Hạ Nhi là thê tử của hắn. Chẳng lẽ bộ dáng của nàng thật sự giống cái người gọi là Hạ Nhi kia sao? Cho nên hắn thường thường sẽ gọi sai, A Mục cũng gọi sai. Không hiểu sao, nàng có chút hâm mộ người nữ tử kia, hâm mộ nàng có thể có được ánh mắt chuyên chú như vậy của hắn.

“Thiên Mạch.” Nàng vô ý thức thấp giọng gọi một tiếng, nói không nên lời trong lòng là tư vị gì. Chỉ là lần này, không xoắn xuýt cách gọi tên của hắn.

“Uhm” Thiên Mạch mỉm cười, bàn tay hướng lên trên, làm chuyện mà từ lúc gặp mặt vẫn muốn làm, xoa xoa mái tóc nàng. “Tiểu Băng Quân, nàng liệu có vật gì cần tìm hoặc chuyện muốn làm?” Hắn hỏi một vấn đề đã từng hỏi qua nàng. Lúc trước nàng nói muốn gặp Thu Thần Vô Luyến, muốn Băng thành cũng không cần phải đưa nữ tử đến biệt tặc. Hắn đã vì nàng làm được chuyện thứ nhất, tương lai không xa, cũng sẽ vì nàng hoàn thành chuyện còn lại. Nhưng mà, hắn vẫn muốn hỏi nàng vấn đề này. Hỏi nàng đã mất đi trí nhớ.

Nghe được hắn gọi tên mình, Tiểu Băng Quân cũng không có cảm giác vui sướng, nhưng dù sao vẫn là tính tình hài tử, rất nhanh liền bị vấn đề của hắn dời đi lực chú ý.

“Ta muốn chân chính gặp ca ca tóc bạc.” Nàng nắm chặt lược trong tay đặt ở ngực, ánh mắt lấp lánh nói, trong giọng nói tràn ngập mong đợi. Quên chuyện hoà thân, quên sự ly biệt cùng Thu Thần Vô Luyến, nàng lúc này trong lòng duy nhất nhớ mãi không quên đó chính là thiếu niên một đầu tóc bạc ở trong mộng vẫn thường nhìn thấy kia, mà đây cũng là nguyện vọng duy nhất trong vài năm nàng mê man. Cho nên Thiên Mạch vừa hỏi, ngay cả suy tư cũng không cần liền nói ra.

Khoé môi Thiên Mạch đậm nhạt cười, đầu lưỡi thấp thoáng nổi lên một tia cay đắng, rất lâu lại không cách nào đáp lại. Mãi đến Tiểu Băng Quân đưa tay qua túm lấy tay áo hắn, động tác cẩn thận kia cùng với mê hoặc cùng bất an di động trong con ngươi đen khiến cho ngực hắn cứng lại, lời nói cứ như vậy mà thoát ra.

“Ta dẫn nàng đi.”

Tiểu Băng Quân hoảng sợ, thần sắc cổ quái ngửa đầu nhìn về phía Thiên Mạch, “Huynh làm sao biết ta nói tới ai?” Người trong mộng ngay cả chính nàng cũng không biết là ai, lại phải tìm như thế nào.

“Ta biết.” Thiên Mạch nhìn vào mắt nàng, nhìn ảnh ngược của mình trong đó, thân nhiên nói: “Nàng đã về qua.”

Tiểu Băng Quân có khoảnh khắc thất thần, rồi sau đó mới hơi có chút trệ độn trừng lớn đôi mắt đẹp, cả lăm nói: “Ta.. ta về qua?”

“Ừ.” Thiên Mạch dời mắt, không muốn nói tới chuyện này. Hoặc là nói hắn đã tập thành thói quen nàng đem tất cả tâm tư đều đặt ở trên người mình, bởi vậy hết sức không muốn từ trong miệng nàng nghe được nhớ nhung đối với người khác.

“Thiên Mạch, chúng ta quen biết đã bao lâu?” Nhưng mà Tiểu Băng Quân lại đối với mười một năm mình mất đi kia càng ngày càng hiểu kỳ, một lòng muốn biết rõ vài năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Mạch lặng im, sau lại hỏi lại “Nàng không sợ ta lừa nàng à?” Nếu là hắn, thà rằng không biết, cũng tuyệt sẽ không từ chỗ người khác hỏi thăm chuyện đã qua của chính mình.

“Huynh vì sao phải gạt ta?” Tiểu Băng Quân lấy làm lạ hỏi.

Thiên Mạch ghen lời, nhìn chăm chăm ánh mắt vô cùng ngây thơ của nàng, một hồi lâu đột nhiên lác đầu bật cười. Hắn vẫn lo lắng nàng quá mức hồn nhiên, hiện tại mới biết được là xem thường nàng. Trên thực tế, đến bây giờ, lúc nên thông minh nàng sẽ không ngu dốt, mà lúc không nên biết nàng cũng tuyệt không tự cho mình thông minh. Nghĩ đến đây, hắn nhìn không được đưa tay xoa xoa đầu nàng.

“Ta không lừa nàng.” Hắn nói, ánh mắt sâu thẳm, từ từ rơi vào trong hồi ức.

“Bao lâu rồi ta cũng không nhớ được. Chỉ là lúc biết nàng tới, nàng toàn thân mặc đồ đỏ, rõ ràng là rất sợ hãi, trên mặt vẫn mỉm cười ngọt ngào.” Chính bởi vì tươi cười quật cường mà âm áp kia, hắn quyết định cho nàng một cơ hội. Nếu không một nữ tử đơn thuần không liên quan gì chết dưới vỏ ngựa Huyết đạo cùng hắn lại có quan hệ gì chứ?

“Tới?” Tiểu Băng Quân tóm được trọng điểm, khẩn trương chen lời.

Thiên Mạch gật đầu, “Điện Hắc Vũ.”

Điện Hắc Vũ... Nghi hoặc trong lòng Tiểu Băng Quân càng sâu, nàng tự nhiên nghe qua điện Hắc Vũ, chỉ là chính mình vì sao sẽ đi vào trong đó?

“Về sau thế nào?” Vấn đề quá nhiều, chỉ có thể trước biết rõ cái chính, cái khác có thể đợi sau này hãy nói.

“Nàng vẫn ở trong điện Hắc Vũ, một năm trước mới rời đi.” Đơn giản một câu. Nói xong, trong mắt Thiên Mạch bắt gặp hiện lên ý cười không dễ phát giác, hắn dám khẳng định, sau khi nghe xong miêu tả của hắn, nàng tuyệt sẽ không hiểu rõ bản thân trải qua những gì so với trước khi nghe hắn nói.

Quả nhiên, trên mặt Tiểu Băng Quân một mảnh mê mang, quá khứ không thấy rõ ràng lên, ngược lại càng hỗn loạn.

“Huynh... nói rõ hơn được không?” Ngần lờ vụn chữ không biết hỏi từ đâu, chỉ có thể làm ra một câu xin như vậy.

Thiên Mạch thờ dãi, chung quy không đành lòng thấy nàng phiền não, liền đại khái đem chuyện mấy năm nay nói một phen. Trước biến loạn, hai người ít xuất hiện cùng nhau, cũng không có gì có thể nói. Mà nhiều năm này, hắn cũng chỉ đặt trọng điểm trên biến loạn, còn về quan hệ của hai người nhưng lại bỏ qua.

Tiểu Băng Quân vừa nghe vừa gật đầu, sau cùng vẻ mặt hiểu rõ mà nói: “Hoá ra chúng ta quen lâu như vậy, khó trách ta cảm thấy muốn được thân cận với huynh.”

Thiên Mạch rũ mắt, không có đáp lại những lời này, chờ nàng tiếp tục truy vấn. Nhưng mà Tiểu Băng Quân lại an tĩnh lại, tựa hồ cảm thấy được không sai biệt lắm, điều này làm cho hắn không khỏi mơ hồ có chút thất vọng. Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ hỏi, nàng cùng hắn có quan hệ gì.

“Huynh nói huynh biết ca ca tóc bạc, có thật không?” Đợi một lúc lâu sau, Tiểu Băng Quân mở miệng lần nữa, hỏi lại là vấn đề này.

Thiên Mạch khẽ cương cứng, nhìn kỳ vọng trong mắt nàng, trái tim không hiểu căng lên, co rút có chút khó chịu.

“Đúng vậy.” Mở miệng, yết hầu hắn khô khốc, chỉ phun ra hai chữ liền không nói được nữa. Lúc này hắn mới biết được, lúc trong lòng nàng có người khác, hắn căn bản không thờ ơ được. Như thế, nếu như cuối cùng nàng lựa chọn không làm bạn bên cạnh hắn, hắn thật có thể như trước cho rằng có thể ung dung buông tay như vậy sao?

Hắn vẫn cho là nàng có thể trở lại cuộc sống của người bình thường, cùng người bình thường bình an đến già, sẽ tốt hơn so với đi theo mình cùng đối mặt với năm tháng không ngừng nghỉ từng chút từng chút mất đi sự vui vẻ. Hắn không đành lòng nhìn tươi cười trên mặt nàng bị năm tháng mài mòn, sau đó trở thành vô tình vô tự như bọn họ, lại trước giờ không nghĩ tới chính mình sẽ không bỏ được.

Thậm chí có một ngày hắn cũng sẽ bỏ không được một nữ tử Nhân tộc..... Thiên Mạch cười khổ trong lòng, bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài lều.

“Thiên Mạch, huynh đi đâu đó?” Tiểu Băng Quân cả kinh, khẩn trương đứng dậy đi theo.

Bàn tay dưới ống tay áo xanh nhạt đã siết chặt, Thiên Mạch đứng lại, hơi nghiêng mặt, “Đi tìm hắn. Nàng cũng muốn đi?” Những bản khoản này vào lúc tâm tư nàng không còn đặt trên người mình nữa đột nhiên trở nên chẳng còn quan trọng rồi. Ngại gì để cho nàng biết chỗ quái dị của bản thân. Ngại gì để cho nàng biết trong mắt nhân loại hắn kỳ thật là một con quái vật.

“Hiện, hiện tại sao?” Tiểu Băng Quân ngạc nhiên, bàn tay theo bản năng túm chặt ống tay áo hắn, giống như sợ hắn chạy.

“Ừ.” Thiên Mạch biểu tình lạnh lùng, tâm lại bởi vì động tác nhỏ của nàng mà mềm nhũn, bắt đầu có chút mâu thuẫn, “Nàng nếu như không sợ.....”
Hắn bổ sung, đột nhiên hy vọng nàng có thể buông tha.

Nghe được câu nói kế tiếp của hắn, Tiểu Băng Quân cười rộ lên, trong mắt tràn đầy tín nhiệm. “Ta không sợ. Có điều ta phải nói với Luyến Nhi cùng tỷ phu bọn họ một tiếng, để bọn họ đừng lo lắng.”

Nhìn bóng dáng nàng chạy tới lều bên cạnh, trong mắt Thiên Mạch hiện lên ôn nhu ngay cả chính mình cũng không phát hiện, thấp giọng mắng một câu. “Đầu ngốc.” Cái gì cũng không hỏi rõ, liền như vậy đi theo hắn, làm sao có thể có nha đầu ngốc như vậy. Trên thực tế hắn cũng không biết Minh Chiêu Thành Gia ở nơi nào, còn cần phải từ tin tức tình báo của Nữ Nhi lâu mới biết được

Minh Chiêu Thành Gia... Nghĩ đến nam nhân trên mặt luôn treo ý cười ôn hoà, hắn bắt giác nhíu mi. Nếu như thích nam nhân kia, chỉ sợ cũng không phải một chuyện tốt. Nhưng mà, không vì nàng chấm dứt tâm nguyện này, vô luận nàng hay chính hắn đều khó có khả năng an tâm.

Trong lúc đang mâu thuẫn, Tiểu Băng Quân đã chạy trở về, phía sau đi theo một nhà Thu Thần Vô Luyến.

“Mùng mười tháng tám ta sẽ đến Uyển Dương. Nếu như lo lắng, các người có thể ở nơi đó đợi.” Không đợi Thu Thần Vô Luyến mở miệng, Thiên Mạch nói, sau đó chuyển hướng sang Tử Tra Hách Đức, “Sự tình liên quan tới quyền lực nơi thảo nguyên, người Địa Nhĩ Đồ người sao bỏ qua cơ hội.”

Tử Tra Hách Đức vừa nghe liền hiểu rõ, mày rậm như đao khắc không khỏi nhíu lại, trầm ngâm khoảnh khắc, rốt cục hạ quyết định, “Đến lúc đó Tử Tra Hách Đức nhất định ở tại nơi đó xin đợi đại giá.” Có chuyện chung quy phải giải quyết, hắn không thể để cho thê nhi vẫn theo chính mình trải qua cuộc sống trốn chạy. Hắn quá rõ ràng, Thu Thần Vô Luyến mặc dù không nói, trong lòng kỳ thật cực độ khát vọng cuộc sống yên ổn.

Thiên Mạch khẽ gật đầu, sau đó khur khur giữ chặt eo nhỏ của Tiểu Băng Quân, lên xuống mấy cái liền rời khỏi tầm mắt mọi người, cũng không đi về thành Vân Phù, mà chuyển hướng sang núi non trùng điệp mệnh mang.

“Ngựa..... chúng ta sao lại không cưỡi ngựa.....”

“.....Ta còn chưa thu thập hành lý.....”

Tốc độ Thiên Mạch rất nhanh, gió thổi qua người không mở mắt ra được, Tiểu Băng Quân đành nhắm mắt, bám chặt vào hắn, sau một hồi mới nhớ tới muốn lên đường mà bọn họ chưa chuẩn bị cái gì, không khỏi hậu tri hậu giác lớn tiếng. Nhưng mà gió quá lớn, giọng nói từ trong miệng nói ra liền bị thổi tan, ngay cả chính nàng cũng không nghe được, càng không cần phải nói đến câu trả lời của Thiên Mạch.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Một lát sau, Thiên Mạch dừng lại trên một đỉnh núi cao. Gió mặc dù vẫn lớn, lại không thổi mạnh như trước khiến người khó có thể hô hấp như vậy. Tiểu Băng Quân tròn mắt, nhìn núi non trùng điệp giữa thành Vân Phù bằng phẳng, cùng với sông Nạp kéo dài xa xa như một chiếc đai lưng trắng, không khỏi kinh ngạc.

Thiên Mạch giơ tay chỉ vào giữa khoảng trời xa xa, nói: “Chúng ta tới Trường An trước.”

Trường An... Hồng trần phồn hoa trôi qua, để đô Đại Tấn phồn hoa ba ngàn. Tiểu Băng Quân nghĩ tới điểm này đầu tiên, rồi sau đó mới nghi hoặc quay đầu nhìn về phía người bên cạnh. “Từ đây tới Trường An phải đi bao lâu?” Nàng không phải không cảm thấy kinh ngạc vì tốc độ khác hẳn người thường của Thiên Mạch, có nghe nói qua về khinh công nhưng cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ nói chính là loại này, cho nên không có hỏi.

Thiên Mạch có chút bất ngờ phản ứng quá mức bình tĩnh của nàng, ngẩn ngơ sau đó mới trả lời: “Chạng vạng hôm nay thì có thể tới.” Khi nói chuyện con người đen chăm chú nhìn nàng, muốn từ đó nhìn ra được suy nghĩ thật sự của nàng.

Nào biết Tiểu Băng Quân không có khái niệm về khoảng cách xa vời giữa Vân Phù và Trường An, cho dù ngồi thuyền, xuôi gió xuôi nước cũng cần phải hơn nửa tháng, khinh công cho dù có lợi hại cũng không có khả năng nhanh hơn so với thuyền. Sau khi nàng nghe xong, trong mắt vậy mà lộ ra thần sắc kinh hãi, “Hoá ra nhanh như vậy! Ta còn tưởng rằng phải đi thật lâu chứ. Vậy ngày mai không phải chúng ta có thể trở lại sao?” Khó trách hắn không cho nàng thu thập hành lý. Nàng vốn đang nhớ đến vẫn chưa báo cho A Mục biết, lúc này nhất thời không còn bận khoăn.

Thiên Mạch im lặng, một hồi lâu mới đưa tay nắm eo nàng. “Đi.” Cái gì gọi là lực bất tòng tâm, hắn nghĩ hắn rốt cuộc cảm nhận được rồi.

Nhanh như chớp, giật như điện, lẳng không mà đi, cưỡi mây vượt gió.... Lúc băng qua núi non trùng điệp, trong đầu Tiểu Băng Quân lung tung hiện lên vô số cách diễn đạt, trái tim ban đầu muốn vọt ra khỏi cổ họng, chẳng qua chỉ trong chốc lát, không thể không nói thần kinh của nàng thật sự kiên cường dẻo dai.

“Khinh công đều lợi hại như vậy sao?” Rốt cục lúc dừng lại, Tiểu Băng Quân bắt chắp đánh giá hoàn cảnh bốn phía, mở miệng liền hỏi.

Nhìn trong đôi mắt sáng trong của nàng lộ ra hâm mộ cùng sung bái, Thiên Mạch lại không đành lòng phá vỡ ảo tưởng của nàng, chỉ nhàn nhạt ừm một tiếng, sau đó chuyển đề tài sang chỗ khác.

“Nàng nói ngày mai vẫn phải đi về?” Nhiều giờ trầm mặc gấp rút lên đường khiến cho hần hiểu được đã xem nhẹ thông tin trong lời nói của nàng trước đó.

Tiểu Băng Quân bị hần hỏi một câu không liên quan có chút bối rối, một lát sau mới a một tiếng phản ứng kịp, đương nhiên mà nói: “Tất nhiên là phải đi về a.”

Thiên Mạch hơi nhủ mi, không biết nên vì nàng không tính ở lại chỗ của Minh Chiêu Thành Gia mà thờ phào, hay là nên vì nàng tâm tâm niệm niệm phải về chỗ đó của Thu Thần Vô Luyến mà không biết làm sao.

“Nàng ở chỗ này chờ ta.” Không tiếng động thờ dài, hần quyết định không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này.

Tiểu Băng Quân đáp lại, nhìn thân hình hần loé lên như điện, đảo mắt liền biến mất không thấy, lúc này mới phát hiện rằng mây đỏ nhiễm nửa bầu trời phía Tây. Nàng đứng trên tầng cao nhất của một tòa tháp, lan can bằng gỗ lim khắc hoa phong cách cổ xưa chắn trước người, phía sau là một pho tượng Ngự Lam Quan Âm, một lớp bụi thật dày phủ lên vải, ước chừng thật lâu không ai lên tầng này.

Từ vị trí của nàng có thể nhìn thấy ngựa xe như nước giăng khắp đường phố dưới tháp, nhà san sát nối tiếp nhau cùng với thuyền hoa đầy đặc trong hồ nước. Từ xa có tiếng chuông truyền đến, khiến cho nơi này trong sự phồn hoa có thêm một ít thanh dật xuất trần thú vị.

Hoá ra đây là Trường An. Tiểu Băng Quân nhìn để đồ ngâm mình trong ánh nắng chiều, nhìn yên ổn cùng hưng vinh trước mắt, yêu thích và ngưỡng mộ rất nhiều, không khỏi nghĩ đến Băng thành ăn bữa nay lo bữa mai, trong lòng không khỏi dâng lên bi thương nồng đậm. Trong 11 năm này, là ai bước theo vết xe của các nàng?

“Đi thôi.” Thiên Mạch chẳng biết trở về từ lúc nào, đứng ở sau lưng nàng, trong tay cầm hai cái nón che mặt.

Tiểu Băng Quân khẽ kinh ngạc, lúc quay đầu lại trong mắt vẫn còn lưu lại ưu thương. Thiên Mạch nhìn thấy nhưng không có hỏi nhiều, mà dùng một tay túm tóc nàng lại, sau đó đội mũ che mặt lên, cẩn thận kéo tấm màn lụa mỏng, kín đáo che khuất dung mạo của nàng, sau đó mới đội cho mình.

“Hần gọi là Minh Chiêu Thành Gia, người Trung Nguyên đều gọi hần là Bạch Ân. Trước mắt ở tại Long Nguyên.” Lúc đi trên đường, hần chậm rãi nói.

Đã là chàng vạng, dòng người nhón nha nhón nhao trên đường cái không thấy giảm bớt chút nào, Tiểu Băng Quân không tự giác kéo tay áo Thiên Mạch, sợ hãi bị người tách ra. Nghe lời hần nói, nghĩ tới người sắp nhìn thấy, trong lòng lại càng lúc càng bình tĩnh.

“Long Nguyên ở bên hồ Nam, cách nơi này...” Đang nói chuyện, một chiếc xe ngựa khắc vàng chạm ngọc chạy tới, người đi đường nhao nhao né tránh, Thiên Mạch vội vàng lấy một tay bảo hộ Tiểu Băng Quân ở trong ngực, vọt đến ven đường.

“Lại là Hoành Thái Tuế?”

“Sao lại không người quân thế kia?”

“Ai dám quân? Mọi người vẫn nên tự coi bước chân mình cho kỹ, đừng để xui xẻo đụng phải là may rồi.”

Người xung quanh chỉ trở về hướng xe ngựa, Tiểu Băng Quân nắm chặt tay Thiên Mạch, không dám buông ra.

“Ta muốn nhìn đô thành Đại Tấn này một chút, chúng ta đi dạo được không?” Nàng ngửa đầu hỏi.

Cảm giác được bàn tay mềm mại của nàng trong lòng bàn tay, Thiên Mạch có nháy mắt thất thần, sau đó dời ánh mắt, ngẫm đồng ý. Vừa đi vừa nhìn nàng hưng trí bừng bừng hết nhìn đông tới nhìn tây, trong lòng hần mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó giống như không đúng lắm, nhưng lại không cách nào hình dung cụ thể.

Ngay tại lúc đi qua một tiệm tạp hoá, ánh mắt Tiểu Băng Quân rơi vào một hộp dây cột tóc, trong đầu đột nhiên hiện lên một giọng nói, thúc giục nàng đến gần. Giữa lúc hoảng hốt, nàng mơ hồ nhớ lại bản thân tựa hồ đã từng nghĩ muốn mua cho ai đó một dây cột tóc. Giống như trúng ma chướng, nàng lôi kéo Thiên Mạch đi tới tiệm tạp hoá, coi như không thấy ánh mắt niềm nở tới thất vọng của chủ quầy, chọn hai dây cột tóc bằng rễ cây màu xanh lơ. Đợi cho tới lúc trả tiền mới nhớ tới bản thân không có một xu.

Nếu là bình thường nàng tất nhiên sẽ không chút do dự mở miệng vay tiền Thiên Mạch, lúc này lại không thể nói rõ vì sao, nhưng mà nhất định phải tự mình mua được dây cột tóc. Đưa tay sờ soạng trên người hồi lâu, ngay tại lúc ánh mắt chủ quầy dần dần lộ ra khinh thường, lúc Thiên Mạch trên người cũng không mang tiền chuẩn bị kéo nàng đi, nàng gỡ xuống chiếc nhẫn ngọc bích đeo nhiều năm trên ngón tay.

Chiếc nhẫn ngọc bích là nàng mang từ khi ở Băng thành, mỗi nữ tử thành thân đều có một cái, trong đó cất giấu độc châm, lúc gặp nguy hiểm có thể tự cứu cũng có thể tự sát.

Dùng chiếc nhẫn ngọc bích đổi lấy dây cột tóc đưa tới trước mặt Thiên Mạch, nàng mỉm cười mà nói: “Cho huynh.” Là cho hần. Tất nhiên là cho hần.

Cho dù không nhớ nổi nguyên nhân cụ thể, lúc dây cột tóc rơi vào tay kia một khắc, nàng đã xác định được nó đi về đâu.

Thiên Mạch khẽ kinh ngạc, nhìn nàng cố ý duỗi tay, sau một lúc lâu mới nhớ tới mà tiếp nhận. Dây cột tóc trong lòng bàn tay vẫn mang theo hơi ấm trên tay nàng, hần không tự giác cảm thật chặt, trong lòng lừng lờ một loại cảm xúc không cách nào nói rõ.

“Vi sao?” Đi qua đường cái náo nhiệt, bước trên đường đá lát hướng hồ Nam, trong ánh hoàng hôn mờ mờ, hần hỏi.

“Muốn.” Khoé môi Tiểu Băng Quân hiện lên nụ cười nhạt, không biết vì sao, nhìn hần trân trọng bỏ dây cột tóc vào trong lòng, nhìn hần bình tĩnh cơ trí thảnh thơi cũng sẽ có chút phiền não nho nhỏ, nàng nhưng lại cảm thấy thoải mái không thôi.

Minh Chiêu Thành Gia cũng không có gì cổ quái, cũng không cự tuyệt người tới cửa bái phỏng. Chỉ là Long Nguyên thần bí, thêm nữa hành tung của hần mờ hồ, ngay cả người nội bộ cũng thường mấy tháng cũng không nhìn thấy hần, bởi vậy mới thành một chữ ‘Ẩn’.

Không thể không nói vận khí Thiên Mạch bọn họ rất tốt, lúc tới hần đang ngoạn ngoạn ở nhà, chuẩn bị cho một chuyến hành trình bất thường, hoặc là đối với hần mà nói là một chuyến quay về.

So với khắp cả Long Nguyên ung dung thanh lịch, nơi hần lưu luyến quả là đơn giản đến cực hạn.

Núi xanh làm bình phong, một con suối một cây cầu một mái nhà tranh, hai ba nhánh trúc xanh, một giàn dây leo. Tĩnh đến cực điểm, cũng thanh tới cực điểm.

Lúc hai người tới, hoàng hôn đã trầm, trong nhà tranh ánh lên ngọn đèn vàng ấm áp, Minh Chiêu Thành Gia khoanh tay đứng ở chỗ cửa, mỉm cười an tĩnh chờ đợi. Một đầu tóc bạc dưới ánh trắng đạm nhạt sáng chói lồng thêm một tầng ánh sáng bạc.

Đột nhiên thấy hần, ánh mắt Tiểu Băng Quân không khỏi sáng lên, buông tay Thiên Mạch ra chạy trước một bước, băng qua cây cầu đá nối hai bên thành, chạy tới bờ bên kia. Thiên Mạch không tự chủ được chậm dần cước bộ, gió đêm thổi qua lòng bàn tay trống không của hần, mang đi ấm áp còn lưu lại, cũng cuốn đi sự ấm áp trong lòng hần do sợi dây cột tóc kia.

“Ca ca, ta rốt cục có thể nói chuyện với huynh rồi!” Đi tới trước mặt nam nhân tóc bạc, Tiểu Băng Quân một tay gỡ xuống chiếc mũ kia chạy tới, trong mắt là vui mừng.

Ánh mắt Minh Chiêu Thành Gia rơi vào trên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng, khoé môi vẫn như cũ treo một nụ cười ôn hoà, trong mắt hiện lên suy tư, rồi sau đó tươi cười đột nhiên chuyển thành sung sướng.

“Là muội!”

Tiểu Băng Quân ngạc nhiên, “Huynh biết ta?” Nàng mặc dù cảm thấy Minh Chiêu gần gũi, nhưng rõ ràng hần lẽ ra không biết mình tồn tại chứ, bởi vậy bị câu nói của hần làm cho hoảng sợ.

“Đương nhiên, mấy năm kia không phải theo ta suốt sao.” Minh Chiêu cười.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, cả kinh lui về phía sau hai bước, “Huynh.. huynh thật sự biết?”

Minh Chiêu cười mà không nói, vượt qua nàng đi tới chỗ Thiên Mạch ở sau lưng nàng, chấp tay nói: “Vũ chủ từ đại giá quang lâm, thực vẻ vang cho kẻ hèn này!” Năm đó vì chuyện Long Nhất, hai người sớm gặp qua.

“Minh Chiêu tiên sinh khách khí.” Thiên Mạch nhạt giọng đáp lại, vô tình vô tự.

Đưa hai người vào trong nhà, lại rót trà ngon, Minh Chiêu lúc này mới chuyển hướng tới Tiểu Băng Quân, trong đôi mắt bạc tất cả là ý cười ôn nhu.

“Khi đó nếu không phải có nha đầu muội làm bạn, có lẽ không có Minh Chiêu của hiện tại.” Trong giọng nói của hần mang theo thân thiết vô cùng hiếm thấy, không giống như khi ở cùng những người khác vẫn duy trì một khoảng cách như có như không.

Tiểu Băng Quân còn chưa từ trong cơn chấn kinh hồi thần lại, nghe vậy, có chút ngây ngốc, “Muội gọi là Thu Thần Băng Quân... Minh Chiêu ca ca, huynh chẳng lẽ... chẳng lẽ nhận sai người?”

Ý cười nơi khoé môi Minh Chiêu càng thêm sâu sắc, “Nếu nhận sai, hôm nay muội vì sao lại đến?” Hần tuyệt không tự luyến tới mức cho là Vũ chủ từ đến tìm hần dùng trà.

Hần vì tìm Tiểu Ngũ, cơ hồ đi khắp vùng thảo nguyên. Vài năm đầu kia tuổi còn quá nhỏ, tính nết bất ổn, lúc tìm không thấy người chịu nhiều đau khổ, lúc chung quanh không người cô độc một mình, trong lòng cũng sẽ không chế không được oán hận tộc nhân. Nếu không phải cảm nhận được bên cạnh có linh thể của một tiểu gia hỏa làm bạn, cái loại ấm áp tình thuần không chứa chút tạp chất này làm giảm đi lệ khí trong ngực hần, chỉ sợ hần đã bước nhầm đường.

Nghe vậy, Tiểu Băng Quân rốt cục mỉm cười, vui mừng mà nói: “Khó trách khi đó huynh lúc nào cũng thích làm bầm lầy bầu a, hoá ra đó là nói chuyện với muội.”

“Vi sao lâu như vậy mới tới tìm ta?” Minh Chiêu nâng chung trà lên tỏ ý với Thiên Mạch vẫn đang im lặng ở một bên, giọng nói ấm áp lại mang theo chút trách cứ.

Phải biết rằng năm đó nàng đột nhiên biến mất không thấy, hần vẫn từng vì thế lo lắng một hồi, vốn nên sớm rời khỏi thảo nguyên, sợ nàng tìm không được mình mà trì hoãn hai năm. Sau khi tìm được Tiểu Ngũ, không thể nào do thám được an nguy sinh tử của nàng liền trở thành tiếc nuối duy nhất trong

lòng hần. Hiện giờ, tâm nguyện này rốt cục chấm dứt.

Cho dù không nhớ được nguyên nhân, Tiểu Băng Quân cũng biết bản thân nhất định là thân bất do kỷ, nhưng mà bị hần hỏi như vậy, đột nhiên thấy áy náy.

“Minh Chiêu ca ca...” Nàng không biết phải nói như thế nào mới tốt, có chút xoắn xuýt ngón tay.

Nhìn thấy động tác của nàng, trong đôi mắt bạc của Minh Chiêu mang theo hứng thú dạt dào.

“Nàng quên chuyện mấy năm nay.” Thiên Mạch từ lúc tiến vào không nói tiếng nào đột nhiên ngắt lời, ý đồ giải vây cực kỳ rõ ràng.

Tiểu Băng Quân cảm kích nhìn về phía hần, rồi sau đó rõ ràng phát hiện mình xoắn nhưng là ngón tay hần, không khỏi cực kỳ khó xử, cuống quýt thu tay, khuôn mặt tuyết ngọc đã đỏ bừng như đào.

Minh Chiêu cười to, đột nhiên phát hiện thật lâu không vui sướng như vậy. Lúc tìm thấy Tiểu Ngũ mặc dù là vui mừng, lại bởi vì sức khỏe của nàng mà không cách nào thực sự thoải mái, mỗi khi nhớ lại không cách nào bảo vệ nàng chu toàn, hần đều có một loại cảm giác bất lực thật sâu. Y hoàng từ thì thế nào, chung quy không cách nào một tay xoay chuyển trời đất.

“Qua đây.” Tươi cười của hần chưa thu lại, vẫy vẫy tay về phía Tiểu Băng Quân. Đôi mắt sắc bén chú ý tới ngón tay Thiên Mạch khẽ nhúc nhích, lại cứng ngắc dừng lại, tâm tình càng thêm thoải mái.

Móng tay tròn đầy sạch sẽ đặt lên cổ tay Tiểu Băng Quân, lông mi cụp xuống, che lại đôi mắt bạc. Một lát sau, hần buông tay ra, giương mắt nhìn về phía Thiên Mạch, đang muốn mở miệng, giọng nói mềm mại làm nũng đáng yêu nhưng lại trước một bước truyền từ ngoài cửa vào, trong bóng đêm yên lặng nơi đây giống như bông hoa huệ khẽ nở, thán nhiên dụ dỗ người.

“Nhị ca nha, chuyện gì mà cao hứng như vậy, cũng nói cho Tiểu Ngũ nghe một chút đi.”

Khi nói chuyện, làn gió thơm thoải vào, một nữ tử áo đỏ duyên dáng lượn lờ xuất hiện tại cửa, bàn tay trắng nõn đỡ khung cửa, cười duyên dáng nhìn xung quanh phòng. Mà sau lưng nàng, một nam nhân cao gầy dung mạo xấu xí kinh người an tĩnh mà đứng.

Minh Chiêu vốn quét mắt tới chân nữ tử, thấy đôi giày thêu màu đỏ tươi, lúc này mới cười nói: “Không phải dùng qua bữa tối rồi mới đi, sao lại tới nữa? Cũng không biết để cho ta an tĩnh một hồi.”

Nhìn thấy Thiên Mạch, nữ tử ngẩn ngơ, trong đôi mắt đẹp hiện lên thần sắc kinh diễm không che giấu, làm gì có thể nghe thấy lời Minh Chiêu. Một lát sau, nam nhân sau lưng nàng không vừa ý, bàn tay to như cái quạt hương bồ duỗi ra, lôi nàng tới sau lưng.

“Này... này? Khanh lang, chàng đừng ngăn cản ta, khó có dịp nhìn được người tuấn tú không thua ca nha.” Nữ tử nắm y phục trên lưng nam nhân, nhón chân muốn thò đầu ra tiếp tục ngắm mỹ nhân, nhưng mà cũng không thấy động tác nam nhân như thế nào, mặc cho nàng dò xét trái phải cũng bị hần nghiêm túc chặn lại, không nhìn thấy gì.

Nhìn một đôi nam nữ ngoại hình tương phản cực kỳ kỳ quái cùng cử chỉ quái dị của bọn họ, Tiểu Băng Quân hết sức kinh ngạc, có thể cảm giác được tình ý khó có thể miêu tả giữa bọn họ, trong lòng bỗng cảm khái, không ý thức quay sang nhìn Thiên Mạch. Lại thấy hần đang chậm rãi uống trà, dường như mơ hồ không nhận ra bản thân đã thành người bị vây xem kia.

Minh Chiêu có chút bất đắc dĩ, “Trời nóng, đứng ở cửa chắn gió làm gì? Đều vào hết đây cho ta.”

Vì thế, nam nhân xấu xí không tình nguyện nửa nghiêng người, lại vẫn chặn mặt Thiên Mạch kia, cũng nắm chặt bàn tay mềm của nữ tử, không cho nàng rời khỏi mình một bước.

Nữ tử cũng không giận, nếu nhìn không thấy mỹ nam, ánh mắt tự nhiên lại rơi vào trên người Tiểu Băng Quân, đôi mắt đẹp lại sáng lên.

“Ôi đẹp quá! Nhị ca, đây là tẩu tử huynh tìm cho muội sao?”

Lời này vừa nói ra, lại nghe ‘cộp’ một tiếng, có người đặt chén trà lên bàn. Tiếng động rõ ràng không vang, thậm chí còn vững vàng đặt đồ xuống, lại vẫn khiến cho tâm người mờ mờ ảo ảo phát giác ra trong đó bớt đi sự ung dung.

Tiểu Băng Quân xấu hổ, đang muốn giải thích, lại bị Minh Chiêu đang nín cười ở một bên nắm chặt cổ tay, “Đừng lộn xộn.” Hần nhặt giọng nói, vậy mà lại nghiêm túc bắt mạch.

Tiểu Băng Quân bị cái ngắt đoạn này, lời biện bạch liền nói không ra miệng, có chút mê hoặc nhìn về phía Minh Chiêu, nghĩ thâm, không phải mới vừa xem mạch qua sao.

Một chút trì hoãn này, nữ tử áo đỏ đã đi tới bên cạnh, bàn tay ngọc duỗi ra, đầu ngón tay thon thon gần như ngà ngón nàng cầm Tiểu Băng Quân, đôi mắt đẹp di chuyển, cười duyên nói: “Ai nha, nhìn gần lại còn đẹp vô cùng. Nhị ca, huynh đi đâu tìm được một người bình thường trông như thiên tiên như vậy chứ, nhìn thấy muội cũng không nhìn được muốn động tâm rồi...” Khi nói chuyện, liền muốn tiến sát gần hôn một cái.

Một ống tay áo rộng rãi đột nhiên duỗi tới chắn nghiêng che ở trước mặt nàng, đồng thời thuận thế kéo Tiểu Băng Quân đang ngây người đi qua.

“Người đã gặp, cần phải đi.” Ngữ điệu lãnh đạm gần như ảm đạm, Thiên Mạch không chút do dự mang người trong lòng đi ra ngoài, cũng chưa nói qua những lời khác.

“Này này, người này sao có thể như vậy? Cho dù người bộ dạng giống thần tiên cũng không thể cướp đoạt vợ người khác chứ... ơ ơ...”

Nữ tử áo đỏ kịp phản ứng, nhất thời không đồng tình, chỉ là lời còn chưa nói hết liền bị người ở sau lưng đen mặt từ lúc nàng chọc phá Tiểu Băng Quân bịt miệng. Nhưng mà lời nói ra đã làm cho nam nhân đã đi đến cửa mặt trầm như nước.

Minh Chiêu ho nhẹ một tiếng, tự nhiên thu lại bàn tay vẫn đang giữ thế bắt mạch lại bị huyệt giữa không trung, gương giọng nói: “Nha đầu, chúng ta nhiều năm không gặp, còn chưa nói gì, muội liền muốn rời đi như vậy sao?” Rõ ràng là ngữ khí ôn nhu trước sau như một, lời nói ra lại làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy áy náy.

Tiểu Băng Quân bị mấy chuyện ngoài ý muốn liên tiếp quá nhiều đến mơ mơ màng màng, nghe vậy đột nhiên tỉnh táo lại, lập tức vịn tay Thiên Mạch xoay người lại.

“Thiên Mạch.. Minh Chiêu ca ca..”

Thiên Mạch xoay người nàng lại, vẫn không dừng bước, giọng nói lạnh lùng xuyên thấu bóng đêm truyền trở về.

“Có chuyện gì đến Tang Tinh uyển nói.” Giọng nói chưa dứt, người đã biến mất không thấy.

“Chắc, thân pháp nhanh thật!” Nữ tử áo đỏ thán phục.

“Hắn còn có thể nhanh hơn. Tiểu Ngũ, người này tốt nhất muội đừng trêu chọc!” Lời nói mang theo ý cười của Minh Chiêu ở phía sau truyền đến, ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Nữ tử áo đỏ như gió lốc xoay người lại, trong mắt hiện lên chút giao hoạt, giả vờ giận nói: “Người ta còn không phải vì huynh sao, Nhị ca. Huynh cũng thật là, làm sao có thể trơ mắt nhìn nam nhân khác đem tẩu tử tương lai của muội đi chứ?”

Minh Chiêu vỗ trán, thu lại tươi cười vui vẻ trên mặt, hết cách thờ dãi, “Nha đầu muội to gan lớn mật, ai cũng trêu chọc, để ta làm sao có thể yên tâm.”

Nghe nói như thế, vẻ mặt nữ tử áo đỏ âm u, ngoan ngoãn đi sát lại bên cạnh hắn, “Ồ lại Trung Nguyên thật sao?”

Trong mắt Minh Chiêu hiện lên yêu thương chiều chuộng, ý bảo hai người ngồi xuống, sau đó mới cười nhạt nói: “Có chuyện dù sao cũng nên chấm dứt, nếu không không biết sẽ còn bao nhiêu nữ hài nhi giống như muội...” Nói đến đây, trong mắt hắn hiện lên u sầu trách trời thương dân, dừng một chút, đổi giọng. “Huống chi điện chủ điện Hắc Vũ đã hiện thân, cục diện hỗn loạn đã thành, tộc của ta nhất định bị cuốn vào, ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn?”

“Muội trở về với huynh.” Nữ tử áo đỏ lập tức nói.

“Ồ nháo!” Hàng mày thanh tú của Minh Chiêu nhíu lại, mặc dù khoé môi vẫn mang theo ý cười, lại làm cho người ta cảm thấy hắn không vui. Hắn nhìn về phía nam nhân xấu xí từ lúc vào cửa liền chưa nói qua một câu, trách cứ: “Mùng ba tháng sau sẽ thành thân, người lại để nàng tùy ý xằng bậy như vậy!”

Ai ngờ nam nhân kia ôn nhu nhìn nữ tử, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, nói: “Nếu nàng muốn đi, ta sẽ đi cùng.” Giọng nói của hắn chói tai như sắt thép được mài, lời nói ra lại làm người cảm động.

Nữ tử áo đỏ nghe vậy, cũng không có kỳ người ngoài ở đây, lập tức nhào vào trong lòng hắn, cười tit mắt nói: “Vẫn là Khanh lang yêu người ta.” Nói xong, lại ngoan ngoãn tựa trần vào vai nam nhân, không suy nghĩ tiếp những chuyện khiến cho hắn khó xử.

Nam nhân ôm nữ nhân yêu thương vào lòng, trong đôi mắt nâu hiện lên tình cảm nóng bỏng nồng đậm. Minh Chiêu lại không xem nhẹ lúc nữ tử từ vùi đầu đột nhiên đỏ mặt, không khỏi lắc lắc đầu, vì một đôi yêu nhau rất không dễ dàng ở cùng nhau mà cảm khái. Giao Tiểu Ngũ cho nam nhân ở trước mắt, hẳn nghĩ hẳn có thể yên tâm rồi.

Tiểu Băng Quân ngồi ở trên giường, tay để hai bên, hai chân dưới váy nhẹ nhàng đong đưa trước sau, cười mỉm nhìn Thiên Mạch ngồi cạnh cửa sổ.

“Thiên Mạch, cảm ơn huynh dẫn ta đi gặp Minh Chiêu ca ca.” Cho tới giờ khắc này, nàng mới có cơ hội nói lời cảm tạ với hắn.

Thiên Mạch không tự chủ đưa tay đi xoa xoa mi tâm, không biết vì sao, hiện tại hắn nghe bốn chữ Minh Chiêu ca ca này đều cảm thấy muốn nổi giận. Không thể chịu đựng được người khác đụng chạm nàng, chán ghét nàng trở thành nữ nhân của người khác..... Hắn đây làm sao vậy?

“Nhưng mà ta cùng Minh Chiêu ca ca còn chưa nói được mấy câu nữa.” Tạm dừng một chút, thấy hắn không nói lời nào, Tiểu Băng Quân lại nhin không được bĩu môi. Không thể nói là oán giận, chỉ là cảm thấy nghi hoặc, không rõ hắn vì sao lại đột nhiên vội vã rồi đi như vậy, ngay cả cùng hai người tới sau kia quen biết qua lại cũng không có, thậm chí: “Cũng chưa nói tạm biệt với Minh Chiêu ca ca, có phần thất lễ a.”

Nàng nhẹ nhàng mà than tiếc, Thiên Mạch lại bị nàng mở miệng một tiếng Minh Chiêu ca ca ầm ĩ làm đầu óc rung mạnh, từ trên ghế vọt đứng dậy.

“Đi ngủ.” Hần trầm giọng ra lệnh, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Băng Quân đi nhanh ra ngoài, tại lúc sắp bước ra cửa thì ngừng lại, “Ta ở cách vách.”

Thuận tay đóng cửa lại, tạo ra tiếng ‘cộp’ trầm đục, trái tim hần cũng đột nhiên đi theo, có chút không thể tin quay đầu nhìn cánh cửa, lại nhìn tay mình, một con hòn dỗi lớn mạnh nháy mắt cuốn sạch lồng ngực.

Nghe được tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên trong phòng giống như đi về phía cửa, ngực hần không hiểu sao căng thẳng, thân thể đã phản ứng trước một bước, giống như là trốn tránh cái gì lập tức vọt vào phòng sát vách, lỗ tai lại không tự chủ được dựng thẳng lên.

“Thiên Mạch tức giận sao?” Hần nghe Tiểu Băng Quân kéo cửa ra, tựa hồ dò xét bên ngoài, sau đó có chút nghi hoặc có chút bất an nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu.

Hần đứng trong căn phòng tối, cánh tay buông thõng hai bên không tự giác nắm chặt, lúc nghe thấy nàng còn đang để ý cảm xúc của chính mình khi đó trong lòng lại loáng thoáng cảm thấy có chút vui mừng.

Bên ngoài an tĩnh chốc lát, lại nghe Tiểu Băng Quân nói: “Có lẽ là mệt mỏi... ngày mai lại hỏi huynh ấy vậy.” Khi những lời này kết thúc, cửa nhẹ nhàng đóng lại, cùng với tiếng bước chân đi vào phòng.

Hần chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, cũng không đốt đèn, cứ như vậy sờ soạng ngồi vào trên ghế trong phòng, tinh thần có chút hoảng hốt.

Hần đây là tức giận sao? Vì sao tức giận? Nếu không phải tức giận, vậy thì là cái gì?

Rõ ràng quyết định muốn cho nàng tự lựa chọn...

Một đêm này Thiên Mạch không ngủ. Hôm đó lúc mặt trời ló dạng, hần vẫn còn đang xoắn xuýt về chuyện có thật sự muốn cho nàng tự lựa chọn hay không.

Lúc ăn sáng, thần sắc Thiên Mạch như thường, cũng không có chút dấu hiệu tức giận. Tiểu Băng Quân yên lòng, mới có tâm tình tìm hiểu vị trí nơi đây.

Tối hôm qua lúc trời đã tối, không gặp chủ nhân nơi đây, cũng không thấy rõ chỗ đang ở trông như thế nào, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng đàn sáo như có như không vang lên cả một đêm. Lúc này mới phát hiện bên ngoài sân trũng điệp, ngôi xanh tường trắng, mái cong bằng đá, trong mộc mạc mơ hồ tán ra khí chất phong lưu phú quý.

Hỏi Thiên Mạch, hần chỉ nói ba chữ ‘Tang Tinh uyển’, không nhiều lời, nàng vẫn như cũ không biết đây là nơi nào. Mãi đến lúc ăn sáng, Minh Chiêu đến thăm.

Đi cùng Minh Chiêu tới lại có một người thiếu phụ lạnh lùng đang mang thai và một nam tử tóc hoa râm tuấn tú.

Tiểu Băng Quân không biết Long Nhất và Kiếm Hậu Nam, thấy có người lạ ở đây, cũng không dám quá mức nhiệt tình, chỉ có thể nhin lại tâm tình hưng phấn khi nhìn thấy Minh Chiêu, đứng tại chỗ ngoan ngoãn theo sát ba người kiến lễ.

Thiên Mạch sớm đoán được Minh Chiêu sẽ trở lại, cũng không bất ngờ.

Phu thê Long Nhất cùng Minh Chiêu trên đường tới đây đã nói chuyện với nhau, bởi vậy sau khi dẫn hần vào đây, lại cho người dâng trà, liền cáo lui mà đi. Hai người vừa đi, Tiểu Băng Quân lập tức khôi phục bản tính hoạt bát, tiến đến bên người Minh Chiêu, lăm nhăm nói chuyện cũ với hần.

Minh Chiêu tới đây vốn vì chuyện nàng mất trí nhớ cùng với chào từ biệt, nghe nàng nói không ngừng, cũng không cắt ngang, khoe môi mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng còn hỏi một hai câu.

Thiên Mạch bị lạnh nhạt ở một bên. Không biết có phải một đêm suy nghĩ đã có tác dụng hay không, lúc này hần có vẻ bình tĩnh mà đạm mạc, mắt không chế của một đêm trước tựa hồ không tồn tại qua.

“Muội có muốn khôi phục trí nhớ không?” Cũng cảm thấy không sai biệt lắm, Minh Chiêu đột nhiên hỏi nàng, ánh mắt lại nhìn về phía Thiên Mạch không chen vào nói cũng không rời đi. Quả nhiên thấy nam nhân lười biếng dựa vào trên tay ghế nghe bọn họ nói chuyện giống như bị kim đâm, sau một chấn động rất nhỏ giương mắt lên nhìn về phía mình, cặp mắt như hồ sâu kia hiện lên thần sắc khác thường.

Tiểu Băng Quân ngăn ngại, không tự chủ được quay đầu nhìn về phía Thiên Mạch, sau đó không chút do dự gạt đầu.

“Muốn.”

Thiên Mạch nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu khó dò, không đồng ý cũng không phản đối.

Ngón tay Tiểu Băng Quân không tự chủ được ra sức vôn về y phục, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, quay đầu khi đó lại khó nén được mắt mắt trong lòng. Kỳ thật chính nàng cũng không hiểu đang chờ mong cái gì, chỉ cảm thấy cho dù hần nói cái gì cũng tốt, còn hơn giống như bộ dáng hiện tại, cái gì cũng không để ở trong lòng.

Minh Chiêu nhìn phản ứng của hai người, không khỏi âm thầm lắc đầu, đang muốn nói chút gì đột nhiên bị một trận kèn Xô-na còn có tiếng pháo hoa

hấp dẫn lực chú ý.

Ba người trong phòng kỳ quái nhìn nhau một cái, đồng thời nhìn về phía ngoài cửa.

Âm thanh hân hoan âm ỉ kia rõ ràng là nhà nào đang cử hành hi sự. Đối với bọn họ mà nói, chuyện cưới gả của người khác đương nhiên không liên quan gì, nhưng nếu thanh âm kia càng ngày càng gần, thậm chí là hướng về phía sân bọn họ mà đến thì lại khác rồi.

Minh Chiêu đột nhiên cảm thấy hứng thú. Thiên Mạch hơi hơi nhíu hàng lông mày dài, trong lòng biết lấy tính tình trầm ổn của Long Nhất tuyệt đối sẽ không để cho người ta ở phía sau tới quấy rầy bọn họ, bởi vậy việc này liền có vẻ càng quái dị rồi. Lúc hai người còn đang suy tư, Tiểu Băng Quân đã chạy đến bên ngoài, sau đó kinh ngạc nhìn cửa viện, đôi mắt đẹp trừng to.

Thiên Mạch cùng Minh Chiêu trước sau mà ra, Long Nhất được Kiếm Hậu Nam đỡ thắt lưng chậm rãi đi qua, phía sau có Mai Lục, Nam Cung Ngừ cùng nữ tử liên can. Ngoại trừ Long Nhất toàn thân rét lạnh không ngờ, trên mặt những người khác đều kim ché ý cười cùng tò mò. Ngay cả Kiếm Hậu Nam luôn luôn lịch sự nho nhã cũng mang vẻ mặt quái dị.

Tiếng chiêng trống kèn Xô-na không ngừng vang lên, pháo trúc sau khi nổ tung, những vụn giấy hồng tung bay trong không trung, mười mấy người trong đội trống nhạc ở trong sân tách ra, hi kiệu đình đỏ thẫm từ giữa lung lay đi xuyên qua, sau đó dừng ở phía trước bậc thang.

Chân mày Thiên Mạch khẽ động, Long Nhất đã đi tới kế bên, thấp giọng nói: “Người trong kiệu nói... khụ... nói là tới cưới người.” Mặc dù nàng lạnh lùng, nói xong câu đó, chung quy không thể nhịn xuống, vừa quay đầu liền vui mặt vào lòng Kiếm Hậu Nam, bả vai run rẩy không ngừng. Cùng một thời gian, sau lưng nàng liền có vài tiếng ha ha, có người ôm bụng trốn đến bên cạnh.

Nghe nói như thế, Minh Chiêu giật mình, phì cười, tò mò trong kiệu rốt cuộc là ai mà lại dám lớn mật như thế trêu đùa điện chủ điện Hắc Vũ. Chỉ có Tiểu Băng Quân vẻ mặt mê mang, nhìn kiệu hồng, lại nhìn Thiên Mạch, trong lòng đột nhiên trở nên sợ hãi.

Chính vào lúc này, màn kiệu xóc lên, nữ tử hi phục đỏ thẫm từ bên trong đi ra. Nàng vừa xuất hiện, mọi người vẫn không thể ngừng cười đột nhiên hô hấp bị kiềm hãm, bốn phía nháy mắt lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng kèn Xô-na cùng chiêng trống cũng ngừng lại, chỉ còn tiếng pháo hoa chưa hết còn ùng ùng vang lên, ngược lại có vẻ phi thường vắng vẻ.

Nữ tử áo đỏ ung dung mà đứng, một mái tóc bạc dưới ánh mặt trời lóa ra ánh sáng chói mắt quyền rũ, hoàn mỹ chỉ có thần mới có, khuôn mặt mỹ lệ vô tình vô tự, giống pho tượng ngọc thạch trông rất sống động. Mọi người ở đây ngoại trừ Thiên Mạch cùng với Minh Chiêu, ở trước mặt nàng không khỏi âm thầm mất đi hào quang.

Thiên Mạch cảm thấy Thái Dương rút chặt, nhìn nữ tử trước mắt, không rõ đã mỗi người đi một ngã, nàng làm sao có thể xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn lấy loại phương thức quý dị này.

Quý Liên hiển nhiên đã quen phản ứng của mọi người, đôi mắt bạc giống như hàm chứa ánh trăng không coi ai ra gì, chỉ rơi vào trên người Thiên Mạch, nói: “Thiên Mạch, chúng ta đã thành thân rồi. Chẳng theo ta đi đi.” Giọng nói như nước thanh mát trong khe suối sâu, nói ra lời nói kinh thế hãi tục.

Vốn dĩ những người bởi vì dung mạo của nàng mà ngây người bị chấn kinh đã hoàn hồn, cũng thăm nghĩ hôn này khi nào thì thành. Tiểu Băng Quân ngây ngốc nhìn hai người thập phần xứng đôi trước mắt, ngực đột nhiên có chút buồn phiền, không biết nên phản ứng làm sao.

“Chúng ta thành thân rồi hả?” Thiên Mạch nhăn nhó, sau cùng vẫn gượng tay lên ấn Thái Dương, con ngươi đen nguy hiểm nhìn về phía nữ tử đứng ở dưới bậc thang. Bất quá vừa nghĩ lại, hẳn đã có chút hiểu rõ ý đồ của nàng, chỉ là đối với cách nàng dùng phương thức như vậy vẫn cảm thấy kinh ngạc.

“Dĩ nhiên. Chẳng xem...” Quý Liên xoay người lại, tao nhã nghiêng đầu nhìn hi kiệu cùng đội trống nhạc ở sau lưng. “Nhân... không phải thành thân như vậy sao.”

Hóa ra từ ngày đó nàng cùng Thiên Mạch, Thương Ngự hai người phân đường xong, liền muốn đi xem Tiểu Băng Quân là dạng nữ tử gì, kết quả phát hiện bản thân không biết phải đi đâu tìm người, vì thế lại vùng trở về, đi theo sau hai người, về sau chỉ còn Thiên Mạch, tự nhiên thấy Tiểu Băng Quân. Vốn dĩ việc này nên chấm dứt, nhưng nàng thật sự nhìn không ra Tiểu Băng Quân có cái gì hấp dẫn người, vậy mà có thể khiến cho Thiên Mạch động tâm. Vừa vặn một ngày trước lúc đi dạo trên đường cái, thấy có người kết hôn, nghe nữ tử trẻ tuổi chung quanh thì thầm, chỉ nói đối với Nhân loại mà nói ngồi kiệu hoa lớn giống như vậy liền xem như thành thân. Tâm tư nàng thay đổi, liền nghĩ ra phương thức này trêu chọc người.

Nghe được nàng giải thích, mọi người ở đây dờ khóc dờ cười rất nhiều, cũng đoán được nàng đây tất nhiên không hiểu thế sự, chẳng thể thì sẽ không nháo thành như vậy.

“Muội dùng cái gì để chuẩn bị những thứ này?” Thiên Mạch ngược lại không có phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt hỏi. Với hiểu biết của hắn với nàng, tuyệt đối sẽ không tùy tiện chiếm đoạt đồ của người khác, như thế mới có ngăn ngừa mấy ngày, nàng lấy đâu ra bạc.

Quý Liên vô tội nhìn lại, đương nhiên mà nói: “Đương nhiên là từ huynh rồi.”

Ha ha! Lại có người nhin không được.

Thiên Mạch hiển nhiên sớm biết đáp án chính là cái này, ánh mắt đảo qua người bên cạnh lại bắt đầu thổi kèn đánh trống, nhìn đến vẻ mặt bọn họ chuyên tâm cũng không ngừng đem ánh mắt tràn ngập nghi ngờ cùng mong mỏi không yên lén về phía mình, liền biết bọn họ nhất định là bị Quý Liên làm cho mê muội rồi. Quay đầu, Long Nhất mới vừa được Kiếm Hậu Nam đỡ đứng thẳng, đang dùng khăn tay lau mắt, chú ý tới ánh mắt của hắn, vội vàng hạ tay xuống, vẻ mặt đợi mệnh, bộ dáng đứng đắn.

“Ngươi tới xử lý.” Hắn nói.

“Là lưu lại hay là... để cho bọn họ đi?” Long Nhất nhìn phản ứng của hắn, có chút không rõ. Sau lưng lại có người nhẹ nhàng kéo áo đom của nàng, nhỏ giọng cho chủ ý, “Hỏi chủ tử có phải muốn cử hành hôn lễ hay không. Đại tỷ, hỏi chuyện này...” Không cần quay đầu lại, nàng cũng biết ngoại trừ Mai Lục không còn người khác.

Long Nhất đương nhiên sẽ không ngu như vậy, hơn nữa cho dù nàng không mở miệng, lấy tu vi của đa số người ở đây, cũng đủ nghe rõ Mai Lục nói.

Thiên Mạch đang muốn trả lời, Quý Liên đã cướp trước một bước, thản nhiên nói: “Chỉ trả bạc, cổ kiệu vẫn còn nâng Thiên Mạch.” Nói xong, giương tay lên, có người bưng khay đựng lễ phục tân lang đỏ thắm đi tới.

“Thay hi phục, Thiên Mạch!” Nàng khinh miệt nhìn Tiểu Băng Quân từ đầu tới cuối đều ngu ngơ ở một bên cái gì cũng không nói, lúc nói mấy chữ này trong lòng mơ hồ có tức giận. Nếu là người nàng yêu, cho dù nàng mất trí nhớ cũng sẽ không để cho người khác có cơ hội cướp đi. Trong lòng nàng nghiêng về Thiên Mạch, tự nhiên lại cảm thấy Tiểu Băng Quân ngay cả cảm tình cũng quên mất không xứng với hắn.

Thiên Mạch làm sao không biết suy nghĩ của nàng, cũng mơ hồ vì phản ứng của Tiểu Băng Quân có chút nản lòng, ánh mắt rơi vào hi phục được người nọ ở dưới bậc thềm khom lưng nâng cao.

Nàng đã quên hắn, kỳ thật không sao cả. Nhưng nếu sau khi quên hắn còn có thể thích người khác, như thế hắn lại có thể nào hy vọng xa vời nàng có thể làm bạn ngàn năm vạn năm với hắn, không bằng thả nàng, như lời tỷ tỷ nàng vậy...

Bàn tay thon dài chậm rãi đuổi tới chỗ màu đỏ chói mắt kia, khiến cho trái tim nhiều người không khỏi thót lên. Minh Chiêu không tự chủ được nhìn về phía Tiểu Băng Quân.

Sắc mặt Tiểu Băng Quân tái mét, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm tay Thiên Mạch, ngay tại lúc đầu ngón tay hắn sắp chạm tới y phục, bỗng nhiên xông tới, một tay hất khay bạc đựng hi phục, sau đó giang hai cánh tay che ở trước mặt hắn.

“Thiên Mạch không thể thành thân với cô, huynh ấy là của ta... của ta...” Tiểu Băng Quân do dự một chút, tựa hồ không biết hình dung quan hệ của hai người như thế nào, nhưng mà nhìn thấy hành động nhũn nhũn khinh thường của Quý Liên, rốt cục bằng bất cứ giá nào lớn tiếng nói: “Thiên Mạch là nam nhân của ta, huynh ấy không thể thành thân với cô!”

Một câu, toàn trường im ắng, hiển nhiên so với sự xuất hiện của Quý Liên càng có hiệu quả rung động hơn.

Thiên Mạch ngẩn ngơ, rồi sau đó khóe môi không khống chế nổi nhếch lên, cánh tay duỗi ra, nắm eo tiểu nữ nhân trước mặt, ôm chặt vào ngực.

Tiểu Băng Quân cũng không để ý hắn, chỉ là về mặt đề phòng nhìn Quý Liên, ngay cả tươi cười trên mặt cho dù vui mừng hay đau khổ đều đã biến mất không thấy. Nào biết Quý Liên người ta không để nàng vào mắt, vượt qua nàng nhìn về phía Thiên Mạch.

“Ý của huynh?”

Nghe được lời của nàng, Tiểu Băng Quân khẩn trương muốn xoay người. Thiên Mạch đề nàng lại, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng, lúc này mới ngược mắt nhìn về phía Quý Liên, mỉm cười, “Ta đã sớm nói.”

Quý Liên gật gật đầu, không lại vướng mắc, nói với Long Nhất: “Để cho bọn họ đi thôi, làm cho đầu ta đau quá.” Ngay tại lúc mọi người ngạc nhiên nàng lại có thể dễ dàng buông tha như vậy, thân hình chớp lóe, nàng đã đi tới bên người Minh Chiêu, vén lên sợi tóc bạc của hắn để ở chóp mũi ngửi ngửi.

“Không phải người Minh giới ta nha, sao lại giống như vậy.” Nàng nghi hoặc. Năm ngón tay xinh đẹp tao nhã nâng mặt Minh Chiêu, mắt phượng nheo lại, tình tứ đánh giá.

Cho dù dưới tình huống như vậy, Minh Chiêu vẫn đang lấy tươi cười ung dung đáp lại, sau đó kiên định mà thông thả đem cảm từ trong tay nữ nhân thoát ra. Mặc dù trong lòng hắn cùng những người khác đều kinh hãi với tốc độ của Quý Liên, lấy thực lực của hắn cũng không cách nào né tránh. Phải biết trước đây trong thiên hạ lại vẫn không có ai có thể nhanh đến khiến hắn ngay cả né tránh cũng không thể.

“Tại hạ người Diêm tộc, không có quan hệ gì với Minh giới.” Hắn hừ hừ nói. Trên thực tế, hắn hành tẩu giang hồ gần hai mươi năm, ngoại trừ Âm Cực hoàng triều cùng U Minh là giống nhau ra, vẫn chưa từng nghe nói qua có nơi gọi là Minh giới.

“Rất giống.” Thiên Mạch nói. Hắn chưa nói ra chính là, hắn hoài nghi Minh Chiêu có huyết mạch của Minh giới.

Lấy hiểu biết của Quý Liên với hắn, vừa nghe liền hiểu, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ gõ sườn mặt mình, sau đó có vẻ đắm chiêu gật đầu. “Ta sẽ điều tra rõ ràng.”

Hai người một chọi một đáp, lời giải thích của nhân vật chính lại bị bọn họ hoàn toàn xem nhẹ. Minh Chiêu từ khi ra đời tới nay, lại cho tới bây giờ vẫn chưa chịu qua loại đãi ngộ này, cho dù với sự lạnh nhạt như gió của hắn cũng không khỏi hơi hơi nhăn mày lại. Quý Liên nhìn thấy thế, vì thế vươn tay vuốt nếp nhăn giữa hai hàng lông mày cho hắn.

“Bé ngoan, đừng sầu, trước khi xác định thân phận của ngươi ta nhất định sẽ chăm sóc ngươi, tuyệt không để cho người khác khi dễ ngươi.” Nàng thản nhiên nói. Ở trong mắt những người khác hành động cùng lời nói của nàng gần như đùa giỡn, do nàng biểu hiện ra ngoài cũng không mang theo một chút

tình cảm của Nhân loại, làm cho người ta không khỏi sản sinh một loại cảm giác xa cách thâm sâu.

Mà đương sự Minh Chiêu lại càng cảm thụ sâu sắc. Hắn không cách nào tránh né đụng chạm của nữ nhân trước mắt, cho dù là nhìn ra ý đồ của nàng, cũng không cách nào tránh đi, quanh người giống như có một lực lượng áp bách hắn, khiến cho hắn không có chỗ có thể trốn. Một khắc kia, hắn cảm thấy vô lực đồng thời rốt cục hiểu rõ lực lượng của Thiên Mạch so với hắn đã từng suy đoán còn cường đại hơn.

Bọn họ bên này nói chuyện, bên kia Long Nhất vừa thanh toán tiền bạc cho đội đón dâu, giải tán người. Những người khác sợ bị Thiên Mạch tính sổ, cũng không tiếp tục xem náo nhiệt, đều lặng lẽ lui đi. Trong viện chỉ còn lại Thiên Mạch, Tiểu Băng Quân, Minh Chiêu cùng với Quý Liên bốn người.

“Quý Liên, buồng Minh Chiêu tiên sinh ra.” Thiên Mạch nhìn ra Minh Chiêu quần bách, mang chút không vui mờ mờ, mà trong tay hắn vẫn gắt gao ôm Tiểu Băng Quân. Tiểu Băng Quân cũng trở tay ôm hắn, sợ một lần không cẩn thận hắn cũng sẽ bị người đoạt đi. Còn về Minh Chiêu ca ca nàng thích nhất bị người đùa giỡn, nàng không cảm thấy không ổn, ngược lại cảm thấy hình ảnh kia cảnh đẹp ý vui cực kỳ.

“Nhập gia tùy tục.”

Nghe được Thiên Mạch bổ sung bốn chữ, Quý Liên khẽ nghiêng đầu, nhìn tay mình, sau đó phẫn nộ thu hồi lại. “Ta đây không phải nhớ bảo bối của ta sao.” Nói là nhớ, giọng điệu của nàng lại trong veo mà lạnh lùng đậm đặc.

Thiên Mạch hiểu rõ tâm tình của nàng, không khỏi thở dài. “Muội đừng tiếp tục quấy rối nữa, ta cho muội đi xem bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“Đi.” Nghe thấy Thiên Mạch đồng ý, Quý Liên lập tức dời sự chú ý ra khỏi người Minh Chiêu, cơ hồ là không thể chờ đợi được nói.

Tiểu Băng Quân căng thẳng trong lòng, theo bản năng lùi về phía sau chỗ Thiên Mạch.

Thiên Mạch không kịp phòng bị, thối lui hai bước mới đứng vững người, có chút bất đắc dĩ.

“Hiện tại không được, đợi đến lúc chuyện tình ở điện Hắc Vũ kết thúc.”

Quý Liên cũng nhìn thấy tư thế phòng bị của Tiểu Băng Quân, mắt phượng nhíu lại, “Vội nhanh lên.” Nói xong, nhìn về phía Minh Chiêu. “Bé ngoan, ngại về sau nếu gặp phải chuyện phiền toái không giải quyết được, chỉ cần gọi một tiếng cô ta, ta liền xuất hiện hỗ trợ ngươi.” Nói xong, ánh sáng trắng chớp lóe, người đã biến mất không thấy.

Nhìn biểu tình muốn cự tuyệt nhưng lại tìm không thấy cơ hội của Minh Chiêu, Thiên Mạch có chút nhịn không được cười. Với hiểu biết của hắn với Quý Liên, biết nàng về sau đều ngầm ngầm quan sát Minh Chiêu, nếu không làm sao có thể chỉ cần hô một tiếng liền xuất hiện, lại cũng không phải là thần tiên thông suốt mọi sự.

Minh Chiêu đúng là Minh Chiêu, chỉ một khắc liền khôi phục bộ dáng ung dung, giống như chuyện bị người đùa giỡn trước đó chưa từng có.

“Nha đầu vì đầu bị thương, mạch máu tắc nghẽn nên mới gây ra chứng mất trí nhớ, có thể thi châm để trị, nhưng không thể nóng vội.” Hắn nói, “Tại hạ gần đây muốn lên đường tới biên cương xa xôi, thời gian không đủ, chỉ sợ...” Hắn vốn định nói chỉ có thể do Kiếm Hậu Nam hoàn thành việc này, Thiên Mạch đã ngắt lời hắn.

“Chúng ta cũng muốn tới Uyển Dương, vừa lúc cùng tiên sinh đồng hành. Việc này phiền tiên sinh rồi.”

Thiên Mạch tự nhiên cũng biết Kiếm Hậu Nam có thể đảm đương được, nhưng bọn họ tất phải tại trước mừng mười tháng tám tới Uyển Dương, không có thời gian. Hơn nữa Long Nhất sắp lâm bồn, trong khoảng thời gian này Kiếm Hậu Nam sớm đóng cửa không tiếp khách, một lòng đều đặt trên người nàng, huống chi còn có chuyện của Tiểu Thập Tam. Nếu có lựa chọn hắn cũng không hy vọng gia tăng thêm trách nhiệm này. Hơn nữa quyền luyện của Tiểu Băng Quân với Minh Chiêu quá sâu, nếu như để cho bọn họ chỉ gặp nhau rồi thôi, nàng về sau trong lòng tất nhiên vẫn có lo lắng, đây là việc hắn không nguyện nhìn thấy. Bởi vậy, không ngại để cho bọn họ ở cùng nhau thêm một thời gian.

Quả nhiên, lúc hắn vừa nói lời này, trên mặt Tiểu Băng Quân lộ ra nụ cười nhẹ vui mừng.

Minh Chiêu trầm ngâm sau đó nói: “Như vậy cũng được, chỉ là điện chủ cần thư thả cho Minh Chiêu chút thời gian.”

Thiên Mạch biết hắn ám chỉ chính là chuyện điện Hắc Vũ toàn diện phản công, không chút do dự đồng ý. Sau đó Minh Chiêu cáo từ rồi đi.

Lúc này mặt trời đã sắp lên đỉnh đầu, ánh nắng gay gắt chiếu rọi đất đai, hoa cỏ lá cây trong vườn lắng đọng ánh sáng mặt trời, trong chói lọi có thêm chút phong phú.

Chỉ còn lại hai người.

Tiểu Băng Quân nhìn nhìn Thiên Mạch, không khỏi cúi đầu xuống, cả khuôn mặt đỏ bừng, lúc này mới cảm thấy ngượng ngùng. Có tiếng ve kêu truyền vào tai, khiến cho lòng nàng cũng theo đó thoáng cái phập phồng nhảy động.

“Nàng nhớ được chút chuyện?” Thiên Mạch nhìn xoáy tóc nhỏ trên đỉnh đầu nàng, ôn nhu hỏi.

Tiểu Băng Quân lắc đầu, vẫn cúi thấp đầu.

“Vậy vì sao lại nói như vậy?” Thiên Mạch tiếp tục hỏi.

Tiểu Băng Quân sợ run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hoảng loạn: “Chẳng lẽ không đúng sao?” Vốn dĩ từ ngày đó sau khi nghe Thiên Mạch đại khái nói qua chuyện xảy ra trong mười một năm, nàng đã đoán được quan hệ giữa mình cùng hắn, cho nên không hỏi lại. Trên thực tế, nữ tử hoàng tộc các nàng rời khỏi Băng thành thường chỉ có một nguyên nhân, chính là bị đưa cho các thế lực cường đại, quốc gia hoặc bộ lạc, mà các nàng cần phải làm là lấy lòng nam nhân, dựa vào quyền lực trong tay nam nhân bảo hộ Băng thành. Nàng ở điện Hắc Vũ mười năm, sau lại thủy chung làm bạn bên cạnh hắn, nếu không phải bởi vì là nữ nhân của hắn, còn có thể là gì? Trước đây, nàng chưa từng hoài nghi qua điểm này, nhưng sau khi nghe Thiên Mạch chất vấn đột nhiên không xác định, thậm chí còn có chút sợ hãi, sợ hãi sự thật không phải như bản thân đã nghĩ.

Thiên Mạch nở nụ cười, duỗi tay về phía nàng. “Ta nói rồi, nàng là thê tử của ta.”

Thê tử? Tiểu Băng Quân có chút giật mình, còn có chút mơ hồ, thế cho nên quên hẳn vuron tay đến trước mặt nàng. Hắn không phải nói thê tử của hắn là Hạ Nhi...

Với thân phận nhóm người các nàng hòa thân với người ngoại tộc, nhất là tự mình dâng tới cửa, làm sao có thể được cho phép trở thành chính thê. Nàng vẫn cho rằng bản thân chỉ là cơ thiếp của hắn, cho nên trước mặt Quý Liên mới không dám đứng lý hợp tình tự xưng là thê.

Bàn tay Thiên Mạch vuron ra hồi lâu, thấy nàng không có phản ứng, đơn giản trực tiếp giữ tay nàng lại.

“Nàng chính là Hạ Nhi. Khi đó nàng ở điện Hắc Vũ tên là Hạ Cơ.” Biết trong lòng nàng vì sao do dự, hắn giải thích nghi hoặc đồng thời đi vào trong nhà.

Bước được vài bước, Tiểu Băng Quân mới phản ứng kịp, theo bản năng hỏi lại: “Vậy chúng ta vì sao không ở cùng phòng?” Nàng sẽ không xem nhẹ, lúc ở khách điểm, hai người chắc chắn là phân phòng ở.

“Nếu nàng muốn, đêm nay chúng ta liền có thể cùng phòng.” Thiên Mạch mỉm cười.

Tiểu Băng Quân bị một câu đột ngột này làm cho gương mặt đỏ bừng, hắn đã ấn nàng ngồi trên ghế, chính mình lại ngồi đối diện, giữa hai người ngăn cách một khoảng trống. Khoảng cách này khiến cho lòng nàng đột nhiên trở nên bất an.

“Ta có lời muốn nói với nàng.” Thiên Mạch cảm thấy đã tới lúc.

“Nói... nói cái gì?” Chỉ ngồi chốc lát, Tiểu Băng Quân liền có chút không chịu đựng nổi, chậm rì rì muốn đứng lên, sau đó đi tới bên cạnh hắn. Nhưng Thiên Mạch nhìn nàng, ánh mắt nghiêm túc kia khiến cho nàng không dám lộn xộn.

“Nàng về sau vẫn muốn ở cùng với ta?” Nếu đổi thành Thương Ngự hay Quý Liên, tuyệt đối sẽ không hỏi vấn đề này. Nhưng Thiên Mạch không cách nào dễ dàng tha thứ cho một chút miễn cưỡng nào.

Tiểu Băng Quân kinh ngạc, “Ta không ở cùng một chỗ với huynh thì ở cùng với ai?” Nàng có chút khó hiểu, dùng một chút mới cảm thấy có chút không ổn, không yên hỏi lại: “Hay là huynh không...”

“Cho dù...” Thiên Mạch ngắt lời nàng, nhưng lại cảm thấy khó có thể mở miệng. Không phải vì chủng tộc của bản thân mà sợ nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của nàng.

Chưa thấy qua bộ dáng hắn ấp a ấp úng, Tiểu Băng Quân trong nháy mắt suy xét hết mọi loại khả năng mấy lần, rốt cục ngồi không yên, ‘soạt’ một tiếng đứng lên, đi mấy bước liền tới trước mặt hắn.

“Thiên Mạch, ta nghĩ trước khi ta mất trí nhớ nhất định cực kỳ thích huynh.” Cho rằng hắn có gì đó khó nói, đi đến bên ghế dựa, nàng đưa tay ôm cổ hắn, trong lòng bỗng chốc khó chịu.

Thiên Mạch ngần ngại, trong đầu hiện lên hình ảnh Tiểu Băng Quân trước kia, nghĩ đến nàng bám riết không tha theo đuôi, nghĩ đến chính mình năm lần bảy lượt dò xét, đột nhiên liền nói không ra lời, chỉ duỗi cánh tay gát gao ôm eo nàng.

“Thiên Mạch, ta không phải cố ý muốn quên huynh.” Tiểu Băng Quân khẽ nói, trong giọng nói tràn đầy áy náy. Nàng nghĩ, cho dù là ai, bị người thân cận với mình quên đều sẽ không dễ chịu, nhất là người nọ còn nhớ rõ những người khác ngoại trừ hắn.

“Ta biết.” Thiên Mạch đáp lại, sau đó kéo nàng đứng lên, “Đi thôi.”

“Đi nơi nào?”

“Huyền cung.”

Từ sau khi bốn thủ vệ không hiểu vì sao biến mất, Phong Cửu Liên Thành liền tăng mạnh giới nghiêm ở Huyền cung. Từ cửa khe Huyền Thiên thâm sâu tới điện Thương Minh, dọc theo đường đi tùy ý có thể thấy được phòng thủ nghiêm mật, ngay cả con muỗi cũng khó bay vào.

Thiên Mạch thấy tình huống như vậy, không khỏi cười lạnh, nhưng cũng không muốn bứt dây động rừng, vì thế mang theo Tiểu Băng Quân theo động rần ở mặt khác mà vào. Lúc trải qua động rần khi đó, hắn đưa tay che kín mắt nàng, mãi đến khi tiến vào hoang mạc.

Hơi lạnh xâm nhập toàn thân, Tiểu Băng Quân không khỏi sợ run cả người, rụt rụt vào trong lòng Thiên Mạch. Tay che mắt buông lỏng, nàng tròn mắt, lập tức bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hãi.

Trăng tròn, đá sỏi khắp đồng hoang, gió cuốn cát đá thổi qua cỏ cây giữa khe nham thạch.

Trong đầu Tiểu Băng Quân đột nhiên hiện ra mấy hình ảnh hỗn độn, chớp lóe lướt qua, nhanh đến nàng không kịp bắt được, lại mơ hồ cảm thấy mình giống như đã tới chỗ này.

“Thiên Mạch?” Nàng quay đầu, muốn từ chỗ hắn xác định bản thân không phải đang nằm mơ. Rõ ràng đang là ban ngày, như thế nào lập tức liền thành đêm khuya trăng tròn treo cao.

Thiên Mạch sờ sờ đầu nàng, “Chỉ là ảo cảnh mà thôi.”

Mặc dù hắn nói là ảo cảnh, nhưng gió cát dữ dội vẫn đang quét vào trên mặt người gây đau đớn, khi hít thở giống như chui vào trong lỗ mũi vậy. Tiểu Băng Quân không thể không vui mặt vào trong lòng hắn, cũng chẳng muốn hao tâm tổn sức tìm hiểu rõ trước mắt rốt cuộc là gì.

Có tiếng sói tru truyền đến, như gần như xa, lại thủy chung không xuất hiện trong tầm mắt.

“Ngày đó nàng vào điện Hắc Vũ chính là lúc trăng tròn, ta gặp nạn ở chỗ này, là nàng giúp ta.” Vừa chạy như bay về hướng huyền mạc bên kia, Thiên Mạch vừa nói.

Hóa ra năm đó sau khi Thương Ngự lập hạ độc chú, mỗi lúc gặp trăng tròn sẽ bị chú thệ phản phệ. Hắn vì giảm bớt thống khổ cho Thương Ngự, dùng phân linh chi thuật mong muốn gánh vác một nửa lực phản phệ. Thế nhưng người định khó thắng trời, cho dù hắn dồn hết lực cũng chỉ có thể dời đi một phần cực kỳ nhỏ, mà chính hắn cũng bởi vì một phần cực kỳ nhỏ phản phệ kia mà vào lúc trăng tròn sẽ thống khổ không chịu nổi.

Ngày ấy Tiểu Băng Quân tới, hắn vốn muốn hóa thành bản thể ở bên xem phản ứng của nàng, cũng không nghĩ vì trước đó cứu nàng dưới vó ngựa của Huyết đạo mà động qua chân khí, phản phệ tới càng thêm hung mãnh so với bình thường. Thêm nữa huyền nguyệt âm hàn khiến hắn trong lúc vô ý bị gió thổi tảng đá rơi đè lên người không thể động đậy. Nếu không có máu của nàng làm hắn khôi phục chút nguyên khí, chỉ sợ sẽ bị đè ở nơi đó cho qua trăng tròn.

Nghe được hắn dùng ngữ điệu hoài niệm ôn nhu tự thuật lại quá khứ nàng đã quên, Tiểu Băng Quân đột nhiên có chút ghen tị với bản thân mình trước kia.

“Huynh đừng nói cho ta, đừng nói cho ta. Chờ sau khi ta khôi phục trí nhớ, tự nhiên có thể nhớ ra.” Nàng bắt lấy y phục trước ngực Thiên Mạch, lắc mạnh đầu, cự tuyệt nghe hắn dùng ngữ điệu này nói về bản thân trước kia.

Thiên Mạch bất đắc dĩ cười cười, ôm sát nàng, quả thực không nói nữa.

Lấy tốc độ của hắn chỉ trong nháy mắt đã đi qua huyền mạc, đặt chân vào Huyền cung. Huyền cung rất lớn, mái cung trùng điệp, nhưng ngoại trừ Huyền Hải Bích Ba đài cùng điện Thương Minh, Nguyệt Sứ quanh năm hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Thiên Mạch cũng chưa từng được bước vào, cũng không được phép vào.

Thiên Mạch nắm tay Tiểu Băng Quân, hai người chậm rãi đi trên hành lang dài tào nhả dưới ánh trăng. Bên cạnh hành lang hoặc là hồ nước nằm rải rác như ngọc vỡ, hoặc là hoa yêu kiều mỏng manh, hoặc cây cối hình thù lạ đĩnh chạm trời, trong sự hùng tráng lộ ra điểm xinh đẹp, hoặc gác cao đình lập, trong ung dung không mất đi lịch sự tao nhã. Toàn bộ đều yên tĩnh tự nhiên như thế. Cho dù là Tiểu Băng Quân trước kia cũng chưa từng thấy qua những thứ này, lúc này tự nhiên lại càng ghen hòng trần trời, không kịp nhìn hết.

“Từ thật lâu trước kia, ta đã một mình ở nơi này.” Thiên Mạch đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân vừa mới dâng lên hăm mộ trong lòng, đang muốn nói thật tốt, bỗng dung giật mình, một con đầu lông nói không nên lời nháy mắt tràn ngập lòng ngực. Đi tới nơi này rất lâu không chỉ nhìn không thấy một bóng người, thậm chí ngay cả một sinh vật sống, một con côn trùng hay chim đều không có.

“Huynh... một mình?” Nàng có chút chần chờ hỏi.

“Ừ.” Thiên Mạch không cảm thấy có việc gì, tiếp tục nói: “Đây là sau họa diệt tộc, ta dựa theo đế cung của tộc ta mà tạo thành, từ đầu đến cuối tồn hết mấy trăm năm.”

Diệt tộc... Mấy trăm năm...

Tiểu Băng Quân a một tiếng, thu hồi tầm mắt khỏi cảnh sắc huyền bí tĩnh mịch, mờ mịt nhìn về phía Thiên Mạch, cho rằng bản thân nghe lầm.

Lẳng lẳng nhìn lại nàng, Thiên Mạch chậm rãi nói: “Hạ Nhi, ta cùng các nàng không phải cùng một tộc.” Hắn lựa chọn một phương thức cực ôn hòa để nói cho nàng toàn bộ, cho dù nàng không thể tiếp thu, ít nhất cũng sẽ không hù dọa nàng.

Tiểu Băng Quân trừng mắt nhìn, sau khi thật sự suy nghĩ cẩn thận không phải cùng một tộc theo như lời hắn nói, trong con ngươi đen như thủy tinh nhấp nháy hưng phấn.

“Thiên Mạch, huynh là thần tiên?” Đây vốn là ý nghĩ hiện lên đầu tiên khi nàng nhìn thấy hắn, hiện giờ sau khi nhìn cung điện như mộng như ảo này, lại nghe hắn nói như thế, liền nghĩ tới khả năng này.

Thiên Mạch cười khỏ, lắc đầu vì ý nghĩ kỳ lạ của nàng.

Nào biết Tiểu Băng Quân không hề nổi giận, nghĩ nghĩ, lại đoán: “Vậy huynh là yêu.. yêu...” Nàng vốn định nói yêu ma, lại muốn nói yêu quái, nhưng mà như thế nào cũng không thể đem những chữ ở phía sau gắn lên trên người hắn, vì thế cười ngây ngô mấy lần, im lặng.

“Nàng không sợ?” Thiên Mạch không có phủ nhận. Có lẽ lấy ánh mắt Nhân loại, hắn thật có thể được cho là yêu.

Tiểu Băng Quân sợ run lên, không sao nói rõ hỏi lại, “Tại sao ta phải sợ?” Hắn đối với nàng tốt như vậy, bộ dáng giống với thần tiên, nàng làm sao cũng tìm không thấy lý do có thể sợ hãi.

Lần này đổi lại là Thiên Mạch đỡ đầu, sau đó vậy mà không biết làm thế nào nói tiếp.

Tiểu Băng Quân không chú ý tới thần sắc của hắn, tự nói: “Thiên Mạch chính là Thiên Mạch a.” Hắn là người hay yêu, là quỷ là thần thì có quan hệ gì. Vừa trẻ mới trách móc, nàng lại quên hết tất cả nhào tới ôm lấy eo hắn, tò mò. “Thiên Mạch, huynh là gì? Huynh là yêu gì?”

Thiên Mạch từ trong con chấn kinh tỉnh lại, đột nhiên thu cánh tay, gắt gao ôm nàng khảm vào trong ngực.

Tựa hồ cảm giác được kích động trong lòng hắn, Tiểu Băng Quân không khỏi an tĩnh lại, một hồi lâu mới nhỏ giọng mà nói: “Thiên Mạch, ta sắp không thờ nổi rồi.”

Nghe được lời của nàng, lúc này Thiên Mạch mới nhận thấy bản thân dùng lực nhiều quá, vội vàng thả lỏng chút, dùng mặt cọ xát trên đầu nàng, không hề không nổi khẽ cười ra tiếng.

“Ta thuộc Huyền Lang tộc.” Hắn nói, cúi xuống, lại hỏi: “Nàng có muốn nhìn thấy bản thể của ta hay không?”

Ánh mắt Tiểu Băng Quân sáng lên, gạt mạnh đầu trong lòng hắn.

“Chúng ta tới điện Nguyệt thần.” Đường thông giữa điện Nguyệt thần, thần miếu cùng tế điện đều có pho tượng bản thể của hắn, hắn hy vọng nàng có thể chuẩn bị tâm lý trước. Hơn nữa, nếu thời điểm kia nàng lại vẫn không sợ hãi, hắn sẽ ở trước mặt Nguyệt thần cùng nàng ưng thuận hứa hẹn vĩnh sinh. Sau khi trải qua một lần lo được lo mất, hắn đã không muốn đợi nữa rồi.

Hắn chưa từng để người ngoài quấy rầy hồ nước trong vườn uyển điện Thanh Lục, tất cả nước ở Huyền cung đều do phách tinh sinh thành, tương thông lẫn nhau. Bởi vì không phải trăng tròn, Thiên Mạch không cần khôi phục bản thể cũng có thể dễ dàng dẫn dắt Tiểu Băng Quân đi qua một đoạn đường thủy dài, đến thần miếu dưới nước, lại từ thần miếu đến tế điện.

Khi thấy pho tượng của Thiên Mạch cùng với con sói đen bên cạnh hắn ở lối vào tế điện khi đó, Tiểu Băng Quân không khỏi trừng lớn mắt, không thể tin được trên đời lại có bức tượng điêu khắc cao siêu như vậy, giống như bộ dạng của một người thật bị đóng băng.

“Đây cũng là bản thể của ta.” Thiên Mạch sờ con sói đen, ánh mắt chăm chú nhìn vào mắt Tiểu Băng Quân, nói.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, không khỏi cũng thật cẩn thận vươn tay ra chạm vào con sói đen kia, mãi đến khi khẳng định kia quả thật là tảng đá điêu khắc ra, lúc này mới thả lỏng, lớn mật vuốt ve.

Không lập tức đáp lại Thiên Mạch, nàng chuyên tâm bắt giữ cảm giác giống như đã từng quen biết dâng lên trong đầu, nhưng mà càng muốn thì hình ảnh càng nhạt, lúc chuẩn bị từ bỏ nó lại bắt đầu rõ ràng, làm cho người ta làm thế nào cũng bắt không được. Ước chừng là cố gắng quá mức, đầu lại bắt đầu râm rỉ đau nhức, nàng không tự chủ được liền hưng hăng đập vào tượng đá.

Thiên Mạch nhìn chăm chăm vào nàng, thấy thế cuống quýt đưa tay chặn trước trán nàng, tránh cho đầu rơi máu chảy.

Trán chạm được vào lòng bàn tay ấm áp, Tiểu Băng Quân phục hồi lại tinh thần, sững sờ nhìn về phía Thiên Mạch, “Ta cảm thấy giống như đã gặp qua nó, nhưng làm sao cũng không nghĩ ra.”

Ngón cái nhẹ nhàng vuốt giữa lông mày nàng, Thiên Mạch mỉm cười: “Đã gặp qua. Nhớ không ra cũng đừng nhớ.” Nói xong, lời kéo nàng rời khỏi đi vào trong điện, sau đó chỉ vào pho tượng trên bốn vách tường của đại điện nói: “Huyền Lang tộc ta phân làm ba đại tộc, bao gồm Huyền Đế, Thần Tế, Minh Quý. Trên đây khắc lên quá trình tiến hóa của ba tộc chúng ta.”

Tiểu Băng Quân nhìn thấy trọn mắt há hốc mồm, một hồi lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Hóa ra các huynh cũng có thời điểm khó coi như vậy a.” Hại trước đó nàng lại còn khỗ sở tự ti một hồi. Hiện tại nhìn đến cái này, trong lòng lập tức cân bằng.

Thiên Mạch trầm mặc, đột nhiên có chút hối hận cho nàng xem cái này.

“Quý Liên tất nhiên là Minh Quý tộc, vậy huynh là tộc gì?” Lúc nhìn thấy pho tượng sau cùng đã hoàn mỹ tìm không ra được bất luận tí vết gì, Tiểu Băng Quân rốt cục thu hồi sự chú ý, quay đầu hỏi.

“Thần Tế.” Thiên Mạch nói, đẩy cánh cửa cực lớn nói với điện Nguyệt thần ra.

Khí lạnh đập vào mặt khiến cho Tiểu Băng Quân rung mình một cái, đợi sau khi ánh mắt thích ứng với ánh sáng bên trong, không khỏi thán phục nói: “Thật là một con sói trắng mỹ lệ!” Sau khi đi được một khoảng mới phát hiện không chỉ một, tình cảnh quý dị mà mỹ lệ này khiến cho lòng nàng mơ hồ bắt đầu sợ run.

“Bọn họ là chiến sĩ tinh nhuệ Minh Quý tộc. Vì trấn thủ dị thú cho nên đóng băng như thế.” Thiên Mạch đơn giản giải thích hai câu, ngữ khí nhàn nhạt, làm cho người ta không thể nào suy đoán tranh chấp kinh tâm động phách trải qua lúc ban đầu khi bọn hắn đưa ra quyết định này cùng với sự đau lòng và hết cách bao hàm trong đó. Quý Liên thậm chí thiếu chút nữa vì thế bất hòa với hắn. Nhưng mà không ai ngờ được, hiện giờ quay đầu nhìn lại, vì quyết định này mà giữ được huyết mạch Minh Quý tộc.

“Dị thú?” Tiểu Băng Quân nghi hoặc, trái ngó phải ngó cũng không nhìn đến loại thú nào ngoài con sói trắng.

“Ừm.” Thiên Mạch đáp lời, lại không nhiều lời, lời kéo nàng bước nhanh vào điện Nguyệt thần.

Tiểu Băng Quân vẫn chưa kịp thấy rõ cảnh tượng trắng lệt trước mắt, trên tay Thiên Mạch đã xuất hiện thêm một dây lưng màu ánh trắng, nhẹ nhàng che kín mắt nàng.

“Thiên Mạch?” Ngược Tiểu Băng Quân căng thẳng, cảm giác lạnh lẽo trên mắt khiến cho nàng giờ tay lên lại đặt xuống, mơ hồ đoán được hẳn đây là phải biến thân, không khỏi chờ mong lại khăn trương.

Chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh trắng của nàng, trong đầu Thiên Mạch đột nhiên hiện lên từng hình ảnh cho rằng đã quên đi, tay đặt lên đai lưng bỗng ngừng lại.

Năm đó Thương Ngự dẫn theo Bách Hoa Nô tới Thiên tế điện của hắn, chuẩn bị ở trước điện Nguyệt thần định ra vĩnh sinh, sau đó lại cử hành đại điện phong hậu. Kết quả, Thương Ngự thất vọng mà về. Mà khuôn mặt trắng xanh cùng ánh mắt hoảng sợ của Bách Hoa Nô lúc này mà lại trở nên chói mắt đến bất ngờ.

Tiểu Băng Quân không giống nữ nhân kia. Hắn nói cho mình, lại vươn tay sờ khuôn mặt lạnh lẽo của nữ tử trước mặt, khó khăn dấn dò. “Nếu sợ hãi, không cần kiềm chế, ta không làm nàng bị thương.”

Bởi vì không nhìn thấy, cảm giác của Tiểu băng Quân trở nên nhạy cảm dị thường, lập tức nhận ra bất an của hắn, vì thế giờ tay lên bắt lấy tay hắn, sau đó hôn một chút vào lòng bàn tay hắn, khước môi khẽ lộ ra nụ cười.

Lúc cảm giác ôn nhuận kia truyền tới, trong lòng Thiên Mạch không hiểu sao lại thấy chắc chắn, lúc này mới phát hiện bản thân vậy mà đã để ý suy nghĩ của nàng như vậy, không khỏi cười khò. Không tiếp tục do dự, hắn rút tay về, cõng y phục trên người ra, thân thể trần trụi chưa kịp lộ ra dưới ánh trắng đã hóa thành một con sói khổng lồ mỹ lệ.

Tiểu Băng Quân cảm giác được mí mắt buông lỏng, dây đeo lạnh lẽo biến mất không thấy, không tự chủ được mở mắt ra.

Dưới ánh trắng óng nhuận, một con sói đen khổng lồ ngang nhiên đứng cách vài bước, lông rậm hoa lệ phản xạ ánh trắng, giống như bị che đầy một tầng sương.

Nàng ngờ ngác nhìn, cảm thấy cảnh tượng trước mắt cùng hình ảnh đứt quãng vụn vặt nào đấy trong đầu trùng khớp, giống như thực lại không giống thực, giật mình như mộng, ngược không hiểu sao lại chưa xót.

“Thiên Mạch...” Nàng thăm dò gọi một tiếng, khi ánh mắt chạm vào con người quen thuộc kia, chưa kịp chờ nó đáp lại, người đã xông đến. “Thiên Mạch!”

Con sói đen cúi đầu, mặc cho nàng ôm cổ mình, trái tim luôn buộc chặt giờ hoàn toàn thả lỏng.

Lông rậm êm dày, nhiệt độ cơ thể ấm áp, những thứ này đều không thể sờ được trên pho tượng. Tiểu Băng Quân tham luyến mò mẫm, trong lòng lại không có một tia sợ hãi, tựa hồ toàn bộ đều phải là như vậy.

“Thiên Mạch, huynh thật đẹp!” Ngón tay một lần lại một lần chải chuốt cả bộ lông màu đen tron nhẵn kia, nàng nhìn không được nhiệt tình tán thưởng.

Con sói đen quay đầu dùng mũi cọ xát mặt nàng dán trên căn cổ mình, trong mắt mơ hồ hiện lên ý cười, đang muốn mở miệng nói cái gì, thỉnh thoảng Tiểu Băng Quân khẽ a một tiếng, buông tay ôm cổ hắn ra. Trái tim hắn hơi trầm xuống, gương mặt nhìn về phía nữ tử thối lui hai bước, không ngờ lại chống lại một đôi mắt tràn đầy ưu thương.

“Huynh... huynh sống rất nhiều rất nhiều năm rồi phải không?” Tiểu Băng Quân nhìn mắt hắn, thấp giọng chứng thực. Hóa ra tại sau lúc chứng kiến hắn cùng người thường có chỗ không giống, nàng do lúc đầu cảm thấy mới mẻ hồi phục tinh thần lại, rốt cục nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng khác.

“Ừm.” Thiên Mạch vốn muốn bước tới sát nàng bỗng dừng lại, đáp lại. Đây là sau khi hắn hiện về bản thể lần đầu mở miệng nói chuyện, Tiểu Băng Quân một chút cũng chưa phát hiện ra, nàng đang vì hoảng sợ bị ai trong lòng bao phủ âm đạm cúi đầu.

“Vậy huynh tất nhiên... tất nhiên sẽ không già cũng không chết đi?”

Thiên Mạch không đáp lại, nhìn con người đen lóe ra ánh sáng kỳ dị của nàng. Mà Tiểu Băng Quân cũng đã không cần hắn trả lời, bởi vì trên đường tới, hắn đã để lộ ra sự thật này cho nàng.

“Nhưng mà ta là người. Ta sẽ già sẽ chết.” Nàng cắn môi dưới, trong mắt có ánh nước lưu chuyển, nhưng lại quật cường không chịu để cho nó chảy xuống. Nàng nhớ tới ma ma thường nói, đột nhiên bắt đầu sợ hãi. “Chờ ta chết huynh phải làm sao bây giờ? Ta không muốn huynh cô đơn một mình, nhưng mà... nhưng mà cũng không muốn huynh thích người khác.” So với lúc trước khi mất trí nhớ, lúc này nàng thẳng thắn hơn rất nhiều, trong lòng muốn cái gì miệng liền nói ra, không giống trước kia lúc nào cũng đem rất nhiều băn khoăn cất ở trong lòng.

Thiên Mạch im lặng thờ dài, không tiếng động đi tới trước mặt nàng, đuổi lười liếm đi nước mắt không tự giác chảy xuống.

“Hạ Nhi, nàng có nguyện vĩnh viễn ở cùng với ta?” Hắn từng lập lời thề tát phải thù họ Thập Nhị Minh Vệ, cũng tại thời điểm đến thức tỉnh bọn họ, cho nên lựa chọn duy nhất chỉ có để nàng cùng hắn cùng vĩnh sinh.

Tiểu Băng Quân kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt đẹp phiếm hồng nhìn ánh mắt kiên định của con sói đen, có chút bất mãn bĩu môi, “Ta đương nhiên muốn, nhưng mà...” Nàng nghĩ hắn biết rõ không có khả năng còn hỏi, nhưng mà lời còn chưa dứt, môi đã bị che lấp, ngăn chặn câu nói kế tiếp. Nàng trừng to mắt nhìn đầu sói trước mặt đã biến trở về thành mặt người quen thuộc, cả kinh quên bản thân muốn nói gì.

Thiên Mạch vừa hôn liền rời khỏi, sau đó mỉm cười nói, “Vậy chúng ta liền tại nơi đây ưng thuận vĩnh sinh. Vĩnh viễn không phân ly.”

Nghe vậy, Tiểu Băng Quân tỉnh táo lại, đột nhiên phát hiện y phục đen Thiên Mạch mặc khi tới đây không biết khi nào lại đổi thành trường bào ánh trắng, vì thế không hợp thời điểm kéo ống tay áo hắn, một luồng khí lạnh lẽo lập tức thẩm thấu vào tay, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Y phục của huynh làm thế nào thay đổi vậy?” Khi nói chuyện, ánh mắt tìm kiếm khắp bốn phía trống trải, sau đó liếc nhìn thấy hắc bào cùng áo trong bị ném bừa xuống đất.

Thiên Mạch cũng không thêm đề ý đề tài bị nàng chuyển hướng, ôn hòa giải thích: “Đây là ngưng tụ ánh trắng mà thành, nếu nàng thích, chờ chút ta đưa cho nàng một bộ.” Nói xong, đột nhiên chặn ngang ôm nàng lên, đồng thời đưa chân đá y phục trên đất, lại đặt nàng nằm lên trên.

“Thiên Mạch, làm... làm gì vậy?” Tiểu Băng Quân không kịp phòng ngự, chống tay muốn ngồi dậy. Thiên Mạch lại đột nhiên dè xuống, đồng thời nói ra hai chữ khiến cho nàng xấu hổ lại quẫn bách.

“Giao phối.”

Giao phối tại điện Nguyệt thần, đây là nghi thức trước khi Hợp Nhân mà Huyền Lang tộc phải trải qua, là nghi thức ưng thuận vĩnh sinh. Sau đó mới cử hành lễ Hợp Nhân, sau đó là dung máu. Nói cách khác, đối với người Huyền Lang tộc mà nói, giao phối mới chính xác chứng minh cho việc bầu bạn chung thân của đôi bên, dung máu chỉ là một loại hình thức mang tính trời buộc. Năm đó Bách Hoa Nữ bị bản thể của Thương làm kinh sợ, nghi thức này không thành, đương nhiên đã không có phần dung máu phía sau.

Thiên Mạch làm như vậy là chân chính xem Tiểu Băng Quân là thể tử, sẽ không còn cho nàng bất kỳ lựa chọn gì khác.

“Nhưng mà... ở đây... ở trong này?” Tiểu Băng Quân bắt lấy bàn tay đang cõng đai lưng nàng của Thiên Mạch, chần chờ nhìn đại điện trống rỗng to lớn cùng với vó đuôi Cự Long quấn trên cột đá giữa tâm điện kia, cảm thấy nơi này thật sự không phải chỗ tốt.

Thiên Mạch cũng không nóng nảy, tùy nàng bắt lấy tay mình, một cánh tay kia đỡ tại bên người nàng chống người lên.

“Ở trong này.” Ánh mắt hắn sáng quắc đối diện với nàng, khẳng định nói.

“Nhưng mà... nhưng mà...” Tiểu Băng Quân lại còn muốn nói gì đó, lại phát hiện y phục màu bạc của hắn từ từ dung nhập vào ánh trắng, dần dần hiện ra thân thể cường kiện, yết hầu không khô khốc, câu nói kế tiếp liền nói không được.

Nhìn má nàng ửng hồng, hầu kết Thiên Mạch chuyển động, kim lòng không đầu cúi đầu mút trụ cánh môi nàng, lại không hôn sâu. lát sau, khẽ dời tới sườn mặt, phủ bên tai nàng, nói: “Đây là nghi thức ưng thuận vĩnh sinh của tộc ta, nàng không muốn?” Nếu nàng nói không, hắn tuyệt không miễn cưỡng. Bọn họ lại vẫn có thời gian.

Từ sau khi mất trí nhớ, Thiên Mạch chưa từng thân thiết như vậy với nàng, Tiểu Băng Quân nhất thời lại có chút khó thở, mông lung suy nghĩ rất lâu không thể nói rõ. Mãi đến khi phát hiện y phục vốn đã biến mất từ từ hiện lên người Thiên Mạch, trái tim không hiểu sao bắt đầu bối rối.

“Được... được rồi.” Nàng lấp bắp thốt ra, cũng bất chấp hoàn cảnh chung quanh, ôm cổ hắn, xấu hổ đến không chịu để cho hắn nhìn mặt mình.

Thiên Mạch bất giác nhẹ nhàng thở ra, vừa hóa đi y phục trên người vừa đè nàng trên đất, lúc này mới giải thích nguyên nhân quan trọng hơn bản thân muốn tại lúc này cùng nàng giao hợp.

“Tại tộc của ta, bởi vì tuổi thọ của tộc dân là vô hạn, cho nên thụ thai không dễ, mà thời gian hoài thai còn thật dài. Thể chất của nàng cùng tộc ta tương dị, quá mức nhỏ bé và yếu ớt, thụ thai không khó, lại khó chống được thai nhi đủ tháng. Điện Nguyệt thần tràn đầy năng lượng cường đại, chỉ có tại nơi này ta mới có thể nhờ giao phối đem năng lượng kỳ thác vào trong cơ thể nàng, để cho nàng có đủ sức thai nghén hài tử của ta.”

Y phục trên người Tiểu Băng Quân đã bị thuận lợi cởi ra, y phục mỏng manh như lụa trên da thịt trắng nõn rơi xuống nền đất cứng, nhưng không có cái lạnh trong dự liệu mà lại cực kỳ ấm áp.

“Mà trong lúc nàng mang thai, hài nhi của chúng ta trong quá trình lớn dần sẽ từ từ thay đổi thể chất của nàng để thích ứng với sự sinh trưởng của chúng, đồng thời cũng sẽ khiến cho nàng có được tuổi thọ vô hạn như chúng ta.” Đây mới là mục đích cuối cùng của hắn.

Hai người đều trần trụi đối diện nhau, hắn còn đang nghiêm trang giải thích không ngừng, Tiểu Băng Quân cảm thấy bản thân chưa từng xấu hổ qua như vậy, nghe hắn nói không sai biệt lắm, vội vàng gờ tay che miệng hắn, liên tục nói: “Ta biết rồi, ta biết rồi, đợi... đợi ra ngoài lại nói.” Nàng vốn định nói đợi làm xong lại nói, nhưng cảm thấy như vậy thật sự quá mức ngượng ngùng, vội vàng sửa miệng.

Trong mắt Thiên Mạch hiện lên ý cười, kéo tay nàng xuống, sau đó hôn một chút lên nụ cười như đóa sen nhỏ của nàng, lồng ngực to lớn rắn chắc áp xuống, cọ qua bầu ngực xinh đẹp của nàng, khiến người dưới thân run rẩy một trận.

Nụ hôn nóng bỏng bắt đầu từ giữa trán, tràn trọng hôn tới chân mày, mí mắt, chóp mũi, sau đó ngừng trên cánh môi non mềm, không lại tiếp tục nghĩ ngợi mà dừng lại.

Vị trí trái tim bị một bàn tay nóng bỏng che trụ, Tiểu Băng Quân không chịu nổi xôn xao trong cơ thể, gắt gao bám trên người phía trên, hơi thở đôi bên quần giao nóng mà dính, lại mang theo mùi tình dục nồng đậm cùng mùi thơm lạ lùng

“Thiên Mạch...” Lúc bàn tay to kia chậm rãi mòn trón thân thể nàng, sau đó trượt vào giữa hai chân đang khép chặt, thân thể nàng không khỏi cứng ngắc, nhũ mào thấp giọng gọi.

“Ngoan, nhất định sẽ... đau.” Thiên Mạch đồ một tầng mồ hôi trên trán, trấn an hôn lên nếp nhăn giữa lông mày nàng, sau đó trượt thân thể, mút lên nụ hoa kiều diễm trên bộ ngực tuyết non mềm kia.

Hắn mặc dù chưa từng làm, nhưng cũng biết hai người hình thể khác biệt quá lớn, nếu như mạo muội kết hợp, Tiểu Băng Quân tất nhiên bị đau, không thể không kiên nhẫn mở ra cùng chờ đợi nàng thích ứng.

Một tiếng ngâm khẽ, người dưới thân đột nhiên buộc chặt cánh tay ườn người, đầu ngón tay của hắn một trận trơn ẩm.

Hô hấp Thiên Mạch khẽ ngừng, không tiếp tục chờ đợi, thừa dịp nàng thất thần, phần eo mạnh mẽ trầm xuống, đi vào trong.

Đau đớn xé rách khiến thân thể Tiểu Băng Quân vừa mới trầm tĩnh lại lại căng thẳng, cái miệng nhỏ xinh bị hôn đến đỏ hồng dẹt ra, đau đến mức rơi lệ.

“Thiên Mạch, ta... không... không...”

Thiên Mạch cúi đầu hôn tới câu nói kế tiếp của nàng, đồng thời tiếp tục đi tới phía trước, mãi đến khi hai người hoàn toàn phù hợp, sau đó ngẩng đầu thờ dốc mà nói: “Không còn kịp rồi.” Hắn cho rằng nàng muốn nói không cần.

Thân thể bị người yêu thương lấp đầy khiến cho Tiểu Băng Quân có khoảnh khắc thất thần, rồi sau đó mới phản ứng kịp, nhìn không được bĩu môi nói: “Không phải nói chỉ có lần đầu tiên mới đau sao, mà mà gạt ta...” Tuy nói như thế, lại vẫn đang ôm chặt người phía trên, hì hì cười nói: “Chàng là của ta rồi.”

Thiên Mạch ngẩn ra, nhất thời hiểu rõ, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

“Nữ nhân ngọc, vốn là lần đầu tiên.” Hắn mền yêu hôn môi nàng, nói nhỏ.

Tiểu Băng Quân vẫn chưa kịp kinh ngạc đã bị động tác kế tiếp của hắn cuốn vào đại dương cuồng bạo, ngoại trừ cùng hắn trầm luân lại không thể làm gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thân Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Tiểu Băng Quân không biết bản thân làm thế nào rời khỏi điện Nguyệt thần, chỉ là lúc tỉnh lại đã nằm ở trên giường. Thiên Mạch nằm nghiêng bên người nàng.

“Thế chất của nàng nên sớm ngày thay đổi mới tốt.” Hắc vén sợi tóc rơi xuống trước ngực nàng, khẽ nói.

Tiểu Băng Quân còn chưa từ trong hoàn cảnh xung quanh hồi phục tinh thần lại, nghe một câu từ ngoài bay tới như thế lại càng mê mẩn, mà lời kế tiếp của Thiên Mạch lại khiến nàng lập tức thanh tỉnh nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra.

“Thân thể của nàng quá yếu, ngay cả một nửa thời gian giao phối bình thường cũng chống đỡ không nổi, ta...” Thiên Mạch xoa đầu nàng, trong lòng thở dài. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lúc nàng ngủ khiến cho hắc lần đầu tiên sản sinh ra cảm giác tội lỗi thâm sâu, lại còn không thể dừng lại. Cái loại tư vị này hắc thật sự không muốn nếm lần thứ hai.

Ánh mắt Tiểu Băng Quân bỗng nhiên trừng to, vừa xấu hổ vừa buồn bực, “Chàng còn nói, chàng còn nói... Nào có ai lâu như vậy...” Khi dễ nàng lần đầu tiên sao, nàng lúc còn rất nhỏ đã thấy qua nam nữ giao... giao... hợp, mà ma dạy dỗ tuyển chọn đều là loại người có sức chịu đựng rất lâu, nhưng cũng chưa thấy qua giống hắc như vậy không dứt. Huống chi từ nhỏ các nàng được sử dụng một chút dược vật, ngoại trừ thân thể có thể tàn mất ra mùi hương kích thích nam nhân, trong lúc hoan ái sức chịu đựng của bản thân các nàng cũng mạnh hơn so với nữ tử thông thường rất nhiều. Hắc vậy mà lại còn chê... lại còn chê...

Nói đến chỗ kích động, nàng đánh tới chỗ Thiên Mạch, không ngờ vừa động liền khiến cho cơ bắp một mồi bần rần toàn thân, lúc phản ứng kịp đã ngã vào trên người hắc, đầu đến nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Thiên Mạch hết cách, đành phải thoắt điều chỉnh tư thế ôm nàng vào trong ngực, vừa mềm nhẹ xoa bóp thân thể cho nàng, vừa nói hết lời mới bị cắt ngang.

“Ta hy vọng có thể cùng nàng chung nhau chia sẻ cả quá trình hoàn chỉnh.” Khi hắc cuối cùng ôm chặt nàng đạt tới vui thích cực kỳ, lại chỉ có thể nhìn thấy một khuôn mặt mỗi một mê mẩn, thân thể thỏa mãn trong lòng lại không khỏi có chút tiếc nuối.

Tiểu Băng Quân tựa vào ngực hắc, một hồi lâu mới thờ nổi, hiểu được ý hắc, khoe miệng không khỏi len lén nhếch lên. Nghĩ nghĩ, mới có chút xấu hổ nói: “Cái đó... cái đó người ta cũng không muốn mà.”

Thiên Mạch chỉ sờ sờ đầu nàng, không nói gì, trong lòng lại cân nhắc làm thế nào mới có thể khiến cho nàng nhanh chóng mang thai hài tử của mình.

Hai người vừa nói chuyện, trong viện vang lên tiếng bước chân, là Minh Chiêu tới thăm, xác định thời kỳ xuất hành. Thời điểm kia Tiểu Băng Quân mới phát hiện đã là buổi sáng ngày thứ ba, nàng vậy mà lại ngủ một ngày một đêm, khó trách Thiên Mạch lại nói vậy. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi có chút áy náy.

Từ khi Âm Cực hoàng triều phát sinh nội loạn tại Uyển Dương, thậm chí sau một lần mất đi thủ lĩnh, việc kiểm soát ở khu vực này liên suy yếu rất nhiều. Thêm nữa mỗi đại thế lực âm thầm theo dõi, vốn vẹn hơn một năm, Uyển Dương đã biến thành một mảnh đất long xà hỗn tạp không ai quản lý, quan địa phương thùng rỗng kêu to.

Thiên Mạch chọn nơi này tập kết thủ hạ cũ, theo người khác thật sự quá mức trắng trợn, nhưng đồng thời thể hiện đây là lời tuyên chiến chính thức của hắc với mỗi đại thế lực xâm chiếm điện Hắc Vũ. Không khí Uyển Dương chưa từng trở nên khẩn trương như vậy.

Đứng ở hậu viện Ý Hồng lâu, Minh Chiêu bẻ lấy nhánh trúc, lướt qua cành lá, khom lưng đùa nghịch lũ cá chép trong cái lu sứ màu xanh.

“Quả thật tiết kiệm được rất nhiều thời gian, đáng tiếc cũng ít nhiều mất đi lạc thú khi đi đường” Hắc tiếc nuối thở dài.

Hóa ra Thiên Mạch ngại đường xa mệt nhọc, sợ tiêu hao thời gian dài, vậy mà trực tiếp dẫn hai người xuyên mây băng đường, từ Trường An tới Uyển Dương, không tới hai canh giờ. Sau lễ trình kinh tế hải tặc, phản ứng của Minh Chiêu chính là như thế này.

Thiên Mạch nghe vậy mỉm cười, phản ứng của Minh Chiêu quả thực ở trong dự liệu của hắc. Từ lần đầu tiên nhìn thấy người này, hắc liền biết không thể đối đãi với hắc như Nhân loại bình thường.

“Lúc đặc biệt thì phải dùng thủ đoạn đặc biệt.” Hắc nói. Lấy tướng mạo ba người, có lẽ còn chưa đi tới Trường An liền bị người để mắt, trên đường tất nhiên phiền toái không ngừng, thêm nữa đường đi vất vả, thật sự vô cùng bất lợi cho Minh Chiêu thi châm cho Tiểu Băng Quân. Trên thực tế, đối với lời Minh Chiêu hắc cực kỳ cảm xúc. Huyền Lang tộc hắc có được tốc độ không gì sánh kịp, ở trong sinh mệnh vĩnh viễn không ngừng nghỉ của bọn hắc không phải dệt hoa trên gấm, mà chỉ lại khiến cho bọn hắc mất đi hứng thú với toàn bộ mọi thứ.

Hắc nghĩ, Huyền Lang tộc bị hủy diệt tất nhiên là không thể tránh khỏi. Cho dù bọn hắc có được lực lượng cường đại nhất thế gian, nhưng bọn hắc không có dục vọng, tộc loại không có dục vọng đều sẽ bị diệt vong. Thương là một người khác biệt, hắc có tình cảm mãnh liệt cùng tâm phản nghịch. Hắc muốn châm lại thất tình lục dục của Huyền Lang tộc không biết từ lúc nào mà bắt đầu trở nên càng lúc càng mờ nhạt, hắc muốn để cho tất cả tộc dân của hắc đều có thể cảm thấy sinh mệnh có nhiều màu nhiều sắc thái. Thời điểm kia không ai cho rằng hắc đúng, cũng không có người cảm thấy hứng thú đối với toàn bộ mọi chuyện hắc làm, bao gồm cả Thiên Mạch hắc. Nhưng mà hắc chung quy không thành công, mà trước đó đã trước một bước hi

sinh toàn bộ Huyền Lang tộc.

Hiện giờ hồi tưởng lại, mới phát hiện Thương đúng. Ánh mắt rơi vào chỗ Tiểu Băng Quân không xa đang vãn về cánh hoa quế khẽ ngủi, ánh mắt Thiên Mạch khẽ nhu hòa. Từ sau ngày đó, nàng liền búi kiểu tóc phụ nhân, ở cuối búi tóc gài một cây lược bằng gỗ từ đàn, cử chỉ đều thu lại rất nhiều. Hắn thích nhìn nàng ăn diện như vậy.

Hoặc là, quả thật sau khi trái tim thích một người, mới có thể lĩnh hội tâm tính kiên trì như vậy của Thương chăng. Trên thực tế, trước diệt tộc, Huyền Lang tộc đã rất lâu không cử hành lễ Hợp Nhân rồi.

Phát hiện Thiên Mạch đang nhìn mình, Tiểu Băng Quân cười nhẹ, lập tức bẻ cành hoa chạy tới, giống như hiến vật quý đưa tới dưới mũi hắn.

“Thiên Mạch, hoa này nhìn không nổi bật nhưng thật thơm.” Nàng lại không nhìn ra đây là hoa quế.

Thiên Mạch vãn về cánh hoa màu vàng rực tại đầu ngón tay, chăm chú nhìn trong chốc lát, không biết nghĩ tới cái gì, sau một lúc lâu không nói chuyện. Đúng lúc này, có tiếng bước chân nhẹ vang lên, một nữ tử mặc y áo sắc hạ hương thu phe phẩy cây quạt không nhanh không chậm đi tới. Liếc mắt một cái nhìn đến ba người, vốn ngừng một hồi, rồi sau đó đột nhiên nhanh chóng đi vài bước tới trước mặt Thiên Mạch, hạ thấp người thì lễ thật sâu, lại ngược đầu lên, đôi mắt thậm chí có chút phấp phỏng.

“Chủ tử. Người.. người...” Nàng tựa hồ có chút kích động, nghẹn ngào một phen không nói tiếp được, ngược lại quay sang cười nhìn Tiểu Băng Quân cùng Minh Chiêu chào hỏi: “Hạ phụ nhân, Minh Chiêu tiên sinh.”

Tiểu Băng Quân đánh giá nàng, thấy mày nhọn mắt dài, làn da trắng sáng, giữa trán khẽ hiện chút u sầu, vai mảnh mai, làm cho người ta có cảm giác yếu đuối. Thực không thể nói rõ có mỹ lệ thể nào, nhưng đều có một loại ý nhị nói không nên lời. Đang đoán nàng là ai, Thiên Mạch nói chuyện.

“Tứ nha đầu, ngươi vẫn ở tại nơi này?” Nghe giọng nói của hắn hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Hóa ra nàng đúng là Ngôn Tứ. Thiên Mạch cho rằng nàng sớm nên rời khỏi.

Ngôn Tứ mới vừa dừng tâm tính kích động, nghe vậy lông mày nhỏ nhăn nhu lại, mắt phượng trợn lên: “Ta không ở nơi này thì ở nơi nào? Chủ tử, người lúc trước đã đáp ứng, chỉ cần ta không muốn đi sẽ không đuổi ta đi!”

Thiên Mạch vỗ trán: “Ta chỉ hỏi một chút.” Thật giống một cọng pháo gặp lửa là nổ.

Ngôn Tứ lúc này mới lại mặt mày hớn hờ, đôi đề tài: “Hai ngày trước mới nhận được tin tức của đại tỷ, không nghĩ tới các người nhanh như vậy đã đến rồi. Không phải nói mừng mừng sao, cũng đi gấp chút, người cũng không nhìn xem trời này là thời tiết gì... chắc là một chết rồi hả, nhanh đi theo ta, nhanh đi theo ta.”

Nghe hai người này vừa đối thoại, không chỉ có Tiểu Băng Quân, ngay cả Minh Chiêu đều bị cả kinh nhẹ. Mới nhìn lại còn cho rằng là một người nhỏ yếu tính tình đau buồn, ai lại từng nghĩ nhưng là một người nhanh nhẹn miệng tính tình bạo hòa. Người trong Nữ Nhân lâu rồi là... không giống người thường mà.

Minh Chiêu là cảm thán, Tiểu Băng Quân lại trực tiếp hóa thành sùng bái cùng tự hào về Thiên Mạch không chút nào che giấu. Thiên Mạch chú ý tới biểu tình của nàng, không khỏi rũ mắt mà cười, sau đó đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại kia, trêu chọc khiến nàng lộ ra nụ cười thật sâu.

Ngôn Tứ đi ở phía trước, vừa phe phẩy cây quạt vừa ngo ngoé tây, miệng lại vẫn thì thào lầm bầm lầu bầu, “Đồ ranh con này đã chạy đi đâu, chút nữa ta mà tìm được, không thể không lột da nó.”

“Tứ cô nương, cô đang tìm cái gì?” Tiểu Băng Quân nhìn không được tò mò miệng hỏi.

Ngôn Tứ quay đầu nhìn về phía nàng, cười nói, “Còn không phải thằng nhóc con nghịch ngợm nhà ta kia, một khắc không giám sát chặt liền bỏ chạy không thấy bóng dáng, giống như con chuột con.” Nói xong, ngời chồm hóm thi lễ với Thiên Mạch, nói: “Chủ tử, người tất nhiên còn không biết, ta nuôi cho người thêm một tiểu nô tài.”

Thiên Mạch hơi nhíu mày, nhớ tới tình cảnh năm ấy nàng cố ý rời khỏi điện tới biên thành hoang vắng này. “Phụ thân hài tử đâu?”

Vừa nghe vấn đề này, Ngôn Tứ lập tức che quạt ở trước mặt, “Đừng, chủ tử. Chúng ta không đề cập đến chủ đề này không được sao? Nhắc tới nam nhân thú kia ta liền đau đầu.” Sau đó, nhếch miệng nhỏ lên, “Thế nào, chủ tử người lại vẫn ghét bỏ nhiều tiểu nô tài sai sử sao?”

Bị châm chọc chế giễu, Thiên Mạch cũng không giận, mỉm cười nói: “Muốn vào điện Hắc Vũ, dựa vào chính mình.”

Một câu, Ngôn Tứ lập tức lấy quạt che miệng, cuống quýt xoay người nhìn không chớp mắt, thành thật dẫn đường. Nàng cũng không nhẫn tâm giống chủ tử như thế, sao có thể để cho đồ ranh con kia gặp phải tội thể chứ.

Ý Hồng lâu là điểm tình báo được bố trí tại Uyển Dương của Nữ Nhân lâu, cũng là một thanh lâu. Xưa nay thanh lâu tửu quán là nơi tập hợp đủ mọi hạng người, đương nhiên cũng là nơi tình báo đưa tin phổ biến nhất. Ý Hồng lâu được xem là một trong những điểm tình báo được Nữ Nhân lâu thành lập sớm nhất, nhưng mà ngoại trừ Thiên Mạch cùng với 13 nữ nhân ở Nữ Nhân lâu, những người khác hoàn toàn không biết gì về nó, bởi vậy đủ thấy năng lực ẩn hình ẩn cư của Nữ Nhân lâu.

An bài phòng cho ba người, sau đó là đón gió tẩy trần, bận rộn một hồi đã là chạng vạng. Trong lúc đó hài tử ba tuổi của Ngôn Tử có xuất hiện qua một lần, trước khi bị mẫu thân nắm lấy thóp không biết lại trốn đi đâu mất, chỉ khiến Ngôn Tử nổi trận lôi đình. Cùng ba người ăn xong cơm chiều, nàng liền hấp tấp rời khỏi. Không quá bao lâu, trong viện lại là một trận gà bay chó sủa.

Ngày kế mới bắt đầu chăm cứu cho Tiểu Băng Quân, bởi vậy trước đó Minh Chiêu đã trở về phòng, chuẩn bị tốt danh sách dược liệu để chữa bệnh.

Lúc này nghỉ ngơi hãy còn sớm, Thiên Mạch hỏi Tiểu Băng Quân muốn đi nơi nào hay không. Tiểu Băng Quân nhìn rằng mây đỏ đầy trời, trong không khí thoang thoảng mùi hoa quế, liền nói muốn đến một nơi mọc đầy những đoá hoa vàng rực vừa mới thấy khi nãy để ngắm mặt trời lặn.

Thiên Mạch nói cho nàng đó là hoa quế, rồi sau đó trầm ngâm, nói: “Trái lại có một nơi như vậy.” Nói xong, đưa tay nắm eo nàng, mũi chân chạm đất một cái, nháy mắt liền biến mất khỏi sân. Trong viện nhất thời trống rỗng, chỉ dư lại gió Nam ấm áp tinh tế thổi qua hoa cỏ, mang theo thời tiết nóng bức còn sót lại.

Uyển Dương cách điện Hắc Vũ không xa. Mà điện Hắc Vũ bởi vì dãy núi Thiên Khuyết trùng điệp, thảm thực vật rậm rạp, trên núi cao giữa hang sâu thật sự có một chỗ mọc đầy cây hoa quế. Thời gian Thiên Mạch một mình ở Huyền cung chán đến chết, cũng sẽ vượt mây đạp trăng gào rú giữa núi non trùng điệp một phen, đối với vùng núi non mọc đầy cây hoa quế thật có chút ấn tượng.

Giữa vùng núi non trùng điệp, trên một ngọn núi không quá nổi bật kia, cây hoa quế mọc khắp đường núi, có cây cao tới hơn mấy trượng, thô ráp tới hai cánh tay người ôm mới xuể, mùi hương bay xa, mùi đậm cũng không phải khoa trương. Bởi vì khí hậu trong núi lạnh, một nửa số cây không kịp nở, đa số vẫn là những nụ hoa nhỏ. Chỉ là như thế này, hai người chưa tới nơi đã có mùi hương xông vào mũi.

Tiến vào trong núi, có thể thấy được cánh hoa quế vàng rực nằm đầy trên đất, làm cho người ta không đành lòng đặt chân. Đang trong lúc do dự, đã bị Thiên Mạch cơ hồ là chân không chạm đất dẫn nàng băng xuyên qua cánh rừng, cuối cùng ngồi xuống trên một gốc cây quế già mọc trên vách núi dưới mình về phía Tây.

Cây quế già thô ráp, hai người đi lên ngay cả lắc lư một chút cũng không có, trái lại dốc núi gió thổi rơi xuống mấy nụ hoa chưa nở, bay là tả như mưa bụi vàng rơi trên y phục cùng tóc người.

Tiểu Băng Quân nắm chặt tay Thiên Mạch, dưới chân là vực sâu vạn trượng, trong lòng lại không có chút sợ hãi.

Bởi vì đang ở vị trí cao, còn có thể nhìn thấy trời chiều được mây trắng núi xanh nâng đỡ, nhuộm cả nửa bầu trời. Vài con hạc trắng bay qua giữa ánh chiều tà rắng đỏ, giữa màu sắc tươi đẹp nồng đậm nhiễm vài điểm trắng hoạt bát.

“Ồ Băng thành nhìn không thấy cánh chiều tà như vậy.” Nghiêng đầu dựa vào vai Thiên Mạch, Tiểu Băng Quân nhìn không chuyển mắt phía chân trời, lầm bầm nói.

Băng thành mặc dù sở hữu Băng cung trong suốt mà nơi khác không có, có một màu trắng vô tận, có suối nước nóng dày đặc, nhưng thiếu đi sắc thái như vậy, tựa như sinh mệnh ít đi nhiệt độ, cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối.

Thiên Mạch không trả lời nàng. Cảnh chiều tà như vậy đều đã nhìn đến chán, còn có thể nói cái gì. Chỉ là hiện giờ bên cạnh có một người như vậy, cảnh trí vốn đã chán ghét tựa hồ chợt đột nhiên trở nên chẳng phải làm người chán ngấy đến vậy, thậm chí hẳn còn có thể cảm nhận được thú vị nhàn nhạt khi tựa vào nhau ở chỗ cao như vậy cùng với mùi hương ngào ngạt thoang thoảng trong gió.

“Thiên Mạch, nếu ta vĩnh viễn cũng nhớ không được chuyện trước kia, làm sao bây giờ?” Lúc mặt trời chỉ còn một nửa, Tiểu Băng Quân đột nhiên hỏi.

“Sẽ không đâu.” Thiên Mạch không chút suy nghĩ trả lời. Nếu Kiếm Hậu Nam cùng Minh Chiêu đều nói có thể, vậy đương nhiên là có thể trị, không có khả năng khác.

Tiểu Băng Quân trầm mặc khoảnh khắc, sau đó nói: “Thiên Mạch, chàng thích ta lúc trước khi mất trí nhớ nhiều hơn hay là thích ta của hiện tại nhiều hơn?” Đây kỳ thật là gút mắc trong lòng nàng. Mỗi lần nhìn hẳn nói về quá khứ của mình trong mắt lộ ra ôn nhu, nàng liền không hiểu sao cảm thấy ghen tị, ghen tị bản thân cùng hẳn cùng chung hoạn nạn nhưng lại hoàn toàn không còn trí nhớ nữa. “Nếu không có ta trước lúc mất trí nhớ, chàng vẫn sẽ không thích ta ở hiện tại?” Không đợi trả lời, nàng lại hỏi một câu.

Thiên Mạch nghĩ nghĩ, trả lời vẫn rõ ràng như cũ: “Sẽ không.” Nếu không có nàng trước kia không bỏ không tha cố ý đi theo, hẳn sao lại suy xét để cho nàng ở lại bên cạnh mình, tùy ý nàng thân cận, vì thế từ từ dung nạp nàng vào trong lòng? Tình cảm của hẳn vốn đậm đặc, căn bản không có khả năng dễ dàng thích một người, nếu không, lúc trước cũng sẽ không để cho nàng tự lựa chọn rồi đi hay không.

Nghe vậy, trong lòng Tiểu Băng Quân đau nhói, hương vị chua xót trực tiếp nổi lên, đang trong lúc thầm oán trách bản thân không nên nhầm chán mà đề cập loại chuyện không có cách giải quyết này, Thiên Mạch còn nói thêm.

“Cho dù mất hay không mất trí nhớ, nàng chính là nàng, vì sao vẫn còn tách ra?” Thiên Mạch cảm thấy cách nghĩ này cực kỳ lạ lùng. Mất trí nhớ cũng không thể thay đổi bản tính cùng khí chất đặc biệt của một người, cho dù trước khi mất trí nhớ hay sau khi mất trí nhớ, đối với hẳn mà nói, nàng chính là nàng, mà hẳn đặt nàng ở trong lòng, như vậy đủ rồi. Suy xét ai nặng ai nhẹ, không phải tự tìm phiền não ư.

Nghe được hẳn vừa nói như vậy, Tiểu Băng Quân cũng hiểu được bản thân có chút gây sự, nhưng mà trong lòng cảm thấy không cam tâm như thế, vì thế nghiêng người ôm lấy hẳn, nhắm thẳng vào trong lòng hẳn ngọ nguyệt.

“Người ta chỉ hỏi một chút, nếu đều giống nhau, vậy chàng nói thích ta hiện tại nhiều chút, nói đi.. nói đi...” Nàng làm nũng nói, nụ cười tràn đầy ngọt ngào.

Thiên Mạch bị tóc nàng cọ khiến cảm ngứa ngáy, buộc lòng phải ngửa ra sau, lại vẫn phải cẩn thận chú ý không cần thất thủ để nàng té xuống.

“Không phải muốn ngắm trời chiều sao?” Trong mắt hắn hiện lên ý cười, chuyển đề tài.

“Mặt trời cũng đã lặn rồi.” Tiểu Băng Quân bĩu môi, đối với chuyện này chấp nhất vô cùng, cũng bắt chấp bản thân đang treo giữa không trung, hai cái tay nâng mặt Thiên Mạch lên, vẻ mặt cầu xin nói: “Thiên Mạch, chàng nói... chàng nói mau...”

Thiên Mạch bị ép quá, ánh mắt vượt qua vai Tiểu Băng Quân nhìn về giữa rừng núi đã hiện lên sương chiều nhàn nhạt, con người đen đột nhiên trầm xuống, trở nên sâu thẳm. Ngay sau đó, Tiểu Băng Quân phát hiện bản thân bị mang nhảy ra khỏi cây quế già, quay trở lại đất bằng trên núi, sau đó bị đặt ở một góc cây phủ kín lá rụng cùng cánh hoa quế vàng thật dày.

Ánh mắt Thiên Mạch chăm chú nhìn vào mắt nàng, mãi tới khi nàng trở nên bất an.

“Hạ Nhi...” Hắn ôn nhu gọi, nhưng không nói gì thêm mà trực tiếp cúi đầu hôn nàng.

Ngực Tiểu Băng Quân bỗng nhiên đau xót, hơi chán chờ, vẫn giờ tay ôm lấy hắn. Nàng biết giờ khắc này hắn nhìn chính là nàng, lại cũng không phải nàng. Phản chiếu trong đôi mắt vẫn đang mờ to của hắn chính là bản thân nàng trước khi mất trí nhớ.

Có gió thổi qua, hoa quế vàng rực như mưa phùn rơi trên thân hai người.

Thiên Mạch chậm rãi khấn sâu thêm nụ hôn, cánh tay đặt nhẹ lên đôi mắt nàng, một cánh tay kia lại chạm đến phía dưới ngực đang phập phồng lên xuống, nắm lấy đai lưng thêu hoa, nhẹ nhàng kéo.

Tiểu Băng Quân chỉ cảm thấy ngực chột lạnh, sau đó lại bị thân thể kiên cố áp chặt. Đã trải qua sự đòi, thân thể nàng trở nên vô cùng mềm mại, thêm nữa người nọ lại là người mình thích, chỉ bị ngón tay cứng rắn có lực kia khẽ đụng, cả người đều hưng phấn mà run rẩy, thân thể tựa hồ tự phản xạ có điều kiện vận vào người phía trên.

Thiên Mạch lại đột nhiên ngừng đầu, ôm sát thắt lưng của nàng không hề di chuyển, một bàn tay vẫn che trên mắt nàng.

“Thiên Mạch...” Tiểu Băng Quân nhìn không thấy, có chút nghi hoặc. Vật cứng rắn ở giữa đùi vẫn còn nóng rực kiên định, hắn làm sao lại ngừng?

Thiên Mạch nhìn nửa gương mặt nàng lộ ra ngoài bàn tay mình, da như tuyết, môi đỏ mọng, dưới ánh hoàng hôn xanh nhạt cùng với bóng cây có vẻ vô cùng yêu mị mê người.

Hắn khẽ thở dài, cúi đầu xuống hôn lên mắt nàng, chậm rãi bình tĩnh hô hấp

“Làm sao bây giờ...” Thở dài tràn đầy bất đắc dĩ như gió bão qua viên tai, ngựa ngửa khiến Tiểu Băng Quân rụt rụt cổ, trong nháy mắt trong lòng cũng sáng tỏ, hiểu rõ bản khoăn của hắn, không khỏi lên cười trộm.

Thân thể hai người vốn kề sát nhau, nàng vừa cười, ngực rung động, Thiên Mạch lập tức cảm nhận được, ngừng đầu nhìn nàng mặc dù cắn môi dưới, lại vẫn không che giấu được hai lúm đồng tiền đáng yêu trên má, vừa vui vừa buồn cười, nhìn không được nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc nàng.

“Quân Nhi, nhanh sinh đứa bé cho ta đi.” Hắn nhẹ nhàng nói bên tai nàng, thừa dịp nàng bối vì chuyển biến xưng hô đột nhiên này cùng với ý tứ trong lời nói mà ngây người khó xử, lặng lẽ vén váy nàng lên, kéo quần lót xuống, sau đó không hề báo trước xông vào.

Tiểu Băng Quân a một tiếng, theo bản năng ưỡn người lên, khó có thể thích ứng khiến cho nàng cau chặt mi tâm, ngón tay nắm lưng hắn không tự chủ được dùng lực.

Thiên Mạch không buông tay che mắt nàng ra khiến cho nàng bối vì nhìn không thấy mà càng thêm mềm mại, toàn bộ thế giới tựa hồ chỉ còn lại có hắn, hơi thở của hắn, nhiệt độ cơ thể hắn, lấp đầy sự mãnh liệt của hắn.....

“Thiên Mạch...” Nàng ngậm khẽ ra tiếng, mặc dù vẫn cau mày, trong lòng nhưng là thỏa mãn nói không nên lời. Thời điểm kia nàng mới hiểu được, chính mình thích hắn đến nhường nào.

Thiên Mạch hôn môi nàng, sau đó nhẹ nhàng bắt đầu chuyển động, chờ nàng đạt tới cao trào liền ngừng lại. Bình tĩnh cảm thụ thân thể gồng chặt của nàng, nghe nàng gọi tên hắn, nhìn nàng vui mừng mà khóc. Sau đó buông tay che mắt nàng ra, hắn vừa cúi đầu khẽ hôn mái tóc bị mồ hôi thấm ướt, hai tròng mắt bị sương mù bao phủ, vừa thông thả mà kiên định rút ra, bởi vì không được thư giải mà trường đến khiến thân thể phát đau.

Dùng y phục chính mình giúp nàng lau thân thể, mới bắt đầu chỉnh lý y phục của hai người.

“Thiên Mạch, chàng... chàng còn chưa...” “Tiểu Băng Quân mặc dù tay chân bần rần, chỉ có thể tùy ý hắn bài bố, trong lòng lại rõ ràng hiểu rõ, ánh mắt đảo qua phần dưới eo hắn, không khỏi bắt đầu có chút đau lòng.

Thiên Mạch nhanh chóng buộc đai lưng cho nàng, hôn nấp nhả ở lồng ngực nàng, mỉm cười nói: “Không sao, ta tình nguyện chờ lát là được. Nàng chờ ta.”

Hắn chung quy không muốn để cho nàng tại thời điểm quan trọng này mà bị mệt, chỉ có thể tự mình chịu lấy. Không tệ, với tu vi của hắn còn có thể không chế được bản thân.

Tiểu Băng Quân được đỡ ngồi tựa vào cây hoa quế, nhìn hắn đi tới chỗ xa, ở dưới một cây hoa quế khác xếp bằng mà ngồi, hai tròng mắt như viên đá đen lấp lánh ôn nhu đảo qua chính mình xong mới chậm rãi đóng lại, trong lòng lại không hiểu có chút chua xót đau đớn.

Sắc mặt Thiên Mạch dần dần bình tĩnh lại, lúc này hoàng hôn đã sâu, ngăn cách một khoảng cách nhìn qua, mờ mờ ảo ảo có một tầng khí trang nghiêm bao phủ hắn.

Tiểu Băng Quân đột nhiên trở nên sợ hãi, nhưng lại không dám quấy rầy hắn, chỉ có thể kiên cường cuộn tròn thân thể thành một khối, mãi đến hắn lại mở mắt ra mới liều lĩnh bỏ nhào tới.

“Thiên Mạch, Thiên Mạch, về sau đừng như vậy nữa... Ta sẽ không ngắt đi... Về sau đừng như vậy nữa...” Gắt gao ôm cổ hắn, nàng khẩn cầu nói. Trong lòng sợ hãi, nhưng mà ngay chính nàng cũng nói không rõ rốt cuộc đang sợ cái gì.

Thiên Mạch dừng một chút mới chậm rãi giơ tay lên vỗ vỗ lưng nàng, ngoại trừ nhàn nhạt ừm một tiếng không nói gì khác. Có lẽ loại phương pháp luyện hóa tinh khí thành tịnh tâm quả thật không nên làm nhiều, dù sao, hiện giờ hắn đã không còn một mình.

Mặc dù nhận thức như vậy, nhưng mãi đến sáng ngày hôm sau tầng nhàn nhạt xa cách quanh thân hắn kia mới xem như hoàn toàn thu lại, Tiểu Băng Quân hoàn toàn yên lòng tiếp nhận chăm cứu của Minh Chiêu. Nhưng mà trong lòng cũng đã có cảnh giác, nàng thề về sau thà rằng bản thân cắn răng chống đỡ cũng tuyệt không để cho hắn nửa đường trở ra.

Trị liệu cực kỳ thuận lợi, từ ngày thứ năm, trong đầu Tiểu Băng Quân liền hiện ra chút hình ảnh vụn vặt ngắt quãng, mặc dù vẫn còn không thể nói nó thành chuỗi, nhưng cũng đã có tiến triển lớn.

Cùng một thời gian, tình báo các nơi ừn ừn kéo đến. Từ sau khi ba người Thiên Mạch rời khỏi Trường An, tất cả mọi người mất dấu hành tung bọn họ, trong đó bao gồm cả Long Nhất. Bởi vậy các phương diện đều tạm thời án binh bất động, không khí vẫn duy trì bình tĩnh ở mặt ngoài nhưng ai cũng biết đây là bình yên trước cơn bão.

Thương Ngự, còn có cả nhà Từ Tra Hách Đức đều chưa tới, mỗi ngày Thiên Mạch ngoại trừ cùng Tiểu Băng Quân chăm cứu ra, đó là dẫn nàng du ngoạn khắp nơi, tuyệt không dè chừng đại chiến sắp xảy ra, trực tiếp khiến Ngôn Tứ sốt ruột bán loạn nhưng lại không biết làm thế nào.

Tần suất ký ức lẫn lộn xuất hiện trong đầu càng ngày càng dày, cảm xúc Tiểu Băng Quân trở nên cực độ bất ổn, lúc thì hoạt bát nhiệt tình, lúc thì nội tâm trầm tĩnh, lúc lại đa sầu đa cảm. Đang lúc Thiên Mạch vì thế mà âm thầm lo lắng, sáng hôm đó, hắn đột nhiên từ trong giấc ngủ say không mộng mị kinh tỉnh. Mở mắt ra, phát hiện Tiểu Băng Quân đang chăm chú nhìn hắn, con ngươi đen trong tròng, hiển nhiên đã tỉnh thật lâu.

Trong lòng Thiên Mạch máy động, không nói chuyện, Tiểu Băng Quân đã nhợt nhạt cười.

“Chủ tử.”

Lúc xưng hô đã lâu này từ trong đôi môi đỏ mọng mềm mại phun ra, nháy mắt đó Thiên Mạch chỉ cảm thấy lồng ngực tựa hồ có thứ gì đó sôi trào, mãnh liệt đến khiến hắn không cách nào cũng không muốn kiềm chế, vì thế chỉ có thể xoay người đè nàng ở dưới thân, sau đó hung hăng hôn.

Tiểu Băng Quân duỗi tay gắt gao ôm lại hắn, nhắm khoé mắt mơ hồ ngẩn lẹ.

Vật áo mở ra, tóc dài quấn lấy. Thiên Mạch chưa bao giờ cho rằng bản thân lại không khống chế được, nhưng mà ở một khắc này cho dù làm thế nào cũng đề nén không được kích động trong lòng, lại xâm nhập vào người nàng với sự vội vàng sau này nghĩ lại cũng không thể tưởng tượng nổi, thậm chí ngay cả âu yếm cơ bản nhất cũng chờ không được.

Bị sóng ập tới, giường chấn động, mồ hôi thấm ướt hoà quyện nơi hai thân thể kề sát nhau, tim đập như sấm chạm vào nhau, lại không phân ra chàng ta.

Lúc mọi chuyện bình tĩnh trở lại, Tiểu Băng Quân mặc dù xụi lơ như bùn, ngay cả động một ngón tay cũng thấy khó khăn, nhưng không như lần đầu tiên choáng váng ngất lịm như vậy.

Thiên Mạch vén sợi tóc ẩm ướt mồ hôi dính trên má nàng ra sau tai, sau đó dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi má bị tình triều nhuộm đỏ, trong lòng vì bản thân không khống chế được trước đó mà ngậm kinh ngạc.

“Đều đã nhớ ra?” Cho đến lúc này, hắn mới mở miệng hỏi. Kỳ thật trong lòng sớm có đáp án, dù sao ánh mắt quen thuộc kia không phải nàng sau khi mất trí nhớ có khả năng có được.

“Chủ...” Tiểu Băng Quân vừa mới mở miệng, liền bị Thiên Mạch duỗi ngón tay đặt nhẹ lên môi.

“Gọi Thiên Mạch.” Hắn nói, “Về sau ta cũng sẽ không gọi nàng là Hạ Nhi.” Mặc dù hắn cũng không để ý xưng hô, nhưng nếu hai chữ kia làm cho nàng theo bản năng cảm thấy thấp hơn hắn một bậc, như thế vẫn không gọi thì hơn.

Tiểu Băng Quân cong mắt, vô lực đẩy hán ra, chỉ có thể rầu rĩ dạ, sau đó mệt mỏi nhắm mắt lại, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Xem ra chuyện khôi phục trí nhớ chỉ có thể ngày mai lại nói, Thiên Mạch cũng không quấy nhiễu nàng, cúi đầu hôn lên Thái Dương nàng, sau đó vén màn đi ra. Từ trong tủ lấy ra một chiếc chiếu may và mềm mỏng đổi lại, để cho nàng ngủ được thoải mái, mới đi ra cửa phòng. Không nghĩ tới ngoài phòng mặt trời đã ngã về Tây, vậy mà đã đến hoàng hôn.

Ngôn Tứ đang véo chặt lỗ tai nhũ từ ba tuổi của nàng, nhìn thấy hán, vội vàng xấu hổ thả tay ra, vừa gọi chủ tử, tiểu oa nhi bưng bình kia nhân cơ hội nhanh như chớp chạy mất hút, khiến nàng tức giận dậm chân.

“Minh Chiêu tiên sinh đâu?” Thiên Mạch hỏi, hán đương nhiên chưa từng quên, theo lệ thường ngày, hôm nay Tiểu Băng Quân cũng phải làm châm cứu.

Đối với câu hỏi của hán, Ngôn Tứ thật không bắt ngờ, đang đưa cây quạt mấy cái, sau đó nói: “Minh Chiêu tiên sinh nói, hán tới đây còn chưa kịp đi chung quanh du ngoạn, cho nên sáng nay xuất hành, hai ngày sau trở về. Hạ phu nhân...”

“Gọi phu nhân là được.” Thiên Mạch cắt ngang nàng, lại bổ sung thêm: “Về sau chỉ có nàng mới được xem là phu nhân.”

Ngôn Tứ vội cung kính đáp lại, trong lòng biết ý tứ của hán về sau ngoại trừ Tiểu Băng Quân sẽ không còn có những nữ nhân khác. Hán nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên nói cái gì thì là cái đấy. Hiểu rõ điểm này, nhưng lại không khỏi dâng lên một chút tình cảm hâm mộ, lập tức lại bị nàng vớt sang một bên. So với hâm mộ người ngoài, chẳng bằng quý trọng mọi thứ ở hiện tại lại càng thực tế hơn.

Hai người đang nói chuyện, có thủ hạ báo lại, Sở gia Nhị công tử ở Đình Châu cầu kiến.

Sở gia ở Đình Châu một năm này uy danh đại chấn, Ngôn Tứ chuyên thu thập tình báo làm nhiệm vụ đương nhiên có nghe qua, nhưng lại chưa từng giao thiệp qua, bởi vậy nghe được đối phương tới gặp không khỏi cảm thấy kỳ quái. Với địa vị Sở gia, tới một thanh lâu nhỏ nhỏ đã là chuyện lạ, huống chi lại còn là cầu kiến.

Thiên Mạch cũng có chút bất ngờ, hơi trầm ngâm, cuối cùng quyết định vẫn để cho Ngôn Tứ ra mặt xã giao, dù sao trước khi thời điểm quyết định tới thực sự cũng không nên rước thêm rắc rối.

Nhưng Ngôn Tứ chỉ đi trong khoảnh khắc liền vội vàng trở về.

“Chủ tử, Xuân phu... Xuân Cơ cũng đến đây.” Nàng phe phẩy mạnh cây quạt, nghĩ đến Xuân Hạ hai cơ đụng cùng một nơi liền cảm thấy xoắn xuýt.

“Ồ..?” Thiên Mạch đang đứng trước một gốc cây hoa quế, đưa tay vuốt ve nụ hoa vàng rực, nghe vậy cũng không quay đầu lại. Không cần nghĩ, Sở gia có thể tìm đến nơi này, tất nhiên không thoát được can hệ với Xuân Cơ.

“Sở Nhị công tử nói người có ân với hán, đặc biệt tới tương trợ.” Ngôn Tứ từ phản ứng của hán cũng không nhìn được gì, không khỏi trở nên nôn nóng, đơn giản đem mục đích người đến nói ra.

“Một khi đã như vậy...” Bàn tay Thiên Mạch nghiêng sang bên, nụ hoa nhỏ liền rơi xuống lu cá bên cạnh. “Vậy thì gặp mặt đi.” Nói xong, phất ống tay áo, đi ở trước mặt.

Ngôn Tứ trong lòng tràn đầy tò mò, đầu chịu bỏ qua, vội vàng theo sau.

Ra ngoài dự kiến của Thiên Mạch, không chỉ có Sở Tử Ngạn cùng Khố Kỳ Nhị hai người, thậm chí ngay cả Sở Bách cùng với bọn người Vệ Lâm, Vệ Cánh cũng đến. Nhìn thấy hán, ngoại trừ Khố Kỳ Nhị, toàn bộ đều lộ ra thần sắc kính hãi.

Thiên Mạch ý bảo mọi người ngồi xuống, sau đó chú ý tới Khố Kỳ Nhị vậy mà ngồi bên cạnh Sở Bách, vẻ mặt có lưu luyến, trong lòng liền hiểu rõ.

Sớm đã có người dâng trà bánh, Ngôn Tứ lại tự mình bưng cốc trà đưa đến trong tay Thiên Mạch, sau đó thối lui đến phía sau hán. Thấy thế, Sở Tử Ngạn ngược lại không có gì, mấy người Vệ Lâm vốn ngạc nhiên rồi sau đó lại có chút bất bình căm giận. Mặc dù rời khỏi núi rừng cũng cả một năm nhưng sự thuần phác đặc biệt trên người bọn họ vẫn không chút nào giảm bớt, đây là bất bình cho Tiểu Băng Quân.

Thiên Mạch mỉm cười, hảo cảm đối với bọn hán càng tăng, vì thế nghiêng đầu nói với Ngôn Tứ: “Người cũng ngồi xuống đi.”

Ngôn Tứ cũng không câu nệ cấp bậc lễ nghĩa, phe phẩy cây quạt thoải mái ngồi ở vị trí cuối cùng, trên nàng chính là Vệ Thước.

“Chư vị sao lại tới đây?” Nắm rõ tình huống bảy tám phần, Thiên Mạch mới chậm rãi mở miệng đi vào vấn đề chính.

Đã từng sống chung với nhau, Sở Tử Ngạn biết tính cách hán, không đợi hán hỏi từng cái liền không chút nào giấu diếm nói ra nguyên nhân cùng mục đích vì sao bọn họ tìm tới đây.

Hóa ra từ sau khi hai người đi, tinh thần Khố Kỳ Nhị cực kỳ sa sút một thời gian, vốn cũng muốn rời đi, lại bởi vì nguyên nhân nào đó cuối cùng ở lại. Thời điểm kia bọn họ mới từ trong miệng nàng biết được thân phận chân chính của Thiên Mạch, cũng bởi vậy biết rõ tình cảnh của hán, cho nên lúc nghe đến lời đồn trong giang hồ hán muốn phản công điện Hắc Vũ, lập tức quyết định tiến đến tương trợ. Mà có thể tìm tới đây, hoàn toàn dựa vào tình báo Sở gia phát ra khắp nơi cùng với một chút tin tức do Khố Kỳ Nhị cung cấp.

Sau khi nghe hắn nói xong, Thiên Mạch cũng không lập tức đáp lại, mà mang trà lên chậm rãi uống, đặt chén trà xuống mới nhìn về phía Khó Kỳ Nhi.

“Ngươi vì sao không trở về Lôi Mông?”

Không nghĩ tới hắn sẽ nói với mình, Khó Kỳ Nhi vốn ngần ngại, rồi sau đó mặt căng thẳng vốn không muốn đáp lại, lại chung quy nhìn không được đồ mặt.

“Trở về làm gì? Lại để cho người ta đùa bỡn sao...” Nói đến đây, nàng không khỏi len lén nhìn Sở Bách, phát hiện hắn đang ôn nhu nhìn mình, trong lòng ngọt ngào, lập tức có kích động muốn để cho người ngoài cùng chia sẻ niềm vui của mình. “Huống chi, huống chi ta cùng Bách lang đã là phu thê, về sau đương nhiên phải ở lại trường ngạ.” Trước kia từng thích nam nhân nhìn như thần tiên trước mắt như thế, hiện giờ đối mặt hắn, nàng mới hiểu được những chuyện này thật sự đã qua rồi. Không thuộc về người bất luận người tranh như thế nào, trả giá như thế nào, đều sẽ không là của người. Hiện giờ trong lòng nàng, trong mắt nàng đều là nam tử bên cạnh, cũng mới hiểu được lưỡng tình tương duyệt tốt đẹp thế nào.

Nghe được lời của nàng, cây quạt trong tay Ngôn Tứ vừa trượt, thiếu chút nữa rơi xuống đất, may mắn nàng phản ứng rất nhanh, mới miễn cưỡng thất thố trước mặt nhiều người như vậy.

“Đã tổ chức hôn lễ?” Thiên Mạch vẫn lạnh nhạt hỏi.

Khó Kỳ Nhi vốn cũng là nữ tử phóng khoáng cực kỳ về chuyện tình nam nữ, lúc này lại không biết như thế nào liền thấy xấu hổ. Sở Bách vội mở miệng nói: “Vốn dĩ định vào ngày trung thu, có điều...”

Hắn còn chưa nói xong, Thiên Mạch đã giơ tay ý bảo dừng lại, “Vậy có thể tổ chức tại điện Hắc Vũ.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc. Khó Kỳ Nhi cũng mang vẻ mặt mờ mịt, lại nghe hắn chậm rãi bổ sung thêm. “Nói như thế nào, Khó Kỳ Nhi cũng là người điện Hắc Vũ ta.”

Hắn không gọi Xuân Nhi, mà gọi Khó Kỳ Nhi, hiển nhiên đã thừa nhận một thân phận khác của nàng, đồng thời cũng biểu lộ thân phận của nàng tại điện Hắc Vũ, không để cho nàng không có chỗ dựa. Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Khó Kỳ Nhi không khỏi nâng tay găt gao bùm chặt môi, nghiêng người che lại ánh mắt đã phấp phỏng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Sở Bách cảm kích trong lòng, đang muốn kéo nàng đứng dậy nói lời cảm tạ, lại bị Thiên Mạch giơ tay chặn lại. Hắn quay đầu hỏi Sở Từ Ngạn: “Các người cử bao nhiêu người đến đây?”

“Thôn Vệ gia 412 người, Sở gia 650 người, tổng cộng 1062 người. Họ đều được chọn ra từ trong những người giỏi nhất.” Sở Từ Ngạn nói.

Nghe thấy nhiều người đến đây như vậy, Ngôn Tứ không khỏi cả kinh, lập tức thẩm tính toán an trí mọi người thế nào.

“Lo lắng sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết, cho nên 6 người chúng ta đi trước một bước tới báo với Ngôn Tứ cô nương. Những người còn lại lần lượt xuất phát, đều cải trang mà đi, sau đó tập hợp đợi lệnh ở vùng rừng núi cách thành năm mươi dặm, không ngờ bị người phát hiện.” Nói tới đây, Sở Từ Ngạn đột nhiên nở nụ cười, nhìn mắt Vệ Lâm, “Vốn kế hoạch là Tiểu Lâm từ theo huynh đệ Vệ Thành, nhưng hắn vẫn quán A Cánh và ta không chịu buông, muốn tới gặp người cùng Băng Quân cô nương trước, nói cái gì mà trận chiến sắp tới sống chết khó lường, đây là tâm nguyện duy nhất của hắn, vân vân. Đều đã nói đến mức này, chỉ có thể để hắn theo cùng, cũng không ngờ tới thật sự có thể gặp được các người...”

“Càn quấy!” Vệ Cánh hừ một tiếng, có thể thấy được lúc ấy kéo nheo phiền đến độ nào. Gương mặt Vệ Lâm sớm đã đỏ thắm, muốn Sở Từ Ngạn đừng nói nữa, lại xấu hổ không dám mở miệng, chỉ có thể cúi đầu thật thấp.

Mọi người ở đây liền cười vang.

Thiên Mạch mỉm cười, nói: “Quân Nhi hơi mệt, đang nghỉ ngơi. Nếu như nàng biết các vị đã đến, hẳn sẽ cực kỳ vui mừng.” Nói xong, nhìn mắt Ngôn Tứ.

Ngôn Tứ hiểu ý, đứng dậy nói: “Các vị đường xa mà đến, không bằng đi xuống rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi chốc lát trước, chút nữa lại hàn huyên cũng không muộn.” Nói xong, gọi nha hoàn tới phân phó vài câu, sau đó tự mình dẫn 6 người đi.

Trong nháy mắt bước ra ngưỡng cửa đó, Khó Kỳ Nhi quay đầu nhìn về phía Thiên Mạch: “Cảm ơn người.” Không đợi hắn trả lời, vội vàng đi ra, khăn trương đuôi kíp bước Sở Bách, nhìn nhau mà cười, sau đó nắm tay... đi song song.

Người đi hết, trong đại sảnh lập tức khôi phục yên lặng, thỉnh thoảng có thể nghe được một hai tiếng ve kêu từ ngoài truyền vào.

Thiên Mạch nâng chum trà lên uống một ngụm trà lạnh, mang theo chút vị chất thơm ngát lan tràn trong khoang miệng, bắt đầu tiết ra nước bọt.

Nếu như ngay cả Sở gia ở tại Thành Sơn xa xôi đã có thể tra đến đây, như thế những người khác đương nhiên cũng có thể. Hắn trầm ngâm, một lát sau đã có tính toán trong lòng, đứng dậy trở về phòng.

Tiểu Băng Quân đang ngủ say, đá chân mông sang một bên, áo lót trắng bị mồ hôi thấm ướt một nửa, sợi tóc dính vào cổ, khuôn mặt đỏ bừng nửa vùi trong gối khiến người ta muốn cắn một ngụm. Mùi thơm lạ lùng nồng đậm trong màn trướng khiến người suy nghĩ.

Không nghĩ tới nàng lại sợ nóng như vậy, Thiên Mạch lắc đầu, ngay sau đó treo màn lên rồi đi ra ngoài. Một lát sau bưng một chậu nước ấm đi tới, nhúng khăn, giúp nàng lau mồ hôi ẩm ướt trên người.

Vén lại sợi tóc, thay áo sạch, mặc dù động tác hắn mềm nhẹ, nhưng cũng xem như là phải lăn qua lăn lại một hồi, Tiểu Băng Quân một chút dấu hiệu thanh tỉnh cũng không có, có thể thấy được thật sự rất mệt.

Ngồi ở bên giường, Thiên Mạch nhẹ nhàng quạt cho nàng, nhìn nàng không biết bởi vì nóng hay vì thân thể không thoải mái mà hàng lông mày nhíu lại từ từ giãn ra, khoé môi cười nhạt, trong lòng âm áp, nhìn không được cúi đầu hôn cánh môi đỏ bừng, lại yêu thương triền miên một hồi.

Hoá ra chỉ cần đơn thuần để một người ở trong lòng đã tốt đẹp như vậy. Mãi đến lúc này hắn mới thực sự hiểu rõ mặt còn lại của con người mà không phải là nhận thức theo lý trí.

Tiểu Băng Quân chỉ khôi phục một phần trí nhớ. Nàng nhớ rõ mười năm tại điện Hắc Vũ, nhớ rõ trận đại loạn kia ở điện Hắc Vũ, cũng nhớ rõ bản thân làm thế nào không rời không buông theo sát bên cạnh Thiên Mạch. Nhưng nàng không nhớ rõ nàng đến Vân Phủ như thế nào, cũng không nhớ rõ nàng vì sao lại mất trí nhớ. Trí nhớ của nàng chính xác dừng lại tại trận pháo hoa đêm trừ tịch kia.

Vì thế Thiên Mạch đem phần sau nói tường tận cho nàng từng việc một, trong đó có chuyện tự do cưới ngựa ngàn dặm, có A Mục yêu say đắm, cũng có đêm giông bão chưa hoan ái xong kia.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung.” Ôm nữ tử đang muộn phiền vào lòng, Thiên Mạch giọng tay chỉ lên vầng trăng khuyết trên bầu trời, nói: “Nàng xem, có lẽ chưa cần đến trăng tròn, nàng có thể nhớ lại toàn bộ rồi.”

Lúc này đúng là mừng bảy tháng tám, ánh trăng vẫn đang khuyết, treo trên chân trời màu xanh nhạt, tương xứng với đường chân núi màu đen, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng bộ dáng sáng tỏ trong trẻo của nó.

Tiểu Băng Quân si ngốc nhìn, nhớ tới cảnh trăng tròn thấy được ở Huyền cung, đột nhiên quay người ôm lấy Thiên Mạch, dán sát mặt vào bờ ngực rắn chắc của hắn, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn.

“Thực xin lỗi.” Nàng rầu rĩ nói, lông mi dài mà đẹp rũ xuống, giấu đi áy náy trong mắt.

“Không sao.” Thiên Mạch đáp lại. Hắn biết nàng đang nói cái gì.

Tiểu Băng Quân giống như không nghe thấy câu trả lời của hắn, tiếp tục lẩm bẩm áy náy, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Thiếp không nên quên chàng... Thiếp làm sao có thể quên chàng...” Trong lòng nàng tự trách, nhưng nhiều hơn chính là nghĩ lại mà sợ. Nếu lúc nàng quên, hắn lựa chọn rời khỏi nàng, nàng phải làm sao bây giờ?

Thiên Mạch mỉm cười, cúi đầu hôn lên trán nàng.

“Quân Nhi, nhớ rõ ta từng nói về việc dung máu không?” Hắn đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân nghe vậy nhất thời quên đi sự tự trách, bỗng nhiên ngẩng đầu, nếu không phải Thiên Mạch nhanh chóng né ra, chỉ sợ bị đụng trúng cằm.

“Nhớ rõ.” Làm sao có thể quên, lúc pháo hoa bay lên bầu trời là lúc hắn nói với nàng. Lại làm sao có thể quên, hắn cự tuyệt ngay lúc đó.

Nhìn đến thống khổ hiện lên trong mắt nàng, Thiên Mạch đương nhiên biết nàng nhớ tới cái gì, bắt đầu dĩ vãng dài, hai tay nâng chặt mặt nàng, nói rõ ràng từng chữ từng chữ cho nàng: “Khi đó ta lắc đầu là bởi vì chúng ta đã dung máu qua, căn bản không nên tiếp tục dung máu.”

Tiểu Băng Quân ngây người, giữ nguyên tư thế bị hắn bưng mặt, ngây ngốc nhìn nam nhân gần trong gang tấc, một hồi lâu mới như bị cắn đầu lưỡi lắp ba lắp bắp hỏi: “Cái... cái gì...”

Thiên Mạch đột nhiên phát hiện bản thân càng ngày càng thích nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, bởi vậy cũng không lập tức trả lời, mà nhìn sang nơi khác nói. “Nàng thích cảnh rừng hoa quế này, sau khi chuyện ở điện Hắc Vũ kết thúc, chúng ta liền dời tới chỗ này ở. Còn về điện Hắc Vũ, ai muốn thì cho người đó là được.”

Tiểu Băng Quân nhất thời không phát hiện đề tài đã bị đổi, lại vẫn ngây ngốc tiếp nối câu chuyện của hắn. “Như vậy sao được, nói thế nào thì...” Nói tới nửa câu, ánh sáng chớp loé trong đầu, nhất thời phản ứng kịp, không khỏi sốt ruột, nắm tay hắn đang nâng mặt mình, nói năng lộn xộn: “Chàng nói... chàng vừa mới nói, dung máu... chúng ta đã dung máu?” Nếu thật có, nàng vì sao không nhớ một chút nào, chẳng lẽ chuyện này cũng quên rồi sao?

Thấy nàng gấp đến độ đỏ mặt, Thiên Mạch không nỡ tiếp tục đùa cợt, ngón tay trượt xuống mặt nàng, mò lên cần cổ duyên dáng thon dài kia, ngay tại lúc thân thể Tiểu Băng Quân run lên, đột nhiên cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái lên trên chỗ ngón tay vừa mới vuốt ve qua. Mạch máu chỗ đó nhảy động, tràn ngập sức sống.

“Nhớ rõ không?” Hắn ngẩng đầu, ở bên tai nữ nhân đang nằm toàn thân cứng ngắc, dần dần hướng dẫn trí nhớ bị lãng quên kia, “Điện Thương Minh, ta bị thương, đã từng cắn nàng như vậy.” Vì thế, máu của hắn và máu của nàng tương dung trong cơ thể hắn.

Theo tiếng nói rõ ràng như gió, một vài hình ảnh hiện lên trong đầu Tiểu Băng Quân, rõ ràng giống như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. Nàng chậm rãi giờ tay lên, sờ lên mặt Thiên Mạch.

“Thiếp cho rằng đó là ảo giác của thiếp.”

Nàng không phải chưa từng hoài nghi qua. Mỗi lần sau khi bị cắn tỉnh lại đều tìm không thấy miệng vết thương, nhất là lần đó nàng rõ ràng cảm giác được yết hầu bị cắt vỡ, nhưng chỉ ngủ một giấc liền bình yên vô sự. Nàng không phải không nghĩ tới điểm cổ quái trong này, chỉ là hắn không nói, nàng liền không hỏi. Hiện giờ quay đầu lại nhìn, mới phát hiện nhiều điểm khiến nàng nghi hoặc như vậy, bất quá chỉ vì hắn khác với người thường.

Thiên Mạch nở nụ cười, kéo nàng đứng dậy, đi chậm trong rừng hoa quế. Gió thổi quế rơi, tuôn như mưa bụi vàng. Hắn chỉ cảnh núi trong đêm, nói nơi này có thể xây nhà, nơi đó có thể dẫn sơn tuyền, dần dần liên phác thảo ra một bức tranh về cảnh sống nhàn hạ nơi núi rừng. Không bị thế tục ảnh hưởng, cũng không cô độc vắng vẻ, vì thế nghịch gió chơi trăng hái rau liền trở thành một câu chuyện đẹp. Tiểu Băng Quân nghe tới say mê không thôi.

Ngày 8, Minh Chiêu du ngoạn trở về, sau khi kiểm tra tình hình cho Tiểu Băng Quân thì tiếp tục thi châm. Vào đêm cùng ngày, hai người Sở Bách Vệ Cảnh lặng lẽ rời khỏi Uyển Dương, chạy tới nơi núi rừng cách năm mươi dặm. Sáng mùng 9, cả nhà Từ Tra Hách Đức phong trần mệt mỏi nhập thành Uyển Dương. Ngôn Từ nhận được tin tức, lập tức dẫn người tới Ý Hồng lâu. Tỷ muội Tiểu Băng Quân gặp lại, lại là một cuộc tương phùng vui mừng.

Gặp lại sau nhiều năm, so với phu thê Từ Tra Hách Đức nửa mừng nửa lo, Minh Chiêu có vẻ bất ngờ một chút, làm thế nào cũng không nghĩ tới bọn họ và Tiểu Băng Quân lại có mối quan hệ này, không khỏi khiến hắn cảm thán sự kỳ diệu của duyên phận.

“Minh Chiêu... ca ca, vết sẹo trên mặt Luyến Nhi có thể chữa khỏi không?” Tiểu Băng Quân do dự một chút giữa hai cách xưng hô ‘tiên sinh’ và ‘ca ca’, cuối cùng vẫn lựa chọn cái sau. Nếu lúc không mất trí nhớ gặp Minh Chiêu, nàng tuyệt không đến mức dùng cách xưng hô thân thiết như vậy, hiện giờ sửa lại cũng không quá mức gượng ép. Huống chi trong lòng nàng, cho dù không có sự luyến mộ thời niên thiếu, lại vẫn có cảm giác thân cận mà người thường không cách nào sánh bằng, gọi Minh Chiêu một tiếng huynh trưởng cũng không quá đáng.

Vấn đề nàng mới nói ra miệng, ánh mắt tỷ đệ Nga Tái cùng Duật Lâm cũng sáng lên, đồng loạt nhìn về phía Minh Chiêu, trong mắt tràn đầy chờ mong. Đối với bọn chúng mà nói, có thể nhìn thấy dung mạo đầy đủ của mẫu thân là khát vọng trong lòng tới nay, giống như lúc trước hưng phấn mà gián tiếp tìm kiếm bóng dáng trước kia của mẫu thân trên người Tiểu Băng Quân.

Thu Thần Vô Luyến vốn dĩ muốn quả quyết cự tuyệt như mười năm trước vậy, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt nhi nữ khi đó đột nhiên im bặt. Đối với một nữ nhân mà nói, đúng là vẫn muốn bản thân đẹp nhất khi ở trước mặt người mình yêu. Kỳ thật nàng cũng không ngoại lệ. Mười năm này, nàng đối với Từ Tra Hách Đức cùng một đôi nhi nữ không phải không thấy áy náy trong lòng.

Minh Chiêu mỉm cười, nhìn về phía Từ Tra Hách Đức, “Người Địa Nhĩ Đồ, người không thay đổi chủ ý ư?” Hắn cực kỳ muốn biết, trải qua mười năm, lựa chọn của bọn họ còn giống trước hay không.

Từ Tra Hách Đức nhìn thoáng qua thê tử, rồi sau đó đột nhiên vươn người đứng dậy, một tay đặt trước ngực làm một cái đại lễ với Minh Chiêu, “Làm tiên thiên sinh!” Nếu như hiện tại hắn vẫn không rõ gây ra chiến tranh cùng với tai họa và rắc rối không phải do nữ nhân này, mà từ tâm tham lam của nam nhân, hắn làm sao lại xứng với sự ái mộ yêu thương của A La. Nếu như ngay cả chính thể nhi của mình hắn cũng không bảo hộ được, sao lại bảo đảm tộc dân bình an. Mấy năm nay, hắn đã thoái nhượng tới cực hạn.

“Người là người Địa Nhĩ Đồ, ta là người Diễm tộc, không cần lễ nghi nhiều như vậy.” Minh Chiêu thân nhiên nhận đại lễ của hắn, lời từ miệng nói ra lại khiến người dờ khóc dờ cười.

Từ Tra Hách Đức cũng không dễ dàng bị chọc giận như nhiều năm trước, bật cười lớn, ngồi trở lại chỗ.

Minh Chiêu khiêu khích không được cũng không để ý, quay đầu nói với Tiểu Băng Quân: “Nha đầu, muội từng thấy Minh Chiêu ca ca của muội thúc thủ vô sách sao?” Ngữ khí trêu tức trong đó lại hé lộ sự tự tin ngất trời, làm cho tâm người không tự chủ được trở nên kiên định.

Tiểu Băng Quân đang muốn lắc đầu, lại đột nhiên nhớ tới Quý Liên, không chút suy nghĩ liền thốt ra: “Quý Liên cô nương...”

Nụ cười ôn hòa như ánh mặt trời ấm áp trên mặt Minh Chiêu khề cứng lại, nghĩ đến cũng là tình cảnh bị đùa giỡn trước mặt mọi người ngày ấy, sự xấu hổ lóe qua nơi đôi mắt bạc, quay mặt nhìn về phía Thiên Mạch, “Thêm một điều kiện.”

Thiên Mạch đang ngâm cứu chiếc châm bằng trà màu xanh đang dựng thẳng trong chén trà, nghe vậy nâng mắt ý hỏi.

“Để cho nữ nhân kia đừng đi theo ta nữa.” Minh Chiêu nói. Hắn tự nhận không tính quá ngu xuẩn, sau khi biết về tốc độ của Thiên Mạch, sao còn không thể liên tưởng chuyện tình trước sau mà suy đoán ra Quý Liên vẫn luôn theo sát mình, chẳng qua lấy năng lực của hắn nhìn không thấy thôi.

“Đó là vấn đề nan giải.” Thiên Mạch không nghĩ ngợi gì, dứt khoát thừa nhận. Nếu bàn về khó chơi, trong tộc ai cũng kém Quý Liên. “Có lẽ, người có thể cho nàng nghiệm rõ bản thân mình.” Đây là biện pháp vất vả và một lần suốt đời nhân nhả.

Nghiệm rõ bản thân mình... Minh Chiêu im lặng, cực kỳ rõ ràng không tán thành chủ ý này. Những chữ này thật sự làm cho không ai có thể nảy sinh liên tưởng tốt cả.

Thiên Mạch dùng ngón trở miết qua mép tách trà hai lần, sau đó nói với Tiểu Băng Quân: “Quân Nhi, đi thôi.” Nếu tiếp tục đề cho nha đầu kia ở đây, không biết lại gây ra chuyện gì nữa.

Tiểu Băng Quân cũng biết bản thân trong lúc vô ý gây phiền toái cho hấn, nghe vậy như được đại xá, vội vàng đứng dậy từ biệt Minh Chiêu cùng Tử Tra Hách Đức, sau đó dẫn Thu Thân Vô Luyện cùng hai đứa hài tử rời đi trước.

Nhìn bóng dáng bốn người biến mất nơi cửa, Thiên Mạch lúc này mới từ từ mở miệng: “Biết dùng đúng cách, Quý Liên có thể trở thành trợ lực lớn cho người.”

Minh Chiêu đang muốn nói không cần, lại nghe hấn nói tiếp: “Ngày hôm trước, Tử Sát, Á Định, Chân Hà đã liên kết năm đại gia tộc của Diễm tộc tiếp cận đầu nguồn Ngụy thủy khoảng trăm dặm, hạ trại hai bên bờ sông Ô Bách. Cùng đi còn có Hà Nguyên Giám Tân cùng Lãnh Hưng Ngũ Ngu.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Minh Chiêu, ngay cả Tử Tra Hách Đức cũng hơi hơi biến sắc, mà Thiên Mạch còn đang tiếp tục.

“Mặt khác, Địa Nhĩ Đồ vương Bột Liên Nguyên đích thân suất lĩnh mười vạn đại quân, đóng quân tại năm mươi dặm phía Tây điện Hắc Vũ, bất kỳ lúc nào cũng có thể hành động.”

Lời vừa dứt, trong phòng liền yên lặng, chỉ có tiếng va chạm thanh thủy do nắp chén trong tay Thiên Mạch chạm mép chén, ung dung thông thả lại làm cho người ta tâm phiền ý loạn.

“Đến thật nhanh!” Minh Chiêu cười khổ, trong đầu hiện lên bộ dáng mấy bạn chơi lúc nhỏ. Tử Sát từ nhỏ đã có dáng dấp vương giả, Khô Nguyên rắn chắc khỏe mạnh của nhà A Cổ Tháp, Hà Nguyên Lãnh Hưng như hình với bóng.

Tương lai có một ngày, ta nhất định san bằng ngàn dặm thảo nguyên. Thiếu niên Tử Sát đứng ở trên núi Long Thiên dưới ánh trăng, chỉ thảo nguyên mờ mịt ở phía xa dưới chân, hăng hái nói.

Khô Nguyên đeo cây cung dài to hơn cả vóc người hấn, thỉnh thoảng liếc về phía bầu trời cao xa, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị bắn rơi một con đại điêu, sói lang chạy trốn. Mặc dù tất cả mọi người đều biết, hấn kỳ thật ngay cả cung cũng kéo không nổi.

Giám Tân gia Hà Nguyên cùng Ngũ Ngu gia Lãnh Hưng cho tới bây giờ như hình với bóng, một đôi ăn ý mười phần, cho dù làm cái gì, chỉ cần hai người bọn họ, thì không ai có thể thắng được...

Giờ tay ả ả Thái Dương, lần đầu tiên Minh Chiêu cảm thấy đầu óc hỗn loạn như vậy, nào đâu còn tâm tư đi để ý chuyện Quý Liên.

“Nếu như điện Hắc Vũ châm ngòi chiến hỏa, hậu quả thiết nghĩ không thể tưởng tượng nổi.” Thật lâu sau, Tử Tra Hách Đức gian nan kết luận. Mà đó là việc hấn cùng Minh Chiêu không nguyện đối mặt.

Thiên Mạch nở nụ cười.

“Cho nên, tối mai chúng ta tất phải định ra đại cục.”

Lúc Thiên Mạch trở về phòng, Tiểu Băng Quân không hề ở đây, hấn cũng không đi tìm người, ngồi xuống bàn đá trong viện, kiên nhẫn chờ đợi.

Bên bàn đá là hai nhóm tùng trúc, gió thổi qua lá trúc phát ra tiếng xào xạc. Lầu các phía trước đèn đuốc sáng trưng, tiếng ca múa tiếng động lớn ầm ỹ không ngừng bên tai, vào đêm Ý Hồng lâu càng náo nhiệt, so với ban ngày quanh quẩn càng tương phản.

Một vầng trăng nhợt treo trên nóc nhà bốn mái cong vẹo, bầu trời xanh đen, sao sáng đôi chút. Mùi quế vào đêm nồng hơn.

Thiên Mạch lẳng lặng ngồi ở đó, nhìn mấy con đom đóm xanh lập lòe chớp tắt trên đám cỏ gần bụi trúc, đột nhiên phát hiện những thứ trước kia đã từng thấy vô cảm hiện giờ nhìn thấy đều trở nên thú vị mới mẻ. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân vì sao rõ ràng có cơ hội khiến cho cục diện càng thêm loạn, hấn lại lựa chọn buông tha?

Ngày mai... ngày mai toàn bộ có phải đã nằm trong lòng bàn tay hay không? Có thể giảm thương vong đến mức thấp nhất không...

Tiếng bước chân quen thuộc từ xa truyền đến cất ngang dòng suy nghĩ của hấn. Hấn giương mắt nhìn về phía nữ nhân thướt tha đi tới, khoé môi không khỏi hiện lên ý cười.

“Chủ... Chàng sao lại không trở về phòng?” Nhìn trong phòng không thắp đèn, Tiểu Băng Quân đứng dưới mái hiên một lúc lâu, mới nhìn thấy Thiên Mạch dưới hành trúc, vội vàng chạy tới. Chỉ là thói quen nhất thời chưa kịp thay đổi, thiếu chút nữa lại gọi chủ tử.

“Chờ nàng.”

Nhẹ nhàng hai chữ lại khiến cho Tiểu Băng Quân thiếu chút nữa rơi lệ. Hai chữ này vẫn là khát cầu trong lòng nàng, không nghĩ tới lại có được trong màn đêm yên tĩnh.

“Nàng có mệt không?” Thiên Mạch hỏi.

Tiểu Băng Quân lắc đầu.

“Pha cho ta một lần trà đi.” Năm trước cũng vào mùa này, trong Sở trạch tại quận Thành Sơn, nàng lần đầu tiên pha trà cho hắn. Hắn nhớ rõ trong lời kể êm tai của nàng lộ ra vương vấn với Thu Thần Vô Luyến, rõ ràng cười ngọt ngào, lại không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy chút ưu sầu không cách nào xua đi.

Tiểu Băng Quân hiển nhiên cũng nhớ tới một màn kia, không khỏi mím môi mà cười, sau đó xoay người cước bộ nhẹ nhàng đi ra bên ngoài. Một lúc sau, dưới sự trợ giúp của nha hoàn, chuyển tất cả dụng cụ qua.

“Vẫn cứ nấu trà Băng thành đi, đừng ngọt quá.” Thiên Mạch nhìn nàng ngồi xổm xuống nhóm bếp lò, nén xuống ý muốn đưa tay ra giúp, lấy tay chống cằm dựa trên bàn đá, nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nàng, tựa hồ nhìn thế nào cũng không đủ.

Tiểu Băng Quân ừ một tiếng, ngẩng đầu cười ngọt ngào với hắn, lại cúi đầu chuyên tâm nhóm lò.

“Quân Nhi, ngày mai chằm cứu xong, đến Huyền cung chờ ta.” Nhìn khối than đỏ hồng, trên trán nàng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, Thiên Mạch cảm thấy mặt dụi phòng bên cạnh lau cho nàng, đột nhiên nói.

Tiểu Băng Quân ngẩn ngơ, chậm rãi đứng lên, trong mắt tràn đầy mê mang, “Thiên... Mạch, chàng không ở cùng với thiếp sao?”

Thiên Mạch đưa tay nắm chặt bàn tay bị bỏng của nàng nhúng vào trong bồn, vừa cẩn thận rửa cho nàng vừa kiên nhẫn giải thích: “Tối mai nhân mã các nơi đều tụ tập ở đây, có lẽ sẽ có chiến sự, nàng ở đây không an toàn.” Hắn mặc dù có đầy đủ năng lực bảo hộ an toàn cho nàng, nhưng khó phòng chuyện ngoài ý muốn. Mà hắn không muốn để nàng rơi vào chút nguy hiểm nào.

Tiểu Băng Quân hơi nhếch môi, hạ mí mắt, không nói gì.

“Quân Nhi?” Thiên Mạch gọi.

Vì thế Tiểu Băng Quân chỉ có thể không tình nguyện mở miệng: “Nhưng mà... thiếp cũng sẽ lo lắng cho chàng.” Nàng sợ hãi lúc hắn gặp nguy hiểm, bản thân cũng không ở bên cạnh hắn.

Thiên Mạch giật mình hiểu rõ nàng băn khoăn cái gì, cười nói: “Nhân loại không gây thương tổn cho ta được.” Dùng khăn mặt chậm rãi lau khô tay nàng, hắn buông tay nàng ra, lại bị nàng bắt lấy, nắm chặt, sợ hắn đột nhiên biến mất.

“Chàng từng bị bọn họ đã thương.” Tiểu Băng Quân nhớ tới một màn kia ở cung Thương Minh, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi to lớn. Ngừng lại một chút, lại nhìn không được bỏ sung, “Chàng không chỉ bị thương một lần.” Còn có con sói đen lần đó.

Thiên Mạch buồn cười, rốt cục hiểu rõ sự bất đắc dĩ của Minh Chiêu khi bị mọi người bóc trần.

“Quân Nhi!” Duỗi cánh tay ôm nàng vào trong lòng, hắn cười khổ vui mặt vào nơi mềm mại thơm ngào ngạt giữa ngực và bụng nàng, “Đó là chuyện ngoài ý muốn. Hiện tại ta có nàng, đương nhiên sẽ không để cho những chuyện ngoài ý muốn này xảy ra.” Hắn cũng không dám để cho nàng biết, chuyện ngoài ý muốn kia là hắn dung túng cho xảy ra. Thậm chí còn tình thế hỗn loạn trước mắt cũng là do hắn châm ngòi thổi lửa. Nàng đương nhiên sẽ không giận hắn, nhưng mà nàng sẽ thương tâm.

Không nghĩ tới hắn cũng sẽ lộ ra bộ mặt giống như làm nũng, trái tim Tiểu Băng Quân lập tức mềm như nước, không tự chủ được vuốt tóc hắn: “Thiếp biết bản thân ở đây chỉ làm phiền mọi người...” Nàng nhẹ nhàng nói ra chuyện bản thân hiểu rõ, “Nhưng mà chàng không thể để cho thiếp đợi quá lâu, thiếp sẽ chịu không nổi.” Chờ đợi là thứ giày vò con người nhất, nhất là mang theo lo lắng chờ đợi.

“Ừ.” Thiên Mạch đáp lại, từ trong lòng Tiểu Băng Quân ngẩng đầu lên, cười nói: “Còn có tỷ tỷ cùng điệt nhi chất nữ của nàng, nhà Tứ Nhi, đều ở cùng với nàng.” Những người khác thì thôi, phàm là có tiêu quý nhà Tứ Nhi ở đây, phỏng chừng làm cho người ngay cả thời gian lo lắng cũng không có.

Nghe được không chỉ có một mình mình, lúc này Tiểu Băng Quân mới dễ chịu chút, nghĩ đến sự tùy hứng vừa rồi của mình, không khỏi thấy ngượng ngùng, vội vàng từ trong lòng Thiên Mạch thoát ra, ngồi xổm xuống bắt đầu nấu nước pha trà.

Thiên Mạch lại khôi phục tư thế ban đầu, mỉm cười nhìn nàng, tư thái nhàn nhã, đầu nào còn bộ dáng làm nũng vui mặt vào lòng người ta vừa rồi.

Đun nóng, giặt, nấu, múc, đổ... Mỗi một động tác đều đầu vào đấy, tuyệt đẹp động lòng người, Tiểu Băng Quân đặt toàn bộ tâm ý nấu tách trà này. Đợi cho lá trà ngâm ra sắc nước vàng nổi lên trên liễn bung đến trước mặt Thiên Mạch, hắn còn chưa uống, trong lòng đã được tình cảm ấm áp lấp đầy.

“Nơi này nóng hơn so với quận Thành Sơn.” Tiểu Băng Quân vừa lấy cây quạt lựa quạt, vừa oán giận.

Thiên Mạch thấy thế đột nhiên mới hiểu ra Ngôn Tứ vì sao đi tới chỗ nào cũng cầm theo cây quạt, không khỏi có chút buồn cười. Chính hắn không sợ lạnh nóng, thật xem nhẹ cảm thụ của nàng.

“Chờ ta.” Hấn nói, giọng nói chưa hết, người đã không thấy, chỉ còn lại nhàn nhạt mùi xạ hương cùng mùi quế quần giao, làm cho lòng người bỗng trở nên nhớ nhung.

Tiểu Băng Quân đã biết về hấn, không còn giống như lúc trước không đoán được gì, cho nên cũng không kinh hoảng, chỉ bình tĩnh bỏ thêm rất nhiều mật ong vào trong tách mình. Tách trà còn chưa uống xong, Thiên Mạch đã quay lại, trong tay cầm hai bộ áo nữ xanh nhạt.

“Đây là y phục do ngưng tụ ánh trăng mà thành, mặc vào chắc sẽ mát mẻ một chút.” Lần trước rõ ràng nói muốn đưa nàng một bộ, kết quả bởi vì nàng hôn mê mà quên rồi.

Tiểu Băng Quân tiếp nhận, nhưng không lập tức trở về phòng thay, mà ánh mắt cực nóng nhìn chăm chú vào Thiên Mạch, nhìn tới mức hấn không hiểu gì, mới lộ ra một nụ cười gần như lấy lòng, kê đến trong lòng hấn, nhỏ giọng bủi môi.

“Mạch, thiệp nhớ Đại Lang rồi.” Đối với sự thật Thiên Mạch và con sói đen là cùng một người, sau khi nàng khôi phục trí nhớ mặc dù cảm thấy có chút quái dị, nhưng cũng không có cảm giác không thể tiếp nhận, thậm chí còn có chút may mắn. May mắn chính mình có thể cùng lúc có được cả hai.

Thiên Mạch khẽ cương cứng, ngẩng đầu nhìn vàng trắng nhạt trên trời, một hồi lâu mới không tình nguyện mà nói: “Trở về phòng.” Dừng một chút, rốt cục lại vẫn nhìn không được: “Ta chính là nó.”

“Thiếp biết a.” Tiểu Băng Quân ngẩng đầu lên, đương nhiên nói, ngón tay vô thức cời đai lưng hấn, lẩm bẩm: “Nhưng mà chàng trước kia cũng không nói cho thiệp biết.” Hại nàng vừa lo lắng vừa nhớ mong.

Sợ nàng tiếp tục nói nữa, lại đi vào ngõ cụt giữa việc trước và sau khi mất trí nhớ, Thiên Mạch khẩn trương nói: “Cho nàng gấp nó.” Nói xong, nắm eo nàng, xoay mình trở về phòng.

Buông Tiểu Băng Quân ra, để cho nàng thấp nền. Tiểu Băng Quân sợ bị người vô ý gặp được, thấp nền xong liền đi đóng chặt cửa sổ lại. Lúc xoay mình, con sói đen quen thuộc đã đứng trong phòng, lông rậm hoa lệ, khí vũ hiên ngang.

Nàng ngẩn ngơ, trước khi kịp phản ứng người đã nhào tới, ôm chặt lấy cổ con sói đen, nụ hôn không đầu không đuôi liên tiếp hạ xuống, mãi đến khi hôn tới Thiên Mạch không vui trong lòng.

Khẽ ngẩng đầu, hấn cao ngạo liếc Tiểu Băng Quân. “Nóng.” Rõ ràng sợ nóng như thế, lúc này trái lại không sợ nữa hả?

Tiểu Băng Quân sớm không giống như lúc trước kính sợ hấn, nhìn thấy hấn tận lực tỏ vẻ, không sợ ngược lại vui vẻ, lại càng dính tới, nhón mũi chân ôm lấy cổ hấn cọ loạn một hồi.

“Đại Lang.. Mạch... Mạch, thiệp rất vui... Thiệp rất vui.”

Một chút tình cảm dịu dàng bởi vì lời ni non của nàng mà tràn ngập dưới đáy lòng, Thiên Mạch hết cách, chỉ có thể dung túng cúi đầu, mặc cho nàng ôm vào trong ngực thân thiết.

Mùng mười.

Uyển Dương hiếm khi đổ một trận mưa lớn, bắt đầu từ giờ Ngọ, liên tục kéo dài tới giờ Dậu cũng không dừng lại. Mưa làm những con đường vẫn luôn bụi mù trở thành những vũng lầy. Từ sau khi điện Hắc Vũ xảy ra nội loạn, thủ lĩnh của năm bộ nhất thời không động tĩnh đã đúng hẹn mà gặp vào thời tiết thế này.

Điểm Thanh xá, Ngọa Vân ngự, Thiết Huyết đường, Chiến các, Quân yển. Nếu nói Hắc Giáp doanh nắm giữ tất cả sức chiến đấu vô địch của điện Hắc Vũ, như thế năm bộ phận này chính là đầu mối trí tuệ cùng năng lượng. Người ngoài chỉ biết Hắc Giáp quân, Nữ Nhân lâu, lại không biết điện Hắc Vũ có thể theo dõi thiên hạ chủ yếu nằm trong năm bộ này. Trên thực tế, Nữ Nhân lâu khiến người giang hồ nghe thấy hoảng sợ chỉ mới thành lập được hai mươi năm, là tổ chức lúc Thiên Mạch nhất thời hứng khởi mà lập. Ở trong mắt mấy bộ này bất quá chỉ là trẻ sơ sinh mà thôi.

Người tới đầu tiên chính là một thư sinh áo sam màu xanh, nhìn qua bất quá bộ dáng mới đầu 30, thân hình gầy yếu đơn bạc, diện dung tuấn tú, có chút trắng xanh. Hấn một mình một người cầm dù lững thững mà đến, mưa bắn tung tóe ẩm ướt vạt áo thanh sam, làm cho người ta cảm thấy cô đơn lạnh lẽo bội lần. Lên đến trên lầu, hành lễ với mọi người, sau đó ngồi yên ở một góc nâng trà nhìn mưa rơi trên mái nhà, ngón hành cử chỉ đều chỉ thấy là một người yếu đuối nhún nhường, ai cũng không thể tưởng tượng được hấn chính là đường chủ Thiết Huyết đường, phụ trách hình phạt ở điện Hắc Vũ – Bạch Văn Sinh, sát tinh trong điện người người nghe thấy run sợ.

Hấn chân trước mới vừa tới, sau lưng lại có hai người cùng đi. Một người mặc áo toại đội nón, ống quần xắn cao, thân hình cao lớn khỏe mạnh, chân giẫm đầy bùn. Người còn lại thân hình tnh ra nhỏ gầy, mưa lớn như vậy, đã không lấy ô dù cũng không mặc áo toại, chỉ che một chiếc lá sen xanh mướt không lồ trên đầu. Hai người sống vai mà đến, chờ đến lúc lên lầu, Minh Chiêu cùng Từ Tra Hách Đức mới nhìn rõ diện mạo hai người, không khỏi có chút kinh ngạc.

Vị cao lớn toàn thân y phục thô ráp, dung mạo bình thường, giống như một nông phu bình thường nơi ruộng quê. Một vị khác mặc dù bộ dáng mi thanh mục tú, nhưng như là cho tới bây giờ không ăn cơm no vậy, vẻ mặt xanh xao vàng vọt, có điều một đôi mắt trắng đen rõ ràng, ánh mắt cuộn cuộn, làm cho người ta trong lòng không tự chủ được trở nên khẩn trương.

Ngôn Tứ ở trên lầu liên tục tiếp đón trà nước, nhìn thấy hai người, tươi cười trên mặt ngưng lại. Không dám thất lễ, vừa thu lại cây quạt để ở sau lưng, người đã đi nhanh tới chào đón.

“Ngôn Tứ gặp qua Các chủ.” Về mặt nằng nghiêm túc, chấp quyền thì lễ, đầu nào còn bộ dáng bệ bối trên người thường ngày.

Hóa ra đại hán giống nông phu kia là các chủ Chiến các của điện Hắc Vũ – Chiến Cửu Thiên. Chiến các phụ trách huấn luyện chọn lựa các loại nhân tài, kiểm nghiệm cứu quân sự cùng chiến thuật đối địch hữu hiệu nhất, là nguồn gốc lực lượng cường đại của điện Hắc Vũ. Bọn người Nữ Nhân lầu Ngôn Tứ, Yên Cửu từ đây mà ra, bởi vậy Ngôn Tứ đối với Chiến Cửu Thiên cực kỳ kính sợ.

Nam tử toàn thân cổ hủ cùng đi với hán kia là Yên chủ Quân yên – Đạm Đài Nguyệt. Ngôn Tứ không biết, Xem xét từ y phục tới dung mạo, ai có thể đoán được, hán chính là nhân vật thủ lĩnh phụ trách toàn bộ tiền tài chỉ phí vận chuyển không lồ của điện Hắc Vũ.

Chiến Cửu Thiên ừm một tiếng, không nói nhiều, dắt Đạm Đài Nguyệt đi nhanh mà vào, cũng bình tĩnh hành lễ với Thiên Mạch cùng với những người khác đang bất động trong phòng khách.

Ba người tới trước mặc dù chưa từng thấy qua diện mạo Thiên Mạch, chỉ liếc mắt một cái liền không nhận nhầm. Thiên Mạch đơn giản giới thiệu Minh Chiêu và Tử Tra Hách Đức với bọn họ, sau đó để cho hai người tự tìm chỗ ngồi.

“Văn Sinh cùng Đạm Đài động qua chân khí.” Nhìn Ngôn Tứ tự tay bung trà tới trước mặt hai người, sau đó lập tức lui sang một bên, Thiên Mạch mới thân nhiên nói.

Bạch Văn Sinh mỉm cười, xem như ngầm thừa nhận. Nhìn ra được, hán cũng là người kiêu lỗ. Trái lại Đạm Đài Nguyệt trên mặt lộ ra nụ cười tự mãn, cười hi hi nói: “Có người tự động đưa tiền tới cửa, sao có thể không thu.” Tất cả mọi người biết hán là nhân vật cho dù tiền trong túi ăn mày cũng phải khều ra vài đồng, không có mắt mới đi trêu chọc hán.

“Người phương nào?” Thiên Mạch nói.

“Tập kích ta là người giả dạng người Ba Thuật.” Đạm Đài Nguyệt đáp lại, nói xong nhìn Văn Sinh, “Bạch Sinh, bên người là người nào?”

“Dư nghiệt Bách Hoa giáo, Tiền nhân, Phong Ấp Vô Ương.” Bạch Văn Sinh nhẹ nhàng băng quơ nói, người hiểu hán lại biết, hán tất nhiên là dùng thủ đoạn phi thường mới có được đáp án này, độ chính xác rất cao. “Phong Ấp Vô Ương không ra tay.” Không chỉ không ra tay lại còn vừa cười vừa dụng hình tra khảo.

Đạm Đài Nguyệt rung mình một cái, quay đầu nhìn Chiến Cửu Thiên, “Lão Chiến, sao ngươi không gặp phiên toái?”

“Ta một không tiền bạc, hai không đắc tội với người, sao lại gặp phiên toái?” Chiến Cửu Thiên mặt không chút thay đổi nói.

Đạm Đài Nguyệt ghen lời, phần nộ sờ sờ mũi, trong lòng thầm hỏi hận. Biết rõ người này mở miệng chỉ biết ghen ghét người lại còn đi trêu chọc, không phải tự làm mất mặt là gì. Kỳ thật không hỏi cũng biết, ngoại trừ Nữ Nhân lầu, Hắc Giáp doanh, chỉ có Quân yên hán cùng Thiết Huyết đường là rêu rao nhất, ba bộ còn lại, đừng nói người ngoài, ngay cả Ngôn Vệ cũng mờ mịt không rõ ràng lắm, nói gì đến chặn đường tập kích.

“Thành trì, chiến hỏa đóng, trận địa sẵn sàng đón quân địch.” Ngay tại lúc không ai nói gì, một giọng nói phong lưu rõ ràng từ bên ngoài truyền vào.

Hai bàn tay thon thon một trái một phải vén màn trúc lên, một nam tử áo tay dài đến lưng, giữ giữ chiếc dù tự nhiên bước vào, vái chào Thiên Mạch đang ngồi xa xa ở chính giữa, sau đó trực tiếp ngồi vào ghế bên cạnh. Ngoài màn trúc, một mỹ nhân áo đỏ váy xanh, tóc mây búi theo vào. Nghe tiếng dây đàn kéo, sáo trúc làm bạn, âm thanh da diết thanh mềm ngọt ngào quện cùng tiếng mưa, mông lung ánh đèn.

“Thanh lâu là thế này a.” Mỉm cười nhìn Ngôn Tứ, nam nhân nói.

Ngôn Tứ bị ánh mắt đào hoa của nam nhân nhìn làm đầu óc mê muội, nhất thời nhớ tới một người, vị này tất nhiên là Minh Huyền chủ làm say đắm vô số nữ nhân mà tiểu Thập Nhị từng nhắc qua.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Minh Huyền chủ, Ngọa Vân ngự chủ, nhóm cổ vấn điện Hắc Vũ rõ ràng hợp lý, đều được quản lý bởi những người trí tuệ và mưu kế tuyệt vời.

“Tên phá cửa, tên phá cửa, tên phá cửa...” Đứng dậy vén rèm đưa mắt nhìn ra ngoài, Đạm Đài Nguyệt ôm ngực lui liền mấy bước, oán hận mắng.

Minh Huyền chủ như cười như không đánh giá trên dưới y phục tả tơi đầy vết vá của hán, thông thả trêu chọc nói: “Đã lâu không gặp, Nguyệt Nhi người

vẫn tiết kiệm đơn thuần như vậy a.”

“Lão Huyền người có thể toàn vẹn đi tới nơi này cũng cực kỳ khiến cho bản yển cảm thấy bất ngờ a —” Đạm Đài Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, một chữ a sau cùng kéo thật dài, đủ biểu đạt oán giận phần nộ trong lòng hắn. Biết rõ hắn ghét nhất bị người khác gọi tên, người trước mắt này lại còn thêm chữ ‘Nhi’ ở phía sau, người không biết còn tưởng rằng đang gọi khuê nữ nhà ai, khiến hắn làm sao mà chịu nổi.

“Huyền chủ cho rằng Nguyệt Nhi người sớm thành thói quen, hay là —” Minh Huyền chủ cười, cố ý dừng lại, đợi sự chú ý của mọi người đều bị sự ngắt quãng ngắt ngứ này hấp dẫn mới tiếp tục nói: “Người ghen tị ta có mỹ nhân đi cùng?” Nói đến đây, liếc mắt nhìn biểu tình Đạm Đài Nguyệt giống như nuốt phải con ruồi, không đợi hắn phản ứng, quay sang Thiên Mạch nói: “Thuộc hạ lần này có thể thể đến đây trước Tiểu Nhạn tử, thực thiệt thòi Tả Xước.”

Thiên Mạch nhướn mày: “Nàng còn ở đây?”

Nghe được hắn hứng thú hỏi, Minh Huyền chủ không khỏi lấy quạt che mặt ho khan, lúc đáp lời là bộ dáng phong lưu phóng khoáng. “Huynh đệ là sát, mỹ nhân là nước, chủ thượng, Tả Xước không phải mỹ nhân kia!”

Khóe môi Thiên Mạch hiện lên ý cười như có như không, thần nhiên nói: “Ta tưởng người muốn thay đổi khẩu vị.”

Nghe thấy hắn nói lời trêu ghẹo, nét mặt già nua của Minh Huyền chủ dường như đỏ lên, nhưng vì ánh sáng không như ban ngày, chung quy không ai có thể xác định được. Thêm nữa những người khác đều vì một câu trêu chọc này của Thiên Mạch mà ngạc nhiên vô cùng, không rảnh chú ý hắn. Nếu không lấy lòng dạ hẹp hòi của Đạm Đài Nguyệt, chỉ sợ mặt không hồng cũng phải nói cho đó.

“Đề nàng vào đi.” Thiên Mạch coi như không có ánh mắt quái dị của mọi người, sau đó ra lệnh.

Không cần Minh Huyền chủ lên tiếng, Ngôn Tử đã xoay người ra ngoài, một lát sau dẫn theo một người mặc trang phục thiếu nữ đi vào. Máu da thiếu nữ kia cực đen, mặt mày tầm thường, tựa như một nha đầu nông thôn, có điều đôi chân dài khiến mắt người ta phải sáng lên, khiến cho nàng không đến mức chìm ngập trong đám người. Sau khi nàng tiến vào, cúi mạnh người thi lễ với Thiên Mạch, sau đó không chớp mắt đứng phía sau Minh Huyền chủ.

Mặc dù Thiên Mạch để cho nàng tiến vào nhưng cũng không nói gì, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mưa tựa hồ sắp ngừng, ‘tí tách’ từ trên mái hiên chảy xuống.

“Chuẩn bị tiệc rượu.” Hắn quay đầu nhìn Ngôn Tử nói, biết mấy người đi đoạn đường này hung hiểm, trời chưa tối hẳn là chưa đến, bởi vậy cố ý cùng Minh Chiêu hai người chờ tới bây giờ.

Ngôn Tử vốn định nói còn có một người chưa tới, nhưng lại nuốt xuống, tuân lệnh mà đi. Người nào chưa tới chủ tử đương nhiên biết, cần gì nàng phải nói nhiều.

“Chủ thượng, Đồ Vân Nhạn có khả năng gặp phiền toái, ta đi xem.” Chiến Cửu Thiên vẫn trầm mặc đột nhiên đứng dậy nói.

“Không cần.” Thiên Mạch lắc đầu. “Chút chuyện ấy không làm khó được Vân Nhạn.” Điểm Thanh xá nắm kinh mạch thiên hạ trong tay, đều có thành viên đảm nhận chức vụ thâm nhập vào triều đình của các cường quốc, vừa động liền có khả năng làm loạn thiên hạ. Đồ Vân Nhạn nếu ngay cả cục diện nhỏ bé trước mắt cũng không qua được, làm gì có tư cách ngồi trên ghế chủ vị vững vàng nhiều năm.

“Đúng vậy, Tiểu Nhạn tử xưa nay như vậy, Chiến huynh không nên lo lắng.” Minh Huyền chủ phe phẩy quạt lông nói, nếu không phải chân mày khóe mắt phong lưu, thật sự rất có phong phạm một cao nhân lánh đời.

“Cho rằng cầm cây quạt có thể giả mạo Gia Cát Lượng a, cũng không nhìn bộ dạng mình trông thế nào.” Đạm Đài Nguyệt liếc xéo hắn, kỳ quái nói.

Lúc Đạm Đài Nguyệt nói lời này, Ngôn Tử vừa lúc đi qua cạnh cửa, nghe vậy cứng đờ, thu lại cây quạt đang cầm trong tay chỉ huy người mở bàn bày tiệc, thu vào trong tay áo. Lúc đi ra, xem xét tìm chỗ không người, khăn trương ném xuống, miễn cho người khác liên tưởng.

Trong phòng Minh Huyền chủ cùng Đạm Đài Nguyệt đầu quên miệng, thật cũng không giận, đang muốn quay giáo phản kích, nào biết Đạm Đài Nguyệt vẫn là lấy đạo của người trả lại cho người, lại không cho hắn cơ hội nói chuyện, một câu liền chuyển đề tài sang Đồ Vân Nhạn.

“Lão Chiến, người cũng không phải không biết Nhạn tử kia tính tình đàn bà, mỗi một lần ra cửa ở trước gương đứng suốt mấy canh giờ, người lo lắng cái **!”

Thấy hắn học được nhanh như vậy, Minh Huyền chủ vừa bực mình vừa buồn cười, không tiện đề cập lại đề tài cũ, đơn giản chẳng muốn so đo, quay đầu nói chuyện với Tả Xước. Nhưng mà hắn không so đo, không có nghĩa là người khác không so đo.

Đang lúc Chiến Cửu Thiên cau mày suy nghĩ có nên đáp lại hắn hay không, một giọng nói âm nhu thanh nhã từ đường cái truyền tới.

“Vắt cổ chày ra nước a, vắt cổ chày ra nước, vài ngày không gặp, người cũng chỉ có năng lực nói chuyện thị phi sau lưng người thôi sao?” Lúc âm cuối quyền rũ vẫn còn vắn vít trong không trung, một bóng người màu đỏ đã xuyên cửa sổ mà vào, nam tử tóc dài như mực, mặt mày như họa đã thông thả đứng ở giữa sảnh, một mùi phong lan thoang thoảng sau đó tỏa ra khắp nơi.

Hắn khoác một chiếc áo choàng màu đỏ tiên diễm, tóc dài như mực được chải cẩn thận tỉ mỉ, dung nhan vóc dáng thanh lệ như trúc, mà lúc mắt liếc môi cong lại mang theo phong tình đào hạnh thánh ba.

“Chủ tử, thuộc hạ đến trễ, thứ tội!” Hần khom lưng cúi thấp, hai tay dài giang ra, làm một động tác vô cùng đơn giản nhưng lại khiến người cảm thấy mỉa mai hoặc nói không nên lời.

“Không tính là trễ.” Thiên Mạch thần nhiên nói, hiển nhiên đã quen loại tình huống này.

Không cần người giới thiệu, Đồ Vân Nhận chuẩn xác không lầm nhận ra thân phận hai người Từ Tra Hách Đức cùng Minh Chiêu, cũng theo đó làm lễ. Ngay lúc hai người thâm kinh ngạc về thực lực hùng hậu vượt khỏi sự hiểu biết của người đời của điện Hắc Vũ, Đạm Đài Nguyệt sớm ‘bịch’ một tiếng chạy tới trước cửa sổ, tò mò nhìn bên ngoài. Đồ Vân Nhận có tiếng là thích đôi vật cười, hơn nữa vật cười đều là loại hiếm thấy, không biết bây giờ sẽ là cái gì.

Chỉ thấy nước bùn tung tóe trên đường đất, một con lạc đà phủ thảm thêu bằng da Tuyết Hồ đang đứng ở nơi đó, yên cười khảm châu ngọc, bảo thạch tranh nhau phát ra ánh sáng bạc, không biết ăn cái gì, miệng cử động chậm rì rì, một tiểu đồng áo tím đang nắm dây cương.

Ánh mắt rơi vào trên trang sức xa xỉ trên lưng lạc đà, Đạm Đài Nguyệt cảm thấy tâm mình đang rỉ máu, mà người khôi xương tạo thành hiệu quả như vậy lại đứng ở sau tao nhã khoe khoang.

“Con lạc đà này gọi là Bạch Tuyết, là bên Bắc Mạc đưa tới. Vì không để cho sự mỹ lệ của nó bị chút hao tổn nào, ta đặc biệt cho người ta tới cực bắc sắc da Tuyết Hồ để lột, lại dùng một khối băng ngọc không có chút tạp chất mài thành yên, khảm châu báu quang thạch vô giá khắp nơi.”

Đồ Vân Nhận vừa nói vừa cởi bỏ dây buộc áo choàng đồ tươi, lộ ra y phục tuyết trắng bên trong, nơi eo đeo chặt một đai lưng dùng chỉ bạc thêu hoa văn chìm bản rộng, càng làm nổi bật phần eo mềm dẻo mảnh khảnh của hắn, làm cho ánh mắt người ta không tự chủ được bị hấp dẫn. Có thể thấy khi hắn toàn thân mặc áo choàng đồ tươi ngồi trên lưng con lạc đà tuyết trắng lóa mắt đến nhường nào.

Minh Huyền chủ cười mím đi lên phía trước giúp hắn gỡ xuống áo choàng, sau đó đưa cho Tà Xước, ánh mắt đảo qua Đạm Đài Nguyệt tức giận sắp phun máu, cười khúc khích tới nổi bụng quặn lại.

Đúng lúc này, Ngôn Tử đi tới mời mọi người nhập tiệc, đặt dấu chấm hết cho phương thức liên kết tình cảm quái dị của bọn họ, nhưng cũng khiến cho Đạm Đài Nguyệt không kịp phản kích kìm nén một bụng buồn bực.

Đám người Sở Từ Ngạn, Vệ Lâm cũng được mời qua, ngồi đầy một bàn. Nhìn thấy Khó Kỳ Nhi, năm bộ thủ lĩnh điện Hắc Vũ cũng không biểu hiện ra thân sắc dị dạng gì, giống như chưa từng gặp qua. Trên thực tế, lúc trước Khó Kỳ Nhi cũng chỉ gặp qua hai người Bạch Văn Sinh cùng Đạm Đài Nguyệt, còn về ba người khác, có gặp hoặc không, chỉ có chính họ biết rõ.

Rượu và thức ăn được bưng lên, Đạm Đài Nguyệt chào hỏi một tiếng, sau đó không để ý hình tượng bắt đầu gặm lấy gặm để, giống như bị đói mấy ngày mấy đêm, cũng không bởi vì có bọn người Thiên Mạch mà bị gò bó. Mấy người khác mặc dù cũng lịch sự nhã nhặn hơn chút, nhưng cũng không có nghĩ thức xã giao khách sáo gì, đều lấy việc lấp đầy bụng là việc đầu tiên. Bọn người Minh Chiêu là người không câu nệ tiểu tiết, thấy thế cũng không cho là lạ, một bữa cơm thật kéo gần quan hệ mọi người lại không ít.

Đồ Vân Nhận một tay vén áo gấp chân gà đặt vào trong chén Đạm Đài Nguyệt đang ăn không ngừng đầu, sau đó nói: “Nội loạn ở Thương Minh quốc, kẻ khởi sự là thân tín của Úc Bình, Cơ Côn Đại Tương.”

Thiên Mạch ừm một tiếng, hỏi: “Lúc tới có gặp ngăn trở gì không?”

“Người Địa Nhĩ Đồ đã ra tay rồi. Còn có Tần Tây thương gia, Ma Lan quốc sư. Nhìn ra được người muốn đục nước béo cò bây giờ không ít.” Ngờ khi Đồ Vân Nhận nói chuyện cực kỳ ôn nhu, không nhanh không chậm, giống như tiểu thư khuê các được nuôi dưỡng trong nhà quyền quý. Hắn vừa nói, vừa chia thức ăn cho Đạm Đài Nguyệt, bản thân lại ăn rất ít.

Đạm Đài Nguyệt là ai cho cũng không cự tuyệt, tựa hồ ăn thế nào cũng không no.

Nghe được người Địa Nhĩ Đồ cũng ra tay, Từ Tra Hách Đức cùng Minh Chiêu cả kinh, chưa kịp hỏi kỹ lại nghe Đồ Vân Nhận nói tiếp: “Ngôn phó điện ước chừng bị ép tới sứt ruột, vậy mà lợi dụng các con đường trong tay mình lan tin đồn nhằm tới các vị cầm quyền ở các nước các tộc là làm chủ điện Hắc Vũ sẽ có được thiên hạ... Khụ, kỳ thật cũng không phải lời đồn.” Là điện chủ điện Hắc Vũ, chứ không phải cái vị trí vô dụng. Nếu những người đó không hiểu sai thì đó chính là sự thật.

Thiên Mạch nhàn nhạt nhìn hắn một cái, “Bọn hắn không nhận ra ngươi?” Nếu không dựa vào thực lực mấy chỗ kia, cho dù hắn có thể bình yên đến, cũng không nói ung dung như vậy.

Đồ Vân Nhận mới cắn một miếng măng, nghe vậy cũng không vội trả lời mà chậm rãi nhai nuốt, lại lấy khăn tay trắng ra lau miệng, mới cười quyến rũ nói. “Kia thuộc hạ cũng không biết. Thuộc hạ để cho tiểu đồng một đường hét to danh hào của mình mở đường, nào biết bọn hắn sẽ nghe lời như thế, đều ngoan ngoãn mở đường.” Nói xong, hắn gợn tay vuốt lại vài sợi tóc hỗn loạn, hơi có chút thất vọng cảm thán: “Xem ra, thuộc hạ phải ra sức chút, nói thế nào cũng cần phải có chút danh hào trên giang hồ, mới có thể không làm thất vọng uy danh hiển hách của điện chủ người a.”

Theo lời tự thuật nhịp điệu tuyệt đẹp dịu dàng của hắn, trước mắt mọi người không khỏi hiện ra tình cảnh một nam tử thanh tú mặc áo choàng đồ tươi ngồi nghiêng trên lưng con lạc đà màu trắng, dưới tiếng thét giòn giã của tiểu đồng áo tím xuyên qua một đám đại hán đầu trọc thô thiển. Người có trí tưởng tượng thậm chí còn có thể chứng kiến trong mắt những người tràn ngập dã tính này lộ ra sự kinh diễm, kinh ngạc cùng với mù mờ. Nếu trong bối

cảnh có thêm núi xanh trúc biếc, cúc đại chồi lọi, vậy thì càng tuyệt diệu rồi.

“Không phải núi xanh trúc biếc mà là cát vàng cỏ khô, tại hạ từ bên Bắc Mạc tới. Nhìn xem toàn thân phong trần a, ài!” Đồ Vân Nhạn đột ngột toát ra một câu, cũng làm bộ phui phui hai vai. Đang lúc mọi người ở đây kinh ngạc, hắn đã vươn dũa ra ngăn trở chiếc dũa tiếp tục chiến đấu của Đạm Đài Nguyệt, “Được rồi, vất cổ chày ra nước, cẩn thận vỡ bao tử.”

Hắn vừa dứt lời, Bạch Văn Sinh bên kia đã đưa tay lấy đi đôi dũa trong tay cùng cái bát trước mặt Đạm Đài Nguyệt, để cho người ta dọn xuống. Động tác Bạch Văn Sinh rất nhanh, trong đó lại bí mật mang theo thủ pháp xảo diệu, Đạm Đài Nguyệt hiển nhiên không phải đối thủ.

Đám người Sở Từ Ngạn đã ăn xong, mà mấy người khác cũng chỉ tùy ý ăn vài miếng liền thôi, bàn đầy đồ ăn cơ hồ bị Đạm Đài Nguyệt quét tới hơn phân nửa, vẫn còn không tính tới cơm và mẩu thịt hắn ăn, cũng khó trách Đồ Vân Nhạn nói câu vừa rồi.

Ngoại trừ Thiên Mạch, ngay cả Ngôn Tứ cũng bị cách ăn này của Đạm Đài Nguyệt cùng với thủ đoạn bắt ngờ của Đồ Vân Nhạn làm chấn động, càng đừng nói những người khác.

Đạm Đài Nguyệt trước giờ có chút sợ hãi với Bạch Văn Sinh thiết diện vô tư, bát dũa bị cướp cũng không dám nổi cáu, chỉ có thể giương mắt nhìn món ngon trên bàn, vẻ mặt thèm thuồng. Như vậy muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương, ngay cả Ngôn Tứ cùng Vệ Tước thẳng tính nhìn thấy cũng nhin không được muốn cầu tình giúp hắn.

Thiên Mạch nhìn những người khác, thấy đều đã ăn đủ rồi, không đợi hai nàng mở miệng đã phát tay để cho Ngôn Tứ dọn tiệc xuống, tránh cho Đạm Đài Nguyệt nghĩ đến.

“Quá lãng phí rồi...” Nếu Thiên Mạch hạ lệnh, Đạm Đài Nguyệt đương nhiên không thể có ý kiến, chỉ có thể đáng tiếc nói thầm.

Thiên Mạch không hề để ý hắn, nhìn về phía Minh Huyền chủ: “Huyền chủ.”

“Hiển nhiên Ngôn phó diện cũng nhìn ra, cục diện càng loạn đối hắn ta càng có lợi.” Minh Huyền chủ phe phẩy quạt lông, trong mắt lóe ra sự thông tuệ, ăn không nói có nói. “Mặc dù đám người Kiên Bạch của Âm Cực Hoàng đã lui ra, nhưng đối thủ vẫn rất mạnh.”

“Chủ thượng, việc này không dễ làm—” Hắn vuốt cằm, vẻ mặt buồn rầu, lại bắt được ánh mắt hoài nghi của Thiên Mạch khi đó lập tức xấu hổ bổ sung một câu, “Hơn nữa, các huynh đệ lâu ngày ở không thầy cũng béo tròn.”

Cho dù thông tuệ như Minh Chiêu, hay là chất phác như Vệ Lâm đều không rõ hắn vì sao lại nói ra một câu như vậy. Thiên Mạch lại biết hắn muốn nói chính là: Cuộc sống quá nhàm chán, việc này cần từ từ mà tính, không thể nóng vội, chẳng thế thì lại ‘tích mễ.’

Đưa tay đề lại Thái Dương, Thiên Mạch rũ mắt xuống. Ý định của hắn vốn dĩ cũng như vậy, về sau bởi vì chuyện Tiểu Băng Quân mà nổi giận mới quyết định thay đổi. Hiện tại xem ra, có khối người có cách nghĩ như hắn.

Hắn bên này vừa trầm ngâm, bên kia sắc mặt Đồ Vân Nhạn đã thay đổi cực lớn, đưa tay đi mò eo mình, tựa hồ muốn xác định có phải thật sự mập lên không.

“Béo tròn.” Chiến Cửu Thiên liếc cái eo thon của hắn, có vẻ đăm chiêu, lúc nói còn khoa tay múa chân vẽ một vòng tròn.

Thân thể Đồ Vân Nhạn khê cương cứng, rồi sau đó dường như không có việc gì thu tay từ trên eo lại, tư thái tao nhã ngồi ngay ngắn lại, cũng không quên hung hăng liếc Chiến Cửu Thiên một cái. Chiến Cửu Thiên hoàn toàn không phát hiện, vẻ mặt nông dân trì độn, tựa hồ chưa nói qua gì hết. Bên cạnh Đạm Đài Nguyệt nén bụng cười lăn lộn.

Ngôn Tứ vẫn bàng quan đột nhiên có điều nhận ra, thầm nghĩ về chuyện này Nữ Nhân lâu có lẽ quá mức khản trương. Rốt cuộc các nàng không tin tưởng Vũ chủ từ hay không tin tưởng điện Hắc Vũ?

“Không biết Diễm tộc có động tĩnh gì?” Minh Chiêu từ sau khi nghe được người Địa Nhĩ Đồ bắt đầu hành động liền có chút không yên lòng, lúc này rốt cuộc nhin không được mở miệng hỏi.

Mọi người trong điện Hắc Vũ vẫn tương đối tôn kính hắn, Đồ Vân Nhạn lập tức thu lại bộ dáng nữ nhân mềm mại, cười nói: “Tiên sinh không cần lo lắng, Từ Sát, Á Địch, Chân Hà là những thống soái cực kỳ anh minh, mặc dù đã tâm rất lớn nhưng tuyệt sẽ không ở lúc chưa rõ tình thế tự ý hành động, lấy tính mạng tộc dân mình ra nói đùa.” Cực kỳ hiển nhiên, hắn vô cùng phản đối hành động của Bột Liên Nguyên.

Từ Tra Hách Đức nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống, giữa lông mày cũng nổi lên vẻ u sầu. Hắn đương nhiên cũng nghĩ tới tộc nhân của mình, nghĩ tới cuộc sống lưu vong mười năm. Chỉ là chuyện đã nhiều năm, với lực một mình hắn, làm sao mới có thể xoay chuyển cục diện?

Thiên Mạch nhìn hắn một cái, đang muốn nói chuyện, một chuỗi tiếng bước chân dồn dập từ ngoài hàng hiên truyền đến, dừng ở ngoài phòng.

Ngôn Tứ yên lặng rời khỏi, một lát sau quay trở về, biểu tình như thường, nhưng đám người Minh Chiêu nhạy cảm thế nào, chỉ nghe nhịp chân thay đổi liền biết tinh thần nàng có chút bất ổn.

Nàng thì thầm bên tai Thiên Mạch một câu, khoe môi hắn khê nhếch, nhìn về phía Minh Huyền chủ, lời nói ra cũng rất nghiêm khắc: “Huyền chủ, người thực xem thiên hạ này không người sao?”

Lời trách cứ đột nhiên này khiến cho tất cả mọi người có chút sững sờ, ánh mắt Minh Huyền chủ lại sáng lên, vẻ mặt nghiêm túc, đứng lên cung kính cẩn trọng cúi người thi lễ, nói: “Thuộc hạ không dám.”

Xưa nay Thiên Mạch đều lãnh lãnh đạm đạm, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghiêm khắc đối đãi bọn họ như vậy. Đạm Đài Nguyệt từ lúc gặp mặt liền đầu võ mồm không ngừng với Minh Huyền chủ cũng căng thẳng, muốn đứng dậy giúp hấn biện giải vài câu, lại bị hấn dùng quạt ngăn cản.

Chỉ thấy Minh Huyền chủ không chậm không nhanh mà nói: “Chỉ là Huyền chủ một khắc không dám quên lời thề đã lập lúc vào điện, chung quy có một ngày nhất định phải để thiên hạ này vĩnh viễn dẹp yên họa chiến tranh. Hiện giờ, tình hình xáo trộn chính là thời điểm, mong chủ thượng ân chuẩn.” Nói xong, vén áo quỳ xuống.

Thiên Mạch không ngăn cản, thân nhiên để hấn quỳ. Mặt khác bốn người thấy thế cũng đều nhao nhao đứng dậy quỳ xuống, hiển nhiên cũng cùng cách nghĩ.

Tình huống này khiến cho những người khác trong phòng đều có chút ngại ngùng, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được. Thật chỉ có Minh Chiêu vẻ mặt tự nhiên, bùng tách trà xanh lên chậm chậm uống, giống như việc không liên quan đến mình.

Ánh mắt Thiên Mạch chậm rãi đảo qua năm người thuộc hạ đặc lực mặc dù quỳ trên đất nhưng không chút nào tổn hại khí thế ngang nhiên này, trong đầu đột nhiên hiện lên tình cảnh nhiều năm trước lúc bọn họ mới vào điện Hắc Vũ. Thời gian như con dao sắc gọt giữa một đám hải tử ánh mắt tràn ngập sợ hãi, quật cường, cừu hận cùng nước mắt non nớt trở thành một đoàn người oai hùng, khí thế bùng bùng tiêu ngạo. Có lẽ người đời nhìn thấy bọn họ đều là một bộ dáng hăng hái, nhưng hấn nhìn thấy lại là bọn họ dần dần thành những ông lão mấy mươi năm sau. Một nỗi thương cảm không hiểu sao dâng lên trong lòng, khiến cho hai tròng mắt hấn không khỏi ảm trầm.

Hấn không nói lời nào, những người khác cũng không dám hoặc không tiện nói chuyện, trong phòng tĩnh đến mức có chút áp lực.

“Thành bộ dạng gì nữa? Đứng lên đi.” Trầm mặc chốc lát, hấn nhàn nhạt mở miệng.

Năm người quỳ nhìn lẫn nhau, trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ, không biết trong lòng hấn rốt cuộc có tính toán gì.

“Chủ thượng...” Cẩn rằng một cái, vẻ mặt Minh Huyền chủ kiên định bằng bất cứ giá nào, cho dù bị trách phạt cũng cần phải hỏi rõ.

“Nhớ kỹ lời thề ban đầu của các ngươi.” Thiên Mạch cắt ngang hấn, thờ ơ nhìn vẻ mặt bọn họ từ ngạc nhiên chuyển sang vui sướng, chậm rãi bổ sung: “Ngày sau nếu có vi phạm, ta nhất định tự tay lấy mạng các ngươi.” Ai cũng không biết, lúc ra quyết định này, hấn còn ra một quyết định khác còn nặng nề hơn.

Năm người ảm ảm đồng thanh đáp lại, cùng đứng lên, khuôn mặt Chiến Cửu Thiên vẫn luôn cứng nhắc nghiêm túc cũng đã lộ ra ý cười. Mà đối với đám người đứng xem như Minh Chiêu, Từ Tra Hách Đức cùng với Sở Tử Ngạn lại là thâm sợ hãi, dự cảm tới một khả năng khiến cho da đầu nổi rần rần. Minh Chiêu nhíu mi tâm, đang muốn mở miệng, Thiên Mạch đã nhìn qua.

“Tâm nguyện của tiên sinh có thể mượn cơ hội này hoàn thành.” Đơn giản một câu, lại khiến cho Minh Chiêu trầm mặc.

“Ta muốn phế bỏ quy củ không ra sao kia, ta không muốn mọi người của mình chịu đựng giày xéo, cũng không muốn nữ hài nhi khác bị giày xéo.” Từ nhỏ hấn liền một mực nói những lời này, nhưng mà nguyện vọng của hấn còn chưa thực hiện, Tiểu Ngũ của hấn đã bị đưa đi. Cho nên, hấn rốt cuộc thất vọng với tộc nhân mình.

“Tìm được Tiểu Ngũ, ta sẽ trở về. Khi đó là lúc ta sẽ hoàn thành lời hứa của mình.” Trước khi đi, hấn nói như thế với Từ Sát, Á Định, Chân Hà.

Hiện giờ đã đến lúc hấn thực hiện hứa hẹn của mình, nhưng mà muốn bỏ đi một phong tục cổ hủ đã truyền hơn một ngàn năm, muốn bài trừ sự nguyên rủa ác độc kia, lại há là việc một mình hấn có thể hoàn thành.

Đang lúc hấn rơi vào trầm tư, trong tai nghe được giọng nói của Từ Tra Hách Đức.

“Chuyện tối nay, ta sẽ đi gặp tộc Vương của ta, mẫu tử A La liền xin nhờ Mạch huynh rồi.” Cho dù vốn có nhiều bất mãn đối với Bột Liên Nguyên, Từ Tra Hách Đức vẫn không muốn nhìn thấy tộc nhân vô tội của mình bị cuốn vào trong chiến hỏa, mặc dù hấn cũng không úy kỵ chiến tranh.

“Năm ngày.” Thiên Mạch đưa ra một kỳ hạn, “Nữ nhân của mình tự mình bảo hộ.” Biết chuyện này Từ Tra Hách Đức đi hung hiểm vô cùng, hấn không nói lời bảo trọng gì, chỉ thân nhiên quăng ra một câu như vậy, có tác dụng hơn những thứ khác.

Từ Tra Hách Đức cười khò, trong lòng nhưng cũng hiểu rõ, nếu như bản thân mình xảy ra chuyện gì, A La chỉ sợ sống không nổi. Vì thế nhĩ, hấn làm thế nào cũng phải bình yên trở về.

Thiên Mạch biết hấn đã có cân nhắc trong lòng thì không cần nhiều lời nữa, ánh mắt nhìn về phía Sở Tử Ngạn muốn nói lại thôi. Giống như biết hấn nghĩ gì, Minh Huyền chủ cười nói: “Bằng hữu chủ thượng là bằng hữu điện Hắc Vũ.” Nói xong, quay đầu nói với Sở Tử Ngạn: “Trường ngựa Sở gia đào tạo ra giống ngựa tốt không kém Bắc Mạc, nếu như Sở Nhị công tử bằng lòng, có lẽ chúng ta có thể hợp tác.”

Nghe vậy, Sở Tử Ngạn nhẹ nhàng thở ra. Hấn hiểu rõ, cho dù hợp tác có thành công hay không, Sở gia đã không có gì phải lo rồi.

Thiên Mạch ừm, rũ mắt xuống, giơ tay bùng trà, đồng thời chậm rãi nói: “Ỗ Hồng lâu bị vây, Phong Cửu Liên Thành đích thân tới.” Mãi đến khi an bài xong xuôi toàn bộ, hấn mới nói tin tức Ngôn Tử nhận được.

Mặc dù sớm đoán có chuyện, nhưng sau khi nghe xong vẫn có một nhóm người biến sắc. Vệ Lâm cùng Đạm Đài Nguyệt kẻ trước người sau từ trên ghế dựa nhảy lên, chạy về phía cửa sổ.

“Huyền chủ, chứng minh cho ta thấy ngươi có năng lực hoàn thành lời thề kia của mình.” Thiên Mạch không để ý bọn họ, tiếp tục nói. Nói xong, cúi đầu uống ngụm trà, sau đó nửa khép hồ mắt cảm thụ mùi vị thơm ngát tràn ngập cả khoang miệng kia.

Cùng một thời gian, ngay tại lúc hai người Vệ Lâm đều thò đầu ra ngoài cửa sổ, vài mũi tên ‘vèo vèo’ bay tới. Công phu Đạm Đài Nguyệt không tệ, lại có chuẩn bị trước, nghiêng người một cái liền né được, lại còn há mồm cắn thân tên, đương đương tự đắc quay đầu nhìn những người khác khoe khoang.

So với hắn, Vệ Lâm yếu hơn rất nhiều, lại thiếu kinh nghiệm đối địch, theo phản xạ chỉ tránh được mũi tên đầu tiên, ba mũi tên sau theo tiếng xé gió mà đến, vừa thấy liền biết do cao thủ bắn ra, với lực của hắn làm sao có thể né được. Ngay tại lúc Vệ Tước đau lòng biến sắc, Đồ Văn Nhạn ở gần đó đã ra tay rồi.

Chỉ thấy hắn đưa tay chạm vào eo, một đạo ánh sáng trắng phá không mà ra, tiến về phía Vệ Lâm cùng mũi tên. Nghe ‘đình đình’ vài tiếng, 3 mũi tên bị dễ dàng đẩy ra, một mũi tên trong đó bị bắn thẳng ngược về phía nóc nhà. Một lát sau nghe một tiếng kêu đau đớn, một bóng đen từ cửa sổ rơi xuống dưới.

Đồ Văn Nhạn lại mang bộ dáng không có việc gì, vẫn nhã nhặn túm lại vật khi nãy về bên hông. Mọi người lúc này mới nhìn rõ, đó đúng là một thanh nhuyễn kiếm dài sáu thước.

Vệ Tước nhận cơ hội một tay kéo Vệ Lâm còn đang kinh ngạc cách xa cửa sổ, sau đó gơ tay bái tạ Đồ Văn Nhạn, cũng chưa nói gì, gỡ xuống cung tiễn từ trên lưng, lách mình gần sát bên sườn cửa sổ, im lặng kéo cây cung bằng gỗ chĩa ra bên chân, ngay sau đó khẽ nhón mũi chân người đã quay cuồng mà ra trước cửa sổ, đồng thời bắn ra tên trên dây.

Một tiếng hét thảm xẹt qua trời đêm, mở màn cho một đêm chết chóc.

Những người khác đều không nghĩ tới nữ nhân từ trước tới nay vẫn không nói gì vậy mà nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, đều có chút trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ đương nhiên không biết, Vệ Lâm tuổi còn nhỏ, tính cách lại ngại ngùng, từ trước đều bị đám người Vệ Tước xem như ấu đệ mà chăm sóc, đâu nào có thể dễ dàng tha thứ chuyện hắn bị khi dễ.

“Được lắm!” Có người cười to, giọng nói sang sảng điên cuồng, giống như gần ngay bên người, trực tiếp chấn động lỗ tai người đau đớn. Tiếng cười chưa dứt, chỉ nghe hắn đột nhiên lớn tiếng hét to: “Mọi người nghe lệnh! Phàm là người trong lâu, giết không tha!”

Nghe tiếng người như thế, Khô Kỳ Nhi mất hết huyết sắc, hô hấp trở nên dồn dập. Thiên Mạch mỉm cười, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, ở bên ngoài là tiếng đáp ứng rung trời rung biển.

Ý Hồng lâu cả một ngày không mở cửa làm ăn, nhưng so với ngày thường trên đường cái vẫn là đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy trên mái tường mái ngói phổ biến dày đặc cung thủ tóc một bím. Mưa đã tạnh, trên đường lầy lội trơn trượt không thấy một người. Sau khi tiếng đáp lại dừng lại, tất cả trở thành một mảng tĩnh mịch, ngoại trừ cây đuốc bị gió thổi phừng phực lại nghe không được các thanh âm khác, giống như trong nháy mắt biến thành toà thành trống.

Trên nóc nhà phía đối diện, vị trí cửa sổ đối diện, một nam nhân đầu tròn hình thể hùng vĩ như núi đang đứng ở phía trước. Áo chiến bào màu đỏ nửa khoác trên người, bộ mặt đường nét khỏe mạnh, xương gò má cùng xương hàm thô bành, gương mặt lạnh lùng vô tình. Trên cổ tay mang theo một bao tay vàng có thép gai sắc nhọn, trên bắp thịt trần trụi ở một bên vai cánh tay mơ hồ có thể thấy được hình xăm đậm. Nhìn thấy Thiên Mạch, ánh mắt hắn nheo lại, mơ hồ lóe ra sắc bén. Chưa mở miệng, người bên cạnh đột nhiên bắn một mũi tên tới, nhắm thẳng tới tim Thiên Mạch.

Tên là do Ngón Vệ đứng sau lưng hắn bắn. Một khắc khi Thiên Mạch xuất hiện, kính sợ đối với hắn còn đọng lại trong lòng Ngón Vệ nhất thời cuộn cuộn mà ra, tên là trong lúc tâm ý hoảng loạn mà bắn ra, có điều chỉ phát huy được một nửa công lực thường ngày. Dù vậy, ở trong mắt người khác xem ra vẫn không thể khinh thường.

Thiên Mạch nhìn cũng không nhìn, con ngươi thâm thúy gắt gao bắt lấy ánh mắt hung lệ của nam nhân đầu tròn, nhàn nhạt xác nhận:

“Phong Cửu Liên Thành.” Mặc dù hơn mười năm trước Phong Cửu Liên Thành đã từng đưa Khô Kỳ Nhi tới điện Hắc Vũ, nhưng trên thực tế hai người cũng chưa từng gặp mặt.

Ngắn gọn mấy chữ, tên đã tới gần. Nhưng mà ra ngoài dự kiến của mọi người, mũi tên tựa hồ giống như dính lên một bức tường vô hình trước mặt, cường bạo chặn tên trước nửa thước. Mũi tên đã không cách nào tiến lên cũng không rơi xuống, cứ lơ lửng như vậy trong không trung, trở thành một kỳ quan khiến người ta kinh sợ.

Nam nhân đối diện thấy thế, ánh mắt sáng lên, cảm thấy huyết dịch hùng hục sôi trào. Đó là phản ứng tự nhiên nhất khi một kẻ hiểu chiến gặp được đối thủ mạnh.

“Điện chủ Hắc Vũ!” Hắn phun ra từng chữ từng chữ.

Hai người đều không cần đáp án.

Trong mắt Phong Cửu Liên Thành ánh vàng chớp động mang theo thị huyết điên cuồng, hắn liền nói hai chữ tốt tốt, sau đó kéo chiến bào trên người, hiện

ra thân thể khôi vĩ hùng tráng. Bên trong hần chỉ đeo một đai lưng rộng bằng đồng màu vàng cùng chiếc quần váy chiến đấu màu đỏ đậm. Trên bắp thịt cuộn cuộn ở ngực tràn đầy sức lực còn in một con quái thú màu xanh hung dữ. Quái thú kia trông rất sống động, giống như đầu một con vật còn đang sống chiếm cứ trên người hần, theo cơ bắp hần di chuyển giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể thoát ra, nhắm người mà cắn.

Khỏe môi Thiên Mạch khẽ nhếch, mũi tên dừng ở trước ngực lập tức hóa thành bột mịn, tan vào trong trời đêm. Cùng lúc đó, Phong Cửu Liên Thành quát lớn một tiếng, thân người lên xuống giống như một con báo săn lao thẳng lên không trung về phía hần. Trên bao tay sắt vàng của hần phản chiếu ánh lửa, chiếu ra sự lạnh lùng dày đặc.

Không ai ngờ được bá chủ càn quét tất cả cao nguyên Lôi Mông lại lỗ mãng như vậy, còn chưa thăm dò thực hư của đối thủ liền tự mình khiêu khích chủ soái sâu không thể lường nhất của quân địch, đều cho rằng hần không phải quá tự tin thì chính là quá ngu ngốc. Song khi Thiên Mạch nhìn thấy hưng phấn cùng cuồng nhiệt lóe lên trong con mắt vàng của hần lại hiểu ra. Nam nhân trước mắt này trong cơ thể chảy một dòng máu đã tính hiếu chiến, đối thủ mạnh hơn hần đều có thể kích phát ý chí chiến đấu của hần, ở trong lòng hần chỉ sợ căn bản không có hai chữ ‘sợ hãi’ này. Đây tuyệt đối là một người không sợ thất bại.

Hiểu được điều này, Thiên Mạch lập tức biết người này chắc chắn trở thành chướng ngại cuối cùng trên con đường tương lai của đám người Minh Huyền chủ, nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi dâng lên sát ý.

Đang trong lúc suy nghĩ, Phong Cửu Liên Thành đã tiến tới gần, thép gai trên cổ tay đột nhiên duỗi thẳng, trở thành lưỡi dao sắc bén, hướng thẳng tới phía cổ Thiên Mạch. Chiêu thức của hần đơn giản trực tiếp, không có bất kỳ biến hoá nào, nhưng hiệu quả mà trí mạng. Nếu như đối một người khác đứng chỗ này, chỉ sợ còn chưa giao thủ đã bị khí thế uy mãnh chưa từng có từ trước đến nay của hần đè ép, tâm lý sản sinh cảm giác thất bại mãnh liệt không cách nào đối kháng.

Thiên Mạch mặc dù sẽ không như vậy, nhưng cũng không xem thường, hai tay lần lượt thay đổi đặt ở trước ngực, cực thông thả nhu hoà đầy ra.

Phong Cửu Liên Thành thân đang ở giữa không trung nhất thời cảm thấy một áp lực cực lớn như thủy triều chảy ngược trở về, lồng ngực cứng lại, khí huyết bốc lên, vốn dĩ tư thế từ trên bổ xuống lại bị khí thế sắc bén này khẽ ngăn lại, lập tức bị suy yếu hơn phân nửa, khiến cho hần không thể không tạm thời thay đổi chiêu thức.

Nhưng vào lúc này, một tiếng ầm nổ vang từ nhà dân bên trái truyền đến, không chờ mọi người kịp phản ứng, lại là một tiếng. Tiếng nổ mạnh liên tiếp, thẳng tới chỉ còn mỗi Ý Hồng lâu, chấn động rung chuyển toàn thành Uyển Dương. Trong tiếng nổ mạnh xen lẫn tiếng người kinh hô gào thét thảm thiết, chỉ khoảng nửa khắc nhân mã vây quanh Ý Hồng lâu như thiên la địa võng đã loạn một nùi, trong ánh lửa ngút trời, nhiều bóng người nhao nhao chạy về phía đường phố lầy lội. Cùng một thời gian, tất cả đám nữ nhân mà Minh Huyền chủ mang tới đang đợi bên ngoài vườn cách Ý Hồng lâu mấy chục thước, an tĩnh đợi người trong lâu đi ra.

Minh Huyền chủ cười tít mắt nhìn về phía mọi người trong phòng chán kinh không thôi, phe phẩy quạt lông, nói: “Đi thôi. Phong Cửu Liên Thành giao cho chủ thượng, chúng ta chỉ cần an toàn ra khỏi thành thì tốt rồi.” Người hần đầu đầu nhất chính là Phong Cửu Liên Thành, không nghĩ tới hần ta khinh địch như vậy đã tiếp cận Thiên Mạch, làm gì lại không đắc ý.

Vệ Lâm muốn nói gì đó lại bị Vệ Tước túm chặt dắt ra ngoài, “Người giúp không được gì.” Một câu khiến cho hần nhớ tới chặt vật mới rồi, mặt nhất thời đỏ bừng.

Đồ Vân Nhận từ bên cạnh hần thân nhiên đi qua thấy thế, nhin không được lui về một bước, đưa tay xoa xoa đầu hần, cười nói: “Không cần lo lắng, chủ thượng đối phó được.”

Thiên Mạch phía bên này đang chống đỡ thế công sắc bén của Phong Cửu Liên Thành nghe bọn họ nói, không khỏi cười khổ, không nghĩ tới chính mình vậy mà cũng bị bọn họ tính kế.

Phong Cửu Liên Thành mặc dù cũng bị tình huống bất ngờ thành linh xảy ra làm cho kinh ngạc một phen, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, thậm chí lực công kích càng mãnh liệt hơn so với ban đầu. Hần biết rõ, truy cứu sai sót biết rõ nguyên nhân vào lúc này đã không làm nên chuyện gì, muốn vẫn hồi tỉnh thể thất bại máu chốt nằm ngay trên người trước mắt này.

Thiên Mạch ngưng thần tiếp hần hai chiêu, cảm thấy trong đó mơ hồ ẩn chứa tiềm năng khổng lồ, hơn nữa thân ở trong tình huống bất lợi lại còn bị áp lực cường đại do mình phát ra mà vẫn không hoảng hốt không sợ, không khỏi nổi lên lòng yêu mến tài năng, không muốn đối đầu triền miên. Vì thế lại ra tay, tăng thêm hai thành công lực.

Mũi chân Phong Cửu Liên Thành điểm ở trên tường mượn lực phản, đang muốn lập lại một thế công mới, đột nhiên cảm giác một cổ khí lực tràn trề nghênh diện mà đến, hùng hồn so với trước không biết bao nhiêu, giống như một bức tường bằng thép đánh về phía hần, tránh cũng không thể tránh. Trong lòng biết không ổn, trong đầu nháy mắt hiện lên vài ý niệm, cuối cùng hét lớn một tiếng, trước khi bị đánh trúng, hai bao tay rời khỏi cổ tay, bắn thẳng về phía Thiên Mạch, mà chính hần tất bị lực đạo kia đánh trúng ngã bay mấy trượng, rồi mạnh xuống phòng ốc bị lửa mạnh nuốt chửng trên phố đối diện.

Thiên Mạch không có ý làm tổn thương tính mạng hần, chỉ vốn định cho chút giáo huấn, khiến cho hần có thể bảo toàn mệnh mà rời đi, nhưng lại vô lực tiếp tục truy lùng người phe mình, bởi vậy chỉ tùy ý gạt ra bao tay bằng kim loại đang bắn ra kia của hần, không hề truy kích. Nào biết ngay tại lúc thân thể hùng tráng của Phong Cửu Liên Thành từ trong biển lửa nhảy ra, một bóng đen đột nhiên ở trong góc tối chỗ ánh lửa không chiếu tới được, giống như tương trợ lại đột nhiên dùng một con dao găm liên tiếp đâm vào phần lưng hần, mà người nọ cũng bị hần dùng hết sức lực sau cùng tung một chưởng lấy mạng.

Thiên Mạch lạnh lùng nhìn Phong Cửu Liên Thành lại ngã vào trong phòng bị thiêu cháy, cũng không ra tay tương trợ. Nam nhân chết sống, có quan hệ gì

với hấn? Hấn không giết, không có nghĩa là muốn cứu.

Người đánh lén nằm trên mặt đất là một người Ba Thuật thân mặc áo bào da sói, bím tóc quấn trên đỉnh đầu.

Hấn như có chút cảm giác, ngẩng đầu, chỉ thấy trên nóc nhà không bị hư hại ở nơi xa, chẳng biết Thương Ngự đi tới lúc nào, đang lẳng lặng đứng ở trên này, cùng hấn lạnh lùng nhìn toàn bộ phát sinh trước mắt, sau đó xoay người mà đi, cũng chưa từng nói qua một câu.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đại kết cục

Trong sân một toà nhà ẩn trên sườn núi ngoài thành mười dặm, Thiên Mạch tìm được đám người bỏ rơi hấn. Từ trong miệng người hầu dẫn đường, hấn biết được Từ Tra Hách Đức cùng Minh Chiêu đều đã rời khỏi, suốt đêm chạy tới tái ngoại, năm ngày sau sẽ về.

Minh Huyền chủ quả thực như Thiên Mạch yêu cầu, chứng thực năng lực của hấn, dẫn mọi người không thiếu một ai, hoàn hảo không tổn hại chút gì rời khỏi Uyển Dương, lại cùng Vệ Cánh, Sở Bách suất lĩnh mai phục bên ngoài tiếp ứng nhân mã thuận lợi hội tụ.

Vốn dĩ từ khi nhận được tin tức Thiên Mạch muốn hội tụ tại Uyển Dương, hấn liền bắt đầu bố trí. Bốn phía nhà dân xung quanh Ý Hồng lâu lặng yên không tiếng động thay bằng người của Chiến Cửu Thiên, đồng thời giấu phần lớn hỏa dược trong vách tường cùng cột phòng, cho dù về sau nhóm thế lực Phong Cửu Liên Thành liên tiếp kiểm tra cũng chưa tra ra vấn đề, bởi vậy mà thất bại nặng nề.

Thiên Mạch vừa xuất hiện, Minh Huyền chủ lập tức chạy đến, làm bộ muốn quỳ, lại thấy Thiên Mạch không có ý ngăn cản, chân cong lại đứng thẳng lên.

“Chủ thượng, thấy người không việc gì, ta rất an tâm, rất an tâm!” Hấn làm bộ xúc động muốn khóc, đồng thời ra hiệu bằng tay cho người ở sau lưng, ý bảo những người khác dâng trà.

Thiên Mạch tức giận liếc hấn một cái, “Được rồi.” Ngồi xuống ghế, hấn tiếp nhận trà do Đồ Vân Nhạn dâng, cúi đầu uống một ngụm mới nói: “Những ai đã đến đó?”

“Ngoại trừ Phong Cửu Liên Thành, còn có Thủy Nguyệt song quân, Ma Lan quốc sư, Ngôn Vệ, Úc Bình thân vương, Thương gia, Tiễn nhân, cùng vài đoàn nhân mã.” Nghe hỏi, Minh Huyền chủ nghiêm chỉnh đáp: “Nhưng mà chính vì nhân mã quá nhiều, lại đều có tư tâm, đôi bên trong thời gian ngắn rất khó hợp lực cũng giúp chúng ta tìm được khe hở.” Năm đại thủ lĩnh bọn họ cùng với Minh Chiêu, Từ Tra Hách Đức, cho dù là ai, đều có thực lực bá chủ một phương, thêm nữa đôi phương vì vụ nổ mạnh thành linh xảy ra mà thương vong rất nhiều, trong lúc tâm hoảng ý loạn, làm gì có thể đỡ nổi bọn họ đang sĩ khí dâng trào.

Nghe vậy, Thiên Mạch nghĩ đến người ám sát Phong Cửu Liên Thành, không khỏi trở nên trầm mặc.

“Ngôn Vệ sớm chuẩn bị, mang theo người bỏ chạy về điện Hắc Vũ.” Minh Huyền chủ tiếp tục nói.

“Vì sao không nhân cơ hội đoạt lại điện Hắc Vũ?” Thiên Mạch thu hồi tâm tư, giương mắt hỏi. Cho dù là ai cũng biết nếu để cho Ngôn Vệ hồi điện trước một bước, muốn thu hồi lại điện Hắc Vũ cần phải dùng lực lượng nhiều hơn gấp bội.

Minh Huyền chủ nghe vậy sợ run cả người, vẻ mặt khổ sở cáo trạng, “Chủ thượng, người tha cho thuộc hạ đi. Người biết rõ Phong Cửu Liên Thành xong đời, điện Hắc Vũ lập tức trở thành mục tiêu mà nhân mã các nơi nghĩ đến, hiện tại lấy trở về, không phải là củ khoai lang phồng tay sao? Người khoan hồng độ lượng, cho Ngôn phó điện mượn trốn ở bên trong trước đi, hôm nay có thể đã khiến hấn sợ quá mức.”

Khỏe môi Thiên Mạch khẽ nhếch, muốn cười nhưng lại thôi. Minh Huyền chủ nói không sai, điện Hắc Vũ nằm trên núi Thiên Khuyết, đầu nguồn, rừng nước Ngụy, thù, nhất định vững như thành đồng. Nhưng vào lúc thế cục trong ngoài mất đi thế cân bằng, chỉ biết hai mặt thù địch, trở thành cái đích cho mọi người tiến công. Đám người Minh Huyền chủ chỉ tại thiên hạ, làm sao lại gốc tới tự vùi lấp trong toà thành bị cô lập.

“Biên giới Bắc Mạc và Ma Lan có một toà thành nhỏ, kế núi gần sông, phong cảnh tú lệ, đất đai phì nhiêu, điền sản dồi dào...” Trước khi hấn mở miệng, Minh Huyền chủ nói tiếp, giọng như sợ hấn không vui.

“Không hề có pháp luật kỷ cương, bạo lực cùng tội ác ở khắp nơi.” Thiên Mạch nhàn nhạt cắt ngang lời nói phét của hấn.

Minh Huyền chủ bị ghen, sờ sờ mũi, cười đến có chút xấu hổ. “Cái đó, chủ thượng, người biết mà, ha ha...” Hấn không giải thích. Trên thực tế cũng không có gì hay để giải thích. Hai điểm đặc sắc nhất trong toà thành hấn nhắc đến chính như lời Thiên Mạch nói.

“Vậy thì vào trong đó đi.” Thiên Mạch gật gật đầu.

Tội Ác Chi Thành ở biên giới Ma Lan và Bắc Mạc tiếng xấu lan xa trên thảo nguyên, người ở nơi đó là mấy tên cuồng đồ cùng đường giết người không chớp mắt. Đã không có pháp quy thông thường không chế tính người, cho nên toàn bộ toà thành đều bị huyết tinh bạo lực chết chóc bao phủ, mọi người

giống như sống vào thời mạt thế, mỗi một ngày đều lấy tâm thế tuyệt vọng mà tìm niềm vui. Đó là nơi mà người thường phòng tránh e sợ còn không kịp, cho nên có thể bình yên sống ở biên giới hai nước trong hơn mười năm.

Không nghĩ tới hần dễ dàng đồng ý như vậy, lại không có chút trách cứ. Minh Huyền chủ sững sốt xong, trong mắt hiện lên vui mừng, tựa như khi còn bé hần lần đầu tiên đạt được khích lệ của Thiên Mạch vậy, nhưng trong lúc lơ đãng để lộ một chút tính trẻ con. Hần đang muốn nói gì đó, một tiếng trẻ sơ sinh khóc đột nhiên ở phía sau viện truyền đến, bởi vì trong đêm yên tĩnh, có vẻ đặc biệt rõ ràng cùng đột ngột.

Thiên Mạch có chút bất ngờ, vẫn chưa kịp hỏi, Minh Huyền chủ đã ‘ây da’ vỗ trán, như là quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng, mấy người khác ở đây cũng lộ vẻ vui thích trong mắt.

“Chủ thượng, Long đại cô nương sinh rồi.”

Một câu khiến cho thần sắc Thiên Mạch khẽ biến thành trầm, người đã đứng lên, ra khỏi cửa đi tới hậu viện.

Trên đường Minh Huyền chủ mới nói ra nguyên nhân Long Nhất tới, chính là vì tìm kiếm Hiên Viên Thập Tam mang thương tích bỏ trốn. Kỳ thật ban ngày nàng đã tới, chỉ là ở chỗ cách thành vài dặm lại đột nhiên đau bụng sinh, không thể không lui tìm chỗ sinh. Lúc bọn họ đi tới, chính là thời điểm sinh nở nguy cấp. May mà trượng phu nàng đang ở bên trong, thật không đến mức khiến người ta lo lắng.

“Tiểu Thập Tam?” Cước bộ Thiên Mạch bỗng dừng lại. Nha đầu kia luôn luôn nhu thuận, làm sao lại làm ra loại chuyện này? Hần theo phản xạ nghĩ đến Phong Cửu Liên Thành mới vừa bị chết trong biển lửa, vốn dĩ khuôn mặt bình tĩnh không khỏi càng trầm thêm.

“Thập Tam cô nương trọng tình nghĩa, lúc trước người bị vây ở điện Hắc Vũ, Phong Cửu Liên Thành chiếu cố nàng đủ điều, chỉ sợ lần này là vì hần mà đến.” Minh Huyền chủ chỉnh sửa lại chút tin tức mình thu được, sau đó đưa ra cái kết luận này.

Thiên Mạch hừ lạnh một tiếng, lại không nói gì nữa. Trong lòng hần hiểu rõ, tính tình nha đầu kia không mang thù lại nhớ ân, ngoại trừ cho phép nàng còn có thể như thế nào.

“Chủ thượng, người xem có muốn hay không...” Minh Huyền chủ cũng có chút bất đắc dĩ, vốn hần muốn cắt đứt tất cả đường sống của Phong Cửu Liên Thành, nhưng trước mắt xem ra chỉ sợ không có khả năng rồi.

Quả nhiên, Thiên Mạch lắc lắc đầu, “Nếu mạng Phong Cửu Liên Thành đủ lớn, vậy thì lưu cho hần một con đường sống.” Dừng một chút, gần như thờ dãi mà nói: “Cũng phải cho nha đầu kia nếm chút khổ cực.” Hần không khỏi nghĩ đến Tiểu Băng Quân, ánh mắt khẽ ôn nhu, thậm chí cũng không biết Phong Cửu Liên Thành có may mắn kia của hần hay không.

Khi nói chuyện, đoàn người đã đi tới trước cửa phòng sinh của Long Nhất. Ngăn cách cửa sổ, Long Nhất nói mấy câu, giọng nói Long Nhất tuy mới mẻ, lại khó nén vui sướng khi làm mẹ, lại không có sự lạnh lùng ngày thường.

Ngôn Tử ôm tiểu hài tử đi ra, Kiếm Hậu Nam không rời được thê tử, chỉ ở bên trong kẻ tội.

Là một nam hài, mắt mũi như cha, mi lại sắc bén như mẹ. Lúc Thiên Mạch ôm vào lòng, hài tử đột nhiên mở mắt ra, tò mò nhìn hần, hai tròng mắt đen sáng tỏ, giống như bảo thạch đen không một chút tạp chất. Thiên Mạch không khỏi ngó ra, trong lòng lại mơ hồ có chút kích động, lại không biết là vì ánh mắt ngây thơ hồn nhiên chăm chú nhìn này hay là vì nhìn thấy một sinh mệnh mới mà cảm động.

Chờ hần lấy lại tinh thần mới phát hiện đám người bên cạnh như lang như hổ, không khỏi mỉm cười, vì thế giao hài tử cho Đồ Văn Nhạn nhích lại gần mình nhất, để bọn họ tranh giành lẫn nhau. Một đám nhân vật ở trên chiến trường oai phong một cõi tựa hồ trong một cái nháy mắt đều khôi phục sự ngây thơ chất phác, lại vì một đứa trẻ mà không ai nhường ai, cái cọ không ngớt.

Nhìn bọn họ, Thiên Mạch biết chuyện điện Hắc Vũ bản thân đã có thể hoàn toàn buông tay, sau đó đi làm một chuyện hần tại trước đó không lâu nhất thời quyết định.

Ánh mắt nhìn về phía điện Hắc Vũ trong trời đêm, liền trong một khắc kia, hần đột nhiên vô cùng nhớ Tiểu Băng Quân.

Kết cục

Không thể đếm hết năm tháng sau đó.

Phù Tang như lửa, chiếu rọi một con suối trong. Một nữ tử váy trắng nằm nghiêng trên tảng đá bên khe suối, mái tóc dài như lông quạ tán mát dưới người, hồ hấp trầm trầm, đang ngủ. Vài cánh hoa đỏ tươi rơi trên mặt, giữa tóc nàng, trên y phục tuyết trắng, ánh lên dung nhan tuyệt thế xuất trần, cơ hồ khiến cho người liên tưởng tới Hoa yêu ngủ say.

Nhưng mà một màn yên lặng tốt đẹp như vậy rất nhanh bị một chuỗi tiếng khóc lớn thương tâm ‘hu hu’ phá hỏng gần như không còn. Tiếng khóc non nớt kia tràn đầy ủy khuất, làm cho người ta nghe liền nhین không được đau lòng.

Hàng lông mày thanh tú thon dài xinh đẹp của nàng nhíu lại, lộ ra chút ngây thơ chỉ thiếu nữ mới có, sau đó chậm rãi mở mắt, lộ ra một đôi mắt đen nhánh. Chờ nàng xoa xoa Thái Dương, mơ mơ màng màng ngồi dậy, một tiểu nha đầu mặc áo váy mỏng màu ánh trắng mùa hè, tóc rối bù đang ở một bên khóc lớn, hai tay ôm mông, chân trần chạy tới chỗ nàng.

“Làm sao vậy?” Tiếp được thân thể nhỏ nhỏ mềm mại chạy tới kia, nữ tử đau lòng hỏi.

“Nương, hu hu... Nương, vì sao Nha Nha lại có đuôi? Còn có.. còn có lỗ tai nhọn hoắt? Hu hu... vì sao Nha Nha không giống với mọi người?” Tiểu nha đầu nhìn qua bất quá hai ba tuổi, bộ dáng lại xinh đẹp hơn nữ tử thông thường rất nhiều, chỉ là có hai tai nhọn hoắt lông lá xù xì, cùng với một cái đuôi đen lông lá xù xì che cũng che không được.

Nha Nha khóc cực kỳ thương tâm, nữ tử nấp máy môi, cố gắng nuốt xuống tiếng cười tới bên miệng, chỉ để lại hai lúm đồng tiền hóm sâu không cách nào che giấu.

“Nương không phải đã nói qua với con sao, đó là vì phụ thân con là người Huyền Lang tộc mà.” Giọng nói ôn nhu mà tràn đầy kiên nhẫn, mặc dù vấn đề này nàng đã trả lời qua vô số lần.

Nha Nha vịn vẹo thân thể nhỏ trong lòng nữ tử, cứng rắn giấu đi cái đuôi, mới nhìn qua chỗ mình đi tới, khỏe mắt vẫn dính nước, mím miệng nhỏ đáng thương tội nghiệp nói: “Nhưng mà ca ca tỷ tỷ đều không có... Lục ca ca cùng Thất ca ca huynh ấy lúc nào cũng néo lỗ tai Nha Nha, nắm đuôi Nha Nha.....”

Ha ha – nữ tử chung quy nhìn không được cười ra tiếng, nhưng lập tức biết hồngбет, muốn thu lại đã là không thể.

Quả nhiên, tiểu cô nương trong lòng nghe thấy tiếng cười, vốn ngẩng đầu mê mang nhìn mẫu thân một cái, phát hiện bản thân bị đùa cợt, nhất thời ‘hu hu’ khóc lớn.

Nữ tử nâng trán, không rõ bản thân làm thế nào sinh ra một tiểu quý thích khóc, đứa thứ bảy trước đó cũng không như vậy, hại nàng còn tưởng rằng hài tử Huyền Lang tộc đều có vẻ tự lập.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói đậm mạc mang theo một chút uy nghiêm vang trên đầu hai mẫu tử.

“Húc Nhi.” Một nam tử mặc áo bào đen tuần mỵ như thần chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt hai người, một bàn tay ôn nhu ấn lên vai nữ tử, ánh mắt lại như điện quét về phía Nha Nha đã chạy tới phiến rừng Phù Tang kia.

“Phụ thân.” Nhìn thấy hắc, Nha Nha lập tức im lặng, vụng vẩy nhảy ra khỏi lòng mẫu thân, cúi đầu ngoan ngoãn đứng. Cùng lúc, chỉ thấy bóng đen loé ra trong rừng, một thanh niên mặc áo bào xanh nhạt xuất hiện trước ba người. Bộ dáng thanh niên có bảy tám phần tương tự nam tử mặc áo bào đen, chỉ là ít đi vẻ thâm trầm do năm tháng mài dũa, nhiều hơn vài phần ngây ngô.

“Phụ thân, mẫu thân.” Thanh niên cung kính gọi.

“Chuyện mình tự gây ra tự đi thu dọn.” Nam nhân thân nhiên nói. “Lần sau còn như vậy, con liền cùng Nha Nha tới Minh Quý cốc đi.”

Lời này vừa nói ra, thanh niên cùng tiểu nha đầu đều sợ run cả người, hiển nhiên là nghĩ tới người bên trong Minh Quý cốc rồi. Thanh niên khăn trương đáp ứng một tiếng, khom lưng túm chặt cái đuôi nhỏ của Nha Nha xách nàng lên, sau đó dẫn theo nàng nhanh chóng biến mất trước mặt hai người. Sợ chậm một chút, nam nhân sẽ thay đổi chủ ý.

Trong đầu nhiều lần hiện lên bộ dáng đáng yêu của tiểu nha đầu trông mong nhìn mình nhưng lại không dám cầu cứu, nữ tử có chút ngồi không yên.

“Mạch, Nha Nha còn nhỏ, chàng có thể đừng nghiêm khắc quá không?” Nàng đứng lên, chân chò hời.

Nam nhân kéo nàng vào lòng, cúi đầu an ủi hôn lên Thái Dương nàng, vẻ mặt dịu dàng, đầu nào còn bộ dáng nghiêm phụ khi trước.

“Mỗi đứa bọn nó trước khi lớn lên đều phải trải qua một thời gian như vậy. Tâm trí trưởng thành càng nhanh, người càng sớm chuyển hóa hoàn toàn.”

Nghĩ đến tình cảnh mấy đứa con trước đó, nữ tử không nói lời nào. Mỗi một đứa bé đều trải qua giai đoạn như vậy, cũng đều bị ca ca tỷ tỷ trêu cợt qua, sau đó thành công lột xác, có được cuộc sống của riêng mình. So sánh qua, Nha Nha thuộc loại trẻ, đại để nguyên nhân là do chính mình che chở. Nàng đương nhiên có thể vẫn cưng chiều hài tử của mình, nhưng bọn chúng rốt cuộc cũng phải lớn lên, đây là việc nàng không cách nào ngăn cản.

Không muốn thấy nàng hao tổn tinh thần vì vấn đề này, nam tử ôm eo nàng, cười nói: “Mặc bọn nó đi, nàng còn chưa tin Húc Nhi.” Lại nói: “Qua nửa tháng nữa chính là ngày Tế Thiên, nàng lại phải mệt nhọc rồi.”

Nghe được ngày Tế Thiên, ánh mắt nữ tử sáng lên, lộ ra biểu tình vui mừng như một hài tử.

Bởi vì vào ngày Tế Thiên, bọn họ đều trở về. Bọn nhỏ của nàng, tỷ tỷ tỷ phu của nàng, còn có Minh Chiêu ca ca và tẩu tử, cùng với rất nhiều rất nhiều bằng hữu ở khắp nơi.

Nàng là Tiểu Băng Quân. Năm đó, phu quân nàng, Thiên Mạch của nàng chứng minh cho nàng cái gọi là vĩnh viễn.

Người với người bên nhau, là có thể vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Thần Cướp Thiên Tịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.